

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙ ΕΠΤΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ.

SOPHOCLIS
TRAGŒDIÆ SEPTEM.

CUM

ANIMADVERSIONIBUS
SAMUELIS MUSGRAVII M. D.

ACCEDUNT,

PRÆTER VARIANTES LECTT. EDITIONUM OPTIMARUM,

SOPHOCLIS FRAGMENTA
EX EDITIONE BRUNCKIANA.

NEC NON

INDEX VERBORUM.

TOMUS I.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCC. —

9531.140

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

3417
1143
49-102
2

PRÆFATIO.

PAUCIS rogandus est Lector, ne severum nimis de hac Editione Sophoclea iudicium faciat. Etenim illa ex schedis Musgravianis, post mortem Viri cl. ab Academia Oxoniensi pretio redemptis, conflata est: quæ cum multa haberent in se egregia, et quæ Tyronibus præcipue prodesse, multa autem quæ Vir doctissimus, si superstes esset, et suam Editionem curaverit, proculdubio vel refecaturus erat vel emendaturus, dubitationis nonnihil incidebat de iis publici juris faciendis. Postquam autem deprehensum est Auctorem non tantum eum in finem animadversiones suas concinnasse, ut in medium proferrentur, sed etiam primam plagulam ipsum olim prelo commisisse, ita ut Editionem Johnsonianam recudi vellet, suas autem notas textui subjiceret, in hac Editione vulganda nihil aliud agere videbamus, quam ipsius consilio obsequi. Neque vero nobis licere arbitrabamur tanquam in alieno opere quicquam immutare aut refingere, sed satius esse duximus Lectoris benevolentiae omnia permittere; qui si ultimam manum Auctoris in nonnullis

desiderabit, non mediocrem tamen fructum, ut speramus, ex ejus judicio et doctrina percepturus est.

Quo autem Eruditis magis placeret hæc Editio, suffecimus *Varias Lectiones*, inter textum et notas interjectas, ex antiquis Editionibus quæ melioris sunt notæ, Aldina, duabus Florentinis, Colinæana, et Turnebiana, congestas, additis iis quæ cel. Brunckius vel ex sua conjectura, vel ex MSS. fide innovaverit.

Nequid autem deesset Sophocleum, subjecimus *Fragmenta*, juxta Editionem Brunckianam digesta.

Ex Musgravii manu est *Index locorum Sophoclis a Suida citatorum*.

Scholia alio volumine seorsim proditura sunt.

Dabamus ex Ædibus Clarendonianis,

Dec. 13. 1799.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ .

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ:

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Σαλαμινίων ναυτῶν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

ΤΟ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ Ἀντηνορίδαι, καὶ Αἰχμαλωτίδες, καὶ Ἑλένης Ἀρπαγὴ, καὶ Μένων. Πεπλωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τῷ Ἀχιλλέως, ἰδοῦν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλεον τὶ ἀριστεῖν περὶ τὴν τῷ σώματος κομιδὴν καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς. Ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην ὥς ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων καὶ τέμνων, δοκεῖν τὲς Ἑλλήνας διαχειρίζεσθαι καὶ τὰ μὲν ἀνείλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δῆσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριὸς τις ἑξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσεύς, ὃν δῆσας ἱμασίῳσεν ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται Αἴας μαστιγοφόρος· ἢ πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῷ Λοκρῷ Αἴαντος. Δικαίάρχος δὲ Αἴαντος Θάνατον ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγράφεται. Ταῦτα μὲν οὖν πρᾶττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηᾶ τὸν Ὀδυσσεύς ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ἄρα ποτὶ πρᾶττει ὁ Αἴας, καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πρᾶχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὴν μφανὲς τὸν Αἴαντα εἶτι ἱμμανὴ ὄντα, καὶ ἐπικομπαζόντα ὡς τῶν ἰχθρῶν ἀνηρημένον. Καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσεύς· παραγίγνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποίμνια ἰσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα· ἔξεσι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοῦσα δὲ τίος εἶεν τὰ ποίμνια. Μαδόβης ἔν παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνοούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτ' ἰδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τῷ χορῷ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφαγέοντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται· καὶ μάλιστα ὁ χορὸς. Ἐντεῦθεν ὁ Αἴας προελθὼν, καὶ ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται· καὶ τῷ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δ' ὑποκριθεὶς πεπαυῶσθαι, ἔξεσι δὴθεν καθαρσίῳν ἔνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχειρίζεται. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῷ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον καὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα οὐκ ἑῶντας θάπτειν τὸ σῶμα· τὸ δὲ πέραις, θάψας αὐτὸν ὁ Τεύκρος, ἀπολοφύρεται. Παρίσθῃ δὲ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ λύπης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν περιρίπτονται· ὁ δὲ καὶ Αἴας πέποιθε, τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀποτυχόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ἐν τῷ ναυγάδμῳ κεῖται πρὸς τῇ σκηνῇ τῷ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζεσθαι τὴν Ἀθηναίαν· ἀπίθανοι γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· ἐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίετο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὶ τῷ Αἴαντος δράσαντος· θεῶν ἔν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι. Περὶ δὲ τῷ θανάτῳ τῷ Αἴαντος διαφορῶς ἰσορήκασιν· οἱ μὲν γὰρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμοεῖρων· οἱ δὲ, ὅτι χρησμός ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν καὶ αὐτῷ βαλεῖν· (σιδήρῳ γὰρ ἐκ ἦν τρωτὸς) καὶ ἔτω τελευτᾷ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτῷ γέγονεν, ὣν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνῃ αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἰσορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα (ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τῷ Ἡρακλείεω λεοντῇ) ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθῆναι (ὅπερ ἦν ἡ πλευρὰ) τρωτὸν ἦν. Τὸ κεφάλαιον δὲ τῷ δράματι, Αἴαντος μανία καὶ τελευτή.

ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἰαμβοί.

ΑΘ. ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαέρτις, δέδορκά σε
Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·

1. Λαέρτις. Ita etiam vocatur Philoct. 1321. Eurip. Troad. 425. ubi Λαίρτε reponi metri ratio non patitur. Scribitur autem Λαέρτις per syncopen pro Λαιερτίς, quod habetur infra v. 101. Philoct. 637. et 1395.

2. ἀρπάσαι, intellectu arripere, ut mox ξυναρπάζω v. 16. Aristoph. Nub. 490. εὐδίως ἰφαρπάσαι: iterumque v. 773. Ἄγε δὴ ταχέως τῇ ξυνάρπασον. Simylus apud Stobæum ferm. lviii. τὸ ῥῆθ' ἐν δυνάμενον συναρπάσαι. Canes quoque venatici Polluci dicuntur lib. v. cap. x. sect. 60. ἀρπάξεν τὰ πνεύματα. Significat igitur proprie non intelligere tantum, sed celeriter vel illico intelligere.

De constructione dubitari potest, utrum ἀρπάσαι an θηρώμενον proxime post δέδορκα sequi debeat; utrum dicat Minerva, *video te venari, ut intelligas*; an vero, *video te venando intelligere*. Si posterius malis, non tam diligentiam Ulyssis, quam felicitatem et εὐστοχίαν laudat. Quod mihi sane a mente et scopo loci alienum videtur, adeoque in alteram magis propendeo sententiam. Dicit (si me audis) Minerva, *video te nunquam cessare, sedulo semper investigare, quid moliantur inimici*. Obstat quidem huic interpretationi vox ἀρπάσαι, si eam de celeritate intelligendi, quæ usitata ejus vis est, accipias: nemo enim diceret, *video te venantem ut celeriter arripias, vel intelligas*; satisque omnino erat, *ut intelligas*. Amittit igitur verbum ἀρπάξεν, hoc quidem in loco, celeritatis notionem, quam inesse, in rebus ad intellectum pertinentibus, paullo ante animadverti, significatque unice γινῶναι, εὐρεῖν, invenire, intelligere. Quemadmodum et ἔρπειν, quod proprie est *repere*, Tragicorum usu nihil aliud quam *ire* vel *incedere* valet. Vid. infra v. 543. Eurip. Phœniiss. 41.

Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάῃς ὄρῳ
 Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐχάτην ἔχει,
 Πάλα κυνηγετῶντα, καὶ μετρέμενον
 Ἰχνη τὰ κείνῃς νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
 Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' ἐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἐκφέρει
 Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὖρηνος βάσις.
 Ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
 Στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνας.

5

10

6. τὰ κείνῃς] τὰ εἰνῃς Ald.

9. ἀνὴρ] ἀνὴρ Br.

4. τάξιν ἐχάτην. Ita ab Homero proditum Iliad. λ'. 8. Vide etiam Eurip. Iph. Aul. 292. Meminit quoque Ajax apud Q. Calabrum lib. v. 213.

5. μετρέμενον, *contemplantem et tanquam oculis metientem*. Eurip. Phœniss. 189. ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν. A venatoribus hoc factitari nemo nescit; de Ulyssæ metaphoricè dictum significat eum nullam veri detegendi rationem negligere.

8. Λακαίνης. De hoc genere canum vide citata Rittershufio ad Oppian. Cyneg. lib. i. 371.

Ibid. εὖρηνος. Genitivus esse potest ab εὖριν. Vid. Æschyl. Agam. 1102. Polluc. lib. ii. cap. iv. sect. 73. Sæpe etiam a Xenophonte commemorantur κύνες εὖρινες. Rarius est εὖρινος; recto casu a ῥιν nasus formatum. Habet tamen Oppianus Halieut. iv. 275. Alia adjectiva, eadem analogia formata, vid. Iliad. α'. 402. Oppian. Cyneg. i. 362. Posterior constructio, cum figuratior sit et a pedestris sermonis indole magis recedat, Sophocli grandiloquo, si quis alius, scriptori, melius haud dubie convenit; quod et Camerarii quoque iudicium fuit. Accedit magnus auctor Libanius, qui vol. ii. p. 673. εὖρινῳ βάσει habet, hunc proculdubio locum respiciens.

Totum comma sic interpreto: *recta ad scopum tendis, tanquam a sagaci cane Lacæna ducereris*.

10. ξιφοκτόνας. Extat Eurip. Helen. 361. Suidas: ξιφοκτονεῖ, ξίφισιν ἀναιρεῖ. Eadem analogia formantur λιμοκτονία apud Platonem Protagor. p. 245, E. et λιμοκτονεῖν apud eundem, p. 739, F. Liban. ii. p. 295. λιδοκτονίη Anthol. p. 36.

Καί σ' ἔδεν εἶσω τῆσδε παπταίνειν πόλης
 Ἐτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δὲ ὅτ' ἔχειν
 Σπυδὴν ἔθ' ἑλπίδι, ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.
 Οδ. Ὡ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
 Ὡς εὐμαθὲς σθ, καὶ ἀποπτος ἦς, ὅμως 15
 Φώνημι ἀκέω, καὶ ξυναρπαζω φρενὶ,
 Χαλκοςόμ' κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
 Καὶ νῦν ἐπέγνωσ' εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
 Βάσιν κυκλῶντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ·
 Κεῖνον γδ', ἔδεν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι. 20
 Νυκτὸς γδ' ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
 Ἐχει περάνας, εἴπερ εἰργασαί τάδε.

18. ἐπέγνωσ'] ἐπέγνω F. 2.

12. ἔργον ἐστίν, i. e. χρεια ἐστίν, *nihil opus est*. Conf. Aristoph. Plut. 1155. Av. 1308.

13. σπυδὴν ἔθ'· Sic ἔθ' ἐπιστροφῇ, CEd. Tyr. 134. Vid. infra v. 536. Aeschyl. Pers. 143.

15. ἀποπτος. De hac voce dixi ad Iph. in Tauris 1169.

17. κώδωνος. Tinnabulo κώδων dicto nullus hic quidem locus. Verum ita quoque vocatam esse tubæ partem latiore, testis est, præter Scholiaften, Pollux lib. ii. cap. iv. sect. 203. παρτίκει δὲ τὸ κάτωθεν τῆ σωμαχῆ—διὰ τὸ ἐκ γενότῃτος ἀνευρένεσθαι, κώδωνι σάλπιγγος. Meminit quoque Athenæus lib. iv. in fine. Hinc tuba ipsa per synecdochen κώδων audit.

19. βάσιν κυκλῶντ', *gressus circumagentem*. Metaphora ab eo venationis genere desumpta, quod solum Veteribus in usu fuit. Nempe, cum in eo res tota versaretur, ut feram in retia agerent; non prius canes immittere oportebat, quam latibulum ejus, parte a retibus averfa, circuissent.

22. Nullam hic vim aut emphasin habet τάδε. Unde vix dubitem legendum esse:

—εἴπερ εἰργασαί γ' ὄδει.

ἴσμεν γὰρ ἔδεν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα.
 Καὶ γὰρ θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνοι·
 Ἐφθαρμύρας γὰρ ζήτηώς εὐρίσκομαι 25
 Λείας ἀπάσας, καὶ κατηναρμισμύρας
 Ἐκ χειρός, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 Τήνδ' ἔν' ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 Καί μοι τις ὀπτήρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει, 30
 Φράζει τε, καὶ δῆλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 Κατ' ἵχνος αἴσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 Τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, καὶ ἔχω μαθεῖν ὅτι.
 Καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
 Τὰ τ' εἰσέπειτα, σὴ κυβερνῶμαι χειρί. 35

28. νέμει] τρέπει Turneb.

32. αἴσω] ἄσσω Br.

29. καί μοι τις] καί μοι τις Br.

Non enim dubitabat Ulysses utrum caedes pecorum patrata esset, necne, sed utrum Ajax eam patrasset.

27. ἐκ χειρός. Vim habet dativi χειρί. Sic ἐκ ποδός Theocrit. Idyll. vii. 6. ἐκ τόξων Philoct. 720. ἐξ ἀσιδήρου Χειρός Anthol. p. 38.

Ibid. αὐτοῖς — ἐπιστάταις. Elliptice pro σὺν αὐτοῖς. Vide Lambert. Bof. in Præpof. σύν.

28. νέμει. Sic ed. Ald. cum MSS. Bodl. et Hunter. quod verum videtur. Primus τρέπει vulgavit Turnebus, a reliquis deinde editoribus receptum. Favet, quod Plutarch. in Romulo habet, p. 38. τὸ πλεῖστον εἰς ἑτέρας τῆς αἰτίας τρέπεται, ut et Arifridis illud, εἰς ἕτερον τὴν αἰτίαν τρέπειν, tom. i. p. 500. nisi forte hoc de iis proprie dicitur, qui facinora, quæ ἑαυτοῖς patraverint, aliis imputant.

30. πηδῶντα πεδία. Comparari potest ὄντινα τόπον κεῖται Philoct. 145. ἔστηκε πέτραν Eurip. Suppl. 990. ἔστηκεν κέρας Heraclid. 672.

33. ὅτε, i. e. ὅτε εἰσέ. Confer v. 103. et 118. Antig. 324.

34. καιρὸν δ'. Sic καιρὸν ἔδεν ἡλδης Eurip. Helen. 487. Vid. et infra v. 1333.

- Αθ. Ἐγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 Τῇ σὴ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.
 Οδ. Ἦ ἔ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
 Αθ. Ὡς ἔσιν ἀνδρὸς τῷδε τάργῃ ταῦτά σοι.
 Οδ. Καὶ πρὸς τί δυσλόγισον ὧδ' ἤξεν χεῖρα; 40
 Αθ. Χόλω βαρυθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
 Οδ. Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
 Αθ. Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
 Οδ. Ἦ καὶ τὸ βέλημ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἔω;
 Αθ. Καὶν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. 45
 Οδ. Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε, καὶ φρενῶν θράσει;
 Αθ. Νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμάται μόνος.
 Οδ. Ἦ καὶ παρέσθῃ, καὶ πὶ τέρμ' ἀφίκετο;
 Αθ. Καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
 Οδ. Καὶ πῶς ἐπέχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνῳ; 50
 Αθ. Ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρος ἐπ' ὄμμασι

44. βέλημ'] βέλευμ' Ald. Turneb. Br.

49. δὴ πὶ] δὴ ἐπὶ F. 1.

36. Constructio est: πάλαι εἰς ὁδὸν ἔβην, φύλαξ πρόθυμος τῇ σὴ κυνηγία.

40. ἤξεν, transitive, ut Eurip. Orest. 1437. Bacch. 147. Ion. 584.

42. βάσιν. Hesychius: βάσις—πορεία.

44. βέλημ'. Ed. Ald. βέλευμ'. Sed βέλημ' in antiquis exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol. Aristoph. in Plut. 493.

49. δισσαῖς στρατηγίσιν πύλαις, ad portas duorum imperatorum; scilicet Agamemnonis et Menelai: de quibus Ajax ipse, "Ἀρχοντές εἰσιν, infra v. 677. licet hoc de Agamemnone tantum verum esset. Πύλαι pro θύραι magniloquentia tragica est. Hesychius: πύλη, θύρα. Confer, si tanti est, Eurip. Electr. 344.

51. δυσφόρος quem hic sensum habere possit, non docent Interpretes: δυσφορος proprie est molestus: quis vero insaniam δυσφορον γνώμαν, molestam opinionem, dixit? Deinde quale, obsecro, est, γνώμας

Γνώμας βαλῆσα, τῆς ἀνηκέστε χαρᾶς·
 Καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω, σύμμικτά τε
 Λείας, ἄδασα βεκόλων φρεσὶν ἄνθρωποι.
 Ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον, 55
 Κύκλῳ ραχίζων· καὶ δόκει μὴ ἔσθ' ὅτε
 Διοσγὲς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
 Ἐγὼ δ' οἱ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 Ὀτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρηκτα κακά. 60
 Καί περ, ἐπειδὴ τῶδ' ἐλώφησεν φόνος,
 Τὲς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι σιωδῆσας βοῶν,
 Ποίμνας τε πίπτας, εἰς δόμους κομίζεται,
 Ὡς ἄνδρας, ἔχ' ὡς εὐκερων ἄγρην ἔχων·
 Καὶ νῦν κατ' οἴκους σιωδέτας αἰκίζεται. 65
 Δείξω δ' οἱ καὶ σοὶ τήνδε περὶ Φανῆ νόσον,

53. σύμμικτα] ξύμμικτα Br.
 64. οὐχ] οὐχ Ald.

65. συνδέτης] ξυνδέτης Br.

ἐπ' ὄμμασι βαλεῖν, quandoquidem γνώμη ad intellectum unice, non
 ad oculos, pertinet? Locus omnino postulat rem, quæ visum tur-
 bare solita sit, nihilque adeo aptius videtur quam γλήμας, i. e. vi-
 scum, qui lippiantium oculos obsidere solet, visum bebetiorem efficiens.

54. φρεσὶν ἄνθρωποι. Sic Hippolytus Euripidi Πιττιέως παιδευματα
 dicitur v. 11.

55. κτείνειν idem est quod τέμνειν, κόπτειν: unde apud pedestres
 scriptores accusativum subiectum habet rei quæ κτείνεται. Hic per
 enallagen constructionis, poetis, maximeque tragicis, frequenta-
 tam, accusativum adsciscit non Patientis, sed Efficiens. Sic τρεπὰς
 καταβήγγουσι Antig. 686. τυφλωδὲν ἔλκος ibid. 983.

Ibid. πολύκερων φόνον, multorum cornuutorum cædem.

60. ἔρηκτα, retia. Hesychius: ἔρησι, δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀδάμαντι
 δευτέρῳ. Vid. et Homerum Odyss. χ'. 469. Aristoph. Av. 528.

Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.

Θαρσῶν ᾧ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχῃ

Τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἄποσρόφες

Αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσσωψιν εἰσιδεῖν. 70

Οὗτος, σὲ πὺν πὰς αἰχμαλωτίδας χέρας

Δεισμοῖς ἀπευθύοντα, προσμολεῖν καλῶ.

Αἶαντα φωνῶ· στείχε δαμάτων πάρος.

Οδ. Τί δρᾷς, Ἀθῆνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

Αθ. Οὐ σῖγ' ἀνέζη, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; 75

Οδ. Μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἐνδὸν ἀρκεῖτω μύθων.

Αθ. Τί μὴ γένηται; πρόαθεν σὺκ ἄνῃρ ὅδ' ἦν;

Οδ. Ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῃ, ἔ τανῦν ἔτι.

Αθ. Οὐκοῦν γέλως ἥδιτος εἰς ἐχθρὰς γελᾷν.

Οδ. Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μύθειν. 80

Αθ. Μειμνότη' ἄνδρα περὶ φανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

Οδ. Φρονεῖν γάρ νιν σὺκ ἂν ἐξέστω ὀκνῶ.

75. ἀνέζη] ἀνέξει Br.
Ibid. ἀρεῖς] ἀρεῖς Ald.

80. εἰς δόμους] ἐν δόμοις Ald. Br.
82. ὀκνῶ] ἰδεῖν Turneb.

68. συμφορὰν—τὸν ἄνδρα. Aristoph. Ecclef. 486. μὴ συμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα. Vide et Eurip. Orest. 139.

75. δειλίαν ἀρεῖς, *timorem fovebis*. Sic ἔγκον ἀρεῖς v. 129. δεινὸν ἐξάρης μένος v. 1085.

76. ἀρκεῖτω, i. e. ἀρκεῖτω σοὶ, *tibi sufficiat eum intus manere*.

77. ἄνῃρ, *virtute præditus et vere vir*. Eurip. Heraclid. 1000. ἔκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως ἄνδρ' ὄντα. Hesychius: ἄνδρα, τὸν ἀνδρεῖον.

78. τῷδε τάνδρῃ. Hæc phrasis plerumque apud Tragicos eum ipsum qui loquitur designat. Neque tamen perpetuum est hoc. Vide infra v. 1285. et 1338. CEd. Tyr. 1156. CEd. Col. 1246. Philoct. 1469.

80. εἰς δόμους. Pro ἐν δόμοις. Sic κρύπτεται εἰς σποδία Eurip. Cyclop. 614. Vide et ad Ion. 819.

82. ἐξέστω ὀκνῶ. Sic ed. Ald. et MSS. Bodleiani cum Hunte-

Αθ. Ἄλλ' ἔδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

Οδ. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;

Αθ. Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

85

Οδ. Γένοιτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον.

Αθ. Σίγα νῦν ἕως, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων.

Οδ. Μένειμ' ἂν ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.

Αθ. ὦ ἕτος, Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Τί βαιὸν ἕτως ἐντρέπη τῆς συμμάχῃ;

90

ΑΙΑΣ, ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Αι. ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον,

ὦς εὖ παρέστης καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ

στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

Αθ. Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,

ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;

95

Αι. Κόμπος πᾶρεσι, καὶ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

Αθ. Ἡ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρα;

Αι. ὦς ἔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσας ἔτι.

Αθ. Τεθνῶσιν ἄνδρες, ὥς τὸ σὸν ζυγὴν ἐγώ.

Αι. Θανόντες ἤδη τάμ' ἀφαιρέσθων ὅπλα.

100

82. Αἴαν] Αἴας Br. e cod. E.

99. ἄνδρες] ἄνδρες Br. in minore ed.

riano. Editi recentiores, Turnebo praeunte, *ἔξισεν ἰδίῳ*. Raro *ἔξισεν* cum accusativo construitur, sed aliud exemplum praebent lexicæ ex Demosth. in Leptin.

92. *παρέστης*. Interpretor: *adstitisti mihi paullo antea, stragem edenti, vel παραστάτης fuisti*. Confer v. 117.

93. *σέψω, ornabo, bonorabo*. Sic *χοαῖσι σέφει* Antig. 437. *σεφανέν* αἵματι Eurip. Hecub. 128.

97. *ἤχμασας*. Omnino legendum *ἤμαξας*, ut v. 453.

- Αθ. Εἶεν· τί γδ' δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτιά ;
 Ποῦ σοι τύχης ἔσηκεν, ἢ πέφευγέ σε ;
 Αι. Ἡ τ' ἀπ' ἱππῶν κίναδος ἐξήρα μ' ὅπ' ;
 Αθ. Ἐγὼ γ' Ὀδυσσεά τὸν σὸν ἐνστάτῳ λέγω.
 Αι. Ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσσω 105
 Θακεῖ· θανεῖν γδ' αὐτὸν ἔτι πῶ θελω.
 Αθ. Περὶν ἂν τί δράσης, ἢ τί κερδάνης πλέον ;
 Αι. Περὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκίς τ' ἐγης,
 Αθ. Τί δῆτα τὸν δύσηνον ἐργάσῃ κακόν ;
 Αι. Μάστιγι πρῶτον νῶτα Φοινιχθεῖς θάνη. 110
 Αθ. Μὴ δῆτα τὸν δύσηνον ὧδε γ' αἰκίσῃ.
 Αι. Χαίρειν, Ἀθάνα, τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
 Κεῖνος γ' ἴσσι τῶδε, καὶ ἄλλην, δίκην.
 Αθ. Σὺ δ' ἔν, ἐπειδὴ τέρψις ὧδε σοι τὸ δρᾶν,
 Χρῶ χειρὶ· φείδε μηδὲν ὧν περ ἐννοεῖς. 115

104. post ἔγαν' interpungunt Ald. Br.

107. κερδάνης] κερδανείς Turneb.

109. ἐργάση] ἐργάσει Br.

114. ὧδε σοι] ἧδε σοι Ald. Br.

108. πρὸς κίον'. Quibus mirum videtur, columnas in tentorio Ajacis fuisse, consulere debent Hom. Iliad. ω'. 448.

112. χαίρειν—σ' ἐφίεμαι. Contumeliosa fane vox, si ex usu communi Græcorum interpreteris. Hesychius: χαίρειν ἱᾶσαι, καταφρονεῖν. At Ajax Sophocleus, utut gloriosior paullo fuerit, in Minervam tamen contumeliosus non fingitur. Vid. v. 92. Malim igitur αἰρεῖν, vincere: αἰρεῖν τὰλλα, in aliis rebus vincere, voti compotem esse, ut αἰρεῖν τὴν δίκην, vel τὴν γραφὴν. Ad arrogantiam porro Ajacis indicandam nulla aptior vox, quam ἐφίεμαι, concedo. Hesychius: ἐφίεις, συγχωρῶν. Ἐφίημι, ἐπιτρέπω. Ut in aliis rebus voluntatem obtineas, concedo. Vulgata si vera est, necesse est, ut Sophocles, qui fane rarissima quæque sectari solet, et hic quoque locutionem satis tritam contrario sensu usurpaverit: Jubeo vel opto ut alia omnia ex voto tibi eveniant. Verum et hoc frigidum est.

- Αι. Χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
 Τοιάνδ' αἰέ μοι σύμμαχον παριέσθαι.
- Αθ. Ὁρᾷς, Ὀδυσσεύ, τίω θεῶν ἰσχυρῶ ὄση;
 Τάτ' τις ἂν σοι τάνδρὸς ἦν πρὸνέστερος,
 Ἡ δρᾷν ἀμείνων ὄρεθ' ἢ καίρια; 120
- Οδ. Ἐγὼ μὲν ἔδεν' οἶδ'· ἐποικτεύρω δέ νιν
 Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμῆν,
 Ὅθ' ἔνεκ' αἴτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
 Οὐδὲν τὸ τάτ' μάλλον, ἢ τῶν σκοπῶν.
- “ Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς ἔδεν' ὄντας ἄλλο πλὴν 125
 “ Εἰδῶλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κέφην σκιάν.
- Αθ. “ Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέροκτον
 “ Μηδὲν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεὸς ἔπος,
 “ Μηδ' ὄγκον ἄρης μηδὲν, εἴτινος πλέον
 “ Ἡ χεὶρ βερίθεις, ἢ μακροῦ πλάτ' βάρεϊ 130
 “ Ὡς ἡμέρα κλίνει τε καὶ ἀνάγει πάλιν
 “ Ἄπαντα τὰνθρώπεια· τὰς δ' ὅ σῶφρονας
 “ Θεοὶ φιλεῖσι, καὶ συγχεῖσι τὰς κακὰς.

117. σύμμαχον] ξύμμαχον Br.

119. ἦν] ἢ Br. ex 5 Codd.

122. ἔμπης] ἔμπας Br.

130. βάρεϊ] βάθει F. 1. Turneb. Br.

127. ὑπέροκτον. Scholiafles pro ὑπερόκτοπον positum esse affirmat. Hesychius quoque: ὑπερόκτως, ὑπερηφάνως. Æschyl. Pers. 342. αἱ δ' ὑπέροκτοι τάχ' εἰ. Vid. et 829. Nec ea scriptura metro adversatur. Vide annotata ad Eurip. Iph. Aul. 124.

129. ἄρης. Videndum annon metrum postulet αἴρης.

131. ἡμέρα, νύκτα. Vide annotata ad Eurip. Phœniss. 554.

Ibid. κλίνει, evertit. Epigramma: Μακεδονίους ἔγχεσι κεκλιμένα, Anthol. p. 299.

Ibid. ἀνάγει, exaltat. Sic τὰς μικρὰς ἀνάγει Anthol. p. 114.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ἀνάπαισι.

Χο. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτῃς
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλῃς. 135
 Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω
 Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμυρῆς

135. Salamis, mari circumflua, ἀγχιάλος vocatur, ut Peperthus Homero Hymn. in Apoll. 32. utque eadem Salamis Gemino Anthol. p. 299. Sic et Ἄρης ἀγχίπολις pro ἑμπολις dici videtur Antig. 981. Contra Eleufis Pindaro εἰναλία vocatur: ut intelligas poetas in huiusmodi rebus laxè locutos, laxèque interpretandos esse. Nihil ergo opus vel ἀμφιάλῃ hic, vel aliud quidvis sufficere. Verum cum ἀγχιάλος proprie fit *mari vicinus*, facile intelligitur τῆς ἀμφιρύτῃς a grammatico superscribi potuisse, ad hanc insolentiorē paullo vocis notionem declarandam. Utrumque epitheton a Sophocle profectum, quanquam et in hoc quoque aliquam sibi Veteres licentiam permiserunt, vix adducor ut credam. Lego igitur:

Τελαμώνιε παῖ,
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλῃς.

Simili modo erratum est ad Antig. 640. ubi τῆς μελλογάμῃς, a grammatico vocem τάλιδος interpretante superscriptum, in contextum transiit, recte ab H. Stephano omissum.

Σαλαμῖνος βάθρον periphrasis est pro Σαλαμίνα, ut Δωδώνης βάθρα, Eurip. Phœniss. 1010. Τροίας βάθρον, Iph. Aul. 1273.

136. σὶ—ἐπιχαίρω. Eadem constructio est Eurip. Hippol. 1354. Rhœf. 391.

137. πληγὴ Διὸς. Confer v. 280. Sophocles Oileo apud Stobæum serm. cxiii. Ὅταν δὲ δαίμων—Μάστιγ' ἐρείσῃ. Apud Homerum Il. γ'. 812. Διὸς μάστιγι. Interpretatur Scholiastes τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ. Sanius, meo iudicio, Eustathius: Διὸς δὲ μάστιγα, τὴν Θεομηνίαν φησίν. Potest quidem hoc in loco πληγὴ Διὸς *infortunium* unice significare, ut in fragmento Oilei supra cit. Verum

Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόφρωνς Ἰπιδῆ,
 Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημα
 Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
 Ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς,
 Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 Ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ

140

cum tradat Homerus Ajacem, Jovis impulsu, terga in prælio dedisse, Il. λ'. 545. suspicor id ipsum esse, quod verba Chori respiciant. Nam neque aliud infortunium ejus memoratur, neque Chorum, ex militibus constantem, ulla res, præter dedecus Ajacis, adeo anxium habere debuit. Ajaci tamen favens, et hoc, et quicquid præterea virtute sua indignum admiserit, Jovis iræ acceptum refert. *Quandocunque*, inquit, *vel Jovis plaga, vel Græcorum maledicentia te invadit*, i. e. quandocunque vel verum crimen, ira Jovis impellente, in te admittis, vel Græcorum maledicentia falso te criminatur, utrumvis horum sit, *metu vehementer agitor*.

140. πτηνὴν fugacem, tremebundam significare, nondum credimus Toupio sic ad Suidam v. πελείας docenti. Non displicet Pierfoni conjectura legentis, Verisim. p. 7.

Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Et borreo, ut aspectum aquilæ borret columba. Desidero tamen et in hac emendatione aliquid. Chorus scilicet columbæ se non inepte comparat: aquilæ quod comparari possit, nihil est.

141. τῆς νῦν φθιμένης. Sic φέγος ἡλὶς κατέφθιτο Æschyl. Pers. 377. Conf. Odyss. λ'. 329.

143. τὸν ἵππομανῆ Λειμῶν. Magnos equorum greges in vicinia Trojæ fuisse, multis Veterum locis indicatur. Homerus Iliad. ν'. 221. de Erichthonio Trojæ rege:

Τὲ τριχίλιναι ἵπποι ἔλος κατὰ βεκολέοντο

Θήλειαι —

Quintus Calaber lib. ii. 486.

— πιδίον μέγα, ἱππόβατόν τε

Ὅππόσον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις καὶ Ξάνδος ἱέργει.

Confer et Virg. Georg. iii. 269. Plutarchus in Eumene: τοῖς βασιλικοῖς ἱπποφορεῖοις περὶ τὴν Ἰδην νεμομένοις ἐπιτυχῶν, p. 1073. Ni-

Λαιμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσας Δαναῶν

Βοτὰ, καὶ λείαν,

145

Ἦπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λαιπὴ,

Κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.

Τοῖσδε λόγους ψιθύρους πλάττων.

Εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,

Καὶ σφόδρα πείθει· πῶς γὰρ σὲ νῦν

150

Εὐπείσα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων

Τὲ λέξαντος χαίρει μάλλον,

Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

“ Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς

148. πλάττων] πλάσσαν Ald. Br.

153 ἄχεσιν] ἄχεσι F. 1. et 2.

151. εὐπείσα] εὐπίσα Br. e Cod.
suo et Reg. D.

Nicandro etiam (Theriac. 669) memorantur non longe a Troja distantes Ἴππου λαιμῶνις, ita forte dicti ob multitudinem equorum ibi pascentium, licet aliter Scholiafles explicet.

Talis λαιμῶν non inepte ἵππομανῆς dicitur, ut ἑλομανεῖν dicitur *campus praeter modum sylvescens* Strabon. lib. xiv. prope finem. Vid. et Plut. vol. ii. p. 15. F. Theophrast. de causis Plant. lib. iii. c. 1. Clem. Alex. p. 320. Nec in sola voce ἑλομανεῖν ea potestas obtinet. Theophrasto enim *arbor foliis nimium luxurians* φυλλομανεῖν dicitur. Hist. Plant. lib. viii. c. 7. Hesychius: *καρπομανῆς, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα*. Σοφοκλῆς Περιλάω. Nec aliter explicat Toupius ad Suidam, v. Ἴππομανῆς.

147. κτείνοντ'. Non recte hoc, cum ὀλέσας, quippe synonymum fere, connectitur. Multo venustius foret καίνοντ'. Differunt enim κτείνειν et καίνειν· κτείνειν dicitur qui aliquem quocunque modo, five αὐτοχειρεῖ, five per ministrum interficit; καίνειν contra est *concidere, trucidare*, nec, nisi de ipso homicida, adhiberi solet. Nec nolim θείοντ'.

154. ψυχῶν εἰς. Sic αὐτῷ χειμάδας—ἱρρίπλον Eurip. Bacch. 1096. vide et Cyclop. 51.

- “ Οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δὲ ἂν τις ἐμῷ 155
 “ Τοιαῦτα λέγων, ὅκ’ ἂν πείθοι.
 “ Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ’ ὁ φθόνος ἔρπει.
 “ Κάττοι μικροὶ μεγάλων χωρὶς
 “ Σφαλερὸν πύργῳ ῥῦμα πέλονται.
 “ Μετὰ γὰρ μεγάλων βασιὺς ἄρις’ ἂν, 160
 “ Καὶ μέγας ὀρθοῖθ’ ὑπὸ μικροτέρων.
 “ Ἄλλ’ ἔδωκ’ ὁ δωατὸν τῆς ἀνοήτης
 “ Τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 “ Ὑπὸ τοιῶτων ἀνδρῶν θορυβῇ·
 Χ’ ἡμεῖς οὐδὲν δένομυρ πρὸς ταῦ- 165
 τ’ ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
 Ἀλλ’ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὅμμ’ ἀπέδραν,
 Παταγῶσιν, ἅτε πτερυγῶν ἀγέλα·

168, 169. Sic Br. quoque legit et distinguit. Aliter Ald. et Turneb.

157. τὸν ἔχονθ’, *divitem*. Eurip. Alcest. 58. Supplic. 242. Aristoph. Equit. 1292.

159. σφαλερὸν πύργῳ ῥῦμα. Interpretis vicem præstabit Euripides Phœniss. 1174.

161. ὀρθοῖθ’, *statum suum tueatur*. Metaphora a navibus deducta videtur, quæ nisi ὀρθαὶ sint, pessum continuo eunt. Confer Antigon. 83, 196, et 1007.

Ibid. μικροτέρων. Ita Ed. Ald. MSS. Bodl. et Hunter. Vulgo μικρῶν. Vide quæ dicemus ad v. 1030.

163. τέτων γνώμας. Vereor, ne poeta noster qui optimatum partes secutus videtur, civium suorum levitatem, et in principes urbis procacitatem notare hic voluerit.

166. σὺ χωρὶς, ἄναξ. Ita MSS. Bodleiani et Hunter. cum Ed. Ald. In editis recentioribus deest ἄναξ, quod recipiendum esse bene monet Dawesius Miscell. Crit. p. 224.

168. παταγῶσιν. Significatur hoc verbo strepitus quidam gar-

Μέγαν αἰγυπιδὸν δ' ὑποδείσαντες
 Τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ Φανέης,
 Σιγῇ πῆξαιαν ἄφωνοι. 170

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Στροφή.

Ἥ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
 (ὦ μεγάλα Φάτις, ὦ
 Μᾶτερ αἰχυνῶας ἐμᾶς,) 175
 Ὄρμασε πανδάμους ἐπὶ βῆς ἀγελαίας,
 Ἥ περ τινὸς νίκας ἀκάρπτωτον χάριν,

rulus, quem aves nonnullæ, verbi gratia merulæ, edere solent. Clem. Alex. p. 221. ὁ κόσσυφος—παταγητικός ἐξ ὧδικῆ γενόμενος. Hinc homo garrulus Menandro apud Suidam πατάγημα audit. Utrumque exemplum ostendit πατάγημα non ejulatum esse, quem timor avibus eliciat, sed strepitum aut lætum, aut lætitiæ saltem propiorem: Idem quoque ex hoc ipso Sophoclis loco intelligitur. Παταγῶσιν, inquit, quando vultum tuum aufugerunt. Non tamen animadvertisse videtur Toupius, post ὑποδείσαντες interpungens, quod sic dicerentur aves, αἰγυπιδὸν ὑποδείσαντες tum vel maxime παταγῶσιν: quod loci sententiæ planissime adversatur. Vide eum ad Suidam v. παταγῶσι.

169. αἰγυπιδὸν δ'. Emendatio est Dawesii Miscell. Crit. p. 225. In editis et MSS. deest δ'.

172. Ταυροπόλα—Ἄρτεμις. Sic Dianam post Iphigeniæ in Græciam reditum vocatam esse tradit Euripides. Iph. in Taur. 1469.

173. ὦ μεγάλα Φάτις. Defendi posse videtur ex μέγας μῦθος v. 226. Sed ibi vocem μέγας mendo laborare docebimus. Hic vix dubito Poetam scripsisse ὦ μοιρὰ Φάτις O infelix tuorum.

174. μᾶτερ causa, origo. Sic flagellum ροίζε μητέρα vocat Philodemus Anthol. p. 412. Vid. et Eurip. Hel. 1472.

176. ἀκάρπτωτον χάριν. Malit Johnsonus ἀκαρπύτη, quod certe

Ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 Ψευθεῖς, ἀδάρους ἦτ' ἐλαφρολίαις.
 Ἦ χαλκοθώραξ, ἢ τιν' Ἐνυάλιος
 Μομφᾶν ἔχων
 Ξυνῆ δορός, ἐννυχίοις μαχαναῖς,
 Ἐτίσατο λῶσαν.

180

Ἀντισηφή.

Οὔποτε γδ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀρισερά,
 Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας,

178. ψευθεῖς, ἀδάρους] ψευθεῖ-
 σα δάρους, Ald. Turneb. Br.
 Ibid. ἦτ'] εἴτ' Ald. Br.

179. ἢ τιν'] ἦντιν' Br. ex Johnsoni con-
 jeclura.
 180. Μομφᾶν] Μορφᾶν Ald.

planus. Sed amant Tragici casuum in adjectivis utique enalla-
 gen. vid. Œd. Tyr. 1413. et quæ dicemus infra ad v. 1005.

178. ψευθεῖς, ἀδάρους ἦτ' ἐλαφρολίαις. Ita legendum nemo, ar-
 bitror, monitus negaverit. In vulgata sententiam mire turbat
 male cohærens litera ψευθεῖσα, δάρους. Sensus est: ob cervos jaculo
 confixos nullo postea munere Deæ oblato. De syntaxi conf. Eurip.
 Orest. 462. Hippol. 978. Andr. 921.

Ibid. ἦτ' vel. Rara hac potestate vox. Occurrit tamen in
 Euripid. Æolo Fragm. xix. et apud Homerum Iliad. τ' 148.

179. Nullus hic locus particulæ ἢ aut, cum χαλκοθώραξ haud
 dubie idem sit qui Ἐνυάλιος. Johnsono et Heathio placet ἦντιν' cui
 speciem dat v. 1070. Mihi tamen magis placet μή τιν' interroga-
 tive: An vero Mars æneam loricam gerens—contumeliam ultus est?

181. δορός. Α λῶσαν regi videtur: ἐτίσατο λῶσαν ξυνῆ δορός. ultus
 est contumeliam bastæ auxiliatrici suæ illatam: cum utique Ajax, a
 Marte adjutus, rei bene gestæ gloriam sibi soli arrogaret.

183. φρενόθεν, propriæ mentis impulsu.

Ibid. ἐπ' ἀρισερά. Menander apud Clem. Alex. p. 504. ἐπαρισε-
 ρῶς γδ αὐτὸ λαμβανῆς. Theognetus: ἐπ' ἀρίστερ' ἱμάδες, ὃ πόνηρε,
 γράμματα, apud Athenæum p. 671. Synesius p. 62. ὁ Τυφῶς—
 πάντα ἐπαρίσερος.

Τόσον ἐν ποίμναις πιτνῶν. 185

Ἦκοι γὰρ ἂν θεῖα νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι

Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.

Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι

Κλέπῃσι μύθῃς οἱ μεγάλοι βασιλῆς,

Ἦ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190

Μὴ μὴ μ' ἀναξ,

Ἐθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὅμμ' ἔχων,

Κακὰν φάτιν ἄρης.

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Ἄλλ' ἀνα ἔξ ἐδράνων, ὅπῃ μακραίῳνι

Στηρίξῃ ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ χολᾶ, 195

185. Τόσον] Τόσον Ald.

Ibid. ποίμναις] ποίμναισι Ald.

189. βασιλῆς] βασιλεῖς Ald.

193. ἄρης] ἄρη Ald. Br.

185. Post τόσον distinguendum puto; ἔποτε τόσσοι ἐπ' ἀριστερὰ ἔσας.

Ibid. ἐν ποίμναις πιτνῶν. Bona locutio: vid. v. 42, et infra v. 375. Languere tamen hoc in loco et caudam trahere videtur, nisi constructionem sic instituas: Οὐποτε γδ' φρένοθεν γ', ἐμπιτνῶν ποίμναις, ἐπ' ἀριστερὰ τόσσοι ἔσας.

188. ὑποβαλλόμενοι *fingentes*.

190. τᾶς—γενεᾶς. Subauditur ἔκφυς vel ἐκ. Vide infra v. 202. et confer Eurip. Cyclop. 41. Ion. 116. Hom. Hymn. in Venerem 220. Ἀρχαίας γενεᾶς in Epigrammate apud Athenæum. p. 536.

191. μὴ μὴ μ'. Pro μὴ μὴ μοι. Eliditur enim diphthongus ut infra v. 588. Οἱ μ' ὡς αἰθυμῶ. Vid. et v. 354.

192. ἐφάλοις. Otiosum et ineptum, si me audis, epitheton, cui lubens equidem suffecerim ἀφανὲς *occultatum ab aspectu remotum*.

195. ἀγωνίῳ χολᾶ. Malim ἀγωνιῶν χολᾶ, otio a *præliis*, a recto ἀγωνία *prælium*. Loqui videtur Auctor de induciis tum temporis pactis ad rite procurandam mortuorum sepulturam: vid. Q. Calabrum Lib. iv.

Ἄταν ἔρανίαν φλέγων.
 Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητα
 Ὀρμᾶται ἐν εὐάνεμοις βάσασι,
 Πάντων καυχάζοντων γλώσσαις
 Βαρυσάλγητ' ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσακε.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀνάπαισοι.

Τε. Ναὸς ἀρωγὸς τῆς Αἴαντος
 Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν,
 Ἐχομῶν σοναχὰς οἱ κηδόμῃροι
 Τῷ Τελαμῶνος τηλόθεν οἶκῃ.

198. Ὀρμᾶται:] Ὀρμᾶτ' Ald.

196. φλέγων, *incendens* : vid. infra v. 682. Æschyl. Pers. 395.198. εὐάνεμοι βῆσσαι sunt *valles parum ventis expositæ*. Sic λι-
 μέας εὐνέμους Eurip. Androm. 750. πλόον εὐάνεμοι Theocrit. xxviii.5. Parum ergo verisimile est Poetam, quæ Scholiastæ sententia
 est, de incendiis sylvarum cogitasse, qualia in montibus, ubi ventus
 dominatur, accidere a veteribus dicuntur. An igitur legendum
 Ὀρμᾶται *apricatur*, ut Poeta inimicos Ajacis, odio et diſteriiis per
 otium indulgentes, comparaverit iis qui in reducta valle aprican-
 tur, omnium rerum securi i. e. ἀτάρβητα.200. ἄχος ἔσακε. Hesychius: ἔσακε, κίῳται. Interpretandum forte,
inbæret, infixum est, imπίπηγε.

201. Ναὸς ἀρωγός. Sic infra ναίτας ἀρωγὸν τέχνας v. 356.

202. γενεᾶς—ἀπ'. Subaudi φῦντες. Vide supra ad v. 196.

Ibid. χθονίων. Intellige αὐτοχθόνων. Hesychius: χθονίους Ἰαχίδας,
 αὐτόχθονας καὶ ἐκ ἐπὶ ἡλυσδας.203. οἱ κηδόμῃροι. Constructio est: οἱ τηλόθεν κηδόμῃροι οἶκῃ τῷ
 Τελαμῶνος.

- Νῦν γὰρ ὁ δεινός, ὁ μέγας, ὠμοκρατῆς 205
 Αἴας, θολερῶ
 Κεῖται χειμῶνι νοσήσας.
 Χο. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
 Νῦξ ἥδε βάρος,
 Παῖ τῃ Φρυγίᾳ Τελεύταντος, 210
 Λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δοριάλωτον
 Στέρξας ἀνέχῃ θύριος Αἴας,
 'Ὡς οὐκ ἂν αἰδῶις ὑπέποις.
 Τε. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον ;
 Θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπέυσῃ. 215
 Μανία γὰρ ἄλῃς ἡμῖν ὁ κλεινός
 Νύκτερος Αἴας ἀπελωθήθη.
 Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον

210. Τελεύταντος] Τελλεύταντος Br. ex
Codd. A. E.

211. δοριάλωτον] θυριάλωτον Br.
215. βάρος] πάθος Ald. Br.

205. ὠμοκρατῆς. Interpretor : μετὰ ὠμότητος κρατῶν. Sic ingenium Ajacis ut ὠμὸν depingitur infra v. 548.

206. θολερῶ, *maestro, tristiti*. Eurip. *Θολοῖ δὲ καρδίαν*. Alcest. 1088.

207. χειμῶνι. Hesych. Χεῖμων—ταραχὴ ζάλη.

208. ἐνήλλακται pro ἐνήλλαξεν. Passivum pro Activo. Sic γέγραπται. Platon. Euthyphron p. 1. *πιποῖμαι*. Phædon. p. 85. D.

Ibid. τῆς ἀμερίας. Subaudi ὥρας ut in ἡ πρώτη et ἡ ἰωδινή. vid. Lambert Bos. de Ellipsis v. ὥρα.

210. Τελεύταντος. An scribendum metri gratia Τελεῦταντος.

212. ἀνέχει *bonorat*. Eurip. Hecub. 123. Hom. Odyss. τ'. 111. Pind. Pyth. ii. Epod. 4.

217. νύκτερος, valet hic *νύκτωρ*.

Ibid. ἀπελωθήθη. Interpretor : *dedecus, vel infamiam sibi conscivit*.

Χειροδαίικτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
Κεῖν' χρηστῆρια τάνδρος.

220

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
Αἴθωνος ἀγχιλίαν

222. Αἴθωνος] Αἴθωπος Turneb. Br. e Codd. Reg. E. T.

220. *χρηστῆρια*. Testatur Scholiastes *χρηστῆριον* aliquando *victimam* significare; cui fidem facit Æschyl. Sept. Theb. 236. ejusdem Supplic. 459. Ita igitur et hic accipiendum.

221. *ἐδήλωσας*. Non nunc primum Choro innotuit fama de strage inter pecudes ab Ajace edita. In ipsa enim Parodo v. 134. carminis argumentum hinc desumit: *ἐδήλωσας* igitur qui retinendum censent, interpretari debent, non *profers* vel *ostendis*, sed *confirmas, claram et manifestam reddis*. Mihi tamen eo sensu nondum obviam fuit verbum *δηλώω*. Quamobrem eruditis considerandum relinquo, annon scripserit Auctor *ἐφήλωσας* *tanquam clavo infixo stabilisti*. Æschyl. Supplic. 951.

——— τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς

Γόμφος διαμπάξ———

222. *αἴθωνος*. MSS. Bodleiani duo *αἴθωπος*, ut et Suidas quoque habet. Si sententiam spectes, haud dubie præstat *αἴθωνος*. Quippe *αἴθωπος* secundum Etymon significare debet *speciem* vel *colorem igneum habentis*; nec ullum præterea locum novi, ubi de ferocia aut animi fervore adhibetur: *αἴθων* contra hanc plerumque potestatem habet: vid. infra v. 1107. Homerus Iliad. λ'. 547.

ὥς δ' αἴθωνα λείοντα———

Euripides Rhéf. 122.

Αἴθων γδ' ἀνὴρ καὶ πεπύργωται χερσί.

Videtur huic quidem lectioni metrum obstare; sed hoc quomodo conciliandum sit, ad Antistrophen videbimus.

Ἄτλατον, ἐδὲ Φευκτὴν,
 Τῶν μεγάλων Δαναῶν
 Ὑποκληζομένην,
 Τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξῃ.
 Ὡμοι, φοβέμαι τὸ προσέρπον.
 Περὶ Φαντος ἀνὴρ

225

223. ΦΕΥΚΤΗΝ] ΦΕΥΚΤΑΝ Ald. Br. 225. ὙΠΟΚΛΗΖΟΜΕΝΑΝ] ὙΠΟΚΛΗΖΟΜΕΝΑΝ Ald.

223. οὐδὲ Φευκτὴν. Legendum haud dubie ἐδὲ Φευκτὴν *insan-*
dum.

225. ὑποκληζομένην. Disjunctim Stephanus scribendum censet,
 ὑπὸ κληζομένην, ut Δαναῶν ab ὑπὸ regatur. Verum ab ὑποκληζομένην
 conjunctim scripto regi nihil prohibet, vel etiam a κληζομένην, quod
 ostendunt citata ad Iph. Aul. 1078.

Cæterum de verbo ὑποκλήζω non immerito dubitari potest, an-
 non alienum locum hic occupaverit. Certe qui κληζαῖν ἀγγελίαν,
 φάτιν, κλέος præter Sophoclem hoc loco dixerit, neminem mihi fug-
 gerit memoria. Forte igitur legendum ὑποκλωζομένην a κλώζω,
 quod est, *graculorum more garrere*.

226. ὁ μέγας μῦθος, quid sit, nescio. An igitur legendum, ὁ μί-
 γας μῦθος, *promissius vulgi sermo*? An? τὰν μ. Δ. υ. παντομῆς μῦθος.

Animadvertendum porro non otiosa esse, quæ hic dicit Chorus,
 sed cum dramatis œconomia quodammodo connexa. Nam ut
 Chorus ignorabat, quæ intus in Ajacis tentorio transacta erant,
 ita contra nondum Tecmessæ innotuerat pecudes exercitui alendo
 destinatas, ab Ajace macätatas fuisse: quod nunc demum his Chori
 verbis edocetur.

228. Salebrofus locus, nec bene hætenus ab interpretibus in-
 tellectus. Vere tamen Camerarius verbum θανῖται refert ad pœ-
 nam mortis quam Ajax a Græcis subiturus erat. Nullus enim
 adhuc suspitioni locus erat, propria sibi manu mortem consciturum.
 Idem in versione παραπλήκτω χερὶ intelligit de vi et impetu qua
 Ajacem invasuri erant. Sed huic interpretationi me assentiri non
 finit παράπληκτος de ira, insanix experti, nunquam adhibita. Arc-
 tissime hoc comma cum participio συγκατακτάς connectendum ar-

Θανέται ὠδραπλήκτῳ

Χερὶ, συγκατακτὰς

230

Κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,

Καὶ βοτῆρας ἵππονόμους.

231. ξίφεσιν] ξίφεσι Ald.

bitror. Vox περίφαντος, quo sensu ab interpretibus accepta sit, non admodum liquet. Mihi valere videtur *undecunque manifestus, multis indiciis convictus*.

In συγκατακτὰς præpositio σὺν vel abundat, ut in pluribus ab H. Stephano laudatis exemplis, vel significat Ajacem *simul cum* pecudibus etiam pastores et custodes interemisse.

Epithetum κελαινοῖς nihil gravitatis aut acerbitalis narrationi addit. Non enim atrociora sunt quæ κελαινῷ ξίφει patrantur, quam quæ *fulgenti*. Virg. Æneid. x. 414. Legendum, ni fallor, κρηφαίοις i. e. nocturnis; vel σκοτεινοῖς.

Ἴππονόμους si interpretamur *equorum custodes* mirum videri debet eos potius quam bubulcos et upiliones commemorari, quum tamen Ajax in oves, boves, capras, non in equos sæviisse dicatur. v. 55, 175, 237, 374. Deinde et illud animadverti debet, Tecmessam ex Chori oratione intellexisse, quibus e locis captivas pecudes reportasset :

ὦ μοι· ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν

Δεσμῶντιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν.

Ita exclamat, tanquam nomen loci ipso illo in articulo temporis ad aures suas pervenisset. Tale igitur nomen in voce ἵππονόμους quaerendum censeo. Nec ulla mutatione opus. Quod enim quaerimus, Ἴππος est : Nicander Theriac. 669.

Κρύμνης ἀμπέδιον, καὶ ἀνὰ Γράσον, ἡδ' ἵνα θ' Ἴππε

Λειμῶνες.

Loca hæc in vicinia Trojæ sita fuisse consentiunt Scholiastes et Metaphrastes Eutecnius, nuper Florentiæ editus. Quod addunt, Ἴππον δαρῖον nomen hoc campo peperisse, dubium saltem faciunt quæ ad v. 143. annotavi.

Totus locus sic vertendus est; *Moriatur vir (ὁ ἀνὴρ· producit enim penultima ob metrum) multis indiciis manifestus occidisse nocturnis ensibus insana manu pecudes et pastores in Hippos agentes.*

Ἀνάπαισοι.

Τε. ὦμοι· ἐκῆθεν ἐκῆθεν ἄρ' ἡμῖν
 Δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
 ὦν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίᾳς, 235
 Τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνεῖρήγνυ.
 Δύο δ' ἀργίποδας κριούς ἀνελών,
 Τῷ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ῥιπίει θερύσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
 Κίονι δῆσας, 240
 Μέγαν ἱπποδέτῳ ρυτῆρα λαβὼν,
 Παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ·
 Κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἀ δαίμων,
 Κεθεὶς ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

Ἀντιτροφή.

Χο. ὦρα τιν' ἤδη κάρᾳ κα- 245

233. ἐκῆθεν ἐκῆθεν] κεῖθεν κεῖθεν

Ald. Br. Deest alterum κεῖθεν

F. 1.

235. τὰ μὲν εἴσω] τὴν μὲν εἴσω Ald.

236. τὰ δὲ] τὰς δὲ Ald.

243. δεινάζων] δ' ἐνδύζων Ald.

245. κάρᾳ] κράτα Ald.

Pro βοτῆρας v. 232. legendum metri causa βοτῆρας ut ad Antistrophon docebimus. Hesychius: βοτῆρες, νομαῖς. Βώτορες, βοτῆρες.

236. Vertendum: costas feriens, corpora discidit.

238. καὶ γλῶσσαν ἄκραν. Innuit Auctor Ajacem, arietis, quem pro Ulyssæ habuit, linguam exsectam abjecisse. Lingua enim symbolum facundiæ. Cratinus apud Aristidem Tom. ii. p. 19. ὡς μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων.

243. δαίμων. A malo genio obsideri putabant Veteres, quibus mens utcunque depravata erat. Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκυσμ. p. 122. συντελεῖ τοῖς δαίμονι τινα γενομένοις κατόχοις· ἅμα γὰρ τῷ προσεδῆναι ταῖς εἰσὶν, ἀπέρχεται τὸ δαιμόνιον.

Verbum δεινάζω extat Antigoni. 770. Euripi. Rhes. 954.

λύμμασι κρυψάμενον,
 Ποδῶν κλοπὰν ἀρέσθαι,
 ἥ θοὸν, εἰρεσίας
 Ζυγὸν ἐζόμενον,
 Ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
 Τοίας ἐρέσθσιν ἀπειλὰς
 Δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
 Καθ' ἡμῶν πεφόβημαι
 Λιθόλευσον Ἀρην,

250

254. Ἀρην] ἀρῇ Br. e Cod. Reg. A. et 2 aliis.

246. καλύμμασι. Legendum forte ob metrum καλυμμοῖσι. Ex-
 tat συγκαλυμμός (nisi malis cum Dawesio συγκαλυμμός) Aristoph.
 Av. 1496.

247. ποδῶν κλοπὰ est periphrasis pro *fuga*. Eurip. Orest. 1524.

Δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.

Idem Euripides αἰρεῖσθαι φυγὴν habet Rhéf. 54. et 126.

248. ἡ, vel. i. e. vel terra vel mari fugiendum. Mox post θοὸν
 distingo, iterumque post ἐζόμενον ut θοὸν μεθεῖναι conjunctim fu-
 mantur: μεθεῖναι videtur esse quod Latine diceret *solvere*, vel quod
 Herodotus vii. 193 ἐς τὸ πύλαγος ἀφήσειν vocat. Confer Thucyd. vii.
 19. θοὸν ponitur pro θοῶς, ut ταχὺν pro ταχείως. CEd. Tyr. 627.

249. ζυγὸν regitur ab ἐζόμενον. Sic τρίποδα καθίζων Eurip. Orest.
 956.

251. ἐρέσθσιν. Malim ἐρεύγασιν: ἐρέσθσιν si quis retinendum
 censet, interpretari debet *agitant*. Confer Antigone. 164. Philoct.
 1163. Aeschyl. Sup. 550. Eurip. Iph. Aul. 138. Troad. 1268.
 Sed omnino praestat ἐρέσθσιν *vociferantur*; quo sensu occurrit Hom.
 Iliad. v. 403. et 404. passimque apud Nonnum.

254. Ἀρην. Scholiae ad Hom. Iliad. ε. 381. vocis Ἀρης qua-
 tuor notiones enumerat; quarum una est πληγὴ ἰχθὺς sive *vulnus*;
 deinde exemplum dat Iliad. v. 569.

ἴδρα μάλα

Γόνιτ' Ἀρης ἀλεγυνὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσι.

Ευναλγῆν μετὰ τῷδε τυ- 255
πείς, τὸν αἰσ' ἀπλαστος ἔχει.

Ἀνάπαισοι.

Τε. Οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ γεροπᾶς

256. ἀπλαστος] ἀπλατος Ald. Br.

Ibid. ἔχει] ἔσχει Ald.

Eustathius in locum : Ἄρης τουτέστι πληγὴ καὶ τραῦμα. Apollonius quidem Ἄρης eodem loco per σίδηρος interpretatur, Scholiafies noster per θάνατος. Sed et Homericō illi, et huic quem tractamus Sophoclis loco aptissima videtur potestas, quam ei attribuunt uterque Homeri Interpres. Regitur autem Ἄρη a participio τυπείς eadem syntaxi qua Plato τυπείδω πληγὰς in lib. de Legg. dixit.

256. ἀπλαστος pro ἀπλατος accepisse videtur vetus Scholiafies. Sed sive ita legas, sive ἀπληστος, ἄλαστος, ἄπλατος, cum quocunque tandem epitheto αἶσα conjunxeris, ad significandum tristem atque acerbam fortunam, parum apte huic loco conveniet. Finge enim Chorum dixisse *quem fors acerbā et vix ferenda urget*; jam Tecmeffa, quippe ἐκίτι respondens, manifesta mendacii tenebitur: non enim infortunio aut calamitate liberatus est Ajax, sed insania tantum. Desideratur hoc in loco vox insaniam significans; legendumque adeo, ni fallor :

τὸν λύσσ' ἀπλατος ἔχει.

Quem rabies non accedenda possidet. Ad hanc autem normam refingendum Strophes metrum.

257. Οὐκέτι, id est οὐκέτι ἔχει.

Ibid. ἄτερ γεροπᾶς. Procellæ imminentis indicium erat fulgur : Aratus Διοσημείων v. 924.

Καὶ θέρεις βρονταί τε καὶ αἰτραπαὶ ἔνθεν ἴωσι

Ἐνθεν ὑπερχομένιοι περισκοπῶν ἀνέμοιο.

Idem quoque portendebant οἱ διαίσοντες αἶτρες, quorum coruscationes γεροπᾶς nomine annon Sophocles indicaverit, dubitari certe potest. Aristoteles Problem. Sect. xxvi. 23. Διὰ τὸ ὅταν αἰερίς διάτ-
τῳσι, ἀνέμῳ σημεῖον; Aratus ubi supra.

Ἀίξας ὅς τις νότος ὥς, λήγῃ.

Καὶ νῦν Φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

“ Τὸ γὰρ ἐσλεύσασιν οἰκεία πάθῃ, 260

“ Μηδενὸς ἄλλῃ παραπράξαντος,

“ Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΑΙΑΣ.

Ιαμβοί.

Χο. Ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ

Φρέσθ' γὰρ ἤδη τῷ κακῷ μέαν λόγος.

Τε. Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, 265

Φίλῃς ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,

Ἢ κοινὸς ἐν κοινούσι λυπεῖσθαι ζυνών;

Χο. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.

Τε. Ἡμεῖς ἄρ' ἔνοσθ' αὖτις, ἀτάμεθα νῦν.

258. Ἀίξας] ἄξας Br.

259. φρόνιμος] φρόνιμον Ald.

Καὶ διὰ νύκτα μέλαιναν ὅτ' ἀγέρες αἰσσωσι

Ταρφία

Δειδύχθαι κείνοις αὐτὴν ὁδὸν ἱρχομένοιον

Πνύματος

Bene hæc, quanquam non penitus ἰσοδυναμῶντα, cum Sophoclis loco consentiunt.

262. ὑποτείνει. In hunc locum Scholion conservavit, non admodum vetustum, Suidas.

267. κοινὸς ἐν κοινούσι. i. e. ἴσος ἐν ἴσοις. Sic κοινὰ pro ἴσα Trachin. 969. Antigon. 151. Electr. 1141.

269. Ἡμεῖς. Ajacem secum confundit Tecmessa, ob fortunarum et amoris conjunctionem. Neque enim de seipſa proprie potuit dicere, *nos duplici hoc malo nunc afficimur*, quandoquidem nullam mentis depravationem perpessa erat, paremque doloris causam et nunc et antea habuerat.

Χο. Πῶς τῷτ' ἐλέξας ; ἔ κάποιδ' ὅπως λέγῃς. 270

Τε. Ἀνὴρ ἐκείνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
 Αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακῷς,
 Ἡμᾶς δὲ τὲς Φρονῶντας ἡνία ζυνών^ο
 Νῦν δ' ὥς ἐλῆξε, καίνεπνευσε τῆς νόσου,
 Κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ, 275
 Ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσαν ἢ πάρος^ο
 Ἄρ' ἐστὶ τῶτα δις τὸς ἐξ ἀπλῶν κακά ;

Χο. Εὐμφημι δὴ σοι, καὶ δέδοικα μὴ κ' θεῷ
 Πληγὴ τις ἦται· πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος,
 Μηδὲν ἢ μᾶλλον ἢ νοσῶν ὠφραίνεται ; 280

Τε. Ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίσασθαι σε χρή.

Χο. Τίς γάρ ποτ' δέχῃ τῷ κακῷ προσέπτατο,
 Δήλωσον ἡμῖν πῶς ζυωαλγῶσιν τύχας.

Τε. Ἀπαν μαθήσῃ τοῦργον, ὥς κρινωνὸς ὦν.
 Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἑσπεροι 285
 Λαμπτήρες ἐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβῶν
 Ἑμαίετ' ἐγχοῦς ἐξόδοις ἔρπειν κενάς.

275. κεῖνός τε] κεῖνός τε Ald. 282. προσέπτατο] προσέπτατο Br.
 ἐκεῖνός τε F. I. et Col.

Pro ἀτῶμειδα νῦν legendum puto ἀτῶμειδα νῖν, i. e. ἀτῶμειδα τὸ δι-
 πλαζον κακόν, ut νῖν neutro genere accipiatur. Hesychius: νῖν, αὐ-
 τόν, αὐτήν, αὐτό.

275. λύπη—ἐλήλαται. Vide annotata ad v. 504.

281. ἐπίσασθαι valet hic *existimare*, ut nonnunquam apud He-
 rodotum. Hesychius: ἐπίσασθαι—οἶμαι.

286. λαμπτήρες. Hesychius: λαμπτήρ—λαμπάς. Et alibi: λυχνῆ-
 χος, ὁ φανὸς, λαμπτήρ.

287. ἐξόδοις κενάς. i. e. *exitus inanes*, quos nulla ratio suadere vi-
 debatur.

Καὶ γὰρ πιπλήσω, ἢ λέγω. Τί χρῆμα δρᾶς,
 Αἴας; τί τήνδ' ἀκλῆτος, ἔθ' ὑπ' ἀγγέλων
 Κληθεὶς, ἐφορμᾶς πῆραν, ἔτε τε κλύων 290
 Σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαι γρατὸς.
 Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί, αἰεὶ δ' ὑμνέμεθα,
 " Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.
 Καὶ γὰρ μαθῶσ' ἔλῃς. ὁ δ' ἐοσύνῃ μόνος.
 Καὶ πᾶς ἐκὼ μὲν ἔκ' ἔχω λέγαν πάδας· 295
 Ἔσω δ' ἐσῆλθε σιωδέμενος ἄγων ὁμοῦ
 Ταύρας, κύνας βοτῆρας, εὐκεράν τ' ἄγραν.
 Καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χένιζε· τὰς δ' ἄνω τρέπων,
 Ἔσφαζε, καὶ ῥάχιζε· τὰς δὲ δεσμύεις
 Ἡκίζεθ' ὥς τε φῶτας, ἐν ποιμέναις πιτνῶν. 300
 Τέλος δ' ἐπαίξας διὰ θυρῶν, σκιά τινι

288. 'πιπλήσω] ἐπιπλήσω F. 1. 301. ἐπαίξας] ὑπάξας Br. e cod. A.
 290. ἐφορμᾶς] ἀφορμᾶς Ald. et 2 aliis.

294. μαθῶσ', *audiens*. Suidas: *μανθάνω*, ἀντὶ τῷ, ἀκούω. Aristoph. Plut. 58. *μανθάνεις* ὅς φησιν εἶναι.

295. πάδας. *Lectio est Suidæ hunc versum citantis v. πάδας*. Nec aliter ed. Ald. De usu vocis πάδας pro πράξεις confer v. 260. H. Steph. τύχας.

300. Misere languet finis versus, ἐν ποιμέναις πιτνῶν. Mirum quoque videri debet, oves quas Ajax flagris cecidit, easque solas, ποιμένης nomen meruisse. Omnino grave et inveteratum uleus hunc locum insedit; cui sanando nescio an par futurus sim. An legendum?

Ἡκίζεθ', ὥς τε φῶτας ἐν ποιναῖς πέφινω.

Flagris cecidit, tanquam fures per tormenta interficiens. In vetustis exemplaribus *πημναῖς* scriptum fuisse testatur Scholiastes Bodleianus.

301. ἐπαίξας. MSS. Bodleiani tres ὑπαίξας. Magis placeret ἐπειξας.

Λόγους ἀνέσπα, τῆς μὲν Ἀτρεΐδων κάτα,
 Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεῖς γέλων πολὺν,
 Ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσσιτ' ἰών·
 Κἀπειτ' ἀπαίξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν, 305
 Ἐμφρων μόλις πῶς ἔϋν χρόνῳ καθίσταται.
 Καὶ πᾶν ἄτης ὡς διοτρίδ' ἐξῆτος,
 Παῖσας κάρα θάύξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις

303. συντιθεῖς] ξυντιθεῖς Br.

305. ἀπαίξας] Ita Ald. ἐπαίξας Turneb.
neb. ἐπάξας Br.

307. διοτρίδ' Ald.

308. θάύξεν] θαύξεν Ald. Turneb.

302. ἀνέσπα. Menander apud Suidam v. ἀνέσπακι :

Τέτῃς ἀνεσπάσασιν ἔτοι τοὺς λόγους.

Eustath. in Iliad. p. 553. ἀνασπᾶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δη-
λοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, λόγους ἀνέσπα· ὃ ὅμοιον καὶ τὸ, ὀφρὺς ἀνασπᾶν.
Aristides ap. Photium p. 711. σκιᾶ τινὶ λόγους ἀνασπῶντες, ἔφη ὁ Σο-
φοκλῆς. Ἀνασπᾶν λόγους videtur esse cum vocis contentione proferre ;
quod cum fit, spiritus quasi ex imo pectore duci atque hauriri vi-
detur. Virg. Æneid. xi. 377. rumpitque has imo pectore voces.

303. συντιθεῖς γέλων πολὺν, multa ridicula congerens. Συμφορεῖν hoc
sensu a Veteribus frequentari, erudite docet Cl. Wyttenbach. ad
Plutarch. de fera Num. vind. vol. ii. p. 548, C.

304. ἰών, Veteribus illico, statim significare, multis exemplis do-
cuit Dorvillius ad Chariton. p. 297. Sed hoc statim ad præcedens
aliquod tempus necessario referendum est : a quo celeritas ista sup-
putetur. Hujusmodi nullum hic tempus indicatur, si Ajacem de
pœnis antea inflictis gloriari fingas. Præstat igitur locum sic in-
terpretari : multa ridicula congerens vel admiscens, quantam ipsis con-
tumeliam statim deinde repensurus esset. Sed verba, ut hunc sensum
præbere possint, unius literæ mutatione juvanda sunt. Legendum
utique ἐκτίσσιτ' pro ἐκτίσσιτο. Hoc enim valet ἐκτισόμενος εἶη, ut
ἀναστρέψοι Eurip. Hippol. 1190. idem est, quod ἀναστρέψων εἶη.

305. ἀπαίξας. Ita omnino legendum cum duobus Bodleianis.
Vulgo ἐπαίξας.

Νεκρῶν ἑριφθεῖς ἔζετ' ἀρνεία φόνε,
 Κόμῳ ἀπρίξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. 310
 Καὶ τ' μὲν ἦτο πλεῖστον ἄφθογος χρόνον.
 Ἐπειτ' ἐμοὶ τὰ δαίν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 Εἰ μὴ φανείῃ πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 Καὶνήρετ' ἐν τῷ πρᾶγματος κυρεῖ ποτὶ.
 Καὶ γὰρ, φίλοι, δείσιαι, τοῦ ξειργασμένου 315
 Ἐλεῖα πᾶν, ὅσον περ ἐξηπιστάμην.
 Ὁ δ' εὐθύς ἐξάμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 Ἄς ἔποτ' αὐτῷ πρῶτον εἰσήκασ' ἐγώ.
 Πρὸς γὰρ κακῶ τε καὶ βαρυφύχῃ γόος
 Τοῖσδ' αἰετοῖς ἀνδρὸς ἐξηγείτ' ἔχειν. 320
 Ἀλλ' ἀφόφητος ὄξεν κωκυμάτων
 Ὑπερβόρῃ, ταῦρος ὦς, μυκώμενος.
 Νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 Ἄσπετος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 Σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325

309. ἑριφθεῖς] ἑριφθεῖς Ald. Turneb. Br.
 313. φανείην] φανείην Br. e cod. E.

322. μυκώμενος] βρυχώμενος Ald. Br.
 324. ἀνὴρ] ὁ νῆρ Br.

309. ἑριφθεῖς. Hanc διτιλογράφιαν, a Scholiasta conservatam, omnino prætulerim vulgatæ ἑριφθεῖς. Qui enim ἑριφθεῖς, i. e. *humili stratus* jacet, quomodo is ἔζεσθαι et ἦσθαι dicatur?

Ibid. ἀρνεία φόνε. Exegetice accipi potest, velut interpretamentum vocis νεκρῶν. Nisi forte Auctor ἐκ παραλλήλων posuerit νεκρῶν et ἀρνεία φόνε: cujus licentiæ aliquammulta exempla attuli ad Eurip. Hecub. 489. et Helen. 2. Idem quoque de ὄνυξι et χερὶ proximo versu dictum esto.

311. ἄφθογος. Vid. Appian. de Bellis Civil. lib. ii. p. 236.

314. ἐν τῷ πρᾶγματος. Sic σύμμιχτα λείας supra v. 53. Vide et infra v. 400. Antig. 1223. Philoct. 175.

Καὶ δηλὸς ἐστὶν ὥς τι δραστείων κακόν.

Τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.

Ἄλλ', ὦ φίλοι, (τούτων γὰρ ἔνεκ' ἐσάλην)

Ἀρῆζατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθ' τι.

Φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται φίλοι.

330

Χο. Τέκμησθα, δεινὰ, παῖ Τελύταντος, λέγεις

Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπείθοιτάσθαι κακοῖς.

Αἰ. Ἰὼ μοι μοι.

Τε. Τάχ', ὥς ἔοικε, μᾶλλον ἢ οὐκ ἠκέσαστε

Αἶαντος, οἷαν τήνδε θωύσσει βοήν;

335

Αἰ. Ἰὼ μοι μοι.

Χο. Ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι

330. φίλοι] λόγοις Br. ex Stob.

332. διαπείθοιτάσθαι] διαπείθοιτάσθαι F. 1.

335. βοήν] βοῶν Ald.

337. Ἀνὴρ] ὁντι Br. iterum 344.

330. Ex hoc versu commodum sensum nullis machinis elicias. Stobæus Serm. cxii. sic exhibet:

Φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται λόγοις.

Quod non spernendum. Qui enim, iræ aut cupiditati obtemperantes, in angustias se præcipitaverint, amicis plerumque morigeri sunt. Οἱ τοιοῦδε pro οἱ ἐν τοιοῦτῳ ὄντες. Sic ποτηροὶ πάντες, infelices omnes, Solon. Fragm. viii. χείρονα Eurip. Bacch. 422. ὅμοιος εἶναι Ion. 831. Xenoph. Cyr. Expedit. lib. ult. τοιόντων δ' ὄντι ἀνδρὶ, in oratione ad Seuthen.

332. διαπείθοιτάσθαι. Extat verbum φοιτάω Callimach. Lav. Pal-lad. v. 11. Theocrit. Idyll. xvii. 134. Apollon. Rhod. ii. 302. ubique sensu *abluendi, purgandi, nitidum reddendi*. Nec magis credo conveniret φοιτάω, *vaticinor*, Lycophron. adhibitum v. 6. Multo igitur præstat, quod offert Scholiastæ annotatio, διαπείθοιτάσθαι. Hesychius: φοιτᾶ — *μαίνεται*. Φοῖτος, *μανία, λύσσα*. Διαπείθοιτάσθαι, pro διαπείθοιτηκίναί. Sic αὐδωμένου pro αὐδῶντος Philoct. 131.

Νοσήμασι ζυνῆσι λυπεῖσθαι παρών.

Αι. Ἰὼ παῖ, παῖ.

Τε. ὦ μοι πάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾶ. 340

Τί ποτε μενοινᾷ; πᾶ ποτ' εἶ; πάλαιν' ἐγώ.

Αι. Τεῦκρον καλῶ· πᾶ Τεῦκρος; ἢ τ' εἰσαεὶ
Ληλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

Χο. Ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε·

Τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ καὶ π' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345

Τε. Ἰδὲ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεςί σοι

Τὰ τῷδε πράγῃ, καὶ τοὺς ὡς ἔχων κυρεῖ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Αι. Ἰὼ μοι φίλοι ναυβάται,

Μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι

τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ, 350

Ἰδεσθὲ μ' οἷον ἄρτι κῦ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης

348 Ἰὼ μοι] Ἰὼ Ald. Br.

349. Legendum forte ob hiatum;

Μόνοι τ' ἐμῶν φίλων, μόνοι

Ἐμμένοντες—

Quod et sensum diversum efficit.

350. ὀρθῶ νόμῳ, id est, ὀρθῶ τρόπῳ, ὀρθῶ ἤθει. Sic infra v. 548.
ἡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός.

352. ὑπὸ ζάλης, pro μετὰ ζάλης, siquidem ζάλη recte interpretan-
tur *turbo*. Vid. Hefychium et Suidam. Ὑπὸ a Poetis pro μετὰ non-
nunquam substitui, pluribus exemplis docebimus ad Trachin.
425.

Ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

Χο. Οἳ μ', ὡς ἔοικας ὄρθα μαρτυρεῖν ἄγαν ;
Δηλοῖ δὲ τοῦργον ὡς ἀφροντίσως ἔχῃ.

355

Ἀντιστροφὴ α'.

Αι. Ἰώ μοι γένος ναΐας
Ἄρωγόν τέχνας, ἀλίαν
Ὅς ἐπέδας ἐλίσσων πλάταν,
Σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορ-
κα ποιμένων ἐπαρκέσον-
τ'· ἀλλά με συνδαΐζον.

360

356. Ἰώ μοι] Ἰώ Ald. Br.

355. ὡς ἀφροντίσως ἔχει, i. e. τὸ ἔργον, *quam non considerate se habet factum*: ἀφροντίσως Euphemismus est pro *μανικῶς*, quod Ajacis auribus ingratissimum haud dubie accidisset. Ἀφρόντιτος, *inconsideratus*, Theocrit. Idyll. x. 20. Xenophon. Sympos. p. 520. Eurip. Med. 919.

357. ἄρωγόν τέχνας. Metrum non convenit, quod tamen facile restitueris legendo, vocibus transpositis, *τέχνας ἄρωγόν*. Verum cum Sophocles τὰ ὑποσόλοια plerumque sectari soleat, magis equidem probaverim ;

Ἄρωγὲ τέχνας——

Γένος ἄρωγὲ ut τέκνον φίλε Hom. Odyss. β'. 363. et alibi: τέκνον ἄλας Callimach. Lav. Pallad. 87.

Ibid. ἀλίαν. Neque hic metrum recte se habet. An legendum ? δαΐαν *bellicam*: δαΐαν πλάταν ut δαΐα δόρατα Eurip. Iph. Aul. 1503.

360. ποιμένων ἐπαρκέσοντα. Usitata constructio esset ποιμήσιν ἐπαρκέσοντα, *regibus vestris* (qui Homero ποιμένες λαῶν audiunt) *opitulari paratum*. Sed hic Sophocles, ut multis praeterea in locis, genitivum pro dativo posuit. Vide infra v. 1274. et 1422. Electr. 906. Philoct. 639. 888. 1210. 1247.

Χο. Εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδούς
 Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς αἵτης τίθει.

Στροφὴ β'.

Αι. Ὅρας τὸν θρασυῦ, τὸν εὐκάρδιον,
 Τὸν ἐν δαίαις ἄτρεσον μάχαις, 365
 Ἐν ἀφόβοις με θηροῖ δεινὸν χέρας;
 ὦ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα;

Τε. Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαι σ', αὐδα τῆδε.

Αι. Οὐκ ἐκτός; ἐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;
 Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ. 370

Χο. ὦ πρὸς θεῶν ὑπείκει, καὶ φρόνησον εὔ.

367. ὦ μοι] οἱ μοι Ald. Br.

370. Αἰ ter repetit Ald.

362. Multo elegantius foret :

——— μὴ κακὸν κακῷ δίδε

Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς αἵτης τίθει.

Posterior comma, utpote exegesis prioris, rectius per participium enunciatur.

363. πλέον τὸ πῆμα τῆς αἵτης τίθει. Ate a Poetis cum pro Dea venditata sit, crediderim Sophoclem per αἵτης divinitus immissam labem indicare, cui ne aliud ultro infortunium addat, Ajacem obtestatur Chorus.

366. ἀφόβοις. Erunt fortasse qui praefixum α intensive hic accipere malint; de qua potestate erudite differit Cel. Valckenaerius ad Theocrit. Adonias. Mihi ἀφόβοις interpretandum videtur, quos nemo formidat, qui terrorem nullum incutiunt. Sic enim ἔμφοβοι valet non trepidæ sed terribiles, Œd. Col. 39. Apollonides Anthol. p. 73.

Καὶ πότε δινῆεις ἀφοβος πόρος———

Potest etiam ἀφοβος esse securus, nihil metuens, ut Dion. Chrysostom. p. 29. C.

Στροφή γ'.

Αι. Ἰὼ δύσμορος, ὅς χεροῖν
 Μεθῆκα τῆς ἀλάστορας,
 Ἐν δ' ἐλίκεσσιν βροτὶ καὶ
 Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
 Ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα.

375

Χο. Τί δ' ἔστ' ἂν ἀλγούης ἐπ' ἐξερρασμένοις;
 Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ' ὥδ' ἔχεν.

Ἀντιστροφή β'.

Αι. Ἰὼ πάνθ' ὄρων, ἀπάντων τ' αἰεὶ
 Κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαέρτις,
 Κακοπινέστατον τ' ἄλῃμα στρατῷ,

380

372. Ἰὼ] δ Ald. Br.

Ibid. χεροῖν] χερσὶ μὲν Ald. Br.

374. ἐλίκεσσι] ἐλίκεσι Ald.

380. Λαέρτις] Λαερτίς Ald.

375. κλυτοῖς—αἰπολίοις. Legendum, ni fallor κτίλοις *mansuetis*.
 Nicander Theriac. 471. καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων.

376. αἶμ'. Testantur Veteres Lexicographi Sophoclem in Electra αἶμα pro *ense* adhibuisse. Quo sensu si hic quoque accipiamus, commoda orietur sententia, *nigrum ensē imbuī*. Malim tamen utrobique αἶχμ'.

379. πάνθ' ὄρων. Vide quæ dicemus ad Philoct. 1041.

381. κακοπινέστατον τ' ἄλῃμα. Postremam hanc vocem, iterum de Ulyssē adhibitam v. 389. si ab ἀλάομαι *vagor* deducimus, Ajax *sordidissimi* vel *squalidissimi* *erronis* nomine Ulyssē dehonestabit: ἄλῃμα enim pro ἀλήτης accipi nihil vetat. Sic noster παιδεργίαν pro παιδεργόν habet CEd. Tyr. 1271. et παραμύδιον Electr. 129. pro παραμυθητὰς, et ἱπανασάσεις Antig. 539. pro ἱπανασάτας.

Verum, etsi tale convicium in Ulyssē inter Penelopæ procos mendici habitu versantem, speciose ab inimico conjici potuisset,

Ἡ πρὸς πολὺν γέλωτ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

Χο. “ Ἐὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται.”

nulla fatis idonea ratio est, cur *squalidus erro* decem ante annos ab Ajace audiret. Neque enim, quod semel, cum Trojam speculandi causa adiret, *πρωχικὴν γολὴν* induisset, (Eurip. Rhel. 504.) *ἀλήματος* nomen vel ab inimico meruisse mihi videtur; cum et semel tantum et patriæ causa eam personam suscepisset. An igitur Sophocles, quod Epici Poetæ de Ulyssæ in Ithacam reduci tradiderant, eum pannis vestitum mendicum et circulatorem simulasse, an hoc, inquam, Sophocles ad Ulyssæm sub mœnibus Trojæ agentem, famaque et honoribus florentem, aliud agens transtulit? Tale aliquid eum admisisse in epitheto *πελύτλας* (v. 970.) quod sequentia infortunia Ulyssæ pepererunt, minime equidem negaverim. Sed hic vox subiecta *γεῶ* clare ostendit Poetam non temere tempora confudisse, sed ad Trojæ obsidionem animum intendisse. Superest ut explicemus quo sensu Ulysses *ἄλῃμα*, citra culpam Auctoris, dici hoc tempore potuerit.

Viderint ergo eruditi, annon *ἄλῃμα* ab *ἀλέω μοιο* derivari debeat. Hesychius: *ἄλῃμα, ἰφθὸν ἄλευρον*. Legendum ni fallor; *ἄλῃμα, λεπτὸν ἄλευρον*, ut alibi, *Παιπάλῃ, ἄλευρον λεπτόν*. Esto igitur *ἄλῃμα* *pollinem* sive *farinam tenuem* significare: quid hoc, inquires, ad Ulyssæm? Nempe *pollen* apud Græcos recepta et quasi proverbiali metaphora *vafrum et subtile ingenium* indicat: Aristoph. Nub. 259.

Λεγεῖν γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλῃ.

Παιπάλῃ quomodo Hesychius explicet supra vidimus. Vocis *παιπάλῃμα* similis et quoad primariam et quoad metaphoricam potestatem ratio est: Synesius p. 75. τὸ παιπάλῃμα τὸ κερκόπειον. cui adde exempla a Valckenaerio V. Cl. citata ad Hippol. 406. Sic et Latinis *subtiles* pari allusione audiunt, qui acumine excellent, *crassi* qui minus perspicaces sunt. Jam nihil magis bilem, militi præsertim strenuo, commovere, quam fortunatam *vafritiem* nemo nescit: unde et Ajax ipse paullo ante *omnia videndi* facultatem acerbè Ulyssæ exprobrat. *Κακοπινῆς* Græcis dictus erat, tam qui moribus inquinatis et impuris erat, quam qui corpore inculto et squalido; ut erudite docet ex Athenæo H. Stephanus in Lexico. Valet igitur hoc loco *βδελυρὸς, ἀκάθαρτος*.

Αι. Ἴδοιμι δὴ νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.

Ἴώ μοι μοι.

385

Χο. Μηδὲν μέγ' εἶπης· ἔχ' ὁρᾶς ἴν' εἰ κακοῦ;

Ἀντιστροφὴ γ'.

Αι. Ἰὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ,

Πῶς ἂν τὸν ἀμυλώτατον,

Ἐχθρὸν ἄλhma, τῆς τε δις-

σάρχας ὀλέσας βασιλῆς,

390

Τέλος θάνοιμι καὺτός;

Τε. Ὅταν κατ' ὄχῃ ταῦτ', ὁμῶ καμοὶ θανεῖν

Εὐχῶ· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σὺ τε θνητός;

Στροφὴ δ'.

Αι. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν Φάος, ἔρεβος

Ω φαεννότατον, ὡς ἐμοὶ,

395

384. Ἴδοιμι δὴ νιν] Ἴδοιμί νιν Ald.

387. Ἴώ] ὦ Ald. Br.

Ibid. πάτερ] προπάτωρ Ald. Br.

390. ὀλέσας βασιλῆς] ὀλέσας βασι-
λεῖς Ald. ὀλέσας βασιλεῖς Br.

392. ταῦτ'] ταῦθ' Ald. Br.

394. ἔρεβος] ἔρεμπος Turneb. ἔρεβος ad
prox. v. transfert. Br.

395. φαεννότατον] φαεννὸν Turneb.

390. ὀλέσας. Nota σ in Tragico duplicatum.

394. ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί. Ita Ed. Ald. et Suidas v.
ὡς γ' ἐμοί. H. Steph. ἔρεμπος ὦ φαεννὸν ὡς ἐμοί. Versus autem sic se-
candi sunt :

Stroph.	{ Ἴω extra versum.	
Antistr.	{ Σκότος ἐμὸν Φάος	} 1.
	Πόροι ἀλγέροδοι	
Stroph.	{ ἔρεβος ὦ φαεν-	} 2.
Antistr.	πάραλά τ' ἄντρα καὶ	
Stroph.	{ νότατον, ὡς ἐμοί	} 3.
Antistr.	νέμος ἐπακτίον	

Ἐλεσθ', ἔλεσθ' οἰκήτορα,
 Ἐλεσθέ μ'. ἔτε γδ θεῶν
 Γένος, ἔθ' ἀμερίων
 Ἐτ' ἄξιος βλέπειν, τί-
 ν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.

400

Ἀλλά μ' ἂ Διός γ' ἀλκίμα θεὸς
 Ὀλέθριον αἰκίζει.
 Ποῖ τις ἔν φύγῃ;
 Ποῖ μολῶν μῶν;
 Εἰ πὲ μὲν φθίνει, φίλοι,

405

396. ἔλεσθ', ἔλεσθ'] ἔλεσθε μ' ἔλεσθε
 μ' Ald. ἔλεσθε μ', ἔλεσθ' Br. c
 Cod. D.

400. ὄνησιν] ὄνασιν Br.
 401. ἂ Διός γ'] ἂ Διὸς Ald. Br.
 403. φύγῃ] φύγῃ Turneb.

399. ἄξιος. Subaudiendum εἶμι. Ἐτοιμος sic positum copiose illustrat Dorvillius ad Chariton. p. 49.

400. Sententiam omnino enervat τίν' εἰς ὄνησιν in commodum aliquod; multoque animosius fuisset, ἔτε θεῶν, ἔτε ἀνθρώπων ἀμερίων γένος ἄξιος εἶμι βλέπειν. An igitur legendum? τίν' εἰς ὄνήσιμ' i. e. ὄνήσιμά τινα accusativo plurali: constructio tunc erit: ἔτε ἄξιος εἶμι βλέπειν εἰς θεῶν γένος, ἔτε εἰς ὄνήσιμά τινα ἀνθρώπων ἀμερίων. i. e. εἰς ὄνησίμους τινας ἀνθρώπους, neque dignus sum Deorum genus intueri, neque bonos gravesque homines. Ὀνήσιμος bonus ut infra χρήσιμον v. 410. In Homeri Odyss. β'. 33. legerim; ἰδὼν μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμονος. Heraclitus apud Strabonem Lib. xiv. p. 642. ἀνδρα ἰωυτῶν ὀνήϊστον, cui adde citata Casaubono in not. Denique ὄνήσιμα ἀνθρώπων pro ὄνησίμους ἀνθρώπους ut in exemplis citatis ad v. 314. quibus adde ἐν κακῷ χιμῶνος infra v. 1163.

405. φθίνει, φίλοι. Non displiceret φθίνει φίλος, si ex altera parte decrescunt amici. Singularis enim fuerit pro plurali φθίνεσι φίλοι, cujus enallages aliquammulta exempla dedimus ad Eurip. Hippol. 1268. Supp. 379. Conf. v. 624. Legas etiam non incommode: φθίνει φίλον pro τὸ φίλον, ut in Chryippo Fragm. iv.

Τοῖς δ' ὁμῶς πέλας,
 Μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα.
 Πᾶς δὲ στρατὸς διπαλτος
 Ἄν με χειρὶ Φονδοῖ.

Τε. Ὡς δυσάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
 Φωνεῖν, ἃ πρὸθεν ἔτος ἔκ' ἔτλη ποτ' ἄν;

Ἀντιστροφὴ δ'.

Αι. Πόροι ἀλίοθοι, πάραλά τ' ἄντρα
 Καὶ νέμος ἐπάκτιον,

412. Πόροι] ἰὼ πόροι Br.
 Ibid. ἀλίοθοι] ἀλίοθοι Ald. Br.

406. Τοῖς δ' ὁμῶς. Et perfrigida sunt hæc et parum expedita.
 An legendum?

Τισὶ δ' ὁμῶς γελαῖν

Μωραῖς ἄγραις προσκείμεθα.

Nonnullis autem velut ad ridendum exponimur, ob stultam venationem.
 Aut forte, Τὰ δὲ κοιμῶς πέλας, prope planctum; prope est, ut, instar
 cadaveris, cum planctu lugeamur. Vel, Τὰ δὲ δήμῳ γέλως. Μωραῖς
 ἄγραις ut ἀδώροις ἐλαφρολογίαῖς supra v. 178. ubi vide annotata: προ-
 κείμεθα ut infra πρόκειμαι v. 427.

407. διπαλτος. Extat vox Eurip. Iphig. Taur. 324. sed diverso,
 ni fallor, sensu. Significat hic exercitum magno impetu in Aja-
 cem involaturum, quoniam, qui cupide aliquid faciunt, utraque
 manu, id est, διπαλτοι, facere solent. Ad hoc quoque alludere vi-
 detur Pindari χειρὶ διδύμῳ Pyth. ii. Antistroph. i. Horatius Lib. i.
 epist. 18. 66.

Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum.

Palmas ponto tendens utrasque. Virg. Æneid. v. 233. vid. et vi.
 685.

412. Πόροι, fluviū. Sic Eurip. Phœniss. 758. et 853.

Πολὺν πολὺν δαρόν τε με
 Κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν 415
 Χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐ-
 κέτ' ἀμπνοᾶς ἔχοντα·
 Τῷτο ἵς φρονῶν ἴσω.
 ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
 Ἐύφρονες Ἀργείοις, 420
 Οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
 Τόνοδ' ἴδῃτ', ἔπος
 Ἐξερῶ μέγ', οἷον ἔ
 Τίνα Τροία στρατῷ
 Δέρχῃ, χθονὸς μολόντ' ἀπο 425
 Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄ-
 τιμος ὧδε πρόκειται.

Ἰαμβοί.

Χο. Οὗτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῷ λέγειν

414. Πολὺν πολὺν δαρόν τέ με] Πολὺν
 πολὺν με δαρόν τε δὴ Ald. Πολὺν
 με, πολὺν, δαρόν τε δὴ Br.
 415. Τροίαν] Τροίαν Ald. Turneb. Br.
 416. —οὐ- ἐκέτι Ald.
 κέτ'—]

419. ὦ Σκαμάνδριοι] Ἰὼ Σκαμάνδριοι
 Ald. Ἰὼ Σκαμάνδριοι F. 1, 2.
 420. Ἐύφρονες] εὐφρονες Ald. Br.
 421. μὴ] με Ald.
 427. πρόκειται] πρόκειμαι Ald. Br.

420. εὐφρονες. Benevolum Græcis potius quam Trojanis fuisse
 Scamandrum penitus negat Homerus Iliad. v. 74. collat. cum 36
 et 40. An ergo legimus? δύσφρονες inimicæ, ut Eurip. Androm. 288
 et 491. in Strophæ autem λάθριον pro ὁλέθριον. Mihi quidem max-
 ime hoc placet; nam εὐφρονες lætæ, jucundæ parum fane venustum
 videtur.

424. στρατῷ, in exercitu. Sic τῷτο γὰρ Eurip. Troad. 859. Vide
 infra v. 1063, 1194 et 1413.

- Ἐχω, κακῆς τοιοῦτ'δε συμπεπληκότα.
- ΑΙ. Αἰ, αἶ τίς ἂν ποτ' ὦθ' ὦδ' ἐπώνυμον 430
 Τέμνον ζυνοῖσθ' ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ;
 Νῦν γ' παρέστι καὶ δῖς αἰάζειν ἐμοῖ,
 Καὶ τρίς· τοῖς τοῖς γ' κακῆς ἐντυγχάνω
 Ὅτ' πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
 Τὰ πρῶτα καλλιθεῖ ἀριστεύσας στρατῷ, 435
 Πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
 Ἐγὼ δ' ὁ κείνῃ παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν σὸν ἐλάσσοι δένει,
 Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς δρεκέσας ἐμῆς,
 Ἄτιμος Ἀργείοισιν ὦδ' ἀπόλλυμαι. 440
 Κάτοι τοσῶτόν γ' ἐξεπίσταθ' δοκῶ·
 Εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
 Κρίνειν ἔμελλε κάρτος ἀριστείας τινί,
 Οὐκ ἂν τις αὐτ' ἐμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

433. τοῖς τοῖς F. I.

438. Τροίας] Τροίας Ald. Turneb. Br.

441. τοσῶτόν γ'] τοσῶτον Turneb.

443. κάρτος] κράτος Ald. Br.

431. ζυνοῖσθιν. Photius lex. MS. exscriptus a Suida: συμφέρεσι, συναρμόττει, συμφωνεῖ.

435. καλλιθεῖα proprie est *præmium pulchritudinis*, ut apud Lucianum in Dearum iudicio. Hic simpliciter *præmium* valet. Quod docent lexica, καλλιθεύειν esse *fortissime se gerere*, ex male intellecto Herodoti loco vii. 180. natum est.

436. πᾶσαν εὐκλειαν, *unice gloriam, gloriam nullo dedecore mixtam*. Πᾶν κίεδος ἦγ'ε, Eurip. Med. 459. αἶμα πᾶν πλύοντα, Hesych.

439. χειρὸς ἐμῆς, pro *χειρὶ ἐμῇ*. Vide annotata supra ad v. 360. et ad Eurip. Herc. Fur. 940.

Ibid. ἀριστείας. Valet hic *βοηθήσας*, sc. Græcis. Hesychius ἀρκεῖ—βοηθεῖ. Non minora facinora opitulans pro non minora facinora opitulando edens.

Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι Φωτὶ παντὲργῶ Φρένας 445
 Ἐπραξαν, ἀνδρὸς τῶδ' ἀπώσαντες κράτη.
 Κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ Φρένες διάστροφοι
 Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, ὅκ' ἂν ποτε
 Δίκην κατ' ἄλλῃ Φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.
 Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ 450
 Ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
 Ἐσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσώδῃ νόσον,
 Ὡς ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάζαι βοτοῖς.
 Κεῖνοι δ' ἐπεγγελοῦσιν ἐκπεφευγότες,
 Ἐμοῦ μὲν ἔχ' ἐκόντος· "εἰ δέ τις θεῶν 455
 "Βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χ' ᾧ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 Καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅσις ἐμφανῶς θεοῖς
 Ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
 Ἐχθεὶ δὲ Τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε.
 Πότερα πρὸς οἴκας, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας 460
 Μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 Γυμνὸν φανέντα τῶν δρισείων ἄτερ,

448. ἀπῆξαν] ἀπῆξαν Ald. ἀπείρξαν F. 1.

459. Τροία] Τροία Ald. Tur-

451. ἐπεντύνοντ'] ἐπεντείνοντ' Br. e cod. E.

neb. Br.

446. κράτη. Pro κράτος, *virtutem, fortitudinem*.

447. In constructione cohaerere debent διάστροφοι ἀπῆξαν. Ponitur enim διάστροφοι pro adverbio διαστροφως.

451. ἐπεντύνοντ'. Lege ἐπαντείνοντ'. Libanius vol. ii. p. 139. διεξίς — ὅκ' ἀνέτειναν.

461. μόνους τ', i. e. ἐμὲ μεμονωμένους, *me destitutos*, ut bene Triclinius. Aut forte σιμνός τ'. Conf. Eurip. Med. 220. Androm. 700. Æschyl. Eumen. 640. Arrian. in Epictet. lib. iii. cap. xxvi. p. 379. μεγάλων τέτων καὶ σιμνῶν ἀρχῶν καὶ τιμῶν.

- ὦν αὐτὸς ἔχε σέφανον εὐκλείας μέγαν ; 465
 Οὐκ ἔστι τέργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 Πρὸς ἔρυμα Τρώων, ζυμπεσὼν μόνος μόνοις,
 Καὶ δρῶν τι χρησὼν, εἴτα λοίσιον θάνω ;
 Ἀλλ' ὥδ' ἔγ' Ἀτρείδας ἂν εὐφρανοίμι πᾶ.
 Οὐκ ἔστι ταῦτα· πῆρ' αἰ τις ζητητέα 470
 Τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
 Μῆτοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κένου γεγώς.
 " Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τῷ μακρῷ χρῆζειν βίῃ,
 " Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 " Τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475

468. θάνω] θανῶ Br.

469. εὐφράνοίμι] εὐφράναιμι Turneb. Br. e
cod. A. et aliis.

465. ὦν non regitur a σέφανον, sed concordat cum antecedenti ἀριστείων, ut ὦν ὄρεας ἐν ὄμμασι Trachin. 245. Deinde σέφανον accusativus est pendens, de quo vide ad Eurip. Helen. 77.

469. εὐφράνοίμι. Nonne igitur, propria manu opetens, gratam rem Atridis fecit? Aliud, puto, est, quod hic cavendum censet Ajax, ne scilicet, Trojanorum stragem edens, traderet *feffis leviora* tolli Pergama Graiis.

470. οὐκ ἔστι. An pro ἔστι? De qua enallage plura dicemus ad Œd. Tyr. 785.

474. κακοῖσιν—ἐξαλλάσσεται. Puto κακοῖσιν pro κακῶν hic positum esse, figura Colophonica; cujus exemplum vide Antig. 874. Nicand. Theriac. 712.

Τετράμορον δραχμῆσι δύο καταβάλλει βριῖδος.

Fac Poetam κακῶν hic scripsisse: constructio esset: ὅστις ἐξαλλάσσει μὴδὲν κακῶν, qui nihil malorum mutatur, i. e. qui nullam malorum mutationem fecit.

475. παρ' ἡμᾶρ ex usu Græcorum debet esse *alternis diebus*, ut clare ostendit H. Steph. in lexico v. παρά. Vid. et Jul. Polluc. lib. i. cap. vii. sect. 64. Hoc igitur cum nullum hic locum habeat, malim τί γάρ ποτ' ἡμᾶρ, ut constructio esset, τί γὰρ ἡμέρα ποτὶ τέρπειν ἔχει, ἡμᾶρ προδιῆσα; quomodo enim vita delectare potest; diem adj-

“ Προαθεῖσαι, κἀνάθεῖσαι τῷ γε κατθανεῖν ;

“ Οὐκ ἂν πριαίμην ἐδενὸς λόγῳ βροτὸν,

“ Ὅσῃς κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

“ Ἀλλ’ ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

“ Τὸν εὐχρῆν χρεὶ πάντ’ ἀκήκασας λόγον.

480

Χο. Οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ’, ὡς ὑπόβλητον λόγον,

Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τ’ στυγρὸν φρενός.

Παῦστέ γε μύθοι, καὶ δὲ ἀνδράσιν φίλοις

Γνώμης κρατῆσαι, πᾶσδε φροντίδας μεθεῖς.

Τε. ὦ δέσποτ’ Αἴας, “ τῆς ἀναγκαίας τύχης

485

“ Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.

Ἐγὼ δ’ ἐλευθέρῳ μὲν ἔξεσθαι πατρός,

Εἵπέρ τινος, θένοντος ἐν πλάτῳ, Φρυγῶν.

Νῦν δ’ εἰμὶ δούλη, θεοῖς γὰρ ὧδ’ ἔδοξε πρ,

Καὶ σὴ μάλις αἰεὶ τὴν παρὰ, ἐπεὶ

490

Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,

Καί σ’ ἀντιάζω πρὸς τ’ ἐφεσίβητος Διός,

Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἢ σιωπῆς ἀλάχτης ἐμοί,

Μή μ’ ἀξιώσης βάξιν ἀλγυνῶν λαβεῖν

476. κἀνάθεῖσαι] κἀνάθεῖσα Br. e 493. ἦ] ἦς Br. e cod. A. et 2 aliis.
cod. A. var. lect.

ciens ? Ἡμέρα, vita, ut in exemplis citatis ad Eurip. Phœniff. 554. Est et Ἡμέρα nonnunquam nomen Deæ, quam Latini Auroram vocant; (vid. ad Eurip. Troad. 855.) quam et hic intelligi nihil vetat.

476. κἀνάθεῖσα. Raro hac potestate occurrit verbum ἀνατίθημι. Appianus tamen in Mithridatico, ἐς τὴν ἐπιέσαν ἀντίθετο.

478. θερμαίνεται. Pind. Olymp. x. stroph. 5. θερμαίνει φιλό-
τατι νόον. Eurip. Electr. 405. χαρὰ θερμαινόμεθα καρδίαν.

479. Malim, ut citat Scholiastes Hermog. p. 371. ἢ γὰρ καλῶς ζῆν.

485. τῆς ἀναγκαίας τύχης, i. e. ἀνάγκης. Conf. Eurip. Alcest. 986.

Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χεῖριαν ἀφῆς τινί. 495

Ἦν γὰρ θάνης σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῆς,

Ταύτῃ νόμιζε καὶ μετ' ἡμέρα,

Βία ζυναρπαδεῖσαν Ἀργείων ὕπο,

Ξυῶ παιδί τῷ σῷ δελίαν ἔξεν τροφίῳ.

Καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δισποτῶν ἔρεϊ, 500

Λόγοις ἰάπλων, ἴδετε τὴν ὀμευνέντην

Αἶαντος, ὃς μέγιστον ἴαυσε στρατῷ,

Οἴας λατρείας ἀνθ' ὅσας ζήλῃς τρέφει.

Τοιαῦτ' ἔρεϊ τις· καὶ μετ' ἡμέρας ἐλά,

Σοὶ δ' αἰσχροῦ πάπῃ ταῦτα, καὶ τῷ σῷ γένει. 505

Ἀλλ' αἰδέσθαι μὴ πατέρα τ' σὸν, ἐν λυγρῷ

Γῆρα περὶ λείπων· αἰδέσθαι δὲ μητέρα

Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις

Θεοῖς ἀρᾷ ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.

Οἴκτερε δ' ὧ νᾶξ παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510

496. ἀφῆς] μ' ἀφῆς Br.

499. δελίαν] δελιον Ald.

499. τροφῆν, vitam. Vid. CEd. Col. 336, 351. et 1330. Antig. 930.

501. ἰάπλων. Hefychius: ἰάπλων, σπαράσσει· unde vulgatam speciose quis tueatur. Mihi Lexicographus corruptela deceptus videtur, qualis nunc Sophoclis locum deformat; ubi si scripseris λόγοισι δάπλων, sermonibus mordens, nihil opus erit insolitas verbi ἰάπλων potestates comminisci.

Nisi ἰάπλων idem valeat; quod adhibitum est Nicandro Theriac. 116.

—ὅτε δὴ κακὸν ἄνδρας ἰάπλει.

503. λατρείας—τρέφει. Sic ἄτα· ἰδρῶν infra v. 652.

Ibid. ζήλῃ i. e. μακαρισμῷ.

504. δαίμων ἰλά. Sic ἰλά—Ἀδάνας μῆνης infra v. 768.

E

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Τροφῆς τερηθεῖς, σὲ διοίσεται μόνος
 Ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων· ὅσον κακὸν
 Κεῖνω τε καὶ μοὶ τῶδ', ὅταν θένης, νεμεῖς.
 Ἐμοὶ γὰρ ἐκέτ' ἐστὶν εἰς ὃ, τι βλέπω,
 Πλὴν σὲ· σὺ γάρ με πατρίδ' ἠΐσωσας δορί, 515
 Καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με
 Καθ' ἑλὼν ἄδ' ἀθανάσιμους οἰκήτορας.
 Τίς δ' ἦτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 Τίς πλῆτος; ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι.
 Ἀλλ' ἴχε καὶ μὲ μνήσιν. “ Ἀνδρὶ τοι χρεὼν 520
 “ Μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἰ τί περ πάροι.
 “ Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτασ' αἰεί.
 “ Ὅτε δ' ἀπορρεῖ μνήσις εὖ πεπονθότος,
 “ Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐχρηστὴς ἀνὴρ.
 Χο. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς καὶ γὰρ, Φρενὶ 525
 Θέλοισι μ' ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
 Αἰ. Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τρέφεται πρὸς γούν' ἐμῶ,
 Ἐὰν μόνον τὸ ταχθεὶν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
 Τε. Ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

515. μὲ] μοι Ald. Br. e Codd. vet.

511. διοίσεται. Subaudiendum βίον vel αἰῶνα. Plena locutio ex-
 tat Herodot. iii. 40. Elliptica Eurip. Rhes. 985.

517. Si vulgatam retinemus, pater et mater Tecmessæ erunt
 ἄδ'α, quos memorat, οἰκήτορες. Sed fieri potest ut Poeta etiam scrip-
 serit καθ' ἑλ' ἐς ἄδ'α—οἰκήτορας, demisit ad Orci incolas.

ἄδ'α hic non pro loco, sed, quod multo elegantius, pro persona acci-
 piendum est. Sic enim Euripides, λαὸς οἰκῆτωρ διῆ, Androm. 1192.

521. Eodem argumento, sed minus verecunde, utitur Hecuba
 apud Euripidem, Hecub. 828.

- Αι. Κομίζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδαι. 530
 Τε. Καὶ μὲν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελευσάμεν.
 Αι. Ἐν τοῖσδε τοῖς κακῶσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
 Τε. Μή σοι γέ πῃ δύσνηος ἀντήσας θάνοι.
 Αι. Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τῷ μὲν πόδε·
 Τε. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
 Αι. Ἐπήνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθες.
 Τε. Τί δῆτ' ἂν ὡς ὅκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
 Αι. Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
 Τε. Καὶ μὴν πέλας γέ προσπόλοις φυλάσσεται.
 Αι. Τί δῆτα μέλλει μὴ εἰ παρυσίαν ἔχειν; 540
 Τε. Ὡ παῖ, πατήρ καλεῖ σε· δεῦρο προσπόλων
 Ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 Αι. Ἐρποντι φωνεῖς, ἢ λειμυμῶν λόγῳ;
 Τε. Καὶ δὴ κομίζε προσπόλων ὅδ' ἐγλύθεν.
 Αι. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο· ταρβήσκει γὰρ εἰ 545
 Νεοφαγῇ τῷτόν γε προσλόσων φόνον,
 Εἵπερ δικαίως ἐς' ἐμὸς πατὴρ ὄθεν.
 Ἄλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός

535. φύλαξα] φύλαξα Br.

537. δῆτ' ἂν ὡς] δῆτ' ἂν ὡς F. 1. δῆτα

δρῶσ' Br. ex conj. Hub. van

Eldik.

540. εἰ] Deest F. 1.

542. ὅσπερ] ὅσπερ F. 2.

546. τῷτόν γε] πῶ τόνδε Ald. Br.

531. φόβοισι. Vid. supra ad v. 178.

534. δαίμονος. Genitivus pro Dativo; vid. supra ad v. 360.

535. ἀρκέσαι, hoc ut arcerem, probiberem, propulsarem. Sic Homerus, ἤρκεσ' ὄλεθρον, non semel.

543. λειμυμῶν λόγῳ i. e. ὑπερήσαντι, adeo longe absenti ut exaudire nequeat. Sic λειφθαῖς μάχης Eurip. Heraclid. 734. Idem sensu non plane eodem λειμυμῶν νόμον Helen. 1266.

548. ἐν νόμοις, i. e. ἐν τρόποις. Conf. v. 350.

Δεῖ παλοδαμνεῖν, καῖχομοῖσθαι φύσιν.

Ὡ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος,

550

Τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν ἔκακός.

Καίτοι σε καὶ νῦν τῷτο γε ζήλῃν ἔχω,

Ὅθ' οὐνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνη κακῶν.

“ Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος.

“ Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδιον κακόν,

555

“ Ἐως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.

555. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ &c. Deest hic versus apud Br.

554. *in τῷ φρονεῖν.* Versus simplex et venustus, sed a Sophoclis, ni fallor, grandiloquentia alienus, quemque ab Euripide potius expectassem. Orationis quoque filum hoc in loco turbat, quippe sensu cum proxime sequenti tantum non conveniens. Mendum porro certissime indicat repetitum γὰρ, quod nusquam in probato scriptore citra corruptelam scripturæ invenias. Mihi ergo hic versus ex margine in contextum transiisse videtur, ex margine, inquam, cui adscriptus fuerat velut ad gnomen Sophocleam diversi auctoris testimonio confirmandam. Stobæus Serm. lxxvi. hunc versum retinet, et proximum omittit. An quia Grammaticus, cujus exemplar secutus erat, utrumque saltem non posse simul consistere judicaverat?

Supereff ut quæramus quomodo locus, resecto versu *in τῷ φρονεῖν*, constituendus. Mihi quidem vix dubium videtur, quin periodus ad voces *ἐπαισθάνη κακῶν* (pro quo malim tamen *πάθων*) plene et perfecte absolvatur. Sequitur novam periodum a proxima voce initium sumere. Atqui proxima, ut nunc vulgata extant, nullam commodam sententiam præbent. An legendum?

Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κατὰ γ' ἀνώδιον κακόν,

Ἐως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.

Etenim quod nihil intelligis pro remedio malorum babes, donec letari et contristari didiceris. Ἀνώδιον pro φάρμακον ἀνώδιον.

556. τὸ χαίρειν—τὸ λυπεῖσθαι. Abundat utrobique τὸ, ut in τὸ δρᾶν supra v. 114. τὸ πλεῖν infra v. 1162. vid. et ad Electr. 1036.

Ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρός
 Δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἷα τράφῃς.
 Τέως δὲ κέφοις πνεύμασιν βόσκει, νέαν
 Ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν. 560
 Οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μήτις ὑβρίση
 Στυγναῖσι λάβοις, ἐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμῷ.
 Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
 Λέψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ'· εἰ ταῦν
 Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμυῶν θήραν ἔχων. 565
 Ἄλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
 Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπῳ χάριν,
 Κεῖνῳ τ' ἐμὴν ἀγχείλατ' ἐντολήν, ὅπως
 Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμὰς ἄγων,
 Τελαμῶνι δείξῃ, μητρὶ τ', Ἐριβοίᾳ λέγω, 570

558. δείξῃς] δείξεις Br. e Codd. A. et aliis.

Ibid. τράφῃς] τράφης Br.

559. πνεύμασιν] πνεύμασι Ald.

561. ὑβρίση] ὑβρίσει Br. e Cod. E. et sui emend. interlineari.

567. κοινῇ] κοινῇ Ald. Br.

570. δείξῃ] δείξει Br. e Codd. A. et E.

Non negat infantes et pueros dolorem et voluptatem sentire, sed moerorem et lætitiā, utpote quæ circa res partim futuras, partim subtiliores versantur. Eurip. Med. 48. νία γὰρ φροντὶς ἐν ἀλγυῖν φιλεῖ. Pompeius Longus apud Stobæum Serm. lxxvi.

Ἦβη δὲ λύπαι, φροντὶδες θ' ἡβῶσ' ἐμῷ.

559. κέφοις πνεύμασιν. Translationem a plantis tenuioribus duci monet Scholiaſtes, quibus multum aut nocent auræ, aut profunt. Catullus lxi.

Ut flos in septis secretus nascitur hortis—

Quem mulcent auræ.

565. Testatur Scholiaſtes in nonnullis Libris scriptum fuisse τηλωπός, non τηλωπός. Legendum utique τηλωπός. Vid. Eurip. Orest. 1331. Androm. 890. Electr. 251.

Ὡς σφιν γένηται γηροδοσκὸς εἶσαί,
 Μέχρις ἂν μυχῆς κίχῳσι τοῦ κάτω θεῷ.
 Καὶ τὰμὰ τέλῃη μήτ' ἀγωνάρχαί τινες
 Θήσας Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεῶν ἐμός·
 Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον, 575
 Εὐρύσακες, ἴαχε διὰ πολυρράφου σρέφῳν
 Πόρπακος ἐπ' ἰάδοιον ἄρρηκτον σάκος.
 Τὰ δ' ἄλλα τέλῃη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 Ἀλλ' ὡς τάχος τ' παῖδα τόνδ' ἤδη δέχεσθαι,
 Καὶ δῶμα πάντα μηδ' ἐπισκηνῆς γόεσσι 580
 Δάκρυε· " κάρτα τοι φιλοίικτιςον γυνή.
 Πύκαζε θᾶσσον· " εἰ πρὸς ἰατρῶ σοφοῦ
 " Θροεῖν ἐπὶ δᾶς πρὸς τομῶντι πῆματι.
 Χο. Δέδοικ' ἀκῶν τήνδε πλὴν προθυμίαν·
 Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σε τεθνηγμένη. 585
 Τε. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασσεῖς φρενί;

572. μέχρις ἂν] μέχρις δ' Ald. Br.

580. δῶμα πάντα] δῶμ' ἀπάντα Ald.

583. θροεῖν] θροεῖν Ald. Br.

586. δρασσεῖς] δρασσεῖς Ald.

580. ἀπακτώ, quod verbum hic comminiscitur Scholiastes, non agnoscit usus: πακτώ extat Aristoph. Vesp. 128. Lysistrat. 265. Anthol. p. 66. Sententiæ tamen vix satisfacit δῶμα πάντα, domum claude vel obsera: domum enim æque claudi oportuit, sive foras abitura, sive intus se occultatura esset Tecmessa. Puto igitur legendum, Καὶ δῶμα πάντα, Et intus in domo conclusa esto.

Ibid. ἐπισκηνῆς, publice, coram populo: ut quæ ἐπὶ σκηνῆς in theatro exhibentur.

582. Πύκαζε. Hesychius: πύκαζε, κάλυπτε. Potest accipi pro πύκαζε σιαντήν, ut ἀπείκρυψαν pro ἀπείκρυψαν ἑαυτὰς Thucyd. v. 65. vide etiam ad Eurip. Phœniss. 1152. et ad CEd. Tyr. 987. Nisi malis γόεσσι huc referre; πύκαζε γόεσσι, obtege vel cela lamenta.

Αι. Μὴ κρῖνε, μὴ ἕταζε· σωφρονεῖν καλόν.

Τε. Οἱ μὲν ὡς ἀθυμῶ, καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ πένον.

Καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ πρὸς ἡμᾶς γένη.

Αι. Ἄρα γε λυπεῖς· ἐκάποιδ', ἐγὼ θεοῖς 590

Ὡς ἔδεν ἀρκεῖν ἔμ' ὀφειλέτης ἐτι;

Τε. Εὖφημα φάνει.

Αι. Τοῖς ἀκχουσιν λέγε.

Τε. Σὺ δ' ἔχι πείση;

Αι. Πόλλ' ἄρα ἤδη θροῖς. 595

Τε. Ταρβῶ γὰρ ὦ νᾶξ.

Αι. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

Τε. Πρὸς θεῶν μαλάσας.

Αι. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

Εἰ τὲ μὲν ἦτος ἄρτι παιδύειν νοεῖς. 600

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν πα

Ναίεις ἀλίπλαγκτος εὐδαίμων,

602. ἀλίπλαγκτος] ἀλίπλακτος F. 1.

587. Μὴ κρῖνε, ne interroga. Vid. Electr. 1472.

591. ἔδεν ἀρκεῖν θεοῖς, nihil deorum gratia facere, nihil diis praestare: ἀρκεῖν praestare ut supra v. 439. ὀφειλέτης infinitivo subiecto habet Eurip. Rhel. 968.

602. ναίεις. Homer. Il. β. 626. Νήσων, αἱ ναῖοις πύρην ἀλός. Apollon. Rhod. Lib. i. 831. Νήσων, Αἰγαίη ὅσσα εἰν ἀλὶ ναίεται.

Πᾶσιν περίφαντος αἰεὶ·

Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,

Παλαιὸς ἀφ' ἑ χρόνος

605

Ἰδαία μίμνω

Λειμωνία μήλων πόα

Ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνώμα

Χρόνῳ τρυχώμενος·

Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

610

Ἐτι με πότε' ἀνύσειν

603. πᾶσιν] πᾶσι Ald.
Ibid. αἰεὶ] αἰεὶ Ald.

607. μήλων πόα] πόα μήλων F. 1. Bz.
πόα μήλων Ald.

608. εὐνώμα] εὐνόμα Ald. Br.

603. πᾶσιν περίφαντος. Interpretatur Camerarius; *omnibus conspicua*. Vult, credo, dicere, eam navigantibus ab omni parte conspicuam esse; quod cum omnibus insulis competat, Salamini vix in laude ponendum erat. Mihi πᾶσι valet in ἀπᾶσι vel πανταπᾶσι, ut in locis citatis ad CEd. Tyr. 40. CEd. Col. 701. Περίφαντος (nisi scripsit potius περίφαιμος) fuerit *illustris, insignis, celebris*. Hesychius: περιφάνεια, λαμπρότης, δόξα.

608. ἀνήριθμος, *nullo in honore habitus*. Eurip. Helen. 1699. Τῶν δ' ἀναριθμήτων μᾶλλον εἰσιν οἱ πόνοι. vid. et Ion. 855.

Interpungere malim ἀνήριθμος αἰὲν, εὐνώμα, quam, ut nunc, post ἀνήριθμος. Εὐνώμα i. e. εὐκινήτω *celeri, volubili*; νωμᾶν enim valet κινῆσθαι. Noster apud Stobæum Serm. lxi.

Νωμᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τὸ κείνης ὤλερον.

Archias in Anthol. p. 30.

Ἐν ποτὶ παμφαίνοντι μελάηρος αἰθέρι νωμῶν.

Εὐνόμα hic legunt magno consensu Scholiastes, ed. Ald. et Bodleiani omnes. Respuit tamen et sensus et metrum: nec de analogia satis liquet; licet μελονόμας a νόμῳ derivatum legatur Eurip. Alcest. 584.

Χρόνῳ τρυχώμενος videtur esse *ætatis decursu confectus, et ad senium vergens*.

611. ἀνύσειν—ἄδαν. Sic παγκοίταν θάλαμον—ἀνύτταν Antig. 815. vid. et CEd. Col. 1632. Eurip. Orest. 1718.

Τὸν ἀπότροπον
Ἀΐδηλον ἄδαν.

Ἀντιστροφὴ α'.

Καί μοι δυσφάπεντος Αἴας
Ξυῖεσιν ἔφεδρος, ὦ μοι μοι,
Θεία μανία ξυῖαυλος.

615

Ὅν ἐξεπέμψω
Πρὶν εὖ ποτὲ θυρίῳ
Νικῶντ' εἰν ἄρει.

Νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰωβότας

620

613. ἄδαν] αἶδαν Ald. A, δαν Br.

615. ὦ μοι] ἰὼ μοι Ald.

618. εὖ] δὲ Ald. Br.

619. νικῶντ' εἰν] κρατύντ' εἰν Ald. Br.

620. φρενός γ' οἰωβότας] φρενός οἰοβότας
Ald. φρενός γ' οἰοβότας Br.

612. ἀπότροπον. Hesychius : ἀπότροποι, ὅ τις ἀν' ἀποτράποιτο· Σοφοκλῆς Οἰδ. ποδ. Locus est CEd. Tyr. 1337. Πῦρ ἀπότροποι habet Aristoph. Eccles. 787.

616. ξυῖαυλος, contubernalis : qua fere potestate alibi dixit ξυνοικος et ξυνοικεῖν. vid. CEd. Col. 1196. et 1302.

619. νικῶντ'. Ed. Ald. et Bodleiani omnes κρατύντ'. Neutrum mihi verum videtur. Neque enim solent Græci dicere εὖ νικῶντ', εὖ κρατύντ', sed simpliciter νικῶντ' vel κρατύντ'. Aliam hic phrasin elegantiores latere mihi ex adverbio isto satis liquet. Legi potest non incommode :

Πρὶν εὖ ποτὲ θυρίῳ

Πράττοντ' εἰν ἄρει.

Εὖ πράττοντ', bene rem gerentem, prospere agentem. Sed nec deterius foret si vestigia vocis νικῶντ' malumus sequi ; εὖ ἤκοντ' εἰν ἄρει. Hesychius : εὖ ἤκων, πλατῶν, εὖ πράττων. ad quem locum plura dabunt Interpretes.

620. φρενός γ' οἰωβότας. Ed. Ald. et MSS φρενός οἰοβότας. Quod ad vocalis brevis in longam mutationem attinet, sumunt hanc poetæ et in aliis vocibus licentiam. Sic Διόνυσος pro Διόνυσος, et

Φίλοις μέγα πένθος εὔρηται.

Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν

Μεγίστας ἀρετᾶς

Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις

Ἐπεσ', ἔπесεν,

Μελέοις Ἀτρείδαις.

625

Στροφὴ β'.

Ἡ πρὸ παλαιᾶ μὲν

Ἐντροφος ἀμέρα,

622. —χεροῖν
Μεγίστας]

—χεροῖ μέγ
ς Ald.

καρτερότατα infra v. 678. pro καρτερότατα. Οἰωδότης proprie videtur esse, qui seorsim a grege pascitur: cum φρενὸς hic conjunctum, ad significandum hominem qui a ratione aberrat, ejusque societatem abnegat, audacissimam sane figuram efficit. Conferendum tamen ἱεδροὶ φρέων Eurip. Hippol. 948. Confer huj. fab. 648. et citata ad CEd. Col. 1295.

Non displiceret οἰωδότης. Anyte in Epigr. Anthol. p. 336.

τίπτε κατ' οἰωδότην

621. εὔρηται. Passivum pro activo. Sic γραφὴν σε τίς—γέγραπται Plato Euthyphr. p. 1. καταλελυμένους sensu activo Thucyd. vi. 36.

Porro, verbum ipsum εὑρίσκω exquisitiorem sensum hic habet: significat enim non ut vulgo invenio, sed comparo, conscisco. Confer Trachin. 25. Philoct. 291. Incertus apud Stobæum de Rerum Natura cap. vii. Ed. Grotii,

Δαίμων βροτοῖσι πάντ' ἀνευρίσκει κακά.

Inscriptio apud Pausaniam in Messeniis: p. 335.

Πάντως ὁ χρόνος εὔρε δίκην ἀδίκῃ βασιλῆϊ.

626. μελέοις. Hesychius: μέλιος, μάταιος. Μελίη, ματαία. Μίλιον, μάταιον,—ἀσύνδιτον, (1. ἀσύνετον,) κακόν.

627. παλαιᾶ—ἀμέρα. Eandem phrasin habet Eurip. Rhéf. 390. vide et annotata ad Phœniss. 554.

Λευκῶ ᾧ γῆρα

Μάτηρ, νιν ὅταν νοσῶντα

Φρενομόρως ἀκῶσθ,

Αἴλινον, αἴλινον,

Οὐδ' οἰκτρᾶς γόν

Ὅρνιθος ἀηδῆς

Ἦσει δὺςμορος.

Ἀλλ' ὄξυτόνας μὲν ὦδας

Θρηνῶσαι· χερσὶ πληκτοὶ

Δ' ἐν τέρνοισι πτοῦνται

Δῶποι, καὶ πολιάς

Ἀμύγματα χαίτας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Κρείσσων γὰρ αἶδα κεύ-

θων, ἢ νοσῶν μάταν,

631. φρενομόρως] φρενομόρως Ald. 641. αἶδα] αἶδα Ald. αἶδα Br.

638. τέρνοισι] τέρνοισι Ald.

631. φρενομόρως. Hesychius: μόρος—φθόρος—νόσος. Hinc apparet φρενομόρως idem esse quod φρενοβλαβῶς.

633. οὐδ' οἰκτρᾶς γόν ὄρνιθος i. e. non carmen muscum audituque jucundum, quale est Lusciniae.

634. ὄρνιθος ἀηδῆς. Similia multa collegimus ad Eurip. Bacch. 1027 et 1364.

636. ὦδας, catachrestice pro ejulatus. Oppianus Cyneg. ii. 363.

—αἰδῶν γόνει μέλος ἀμφὶ τεκῶσθ.

et v. 548.—γόν ὕστατον αἰδόντες.

641. κεύθων. Vide citata ad CEd. Tyr. 987.

642. μάταν. An legendum μάτας, id est, ματαιότητας? Hesychius: μάταισι, ταῖς ματαιότησιν.

Ὅς ἐκ πατρίδας

Ἦκων γενεᾶς ἄριστος

Πολυπόνων Ἀχαιῶν,

Οὐκέτι σωτρόφοις

Ὀργαῖς ἔμπεδος,

Ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλῇ.

ὦ τλάμων πάτερ,

Οἶαν σε μένει πυθέσθαι

Παιδὸς δύσφορον ἄταν ;

Ἄν οὐπω τίς ἔθρεψεν

Αἰὼν Αἰακιδᾶν,

Ἄτερθε γε τῷδε.

645

650

644. ἀριστος omittit Ald.

654. γὰ omittit Ald.

643. ἐκ πατρίδας—γενεᾶς. Satis commode incideret paterni generis mentio, si Ajax a virtute majorum descivisset. Sed aliud est quod queritur Chorus ; eum scilicet non a parentum laudibus degenerasse, sed a sua indole, suisque moribus aberrasse. Hic igitur cum scopus sententiæ sit, vel maxime ineptum est γενεᾶς, legendumque litera adjecta ἐκ πατρίδας γενεᾶς, ex genitura paterna i. e. ex natalibus.

644. ἦκων, valet hic γινόμενος, non ut plerumque ἐρχόμενος. Conf. Philoct. 182. Virgil. Georg. i. 29.

An Deus immensi venias maris.

Ejusdem Æneid. v. 344.

Gratior et pulcbro veniens in corpore virtus.

648. ἐκτός. Vid. ad CEd. Col. 1295.

652. ἔθρεψεν. Vid. ad v. 503.

Α Ι Α Σ.

Ἰαμβοί.

- ΑΙ. “Ἀπανθ’ ὁ μακρὸς καὶ ναρὶ θυμῆος χρόνος 655
 “Φύει τ’ ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτει”.
 “Καὶ ἐς’ ἀελπῖον οὐδέν, ἀλλ’ ἀλίσκεται
 “Χῶ δεινὸς ὄρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.
 Καὶ γὰρ γδ’, ὅς τὰ δειν’ ἐκαρτέρειω τότε,
 Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθελύνθην σῶμα 660

658. καὶ] χ’ a¹ Br.

657. ἀλίσκεται. Bene Johnsonus, *expugnatur*. Et sic adhibet Pindarus Olymp. viii. Epod. ii.

658. καὶ δεινός. An legendum καὶ σιμνός? Alterum certe epitheton cum ὄρκος conjunctum, nuspiam mihi obviam fuit.

Ibid. καὶ. Elegantius foret καὶ, id est, καὶ αἷ.

Ibid. περισκελεῖς φρένες. Sic Marc. Antoninus: *περισκελεῖς ἡθός* Lib. iv. cap. 28. Bene interpretatur Hesychius: *περισκελεῖς, σκληρόν*. De ingenio adhibitum valet *durum, rigidum, δυσμάλακτον*. Occurrit Antig. 481. in fragm. Menandri apud Stobæum Serm. xciv. Aliquot etiam exempla ex Hippocrate et Theophrasto congeffit H. Stephanus in Lexico.

660. Ferri aciem immersione in aquam frigidam durari jam Homeri seculo notum erat, Odyss. i. 393. Βαφῇ igitur ab ἰθύνῃ subaudito regi non potest, repugnante utique rei veritate. Subabsurdum quoque foret ab ἐκαρτέρειω regi, cum id genus ferri, quod candens ab igne in frigidam immergitur, aciem ægrius amittat. Ad integritatem loci desiderantur, meo iudicio, duæ literæ:

—ὅς τὰ δειν’ ἐκαρτέρειω τότε,

Ἰαφῆς σίδηρος ὡς, ἐθελύνθην σῶμα—

Ego utique, qui mire durus et rigidus videbar, nunc, velut ferrum immersionem non passum, aciem emollitus sum: τὰ δεινὰ pro διωνῶς.

Est inter Scholiastas qui de ferri in oleo refractione interprete-

Πρὸς τῇσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δὲ νιν
 Χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπῆιν.
 Ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρά κ' παρακτίες
 Λειμῶνας, ὡς ἀν' ἰμάθ' ἀγνίσας ἐμὰ,
 Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. 665
 Μολῶν δέ, χῶρον ἐνθ' ἀν' ἀσιβῆ κίχῳ,
 Κρύψω τόδ' ἔγχος τέρμον ἐχθισον βελῶν,
 Γαίης ὀρύζας ἐνθα μήτις ὄψεται,

666. δι] τὲ Ald. Br.

tur, de quo sic Plinius Hist. Nat. Lib. xxxiv. cap. 41. *Tenuiora ferramenta oleo refingui mos est, ne aqua in fragilitatem durentur.*

Galenus Method. Therap. lib. x. p. 148. τῇ τῷ σιδήρε βαφῇ.

De ferri in acetum immersione locus obscurus est Plutarchi in Lycurgo p. 44. E.

Singularem varietatem conservat hic Scholiafles. In nonnullis libris, eo teste, scriptum erat ὅς τὰ δειν' ἐπηπύλῃσ' ἔπη. Mihi ἐκαρτέρειν omnino retinendum videtur, ut ferro, cui ingenia rigida hic a Poeta comparantur, magis accommodatum. Qui alteram lectionem commentus est, non intelligebat, credo, τὰ δεινὰ adverbii loco poni. Vide quæ dicemus ad CEd. Col. 1711.

663. παρακτίες λειμῶνας. Litora memorat, tanquam aqua marina se purgaturus, omnium utique in eluendis piaculis efficacissima. Vide ad Iph. Taur. 1201.

665. ἐξαλεύσωμαι. Hesychius: ἐξαλύεμαι, φυλάξομαι. Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαινοπόρῳ. Mihi tamen verius videtur ἐξαλεύσωμαι, avertam. Confer Æschyl. Prometh. 570. Sept. Theb. 87, et 143.

Ibid. θεᾶς, Minervæ, cui ipse calamitatem suam imputat supra v. 450.

667. κρύψω. Religio fuisse apud Veteres videtur, instrumenta, quibus scelus quodcunque patratum fuerat, vel exitio dare, vel certe, si alterum fieri ob materiæ duritiem nequibat, a visu omnium amovere. Hercules apud Senecam Herc. Fur. 1230.

Tibi tela frangam nostra; tibi nostros, puer,

Ἄλλ' αὐτὸ νῦν ἄδης τε σωζόντων κάτω.

Ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τῆτ' ἐδεξάμην 670

Παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενέσας,

Οὐπω τὶ κεδνὸν ἔχον Ἀργείων πάρα.

Ἄλλ' ἔς' ἀληθείης ἢ βροτῶν παροιμία,

“ Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, καὶ ὀνήσιμα.

Τοὶ γὰρ τοιοῦτον εἰσόμεθα μὲν θεοῖς 675

Εἴκειν, μαθησόμεθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.

Ἀρχοντές εἰσιν, ὧδ' ὑπεικτέον· τί μὴ;

Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ ἔτ' ἀκαρτερώτατα

Τιμαῖς ὑπέκει· τῆτο μὲν νιφοσιβεῖς

Χαιμῶνες ἐκχωρῶσιν εὐκάρπῳ θέρει 680

Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος,

Τῇ λευκοπάλῳ φέγῃς ἡμέρα φλέγειν.

677. ὑπεικτέον· τί μὴ;] ὑπεικτέον τιμῇ. Ald.

*Rumpemus arcus, ac tuis stipēs gravis
Ardebit umbris.*

Harpocration v. ὀξυθυμία morem fuisse tradit arbores, unde aliquis se suspenderat, excindere vel urere. Sic inanimata extra fines terræ deportari vult Plato p. 935. E, Draconem imitatus.

Enses, e ferro conflatos, cum penitus abolere non possent, et tamen res piaculo inquinatas ne solis quidem lumini patefaciendas esse putarent, CEd. Tyr. 1425. ideo in viscera terræ, tanquam inaccessiblei soli locum, condidisse videntur. Hinc forte Jason Apollonii iv. 696. ad focum Circes confidet,

— μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας

Ὡπὲρ τ' Αἰήταο πᾶν κλάνει.

679. τιμαῖς, honoribus, dignitatibus. Sic ἀρχαὶ passim pro ἀρχοντες.

Ibid. τῆτο, elliptice pro κατὰ τῆτο, hoc modo. Conf. Antig. 171, et 173.

Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

Στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος

Λύει πεδήσας, ἔδλ' αἰεὶ λαβὼν ἔχει.

685

Ἡμεῖς δὲ πῶς ἔγνωσόμεθα σωφρονεῖν;

Ἐγὼ δ' ὀπίσσεσθαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι

Ὁ τ' ἐχθρὸς ἢ μὴν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος.

Ὡς καὶ φιλήσων αὐτίς· ἐς τε τ' φίλον

Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βεβλήσομαι,

690

Ὡς αἰὲν ἔμενοντα· “ τοῖς πολλοῖσι γὰρ

“ Βροτῶν ἀπιστὸς ἐστ' ἐταιρίας λιμὴν.

Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ οἴσεται· σὺ δὲ

Ἔσω θεοῖς ἐλθόντα, διατέλεις, γύναι,

Εὐχὰς τελεῖσθαι τέμνον ὧν ἐρεῖ κέαρ.

695

Ἦμεῖς θ', ἐταῖροι, ταῦτα τῇδε μοι τάδε

Τιμᾶτε· Τεύκρω τ' ἦν μόλη, σημῆνατε

Μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα.

687. ἐγὼ δ'] ἐγὼ γ' Br.

696. τῇδε μοι] τῇδε ἡμοῖ Br.

694. διατίλεις] διὰ τίλους Br.

683. Mare ferens flatum non δεινῶν πνευμάτων, sed λείων, quod hic reponendum. Aristoph. Ran. 1033.

— ἡνίκ' ἂν τὸ

Πνεῦμα λείον

Καὶ καθεστηκὸς λάβης.

Theophrastus de Ventis p. 410. ὁ δὲ ζέφυρος, λειότατος τῶν ἀνέμων.

688. ὁ τ' ἐχθρὸς. Pulchre sic emendat Kusterus ad Suidam v. ἐχθραντέος. Olim legebatur ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, cum hostis essem.

Ibid. ἢ μὴν, προσέειπε. Venustius hoc mihi videtur, quam, quod reponit Kusterus loco cit. ἡμῖν ποβίς.

697. τιμᾶτε, colite. Iph. Taur. 53.

Καὶ γὰρ τέχνην τῇδε, ἣν ἔχω, ξεινοκτόιον

Τιμῶσ', ὑδραῖνοι αὐτὸν—

Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ κνῆϊς ὅποι πορευτέον.
 Ὑμῖς δ' ἂν φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσω 700
 Πύθοισθε, καὶ νῦν δυσυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἐφριξ' ἐν ἔρωτι, περὶ χαρὸς δ' ἀνεπλάμην.

Ἰὼ, ἰὼ, Πᾶν, Πᾶν ὦ

Πᾶν, Πᾶν, ἀλίπλαγκτε

Κυλλανίας χιονοκτύπε

705

702. Ἐφριξ' ἐν ἔρωτι] Ἐφριξ' ἔρωτι
 Ald. Br.

Ibid. ἀνεπλάμην] ἀνεπλάμαν Ald. ἀνεπλό-
 μαν Br. e Cod. E. et Eustath.

702. Ἐφριξ'. Insolenter, sed non solus Sophocles horrorem in-
 ter subitæ lætitiæ symptomata posuit. Eurip. Helen. 640.

Γέγηθα' κρατὶ δ' ὀρθίως ἰθείρας

Ἀνεπλέρωκα—

Ibid. ἐν ἔρωτι, *præ amicitia*. Hesychius : ἔρως—φιλία.

704. ἀλίπλαγκτε. Ad hunc locum illustrandum non inepte ci-
 tat Heathius Æschyl. Pers. 447—9.

Νῆσός τις ἐστὶ πρόδ' Σαλαμῖνος τόπων,

Βαῖά, δύσορμος ναυσὶν, ἥν' ὁ Φιλόχορος

Πᾶν ἐμβατεύει, ποτιᾶς ἀκτῆς ἐπι.

Potuit Pan, talem insulam frequentans, ἀλίπλαγκτος vocari, eodem
 certe jure quo ipsa Salamis supra v. 602. Diversa forte hujus
 epitheti ratio occurret conferenti Orphei Hymnum in Pana, v. 14.
 vel Epigrammata ἀπὸ Κυνηγῶν in libro quinto Anthologiæ.

Mihi nihilominus, modo MSS. faverent, magis placeret ἀλί-
 πλαγκτ' ὡς i. e. ἀλίπλαγκτα ὦ, quæ cum φάνθι connectenda forent :
 ἀλίπλαγκτα φάνθι, *mare transvectus appate*.

705. Κυλλανίας—ἀπὸ διράδος. Pausanias in Arcadicis p. 652. ἔστι
 καὶ ναὸς ἐν τῇ Ἠραϊᾷ Πανός, ἃτι τοῖς Ἀρκάσι ἐπιχωρίως. Simonides: Πᾶνα

Πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ

Θεῶν χοροποι' ἄναξ, ὅπως μοι

Νύσσια Κνώσια

Ὀρχήματα αὐτοδαῆ

Ξυνὼν ἰάψης.

710

Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων

707. χοροποι'] χοροποιε Ald.

Ald. et Br. itemque duos in antistr.

708. Νύσσια Κνώσια] Νύσσια Κνώσι

Ald. Νύσσια Κνώσι Br. hunc et prox. v. in unum compingunt

709. ὀρχήματα] ὀρχήματ' Ald. Br.

712. πελαγέων] πελαγαίων Turneb.

τὸν Ἀρκάδα. Anthol. p. 336. Virg. Eclog. x, 26. *Pan, Deus Arcadiæ venit.*

708. Νύσσια. Vide Hesychium v. Νύσα et v. Νύσσιον.

Ibid. Κνώσια. Vide Spanhem. ad Callim. Hymn. in Jovem, 52.

710. ἰάψης. Ex pluribus notionibus, quas huic verbo tribuunt veteres Grammatici, nullam invenio, exemplis saltem firmatam, quæ huic loco competere possit. Fac ἰάπτειν idem esse quod πέμπειν, nemo quod sciam ὀρχήματα πέμπειν pro ὀρχιῶσαι dixit. An igitur legendum, litera adjecta, διάψης, *pernectas*? Χορὸν ἄψωμι, Æschyl. Eumen. 307. Seneca Herc. Cæt. 366,

Arcadia nempe virgo, Palladios choros

Dum necit——

De verbo ἰάπτω, qui plura cupit, conferre potest Æschyl. Sept. Theb. 305. Agam. 1558.

Miretur fortasse aliquis, Pana, Deum quidem rusticum, sed tamen Deum, e media Peloponneso nullam aliam ob causam evocari, nisi ut tripudia una cum Choro celebret. Quod mihi Poeta fecisse videtur, ad significandam immanem minimeque vulgarem Chori lætitiā; tanquam putaret, nihil se tam inopinato gaudio dignum gestibus et saltatione præstare posse, nisi tripudiorum auctorem Deum, socium atque adiutorem haberet.

711. Νῦν, emphatice: quasi diceret, *Nunc demum*; vel, *Nunc, non antea.*

Μολῶν ἀναζ' Ἀπόλλων
 Ὁ Δάλιος, εὐγνώστος
 Ἐμοὶ ξυνείης διὰ πάντος εὐφρων.

715

Ἀντιστροφῇ.

Ἐλυσε γὰρ αἶνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

715. ξυνείης] ξυνείη Turneb.

713. Ἀπόλλων. Quid maxime spectans Chorus, Apollinis præsentiam implorat? An velut Medicinæ Præsidem, cujus ope Ajax in posterum sanam mentem conservet? Hoc si voluisset Poeta, clarius, puto, indicasset. Magis mihi verisimile fit, ut Deum benevolum et propitium advocari, qui fugato Marte, malevolo numine, Ajacis satellitumque ejus tutelam suscipiat. Eurip. Androm. 902,

ὦ Φοῖβε ἀκέρωρ, πημάτων δοίης λύσις.

714. εὐγνώστος. Callimachus Hymn. in Apoll. 9. ὦ πόλλων εἰ πάντῃ φαίνεται. Philostratus vit. Apollon. lib. i. c. i. ἑαυτῷ δὲ τὸν τε Ἀπόλλω ἤκειν, ὁμολογῶντα ὡς αὐτὸς εἴη.

716. Ἄρης. Veteres non solum bella, sed omne genus malorum, etiam morbos pestiferos, ut dicemus ad. CEd. Tyr. 27. a Marte proficisci credebant. Ovidius in Ibin v. 215.

*Te fera, nec quicquam placidum spondentia, Martis
 Sidera presserunt, falciferique senis.*

Cicero Somn. Scipion. c. 4. Tum rutilus, horribilisque terris, quem Martem dicitis. Sideris autem potestati non dissimile erat, secundum Veteres, Dei ipsius ingenium. Salustius de Diis et Mundo c. 9. Κρόνον τε καὶ Ἄρην κακοποιῶς λέγοντες. Libanius cæcitatem se evasisse ait Ἄριος εἰς διαλλαγὰς ἐλθόντος, vol. ii. p. 82. Inter alia morbum caducum immittere credebatur. Auctor περὶ ἰέσης νόσου, cap. ii. ἦν δὲ ἀφρόν ἐκ τῆ γόματος ἀφίη καὶ τοῖσι ποσὶ λακτίζη, Ἄρης τὴν αἰτίην ἔχει. Denique et insaniam: Claudianus Epigr. 26.

Quod furis, adversi dedit inclementia Martis.

Macrobius Saturnal. Lib. i. c. 19. Fervorem—quo animus excandescit, excitaturque alias ad iram, alias ad virtutes, nonnunquam ad temporalis furoris excessum, per quas res etiam bella nascuntur, Martem cognominaverunt.

Ἰώ, ἰώ· νῦν αὖ, νῦν,
 ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν
 εὐάμερον πελάσαι φάος

Hinc Ἄρης Sophocli est rabies qua nuper tenebatur Ajax. At quomodo, inquires, si Mars morbi auctor fuit, eoque jam digressio morbus cessavit, idem tamen Mars τὸ ἄχος ἔλυσε. An, cujus absentia ægrimoniam tollit, is demum ægrimoniam levare dicatur? Recte Horatius; lib. ii. od. 4, 10.

——ademptus Hector

Tradidit fessis leviora tolli

Pergama Graiis.

At qualis, obsecro, sententia fuisset, si omissa voce, *ademptus*, dixisset tantum *Hectora Graiis Trojam facilem expugnatu reddidisse*? Pari modo dictum hic oportuit, non ut nunc, Ἄρης ἄχος ἔλυσε, sed Ἄρης ἀπερχόμενος ἄχος ἔλυσε, ut supra Aristoteles citatus ad v. 243. ἀπέρχεται τὸ δαιμόνιον. Legendum scilicet;

ἔλυσε γὰρ αἰὼν ἄχος ἀποστατῶν Ἄρης.

Verbum Sophocleum est ἀποστατίω, adhibitum OEd. Tyr. 762. vid. et Æschyl. Choeph. 824. Phrasis ἔλυσε ἄχος ἀπ' ὀμμάτων, quamquam facilis fane explicatu, aliunde mihi non innotuit.

719. Ordo verborum est, ut bene statuit Camerarius; ὦ Ζεῦ, νῦν πάρεστι λευκὸν εὐάμερον φάος πελάσαι νῶν. Nunc candida et læta diei lux adest, ut accedam (ὥς πελάσαι) ad naves, id est, rursus poterimus libere et tuto in exercitu versari; nihil erit quod ab odio Græcorum formidemus, placata Deorum ira religiosis ritibus ab Ajace. Confer supra v. 245.

Λευκὸν εὐάμερον φάος videtur esse periphrasis pro λευκὴ ἡμέρα, quæ proverbialis Græcis locutio erat. Vid. Hesychium in v. ejusque Interpretes.

Verbi πελάζω vel πελάω cum genitivo subiecto complura exempla dedi ad Eurip. Rhéf. 914.

Fuit cum φάος *spem* interpretarer, conferens Antig. 608. Trachin. 206. hoc fere sensu: Nunc mihi elucescit spes, posse me iterum ad naves accedere.

Θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας 720
 Λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
 Πάνθ' οὐτά θείμι
 ἔξηνυσεν, εὐνομία
 Σέβων μεγίστα.
 " Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει 725
 " Τε καὶ φλέγει· καὶ ἔδ' ἐν ἀναύδη-
 τον, εὔτε γ' ἐξ ἀέλπλων
 Αἴας μεταγεγνώσθη
 θυμῶν Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰαμβοί.

Αγ. Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγείλαι θέλω 730

722. — θείμι' ἔξηνυσεν —] θείμια ἔξηνυσεν
 Turneb. θείμι' ἔξηνυσ' Br.
 726. τὴ καὶ φλέγει omittit Br.
 Ibid. καὶ ἔδ' ἐν Ald. et Br.

Ibid. post ἀναύδητον addunt φατίξαιμα
 an Ald. F. 1, 2. et Br.
 728. μεταγεγνώσθη] μεταγεγνώσθη Ald.
 et Br.
 729. θυμῶν] θυμὸν Ald. et Br.

722. θείμι' ἔξηνυσεν. Vide v. 664.

727. ἐξ ἀέλπλων, non concordat cum θυμῶν, sed est pro ἐξ ἀέλπλων. Sic Aristides, ex τῶν δυνατῶν, Tom. ii. p. 68. Conferri possunt Eurip. Oedip. apud Stobæum Tit. cx. Æschyl. Supp. 362. quæ tamen non plane similia exempla sunt.

728. μεταγεγνώσθη. Hesychius: μεταγεγνώσθη, μεταγεγνώσθη· τὸ ἀναπείσσει, ἀναγνώσσει φασί. Sic et Lexicon Herodoteum: ἀνέγνωσιν, ἀνέγνωσιν, ἀνέγνωσιν.

730. Ἄνδρες φίλοι. Superfluum est epithetum φίλοι; satisque omnino fuisset ἄνδρες simpliciter positum ut infra v. 1335. Γυναῖκες Eurip. Hippol. 800. et Supp. 636. Sententia contra in fine versus vel nulla, vel ineptissima est, τὸ πρῶτον ἀγείλαι θέλω. Interpres: hoc primum nunciare volo; ex ingenio utique supplens hoc. At quid multa? Legendum:

Τεῦκρος πάρεσιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
 Κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον,
 Κυδάζεταί τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμῶς.
 Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 Μαθόντες ἀμφέβησαν, εἴτ' ὀνείδεσιν 735
 Ἦραστον ἐνθεν κᾶνθεν, κᾶτις ἔαδ' ὅς οὐ,
 Τὸν τῷ μανέντος ἀπὸ βλεψῶν στρατῷ
 Εὐναιμον ὀποκαλῶντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι
 Τὸ μὴ ἐπείροισι πᾶς καταξάνθεις θανεῖν.
 Ὡς εἰς τοσῶτον ἦλθον, ὥς κ' ἡ χερσὶν 740
 Κελεῶν ἐρυγὰ διεπεραιώσῃ ξίφει.
 Λήγει δ' ἕρις δραμῆσα δ' προσωπάτῃ,

736. κᾶνθεν, κᾶτις] κᾶνθεν· καὶ τις
 Turneb. κᾶνθεν· ὅτις Ald. et Br.

738. ἀρκέσοι] ἀρκέσει Turneb. Br.

739. μὴ ἔ] μ' ἔ F. 1.

740. εἰς] ἐς Br. ut etiam v. 762.

741. κελεῶν] κολεῶν F. 1. Turneb. Br.
 e Cod. A, et aliis.

* Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.

Viri, quod gratum futurum est primo loco nunciabo. Mos Praeconibus fuisse videtur, ut prius læta, deinde tristia, si qua forte essent, nunciarent. Unde in Œdipo Tyranno nuncius veniam quodammodo præfatur, quod Œdipum prius de morte Polybi, quam de regno Corinthiorum in ipsum collato, certiore faciat. v. 977.

Εἰ τῷτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,

Εὖ ἰδ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

Vid. et Eurip. *Electr.* 230. Symmachus: *A prosperis ordiendum est*, Lib. iv. epist. 19.

733. κυδάζεταί. Habet Apollon. Rhod. i. 1337.

738. ὀποκαλῶντες. In malam plerumque partem adhibetur. Sic ἀπικάλων ἀλαζόνα. Aristid. Tom. ii. p. 383.

Ibid. ὥς ἐκ ἀρκέσοι. Non male Bodleiani duo ἀρκέσει. Sed quicquid hujus sit, legendum certe; copula adjecta, ὥς τ' ἐκ ἀρκέσοι vel ἀρκέσει, vocantes germanum et (affirmantes sc.) quod minime evadet.

742. προσωπάτῃ. Bodleianus unus προσωπάτῃ, quod amplecten-

Ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγῳ.

Ἀλλ' ἡμῖν Αἴας πᾶ' ἔστιν, ὡς φράσω τάδε;

“Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλᾶν λόγον.” 745

Χο. Οὐκ ἔνδον· ἀλλὰ Φροῦδος ἀρτίως, νέας

Βελας νέοισιν ἐγκαταζύξας τρόποις.

Αγ. Ἰοῦ, ἰοῦ.

Βραδείαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν

Πέμπων ἔπεμψεν, ἢ Φάνην ἐγὼ βραδύς; 750

Χο. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσσανισμῶν;

Αγ. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν εἴγης

Μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχη.

Χο. Ἀλλ' οἴχεταί τοι, πρὸς τὸ κέρδιζον τραπεῖς

Γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλῳ. 755

Αγ. Ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα,

Εἵπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

Χο. Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

748. Ἰὼ ter repet. Ald. Br.

753 μὴ ἔω] μὴ ἔξω F. 1.

750. ἢ φάνην &c. sine interrogatione Br.

dum cenfeo, nisi malis, ut rarius, προσώτατον. Vulgatam si sequearis, nullo modo constructionem expedias. Sed praeterea legendum τοὶ non τῷ.

Λήγει δ' ἔρις, δραμῶσά τοι προσωτάτω.

Cessat autem contentio, cum longissime sane (τοὶ) processisset.

751. χρείας, negotii vel officii. Sic interpretandum esse χρείαν pluribus exemplis docuimus ad Eurip. Supp. 20. quibus alia hic adjiciemus. Sic ergo adhibet Thucydides Libro primo c. 32, 33, 37, 136. Philo Jud. vol. ii. p. 123, vit. Moſis: ἑτέροι δ' εὐδὲς ἐπὶ τὴν αὐτὴν χρείαν ἐχειροτονεῖντο.

755. χόλῳ, id est ἔρεκα χόλῳ, quod Scholiaſtes pro μανίας poni monet. Χόλος pro χολὰ bilis; Æſchyl. Prom. 370. Opp. Halieut. i. 561. Epigram. in Archiloch. Anthol. p. 271. ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ. Antipater ibid. p. 240. τὸν ἐκ γυνῶν πικρὸν ἐνέσσα χόλον.

Αγ. Τοσῶτον οἶδα, ἢ παρὼν ἐτύγχανον.

Ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου 760

Κάλλεας μετασὰς οἶος Ἀτρεϊδῶν δίχα,

Εἰς χεῖρα Τύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

Θεῖς, εἶπε, κατέσκηψε, παντοία τέχνη

Εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τῶν Φανέων τὸ νῦν τόδε

Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἑᾶν, 765

Εἰ ζῶντ' ἐκείνων εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

Ἐλᾶ γὰρ αὐτὸν τῇδε θ' ἡμέρα μόνη

Δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.

“ Τὰ γὰρ περὶ τὰ καὶ νόνητα σώματα

“ Πίπην βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις 770

“ Ἐφαχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν

“ Βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ.

Κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος,

Ἄνδρες καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐνέπει, “ Τέκνον, δορεῖ 775

“ Βέλος κρατεῖν μὲν, σὺ δ' αἰεὶ κρατεῖν.

Ὁ δ' ὑψικόμπως καὶ φρόνως ἡμέτερο,

Πάτερ, θεοῖς μὲν, καὶ ὁ μηδὲν ὦν, ὁμῶς,

Κράτος κατακτῆται· ἐγὼ δ' ἢ καὶ δίχα

Κείνων, πέποιθα τῶν ὀπιωτάσιν κλέος. 780

760. συνέδρου] ξυνέδρου Br.

768. μῆνις, ὡς ἔφη] μῆνις· ὡς ἔφη Ald.

776. σὺν] ξὺν Br. ut etiam v. 790.

771. ἀνθρώπου φύσιν. Legendum puto vel ἀνθρώπος φύσιν, vel, quod non deterius, ἀνθρώπου φύσιν. Simile est illud de Minotauro, Anthol. p. 315,

Ὁ μισόδην ἀνθρώπος, ἢ διπλὴ φύσις.

775. αὐτὸν ἐνέπει. Infolens verbi ἐνέπω constructio; prius tamen ab Æschylo, ni fallor, usurpata. Legerim equidem Agam. 418. Τὸ δ' ἐνέποντες δόμον προφῆται, ita alloquentes domum vates.

Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δ' ἄτερον

Δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνεσσι νιν

Ἡῦδ' ἔπ' ἐχθροῖς χεῖρα Φοινίαν τρέπειν,

Τότ' ἀντιφώνει δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·

Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

785

Ἴσω, καθ' ἡμᾶς δ' ἔποτ' ἐκρήξει μάχη.

Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀσεργῇ θεᾶς

Ἐκτῆσαιτ' ὀργλῷ, ἔ' κατ' ἀνδρωπων φρονῶν.

Ἀλλ' εἰπὲρ ἐστὶ τῇδε θ' ἡμέρα, τάχ' ἂν

Γενοίμεθ' αὐτᾷ σὺν θεῷ σωτήριοι.

790

Τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἑδρας

Πέμπει με σὺν φέροντα πάσδ' Ἰππιολὰς

Τεῦκρος φυλάσσειν· εἰ δ' ἀπεσερήμεθα,

Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

791. Τοσαῦθ'] τοσαῦθ' Ald.

794. ἀνῆξ] ἀνῆξ Br.

782. Δίας Ἀθάνας, ab ἀντιφωνίᾳ regi usus Græcorum vix patitur; nisi forte per licentiam, cujus supra ad v. 360. bene multa exempla dedi, Genitivos sc. pro Dativis adhibendi.

783. ἡῦδ' ἔπ', pro ἡῦδα. Vid. Philoct. 131.

784. τότ'. Malim τόδ' vel τῆτ'.

786. ἐκρήξει μάχη. Aliud a ἐκγύνω derivatum verbum adhibet itidem Noster de exercitu in fugam verso Antig. 686. Ἐκρήσσειν eleganter dicitur res, quæ obicibus, quibus coërcita erat, subito ruptis, libere in omnem partem se diffundit: verbi gratia, amnis Virgilianus Æneid. ii. 496.

Non sic, aggeribus ruptis cum spumeus amnis

Exiit, oppositasque evicit gurgite moles,

Fertur in arva furens cumulo—

Aristot. Meteor. lib. ii. cap. viii. p. 64. ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ τ' γῆς τόπον—ἄνεμος: et postea in eodem capite p. 68. αἰθρῶν ὠθεμένην ὑπὸ τῷ ἰσχυρῷ πνεύματι ἐκρήγνυσθαι [θάλατταν]. Postquam igitur duæ acies manum aliquandiu conseruerunt, si alterutra subito in fugam se converterit, eleganter pugna ipsa, tanquam obicibus antea coërcita, in eam partem ἐκρήσσειν dicatur.

- Χο. ὦ δαίτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος, 795
 Ὅρα μολῶσαι τόνδ', ὅππῃ ἔπη θροεῖ.
 Ξυρεῖ γὰρ ἐν χερσὶ τέτο, μὴ χαίρειν τινά.
 Τε. Τί μ' αὖ πάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
 Κακῶν ἀτρέτων, ἐξ ἑδραὶς ἀνίσταται;
 Χο. Τῆδ' εἰσάκει τάνδρος, ὡς ἤκει Φέρων 800
 Αἶαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.
 Τε. Οἴμοι, τί φῆς, ἀνθρώπε; μῶν ὀλώλαμην;
 Αγ. Οὐκ οἶδα τίω σὺν πρᾶξιν· Αἶαντος δ' ὅτι
 Θυραῖος εἰπὲρ ἐστίν, ἢ θαρσύνει.
 Τε. Καὶ μὲν θυραῖος, ὥς μ' ὠδίνειν, τί φῆς; 805
 Αγ. Ἐκείνον εἰργεῖν Τεῦκρος ἐξεφίεται
 Σκλήρης ὑπαυλον, μηδ' ἀφίεναι μόνον.
 Τε. Πῶ δ' ἐς Τεῦκρος, καὶ πὶ τῷ λέγῃ πάδε;
 Αγ. Πάρεσι κείνος ἄρπ· τίωδε δ' ἐξοδὸν
 Ὀλεθρίαν Αἶαντος ἐλπίξαι φέρειν. 810

802. ἀνθρώπε] ἀνθρώπε Ald. Br.

805. ὥς μ' ὠδίνειν, τί φῆς;] ὥς μ' ὠδίνειν, τί φῆς. Turneb. et Br.

809. Πάρεσι κείνος] πάρες' ἐκείνος Ald. Br.

797. ξυρεῖ—ἐν χερσὶ. Proverbium de rebus veram animo molef-
 tiam creantibus.

799. κακῶν ἀτρέτων. Pluribus exemplis illustrat Valckenaerius,
 Vir fummus, ad Theocriti Adonias. 7. quibus adde Pindarum,
 Pyth. iv. epod. 5.

801. πρᾶξιν, Interpres *actionem* reddit. Mihi potius *casum* i. e.
 τύχην significare videtur, ut εὖ πράττειν, *bona fortuna uti*; κακῶς πρᾶτ-
 τειν, *adversa*.

806. ἐξεφίεται, *penitus mandat*. Hæc enim vis est præpositionis
 ἐξ. Vide Suidam v. ἐξωμμάτωμα.

810. Impeditissima hujus commatis constructio est. Pro ὀλεθρίαν
 legerat Scholiastes ὀλεθρίως. Scripsit, puto, Auctor:

Ὀλεθρίως Αἶαντ' ἐς ἐλπίξαι φέρειν.

Τε. Οἱ μοι πάλαινα, τῷ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;

Αγ. Τῷ Θεορρεῖς μάντεως, κατ' ἡμέραν
Τὼ νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

Τε. Οἱ ἐγὼ, φίλοι, πρόσητ' ἀναγκαίᾳς τύχης·
Καὶ σπείσονται οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν· 815
Οἱ δ' ἐπ' ἄλκῃς ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίας
Ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρ' ἐξοδὸν κακὴν.

Ἔγνωκα γὰρ δὴ Φωτὸς ἡπατημένη,
Καὶ τ' παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
Οἶμοι, τί δράσω, τέκνον; ἐχ' ἰδρυτέον· 820
Ἀλλ' εἴμι καὶ γὰρ κείσ' ὅππῃ περ ἂν δένω.
Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, ἐχ' ἔδρας ἀκμή,
Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὅς σπείσῃ θανεῖν.

Χο. Χωρεῖν ἔτοιμος, καὶ λόγῳ δεῖξω μόνον·
Τάχος γὰρ ἔργα καὶ ποδῶν ἅμ' ἔφετα. 825

812. ὅτ' ἢ F. 2.

816. ἀντηλίας] ἀντηλίας Ald.

817. τάνδρ' ἀνδρὸς F. 1, et 2.

Αἶαντ' ἐς pro ἐς Αἶαντα, ut κόπη ὑπο Eurip. Bacch. 634. τοιχοῖσιν ἐπὶ
Ion. 1177. Φερεῖν ἐς, *spectare, pertinere ad*. Herodot. vi. 19. ἐχρήθη—
χρηστέριον, τὸ μὲν ἐς αὐτὰς τὰς Ἀργεῖας φέρον. Vid. et viii. 142.

814. πρόσητ' ἀναγκαίᾳς τύχης. i. e. βοηθήσατε ἀναγκαίᾳ τύχῃ. cu-
jus phrasios quæ vis sit, docebunt annotata ad CEd. Tyr. 503.

816. ἀγκῶνας, *promontoria five angulos montium*. Apollon. Rhod.
ii. 369.

—μέγας καὶ ὑπεύροχος ἀγκῶν
Ἐξάνχει γαίης.

et postea, 562.

—ἀγκῶνα περιγνάμψαντες ἴδοντο.

Vid. et Philostrat. Vit. Apollon. lib. ii. c. 2.

Ibid. ἀντηλίας. Æschyl. Agam. 528. δαίμονες τ' ἀντήλιοι, ubi Scho-
liastes: οἱ πρὸς ἀνατολὴν ὄρῶντες.

822. ἀκμή, i. e. καιρός. Hesychius: ἀκμή καλεῖ, καιρὸς καλεῖ.

824. ἔτοιμος. Subaudi εἴμι. De qua ellipfi vide Dorvill. in Cha-
riton. p. 49.

ΑΙΑΣ.

ΑΙ. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔσηκεν, ἣ τομώτατος
 Γένοιτ' ἂν, εἴτω καὶ λογίζεσθαι χολή,
 Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος, ξένων ἐμοὶ
 Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστη δ' ὄραν
 Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι, 830
 Σιδηροβρώλι θηράνῃ νεκροῆς.
 Ἐπηξα δ' αὐτὸν, εὖ παρυσείλας, ἐγὼ
 Εὐνέστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχως θανεῖν.
 Οὕτω μὲν εὐσκόουμι· ἐκ δ' ἡ τῶνδ' ἐμοὶ 835
 Σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, (καὶ γὰρ εἰκὸς) ἄρκεσον.
 Αἰτήσμαι δέ σ' ἐμακρόν γέρας λαβεῖν.
 Πέμψόν τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν Φάτιν
 Τεύκρω φέροντα, πρῶτος ὥς με βασιλεῖ
 Πεπλώτα τῷδ' ἐπεὶ νεορράντω ξίφει,
 Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τε κατοπιευθεὶς πάρος 840
 Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς δ' ἔλωρ.

834. τῶνδ' ἐμοὶ] τῶνδ' ἐμοὶ Br.

836. λαβεῖν] λαχεῖν Ald. Br. e Cod. A.

826. σφαγεὺς, *ensis*, ut Eurip. Androm. 1137.827. Male vulgo plenam distinctionem post *χολή* ponunt. Pertinet enim hæc dubitatio (*utrum ratiociniis satis id tempus conveniret*) ad subtilem quæ sequitur disputationem, non ad præcedentia. Sic Eurip. in Hecub. 735. Δύστη, ἡμαυτὴν γὰρ λέγω—

828. δῶρον μὲν. Huiusmodi ἐννοίας, quæ severius æstimantibus frigida videri possunt, mæror tamen commotis animis plerumque suggerere solet. Sic animadversum est, et in Historicorum quoque libros transiit, Cæsarem ante Pompeii statuum concidisse.

836. ἐμακρόν, non magnum.

Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προτρέπω· καλῶ δ' ἅμα
 Πομπᾶιον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κριμίσαι,
 Εὖ ἀσφαδάσω καὶ Τραχῆ πηδήματι,
 Πλευρὰν Διὰρρήξαντα τῷδε Φασγάνῳ. 845
 Καλῶ δ' ἀρωγὰς τὰς αἰεὶ τε παρθένους,
 Ἀεὶ θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 Σεμνὰς Ἑρηνῦς, πανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
 Πρὸς τῶν Ἀτρεΐδων ὡς διόλκυσαι τάλας·
 Καὶ σφας κακὰς κάκισα καὶ πανώλεθρας 850
 Εὐαρπίσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
 Αὐτοσφαγῇ πίπλοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 Πρὸς τῶν Φιλίσων ἐκγόνων ὀλοίατο.

842. προτρέπω] προστρέπω Br. e Vet. Schol. 847. αἰεὶ δ' Ald.
 Ibid. καλῶ δ'] καλῶ δ' Br. ex 3 Codd.

842. προτρέπω. Recte H. Stephanus legendum statuit προστρέπω,
 ut habet margo Turnebianæ. Προτρέπω, bortor; προστρέπω, supplico.

853. τῶν Φιλίσων ἐκγόνων. Multum ab hujus loci venustate de-
 cet, nisi hanc morituri Ajacis execrationem prædictionis loco nu-
 meramus. At quomodo prædictio erit, siquidem Agamemnon ab
 uxore, non a filio interfectus est: Menelaus autem, Libitinæ ex-
 pers, in Μακάρων νήσους translatus est, Homero teste Odyss. iv. 561.
 a qua tamen diversam fabulam audivisse Pausaniam ex p. 259. cre-
 dibile est, etsi neque illic, neque alibi enarraverit. Ea quæcunque
 fuerit, legendum hoc quidem in loco censeo;

Πρὸς τῶν Φιλίσων, ἐκγόνων τ' —

Φιλίσων ad Agamemnonem pertinere ab uxore occisum, sponte Lec-
 tor intelliget: ἐκγόνων, quo pertinere debeat, difficilior quæstio est.
 Menelaum sane a liberis occisum nemo, quod sciam, Mythologo-
 rum tradidit. An ergo Ulysses a Telegono filio interemptum hic
 respexit Auctor? Quanquam enim in præcedentibus Atridas tan-
 tum nominet, tamen cum hæc non pro vaticinio, sed pro execra-
 tione duntaxat venditet, iniquum foret tantam cum eventu conve-
 nientiam in singulis vocibus exigere.

Ἴτ', ὦ ταχεῖαι πίνιμοί τ' Ἑρμνύες,
 Γεύεσθε, μὴ Φεΐδεσθε πανδῆμ' αὖρατ' 855
 Σὺ δ', ὦ τ' αἰπιὴν ἔρανον διφρηλατῶν,
 Ἥλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα,
 Ἰδῆς, ἐπαχῶν χρυσόνωτον ἡνίαν,
 Ἀγχιλον ἅπας τὰς ἐμὰς, μόρον τ' ἐμὸν
 Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῃ τροφῷ. 860
 Ἥ περ τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ Φάτιν,
 Ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτά τ' ἰδρυῖσθαι μάτῳ
 Ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχῃ τινί.
 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ὀπίσσεψαι μολών 865
 Κάττοι σὲ μὲν καὶ κεῖ περσωνδῆσω ζυῶν.
 Σὲ δ', ὦ Φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 Καὶ τ' διφρευτὴν ἥλιον περσεννέπω
 Πανύσατον δὴ, κοῦποτ' αὖτις ὕπερον.
 ὦ Φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον 870
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐσίας βάθρον,
 Κλεινά τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σὺντροφον γένος,
 Κρηναί τε, ποταμοί τ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 Πεδία, περσωνδῶ· χαίρετ', ὦ τροφεῖς ἐμοί·
 Τῶν ὑμῖν Αἴας τῶν ὕστατον θροεῖ 875
 Τὰ δ' ἄλλ' ἐν ἄδ' τοῖς κάτω μυθήσομαι.

874. τροφεῖς] τροφῆς Br.

858. χρυσόνωτοι ἡνίαν. Non fractum, sed currens ipse proprie χρυσόνωτος est. Eurip. Phœniss. 2. χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβῶς διφροῖς Ἥλιε. Sic clypeus eidem χαλκόνωτος dicitur Troad. 1144. Bene igitur Scholiastes, ἡνίαν, ἀντὶ τῆς, ἄρμα.

ΧΟΡΟΣ.

55
860
865

Ημ. Πόνος πόνω πόνον φέρει.

Πᾶ, πᾶ γὰρ ὅκ' ἔσαν ἐγώ;

Καθεὶς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

Ἴδ', ἰδ', δοῦπον γὰρ κλύω τινά.

880

Ημ. Ἡμῶν γε ναὸς κεινόπλοιοι ὁμιλίαν.

Ημ. Τί οὖν δῆ;

Ημ. Πᾶν ἐσίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

Ημ. Ἐχεις ἔν;

Ημ. Πόνος γε πλῆθος, καὶ δὲν εἰς ὅψιν πλέον.

885

878. Πᾶ ter repet. Ald. Br.

880. γὰρ] αὖ Ald. Br.

877. Πόνος πόνω πόνον φέρει. Melius intelligerem πλάνος vel πόθος πόνω πόνον φέρει, *incertitudo animi* (vel *desiderium*) *labori laborem addit*.

879. συμμαθεῖν. Nihil hic difficultatis, si vere scribit Eustathius ad Odyss. ζ. p. 261. ὥσπερ—δίδασκεν, ἢ μόνον τὸ ἐδιδάχθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδιδάξεν, ἔτω καὶ τὸ μαρτυρεῖν ἑαυτῷ ταῦτα δηλοῦν. Quibus paria fere habet ad Odyss. υ'. p. 722. Exemplum utrobique addit sophisma ex ambiguo sensu τῆ, μαρτυρεῖν γράμματα fabricatum. Verum cum hoc ipsum sophisma aliter proponant Plato in Euthydemo p. 192, D. Aristot. Sophist. Elench. lib. i. c. 3. vereor ne Eustathii doctrinæ sustentandæ hoc saltem minus aptum sit tibicen. Ne tamen temere hanc locutionem repudiemus, animadverti debet eandem ἀμφιβολίαν in pluribus linguis obtinere. Itali utique *apprendere*, Galli *apprendre*, Batavi *leeren*, Angli *learn*, et *discendi* et *docendi* sensu nonnunquam adhibent. Pluribus hanc verbi μαρτυρεῖν notionem adstruit V. D. in Obs. Miscell. Vol. ix. p. 433. ex Æschyl. Pers. 109. ejusque Scholiaste, et ex Aristide, Tom. i. p. 29. ubi, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ, καὶ οἱ κατ' Αἰγυπτιον ἱερεῖς κατέμαθον.

880. δοῦπον γὰρ κλύω. Ed. Ald. et MS. Bodl. δοῦπον αὖ κλύω. Legendum scilicet, δοῦπον γὰρ αὖ κλύω.

Ημ. Ἄλλ' ἐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίας μολῶν
Κέλευθον ἀνὴρ ἐδάμει δηλοῖ φανείς.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς ἂν δὴ μοι, τίς ἂν
Φιλοπόνων ἀλιαδᾶν,
ἔχων αὐπνῆς ἔδρας

890

386. μολῶν] μολῶν Ald. βολῶν F. 1. et

2. Br. e Codd. C. D. E. et suo.

387. ἀνὴρ] ἀνὴρ Br.

388. δὴ omittit Br.

390. ἔδρας] ἄγρας F. 1, et 2. Turneb.

Br.

386. τὴν ἀφ' ἡλίας. Contrario fane modo orientem designat Euripides Orest. 1265.

Ημ.

— ἐγὼ μὲν ἔν τριβῶν

Τὴνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίας βολάς.

Ημ. Καὶ μὴν ἐγὼ τὴνδ', ἡ πρὸς ἰσπέραν φέρει

Philostrat. vit. Apollon. lib. ii. c. 2. πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτῖνα ἔθνεσιν. Hesychius: προσήλια, πρὸς ἀνατολήν. Hinc intelligitur ἀφ' ἡλίας occidentem potius quam orientem significare; legendumque adeo τὴν ἐφ' ἡλίου, viam quæ ad solem ducit.

Pro μολῶν MSS. Bodleiani βολῶν, quod nulla ratione expedit. Constructionem sic ad mentem Heathii instituerim; ἄλλ' ἐδ' ἐμοὶ δὴ ἐδάμει φανείς ὁ ἀνὴρ δηλοῖ μολῶν (ostendit se profectum esse) κέλευθον τὴν ἐφ' ἡλίας.

389. ἀλιαδᾶν. Sic si scribas, erit ab ἀλιάδης, pro ἄλιος posito, ut paullo post, Θεῶν Ὀλυμπιάδων pro Θεῶν Ὀλυμπίων. Κοιρανίδαί quoque habet Noster Antig. 952. pro κοίρανοι. Sed præstat forte, quod habent duo Bodleiani ἀλιάδων, a nominativo ἀλιάς cymba navicula: vid. Jul. Polluc. Lib. i. cap. ix. sect. 82. et notam Wesselingii ad Diod. Sic. iii. 21. Tales cum plerumque ad piscatoriam adhiberentur, eleganter inde φιλόπονοι vocantur.

390. ἔδρας. Ita Ed. Ald. Mutarunt postea et ἄγρας suffecerunt Edd. Turneb. et H. Steph. nec aliter exhibent MSS. Bodleiani. Mihi, si ἀλιάδων versu præcedenti legimus, et cymbarum interpreta-

Ἡ τίς Ὀλυμπιάδων
Θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βοσπορίων ποταμῶν

mur, consequens videtur ut hic verum sit ἰδρας. Valde enim dubitem, an ἔχων ἄγρας ἀλυσάδων significare possit *piscaturæ operam dans in paviculis*.

892. ῥυτῶν—ποταμῶν. Sic ῥυτοῖς πόροις Æschyl. Eumen. 455. ῥυτὰν παγὰν Eurip. Hippol. 123. ῥυτοῖς τασμοῖσιν ibid. 658. Idem valet quod ῥέων: unde ῥυτὸν ὕδαρ Theophrastus ὁμῆριον opponit, De Caul. Plant. ii. c. 8. Ipsum illud participium fluvii nomini adjungitur ab Homero, Ξάνθον τε ῥέοντα Iliad. ζ'. 172. Sic Propertius, *Asopi fluentis*, iii. xiii, 27.

Interpres ποταμῶν ab ἰδρις pendere facit, Scholiasten imitatus. Sed non video quid hic faciat *fluviorum gnarus*, nisi forte suspicatus fuerit Chorus Ajacem alicubi sub aquis vel in riparum anfractibus latere: magis appositum esset ὄρεων vel χώρας ἰδρις.

Ergo ποταμῶν cum præcedentibus connecto, ut constructio sit; *Ecquis Deorum Olympiorum, vel fluviorum Bosporanorum*. Ipsi utique fluvii Veteribus in Deorum numerum veniebant. Vid. Aristidis Orat. in Neptunum.

Hoc si placet, ἰδρις ad sequentia referendum erit, quæ, leviter variata Aldinæ scriptura, sic probabiliter constitui possunt;

Ἰδρις, τὸν ὠμόθυμον ἢ

Ἐκποδι πλαζόμενον

Λεύσσω, ἀπύοι;

Hæc ab Aldina non variant, nisi quod ἢ adjeci, et ἔκποδι pro ἰκποδι dedi. Edd. Turneb. et Steph. temere hic ex Triclinii emendatione receperunt;

Ἐκποδι πλαζοῖτ', ἀν

Προσέλεπων ἀπύοι.

Supereff ut sententiam declaremus. Ἰδρις igitur et λεύσσω inter se opponi arbitror. Ἰδρις ἢ λεύσσω, *sciens aut conspiciens*. Ubi prima vox Deos cujuscunque ordinis respicit, postrema homines: quasi dixisset; *Quis mihi Deus ipse per se sciens, quisve homo casu conspiciens virum crudelem indicabit?*

Ἴδρις, τ' ὠμόθυμόν γε,
 Εἵποθι πλάζοιτ', ἀν
 Προσβλέπων ἀπύοι;
 Σχέτλια γδ' ἐμοὶ, τῶν

895

894—6. —τὸν ὠμόθυμόν γε,
 Εἵποθι πλάζοιτ', ἀν
 Προσβλέπων ἀπύοι;]
 τὸν ὠμόθυμον εἵποθι πλάζόμενον
 λεύσσαν, ἀπύοι. Ita legit et dis-
 ponit hos versus Ald.
 —τὸν ὠμόθυμον εἵ
 πε ποτὲ πλάζόμενον
 προσβλέπει, ἀπύοι; Br.

897. Σχέτλια γὰρ ἐμοὶ, τῶν
 Μακρῶν πόνων]
 σχέτλια γὰρ ἐμέε τὸν μακρῶν ἀλάταν
 πόνων Ald.
 σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων
 Br.

897. Turpem hic Sophocli maculam ille vit Triclinii infcitia et temeritas, modo is, ut sane verisimile est, Stephanianæ Editionis lectionem concinnaverit. Ed. Ald. et tres Bodleiani habent, Σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων, ἐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ. Quæ cum ultra mensuram antistrophes excurrant, Heathius redundantiam hanc tollendam censet refecando ἐμέ γε τὸν, ut scioli supplementum. Mihi contra σχέτλια γὰρ sciolo deberi videntur, cum Sophocles scripserit,

Ἰὼ, ἰὼ.

Ἐμέ γε τῶν μακρῶν ἀ-
 λάταν πόνων ἐρίῳ

Μὴ πελάσαι δρόμῳ.

Interjectiones lugubres, quales sunt ἰὼ, ἰὼ, φεῦ, φεῦ, et similia, persæpe a librariis, ut parum cum sententia connexæ, omittuntur. Quare neque audaciæ insimulari debet, qui eas loco idoneo reponit.

In sequentibus accusativus cum infinitivo subitam doloris quasi ebullitionem indicant; ut in illo Ciceronis: *Te nunc, mea Terentia, sic vexari, sic jacere in lacrymis et sordibus*; Epist. ad Fam. xiv. 2. Vide et quæ præterea citat Cel. Valckenaerius ad Theocriti Syracusias v. 90.

Omissis interjectionibus Ἰὼ, ἰὼ, locus, qui vel sic tamen commode explicari potuit, mutilus forte imprudenti alicui grammatico visus est, fecitque ut σχέτλια γὰρ temere ex ingenio suppleverit:

Μακρῶν πόνων ἐρίῳ

Μὴ πελάσῃ δρόμῳ

Ἄλλ' ἀμυλνὸν ἄνδρα μὴ λείσσειν ὄπῃ. 900

ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΧΟΡΟΣ.

Συσῆμα α'.

Τε. Ἰὼ μοι μοι.

Χο. Τίνος βοή παράυλος ἐξέβη νάπης;

Τε. Ἰὼ τλήμων.

Χο. Τὴν δαρίληπτον δύσμορον νύμφῃ ὄρῳ

Τέκμησαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένῃ. 905

Τε. Οἷχων', ὄλωλα, Δραπεπόρημα, Φίλοι.

Χο. Τί δ' ἐσίν;

Τε. Αἶας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς

Κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ ἐπιτυχῆς.

900. ἀλλ' ἀμειννὸν] ἐμὲ δ' ἀμειννὸν Br.

901. Ἰὼ μοι] ἰῶ, ἰὼ μοι Ald. Br.

nisi malumus eas voces margini primum pro interpretamento adscriptas fuisse.

900. ἀλλ' ἀμειννὸν ἄνδρα. Quis unquam Ajacem, ἀμειννὸν ἄνδρα, virum debilem et infirmum appellavit? Legendum, minima mutatione;

Ἄλλὰ μεμνόντ' ἄνδρα μὴ λείσσειν ὄπῃ.

Ὅπῃ elliptice pro ὄπῃ ἐσίν. Vide supra ad v. 33.

902. παράυλος, vicina nobis, πάροικος: αὐτὴ enim est domicilium.

905. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένῃ. Confer Antig. 1317. et quod ibi citabimus. Οἴκτον hic non interpreter de sensu doloris, sed de voce lugubri quam audierat Chorus. Hesychius: οἴκτος, θρήνος. Eurip. Troad. 155 αἶον οἴκτας, ἕς οἰκτίζη. Sententia forte est; inter hæc lamenta versantem; ut συγκεκραμένῃ idem valeat quod συμμισγομένην, συνανασρεφομένην.

909. κρυφαίῳ φασγάνῳ. Multa molitur Scholiastes, ut epithetum

Στροφή β'.

Χο. ὦ μοι ἐμῶν νόσων·

910

ὦ μοι κατέπεφνες,

ἄναξ, τόνδε τὸν σω-

ναῦτ' αὖ ὦ τάλας,

ὦ παλαῖφρον γυναι.

Συζήμα β'.

Τε. ὦς ὧδε τῷτ' ἔχοντας, αἰάζειν πάρα.

915

Χο. Τίνος ποτ' ἄρ' ἐπράξε χειρὶ δύσμορος;

Τε. Αὐτὸς πρὸς αὐτῷ· δῆλον· ἐν γὰρ οἱ χθονὶ

Πηκτὸν τόδ' ἔγχος πεπιτεῖς κατηγορεῖ.

Στροφή γ'.

Χο. ὦ μοι ἐμᾶς ἄλγος.

910. ὦ μοι] ἰώ μοι Ald. ἰώ μοι
μοι Br.

911. ὦ μοι] ἰώ μοι Ald.

912. τόνδε τὸν συναύταν] τόνδε συν-
ναύταν Ald. τόνδε συναύταν Br.913, 914. ὦ τάλας, ὦ παλαῖφρον] ἰὼ
τάλας ἰὼ παλαῖφρον Ald. ἰὼ

τάλας ὦ παλαῖφρον Br.

915. τῷτ'] τῷδ' Ald. Turneb. Br.

919. ὦ μοι] ἰώ μοι Ald.

κρυφαίῳ explicet, sed incassum, ni fallor, omnia. Mihi legendum videtur, καθαίμων, cruento. Desideratur certe epithetum, quod praesentem ensis conditionem declaret.

912. τόνδε τὸν συναύταν. Articulum τὸν, quem nec Aldina nec Scholiafistes agnoscit, exhibent tres Bodleiani.

915. τῷτ', pro τῷδε, modo vera fit lectio. Nam ego quidem Heathio assentior, reponenti τῷδ'.

918. περιπετεῖς. Exstat vox Eurip. Androm. 984. ubi apparet περιπετεῖς valere περιπισθῆσας. Et sic Hesychius περιπετεῖς—περιπισθῆσας. Hic ergo legendum puto περιπετεῖς i. e. περιπεσόντες: τὸ ἔγχος κατηγορεῖ αὐτῷ ὡς περιπεσόντες.

Οἷος ἄρ' ἡμάχθης,

920

Ἄφρακτος τῶν φίλων.

Ἐγὼ δ', ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάν-
τ' αἰδρὺς, κατημέλησα.

Πᾶ, πᾶ

Κεῖται ὁ δυσράπελος, ὁ

925

Δυσώνυμος Αἴας ;

Συστήμα γ'.

Τε. Οὔτοι θεατός· ἀλλὰ νιν πεπιτυχεῖ

Φάρβ' καλύψω τῷδε παμπήδῳ, ἐπεὶ

Οὐδείς ἂν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίῃ βλέπειν

Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας

930

Πληγῆς, μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.

Οἶμοι, τί δράσω· τίς σε βασιᾶσθ' φίλων ;

Πῃ Τεῦκρος ; ὥς ἀκμαῖος, εἰ βαῖη, μῶλοι,

Πεπλῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαταρμόσαι.

Ἦ δὲ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἴως ἔχεις·

935

Ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Ἐμελλες δὴ τέλας,

920. ἡμάχθης] αἰμάχθης Ald. Br.

921. τῶν φίλων] φίλων Ald. Br.

933. ὥς ἀκμαῖος] ὥς ἂν ἀκμαῖος Br.

937. Ἐμελλες δὴ] ἔμελλες Ald. Br.

925. Hefychius : δυσράπελος, δυσμετάθετος, i. e. *aege a proposito dimouendus* : quod valde hic appositum est.

926. Hefychius : δυσώνυμος, κακώνυμος, χαλεπός.

929. ὅστις καὶ φίλος, qui saltem amicus fuerit. Libentius quippe talia inimicus, quam amicus aspiceret.

Ποτὲ χρόνῳ τερέοφρων

Ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν

Μοῖραν ἀπειρεσίῳν

940

Πόνων· τοῖά μοι

Πάννυχα καὶ φαέθον-

τ' ἀνεσέναζες, ὠμόφρων,

Ἐχθροδὸπ' Ἀτρείδαις

Οὐλίῳ σὺ πάθεις.

945

Μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος

Ἄρχων χρόνος πημάτων,

Ἦμος ἀριστόχειρ

Ἀχιλλέως ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

938. ποτὲ] ἐμελλες Ald.

Ibid. τερέοφρων] τερέοφρον Ald.

943. ὠμόφρων] ὠμόφρον Turneb.

945. ἄρ' ἦν] ἄρα γ' Turneb.

949. Ἀχιλλέως deest in Ald.

942. φαέθοντ'. Pro φαέθοντι ut opinor.

944. Ἀτρείδαις. Scripserim potius Ἀτρείδαις cum diareseos notis. Sic χροῖαν Callim. Lav. Pallad. 28. ἀθροίζεταμ. Anthol. p. 368.

945. οὐλίῳ. Legendum οὐλῶ ob metrum. Hefychius: οὐλον—τὸ ὀλέθριον. Οὐλος Ἄρης, ἀντὶ τοῦ, ὀλετὴρ δεινός. Καὶ ταραχῶδες, ἔλον.

946. ἄρ' ἦν ἐκεῖνος. Ita Ed. Ald. et duo Bodleiani. Ed. H. Steph. ἄρα γ' ἐκεῖνος. Ante hunc versum si inferas Ἴω, ἰὼ, vel simile aliquid, magnam loco venustatem addideris.

947. ἄρχων—πημάτων. Comparari potest, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Eurip. Hippol. 894.

949. . . . ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι. Sic edi debuit, cum hiatu ad indicandum quatuor syllabarum defectum. Nam quod hic exhibet Ed. Stephan. scilicet Ἀχιλλέως, a Dem. Triclinio, ipso in Scholiis confitente, interpolatum est. Atque, ut intelligas, non admodum corruptos fuisse fontes unde manarunt cum Ed. Ald. tum etiam MSS. Bodleiani, in nullo eorum comparet ὑπόβλητος ista vox. An ergo Sophoclis vocem ὅπλων epitheto destitutam reliquit, ut fecit sane Pindarus Nem. vii. stroph. 2? Ne hoc credamus obstat

Ἀντισυζήμα α'.

Τε. Ἰώ μοι μοι.

950

Χο. Χωρεῖ πρὸς ἤπαρ (οἶδα) γυναιὰ δύη.

Τε. Ἰώ μοι μοι.

Χο. Οὐδέν σ' ἀπισῶ καὶ δῖς οἰμῶμαι, γύναι,
Τοιᾷδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλῃ.

Τε. Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔσ', ἐμοὶ δ' ἄρα φρονεῖν. 955

Χο. Ξωλαυδῶ.

Τε. Οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δελείας ζυγὰ

versus ἀντισυζήμα, in quo tamen nihil superfluum, prolixior mensura. Quoniam vero nullum hic epitheton Sophoclis codices subministrant, videamus an aliunde mutuari possimus. Et a quo potius quam a Pindaro, qui de Ajace sic habet Nem. viii. antistroph. 2 ?

Χρυσέων δ' Αἴας γερη-

θεὺς ὅπλων, φόνῳ πάλαισιν.

Quando tamen χρυσέων metro non satisfacit, in ejus locum sufficimus χρυσοδέτων. Euripides de Rhese v. 383,

Ἴδε χρυσοδέτον σώματος ἀλκήν.

Saltem Sophocle non indignum esset,

Ἦμος ἀριστόχειρ

Χρυσοδέτων ὅπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι.

951. οἶδα. Bodleiani duo ἤδε. Sed οἶδα meo judicio retinendum, utpote reliqui versus, obscuriusculi aliter futuri, sententiam declarans.

Ibid. γυναιὰ *valida*, ut bene exponit H. Steph. in Lexico, allatis pluribus ejus notionis exemplis.

954. ἀποβλαφθεῖσαν—φίλῃ. Etiam βλάπτω sine præpositione genitivum adsciscit. Tyrtæus Eleg. i. 40. Βλάπτειν ἔτ' αἰδῆς ἔτε δίκης ἰδίῃ. Theognis 223. νόσ βεβλαμμένος ἰδλῆ. Vide et Oppian. Halieut. ii. 441.

Χωρῆμλμ' οἷοι νῶν ἐφεσᾶσι σκοπῶι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. ὦ μοι, ἀναλγῆτων

Διοσῶν ἐθρόησσις

Ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν

Ἔργον τῷδ' ἄχῃ.

Ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

Ἀντισυτήμα β'.

Τε. Οὐκ ἂν τὰδ' ἔση τῇδε, μὴ θεῶν μέτα.

958. νῶν] νῶν Ald.

959. ὦ μοι] ὦ μοι μοι Br.

961. ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον] ἄναυδον

ἔργον Ἀτρειδῶν Ald. Br.

959. ἀναλγῆτων, *immisericordium*. Sic ἀναλγῆτως infra v. 1350. Vid. et Ced. Tyr. 12.

961. ἄναυδον. Plerumque significat *mutum, taciturnum*. Eurip. Phoeniss. 41. Æschylus apud Toup. Ep. Crit. p. 137. Apollon. Rhod. iv. 693.

Τὸ δ' ἄνω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἐσέη—

Ab hac notione non admodum diversa abit, quæ hic Scholiastæ primum obversata est : ἔργον ἀρῆστον, ὅπερ δηλονότι ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, *rem indictam, quam perficere cogitant Atridæ*. Cum voce ἄναυδος satis convenit hæc interpretatio, loco et occasione minus opportuna est. Non enim de hoc consilio loquitur, ut quod diu antea ab Atridis agitatū fuerit, sed quod verisimile fuerit, ipsos statim capturos, oblata per mortem Ajacis opportunitate; qui, antequam cæde pecudum odium sibi conflasset, cur, obsecro, Atridæ de Tecmessa in servitutem abducenda cogitarent?

An igitur cum Camerario *infandum* vertimus? Mihi sane nondum eo sensu obviam fuit, nec credo Græcos sic locutos esse.

Restat et alia difficultas, quo referri possit τῷδ' ἄχῃ, quod ab ἀναλγῆτων regi vix patitur nimis longum intervallum: cum alioquin ἀναλγῆτων τῷδ' ἄχῃ, satis commode significet, *hoc luctu minime commotorum*.

Χο. Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβρεῖς ἄχθος ἤνυσαν. 965

Τε. Τοιόνδε μῦτοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς

Παλλὰς Φυτῶει πῆμ', Ὀδυσσεὺς χάριν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Χο. Ἡ ῥὰ κελαινώπαν

965. Καὶ μὴν ἄγαν] ἄγαν γ' Ald. ἄγαν δ' Br. e Cod. A. mox ante ἄχθος addit τοῦδ'.

Utrique malo occurras, optimamque sententiam effeceris legendo; ἀναιδὺν τ' ab ἀναιδὲς *crudelis*.

965. Καὶ μὴν. Ad simplicem assensionem significandam non καὶ μὴν, sed καὶ μὴν adhibere solent, quod et hic reponendum censeo.

968. κελαινώπαν θυμὸν. De hoc loco sic Hesychius: κελαινοπάθοι μοι, τὸ μὴ φανερόν, τὸ δόλιον, καὶ τῇ ψυχῇ δύσιναν: haecenus scilicet cum Scholiasta consentiens, ut κελαινώπαν θυμὸν de Ulyssis mente, utpote occulta et quasi tenebris involuta, intelligit. Idem Hesychius ἀμφιμέλαινα interpretatur βαθεῖα, συνετή: et μέλαινα φρένες, αἱ βαθεῖαι, καὶ ἀγαθαί, καὶ πυκναί: quarum glossarum sedes est Hom. Iliad. α. 103. vel ε'. 83. Priori in loco Scholiastes inter duas interpretationes incertus haeret: in posteriori fidentius pronunciat, μελαίναν, καὶ συνετάς. Mihi contra, nusquam Homerus, nusquam reliqui poetæ μέλαιναν φρένα, θυμὸν, καρδίαν, ἥτορ, ad indicandam solertiam vel prudentiam a malignitate sejunctam posuisse videntur; sed vel potestate longe diversa ad iracundiam, ferociam, tristes atque asperos mores, vel saltem ad vafritiem malevolam significandam. Hesiodus de leone Scuto Herculis, v. 429,

Ἐμμένως δ' ἄρα τῷ γε κελαινὸν πύμπλαται ἥτορ.

Pindarus apud Athenæum Lib. xiii. p. 565. ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κιχάλεινται μέλαιναν ψυχάν. Marc. Antoninus iv. 28, μέλαι ἥθος memorat, sed quo sensu, ex contextu non liquet. *Malevoli* sunt quos Horatius *nigros* vocat, Lib. i. Sat. 4. 85, et 91. Cicero cum Sextum Clodium *nigrum* vocat et Phormioni Terentiano comparat (Pro Cæcin. c. 10.) improbum nebulonem intellexisse videtur.

Θυμὸν ἐφύβριζε
 Ὁ πολύτλας ἀνὴρ,
 Γεῖα ᾗ τοῖσι μενομήροισι

970

970. πολύτλας] πολύτλας Ald. Br. 971. τοῖσι] τοῖς Ald.

Æschyl. Supp. 792. μελανόχρους δὲ πάλλεται με καρδία, et Eumen. 462. ἐμὴ κελαινόφρων μήτηρ. De ægrimonia Chorus in Choeph. 411. σπλάγχνα δὲ με κελαινῶται. Diog. Laert. in Solone, lib. i. segm. 61. ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

Ex hisce tam diversæ potestatis exemplis intelligitur et Ajacis mentem, ut tristem et ferocem, et Ulyssis, ut cum malignitate astutam, κελαινώπαν θυμὸν potuisse a Sophocle dici. Utrum revera fecerit, non aliter quam ex contextu sciri potest.

Ergo si κελαινώπαν θυμὸν Ulyssi tribuimus, non facile erit constructionem expedire, cum θυμὸν ab ἐφύβριζε regi non finat sententia. Nec commodum fuerit κελαινώπ' ἀν' (i. e. ἀνὰ) θυμὸν, cum et ἐφύβριζω semper transitivum sit, et ἀνὰ θυμὸν Græcis quantum memini, ignotum. Restat ut Ulysses κελαινώπαν (vel κελαινωπὸν) θυμὸν Ajacis ἐφύβριζειν dicatur: vel potius, tanquam κελαινωπὸν. Neque enim Chorus, ex Ajacis clientibus constans, κελαινωπὸν θυμὸν i. e. ferum, truce[m] animum, quippe quod probrosum potius quam laudandum sit, ultro Regi suo imputasset. Interpretandum igitur; *Nempe in atrum pectus Ajacis contumeliq[ue] invehitur.*

Mirum videri potest, cur Sophocles θυμὸν tanquam visibile aliquid, non κελαινὸν tantum, sed et κελαινωπὸν vocaverit. Nam χολήν, καρδίαν, σπλάγχχνον, φρένας, quæ certas viscerum partes primario notant, facilius ideo sic dici feratur. Animadvertendum igitur etiam θυμὸν Anatomicis partem cordi vicinum significare. Rufus Ephesus p. 28; ἐκ τούτων τῶν ἀδένων ἧς ὁ καλέμενος θυμός ἐστι, πεφυκὸς μὲν κατὰ τὴν κεφαλὴν τῆς καρδίας. Melanthius; πηδῶν ὁ θυμός τ' φρενῶν ἀνωτέρω. apud Plutarch. Vol. ii. p. 550, F. Merito hinc suspiceris, hanc primariam vocis θυμός potestatem et Sophocli hic obversatam fuisse.

970. πολύτλας. Nondum hoc epitheton infortuniis meruerat Ulysses, ut hic forte Sophoclis ἀκρίβεια desiderari possit.

971. γεῖα—ἄχισι. Sic ἐγέλασιν εὐχαῖς Eurip. Iph. Taur. 277.

Ἄχεσιν πολὺν γέλωτα·
 Φεδ, Φεδ,
 Ἐὺν διπλοῖ βασιλῆες
 Κλύοντες Ἀτρεΐδα.

975

Ἀντισύσημα γ'.

Τε. Οἶδ' ἔν γελώντων, καῖπιχαιρόντων κακῶς
 Τῶς τῷδ'· ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθην,
 Θανόντ' ἀν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.
 “Οἱ γὰ κακῶ γνῶμασι, τὰραθον χερσὶν
 “Ἐχοντες, οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλλῃ.
 Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
 Αὐτῷ ᾧ τερπνός· ὦν γὰρ ἠράαθη τυχεῖν,
 Ἐκτίσθη αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελε.
 Τί δ' ἦτα τῷδ' ἐπεγελῶεν ἀν κάτα;
 Θεοῖς τέθνηκεν ἔστος, ἔ κείνοισιν, ἔ.

980

985

974. Ἐὺν διπλοῖ βασιλῆες] Ἐὺν τε διπλοῖ
 βασιλῆες Ald. Ἐὺν τε διπλοῖ βα-
 σιλῆς Br. e Cod. D.

983. ἤθελε] ἤθελεν Ald.

984. Τί] πῶς F. 1. 2. et Br. Chorum
 interlocuentem agnoscit Ald. in
 hoc v. Turneb. in v. 986. F. 1.
 2. et Br. non omnino.

Τοῖσι μαινομένοις ἄχεσι, interpretor, mærori Ajacis ob repulsam,
 mox in insaniam transeunti.

978. ἐν χρεῖα δορός, in negotio hastæ vel pugnæ. Vide supra ad
 v. 751.

981. πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς. Subaudi μάλλον. Sic Hom.
 Iliad. α'. 117.

Βέλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολείδαι.

Vid. et λ'. 319.

985. Θεοῖς, deorum opera

ΧΟΡΟΣ, ΤΕΥΚΡΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἰαμβοί.

Χο. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζειτω.

Αἴας γὰρ αὐτοῖς ἐκέτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ

Λιπῶν ἀνίας τε καὶ γόος Διγίχε⁹⁸⁸).

Τευ. Ἰᾶ μοι μοι.

Χο. Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρῳ κλύειν, 990

Βοῶντος ἄτης τῆσδ' Ἰπίσκοπον μέλος.

Τευ. ὦ Φίλιπτα Αἴας, ὦ ζύναμιον ὅμμι ἐμοὶ,

Ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ Φάρις κρατεῖ;

Χο. Ὀλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τέτ' Ἰπίζεστο.

988. ἀνίας τε] ἀνίας Ald. Br.

994. ἀνὴρ] ὦνῃς Br.

986. ἐν κενοῖς, pro κενῶς inaniter. Magis ex more esset ἐν κενῶ, ut ἐν καλῶ Heraclid. 974. ἐν εὐσεβεί Helen. 1297. ἐν δίοιτι Hippol. 936. Verum pluralia quoque adjectiva vice adverbiorum adhiberi ostendit v. 727.

991. ἄτης τῆσδ' ἰπίσκοπον. Interpreteris non absurde; quale debet ejus esse, qui talem caedem conspicit. Confer. Oed. Col. 113. Occurrit quoque, sed ut sententiam non facile assequaris, Aeschyl. Eumen. 906.

993. ἡμπόληκας. Subaudiri potest ἐμὶ vel ἡμᾶς. An vendidisti (i. e. prodidisti) nos? Nam ἡμπολᾶν esse mortem oppetere non facile credimus; etiam si Euripides de Phædra habeat, Hippol. 977.

Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἡμπορον βίη λέγεις.

Phœniss. 1262. Ψυχὰς ἀπειμπολᾶτε. Legendum putabam; Ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ Φάτις, κράτη; Κράτη res preclare gestas; vide v. 446. Nisi malis:

Ἄρ' ἡμπόληκάς μ', ὥσπερ ἡ Φάτις κρατεῖ;

An prodidisti me? Confer Aeschyl. Supp. 301.

- Τευ. ὦ μοι, βαρείας ἄρα τ' ἐμῆς τύχης. 995
 Χο. ὦς ὦδ' ἐχόντων,
 Τευ. ὦ πάλας ἐγὼ, πάλας.
 Χο. Πάρα σενάζειν.
 Τευ. ὦ περιπαρχὲς πάθος.
 Χο. Ἄγαν γε, Τεῦκρε. 1000
 Τευ. Φεῦ τάλας· τί γὰρ τέκνον
 Τὸ τῷδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;
 Χο. Μόνος ὦδ' ἀσκήσῃσιν.
 Τευ. Οὐχ' ὅσον τάχος
 Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις, ὡς κενῆς 1005
 Σκύμνον λεαίνης, δυσμυῶν ἀναρπάσῃ;
 Ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· “ τοῖς θανῶσι τοι
 “ Φιλῶσι πάντες κειμήλοις ἐπεσφελᾶν.
 Χο. Καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τῷδε σοι μέλειν
 Ἐφίειτ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ ἔν μέλει. 1010
 Τευ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 Ἀλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
 Ὀδὸς τ' ἀνιάσαισι δὴ πασῶν ὁδῶν
 Μάλιστα τέρμον σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβλεν,

1007. σύγκαμνε] ἐγκάμνε Br.

1010. ἀνὴρ] ὄνηρ Br.

1013. ὁδὸς τ' ἀνιάσαισι δὴ πασῶν ὁδῶν]
 ὁδὸς θ' ὁδῶν ἀπασῶν ἀνιάσαισι δὴ
 Ald. πασῶν Br. e Codd. A. D.
 E. T. in ceteris seq. Ald.

999. περιπαρχὲς. Oppianus : περιπαρχὲς ὀδύνησιν, Halieut. v. 145.

1003. Χο. Μόνος. Melius hic conveniret Tecmessæ, quam Chori, persona.

1005. κενῆς σκύμνον λεαίνης. Enallage casuum est pro κενόν. Sic τὸ μὲν αἷμα πατρός. Œd. Tyr. 1413. Pindarus quoque : ἐν τέτρασι παίδων γυίοις. Olymp. viii. stroph. 4.

ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπηδομένῳ 1015
 Μόρον, διώκων, καὶ χινοσκοπέμενῳ.
 Ὅξεϊα γάρ σε βάζεις, ὡς θεῶ τινός,
 Διῆλθ' Ἀχαιῶς πάντας, ὡς οἵχη θανόν.
 Ἄ γὰρ κλύων δύσηνος, ἐκποδὼν μὲν ὦν,
 Ὑπερέναζον· νῦν δ' ὀρών, ἀπόλλυμαι. 1020
 Οἶμοι.
 Ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δουδέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
 Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
 Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς πῖος βροτῶς, 1025
 Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόντοις μηδαμῶς;
 Ἢ περ με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
 Δέξαιτ' ἀν' εὐπρόσωπος ἰλεώς τ' ἴσως
 Χωροῦντ' ἀνδρὶ σοῦ; πῶς γὰρ ἔχ; ὅτῳ πάρα
 Μηδ' εὐτυχῶντι μηδὲν ἥδιον γελαῖν. 1030

1019. "A γὰρ] ἄ ἰγὰ F. 1.

Ibid. δύσηνος] δειλαιος Br. e Codd.
A. D. E.

1025. εἰς] ἐς Br.

1027. με deest in Ald. Turneb. Br.
Ibid. σὸς] ὁ σὸς Br.

1023. τόλμης πικρᾶς. Repetendum ᾧ ab initio versus: nisi malis omitti interjectionem, ut apud Theocritum Syracus. 75. χρηστὸν οἰκτίρμονος ἀνδρός. Cujus ellipseos complura exempla præbet Kœhnius ad Gregorium de Dialecto Attica, Sect. 70.

1027. Ἢ περ με Τελαμών. Emendatio est Toupîi V. cl. ad Suidam v. εὐπρόσωπος proposita. Confirmatque idem Suidas v. ποῖ. In Ed. Ald. et MSS. deest με.

1029. πῶς γὰρ ἔχ; ὅτῳ—Bene sic distinguit l. c. Toupîus, cum antea esset in nonnullis, πῶς γὰρ; ἔχ ὅτῳ—. Sarcastice autem vel ironice hoc dicit Teucer, nihil tale sperans.

1030. ἥδιον pro ἡδύ. Comparativus pro positivo. Sic λαῶν ἄφες σιβαρώτερον Apollon. Rhod. iii. 1056.

Οὗτος τί κρύψῃ; ποῖον σὺν ἔρεϊ κακόν;
 Τὸν ἐκ δόρος γεγῶτα πολεμίας νότον,
 Τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 Σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
 Κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμοιμι σῆς. 1035
 Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γῆραι βαρὺς,
 ἔρεϊ πρὸς οὐδέν· εἰς ἔριν θυμὸν μὲν.
 Τέλος δ' ἀπώσος γῆς ἀπορρίψθήσομαι,
 Δῆλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρας φανείς.
 Τοιαῦτα μὲν κατ' εἶπον· ἐν Τροίᾳ δὲ μοι 1040
 Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, πᾶν δ' ὠφελήσιμοι.
 Καὶ ταῦτα πάντα σὺ θανόντος εὐρόμην.
 Οἶμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικρῶ
 Τοῦδ' αἰόλα κνώδοντος, ὃ τάλας, ὅφ' ἔ

1038. ἀπορρίψθήσομαι] ἀπορρίψομαι
Turneb

1040. δέ μοι] δ' ἐμοὶ Br.

1041. παῦρα δ' ὠφελήσιμοι] παῦροι δ'
ὠφελήσιμοι Ald. παῦρα δ' ὠφε-
λήσιμα Br.

1042. ταῦτα πάντα] ταῦθ' ἀπαντα Br.

1037. Constructionem sic instituo: ἔρεϊ εἰς ἔριν, θυμὸν μὲν πρὸς ἑν.

1041. παῦρα δ' ὠφελήσιμοι. Facile efficit emendare ὠφελήσιμα. Sed amat Sophocles insolitas parumque expeditas constructiones. Vid. supra v. 190. 981. 1005. 1023. Hic minus fortasse hæsites, si articulum οἱ adjecisset Auctor: παῦρα δὲ, οἱ ὠφελήσιμοι. Illud igitur subaudiendum. Vide ad Electr. 1071.

1044. αἰόλα. Legendum forte αἰανῶ nigri: αἰανὸς niger extat Electr. 508. αἰανῆς eodem sensu habet Noster supra. 681. Pindar. Pyth. iv. stroph. 11. μέλας itidem ferri apud Homerum epitheton est.

Ibid. κνώδοντος. Synecdoche partis pro toto, ut cum Latini *micronem* dicunt. Pollux Lib. vii. cap. xxxiii. sect. 157. καλεῖται—ἡ τῷ ξίφους ἀκμῇ, κνώδων. Paria habet Hesychius.

Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες ὡς χρόνῳ 1045
 Ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ, ἔθ' Ἰανῶν, δόποθ' ἴσθαι;
 Σκέψαδε, πρὸς θεῶν, τύχην δυοῖν βροτοῖν·
 Ἐκτωρ μὲν, ὃ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 Ζωστῆρι περιδούς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
 Ἐγνάπλετ' αἶν, ἐς' ἀπέψυξεν βίον 1050
 Οὔτος δ' ἐκείνῃ τιώδε δαρεὰν ἔχων,
 Πρὸς τοῦδ' ὅλωλε θανασίμῳ πασημάτι.
 Ἄρ' οἷα Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
 Κακῆϊνον Ἀθῆς, δημιουργὸς ἄχθιος;
 Ἐγὼ μὲν οὖν ἔταῦτα, καὶ τὰ πάντ' αἰὲ 1055
 Φάσκοιμι ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεῶς·

1047. τύχην] τὴν τύχην F. 1. 2. Br.

1055. ἔν] ἂν Ald.

1046. ἀποφθίσιν. Oppian. Halieut. v. 576,

—ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτη.

1048. ἐδωρήθη. Sensu passivo, quod rarissimum. Activum tamen hujus verbi habet Pindarus Olymp. vi. epod. 4. Hesiod. Op. et D. 82.

1049. περιδούς. Hujus locutionis quasi periphrasis est quod habet Seneca Troad. 559: *Vinctis manus secantibus praestricta*. Χειρὸς περιμήνης eodem fere sensu habet Oppian. Halieut. iii. 314: confer etiam ii. 377, et 575. iii. 608. v. 186.

Vix tamen Graecum arbitrer περιδούς ἐξ ἀντύγων, *ligatus ex curru*, ut intellexisse videtur Suidas.

1050. ἐγνάπλετ'. Suidas ἐγνάμπλετ' v. περιδούς.

Ibid. ἀπέψυξεν, i. e. ἀπέπνευσεν.

—ἀποψύχων πνῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι. Anthol. Ined. apud Analect. Brunckii p. 7.

ἀποψύχοντες, Liban. Vol. i. p. 509.

1056. μηχανᾶν. Rarissime activa vox adhibetur. Habet tamen Homerus ἀτάδαλα μηχανώντας Odyss. σ'. 142. et Apollon. Rhod. ἐπέβια μηχανώντες iii. 583.

Ὅτ' ἢ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
Κεῖνός τ' ἐκείνα σεργέτω, καὶ γὰρ τάδε.

Χο. Μὴ τῆινε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψῃς τάφω;
Φράζ' ἢ ἄνδρα, χ' ὥς τι μύθῃσιν τάχα. 1060

Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν Φῶτα, καὶ τὰχ' ἂν κακῶς
Γελῶν, ἀ δὴ κακῆργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

Τευ. Τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλόσεις στρατῷ;

Χο. Μενέλαος, ὃ δὴ τόνδε πάλιν ἐσεῖλαμην.

Τευ. Ὅρῳ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὦν, εἰ δυσπετής. 1065

Με. Οὕτως, σὲ φωνῶ· τόνδε τ' νεκρὸν χεροῖν
Μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' εἴαν ὅπως ἔχει.

Τευ. Τίνος χάριν τσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

Με. Δοκῶντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὅς κεαῖνέ στρατοῦ.

Τευ. Οὐκοῦν ἂν εἴποις ἥντιν' αἰτίαν προθείς; 1070

Με. Ὅθ' οὐνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν

Ἄξιν Ἀχαιοῖς ζύμμαχόν τε καὶ φίλον,

Ἐξόρομην ζητοῦντες ἐχθρῶν Φρυγῶν.

Ὅστις στρατῷ ζύμπαντι βαλόντας φόνον,

Νύκτωρ ἐπεσφράτυσεν, ὥς εἰλοι δορί. 1075

1060. μύθῃσιν] μύθῃσιν Br.

1069. δοκῶντα δ' ὅς] δοκῶντά. S. ὅς Br.

1067. συγκομίζειν] συγκομίζειν Br.

ex Codd. C. T.

1068. ἀνήλωσας] ἀνάλωσας Br. e Codd.

1072. ἄξιν] ἄγειν Ald.

August. et suo.

1058. Euenus apud Stobæum Serm. lxxx.—λόγος ὡς ὁ παλαιός,

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκῶντ' εἶναι, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Unde liquet proverbium esse, quod hic expreffit Sophocles.

1063. ἄνδρα—στρατῷ. Vide ad v. 424.

1070. ἥντιν' αἰτίαν προθείς; Subaudiendum forte τῷτο λόγῳ vel φωνῇ: Eloquentur igitur, quam causam prætendens, hoc jubes.

Erunt forte qui ἥντιν' pro τινὲ accipiunt. Vid. ad v. 179. Quod mihi non æque commodum videtur.

Καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεισεν,
 Ἡμεῖς μὲν αὖν τήνδ', ἣν ὁδ' ἔληχεν, τύχῃ,
 Θανόντες αὖν προῦκείμεθ' ἐχθίσῳ μόρῳ.
 Οὕτως δ' αὖν ἔζη· νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
 Τὴν τῷδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ πόμνας πεσεῖν. 1080
 Ὡν ἕνεκ' αὐτὸν ἔτις ἔς' ἀνὴρ δένων
 Τοσοῦτον ὥςτε σῶμα πμβεῦσαι τάφῳ.
 Ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβημύθη,
 Ὅρνοι φορβὴν πωγλίους γηγήσε'.
 Πρὸς ταῦτα μῆδεν δεινὸν ἐξάρης μένος. 1085
 Εἰ γὰρ βλέποντος μὴ διωθήμεν κρατεῖν,
 Πάντως θανόντος ἄρξομεν, καὶ μὴ θέλης,
 Χερσὶν παρόθιυόντες· οὐ γὰρ ἐοδ' ὅπῃ
 Λόγων ἀκῆσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
 "Καὶ τοι κακὲς πρὸς ἀνδρὸς, ἀνδρα δημότην 1090
 "Μῆδεν δικαιοῦν τῶν ἐφεσώτων ἡλύειν.
 "Οὐ γάρ ποτ' ἔτ' αὖν ἐν πόλῃ νόμοι καλῶς
 "Φέροιντ' αὖν, ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος.
 "Οὐτ' αὖν στρατὸς γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
 "Μῆδεν φόβος πρόβλημα μῆδ' αἰδῆς ἔχων. 1095
 "Ἀλλ' ἀνδρα χρεὶ, καὶ σῶμα γηγήσῃ μέγα,

1078. ἐχθίσῳ] αἰσχίσῳ Ald. Br.

1082. τοσοῦτον] τοιούτον F. 1, 2.

1087. θανόντος] θανόντος γ' Ald. Br.

1093. καθεστήκοι] καθεστήκει Ald. κα-
θήσκειν Br.

1083. χλωρὰν ψάμαθον, *viride litus*, propter algas virides ibi crescentes, ut bene intellexit Scholiastes. Χλωρὸν ἄλός μῆλον habet Orianus Halieut. ii. 649.

1085. ἐξάρης μένος. Vid. ad v. 75.

1096. γηγήσῃ μέγα. Legendum puto vel καὶ σῶμα γηγήσῃ μέγα,

- “ Δοκῆν πεσεῖν ἄν, καὶ δὴ σμεροῦ κακοῦ.
 “ Δεὸς γὰρ ὧ πρόσεσιν, αἰσχύνῃ θ’ ὀμῶ,
 “ Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ’ ὀπίσασο.
 “ Ὅπῃ δ’ ὑβρίζεις, δρᾶν θ’ ἀ βέλε’) πάρα, 1100
 “ Ταύτῃ νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 “ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
 “ Ἀλλ’ ἐξέτω μοι καὶ δέος τὸ καίριον,
 “ Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἂν ἠδόμεθα,
 “ Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα. 1105
 “ Ἐρπεῖ παραλλάξ ταῦτα· πρόσθεν ἔσθις ἦν
 Αἰθῶν ὑβριστεῖς· νῦν δ’ ἐγὼ μέγ’ αὖ φρονῶ,
 Καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπλειν, ὅπως
 Μὴ τόνδε θάπλων, αὐτὸς εἰς τῶφας πέσῃς.
 Χο. Μενέλαε, μὴ γνώμῃς ὑποσηύκῃς σοφᾶς, 1110
 Εἴτ’ αὐτὸς ἐν θανούσιν ὑβριστεῖς γένη.
 Τευ. Οὐκ ἂν ποτ’, ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσοιμ’ ἔτι,
 Ὃς μηδὲν ἂν γοναῖσιν, εἰθ’ ἁμαρτάνῃ.
 Ὅθ’ οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
 Τοιαῦθ’ ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. 1115
 Ἀγ’, εἴπ’ ἀπ’ ἀρχῆς αὖθις, ἥ σὺ φῆς ἄγειν

1104. ἀν] ἀν F. I. Turneb. Br. ita in v. seq.

1111. ἐν θανούσιν] ἐν θανούσιν Turneb.

vel quod Sophoclis characterem magis fortasse redolet, καὶ σῶμα
 γυνήδῃ μέγα.

1102. ἐξ οὐρίων. Aristides, Tom. i. p. 18. τὰ μέγιστα τῶν πειλαγῶν
 παρέχουσιν ὁ θεὸς αὐτὸς εἰσὶν πορεύσιμα, καὶ ἐνιστά γε καὶ ἐξ οὐρίων, et p. 22.
 εἰσπλεῖν τε καὶ ἐκπλεῖν ἐν τῷ αὐτῷ ἐξ οὐρίων ἐκείναις, et p. 273. ἔτ’ ἐξ οὐρίων
 θύουσιν ἔδδιν ἀπώμοτον.

1111. ἐν θανούσιν. Bene monet Heathius sic legendum esse, non
 conjunctim ἐν θανούσιν Vide v. 366. et infra v. 1332.

Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δέῃρο σύμμαχον λαβῶν;
 Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
 Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν
 Ἐξέσ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγείτ' οἴκῳθεν;
 Σπάρτης ἀνάσσειν ἦλθες, οὐχ' ἡμῶν κρατῶν.
 Οὐδ' ἔσθ' ὅπῃ σοὶ τὸνδε χρυσμῆσαι πλέον
 Ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῶδ' σε.
 Ὑπαρχος ἄλλων δέῃρ' ἐπλευσας, οὐχ' ὅλων
 Στρατηγός, ὥς Αἴαντος ἡγεῖσθαι ποτε.
 Ἀλλ', ὥνπερ ἄρχεις, ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
 Κόλαζ' ἐκείνης· πῶνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 Εἴθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς Τροάδας ἐγὼ
 Θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δέσις νόμα.
 Οὐ γάρ τι τ' σῆς ἔνεκ' ἐστρατεύσατο
 Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνη πολλοῦ πλέω.

1127. κόλαζ' ἐκείνης] κόλαζε κείνης Ald.

1124. ὕπαρχος. Extat vox Eurip. Helen. 1452. Nec video cur Marklandus de hac voce æstuet ad Iph. Aul. 269.

1126. Vide ad Antig. 1217. Trachin. 50. Πρώτη δέ με τοιάδ' ἔνισπεν Oppian. Cynaget. i. 19.

1129. τὸ σὸν—νόμα, tuum sermonem. Vid. infra γ. 1242. CEd. Col. 1018.

1131. οἱ πόνη πολλῷ πλέω. Postrema vox a πλείως plenus fluit, non a πλείων plus. De πόνη major quæstio est. Sugillat certe Teucer eos, qui nullo sacramento obligati, ad Trojam Atridis ducibus profecti sunt; non tamen arbitror, ut πόνη πλείως i. e. ut labore et miseria abundantes; quibus cur ii potissimum oppressi fuisse credantur, nulla ratio est. Legendum equidem puto: οἱ Κρόνη πολλῷ πλέω, Saturno (i. e. stupore et hebetudine) pleni. Sic μωρίας πλείω γ. 756. μωρίας πλείων γ. 1169.

Ἄλλ' ἔνεχ' ὄρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
 Σοῦ δ' ἔθεν· ἔ γάρ ἤξις τὰς μηδένας.

Πρὸς ταῦτα, πλείους δέυρο κήρυκας λαβὼν,

Καὶ τὸν στρατηγὸν, ἦκε· ἔ γ' τοῦ ψόφου 1135

Οὐκ ἂν γραφείην, ὥς ἂν ἦς οἷός περ εἶ.

Με. Οὐκ αὖ πιαύτῳ γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.

Τευ. “ Τὰ σκληρὰ γάρ τι, καὶν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνῃ.

Με. Ὁ τοξότης εἰκεν ἔ σμικρὰ φρονεῖν.

Τευ. Οὐ γὰρ βάναισον τὴν τέχνην ἐκτεσάμεν. 1140

Με. Μέγ' ἂν π κομπάσεις, ἀσπίδι' εἰ λάβοις.

Τευ. Καὶν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σὶ γ' ὠπλισμῶν.

Με. Ἡ γλῶσσά σε τὸν θυμὸν ὥς μέγαν τρέφει.

Τευ. “ Ἐνὶ τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔχει φρονεῖν.

1132. ἐπώμοτος] ἐνώμοτος F. 1, 2.
 Br. e Codd. A. D. E.

1136. ὥς ἂν] ἔς τ' ἂν Br.

1137. οὐκ] οὐδ' Ald. Br. Choro au-
 tem hunc et seq. v. tribuit Br.

1143. μέγαν] δεινὸν Ald. Br.

1144. ἔχει] ἔχεσιν F. 1.

1135. ψόφου regitur ab ἔνεκα subaudito. De qua ellipsi vid. Lam-
 bert Bos. in voce.

1136. σὺν ἂν γραφείην. Confer Œd. Tyr. 747.

Ibid. ὥς ἂν ἦς. Legendum ἕως ἂν ἦς, vel ἔς τ' ἂν ἦς, *quamdiu talis
 fueris, qualis nunc es*.

1137. Οὐκ αὖ. 1138. Τὰ σκληρὰ. Hi versus, quin Choro tri-
 buendi sunt, quæ elegans Heathii conjectura est, nullus dubito.

1138. In contemptu habitos τοξότας intelligas etiam ex dispu-
 tatione Lyci apud Euripidem Herc. Fur. 158.

1142. ψιλός. Male Johnsonus *nudus*. Intelligit utique non
 γυμνόν, sed γυμνῆτα, i. e. *leviter armatum*.

1143. τρέφει. Valet ἔχει. Sic ὄμμα Γοργόνης τρέφει. Eurip.
 Herc. Fur. 990. Vide et supra v. 503. Verto igitur: *Lingua tua
 quantos spiritus habet!* i. e. quantum in lingua tua spiritus est.
 Pro μέγαν Ed. Ald. et Bodleiani duo δεινόν. Sed θυμὸς μέγας habet
 Homerus Iliad. β'. 196.

- Με. Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με ; 1145
 Τευ. Κτείναντα ; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανόν.
 Με. Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
 Τευ. Μὴ νῦν ἀτήμα θεὸς, θεοῖς σεσασμῶν.
 Με. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους ;
 Τευ. Εἰ τὲς θανόντας ἐκ εἰς θάπτειν παρών. 1150
 Με. Τὲς γ' αὐτὸς αὐτῷ πολεμῖς· ἐ γὰρ καλόν.
 Τευ. Ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος περὶ ποτὶ ;
 Με. Μισῶντ' ἐμίσην· ἔ σὺ τῶτ' ἠπίεσσο.
 Τευ. Κλέπτης γὰρ αὐτῷ ψηφοποιὸς εὐρέθης.
 Με. Ἐν τῷς δικασταῖς, καὶ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη. 1155
 Τευ. Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψεις κακά.
 Με. Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τῶπος ἔρχετ' ἐνί.
 Τευ. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομαι.
 Με. Ἐν σοι φράσω, τόνδ' ἐστὶν ἐχθὶ θάπτεον.
 Τευ. Σὺ δ' ἀντακῆσθαι τοῦτον, ὡς τεθάψεται. 1160

1153. ἐμίσην] ἐμίσει Ald. Turneb.
 1155. κακ] οὐκ Br. e quatuor Codd.

1160. ἀντακῆσθαι] ἀντακῆσαι Br.

1152. πρῶτη. Aristides Tom. i. p. 329. ἦσαν οἱ ναῦται—καὶ προ-
 πάντες ἔκοπτον τὴν θύραν. An hic accipiendum pro καταντίον γάι-
 τες, qui sensus loco Sophocleo-optime conveniret ?

1153. Μισῶντ' ἐμίσην. Hoc a duobus Bodleianis suppeditatum
 merito probat Heathius. Vulgo μισῶντ' ἐμίσει.

1154. κλέπτης—ψηφοποιός. Periphrastice pro ψηφοκλέπτης praesti-
 giator, de quo genere hominum vide Casaubon. ad Athenæum
 Lib. i. c. 15. Vel potius significatur hic homo, qui praestigiato-
 rum artes ad rem judicariam transfert, calculos ab altera parte
 clanculum demens, alteri clanculum adjiciens.

1155. τόδ' ἐσφάλη. Hoc quicquid est admissum fuit. Vel, ut τόδ'
 accusativus sit ; Hanc repulsam passus est.

1160. Eleganter Valckenaerius : Σὺ δ' ἀντάκῃ ἐν τῷτό γ', ὡς, ad
 Eurip. Phœniss. p. 555.

- Με. Ἦδη πότε εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσῃ θρασυῖ,
 Ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ὦ, φθέγμ' ἂν ἔκ' ἂν εὖρες ἡνίκ' ἐν κακῷ
 Χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβεῖς,
 Πατεῖν παρῆχε τῷ θέλοντι ναυτίλων· 1165
 Οὕτω δὲ καὶ σέ, ἔ τὸ σὸν λάβρον σῆμα,
 Σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνύσας μέγας
 Χειμῶν κατασδέσσει τὴν πολλὴν βοήν.
- Τευ. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων,
 Ὅς ἐν κακῷ ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας. 1170
 Κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν ἵς ἐμφερῆς ἐμοῖ,
 Ὀργήν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον,
 ὦ ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τὰς τεθνηκότας κακῶς·
 Εἰ γὰρ πιήσεις, ἴσθι πημανέμενος.
 Τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνεθέτει παρών. 1175
 Ὀρῶ δέ τι νῦν κάσιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
 Οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ· μῶν ἡνιζάμεν;
 Με. Ἀπειμι· “ ἔ γὰρ αἰαχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
 “ Λόγοις κολάζειν, ὃ βιάζεσθαι πάρα.
- Τευ. Ἀφερπε νῦν· καί μοι γὰρ αἰαχισον κλύειν 1180
 Ἄνδρος ματαίᾳ, φλαυρ' ἔπη μυθεμένη.

1162. ναύταις] ναύτας Ald. Br.

1164. κρυβεῖς] κρυφείς Ald.

1165. ναυτίλων] ναυτίλῃ Ald.

1173. ὦ ἄνθρωπε] ἄνθρωπε F. 1. Br.

1164. ὑφ' εἵματος κρυβεῖς. Summæ hoc, non formidinis aut mœstitiæ, sed plane ἀπογνώσεως, indicium, ut fatis norunt qui Græcos scriptores triverunt.

1165. πατεῖν παρῆχε. Plato Theæteto, παρέξομαι, ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τι καὶ χρῆσθαι ὅ,τι αὐτὸν βόλονται. p. 139, C.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἐσσι μεγάλης ἑλδός τις ἀγών.

Ἄλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, παχύναις

Σπεῦσον κοίλῳ κάπετόν τιν' ἰδεῖν

Τῶδ', ἔνθα βροτοῖς τ' αἰμύνησον

1185

Τάφον εὐρώεντα καθεξεί.

Ἰαμβοί.

Τευ. Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλεσίον

Πάρεσιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,

Τάφον περὶσελοῦντε δυσήνῃ νεκροῦ.

Ὡ παῖ, πρὸς ἔλθε δέῃρο, καὶ σταθεὶς πέλας,

1190

Ἰκέτης ἔφαψαι πατρὸς ὅς σ' ἐγένεαπ.

Θάκη δ' ὡς περὶ σρόπαιος, ἐν χερσὶν ἔχων

Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σωτοῦ τρίτῃ,

Ἰκτῆριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ

Βία σ' ἀποπάσσει τοῦδε δ' νεκροῦ,

1195

Κακὸς κακῶς ἀθάπτος ἐκπέσοι χθονὸς,

1187. οἶδε] εἶδε F. 2.

1183. παχύναις. Intransitive. Vid. Æschyl. Pers. 694. Choeph. 658. Eurip. Rhéf. 639.

1184. Erotianus: κάπετος, ὄρυγμα, τάφος.

Ibid. ἰδεῖν, providere. Theocrit. Syracuf. 2. ὅρ διφρόν, Εὐνόα, αὐτῇ.

1186. τάφον εὐρώεντα. Orci domicilium Homerus vocat οἰκία — Σμερδαλέ', εὐρώεντα. υ'. 65. Hic potius tenebricosum intellexerim, quam squalidum. Hesychius: εὐρώεντα — σκοτεινά. Εὐρώεντος, σκοτεινῷ. Alia dabit I. G. Grævius ad Hesiod. Op. et D. 153.

1188. πάρεσιν. Abierat utique Tecmeffa post v. 1005.

1194. ἰκτῆριον θησαυρόν, i. e. copiam, abundantiam, cumulum ἰκτιηρίων.

Γένος ἅπαντος ρίζαν ἐξημημένους
Αὐτως, ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.

Ἐχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδὲ σε

Κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχῃ. 1200

Ἵμεῖς τε μὴ γνωαῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας

Παρέσσε, ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς' ἐγὼ μόλω,

Τάφῃ μεληθεῖς τῷδε, καὶ μὴδὲς ἑῷ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει

Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς, 1205

Τὰν ἄπαυσόν γ' αἰὲν ἐμοὶ

Δορυσσόντων μόχθων

Ἄταν ἐπάγων

Ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν,

1204. Cum interrogatione distinguit post νέατος Br.

1206. γ' omittunt Ald. Br.

1198. ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. Plerumque diris actio aliqua adjunderetur, cujus similitudinem rei devotæ-imprecabantur. Vide Theocrit. Idyll. ii. Virg. Eclog. viii. Callimach. Hymn. in Cererem.

1204. Distinguendum forte:

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε—

1209. ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ. Merito Johnsonum offendit vox εὐρώδῃ, minime ex analogiæ regulis formata, nec metro satis conveniens. Scholiastes ab εὐρώδῃ squalor, sordes deduxisse videtur; quam etymologiam si sequaris, εὐρώδῃς Τροία erit sordida, squalida Troja. At non ita Trojam nobis depingunt Veteres. Eurip. Troad. 1001. τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ βάσαν. Paris Ovidianus ad Helenam v. 185,

Δύσανον ὄνειδος Ἑλλάνων ;

1210

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὅφελε πρῶτον αἰδέρα δύναι
Μέλαι, ἢ τὸν πολύκαινον αἶδαν
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς συγερῶν
Ἔδειξ' ὅπλων Ἑλλα-
σι κρινὸν ἄρην.

1215

ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων
Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

Στροφὴ β'.

Κεῖνος ἔτε σεφάνων,

1211. Ὅφελε] ὦφελε Ald.

1214. ἔδειξ'] ἔδειξεν Ald.

1216. ὦ] ἰδ Ald. Br.

1218. Κεῖνος] ἰκεῖνος Ald. Br.

Ab! quoties dices, quam pauper Achaia nostra est!

Una domus quævis urbis habebit opes.

An igitur legendum?

Ἄντ', ἀν' εὐρυέδη Τροίαν.

Ἄντα ex adverso: εὐρυέδες χθονὸς est in fragmento Simonidis, sæpe Veteribus citato, nominatimque a Platone in Protagora, p. 240, B. Εὐρυέδη, si de terminatione constaret, non improbarem, cum Homerus habeat εὐρυοδείης Iliad. π'. 635.

1211. αἰδέρα δύναι. Insigne exemplum verbi substantivis duobus, sed alteri minus proprie connexi; a reliquis quoque hujusmodi locis non parum differens, quippe cum hic substantivum, cujus potestas cum verbo pugnat, ipsi tamen proximum locum occupat. De altero genere nonnulla dabimus ad Electr. 437. Confer autem αἰδέρος βάδος, Eurip. Med. 1308.

1215. κρινὸν ἄρην, communem noxam, communem perniciem. Quippe Martis fidus maleficum et exitiale hominibus credebatur. Macrobius in Somn. Scip. c. 19. Plerumque de Martis stella terribilia evenire definiunt. Vide etiam ad v. 716.

Οὔτε βαθεῖαν κυλίαν
 Νεῖμην ἐμοὶ τέρψιν ὀμιλεῖν, 1220
 Οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄπθον,
 Δύσμορος, ἔτ' ἐννυχίαν
 Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων.
 Ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὦ μοι.
 Κεῖμαι δ' ἀμέριμος ἔτως, 1225
 Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
 Τεγγόμενος κόμας λυγρὰς,
 Μνήματα Τροίας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Πρὶν μὲν ἔν ἐννυχίᾳ

1219. βαθεῖαν] βαθεῖαν Ald.

1227. λυγρὰς] λυγρὰς Br. qui interpungit post κόμας.

1229. Πρὶν μὲν ἔν] Καὶ πρὶν μὲν Ald.
 Καὶ πρὶν μὲν ἔν Br.

1224. ἐρώτων. Eadem vox cum in præcedenti versu, citra mendii suspensionem, occurrat, legendum hic forte, ἰορτῶν ab ἰορτῇ *dies festus*. Quantam Græci ex dierum festorum celebritate voluptatem ceperint, abunde docebit Plutarchus libro: ὅτι ἐδὴ ζῆν, ἰσιν ἡδύως κατ' Ἐπίκουρον Vol. ii. p. 1101, E, F.

1225. ἀμέριμος. Pro πολυμέριμος. Multa huiusmodi composita collegit Valckenaerius, Vir summus, ad Theocriti Syracusias. Quibus adde ἀκαλυφῇ Philoct. 1365. ἀκηδείῃσι Apollon. Rhod. iii. 298. ἄσαρκα Lycophr. 154. ἄσημος apud Erotianum. Forte et ἀσκήσις ὄρεσιν Pindari Nem. vi. epod. 2.

1226. δρόσοις τεγγόμενος. Similis querela præconis apud Æschyl. Agam. 569, et seq. Nec abludit Ulyssis narratio Odyss. ξ. 475. Valer. Flacc. i. 552.

—ad Trojam flentes hyberna Mycenæ.

1228. μνήματα. Quia alte insidet animo malorum recordatio.

Δείματος ἦν μοι προβολὰ 1230

Καὶ βελέων Θύριος Αἴας.

Νῦν δ' ἔστος ἀνεῖται συγερῶ

Δαίμονι· τίς μοι, τίς ἔτ' ἔν

Τέρψις ἐπέσαι; γηροίμαν

Ἴν' ὑλᾶεν ἔπεσι πόντε 1235

Πρόβλημ' ἀλίκλυτον, ἄκραν

Ἵπὸ πλάκα Σενίς,

Τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-

ποιμν' Ἀθάνας.

1238. προσείποιμεν] προσείποιμα' ἂν Br.

1231. Θύριος Αἴας. Ita supra v. 212.

1232. ἀνεῖται, *deuovetur, consecratur*. Vid. Eurip. Phœniss. 975. Philostrat. Icon. lib. i. in Amphiarao.

Ibid. συγερῶ Δαίμονι. Interpretatur Camerarius *tristi fato*. Johnson *inverso Dæmoni*. Postremum hoc quid sibi velit non satis intelligo. Alterum Ajaci viventi adhuc et ærumnis oppresso, melius, puto, conveniret, quam mortuo. An ergo legendum συγερῶ Δαίμονι, i. e. Plutoni? Confer Eurip. Alcest. 75.

1238. προσείποιμεν, *fausto clamore salutare*. Mos utique erat, nautis, in conspectum terræ, quo tendebant, venientibus, nomine eam salutare. Virgil. Æneid. iii. 524.

Italiam læto socii clamore salutant.

Statius Theb. iv. 808.

—*salutatus cum Leucada pandit Apollo.*

Auctor est Pausanias in Atticis p. 67. jam inde a Sunio in conspectum venire navigantibus Minervæ Poliados galeam. Quam obrem et inde etiam salutari solitam esse nemo dubitet.

ΤΕΤΚΡΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΧΟΡΟΣΙ

Ἰαμβοί.

- Τευ. Καὶ μὴν ἰδὼν ἑσπύσα τ' στρατηλάτην 1240
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον.
 Δῆλος δέ μοι ἔσι σκαιὸν ἐκλύσων τόμα.
 Αγα. Σέ δῆτα δεινὰ ῥήματ' ἀγέλλασί μοι
 Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεῖ χανεῖν;
 Σέ τοι τὸν ἐκ τ' αἰχμαλώτιδος λέγω. 1245
 Ἦ πῶς τραφεῖς ἀν' μητρὸς εὐχνοῦς ἀπο
 Ὑψήλ' ἐκόμπεις, καὶ π' ἄκρων ὠδαιπόρεις,
 Ὅτ' ἔδεν ὦν, ἔ' μηδὲν ἀντίσης ὕπερ,
 Κῆτε στρατηγὸς, ἔτε ναυάρχης μολεῖν
 Ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω, 1250
 Ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ Φῆς, Αἴας ἔπλη.
 Ταῦτ' ἐκ ἀκῆιν μεγάλα πρὸς δέλων κακά;

1242. δέ μοι] δ' ἐμοὶ Br.

1243. δῆτα] δὴ τὰ Ald. Turneb. Br.

1244. ἀνοιμωκτεῖ] ἀνοιμωκτὶ Br. e Codd.

C. August. et suo.

1247. ἐκόμπεις] ἐφόνεις Ald.

1240. ἑσπινυσα, *festinabam*, i. e. *festinans huc redii*.1242. τόμα, *sermonem*; ut supra v. 1129.1243. Σὶ δῆτα, *te scilicet, te bomuncionem*. Sarcastice. Vulgo Σὶ δὴ τὰ, in quo articulus frigere videtur.

1247. καὶ π' ἄκρων ὠδαιπόρεις. Festive hinc Aristophanes in Acharn. 638.

—ἰπ' ἄκρων τ' πυγιδίων ἐκαθῆδε.

Ubi hunc locum citat Scholiafies.

Liban. Vol. i. p. 326. ἰπ' ἄκρων πορεύονται δακτύλων. vid. et 806, D.

Ποῖς κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα ;
 Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ σάντος, ὅπερ ἐκ ἐγώ ;
 Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε ; 1255
 Πικρὰς εἰγυμὴν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύττει τότε,
 Εἰ πανταχοῦ φανοίμεθ' ἐκ Τρώεσσι κακῇ·
 Κἔκ ἀρκέσει πόθ' ὑμῖν, εἴδ' ἡσθημένοις,
 Εἴκειν ἂν τίς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς· 1260
 Ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτε πᾶ,
 Ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελεημένοι·
 “ Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων ἐκ ἂν ποτε
 “ Κατάσσει γυνοῖτ' ἂν ἐδενὸς νόμος,
 “ Εἰ τὰς δίκην νικῶντας ἐξωθήσομεν,
 “ Καὶ τὰς ὀπίθεν εἰς τὸ πρόθεν ἄξομεν.
 “ Ἀλλ' εἰρκτέον πᾶδ' ἐστίν· εἰ γὰρ οἱ πλατεῖς,
 “ Οὐδ' εὐρύνῳσι φῶτες ἀσφαλέεσσι·
 “ Ἀλλ' οἱ φρονεῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.

1254. πῦ βάντος] ποῖ βάντος Br.

1262. σὺν] ξὺν Br.

1258. φανοίμεθ'] φανόμεθ' Ald. Br.

1253. Ποῖς κέκραγας ἀνδρὸς, id est, περὶ ποῖς ἀνδρὸς. Subaudiendum enim περὶ.

1258. φανοίμεθ', *convincemur injusti fuisse*. Bene enim Scholiastes Bodleianus per ἐλεγόμεθα reddit.

1261. κακοῖς βαλεῖτε. Non admodum diffimile est Philostrati κῶμῳ βαλὼν Icon. lib. i. in Amphiarao. Noster Trachin. 957, αἰτία βάλοι. Libanius Vol. i. p. 811. βάλλωσι σκώμασι. Id. p. 303. δορύβοις βαλλόμενος. Id. p. 307. μήκεισι—λόγων βέβλημαι. vid. et p. 308, C. Id. Vol. ii. p. 393. τῷ Ῥωμαίων—δήμῳ βοαῖς αὐτὸν ἀσπληγέταῖς βεβληκότος. vid. et p. 556, D.

1267. πλατεῖς, ad Ajacem referendum, qui revera procerus et grandis.

“ Μέγας ἤ πλευρὰς βῆς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμάς 1270

“ Μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν ποροῦε). 1271

Καί σοι προσέρπον τούτ’ ἐγὼ τὸ Φάρμακον

Ὅρῶ τάχ’, εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινα

Ὅς ἀνδρὸς ἐκέτ’ ὄντος, ἀλλ’ ἤδη σκιάς,

Θαρσῶν ὑβρίζεις, καὶ ξελώθεροισι. 1275

Οὐ σωφρονήσεις; ἢ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν,

Ἄλλον τίν’ αἴεις ἀνδρα δεῦρ’ ἐλώθερον,

Ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξῃ τὰ σέ;

Σοῦ γὰρ λέγοντος ἐκέτ’ ἀν’ μάθοιμ’ ἐγώ·

Τὴν βάρβαρον γὰρ γλώσσαν ἐκ ἐπαίω. 1280

Χο. Εἴθ’ ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς ἤρνοιτο σωφρονεῖν.

Τέτρα γὰρ ἐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι.

Τευ. “ Φεῦ, ἔθ’ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτῆς

“ Χάρις Διάρρει, καὶ ποροῦσ’ ἀλίσκεται,

Εἰ σοῦ γ’ ὁδ’ ἀνὴρ ἐδ’ ὅππ’ σμικρῶν λόγων 1285

Αἴας ἐτ’ ἔχει μνήσιν, ἢ σὺ πολλάκις

Τὴν σὴν πορτείνων πρῆκαμες ψυχὴν δόει·

Ἄλλ’ οἴχε’ ὅθ’ πάντα ταῦτ’ ἐρριμμένα.

1270. πλευρὰς] πλευρὰν F. 1, 2.

1282. σφῶν] σφῶν Br.

1285. ἀνὴρ] ὁνὴρ Br.

Ibid. λόγων] πόνων Turneb.

1270. πλευρὰς. Bodleiani duo πλευρὰν, quod Tyloro in Lect. Lyfiac. placere memini, ob versum alioqui πολύσιγμον.

1274. ἀνδρὸς. Potest hic ellipsis esse præpositionis περί, qualem supra notavimus ad v. 1253. Vel si a θαρσῶν regi malis, genitivus erit pro dativo. De qua antiptosi vid. ad v. 360.

1284. ποροῦσ’, i. e. τὸν θανόντα, quod a versu præcedenti repetendum.

1285. σμικρῶν λόγων. Ita Ed. Ald. margo Turnebianæ et MSS. omnes. Vulgo σμικρῶν πόνων. Neutrum, ut puto, usquequaque verum. Legendum enim ψόγων, propter offensas levículas.

1289. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι καίνοντ' ἔπη,
 Οὐ μνημονεύεις ἐκέτ' ἔδεν, ἥνικα 1290
 Ἑρκέων ποδ' ὑμᾶς ἔτος ἐγκεκλεισμένους,
 Ἦδη τὸ μηδέν ὄντας ἐν τροπῇ δροῖς
 Ἑρρύσσειτ' ἐλθῶν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
 Ἀκροισιν ἤδη ναυτικαῖς ἐδωλίοις
 Πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη 1295
 Πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος ταύρων ὕπερ;
 Τίς ταῦτ' ἀπέϊργεν; ἔχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τὰδε,

1289. καίνοντ' exhibent Br. Codd. A. E. vid. ejus notam.

1295. εἰς] ἐς Br. ita v. 1302.

1289. καίνοντ'. Parum hic convenit. Scripsit, puto, Auctor, καίνοντ'. Hesychius: αἰνόητος· μωρός, ἡλίθιος, ἀσύνετος, ἄφρων..

1291. Pro ἔτος legendum ἰνός, quod præbet Bodleianorum unus; nisi malis, hic iterum genitivum pro dativo positum esse: vid. ad v. 1274.

1297. Locum haud dubie depravatum sic non inepte restituas:

— ἔχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τὰδε;

Οὐ τ' ἔδαμ' φῆς ἔ σε συμβῆναι ποδὶ,

Ἄμ' ὑμῖν ἔτος ταῦτ' ἔδρασεν, ἢ δίχα;

Refellit his verbis Teucer, quæ de se jactaverat Agamemnon v. 1254.

Πῦ βάντος, ἢ πῦ γάντος, ἔπερ σὺν ἐγώ;

Negat, inquam, Teucer Agamemnonem prope adstitisse Ajaci classem Græcorum propugnanti, forma et ipse interrogativa utens; Nonne hic est, a quo hæc gesta sunt? Cujus pedem ais te nunquam non pari passu comitatum esse, cum vobisne una, an seorsim hæc facinora edidit?

Οὐ τ' pro οὐ cuius. Sic ὅς τε et ἡ τε pro ὅς et ἡ passim apud Homerum et Dionysium Periegeten.

Οὐ τε ποδὶ, cuius pedi. Eurip. Hippol. 666.

Θειάσσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδί.

Duo negativa aliquando apud Græcos affirmativam potestatem

Ὀν ἔδαμοῦ φῆς ἔδ' ἐσυμβῆναι ποδί ;
 Ἀρ' ὑμῖν ἔπος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα ;
 Χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνον 1300
 Λαχῶν τε καὶ κέλδυσος ἦλθεν ἀντίος,
 Οὐ δραπέτῳ τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεῖς
 Ὑγρᾶς ἀρέρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφει
 Κνωῆς ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κεφιεῖν ;
 Ὅδ' ἦν ὁ πράσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρῶν 1305
 Ὁ δοῦλος, οὐκ ἔβαρβάρει μητρὸς γεγάς.
 Δύσηγε, ποῦ βλέπων πῶτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς ;
 Οὐκ οἶδα, σοῦ πατρὸς μὲν ὅς περ πατήρ,
 Ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα ;
 Ἀτρεΐα δ', ὅς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσεβέστατον, 1310
 Προθέντ' ἀδελφῶν δειπνον οἰκείων τέκνων ;
 Αὐτὸς δ' ἐμμητρὸς ἐξέφους Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 Λαδῶν ἐπακτὸν ἀνδρ' ὁ Φιτύσας πατήρ,

1300. χῶτ'] χῶς F. 1, 2.

1301. ἦλθεν ἀντίος] ἦλθ' ἐναντίος
Ald. Br.

1307. πῶ] ποῦ Ald. Br.

1313. Φιτύσας] φυτεύσας Ald. Φιτεύσας
F. 1.

habere pluribus exemplis ostendit H. Stephanus in Lexico. Quibus adde οὐ μὴ μινῆσαι δύναμαι ex Xenophontis Apologia, sub finem.

1304. ἄλμα κεφιεῖν. Sic νεβρὸς πῆδημα κεφίξασα Eurip. Electr. 866.

1313. Φιτύσας. Ita legendum auctore Scholiaste. Extat verbum Trachin. 315. Æschyl. Prometh. 233. et apud Platonem de Rep. v. p. 657, D. Vulgo φυτεύσας, quod metro adverfatur.

Cum Φιτύσας supplendum αὐτὴν, si Scholiastæ fides, Aeropen a patre suo (quem Catrea vocat Tzetzes ad Lycoph. 149.) in mare projectam. Sed aliter hæc cepisse videtur Euripidis Scholiastes ad Orest. 812. ubi tradit Atrei mariti, non Catrei patris jussu, hanc pœnam subiisse Aeropen, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς: quibus verbis hunc

Ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν Διαφθοράν.
 Τοιοῦτος ὢν, τοῖδ' ὄνειδ' αἰσέεισ σποράν; 1315
 Ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 Ὃσις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν
 Ἰαχὶ ζύνεονον μητέρ', ἣ φύσ' μὲν ἦν
 Βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δὲ νιν
 Δώρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος. 1320
 Ἀρ' ὦδ' ἀριστες ἐξ ἀριστεῶν δυοῖν
 Βλαστῶν ἀν' αἰσχύνοιμι τὰς πρὸς αἵματος,
 Οὐς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 Ὠθεῖς ἀθάπτης, εἰδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
 Εὖ νῦν τὸδ' ἴδω, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ πε, 1325
 Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 Ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονέμεν
 Θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τ' σῆς ὑπερ
 Γυμνακός, ἢ εἴ σ' ὁμαίμονος λέγω.
 Πρὸς ταῦθ', ὄρα μὴ τ' ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν· 1330

1314. ἔλλοις] ἔλλοις Turneb. Br.

1320. δώρημα κείνῳ δῶκεν] δώρημα ἐκεί-
νῳ δῶκεν Br.

Ibid. τόκος] γόνος Br.

1324. ἐπαισχύνῃ] ἐπ' αἰσχύνῃ Ald.

1327. συγκειμένους] ξυγκειμένους Br.

ipsum locum significari verisimile est. Hunc igitur si sequareis, cum φητύσας subaudiendum erit σέ.

1314. ἔλλοις. Aliud hujus vocis exemplum profert Athenæus p. 277. ex Titanomachia :

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι.

Utroque in loco cum nullum præ ceteris piscium genus designetur, intelligas ἔλλος generale piscium epithetum esse, ut μέροπις hominum : vereque adeo a Scholiaste per ἀφώνους exponi. Sic Sophocles : Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων, ibidem apud Athenæum.

Διαφθορά, quod statim sequitur, sensu passivo accipiendum.

1323. τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι. Præstiterit puto, φόνοισι, in tali cæde.

Ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βελήσῃ ποτὲ
Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ἢ ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ,
ΤΕΤΚΡΟΣ.

- Χο. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴδ' ἐληλυθώς,
Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρι.
Οδ. Τί δ' ἐσίν, ἄνδρες; τηλόθεν γδ' ἠαδόμην 1335
Βολῶ Ἀτρειδῶν τῶδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
Αγα. Οὐ γδ' κλύοντες ἐσμὲν αἰχίσυς λόγους,
Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς δῆτιώς;
Οδ. Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγνώμην ἔχω
Κλύοντι Φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά. 1340
Αγα. Ἦκυσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
Οδ. Τί γάρ σ' ἔδρασεν ὥς καὶ βλάβην ἔχαιν;
Αγα. Οὐ φησ' εἰσέναι τόνδε τ' νεκρὸν ταφῆς
Ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμῶ.
Οδ. Ἐξέσιν οὖν εἰπόντι πᾶληθ' ἠφίλω 1345
Σοὶ μηδὲν ἦσον ἢ πάρος ξυμμετρεῖν;
Αγα. Εἴπ' ἢ γὰρ εἶην ἐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
Φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
Οδ. Ἀκχέ νιν· τ' ἀνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
Μὴ τλῆς ἄταπτον ὥδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. 1350

1332. ἢ ἢ ἐμοὶ] ἢ γ' ἐμοὶ Ald.

1346. ξυμμετρεῖν] ξυμμετρεῖν Turneb.

1341. τοιαῦτά με] τοιαυτ' ἐμὲ Br.

1333. καιρὸν. Vid. supra ad v. 34.

1346. ξυμμετρεῖν. Ita duo MSS. cum Scholiaste veteri, et altero Bodleiano. Vulgo ξυμμετρεῖν.

Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 Τοσύνδε μισεῖν, ὥς τε πλὺν δίκην πατεῖν.
 Καί μοι γὰρ ἦν ποθ' ἔστος ἔχθιστος στρατῷ,
 Ἐξ ἧς κράτῃσι τ' Ἀχιλλείων ὅπλων·
 Ἀλλ' αὐτὸν ἐμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί, 1355
 Οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμι ἄν, ὥς τε μὴ λέγειν
 Ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 Ως' ἐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι.
 Οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους 1360
 Φθείροις ἄν· “ ἄνδρα δὲ οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 “ Βλάβῃεν τ' ἐσθλὸν, ἐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς.
 Αγα. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τῷδ' ὑπερμαχῆς ἐμοί ;
 Οδ. Ἐγὼ γ' ἐμίσην δ' ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
 Αγα. Οὐ γὰρ θανόντι ἔ προσεμῶνά σε χρεῖ ; 1365
 Οδ. Μὴ χαῖρ', Ἀτρείδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 Αγα. “ Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν ἔ ράδιον.
 Οδ. “ Ἀλλ' εὖ λέγῃσι τοῖς φίλοις ἡμᾶς νέμειν.
 Αγα. “ Κλύειν τ' ἐσθλὸν ἄνδρα χρεῖ τ' ἐν τέλει.
 Οδ. Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος. 1370

1354. κράτῃσι] κράτῃσι Br.

1356. οὐκ ἂν γ'] ἔκθεν Ald. Br.

1359. ἐνδίκως] ἐνδίκως γ' Ald. Br.

1370. Παῦσαι· κρατεῖς τοι. Marklandum v. cl. offendit vox παῦσαι, ut parum decora. Neque enim Ulyssēm debuisse imperatorem suum et regum regem Agamemnonem in ordinem cogere, et eo modo alloqui. Quamobrem emendat, neque, ut puto, ineleganter,

Πάσαις κρατεῖς τοι——

Omnibus suffragiis vincis, quando ab amicis vinceris. Append. notarum in Supplic. Eurip. p. 249. Omnino tamen malim : Πάν-
σαι κράτιστον, optime navigabis.

- Αγα. Μέννησ' ὁποῖω Φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
 Οδ. 'Οδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γυναιὸς ποτ' ἦν.
 Αγα. Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ᾧδ' αἰδῆ νέκυω;
 Οδ. Νικᾶ γὰρ ἡ ἀρετὴ με τ' ἐχθρας πολύ.
 Αγα. Τοιοῖδε μῦθοι Φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν. 1375
 Οδ. Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὶ οἷσις πικροί.
 Αγα. Τοῖσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθ' φίλῃς;
 Οδ. Σκληρὰν ἐπαινεῖν ἔφιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 Αγα. Ἡμᾶς σὺ δειλὸς τῇδ' εἰς ἡμέρα φανεῖς.
 Οδ. Ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκῃς. 1380
 Αγα. Ἀνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπλειν εἶν;
 Οδ. Ἐγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵζομαι.
 Αγα. Ἡ πάνθ' ὁμοῖα παῖς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 Οδ. Τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ μαυτῷ πονεῖν;
 Αγα. Σὺν ἄρα τῆρον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. 1385
 Οδ. Ὡς ἂν ποιήσης, πανταχῶ χρηστός γ' εἴη.
 Αγα. Ἄλλ' εὖ γε μέντοι τῶτ' ἐπίσας, ὡς ἐγὼ
 Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μέζω χάριν·
 Οὗτος δ' ἐκὰς κἀνθάδ' ὢν, ἔμοιγ' ὁμῶς

1372. "Οδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ] ἀνὴρ ὅδ' ἐχ-
 θρὸς Br.

1374. ἡ ἀρετὴ] ἡ ῥετὴ Ald. Br.

1375. ἐμπληκτοὶ] ἐμπληκτοὶ Ald.

Ibid. βροτῶν] βροτοῖς F. 1, 2. Br.

1379. εἰς ἡμέρα] εἰς ἡμέρα Br. ut sup.
 767, 789.

1385. Σὺν ἄρα] Σὺν γὰρ ἄρα F. 1, 2.

1386. πανταχῶ] πανταχῇ F. 1. Br. ex
 Codd. D. August. et suo.

1389. ὁμῶς] ὁμῶς Ald. Br.

1374. τῆς ἐχθρας. Subaudi μᾶλλον. Vide supra ad v. 981.

1386. Distingendum :

Ὡς, ἂν ποιήσης, πανταχῶ χρηστός γ' εἴη.

Ὡς in initio commatis non rarum : vid. ad Eurip. Phœniff. 637.

In ejusmodi locis subaudiendum ἴθι, scito.

Χρηστός γ' εἴη, bonus eris, i. e. bonus habebis.

- Ἐχθιστος ἔσαι· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' αἰ χρεή. 1390
- Χο. Ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
Φῦναι τοιῷτον ὄντα, μῶρος ἔς' ἀνὴρ.
- Οδ. Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τῶδ' ἀγγέλλομαι,
Ὅσον τότε ἔχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
Καὶ τὸν θανόντα τόνδε σωθᾶππειν θέλω, 1395
Καὶ ζυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον
Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτῆς.
- Τευ. Ἄρισ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
Λόγοισι· καὶ μ' ἔφευσας ἐλπίδος πολὺ.
Τάτω γὰρ ὣν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ, 1400
Μόνος παρέσης χερσὶν, εἰδ' ἔτλης παρῶν
Θανόντι τῶδε ζῶν ἐφύβρισαι μέγα,
Ὡς ὁ σρατηγὸς οὐπερόντητος μολῶν,
Αὐτός τε χῶ ζῦναιμὸς ἠθελῆσάτην
Λαβήτην αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ. 1405
Τοιγάρ σφ' Ὀλύμπῳ τῶδ' ὁ πρεσβύων πατήρ,
Μνήμων τ' Ἐριννύς, καὶ τελεσφόρος Δίκη,
Κακὲς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἠθελον
Τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
Σὲ δ', ὦ γεραίῳ σπέρμα Λαρτίῳ πατρός, 1410
Τάφῳ μὲν ὀκνῶ τῶδ' ἐπιφάυειν ἑᾶν,

1410. Λαρτίῳ] Λαίρτυ Ald. Br.

1405. ἐκβαλεῖν. Nota hoc verbum sine nomine loci positum, et confer v. 1325, 6. et infra v. 1409.

1411. ὀκνῶ τῶδ' ἐπιφάυειν ἑᾶν. Ne id scilicet Ajaci acerbum foret. Eurydice apud Statium Theb. vi. 181.

—prohibete nefas; auferte supremis

Inuisam exequiis.

Vide et Eurip. Herc. Fur. 1364

Μὴ τῷ θανόντι τῷτο δυσχερές ποιῶν
 Τὰ δ' ἄλλα καὶ ζύμπραττε· κεί τινα στρατῷ
 Θέλεις κομίζειν, οὐδέν ἄλγος ἔχομεν.

Ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα ποροισῶ· σὺ δὲ 1415

Ἀνὴρ κατ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἴππιστατο.

Οδ. Ἀλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μή' εἰ σοὶ φίλον
 Πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ' ἐπαινέσεις τὸ σόν.

Ἀνάπαισοι.

Τευ. Ἄλιν· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 Χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κρίλιν κάπετον 1420

Χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον

Τρίποδ' ἀμφίπυρον λατρῶν ὁσίων

Θέσθ' ἱππικαίρον· μία δ' ἐκ κλισίας

Ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον

Κόσμον φερέτω. 1425

Σὺ δὲ, παῖ, τῷ πατρός, ὅσον ἰαχύεις,

Φιλότητι θίγων, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ

1413. ζύμπραττε] ζύμπρασσε Br.

1421. ταχύνετε] ταχύετε Ald. Br.

1426. Σὺ δὲ, παῖ, τῷ πατρός] παῖ, σὺ
 δὲ πατρός γ' Ald. Br.

1427. σὺν] ξὺν Br.

1414. κομίζειν. Optime interpretatur Heathius: *Si quem de exercitu alium efferre mortuum vis, non graviter feram*; citatque v. 1067. ubi συγκομίζειν eodem sensu.

1432. ἱππικαίρον. Ab hoc adjectivo regi putem λατρῶν ὁσίων, pro λατροῖς ὁσίοις positum; *tempestivum lavacris sanctis*. Sic Thucyd. iii. 92. τῷ πολέμῳ καλῶς—ιδέομαι ἢ πόλιν καθίστασθαι, *pulchre ad bellum situm esse videbatur*; et paullo post: τῆς τε ἐπὶ Θράκης παρόδῳ χρησίμως ἔξειν. Vide etiam ad v. 360. et 782.

1424. τὸν ὑπασπίδιον κόσμον, *indumenta quæ in proeliis gestare confueverat*. Confer v. 578.

Τάσδ' Ἰπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαί
 Σύριγγες ἄνω φουσῶσι μέλαν
 Μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
 Φησὶ παρῆναι, σούδω, βάτω,
 Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ·
 Καὶ οὐδενὶ πω λῶονι θνητῶν
 Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

1430

Χο. “ Ἡ πολλὰ βροτοῖς ἐσὶν ἰδῆσι
 “ Γινῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', ἐδεῖς μάντις
 “ Τῶν μελλόντων ὅ,τι πράττει.

1435

1433. καὶ ἐδεν] κἄθεν Ald. Br.

Ibid. θνητῶν] τῶν θνητῶν Br.

1433, 4. Uterque versus graviter corruptus est. Legendum;

Κἄπ' ἐδενὶ πω λῶονι θνητῶν

Αἴαντος ὅτλιν τότε, φωνῶν.

*Dicensque infimul, nunquam se ob mortalem Ajace meliorem hanc operam
 passusse. Ὅτλησέμεν habet Apollon. Rhod. iii. 768. ἔνδικον ὅτλησοντες
 αἰεὶ πόνον. Epigr. in Anthol. p. 460.*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ *ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.*

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὅδε τροφεὺς πρεσβύτης, ἥτοι παιδαγωγός, διὰ τῶν
Ὀρέσῃ τὰ ἐν Ἄργεϊ· μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλείψασα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ
Ἠλέκτρα, ἥνικα ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐσφάζετο, δίδωκε τῇ τροφῇ, φοβουμένη μὴ καὶ
αὐτὸν φονεύσῃσιν σὺν τῇ πατρί· ὁ δὲ τροφεὺς ὑπεξείδετο τὸν Ὀρέσῃ εἰς τὴν
Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον, καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετ'
αὐτῇ, δίδκυσεν αὐτῇ (ὡς εἴρηται) τὰ ἐν αὐτῇ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκει· ἐν Ἄργεϊ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπι-
χωρίων παρθένων· προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγός Ὀρέσῃ.

YHOEIZ

HAETLAS

YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE
YHOEIZAL IS THE FIRST OF THE SERIES OF THE

I
c
n
q
f
n
V
x
m
d
x
li

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ,

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰαμβοί.

Παι. Ω ΤΟΥ κρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔχεσσί σοι
Παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦδ' αἰεί.
Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, ἔ' πόθεις, τόδε,
Τῆς οἰτροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχῃ κόρης·

5

4. Τὸ γὰρ] τόδε γὰρ Br. e Cod. E. post οὐπόθεις Br. plenius distinguit.

3. ὦν πρόθυμος ἦδ'. Eurip. Iph. Taur. 620. προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει. Synes. Ep. iv. sub finem, τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας.

4. Ἄργος—τόδε. Ex voce τόδε liquet Pædagogum loqui de loco cui jam insisterent, non de loco remotiori. Dixisset enim ἐκεῖνο non τόδε. Quum igitur scena dramatis Mycenis constituta sit, quæ ab urbe Argis quinquaginta stadia, i. e. ultra sex millia passuum distabat, (Strabon. p. 368, D.) consequens est vocem Ἄργος non de urbe hic accipiendam esse, sed de regione; quod et usus Vêterum patitur. Scholiastes Apollon. Rhod. ad iii. 992. Ἄργος, κτὶ ἡ πόλις, κτὶ ἡ χώρα.

5. οἰτροπλῆγος. Ab Æschylo hoc epitheton mutuatus est, Prometheus. 682.

Ibid. ἄλσος, quemvis locum Numini cuicunque consecratum indicat. Scholiastes Pindari ad Olymp. iii. stroph. ii. ἔλεγον παῖν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, καὶ ψιλὸν φυτῶν ἢ, ἄλσος. Confirmat et Scholiastes recentior. Sic et Pindaro præbente ἄλσος ἐν ἀκροπόλει Olymp.

Ἀὕτη δ', Ὀρέστα, ἔ' λυκοκτόνῃ θεῷ
 Ἀγορὰ Λύκειος· οὐχ' ἀριστερᾶς δ' ὁδῷ,
 Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
 Φάσκειν Μυκήνας πᾶς πολυχρύσας ὀρεῶν,
 Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε· 10
 Ὅθεν σὲ πατὴρ ἐκ Φόνων ἐγὼ ποτε
 Πρὸς σῆς ὀμαίμῃ καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
 Ἠνεγκα, καζέσωσα, καζέθρε· φάμεν
 Τόσσονδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν Φόνῃ.
 Νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15

vii. antistroph. 3. recentior ille Scholiaſtes *ναὸν* annotat. Confer etiam Olymp. v. antistroph. 1. Olymp. xiii. epod. ult. Isthm. 1. stroph. 4. Æschyl. Supp. 567. Noſtri Antig. 857. denique Hom. Iliad. β'. 506.

6. αὕτη. Nemini facile hæc vox displiceret, niſi cum topographia pugnaret. Sed αὕτη hæc vix niſi de locis in propinquo ſitis adhiberi poteſt, cum tamen conſtet Apollinis Lycei templum, quod in urbe Argis erat, a ſcena hujus fabulæ ultra ſex millia paſſuum abſuiſſe. Vide ſupra ad v. 4. Præſtat igitur, meo judicio, αὐτην, ex adverſo.

Ibid. λυκοκτόνῃ. Non incongrue hoc de Deo prædicatur, quem ut Νόμιον colebant Veteres. Callimach. Apoll. v. 47.

7. ἀγορὰ Λύκειος. Non commemoratur eo nomine a Pauſania, in Corinthiac. p. 152. ſed templum tantum Apollinis Λυκείου, quod cum foro forte continuum eſſet, Sophocli occaſionem dedit, utrumque ſub ἀγορᾶς nomine complectendi.

Ibid. οὐχ' ἀριστερᾶς. Pauſanias ibid. p. 147. Μυκηῶν δ' ἐν ἀριστερᾷ πίντι ἀπὶ χεὶρὶ καὶ δέκα γὰρ τὰ τὸ Ἡραῖον.

8. ὁ κλεινὸς ναός. Lucius Ampelius in libro Memorial. inter miracula orbis recenſet Argis Inacbiæ Junonis templum magnifice ornatum, quod Aſylum vocant. Plura dabit Pauſanias.

10. Πελοπιδῶν. Eos non Argis ſed Mycenis habitafſe docet et Pauſanias.

Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχῃ βεβουλευτόν·
 Ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίας σέλας
 Ἐῶα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
 Μέλαινά τ' ἄσρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
 Πρὶν ἔν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν ἐγῆς, 20
 Ξυνάπλετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὴ
 Ἴν' ἐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.
 Ορ. Ὡ φίλτατ' ἀνδρῶν παρσώλων, ὥς μοι σαφῆ
 Σημεῖα φαίνεις ἐοτλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
 Ὡπαρ γδ' ἵππος εὐχμῆς, καὶ ἡ γέρων, 25
 Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν ἐκ ἀπώλεσεν,

21. ξυνάπλετον] ξυνάπλεον Br. e Cod. E.

19. ἄσρων. Per ἄσρα intelligunt poetæ non tantum stellas, aut constellationes, sed nonnunquam ipsum quoque cœli fornixem. Virgil. Æneid. iii. 567.

Ter spumam elisam et torantia vidimus astra.

Plane obliuiofus fuit Virgilius, si stellas hic intellexit, cum in proximo versu spectaculum hoc interdū visum fuisse tradat. Confer et Æneid. ix. 76.

Ibid. ἐκλέλοιπεν, *excessit*. Sic Xenophon de Cyri Exped. Lib. i. p. 147. ἐξέλιπον οἱ ἰνοικῆντες—εἰς χωρίον ὀχυρόν. Plura dedi ad Eurip. Rhel. 597. Totus versus sic vertendus: *Et atra nox excessit e cœlo.*

21. ξυνάπλετον. Toupio cur hoc displicuerit, ipso tacente, non adeo facile est divinare. Vid. not. in Suidam v. ΔΕΚΑΤΕΥΕΝ.

Ibid. ἐμὲν. Sic Callimachus (Fragm. 294.) Γεῆες ἐμὲν testante Eustathio ad Odyss. γ'. p. 113. Docte quoque animadvertit Scholiastes, analogiam ἐμὲν potius quam ἐσμὲν postulare; cum nullum aliud verbum sit, quod in prima plurali σ' adsciscat. Dawesius p. 281. reponendum censet ἡμὲν *imius*, quod, me quidem iudice, sententiam enervat. Sed nequē ἐσμὲν probavero, donec certis exemplis ostendatur, corripi posse vocis sic scriptæ penultimam.

Ἄλλ' ὀρθὸν ἔς ἴσησιν· ὠσπύτως ᾗ σὺ
 Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπη.
 Τοιγὰρ πὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
 Ὅξεϊαν ἀκελὲ τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδῆς, 30
 Εἰ μὴ τι καιρῶ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 Ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἐκόμην τὸ Πυθικὸν
 Μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
 Δίκας ἀροίμεν τῷ Φονευσάντων Πάρα,
 Χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὣν πύση τάχα· 35
 Ἀσκειον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατῶ,
 Δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκας σφαγὰς.
 Ὅτ' ἔν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκῆσαι μιν,
 Σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 Δόμων ἔσω τῶνδ', ἴδι' πᾶν τὸ δρώμενον, 40
 Ὅπως ἂν εἰδῶς ἡμῖν ἀγχείλης σαφῇ.
 Οὐ γάρ σε μὴ γῆρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 Γνώσ', αὐδ' ὑποπλεύσωσιν ὧδ' ἐλπίσιν.
 Λόγῳ δὲ χρῶμαι ὧδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ

35. πύση] πύσει Br.

43. ὑποπλεύσωσιν] ὑποπλεύουσιν Ald. ὑποπλεύουσιν F. 1. Br.

37. χεῖρὸς connectendum cum σφαγὰς, non cum δόλοισι.

43. ἡνδισμένον, *canis capillis variegatum*. Hippothoon apud Stobæum Serm. cxiv.

—πολιοὶ τῷ γῆρας ἀνδία θνατοῖς.

Cyrillus in Julian. Lib. vi. p. 187, A. λευκῇ πολιᾷ κατηνδισμένοι. Scholiastes intellexisse videtur *dolos comminifcentem*, τοιαῦτα πλατύνειν. Quo sensu nuspiam mihi obviam fuit ἀνδιζομαι. Nec melius fuerit *mutata veste transformatum*, quæ Johnsonianæ versionis mens est. Nuspiam enim alibi Pædagogum simulato habitu celatum memorat.

Φωκίδες, παρ' ἀνδρὸς Φανοτιάδης ἦκων· ὁ γὰρ 45
 Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 Ἀγέλλει δ' ὅρκῳ προσιδείς, ὅθ' ἔνεκα
 Τέθνηκ' Ὀρέσσης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
 Ἀθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχληάτων
 Δίφρων κυλιθεὶς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐςάτω. 50
 Ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 Λοιθαῖσι πρῶτον καὶ κατατόμοις χλιδαῖς
 Στέψαντες, εἴτ' ἄψορον ἤζομεν πάλιν
 Τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χερσίν,

52. λοιθαῖσι] λοιθαῖς τε F. 1.

47. ὅρκῳ προσιδείς. Quæstionem non ineptam proponit hic Camerarius; "Quum Orestis persona introducatur hac in fabula, "non improba neque scelerata, cur Poeta facit nunc suadere illum "perjurium?" Mirum quoque videri debet, si tale aliquid in mandatis dederat Orestes, excidisse hujus mandati memoriam bono seni, priusquam ad Clytæmnestram accederet; nullo enim jurejurando narrationem suam confirmat. Utrique difficultati unius literæ mutatio medebitur. Quidni enim legamus?

Ἀγέλλει δ' ὅρκῳ προσιδείς——

Nuncia autem prolixè et cum ambitu quodam orationis: id enim ad fucum faciendum mirum quantam vim habeat. De constructione ambigi potest annon potius dicendum fuerit ὅγκῳ προσιδείς. Quæ quidem scriptura, si ab Auctore profecta est, facile potuit in ὅγκῳ depravari, quod Sophoclis ævo exarari solebat ὅγκοι, nondum sc. usu receptis vel omega, vel iota subscripto. Aliis fortasse magis placebit enallage casuum, cujus exempla aliquammulta dabimus ad v. 122.

48. ἀναγκαίας τύχης. Confer Aj. 814.

53. στέψαντες, ornantes. Sic χοαῖσι—τὸν νέκυν σέφει Antig. 437.

54. τύπωμα, figuram, effigiem. Vide Eurip. Phœniss. 166.

Ibid. ἡρμένοι. Passivum pro activo. Vide ad Ajacem 208.

Ὁ καὶ σὺ θάμνοισι οἶδά περ κεκρυμμένον· 55
 Ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἠδεῖαν φάτιν
 Φέρομεν αὐτοῖς, τέρπον ὥς ἔρρει δέμας
 Φλογιστὸν ἤδη, καὶ κατὶνθρακωμένον.
 Τί γάρ με λυπεῖ τῷ, ὅταν λόγῳ θανῶν
 Ἔργοισι σωθῶ, καὶ ξενέγκωμαι κλέος ; 60
 Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδι κακόν.
 Ἦδη γὰρ εἶδεν πολλάκις καὶ τὰς σοφάς
 Λόγῳ μάτῳ θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
 Ἐλθῶσιν, αὖθις ἐκτετίμῳ πλέον·

57. φέρομεν] φέρωμεν Br.

64. αὖθις cum ἐλθῶσιν construit Br.

61. εἶδεν ῥῆμα. Sententia est ; Puto, nullum de me sermonem, ut-
 cunque ominosus sit, malum tamen esse, si utilitas adsit. Pessimi enim
 ominis erat, ut mortuum prædicari. Eurip. Helen. 1060. citatus
 jam Camerario :

Κακὸς μὲν ὅροις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
 Ἐτοιμός εἰμι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανεῖν.

Animadvertendum Euripidis Menelaum, non mendacii turpitudi-
 nem, sed ominis infelicitatem averfari. Pariterque in hoc Sopho-
 clis loco, de omine tantum disputat Orestes, securus omnino,
 utrum honestum an inhonestum esset falsam de se famam spargere.
 Quod moneo, quia perverse hunc locum cepisse videtur Camerarius.

62. πολλάκις καὶ τὰς σοφάς. Pythagoram intelligi putat Scho-
 liafles, utpote qui se in specu subterraneo aliquamdiu abdiderit.
 Quicquid hujus historię sit, non absurdum certe est Pythagoram
 innui, vel propter peregrinationes ad Ægyptios et Chaldæos. Per-
 tinere et huc potest fabula de Epimenide sex continuos annos dor-
 miente, et Solonis post leges Atheniensibus latas ἀποδημία. Qui-
 bus adde quæ de Aristeia Proconnesio habet Herodotus iv. 14, 15.
 de Zamolxide idem iv. 95.

Zaleucum citat, versum hunc interpretans Eustath. in Odyss. ω'.
 p. 834.

Ὡς καὶ μὲν ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς Φήμης ἅπο 65
 Δεδορκότ' ἐχθροῖς, ἄστρον ὧς, λάμψειν ἔτι.
 Ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐγγχώριοι,
 Δέξαοθέ μ' εὐτυχῆντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 Σὺ τ', ὦ πατρῶων δῶμα· σὺ γὰρ ἔρχομαι 70
 Δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
 Καὶ μὴ μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 Ἀλλ' ἀρχέπλετον, καὶ κατασάττω δόμων.
 Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 Τὸ σὸν μελέδω βάντι φρεσὶναι χρέος.
 Νῶ δ' ἔξιμλν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι 75
 Μέγιστος ἔργα παντός ἐς' ὀπισιάτης.

Ηλ. Ἰὼ μοι μοι δύστυχ'.

Παι. Καὶ μὲν θυρῶν ἔδοξα προσωόλων τινὸς
 Ὑποσενέσης ἔνδον αἰδέσθαι, τέκνον.

Ορ. Ἄρ' ἐστὶν ἡ δύσηνος Ἡλέκτρα; θέλεις 80
 Μένωμεν αὐτῇ, καὶ ἀνακούσωμεν γέρον;

Παι. Ἠκιστα· μηδὲν πρόοθεν ἢ τὰ Λοξίε
 Πειρώμεθ' ἔρδειν, καὶ πὸ τῶνδ' ἀρχηγεῖν,

73. γέρον] γέρον Br. e Cod. A. et aliis.

83. ἔρδειν] ἔρδειν Br.

70. καθαρτῆς. De domorum lustratione vid. Hom. Odyss. χ'.
 481. Æschyl. Choeph. 967. Eurip. Herc. Fur. 925. Nostri CEd.
 Tyr. 1250.

Verba ἔρχομαι σὺ καθαρτῆς, valent ἔρχομαι, ἵνα σὺ καθαρτῆς γίνωμαι,
 ut ad reliqua expeditionis incitamenta etiam religio accesserit, ne
 domus paterna scelere inquinata tam diu maneret.

76. μέγιστος i. e. supremus, ὁ κυριώτατος, cui parere præ cæteris de-
 betur.

78. θυρῶν, regitur ab ἔνδον.

Πατρὸς χέοντες λατρά· ταῦτα γὰρ φέρει
Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. 85

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀνάπαισι.

ΗΛ. ὦ Φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρος ἀῆρ, ὥς μοι
Πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
Πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥδου
Στέρνων πλαγὰς αἵμασομένων, 90

85. ἐφ' ἡμῖν. Abundat ἐφ' ut sæpe ix. Vide infra v. 621. Antig. 1068.

86. Non alloquitur *lucem* Electra, sed *lucem tenebris mixtam*. Hanc enim temporis particulam initio dramatis assignat Auctor supra v. 17. Constat quoque matutinum tempus lamentis edendis, Superisque obtestandis aptissimum Veteribus visum esse. Eurip. Suppl. 980. Troad. 183. Electr. 914. Credebant quippe Deos tempore nocturno terras pererrare; (Græv. ad Hesiod. Op. et D. 730.) forte et matutino tempore, donec penitus illuxerit dies, ibidem commorari. Hinc ἀῆρ interpretor *tenebræ*. Theocrit. Idyll. xvii. 120. Ἀέρι πᾶ κέκρυπται. Apollon. Rhod. iii. 211. Ἥερα πῶλον ἐφῆκε δ' ἄστειος, et iv. 648. Ἥερα χεῦθι θεά. vid. et Iliad. ρ'. 644. Erit ergo γῆς ἰσόμοιρος ἀῆρ, *caligo terram æqualiter cum luce partiens*. Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον habet, sed de alia re Æschyl. Choeph. 317.

88. θρήνων ᾠδὰς. Aristides in Eteon. Tom. i. p. 78. καιρὸν εἶναι τῶν θρήνων ᾄδειν κατέλαβες. Vide et ad Ajacem 636.

89. ἀντήρεις. Hesychius: ἀντήρεις, ἀντιθέτες. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα ἀπὸ τῶν ἐρισσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωδήται ἡ νίκη. Quibus gemina plane habet nostri Scholiastes: qui et bene porro ἀντήρεις interpretatur ἀντικτυπέσασθαι τοῖς θρήνοις· θρηνηῖσα γὰρ ἔτυπλε τὸ γῆδος πρὸς ἑκάστων.

Ὅπῳτᾱν δνοφερὰ νύξ ὑπολειφθῆ
 Τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη συμερὰ
 Ξωίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
 Ὅσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνῶ
 Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρεσσον αἶαν
 Φοίνιος Ἄρης ἐκ ἐξέινισε,
 Μήτηρ δ' ἢ μὴ χῶ κοινολεχῆς
 Αἰγιάδος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι,
 Σχίζουσι κάρα Φονίῳ πελέκει.
 Κἔδεις τῶτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
 Ἡ' μὲ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως

95

100

96. ἐξέινισε] ἐξέινισεν Br. e Schol.

91. δνοφερὰ νύξ. Si recte superiora interpretati fumus, non otiosum epitheton erit δνοφερά. Indicabit enim Electram de tempore loqui, non quo tota nox recessit, splendore solis profligata, sed quo sincerior illa et, ut ita dicam, meraca nox minui et deficere inceperit: ὑπολείπειν quod pro deficere, minui positum citat Budæus ex Aristotele, melius omnino hic convenit quam passivum ὑπολείπεσθαι, quod resto, supersum valet. Utrum tamen legendum sit ὑπολείπη an ὑπολείφη, mihi non satis liquet.

93. εὐναί, non vertendum putem cum Camerario *cubilia*, sed *ibalami* vel *cubacula*. Sic κοίτη multis in locis pro κοιτῶν ponitur. Vide citata ad Eurip. Hecub. 1084. Confer et Æschyl. Choeph. 316.

96. ἐξέινισε. Tuetur Mnasarchus (ut de Archilocho in Scholiis citato nihil dicam) Anthol. p. 442. ubi sagittas vocat ὀλοὰ ξείνια δυσμενῶν. Heathium tamen in partes traxit Johnsonus, ἐξήνυσε legens. Verti potest ἐξέινισε vel *donis hospitalibus suis cumulavit*, vel *ut hospitem detinuit, commorari fecit*. Utramque enim potestatem habet verbum ἐξίζω.

Ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων
 Στυγεράων τε γόων, ἔς τ' ἂν
 Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄσρων
 Ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμᾶρ, μὴ
 Οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν,
 Ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρώων
 Πρὸ θυρῶν ἡχῶ πασι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Αἰδᾶ καὶ Περσεφόνης,
 ὦ χθόνι' Ἑρμῇ, ἔ πότνι' Ἀρᾷ,

105

110

102. ἀεικῶς] ἀδίκως Ald. Turneb. αἰκῶς. Br. 106. μὴ v. sequenti attribuit Br.

102. ἀεικῶς. Hoc malui, suppeditatum a Scholiasta et Suida v. ἀεικῶς, ut acerbius, quam vulgata ἀδίκως.

104. ἔς τ' ἂν λεύσσω—ἄσρων ριπὰς, λεύσσω ᾗ τόδ' ἡμᾶρ. Bene interpretatur vetus Scholiastes: *quamdiu vel noctem vel diem video*; id est, *quamdiu vixero*.

107. τεκνολέτειρ', *liberorum suorum interfecatrix*. Sic malim interpretari, ut fabulam Philomelæ respiciat Electra. Johnsonus vertit, *luscinia, quæ suos pullos amisit*, non male, nisi alteri notioni etymologia vocis faveret.

108. τῶνδε. Malim τήνδε i. e. τήνδε ἡχῶ, *bunc clamorem, banc vocem*.

111. Ἀρά. Qui meminerint Æschylum Ἀρὰς pro Eumenidum nomine habere (Eumen. v. 420.) mirabuntur forte et Ἀρὰν hoc versu et in proximo Ἑρμῆας ut diversa numina invocari. Mihi Triclinius verum hic vidisse videtur, qui Ἀρὰν *votum vel imprecationem* interpretatur, quo Ægisthum et Clytæmnestram quotidie devovebat Electra. Talem imprecationem Æschylus εὐκαίαν Ἑρμῆν vocat Sept. c. Theb. 729. tanquam præcipui aliquid præ cæteris Furiis habentem: unde et hic forte a Sophocle distinguitur. Vel lege Ἀτὰ. Sic Ἀτῆν, Ἑρμῆν δ'. Æschyl. Agam. 1442.

Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑριννύες,
 Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
 Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους
 Ἐλθετ', ἀρήξατε, τίσαοδε πατρὸς
 Φόνον ἡμετέρου.
 Καί μοι τ' ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
 Μέννη γὰρ ἄγειν ἐκέτι σωκῶ
 Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

115

113. τὲς] αἱ τὲς Ald. Br.
 114. τὲς τὰς ἐ.] τὲς ἐ. Ald.

117. καί μοι] καί μοι Br.

112. Ἑριννύες. Metro laboranti succurrendum forte legendo Ἑριννύς. Sic σεμνὰς Ἑριννύς, τανύποδας, Aj. 848.

Bentleius (ad Phalarin. p. 141.) eidem huic vitio medetur, delendo τὲς in proximi versus initio. Verum sic versus iste Paræmiacus fit, quem negat Heathius locum habere, nondum absoluta sententia; de quo mihi nondum liquet. Ipse Heathius Ἑριννύες rescribit, dempto altero ν, ut corripi possit antepenultima, citans inter alia Eurip. Iph. in Taur. 938, 977, 1468. ubi ego quidem malim vocales, ν, ω coalescere. Confer CEd. Tyr. 652.

113. ὁρᾶτε. Ne iterum hic hiet metrum, legendum forte, ὁρᾶτ' ὦ respicite O.

114. τὲς—ὑποκλεπτομένους. Sensu activo accipit Lascaris apud H. Steph. in Lexico. Et sic Camerarius *subseffores cubilium*. Mihi contrarium magis placet, i. e. ut ὑποκλεπτόμενοι sint ii, quibus conjuges furtim corrumpuntur et auferuntur.

118. σωκῶ. Extat vox Æschyl. Eumen. 36. Hesychius: σωκεῖ, ἰοχέει.

119. ἄχθος. Græce vix dicitur ἄγειν ἄχθος pro ὑπομένειν ἄχθος. Sed si ἀντίρροπον cum ἄγειν connectas, duæ voces simul sumptæ valebunt æquilibrio tenere, i. e. *parem ferendo esse; non superari ab onere: ἄγειν pendere exemplis quantum satis est munivit H. Steph. in Lexico.*

Ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.

Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων

Στυγερῶν τε γάων, ἔς τ' ἂν

Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄσρων

105

Ῥιπᾶς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμᾶρ, μὴ

Οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν,

Ἐπὶ κωκυτῶ τῶνδε πατρῶων

Πρὸ θυρῶν ἡχῶ πασι προφωνεῖν.

ὦ δῶμ' Αἶδα καὶ Περσεφόνης,

110

ὦ χθόνι' Ἑρμῇ, ἔ πότνι' Ἀρά,

102. αἰκῶς] αἰκῶς Ald. Turneb. αἰκῶς. Br. 106. μὴ v. sequenti attribuit Br.

102. αἰκῶς. Hoc malui, suppeditatum a Scholiasta et Suida v. αἰκῶς, ut acerbius, quam vulgata αἰκῶς.

104. ἔς τ' ἂν λεύσσω—ἄσρων ριπᾶς, λεύσσω ἕξ τόδ' ἡμᾶρ. Bene interpretatur vetus Scholiastes: *quamdiu vel noctem vel diem videro*; id est, *quamdiu vixero*.

107. τεκνολέτειρ', *liberorum suorum interfecitrix*. Sic malim interpretari, ut fabulam Philomelæ respiciat Electra. Johnsonus vertit, *lusciniā, quæ suos pullos amisit*, non male, nisi alteri notioni etymologia vocis faveret.

108. τῶνδε. Malim τήνδε i. e. τήνδε ἡχῶ, *bunc clamorem, hanc vocem*.

111. Ἀρά. Qui meminerint Æschylum Ἀράς pro Eumenidum nomine habere (Eumen. v. 420.) mirabuntur forte et Ἀράν hoc versu et in proximo Ἑρινύας ut diversa numina invocari. Mihi Triclinius verum hic vidisse videtur, qui Ἀράν *votum vel imprecationem* interpretatur, quo Ægisthum et Clytæmnestram quotidie devovebat Electra. Talem imprecationem Æschylus ἐνταλαῖαν Ἑρινύν vocat Sept. c. Theb. 729. tanquam præcipui aliquid præ cæteris Furiis habentem: unde et hic forte a Sophocle distinguitur. Vel lege Ἀτα. Sic Ἀτην, Ἑρινύν θ'. Æschyl. Agam. 1442.

Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες,
 Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
 Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους
 Ἐλθετ', ἀρῆξατε, τίσαοδε πατρός
 Φόνον ἡμετέρου
 Καί μοι τ' ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν
 Μῆνη γδ' ἄγειν ἐκέτι σωκῶ
 Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

115

113. τὸς] αἶ τὸς Ald. Br.
 114. τὸς τὰς ἱ.] τὸς ἱ. Ald.

117. καί μοι] καὶ μοι Br.

112. Ἐριννύες. Metro laboranti succurrendum forte legendo Ἐριννῦς. Sic σιμνὰς Ἐριννῦς, ταυῖποδας, Aj. 848.

Bentleius (ad Phalarin. p. 141.) eidem huic vitio medetur, delendo τὸς in proximi versus initio. Verum sic versus iste Paræmiacus fit, quem negat Heathius locum habere, nondum absoluta sententia; de quo mihi nondum liquet. Ipse Heathius Ἐριννύες rescribit, dempto altero, ut corripi possit antepenultima, citans inter alia Eurip. Iph. in Taur. 938, 977, 1468. ubi ego quidem malim vocales, υ, ω coalescere. Confer CEd. Tyr. 652.

113. ὁρᾶτε. Ne iterum hic hiet metrum, legendum forte, ὁρᾶτ' ὦ respicite O.

114. τὸς—ὑποκλεπτομένους. Sensu activo accipit Lascaris apud H. Steph. in Lexico. Et sic Camerarius *subseffores cubilium*. Mihi contrarium magis placet, i. e. ut ὑποκλεπτόμενοι sint ii, quibus conjuges furtim corrumpuntur et auferuntur.

118. σωκῶ. Extat vox Æschyl. Eumen. 36. Hesychius: σωκεῖ, ἰσχύει.

119. ἄχθος. Græce vix dicitur ἄγειν ἄχθος pro ὑπομένειν ἄχθος. Sed si ἀντιῆροπον cum ἄγειν connectas, duæ voces simul sumptæ valebunt æquilibrio tenere, i. e. parem ferendo esse; non superari ab onere: ἄγειν prendere exemplis quantum satis est munivit H. Steph. in Lexico.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χο. ὦ παῖ, παῖ δυσανοτάτας 120
 Ἠλέκτρα ματρός, τίν' αἰεί
 Τάκεις ὧδ' ἀκόρετον αἰμαγάν,
 Τὸν πάλας ἐκ δολερᾶς ἀθροτάτας
 Ματρός ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,

120. ὦ] ἰδ. Ald.

122. ἀκόρετον] ἀκόρετον F. i. Br. e Codd. A. D. E. et suo.

120. δυσανοτάτας. Euphemismus est pro *impurissima*. Sic δὲ γη
 Aj. 1307.

122. Potest forte τάκεις αἰμαγάν per enallagen constructionis significare *macerare se edendo lamenta*. Enallage constructionis, si quæris, est cum accusativus verbo subjectus talis est, ut non proprie nec in pedestri oratione, sed per poeticam tantum licentiam verbo adhærere possit. Exemplum præbebit Virgilius Æneid. i. 691.

—————placidum per membra soporem
 Irrigat.

Soporem irrigare, si ad proprietatis leges exigas, vix tueri se poterit. Apud Græcos, maximeque Tragicos, permulta hujusmodi loca sunt. Sic νεῖκος, δίκας, πολέμους ταρατῖν etiam Historici habent, ut docebunt notæ ad Antig. 805. Sic τίγῃν ἄχραν Trachip. 861. ἐρείπεται κτύπος CEd. Col. 1533. ἀραχθὲν et τυφλωθὲν ἔλκος Antig. 984, 986. πλάξῃ ψολόεντα κεραυνὸν Pind. Nem. x. epod. 4.

124. Ἀγαμέμνονα a quo regatur, nihil statim lectori se offert; neque facile cuiquam in mentem venit Agamemnonem ipsum αἰμαγάν dici posse. At si quis reputet *carmen* Latinis esse argumen-

Κακᾶ τε χερὶ πρόδοτον ;
 Ὡς ὁ ταδὶ πορών
 Ὅλοιτ', εἰ μοι θεμὶς τὰδ' αὐδαίν.

125

125. χερὶ] χερὶ Ald. Br.
 Ibid. πρόδοτον] πρόδοτον Turneb.

126. ταδὶ] τὰδε Ald. Br.

tum carminis, non negabit, credo, οἰμωγὰν significare posse τῆς οἰμω-
 γῆς ὑπόθεσιν. Claudianus Præfat. in Sext. Conf. Honor. 17. En-
 celadus mihi carmen erit. Iterumque Laud. Herc. 10. Alcidus mihi
 carmen erit. Audacius paullo Propertius lib. i. xv. 21.

Conjugis Evadne miseros elata per ignes

Occidit, Argivæ fama pudicitie.

Eadem phrasi, sed modestius, in proximis versibus utitur :

Tu quoque uti fieres nobilis historia.

Inter Græcos quoque, minime grandiloquus auctor, Euripides plus
 uno loco adhibet. Phœniss. 679.

—ὀλβίσας ἐνώτισι,

Βαρυχέων ΧΟΡΕΥΜΑ
 Παρθένοισι.
 Iph. in Taur. 965.

Κλῶν δ' Ἀθηναίοισι τὰμὰ δυσυχῇ

ΤΕΛΕΤΗΝ γαιέσθαι

Sed de hoc satis. Priusquam tamen pedem hinc promoveamus,
 monendus est Lector, præpositionem ἐκ abundare hic videri. Vide
 infra v. 621. et ad Antig. 1068.

125. κακᾶ—χερὶ, minus bene Camerarius per ablativum reddit,
 proditum scelerata dextera. Vertendum puto erat, ignavæ manū
 proditum. Ægisthus utique ignavus et alibi audit. Vide infra
 v. 303.

126. πορών. Eurip. Androm. 1065. παῖδες παῖδὶ πορστύνω μὲν
 πορ.

127. εἰ μοι θεμὶς. Si mihi, utpote mulieri, ita principi civitatis
 imprecari convenit,

Στροφή β'.

Ηλ. ὦ γένεθλα γυναιῶν πατέρων,
 ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
 Οἶδά τε καὶ ξυνίημι πᾶδ', ὅτι με 130
 Φυγάνῃ, ἔδδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόγε,
 Μὴ δ' τὸν ἐμὸν σοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
 Ἄλλ', ὦ παντοίας
 Φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 Ἐατέ μ' ὥδ' ἀλύειν 135
 Αἰ αἰ ἰκνῆμαι.

128 ὦ omittit Br.

Ibid. γένεθλα] γενέθλα Turneb. Br.

Ibid. πατέρων] τεκέων Br. e Cod. suo,
et E. var. lec.

131. εἰδὲ θέλω] εἰδ' ἐθέλω Ald. Br.

Ibid. τόγε] τότε Ald. Br.

129. παραμύθιον. Frigide vertit Johnsonus : *ut fitis solatio*. In omnibus linguis usitatissimum est, etiam extra Poeticum, abstractum, quod aiunt, pro concreto adhibere. Exempla quædam vide ad CEd. Tyr. 1271.

130. Οἶδά τε καὶ ξυνίημι πᾶδ', ὅτι με

Φυγάνῃ

Non est tautologia, sed repetitio magnum pathos indicans. Vide annotata ad Eurip. Orest. 137.

133. παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν. Male Johnsonus, *quæ rependitis gratiam*. Arrogans enim esset Electra, collata in Chorum beneficia, vel sic commemorans : ut mittam ipsam amicorum inopem nulla in quenquam beneficia conferre potuisse. An igitur interpretamur, *officia omnia in me per vices conferentes*? Parum et hoc quoque decorum esset : est enim amicorum mediocrium sane, vices inter se officiorum partiri. Supereft ut hanc vicissitudinem ad ipsa officia referamus : *At O vos, nullum officii genus negligentes, sed nunc hoc, nunc vicissim illud conferentes*. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας apud Steph. in Lexico est, *aliam et deinde aliam uxorem ducere*.

Ἀντιτροφή α'.

Χο. Ἀλλ' οὔτοι τὸν γ' ἐξ αἶδα
 Παγκοῖνε λίμνας πατέρ' ἀν-
 σάσεις, ἔτε γόοισιν, ἔ λιταῖς.
 Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ' ἀμήχανον 140
 Ἄλγος αἰεὶ σενάχιστα διόλλυσαι,
 Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν
 Οὐδεμία κακῶν.
 Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη;

Ἀντιτροφή β'.

Ηλ. Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς 145
 Οἰχομένων γονέων Ἰπιδάθεται.
 Ἀλλ' ἐμέ γ' ἂ σονόεας ἄραρε φρένας,

139. ἔτε γόοισιν, ἔ λιταῖς] ἔτε γοοῖς, 140, 141, &c. Hos versus aliter distin-
 ἔτε λιταῖς Ald. Br. guit Br.
 Ibid. λιταῖς] λιταῖσιν F. 2. 145. ὅστις] ὅς Ald.

140. ἐπ' ἄλγος σενάχεῖν non magis Græcum est, quam ἐπ' ἄλγος διόλλυσαι. Scripsit forte Sophocles:

Ἀλλὰ πόων μετρίων ἀπ' ἀμήχανον

Ἄλγος αἰεὶ σενάχιστα διόλλυσαι.

Constructio est; ἀλλὰ διόλλυσαι σενάχιστα αἰεὶ ἀμήχανον ἄλγος ἀπὸ μετρίων πόων. Offendat forte aliquos insolentior locutio, σενάχιστα ἄλγος, quæ mihi parum differre videtur a σενάχεῖν σενάχαι, cum ἄλγος et σενάχαι potestate fere conveniant, etymologia tantum diversa sint. De istiusmodi autem locutionibus, sc. ubi accusativus cum verbo cognatæ significationis construitur, vid. cl. Forsterum in Indice ad calcem Platonis. v. Accusativus.

Quibus hoc non satisfacit, legere possunt καταχῆσα.

147. ἐμὶ—ἄραρε. Sic etiam ἀρίσκω passim apud Poetas et Platonem cum accusativo construitur.

Ἄ Ἰτιω, αἰὲν Ἰτιω γ' ὀλοφύρεται
 Ὀρνις ἀτυζομένη, Διὸς ἄγγελος.
 Ἰὼ παντλάμων
 Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,

150

148. Ἰτιω γ'] omittit γ' Ald.

151. σὲ δ'] σέ, σ' Br. e Cod. A.

149. ἀτυζομένη] ἀτυζομένα Ald. Br.

149. Διὸς ἄγγελος. Veris nuncium Sappho in Scholiis citata lusciniā dixit: patetque nominis ratio ex Hom. Odyss. τ'. 519. Sed nihil hinc roboris vulgatæ accedit, nisi appareat Δία apud Tragicos *vernum tempus* significare. Rationem quidem affert Triclinius, cur Διὸς ἄγγελος audiat lusciniā, quod scilicet paullo ante Διάσια, i. e. Jovis festum, canere incipiat. Ea Διάσια, mense Anthesterione celebrata fuisse testatur Scholiastes Aristophanis ad Nubes, v. 407. mensēque Anthesterionem eundem cum Aprili fuisse auctor est Macrobius Saturn. i. 12. Tempus igitur non male convenit, modo verisimile fit, Tragicam personam, tam gravem, atque in tanto mœrore constitutam, ad Atheniensium ritus et festa alluisse. Mihi sane parum satisfacit hæc solutio. Tentabam, Διὸς ἔγγονος, Jovis progenies. Philomela enim ab Erichthonio Vulcani filio, originem traxit. Apollodor. Lib. iii. p. 243. Omnino tamen prætulerim:

Ὀρνις, ἀτυζομένα Διόθεν γένος.

Avis, cujus genus omne a Jove labefactatum est. Ἀτίξιαδαι plerumque valet terrore subito affici. Ne tamen hanc unam vocis notionem fuisse putemus, facit Hesychius, qui ἀτίξι per ἀπολύει, i. e. ἀπολλύει, exponit.

151. σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, *te Deum puto. Νίμω puto*, ut Aj. 1348. CEd. Col. 931. ubi alia.

At quomodo vel quam ob causam Electra pro Dea habet Nioben? Nempe ob felicitatem, qua præ hominibus fruuntur Immortales. Electra sc. tristitiæ et mœrore indulgens, idque ut in tali rerum statu jucundissimum existimans, miram quandam felicitatem Niobæ esse autumat, semper lacrymas stillantis. *Deum esse vel inter Deos versari*, non dignitatis fastigium, sed felicitatis consummationem apud Veteres significat. Catullus lii. 1.

Ἄτ' ἐν πάφῳ πετραίῳ
Αἰ, αἰ, δακρύεις.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Οὗτοι σοὶ μένα, τέκνον,

153. αἰ, αἰ] αἰαἰ Br. e Cod. suo.

*Ille mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus identidem te
Spectat—*

Quod ex Sapphūs oda traductum esse norunt Eruditi. Horatius quoque loco non satis intellecto Lib. i. od. i. 29.

Me doctorum bederæ præmia frontium

Diis miscent superis :—

i. e. pari gaudio afficiunt ac si inter Deos versarer, vel tali gaudio afficiunt, ut inter Deos versari me putem. Inurbanus fuisset atque ἀπυρόκαλος Horatius, si his verbis ad Mæcenatem usus esset, multum supra doctorum hederas dignitatis fastigio eminentem. Quid quod hedera coronari non excellentis doctrinæ aut ingenii indicium, sed omnibus doctis commune erat. Propertius: ii. iv. 26.

*Rusticus hæc aliquis tam turpia prælia quærat,
Cujus non bederæ circūiere caput.*

Sed nimis de via digressi sumus.

153. αἰ, αἰ, δακρύεις. Sic si legamus, interjectiones αἰ, αἰ, filum orationis, sine ullo lepore aut emphasi, disrumpunt. Peritque etiam id, quod in Niobæ conditione maxime invidendum ducebat Electra, lacrymarum utique perennitas. Noli dubitare quin scripserit Sophocles αἰαἰ δακρύεις, ut invenisse videtur in quibusdam libris Triclinius.

154. Οὗτοι σοί. Hunc et sequentes versus usque ad τραπίζαις v. 194. cum pro Monostrophicis haberentur, revera Antistrophicos esse dudum me monuit Tyrwhittus, Vir doctissimus: constare autem duabus strophis, quarum priorem terminat vox Ὀρίσαν, alteram φανῆσαι; deinde duabus antistrophis, quarum prior ad ἀνάσσει v. 184. altera ad τραπίζαις v. 194. pertingit.

Ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
 Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾶ ζύναμος·
 Οἷα Χρυσόθεμις
 Ζῶ, καὶ Ἰφιάνασσα,
 Κρυπλᾶ τ' ἀχέων ἐν ἡβᾷ.

155

160

ΗΛ. Ὀλβιος ὃν ἄ κλεινὰ
 Γὰ ποτὲ Μυκηναίων
 Δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονι

161. Ὀλβιος] ὀλβιον Br. Hunc autem v. cum 3 sequentibus Chori partibus tribuit ex Tyrwhitti emendatione.

159. Ἰφιάνασσα. Non est eadem cum Iphigenia. Nam et apud Homerum Agamemnon, anno post simulatam Iphigeniæ cædem decimo, Iphianassam Achilli pollicetur. Iliad. ι'. 145. Electram esse quæ Homero Laodice audit, monuit jam Scholiastes Euripidis ad Orest. 72.

160. ἀχέων. Participium ἀχέων mærens habet Homerus Iliad. ε'. 694, et 724.

161. Hic Electræ personam præfigunt Editi et MSS. Sed recte præcedentibus annectit et Choro tribuit Tyrwhittus. Electra enim, spem omnem abjicere incipiens, salva persona dicere vix potuit, Ὅν ἄ γὰρ Μυκηναίων δέξεται—Διὸς εὐφρονι βήματι. Choro contra, utpote consolatoria, optime conveniunt.

Vox ὀλβιος nec cum ἀχέων consistere potest, nec exulis conditioni convenit. Corruptela nata est, opinor, ex Ὁ ὈΒΙΟΣ *egenus*, ut Sophoclis ætate scribi solebat, nondum ab Atticis recepto omega. Hoc ut ὀβιος pronunciabatur, quæ scribendi ratio haud ita multo post usu obtinuit. De Crasi vocalium ο et α vide Gifbert. Kœnium ad Gregorium de Dialectis p. 196.

163. εὐπατρίδαν, *nobilem*, Johnsonus; *generosum*, vertit Cameraarius. At ego quidem malim ut genitivum pluralem accipere. Μυκηναίων εὐπατρίδαν ut εὐγενῶν Ἐρεχθιδᾶν. Eurip. Ion. 1079.

Βήματι μολόντα πάνδε γᾶν
 Ὀρέσαν, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα 165
 Προσμένεσ', ἄτεκνος,
 Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
 Δάκρυσι μυδαλέα, τ' ἀνήνυτον
 Οἶτον ἔχουσα κακῶν. Ὁ δ' ἰλάθεται
 ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη· τί γὰρ ἔκ ἐμοὶ 170
 Ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον ;
 Αἰεὶ μὲν γὰρ ποδῆϊ,
 Ποδῶν δ' ἔκ ἀξιοῖ φανῆναι.

Χο. Θάρσέ μοι, θάρσέ, τέκνον·
 “ Ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ 175
 “ Ζεὺς, ὃς ἐφορεῖ πάντα, καὶ κρατυῖ·
 “ ὦ, τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμεσθα,
 “ Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
 “ Ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπλάθῃ·
 “ Χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός. 180

164. βήματι Scholiastes per πομπῇ interpretatur ; quam potestatem vocis βῆμα nusquam alibi invenio. An legendum Διὸς εὐφροσύματι, cui geminum fere est διξιδόν Διὸς τέρας, Eurip. Phœniss. 1224. ?

165. Ὁν ἔγωγ'. Ab his vocibus responsionem Electræ incipere censet Tyrwhittus, omne proculdubio punctum laturus.

169. οἶτον κακῶν, potest esse vel *luctum malorum* vel *perniciem malorum*. Hesychius enim οἶτος et per θρήνος et per ὀλεθρος, φθορὰ, exponit.

171. ἀπατώμενον. Forma hic passiva, notio activa est. Sic ἡνδάρ' Aj. 783. αὐδωμῖν Philoct. 131. ἡ παῖς ὀράται Antig. 429.

174. Χο. Θάρσει. Ab hoc versu incipit antistrophe tertia.

177. ἵμενσα i. e. ἱφιῖσα *permittens, ejus arbitrio concedens*. Comparari potest σοὶ ἵμω τέμδον μέρος. Eurip. Iph. Aul. 500.

180. εὐμαρῆς Θεός. An interpretandum, *Deus, qui sensim, et nullo*

Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
 Βουνόμαν ἔχων ἀκτὰν
 Παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπείτροπος,
 Οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσων.
 ΗΛ. Ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
 Ἀπολέλοιπεν ἤδη
 Βίαιος ἀνέλπιδος,
 Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ.
 Ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
 Ἄς φίλος ἔτις ἀνὴρ ὑπείσταται.
 Ἀλλ', ἅπερ ἔτις ἔποικος, ἀναξία
 Οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὥδε μὲν
 Ἀεικέϊ σὺν σολᾷ,
 Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

185

190

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χο. Οἰκτρά μὲν νέστοις αὐδὰ,

195

181. Κρίσαν] Κρίσαν Turneb.

182. Βουνόμαν] Βούμον F. 1, 2. Br.

191. ἅπερ εἴτις] ἅπερ τις Br. Ita legendum censuit quoque H. Steph.

polimine, quicquid vult, effectum reddit ? Virg. Æneid. ix. 6.

—quod optanti Divum promittere nemo

Auderet, volvenda dies, en, attulit ultro.

181. Κρίσαν. Legendum, Κρίσα, ut Δωδών Trachin. 175.

183. ἀπείτροπος, nullas vicissitudines habens : a περιτροπή vicissitudo.

185. Ἀλλ' ἐμέ. Ab hoc versu incipit antistrophe quarta.

191. ἀναξία. i. e. dignitatis expers, χωρὶς αξίας.

195. Οἰκτρά μὲν νέστοις αὐδὰ. Scholiafies interpretatur de patri

Οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
 Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταῖα
 Γενύων ὠρμάῃη πηλαγὰ.
 Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,

reversi nuncio, utpote qui statim post reditum interfectus est. Primum, si hoc voluit Sophocles, obscure admodum et inconcinne enuntiavit: verba enim nihil aliud sonant, nisi tristem fuisse in reditu vocem. Deinde lætus potius quam tristis aut miserabilis erat de reditu patris nuncius; licet gaudium illud paullo post in tristitiam conversum fuerit. Postremo, nimis abrupte atque ineleganter Chorus, velut de Electræ miseriis parum sollicitus, ad mortem Agamemnonis saltum facit. Puto igitur locum corruptum esse, et sic emendandum:

Οἰκτρὰ μὲν νῆσις λῦμα.

Nῆσις λῦμα ut νῆσις αἰκία, Æschyl. Prometh. 601. νῆσις δῦαι, Agam. 1630. *Miseranda sane est jejunii contumelia.* Optime hoc cum Electræ ῥήσι connectitur, cujus finis erat querela de victus paritate. Per periphrasin sic non incommode interpreteris: *Fatendum est te non absque causa lugere; nam et luctuosum est victu per contumeliam privari, et luctuosum quoque æreæ securis vulnus.*

196. ἐν κοίταις, in thalamis. Vide ad Eurip. Hecub. 1084.

197. σοί. Scholiastæ facile assentior, pronomen hoc non penitus otiosum esse monenti. Vis ejus est: *Vulnus illud quod perpetuo tibi in animo versatur.*

Ibid. ἀνταῖα, corpus trajiciens. Æschyl. Choeph. 638. ἀγχι πλουμίων ξίφος διανταῖαν—σῶται. Vide et Antig. 1314.

198. γενύων. Vide infra 487. et Eurip. in fragm. vi. Meleagri.

199. δόλος ἦν. Frigide ut mihi videtur, Chorus, non ut miseratione tactus, ullamve cum Electræ luctus societatem habens, sed historici prope more de morte Agamemnonis differit, quibus causis impulsus, quam viam ingressi patrauerint eam homicidæ. Neque recte porro ultimas in hoc dramate partes, ipsam utique cædem, Amori tribuit, qui scelerati consilii auctor potius et origo dicendus erat. Vere enim Thucyd. iii. 45. ὃ τὴν ἐλπίδα, καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί· ὁ

Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες 200
 Μορφάν, εἴτ' ἔν θεός, εἴτε βροτῶν
 Ἦν ὁ ταῦτα πράσων.

Στρεφὴ β'.

ΗΛ. Ὡ πασῶν κείνα πλέον ἀμεί-

203. ἀμέ- ἀμέρα
 ρ' ἰλθῶσ'] ἰλθῶσ' Ald. Br.

μιν, ἡγήμενος, ἢ δ', ἐφεπομένη. Verum hoc librariorum, non Poetae, puto, crimen erat, quem vide, Lector, an probabiliter emendaverim;

Δόλος ὦν ὁ φράσας, Ἄρεις ὁ κτείνας,

Δεινὰν τεῖν' εἰς προφυτεύσαντας

Κορυφάν, εἴτ' ἔν—

Δόλος hic nominativus est pro vocativo. Sic Eurip. Helen. 1419. ὦ κλεινός ἡμῖν πόσις. Dolum an ut Deum alloquatur non dixerim; quanquam Ἀπάτη ab Hesiodo Theog. 224, *Fraus* a Cicerone, in Deorum numero recenseantur; De Nat. Deor. iii. 17. Licet talem Deum non agnoverint Mythologi, a Choro certe προσωποποιεῖται, utpote magnum Agamemnoniae caedis artificem, magnam et venustatem et πάθος habet.

Ὡν quarum rerum: necessarium pronomem ad comma hoc cum praecedenti connectendum.

Τεῖν' εἰς προφυτεύσαντας, adversus eos qui hanc calamitatem primi perpererunt, dirige. Eurip. Hecub. 263. Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τίσι φόνον. Confer etiam Iliad. ε'. 543, et 736. υ'. 101.

Κορυφάν, finem, terminum. Plutarchus: ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθῇ, ἵνα αὐτῷ παύσηται, de Prud. Animal. vol. ii. p. 975. A.

Totus locus sic concipiendus est; Quarum rerum tu, O Dole, qui excogitasti, tu, O Mars, qui interemisti, dirige finem terrificum in eos, qui in fabricando principes fuerunt.

202. ὁ ταῦτα πράσων, qui talium rerum poenas exigere solet.

203. ἀμέρ'. Legendum ἀμέρα, ut habent omnes Bodleiani.

ρ' ἐλθῶς ἐχθίστα δὴ μοι

ὦ νῦν, ὃ δάπνων ἀρρήτων

205

Ἐκπαγλ' ἄχθῃ

Τὲς ἐμὸς εἶδε πατὴρ

Θανάτης αἰκεῖς διδύμην χερσίν,

Αἰ τὸν ἐμὸν ἔλλον βίον

Πρόδοτον, αἶ μ' ἀπάλεσαν

210

Οἷς ὁ μέγας θεὸς Ὀλύμπιος

Ποῖνιμα πάθεα παθεῖν πόροι

Μηδὲ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναΐατο,

Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Φράζου, μὴ πόρσω φανεῖν.

215

Οὐ γνώμαν ἴχθεις ἐξ οἶων

207. εἶδε] ἴδε Br.

Ibid. χερσίν] χειροῖν Br.

208. αἰκεῖς] αἰκεῖ Br.

211. ὁ μέγας θεός] θεὸς ὁ μέγας Ald. Br.

206. ἄχθῃ. Æschyl. Choeph. 417. πάθομεν ἄχθεα. Eurip. Iph. Aul. 686. Ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγίνεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις. Quæ afferō, ne quis hic reponat ἄχθῃ.

208. Vide infra ad v. 228.

214. ἀνύσαντες ἔργα. Parum mihi satisfacit Johnsoni versio, *Qui perpetrarunt facinora*. Ἀντίον eleganter adhibetur *de rebus feliciter gestis*. Vide Dawes. Miscell. Crit. p. 206. Valckenaer. ad Theocrit. Idyll. xviii. 17. et quæ dabimus ad CEd. Col. 1838.

Ἔργα non sunt *quævis facta*, sed *facinora illustra*. Homerus Iliad. ι'. 443. περὶ κτεῖρά τε ἔργων. Utramque vocem eadem qua hic potestate conjunxit Æschyl. Pers. 768.

Hinc τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα interpretor, *Qui tam præclara facinora fortuna favente ediderunt*.

Τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
 Ἐμπίπλεις ἔτῳς ἀεικῶς ;
 Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
 Σᾶ θυδύμῳ τίκτεσ' αἰεὶ
 Ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς θυωατοῖς
 Οὐκ ἐρίσ' ἀπλάθειν.

220

218. ἐμπίπλεις] ἐπιπίπλεις Turneb.

Ibid. ἀεικῶς] αἰκῶς Br.

217. οἰκείας—ἄτας, si vera scriptura est, interpretari licet, *mala quæ Electra præ reliquis sororibus perpeti solebat*. Vid. v. 362. et seq. Non deterius tamen esset :

Οὐ γνῶμαν ἴχεις ἐξ οἶων

Τὰ παρόντ' οἰκεῖς, ἃ τ' εἰς ἄτας

Ἐμπίπλεις ἔτῳ σκαιῶς ;

Ἐξ οἶων οἰκεῖς per quales homines vivis, vel penes quos tuæ vitæ potestas est. Sic οἰκῶμεν pro ζῶμεν, CEd. Col. 1401.

Ἄτη vox ambigua est, significans et *damnum*, et *vesaniam*. Si vulgatam lectionem sequimur, priori notione accipienda est. Sed ad alteram potius ducit v. 226. in quo ad præcedentia Chori monita manifesta allusio est. *Vesaniam*, vel *vecordiam* significat apud Homerum quoque, Iliad. α'. 412. ι'. 115.

Ἐμπίπλεις quod habet Aldina, melius convenire videtur, quam vulgata ἐπιπίπλεις. Sic enim Plato habet ἐμπίπλιν ἀνομίαν epist. vii. p. 1284, E. Aristides: εἰς τούτους ἐμπίπτω τοὺς λόγους, tom. ii. p. 323.

Σκαιῶς, *morose*, *duro*. Auctor incertus apud Suidam v. σκαιός, Ὁ δὲ ἐν μὲν ταῖς ἐντιτύξεσι σκαιός ἦν· ἐν δὲ ταῖς πράξεσι καὶ μάλα ἐς τὸ ἰαντίον ἤπιος. Idem Suidas σκαιότης paullo post per ἀγριότης exponit.

Inter vulgatam lectionem et nostram hoc præcipue interest, quod vulgata proxime sequentem versum,

Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,

anticipat et superfluum quodammodo reddit; non item ea, quam ex conjectura posui.

221. τὰ δὲ, *hujusmodi mores*, vel *hujusmodi probra*.

222. ἐρίσ'. Vix credo ab Auctore esse. Tentabam: ἐρασ', ut Hom. Odyss. ι'. 230.

Ἀντιπροφὴ β'.

Ηλ. Ἐν δεινοῖς ἡναγκάσθην δῆ.

223. Ἐν δεινοῖς ἡναγκάσθην δῆ.] Ἐν δεινοῖς ἡναγκάσθην, ἐν δεινοῖς Ald. δεινοῖς ἡναγκάσθην, δεινοῖς Br.

Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανὲς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Malim tamen : ἄριστα.

223. Quod hic dedit H. Stephanus,

Ἐν δεινοῖς ἡναγκάσθην δῆ,

Triclinii, ut ipse profitetur, emendatio est. Ed. Ald. et MSS. Bodleiani exhibent :

Ἐν δεινοῖς ἡναγκάσθην ἐν δεινοῖς.

Quod etsi aperte mendosum sit, quippe nec metro congruum, nec commodam sententiam habens, pro minera tamen haberi debet, in qua nobis vera Sophoclis scriptura quærenda est. Ac primo, quid sibi hic vult ἡναγκάσθην? An subaudiendum τοιαῦτα λέγειν vel aliquid simile? At negat in proximis versibus Electra se ulla necessitate coactam hoc facere : negat, inquam, cum affirmat se nunquam, quoad vita duraverit, ab hac verborum intemperantia cessaturam :

— ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ ὀχέσω

Ταύτας ἄτας,

Ὅφρα μ' ἔχῃ βίος.

Animadvertite, quæso, Lector, in his quos citavi versibus tertium jam repeti ἐν δεινοῖς. Intelliges, opinor, in prioribus versibus positum fuisse argumentum ἀπὸ τῶν δεινῶν desumptum, cui hic respondet. Illud sic fortasse Auctor enunciaverat ;

Δεινοῖς συνεκλήσθην, ἐν δεινοῖς.

Ἐξοιδ'.

Periculis, periculis undecunque cincta sum. Probe scio. Pro συνεκλήσθην, si scripserint Veteres συνεκλίσθην, ut Callimachus κλᾶδα pro κλειδα H. in Cer. 45. (vid. et Gregor. de Dialecto Doric. sect. 126.) librariis ἡναγκάσθην inde facientibus proclivior lapsus erat. Συνεκλήσθην i. e. συνεκλίσθην bene hic convenire docebit locus Ari-

Ἐξοιδ'· ἔ λάθει μ' ὄργα.

Ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ χήσω

225

Ταύτας ἅπας,

Ὅφρα μ' ἔχη βίος.

Τίτι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα γυνὴ, λα,

Πρόσφορον ἀκούσαι μ' ἔπος ;

227. μ' ἔχη βίος] μὲ βίος ἔχη Ald.
Br.

228. ὦ φίλα] ὦ φίλια Ald. Br.
229. ἀκούσαι μ'] ἀκούσαι μ' Ald.

ftid. tom. i. p. 452. εἴτα καὶ εἰς ἀνάγκην κατακίλινται. Confer etiam Aj. 1291.

Qui in deinde in initio versus addidit, phrasin ad sequentium, puto, normam reformare voluit.

224. ἔ λάθει μ' ὄργα, non latet me ira mea. Sic fere Interpretes, ex ingenio mea supplentes. At neque sic bona sententia est. Non enim de ira sua a Choro admonita erat, sed de periculis, quibus ob linguæ intemperantiam exposita erat ; quæ ideo profitetur sibi non ignota esse. Legendum forte :

ἔ λάθει μ' ὄργμα.

Non latet me circumscriptio : ὄργμα circumscriptio ab εἴργω cobibeo. Hesychius ὄρχμαι, φεραγοί. unde alii fortasse ὄρχμα hic malint. Sed alteram scripturam tuetur locus incerti scriptoris apud Suidam v. ὄργμύοντες, ubi non prætulerim cum Kusterō ὄγμύοντες.

225. χήσω, compescam, cobibebo.

228. φίλα. Suidas φίλια habet, citans hæc ad v. καίρια. nec aliter Aldina et MSS. Bodleiani. Sed metro convenientius erit φίλα γυνὴ (pro φίλη γυνή) modo recte sic ἀντίστοιχον v. 208 constituerim :

Θανάτης δίδυμαιν χερσὶν αἰκνίς—

Τίτι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα γυνὴ λα—

Contra, si γυνὴλα nominativus pluralis est a γυνήλον, legendum erit φίλια.

229. ἀκούσαι μ'. Ita scribendum, non disjunctim ἀκούσαι μ'. Sensus est ; cui bene audiam, a quo laudabor ? Confer Philoct. 616.

Τίνι φρονέει καίρια ;
 Ἄνετέ μ', ἀνετε πῶς ἄγοροι.
 Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσε'.
 Οὐδέποτε ἐκ καμάτων δότοπαύσσομαι,
 Ἀνάεθμος ὧδε θρήνων.

230

Ἀνάπαισι.

Χο. Ἀλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ,
 Μάτηρ ὡσεί τις πιαῖ,
 Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

235

Ηλ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ ; Φέρε,
 Πῶς ἴππῃ τοῖς φθιμένοισι ἀμελεῖν καλόν ;
 Ἐν τίνι τῆς ἔβλας ἀνθρώπων ;
 Μήτ' εἴλω ἐντιμος τύποις.
 Μήτ', εἰ τῷ πρόσκειμαι χρεῖσθαι,
 Ξιωνάιοι μ' εὐκηλος, γονέων
 Ἐκτίμους ἰχθῦσιν πέρυγας

240

232. ταῦτα] τάδε Ald. Br.

232. Bene Johnsonus κεκλήσεται pro ἔσται positum censet, citans v. 977. Confer Æschyl. Pers. 2. et 242. Choeph. 1037. quæque præterea congestimus ad Eurip. Hecub. 625.

234. ἀνάεθμος—θρήνων. Sic Eurip. βορέων πινῶδες, Orest. 225. Διοπισμάτων ψευδόμαντις ibid. 1699. Noster ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος. CEd. Col. 147.

236. πιαῖ, bona, benevola. Vide Æschyl. Choeph. 395. Πιαῖ φρονέων, Pind. Olymp. iii. stroph. 2. Confer et Eurip. Ion. 764.

237. μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις, ne damnum tibi tua intemperantia consciscas. De ambiguitate vocis ἄτα dixi ad v. 217.

244. Versus mendosissimus, saltem intricatissimus. Lego :

Οἰκτισμὸς ἰχθῦσιν ἀπτίρυγας
 Ὀξύτων γόνων.

Ὄζυτόνων γόνων.

245

Εἰ γὰρ ὁ μὲν θενῶν

Γὰρ πὶ καὶ ἐδένων

Κείσεται πέλας,

Οἱ δὲ μὴ πάλιν

Δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,

250

Ἐρροι τ' ἂν αἰδῶς, ἀπάντων

τ' εὐσέβεια θνητῶν.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ἰαμβοί.

Χο. Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὺν ἀσφύδισ' ἄμα,

Καὶ τέμνον αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς

Λέγω, σὺ νίκα· σὺ γὰρ ἐφόμευδ' ἄμα.

255

Ηλ. Αἰχύνομαι μὲν, ὦ γυναικες, εἰ δοκῶ

Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαθον.

Ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,

Σύγνωντε· πῶς γὰρ ἦτις εὐχρηῆς γυνή,

Πατρῷ ὀρώσει πῆματ', ἐ δρᾶν τέδ' ἂν,

260

Ἄ γὰρ κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνῃν αἰεὶ

Θάλλοντα μάλλον ἢ κατὰ φθίνοντ' ὀρώ;

250. δώσουσ'] δώσουσιν Br.

252. εὐσέβεια] εὐσεβία Br.

Ibid. θνητῶν] θνατῶν Ald. Br.

259. σύγνωντε] ξύγνωντε Br.

Luclum ob parentes ita comprimens, ut non in ejulatus acutos erumpat. Sic locum laxius paullo interpretor. Vox οἰκτισμός extat Æschyl. Eumen. 189. Xenophont. p. 510, Sympof. sub initio. Polluc. lib. vi. cap. l. sect. 201.

257. πολλοῖσι θρήνοις, ob nimis multa lamenta. Construitur enim cum δοκῶ, non cum δυσφορεῖν.

262. θάλλοντα. Conf. Philoct. 262.

Ἦ, πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἢ μ' ἐγένετο,
 Ἐχθιστε συμβέβηκεν· εἴτα δώμασιν
 Ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τῶ πατρὸς 265
 Ζυῶμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι, καὶ τῶνδ' μοι
 Λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
 Ἐπὶ πῶς ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 Ὅταν θρόνοισι Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
 Τοῖσιν πατρώοις; εἰσὶ δ' ἐοδήματα 270
 Φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρῆες
 Σπένδοντα λουβάς, ἐνθ' ἐκείνον ὤλεσεν;
 Ἴδω δὲ τῶν τὴν πελοποννησίαν ὕβριν,
 Τὸν αὐτοφόντῳ ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 Ἐν τῇ παλαίνῃ μητρὶ, μητὴρ εἰ χρεῶν 275
 Ταύτῳ προσπαυδᾶν τῶνδ' συγκοιμημένην;
 Ἦ δ' ὥδ' ἐλπίων, ὥς τῳ μιάσσει
 Ζύνεσ', Ἐριννὺν ἔτιν' ἐκφοβεμένην
 Ἀλλ', ὥσπερ ἐχελῶσα τοῖς ποικιλοχρῶσι,
 Εὐροῦς ἐκείνῳ ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε 280
 Πατέρα τὸν ἄμυν ἐκ δόλῳ κατέκτανε,
 Ταύτῃ χορὰς ἴσησι, καὶ μηλοσφαγῇ
 Θεοῖσιν ἔμμην ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

266. τῶνδ' μοι] τῶνδ' ἱμοὶ Br.

274. αὐτοφόντην] αὐτοκτονήν Br. e Schol.

270. ἐοδήματα—ταυτὰ, i. e. vestimenta regibus solenniter gesta. Statius Theb. v. 315 *notas, regum gestamina, vestes*; et vi. 80 *cultusque, insignia regni, Purpureos*. Germanic. Arat. Phænomen. *Reges—satis religiose tunicati*. Nonnus κ'. 20.

— βασιλῆα φαίδρα τοκῆος

Δύσατο πορφύρῳ πεπαλαγμένα φαρία κόχλῳ.

283. ἔμμη' ἱερὰ. Quid proprie sint, docebunt annotata ad Eurip.

Ἐγὼ δ' ὀρώσ' ἡ δύσμορος κατὰ σέγας
 Κλαίω, τίτηκα, καὶ πικρῶ πάτρός 285
 Τὴν δυσάλαρναν δαῖτ' ἐπανομασμένην,
 Αὐτὴ πρὸς αὐτῷ· εἴδ' ἡδ' κλαῦσαι πάρα
 Τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονῇ φέρει.
 Αὐτὴ γὰρ ἡ λόγοισι γενναῖα γυνή
 Φωνῶσα, ποιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ· 290
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
 Τέθνηκεν, ἄλλος δ' ἔστις ἐν πένθῃ βροτῶν;
 Κακῶς ὅλοιο· μηδὲ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 Τῶν νῦν ἀπαλλάξαιαν αἱ κατὰ θεοί.
 Τὰδ' ἐξυβρίζ'· πᾶν ὅταν κλύῃ τινός 295
 Ἥζοντ' Ὀρέσην, τιμικαῦτα δ' ἐμμανὲς
 Βοᾷ παρὰ σῶσ'. Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
 Οὐ σὸν πῶδ' ἐστὶ πύργον, ἥτις ἐκ χερῶν
 Κλέψας Ὀρέσην τῶν ἐμῶν ὑπέξερθε;
 Ἀλλ' ἴδθι τι πῶσυσί γ' ἀξίαν δόχην. 300
 Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· σὺ δ' ἐποτρυνὼν πύλας
 Ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρῶν,

Heraclid. 780. Sed hic Sophocles, minus quidem proprie pro festo die adhibuit, qualemcunque ob causam celebrato. Et sic Suidas: Ἱερομνηταί· αἱ ἱερῶνδεῖς ἡμέραι ἱερομνηταί καλεῦνται.

286. δαῖτ', i. e. θυσίαν, *sacrificium*. Sic θῖων ἐν δαῖτι apud Homerum pluries. Virg. *Æneid.* viii. 186. *Has ex more dapes*. Vide et Pindari *Isthm.* ii. antistr. 3. et *Isthm.* iv. antistr. 4.

289. Clytæmnestra quomodo λόγοισι γενναῖα dici meruerit, non equidem intelligo: λόγοισι γυναικαῖα esset *Illa in infidiis fortis*. Confer v. 124.

290. φωνῶσα. Inepta et superflua vox, cui lubens suffecerim φωνῶσα *deprebendens*. Ἐξονειδίζει κακὰ verterim *aggerat convitia*; nisi scripsit Auctor καλὰ ironice.

- Ὅ πᾶντ' ἀναλκις ἔπος, ἢ πᾶσα βλάβη,
 Ὅ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας πέμψης.
 Ἐγὼ δ' Ὀρέστω τῶνδε προσμύσσω αἰὲν 305
 Πανσῆρ' ἐφῆξεν ἢ τέλειαν ἀπόλλυμαι.
 Μέλλων γδ' αἰὲν δρᾶν ἴ, τὰς ἔσας τί μου
 Καὶ τὰς δούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
 Ἐν οὖν ταῖσιν, ἔτε σωφρονεῖν, φίλας,
 Οὐτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τῇσιν κακῇσιν 310
 Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ πιηδύειν κακά.
 Χο. Φέρ' εἰπέ, πότερον οὗτος Αἰγιάδης πέλας
 Λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτες ἐκ δόμων;
 Ηλ. Ἡ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἴω πέλας,
 Θυραῖον οἰκνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει. 315
 Χο. Ἡ καὶ ἐγὼ παρῆστα μάλλον ἐς λόγους
 Τὴς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὥδε παῦτ' ἔχει.
 Ηλ. Ὡς νῦν ἀπόντος, ἰσθρεῖ τί σοι φίλον.
 Χο. Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ· τῇ κασιγνήτῃ (τί φῆς)
 Ἥζοντος, ἢ μέλλοντος, εἰδέναι θέλω. 320
 Ηλ. Φησὶν γε· φάσκων δ', εἰδέν ὧν λέγει τιθεῖ.
 Χο. “ Φιλεῖ γδ' ὀκνεῖν παρὰ γὰρ ἀνὴρ παράστων μέγα.
 Ηλ. Καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκείνον γὰρ ὀκνῶ.
 Χο. “ Θάρσει· πέφυκεν ἐδλὸς, ὥς' ἀρκεῖν φίλοις.
 Ηλ. Πέπειθ'· ἐπεὶ τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ. 325

307. τί μὲν] τ' ἐμὲ Br.

311. πολλή γ'] πολλή τ' F. 1.2.

316. Ἡ καὶ] ἢ δ' ἂν Ald.

319. Parentheseos notas delet Br.

319. Delendæ parentheseos notæ, ut constructio sit, εἰδέναι θέλω, τί φῆς. Sic melius decurrere videtur oratio. Non enim ignoro verbis sciendi genitivum nonnunquam subjici. Vide ad Trachin. 398.

- Χο. Μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὥς δόμων ὄρῳ
 Τὼ σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταῦτ' ἔφύσιν
 308 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρὸς, ἐντάφια χερσὶν
 Φέρουσιν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.
- Χρ. Τίν' αὖ σὺ τήνδ' πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις 330
 Ἐλθοῦσα φωνῆς, ᾧ κασιγνήτη, φάτιν;
 Κεῖδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
 318 "Θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
 Καίτοι ποσῶν γ' οἶδα κάματοι, ὅτι
 Ἀλγῶ πῖ τοῖς παρῶσιν ὥς ἂν, εἰ δένος 335
 Λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ αὐτοῖς φρονῶ.
 "Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ
 328 Καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
 Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βέλομαι ποιεῖν.
 Καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, ἔχῃ ἢ γὰρ λέγω, 340
 Ἀλλ' ἢ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλθούθεράν με δεῖ
 Ζῆν, τῶν κρατούντων ἐςὶ πάντ' ἀκουσέα.
- Ηλ. Δεινόν γε σ' ἔσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
 Κένεα λεληῶσαι, τ' δὲ τικτέσης μέλειν.
 Ἀπαντα γάρ σοι τὰ μὰ νεφετήματα 345
 Κένεα διδάκτα, κεδέν ἐκ σαυτῆς λέγεις.

327. ὅμαιμον hic est adjectivum, non substantivum. Ipsa enim Chrysothemis, ne dubites, ὅμαιμος φύσις dicitur. Sic Homerus ὁμηλικίη pro ὁμηλικίῃ. Vide et citata ad Aj. 771.

337. πλεῖν ὑφειμένη. Recte Scholiastes exponit.

340. Post λέγω, repetendum a versu superiori ποιῶν. *Pium est te, non ut ego suadeo, facere.*

341. μὲν δεῖ. Legendum, ni fallor, σὲ δεῖ, ut teste hic significet Chrysothemis, quæ infra apertius declarat v. 376 et 381.

Ἐπεὶ θ' ἐλθ' γε θάτερον, ἢ φρονεῖν κακῶς,
 ἢ τῶν φίλων φρονῆσα μὴ μνήμην ἔχειν.
 Ἦτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὥς εἰ λάβοις
 Σθένος, τὸ τέτων μῖσος ἐκδείξαις ἄν· 350
 Ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρεμένης,
 Οὔτε ξυνέρδεις, ἢ τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
 Οὐ ταῦτα πρὸς κακῶσι δειλίαν ἔχει;
 Ἐπεὶ δίδαζον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 Κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων. 355
 Οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκέντως δὲ μοι.
 Λυπῶ δὲ τούτους, ὥς τε τῷ τεθνηκότι
 Τιμὰς προσάπλιν, ἔτις ἔς' ἐκὼ χάρις.
 Σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισῆσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
 Ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι θ' πατὸς ζύνει. 360
 Ἐγὼ μὲν οὖν σὺν ἄν ππ', εἰδ' εἰ μοι τὰ σὰ
 Μέλλοι τις οἶσεν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς,
 Τέτοις ὑπικαθόμην· σοὶ δὲ παλαιά
 Τράπεζα κείδω, καὶ περιρέτω βίος.
 Ἐμοὶ γὰρ ἔσω τρῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον 365

347. ἐπεὶ θ'] ἐπειθ' Ald.
 Ibid. θάτερον] θάτερ' Ald. Br.

356. δέ μοι] δ' ἐμοί. Br. etiam 378.
 365. μὴ] νῦν Br.

347. θάτερον. Bodleiani duo θάτερ', quod anapaestum tollit, Tragicis in quarto loco plerumque vitatum. At non memini qui in hac phrasi, plurale θάτερ', non singulare θάτερον adhibuerit. Unde, si vel necessario ejiciendi essent anapaesti, malim ἢ delere, quam θάτερ' sine auctore recipere.

365. λυπεῖν. Scholiafles et hoc in MSS. invenisse videtur, et praeterea λυπεῖν, quod hunc sensum efficeret; *Mibi satis est non deficere alimenta*. Sed omnino retinendum λυπεῖν. *Mibi instar pabuli fit, non me duntaxat, sed alios angere*. Confer v. 357.

- Βόσκημα· ἢ σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' ἔσα· νῦν δ' ἔξον πατρός
 Πάντων ἀρίστη παῖδα κεκληῖσθαι, καλῶ
 Τῆς μητρός· ἔτω γὰρ Φανῇ πλείστοις κακῇ,
 Θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδῆσαι σές. 370
 Χο. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
 Ἐνεσθι ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
 Τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.
 Χρ. Ἐγὼ μὲν, ὦ γυναικες, ἡταῖς εἰμί πως
 Τῶν τῆσδε μύθων· ἔδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ, 375
 Εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτῶν ἱόν
 Ἦκασ', ὃ ταύτην ἴ μακρῶν χήσει γόων.
 Ηλ. Φέρ', εἰπέ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ
 Μείζον τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμι ἔτι.
 Χρ. Ἀλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ. 380
 Μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδ' ἐμὴ λήξαι γόων,
 Ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μήποθ' ἥλιος
 Φέγγος προσόψῃ· ζῶσι δ' ἐν κατηρεφῇ
 Στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά·
 Πρὸς ταῦτα φράζου, καὶ με μήποθ' ὕστερον 385
 Παθῆσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
 Ηλ. Ἡ ταῦτα δὴ μοι καὶ βεβῆλευνται ποιεῖν;
 Χρ. Μάλισθ' ὅταν περ αἰκάδ' Αἰγιοτοῦ μόλη.
 Ηλ. Ἀλλ' ἐξίκοιτο τῷδε γ' ἔνεκ' ἐν τάχῃ.
 Χρ. Τίν', ὦ τάλαινα, τὸνδ' ἐπηράσω λόγον; 390

369. φανῇ] φανεῖ Br.

375. ἔδ' ἂν] καὶ δ' ἂν Br.

377. τῶν μακρῶν] omittit τῶν Ald.

380. ἐξερῶ τοι] ἐξερῶ σοι Ald. Br.

381. λήξαι] λήξαι Ald. Turneb.

385. καὶ με] καὶ με Br.

387. μοι] με F. 1, 2. Br. c Codd.

381. λήξαι. Ita bene MSS. Bodleiani. Vulgo λήξαι.

- Ηλ. Ἐλθεῖν ἐκείνον, ἔτι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
 Χρ. Ὅπως πάθης τί χρεῖμα; πᾶ ποτ' εἰ φρενῶν;
 Ηλ. Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 Χρ. Βίη δὲ ἔ παρόντος ἔ μνείαν ἔχεις;
 Ηλ. Καλὸς γὰρ οὐμὸς βίωτος, ὥς τε θαυμάσαι. 395
 Χρ. Ἀλλ' ἦν ἂν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίεσσο.
 Ηλ. Μὴ μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῇν.
 Χρ. Ἀλλ' ἔ διδάσκω τοῖς κρατῦσι δ' εἰκάθειν.
 Ηλ. Σὺ ταῦτα θάπτει· ἐκ ἐμᾶς τρόπας λέγεις.
 Χρ. Καλὸν γε μέντοι μὴ ἔ ἀβελτίας πεσεῖν. 400
 Ηλ. Πεσέμεθ', εἰ χρεῖ, πατρὶ τιμωρέμεναι.
 Χρ. Πατὴρ δὲ τέτων (οἶδα) συγχνώμην ἔχει.
 Ηλ. Ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 Χρ. Σὺ δ' ἔχι πείσῃ καὶ συνανέσεις ἐμοί;
 Ηλ. Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή. 405
 Χρ. Χωρήσομαι τ' ἄρ' οἵπερ ἐσάλην ὁδῷ.
 Ηλ. Ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τὰδ' ἐμπυρα;
 Χρ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.
 Ηλ. Πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεσάτῳ βροτῶν;
 Χρ. Ὅν ἔκταν' αὐτὴ· τέτο γὰρ λέξαι θέλεις. 410
 Ηλ. Ἐκ ἔ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τέτ' ἤρεσεν;
 Χρ. Ἐκ δέματός τε νυκτέρῃ, δοκεῖν ἐμοί.
 Ηλ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγχλῆσθε γ' ἀλλὰ νῦν.
 Χρ. Ἐχεις τί θάρσος τέδε ἔ τάρβας πέρι;
 Ηλ. Εἴ μοι λέγοις τ' ὄψιν, ἐποιμ' ἂν τότε. 415
 Χρ. Ἀλλ' ἔ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

401. τιμωρέμεναι] τιμωρέμενοι Ald.
 Br.

404. πείσει] πείσει Br.

407. ἐμπορεύῃ] ἐκπορεύῃ Ald.

Ibid. τῷ] ποῖ Ald. Turneb.

413. συγχλῆσθε] συγχλῆσθε Br.

- ΗΛ. Λέγ' ἀλλὰ τῆτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι.
 Ἐσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτῆς.
 Χρ. Λόγος τις αὐτὴν ἐστὶν εἰσιδεῖν πατρός
 Τῷ σὲ τε καὶ μὲν δευτέραν ὁμιλίαν, 420
 Ἐλθόντος ἐς φῶς· εἴτα τὸνδ' ἐφέσιον
 Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, ἔ' φόρῃ ποτὲ
 Αὐτὸς, τανῶν δ' Αἰζαῖδος· ἐκ τε τῶδ' ἄνω
 Βλαστῆν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον
 Πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθένα. 425
 Τοιαῦτά τε παρόντος, ἥνιχ' ἡλίῳ
 Δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγαμένον·
 Πλείω δὲ τῶτων ἔ' κάτοιδα, πλὴν ὅτι
 Πέμπῃ με κείνη τῶδε τῷ φόβῳ χάριν.
 Πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, 430

429. πέμπει με κείνη] πέμπει μ' ἐκείνη
 Br. e Codd. C. D. T. et suo.

430, 431, 432. Hos tres v. Electra
 tribuit Ald.

420. δευτέραν ὁμιλίαν. Ne emendare festinemus, vetat δισσωὶν ὀνείρων infra v. 647. At unius duntaxat somnii, non duorum, in sequentibus meminit Chrysothemis. Quidnam igitur sibi volunt δευτέραν illud et δισσωὶν? An somnium id bis in eadem nocte a Clytæmnestra visum esse? quemadmodum somnia quædam, ad maiorem rei fidem faciendam, repetita fuisse traduntur. Cic. de Divin. lib. i. 25, et 26. Hæc si mens Auctoris fuit, obscurius paullo enunciat: quod in Sophocle quis miretur?

426. ἡλίῳ Δείκνυσι τῶναρ. Ex more Veterum hoc fecisse videtur. Confer Eurip. Iph. Taur. 43. Valerius Flaccus. v. 330,
Senferat ut pulsas tandem Medea tenebras,
Rapta toris, primi jubar ad placabile Phæbi
Ibat.

430. τῶν ἐγγενῶν, qui jura affinitatis tuentur. Vid. ad Antig. 205. Idem Platoni ὁμόγνοις θεοὶ dicuntur. Δία ξύναιμον habet noster Antig. 670. θεῶν ὁμογνίων CEd. Col. 1398.

Ἐμοὶ πιθέσθ, μηδ' ἀβελία πεσεῖν
 Εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτ' ἄλιν.
 ΗΛ. Ἄλλ', ὦ Φίλη, τέτων μὲν ὧν ἔχεις χερσὶν
 Τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· ἔ γάρ σοι θέμις,
 Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσάναι 435
 Κτερίσματ', οὐδὲ λυτρά προσφέρειν πατρί.
 Ἄλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
 Κρύψον νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς Ὀνύλῳ πατρὸς
 Τέτων πρόσφσι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,
 Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω. 440

432. ἀπώσῃ] ἀπώσῃ Br.

440. σωζέσθω] σωζέσθων Br. c Cod. suo.

436. κτερίσματ', ἐδὲ λυτρά. Cujusmodi fuerint in medio reliquit Poeta: ἱστάφια vocat v. 328. χοάς v. 408, et 442. ἔμπυρα v. 407. Libationes sepulchrales quales fuerint omnium planissime declarat Eurip. Iph. Taur. 161. ἔμπυρα interpretabitur Lucianus de Luctu, sect. 19. τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καδαγισμῶν, καὶ αὐτοὶ ὁρᾷ, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμῶτατον τῷ παρισκευασμένῳ, ὃ καπνὸς παραλαβὼν ἄνω εἰς τὸν ἕρα-
 ρὸν οἶχε] κ.τ.λ. Has inferias qui λυτρά dixerit non memini, tentabamque adeo λύτρα. Hesychius: Λύτρα, καδάσματα.

437. ἢ πνοαῖσιν. Alteri substantivo, non huic, accommodatur verbum κρύψον; de qua licentia fufe egit Dorvillius ad Chariton. p. 398. Hortabatur Electra sororem, ut inferias sibi a Clytæmnestra demandatas, vel ludibria ventis dispergeret, vel, si matris reverentia hoc prohiberet, saltem pulveri infoderet, tanquam thesaurum ipsi post fata sponte perventurum. Veteres, quæcunque mortuis devovebant, terra superinjecta occultare solebant: vid. ad Antig. 203. Cujus moris origo ad opinionem forte referenda est, mortuorum juris esse, quæcunque terra occultarentur.

438. εἰς Ὀνύλῳ. Tetigit Dorvillius ad Chariton. p. 97.

M

Ἀρχὴν γὰρ, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνή
 Πασῶν ἔβλασε, τάσδε δυσμῆρες χροᾶς
 Οὐκ ἂν ποῦ, ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέφερε.
 Σκέψαι γὰρ, εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
 Γέρα τάδ' οὐν τάφοισι δέξασθαι νέκυς, 445
 Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥς δυσμῆρης,
 Ἐμαχαλίδῃ, καὶ πὶ λατροῖσιν κάρα

441. ἀρχὴν γὰρ] ἀρχὴν δ' ἂν Ald. Br. 442. τάσδε] τάσδε μοι Ald.

441. τλημονεστάτη, *imprudētissima*. Sic τλημονέστατον λόγον Philoct. 367. Vide et supra v. 277.

447. ἱμαχαλίδῃ. Bene Grammatici μαχαλιδίνας interpretantur, quibus membrorum extremitates amputantur, et axillis cadaveris subjiciuntur. Tradunt porro hoc ab antiquis factum esse, mortui debilitandi causa, ne æque ad homicidium ulciscendum potens esset. Quod mihi cum hoc Sophoclis loco non satis convenire videtur. Commemoratur enim μαχαλισμός, ut causa cædi superaddita, cur Agamemnonis odium in Clytæmnestram implacabile esset; unde colligas contumeliām potius, quam homicidæ incolumitatem hoc more spectatam esse. De ἀκρωτηριασμῷ, quod ad μαχαλισμὸν proxime sane accedit, clara res est: vid. Hom. Odyss. χ'. 475. Apollon. Rhod. iii. 378. Virgil. Æneid. vi. 496. Arrianum de supplicio Bessi, Exped. Alex. lib. iv. cap. 7. Justin. xv. 3.

Etymologus porro cum in v. λῶεη tradat, ἀκρωτηριασμὸν hominum scelestorum poenam fuisse usitatam, non inepte emendes:

Ὑφ' ἧς θανὼν, ἄτιμος, ὥς δυσσεύς,

Ἐμαχαλίδῃ —

ut ἄτιμος cum ἱμαχαλίδῃ construatur. Ignominiose, ut scelestus, artus præcisos sub axilla gessit. Perfrigidum sane est δυσμῆρης: quem enim ferro interfecerat Clytæmnestra, num aliud quam δυσμῆρης esse potuit?

Quod sequitur ἐπὶ λατροῖσιν satis cum historia convenire non ne-

Κηλίδας ἐξέμαζεν· ἄρα μὴ δοκῆς
 Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τῷ Φόνι φέρειν;
 Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέγας· σὺ δὲ 450
 Τεμῶσα κρατὸς βοσρύχων ἄκρας φόβας,
 Κᾶμῶς ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως

448. ἐξέμαζεν] ἐξαίμαζεν F. 2.

gaverim. Tradunt enim antiqui, tragici saltem, Agamemnonem in balneo occisum fuisse, Æschyl. Agam. 1118. Eumen. 636. At quam vim ad πάθος augendum habeat balnei commemoratio, equidem non intelligo. An legendum?

— καὶ π' ἀλιτροῖσιν, κάρα

Κηλίδας ἐξέμαζεν.

Ἐπ' ἀλιτροῖσιν *velut ob scelera*: κάρα de capite Agamemnonis intelligendum est. Eustathius in Iliad. τ'. p. 1237. τὰ ἐκ φαίλου φόνου ἡμαγμένα ξίφη εἰς τὴν τῶν πιπτόντων κεφαλὴν ἀναμάττοντο. Fecisse hoc videntur homicidæ, velut testantes eum, quem occiderant, proprii sceleris debitas pœnas dedisse; unde phrasis; *tuo capite hoc absterges*. Hom. Odyss. τ'. 92. ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Crœsus apud Herodotum, i. 155. ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω. Eodem forte alludit Apollon. Rhod. iv. 234.

— τὰδε πάντα, δαήσοιλα κεφαλῇσι

Πάντα χόλον, καὶ πᾶσαν ἐὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.

448. ἄρα μή. Malim ἄρα μὴν, *an revera*.

450. οὐκ ἔστιν. Vid. Aj. 470. Eurip. Electr. 1066. et quæ dedi ad ejusdem Ion. 353.

451. ἄκρας φόβας. Vix putem morem fuisse summos capillorum apices vel Deo consecrare vel mortuis honoris causa offerre. Vid. annotata ad Eurip. Orest. 128. Victor. Var. Lect. lib. xxxii. 6. An igitur ἄκρας interpretandum *optimas, præstantissimas*? An mendo laborat locus, legendumque ἄβρας, non ἄκρας. Denique si quis ἄκρας ad κρατὸς referre maluerit, tueri se poterit ex annotatis ad Eurip. Orest. 270. Electr. 140.

- Ἄ'χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῇ τρίχα,
 Καὶ ζῶμα τοῦμόν, οὐ χλιδαῖς ἡσκημύρον.
 Αἰτοῦ δὲ προσωιτνῆσαι, γῆθεν Ὀμύρῃ 455
 Ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν
 Καὶ παῖδ' Ὀρέσῃν ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
 Ἐχθροῖσιν αὐτῶ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδῖ,
 Ὅπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέρας
 Χερσὶ σέφωμεν ἢ τανυῷ δωρούμεθα. 460
 Οἶμαι μὲν ἔν, οἶμά τι καὶ κείνῳ μέλον
 Πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπ' ὀνείρατα.
 Ὅμως δ', ἀδελφῇ, σοί τ' ὑπέργῃσιν τὰδε
 Καί μοι τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
 Πάντων ἐν ἄδου κειμύῳ κοινῷ πατρί. 465
 Χο. Πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ
 Εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τὰδε.

453. τήνδε λιπαρῇ] τήνδ' ἀλιπαρῇ Ald. Turneb. 464. καί μοι τ' ἰμοί τ' Ald. Br.

453. τήνδε λιπαρῇ τρίχα. Lectionem hanc conservavit Scholiaſtes, qui et ἰκέτιν τρίχα exponit. Extat adjectivum λιπαρῆς infra v. 1395. Œd. Col. 1181. Verbum λιπαρίῳ Œd. Tyr. 1448. Herodot. iii. 51. Vulgo τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα. Sed nullum datur adjectivum ἀλιπαρῆς.

454. ζῶμα. Plerumque ſignificat pallium, ut indicare videtur Scholiaſtes. Pallia tamen mortuis oblata non temere invenias: unde probabiliter idem de zona vel cingulo interpretatur, quam ab Electra, tæniām in promptu non habenti, quippe ſubito oblatam occaſionem celeriter arripienti, vice tæniæ conſecrari minime abſurdum erat.

457. ἐξ ὑπερτέρας χερὸς. Sic infra v. 1096. καθύπερθεν χερί. Eurip. Bacch. 879. χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν. Ἐξ pro μετὰ hic poni videtur. Nicander : Σκορπίον, ἐκ κέντροιο τιδηγμένον, Theriac. 14.

Χρ. Δράσω “ τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 “ Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ’ ἐπισπτεύδειν τὸ δρᾶν.
 Πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 Σιγὴ παρ’ ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔσω, φίλα.
 Ὡς εἰ τὰδ’ ἢ τεκῶσι πεύσεται, πικρὰν
 Δοκῶ με πᾶσαν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

470

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων
 Μάντις ἔφω, καὶ γνώμας
 Λαπομένα σοφᾶς,
 Εἴσιν ἅ πρόμαντις
 Δίκα, δίκαια φερομένα
 Χερσὶν κράτη μέτεσσιν, ὦ
 Τέκνον, οὐ μακρῶ χρόνῳ.
 Ὑπεσί μοι θράσος,
 Ἀδυπνόνων κλύουσιν

475

480

474. μὴ ἐγὼ] μὴ γὰρ Br.

481. θράσος] θάρσος Ald. Br.

468. τὸ γὰρ δίκαιον. Subobscura gnome sic fortasse intelligenda est; *De re honesta* (i. e. quam honestam esse constat) *disceptare non oportet, sed facere*. Οὐκ ἔχει λόγον plerumque sine nominativo, ut verbum impersonale; occurrit; valetque, *rationi minime consentaneum est*. Qua quidem ratione et hunc locum construendum cenfeo, ut δίκαιον accusativus sit verbo δρᾶν subjectus. Nec objici debet impeditus verborum ordo, Sophocli, ut a populari sermone remotior, haud raro captatus.

481, 2. μοὶ—κλύουσιν. Nota enallagen casuum, et vid. cl. Forsterum Ind. Platonico v. Accusativus.

Ἀρτίως ὀνειράτων·

Οὐ γάρ ποτ' ἀμνασῇ γ' ὁ φύσας

Ἑλλάνων ἀναξ,

485

Οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπληκτος

Ἀμφήκης γένυς,

Ἄ νιν κατέπεφνεν αἰ-

χίσταις ἐν αἰκίαις.

Ἀντισροφή.

Ἦξει δὲ καὶ πολύπας

490

Καὶ πολύχειρ, ἂ δεινοῖς

Κρυπτομένα λόχοις,

Χαλκόπας Ἐρινύς.

Ἀλεκτρ', ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα

Μιαιφόνων γάμων ἀμιλ-

495

λήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις·

Πρὸ τῶνδ' εἰ μ' ἔχει,

487. ἀμφήκης] ἀμφάκης Br.

489. ἐν] εἰν Ald.

490. Ἦξει δι] ἤξει Ald. Br.

494. Constructio est: [τινὲς] οἷσιν οὐ θέμις ἐπέβα [vel ἐπέβαν] ἄ-
λκτρα, ἀνυμφα ἀμιλλήματα [vel ὀμιλήματα.]

Nominativus etsi pluralis simulque masculinus sit, potest tamen
verbum singulare adjunctum habere, ut ostendi ad Eurip. Helen.
1378. Ἐπέβα igitur cum ἐπέβαν non mutaverim.

Pro ἀμιλλήμαθ' cum duo Bodleiani præbeant ἀμιλήματα, non
longe quærenda erat vera lectio, ὀμιλήμαθ'. Sic Eurip. νυμφικὰς ὀμι-
λίας Helen. 1420. Vox ὀμίλημα extat apud Platon. p. 841, A. et
in fragmento Euripidis Antiopæ apud Stobæum, serm. xxxvi.

497. πρὸ τῶνδε, ob hæc. Sic πρὸ φόβοιο ἔλκερ δηϊοῖσι λίποιεν, Iliad. ε'.
667.

Μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
Ἀφεγὲς πελαῖν τέρας
Τοῖς δρῶσι καὶ σιωδρῶσιν.

500

Ἦτοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
Οὐδ' ἐν θροφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκ-
τὸς εὖ κατασχέσει.

505

Ε Π Ω, Δ Ο Σ.

ὦ Πέλοπος ἂ πρόδεν

498. Superfluum est ἡμῖν, ut sæpe apud Euripidem μοί. Vide Barnesium in Indice.

505. κατασχέσει. Non displiceret κατασκήσει, ut ὄργαι κατασκή-
πυσιν Eurip. Hippol. 1436. Vide et Æschyl. Pers. 514. et 742.
Vulgata si retinetur, metaphora erit a navibus, quæ κατασχεῖν di-
cuntur, cum terræ appellunt.

506—517. Et si difficile sit rationem transpositionis reddere, præsertim ubi ῥῆσις aliqua paulo longius a sede sua deerravit, ne-
queo mihi persuadere epodon hanc proprium locum obtinere, Primo, commodè sententiam claudit, εἰ μὴ τόδε φάσμα v. s. κ. De-
inde mæstitiam spirat epodos, cum in fine antistrophes, Chorus, ad
boni eventus spem animum erigere cœperat; ut non facile intelli-
gas quid ei in memoriam Myrtili historiam revocaverit. At hoc
ipsum ἀσμάτιον ad finem proximi actus transferatur, post versum
876. jam venusta et dilucida erunt omnia. Quippe audita ex
nuncio Orestis morte, quam in curruum certamine accidisse men-
tiebatur, aptissime subiecisset Chorus ὦ πελόπονος ἱππεΐα, ὡς ἔμολες αἰ-
αὴν τὰδε γὰρ. Imo vel ex ἂ πρόδεν πελόπονος satis liquere videtur,
novam aliquam calamitatem ex aurigatione ortam, Chori animo
obversatam esse. Myrtili porro exemplum unquamne commodius
citari potuit, quam ubi similis fere casus lugendus erat?

Παλύπωνος ἱππεία,

Ὡς ἔμολες αἰανὴν

Τᾷδ' ἄγε γὰρ.

Εὐτε γὰρ ὁ ποντιοθεὶς

510

Μυρτίλος ἐκοιμάθη

Παγχρύσων διφρων

Δυσάνοισιν αἰκίαις

Πρόρριζος ἐκριφθεὶς,

Οὔτις πω

515

Ἐλείπεν ἐκ τῆδ' οἴκῳ

Παλύπωνος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Κλ. Ἀναιμένη μὲν (ὡς εἰκας) αὖ γρέφῃ

Οὐ γὰρ πάρες Αἰγιάδος, ὅς σ' ἐπείχ' αἰεὶ

Μή τοι θυραΐαν γ' οὔσαν αἰσχύνην φίλῃς.

520

Νῦν δ' ὡς ἄπες ἑκείνος, οὐδὲν ἐντρέπη

Ἐμὲ γε καὶ ταὶ πολλὰ πρὸς πολλὰς με δὴ

Ἐξείπας, ὡς θρασέϊα καὶ πέρα δίκης

Ἀρχῶ καθυβρίζου καὶ σὲ καὶ τὰ σά.

507. παλύπωνος] παλύπωνος Ald. Tur-
neb. Br.

513. δυσάνοισιν] δυσάνοις Ald. Br.

517. παλύπωνος] παλύπωνος Ald. Br.

519. αἰεὶ] αἰεὶ F. 1. 2.

511. ἐκοιμάθη. Confer Œd. Tyr. 980. Antig. 844.

518. γρέφῃ, pro ἀναγρέφῃ. Sic Plato epist. vii. ἐπὶ γῇ γρεφομένη p. 1284, A. Liban. vol. i. p. 843. A. κατὰ τὴν πᾶσιν γρέφονται.

Ἀναιμένη libera, custodia soluta. Sic vertendum esse ostendunt proximi duo versus; pariaque ipsa de se Electra testatur, v. 314, 15.

Ἐγὼ δὲ ὕβριν μὲν ἐκ ἔχω· κακῶς δὲ σε 525

Λέγω, κακῶς κλύουσι πρὸς σέθεν θανά.

Πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόοχημι αἰεὶ,

Ὡς ἐξ ἐμῶ τέθνηκεν· ἐξ ἐμῶ καλῶς·

Ἐξοῖδα, τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἐνεσί μοι.

Ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε, καὶ σὺν ἐγὼ μόνη 530

Ἡ, χερσὶν σ' ἀρήγειν, εἰ Φρονῶσ' ἐτόγχανες.

Ἐπεὶ πατὴρ αὐτός σός, ὃν θρηνηῖς αἰεὶ,

Τὴν σὴν ὁμαιμον μῆνος Ἑλλήνων ἔτλη

Θῆσαι θεοῖσιν, σὺν ἴσον καμῶν ἐμοὶ

Λύπης ὅτ' ἔπαυρ', ὥσπερ ἡ τεκῶσ' ἐγώ. 535

Εἶεν· δίδαζον δὴ με τῶ χάριν τίνων

Ἐθυσεν αὐτῶν· πότερον Ἀργείων ἐρεῖς ;

Ἄλλ' οὐ μετῶν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.

Ἄλλ' ἀντ' ἀδελφῶ δῆται Μενέλεω ; κτανῶν

Τᾶμ', οὐκ ἐμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην ; 540

Πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,

Οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς

Καὶ μητρὸς ὄντας ἧς ὁ πλεῖς ὅδ' ἦν χάριν ;

Ἡ τ' ἐμῶν ἀδὴς τίν' ἴμερον τέκνων

528. ἐξ ἐμοῦ καλῶς· Ἐξοῖδα] ἐξ ἐμῶ· καλῶς Ἐξοῖδα Ald. Turneb. Br.

530. εἶλε, καὶ ἐκ] εἶλεν, ἐκ Ald. Br.

535. τεκῶσ'] τέκνωσ' Ald. Br.

536. μετ' τῶ χάριν τίνων] μετ' τοῦ, χάριν τίνος Ald.

540. τῶνδ' ἐμοὶ] τῶνδ' ἐμοὶ Br. sic perpetuo.

528. ἐξ ἐμοῦ καλῶς· Ἐξοῖδα. An præstiterit post ἐμοῦ distingere?

— ἐξ ἐμοῦ· καλῶς

Ἐξοῖδα.

536. An legendum τοῦ χάριν, τίνων τ', cuius rei et quorum hominum gratia ?

ἢ ἤ τ' ἐκείνης ἔχε δαίσασθαι πλέον ; 545
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἔξ ἐμῶ
 Παίδων πόθος παρείτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν ;
 Οὐ ταῦτ' ἀβούλα κακῶ γνῶμην παῖρός ;
 Δοκῶ μὲν, εἰ ἔσῃς δίχα γνῶμης λέγω.
 Φαίη δ' ἂν ἡ θανέσασα γ', εἰ φωνὴν λάβοι. 550
 Ἐγὼ μὲν ἔν ἐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 Δύο θυμὸς· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
 Γνῶμην δικαίαν ἔχου, τὸς πέλας ψέγε.
 ΗΛ. Ἐρεῖς μὲν ἔχῃ νῦν γε μὴ ὥς ἄρ' αὖτις τι

552. φρονεῖν] φρονῶν Ald.

545. δαίσασθαι. Mortem sic depingi rariuscule est. Gratius tamen Cynegetico, 347.

——totumque avidissimus orcus

Pascitur, et nigris orbem circumsonat alis.

Seneca Herc. Fur. 554.

——mors avidis pallida dentibus.

Confer etiam Eurip. Alcest. 857. Antipater Anthol. p. 219,

——λοιμὸν ὅλας θοιμήτορα χέρσεν.

547. Μενέλεω. Sic cum iota subscripto recte exhibet Scholiafles Bodleianus. Vulgo Μενέλεω casu genitivo.

553. Si vera est scriptura, participium χοῦσα ad Electram referri debet; quod et Scholiafles placet. Sed mihi hoc perfrigidam sane sententiam præbere videtur; æquo judicio utens, alios vituperat. Quanto Clytæmnestra dignius esset; At si tibi non recte sentire videor, ipsa mentem puram habens, ineptos patienter fero. Græce;

Γνῶμην δικαίαν χοῦσα, τοὺς φαύλους γέγω.

Heathius τοὺς πέλας propinquos tuos interpretatur, Agamemnonem intelligens. Sed hoc de cognatis dici (ut ἑγγὺς Eurip. Heraclid. 37.) nondum mihi constat: τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας Hippol. 446. recte vertunt, iis qui alios amant.

- Λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἐξήκασ' ὑπο 555
 Ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὑπερ
 Λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.
 Κλ. Καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὦδ' ἀεὶ λόγοις
 Ἐξήρχες, ἐκ ἂν ἦθα λυπηρὰ κλύειν.
 Ηλ. Καὶ δὴ λέγω σοί· πατέρα Φῆς κτεῖναι; τίς ἂν 560
 Τούτῃ λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
 Εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
 Ὡς οὐ δίκη γ' ἐκτεῖνας, ἀλλὰ σ' ἔσπασε
 Παιδῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ζύνει.
 Ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν, τίνος 565
 Ποιῆς πὰ πολλὰ πνεύματ' ἔχ' ἐν Αὐλίδι·
 Ἡ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μεθεῖν.
 Πατὴρ ποθ' οὐμὸς, (ὡς ἐγὼ κλύω) θεᾶς
 Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 Στικτὸν κεράσῃν ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς 570
 Ἐκκομπάσας, ἔπος τὶ τυγχάνει βαλὼν.

556. τεθνηκός θ'] τεθνηκός γ' Ald. Br.

563. ἴσπασί] ἴσπασεν Ald.

558. Nota phrasin insolentem, λόγοις ἐξέρχων.

566. ποιῆς. An legendum ποιῆς?

569. ἐξεκίνησεν. Heathio placet ἐξεκίνησεν, quod speciem sane habet. Vulgatam tamen interpretari forte licet; *excitavit e cubili vel e latibulo ποδοῖν cursitatione.*

570. Tentabam;

— ὃν κατὰ σφαγὰς,

Ἐκκομπάσας ἔπος τὶ τυγχάνει, βαλὼν.

Quem ad jugulum feriēns, nescio quid jactabundæ vocis edidit: σφαγαὶ jugulum ut Eurip. Orest. 291. De cerva hac vide Libanium, tom. ii. p. 667.

Καὶ τοῦδε μηνίσουσι Λητώα κόρη
 Κατέχ' Ἀχαιῶς, ὡς πατὴρ ἀντίσθεμον
 Τοῦ θηρὸς ἐκθύσσει τὴν αὐτοῦ κόρη.
 Ὡδ' ἦν πρὸς κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις 575
 Ἀλλή σφατῶ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 Ἀνδ' ὦν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντίσθας, μόλις
 Ἐθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 Εἰ δ' οὖν (ἐρῶ γὰρ ἔ τὸ σὺν) κείνον θέλων
 Ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτῃ θανεῖν 580
 Χρὴν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν; πῶς νόμος;
 Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
 Μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετ' ἀγνοίαν τιθῆς.
 Εἰ γὰρ κτενοῦμ' ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 Πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις. 585
 Ἀλλ' εἰσὶν ἄρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 Εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνδ' ὅτι ταῦν
 Αἰχίσια πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
 Πατέρα τὸν ἄμυν πρόσθεν ἔξαπώλεσας, 590
 Καὶ παιδοποιεῖς· τὰς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 Καὶ εὐσεβῶν βλασόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
 Πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἂν; ἢ καὶ τὰτ' ἐρεῖς,
 Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 Αἰχρῶς δ', εἴανπερ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν 595
 Ἐχθροῖς γαμειῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὐνεκα.
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νεθετεῖν ἔξεστί σε,
 Ἥ πᾶσαν ἴης γλώσσαν ὡς τὴν μητέρα

585. τυγχάνεις] τυγχάνεις Ald.

598. ἴης] ἴεις Ald. ἴης Br.

- Κακοσομῆμ'· καί σ' ἔγωγε δεσπότην
 Ἡ μητὲρ' ἔκ' ἔλασεν εἰς ἡμᾶς νέμω, 600
 Ἡ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
 Πολλοῖς αἰεὶ ζυῶσαι, τῷ τε στυγνῷ.
 Ὅ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,
 Τλήμων Ὀρέσης δυσυχῇ τρίβει βίον.
 Ὅν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάστορα 605
 Ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθ' ἐνον,
 Ἐδρῶν ἂν, εὖ τούτ' ἴσθι· τῷ δ' ἔγ' ἔνεκα
 Κήρυξέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
 Εἴτε σόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
 Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, 610
 Σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ κατασχύνω φύσιν.
 Χλ. Ὅρῳ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
 Ζυῖσι, τοῦδε φροντίδ' ἔκ' εἰσπρῶ.
 Κλ. Ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,
 Ἦτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, 615
 Καὶ ταῦτα τηλικῶτος; ἄρ' οὐ σοὶ δοκεῖ
 Χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνῃς ἄτερ;
 Ηλ. Εὖ νῦν ὀπίσσω τῶνδε μ' αἰσχύνῃν ἔχειν,
 Κεῖ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὅθ' ἔνεκα
 Ἐξώρα πρᾶσσω καὶ ἐμοὶ περσευκότα. 620
 Ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμάρτυρα καὶ τὰ σὰ
 Ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βία.
 "Αἰχροῖς γὰρ αἰχρὰ πρᾶγματ' ἐκδιδάσκειται.
 Κλ. ὦ θρέμμι ἀναιδές, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τὰμ' ἔπη,

612, 13. Verto; video Electram iras spirantem, sed utrum jure an injuria, aliis curae esse nondum video.

620. ἔξωρα. Recte interpretes; aetati meae incongrua. Id utique Clytaemnestra exprobraverat; καὶ ταῦτα τηλικούτος.

- Καὶ τάρχα τὰ μὰ, πόλλ' ἄραν λέγειν ποιῆ; 625
 ΗΛ. Σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιῆς
 Τούργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκειται.
 ΚΛ. Ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν, θράσους
 Ταῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἰγιάδος μόλη.
 ΗΛ. Ὅρας; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι 630
 Λέγειν ἀ χρήζοιμ', ἐδ' ἵπτασαι κλύειν;
 ΚΛ. Οὐκοῦν ἑάσεις ἐδ' ὑπ' Ὀφήμεν βοῆς
 Θῦσαί μ', ἐπεὶδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
 ΗΛ. Ἐὼ, κελεύω· θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ
 Τοῦμὸν σόμ'· ὥς ἐκ ἂν πέρα λέξαιμι ἔτι. 635
 ΚΛ. Ἐπαίρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
 Πάγκαρπ', ἀνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίας
 Εὐχὰς ἀνάχῳ δαιμάτων ἀ νῦν ἔχω.
 Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προσεττήριε,
 Κεκρυμμένην μὲ βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις 640
 Ὁ μῦθος, ἐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 Πρὸς Φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίαις ἐμοί·

638. ἀ νῦν] ἂν νῦν Ald. Br.

626. νιν, *ista*. Plurale pariter est Eurip. Bacch. 979, et Helen. 1561, ubi ἰδὼν δὲ νιν παρόντας. Vide et CEd. Tyr. 887.

628. θράσους—ἀλύξεις. Eadem constructio est Antig. 494. Orian. Halieut. iii. 104. Nec dissimile est τῆς νόσου περιεργίαι Philoct. 1072.

639. Φοῖβε προσεττήριε, *Phœbe, ante aedes stans*. Hesychius: Ἀγνοεῖς ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἐστὼς βωμὸς, ἐν οἷματι κίοτος. Plura ibi dabunt Interpretes.

640. κεκρυμμένην—βάξιν. Non putem Clytæmnestram submissa voce hæc eloqui, ut audire Electra non posset: sed βάξιν κεκρυμμένην vocare, quod mentem suam verborum ἀμφιβολίαις occultare studeret. Mox enim dicit, non sibi expedire πᾶν ἀναπτύξαι i. e. totam rem dilucide enarrare.

Μὴ σὺν Φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
 Σπείρῃ ματαίαν βάζειν ἐς πᾶσαν πόλιν.
 Ἄλλ' ὦδ' ἄκχε· τῇδε γὰρ καὶ γὰρ φράσω. 645
 Ἄ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
 Διοσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἀναξ,
 Εἰ μὴ πέφνηεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
 Εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
 Καὶ μὴ, με πλάττῃς τῷ παρόντος εἴ τινες 650
 Δόλοισι βελάσῃσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς·
 Ἄλλ' ὦδ' ἐμὶ αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβῆ βίῳ,
 Δόμους Ἀτρεϊδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 Φίλοισί τε ζυνοῦσαν, οἷς ζύνειμι νῦν,
 Εὐήμεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ 655
 Δύσνοια μὴ πρόσσεσιν, ἢ λύπη πικρά.
 Ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλόν, ἴλεως κλύων,
 Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαίτμεθα·
 Τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σωπώσης ἐμοῦ,
 Ἐπαξιώ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι. 660
 Τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὄρεῖν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,
 ΗΛΕΚΤΡΑ.

Παι. Ξεναὶ γυναῖκες, πῶς αἶν εἰδέην σαφῶς
 Εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθους τάδε;
 Χο. Τὰ δ' ἐστὶν, ὦ ξέν· αὐτὸς εἰκάσας καλῶς.
 Παι. Ἡ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ 665
 Κεῖναι; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

648. πέφνηεν] πέφυκον F. 1. 2.

664. εἰκάσας] ἤκασας Bt.

Χο. Μάλιστα πάντων, ἥδε σοι κενὴ πάρα.

Παι. ὦ χαῖρ' ἀνασσα· σὺ φέρων ἤκω λόγους
Ἡδεῖς φίλα παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίοτῳ θ' ὁμοῦ.

Κλ. Ἐδεξάμην τὸ ρηθέν· εἰδέναι δέ σε
Πρώτισα χρήζω τίς σ' ἀπέσειλε βροτῶν. 670

Παι. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

Κλ. Τὸ ποῖον, ὦ ξέν', εἰπέ· ὦσα φίλα γὰρ ὦν
Ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, περσφιλεῖς λέξεις λόγους.

Παι. Τέθνηκ' Ὀρέσης· ἐν βραχεὶ ξυνθεῖς λέγω. 675

Ηλ. Οἱ γὰρ τάλαιν', ὀλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

Κλ. Τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.

Παι. Θανόντ' Ὀρέσην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω.

Ηλ. Ἀπωλόμην δύσηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.

Κλ. Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε, 680
Τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται.

Παι. Καπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.

Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος

Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἀθλων χάριν,

Ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων 685

676. Οἱ γὰρ] Οἱ ἐγὼ Br. & Codd. vett.

670. ἐδεξάμην τὸ ρηθὲν, *accipio omen*. Omen est, quod a pædago dictum erat, se ἡδεῖς λόγους afferre. Clytæmnestræ, somniis perturbatæ et sollicitæ, optime convenit hæc exclamatio.

683. Lego et distingo:

— εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος

Πρόσχημ', ἀγῶνος Δελφικῶν τ' ἀθλων χάριν.

Honestius est, propter certamen et præmia Delphica, quam quod vulgata duntaxat dicit, propter præmia Delphica.

Πρόσχημα Ἑλλάδος interpretor locum in quo se ostentare solebat Græcia.

Δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρώτη κρίσις,
 Εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
 Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσιν τὰ τέρματα,
 Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
 Χάπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 Οὐκ οἶδα τοῖδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 Ἐν δ' ἴδ' ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
 Δρόμων διαύλων πεντάεθλ' ἀ νομίζεται,
 Τέτων ἐνεγκὼν πάντα τὰ πινίκια
 Ὀλβίζειτ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλέμενος,
 Ὀνομα δ' Ὀρέσης, τῷ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος σράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
 Καὶ ταῦτε μὲν τοιαῦθ'. “Ὅταν δέ τις θεῶν
 “ Βλάβῃ, δῶναιτ' ἀν οὐδ' ἀν ἰσχύων φυγεῖν.

690

695

688. φύσει] φέσει Br.

691. τοῖδ' τοιάδ' Br. e Cod. suo.

692. βραβεῖς] βραβῆς Br. ut etiam v. 711.

688. τῇ φύσει. Levicula depravatio mirum quantum hunc locum obscuravit. Legendum enim τῇ φέσει, i. e. τῇ ἀφέσει. Suidas : ἀπὸ γραμμῆς οἶον, ἀπ' ἀρχῆς ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφειτηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἀφισιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν. Sensus est; *metam carceribus pernecitate adjungens*. Antipater Anthol. p. 1.

Ἡ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων, ἡ τέματος εἰδὲ τις ἄκρη

Ἡδῖον, μίσσῳ δ' ἔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

690. ἐν πολλοῖσι παῦρα, *pauca ex multis, quæ dici possent*.

693. Legendum et distinguendum;

Δρόμων, διαύλων, πένταθλ' ἀ νομάζεται.

ἀ νομάζεται. Reliquorum certaminum natura ex nomine cognoscitur; non item Pentathli. Hinc pædagogus, *eorum quæ pentathla vocantur*; more hominum, quibus in sermonem nomen paullo insolentius incidit. Δρόμον a Diaulo diversum esse ostendat, si cui id dubium est, Pindarus Olymp. xiii. antistr. 2.

Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν 700
 Ἦν, ἥλις τέλειοντος, ὠκύπτεσ' ἀγῶν,
 Εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα.
 Εἰς ἧ' Ἀχαιοὺς, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἴπιστάται·
 Καὶ κεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων 705
 Ἴππεσ, ὁ πᾶμπλος· ἕκτος, ἐξ Αἰτωλίας
 Ξανθαῖσι πώλοισ· ἔβδομος, Μάγνης ἀνὴρ·
 Ὁ δ' ὄγδοος, Λεύκιππος Αἰνιᾶν γένος·
 Ἐνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἀπο·
 Βοιωτὲς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον. 710
 Σπάντες δ' ὅτ' αὐτὲς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς
 Κλήροισ' ἐπῆλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
 Χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγξος ἦζαν· οἱ δ' ἅμα
 Ἴπποις ὁμοκλήσαντες, ἠΐας χερσὶν
 Ἔσεισαν· ἐν ᾧ πᾶς ἐμεσώθη δρόμος· 715
 Κτύπε κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 Φορεῖθ'· ὁμῶς δὲ πάντες ἀναμειγμένοι,
 Φεῖδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβάλοι
 Χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.

708. Αἰνιᾶν] Αἰνιᾶν Ald. et infra 711. ὅτ' ὅθ' Ald. Turneb. Br.
 w. 726. Αἰνιᾶνος.

704. ζυγωτῶν. Hesychius: ζυγώσω—κλείσω.

710. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, *decem curruum numerum explens*: an
 potius *decimum currum implens*, i. e. ipse suo corpore obtinens. Ju-
 dicet lector.

711. Legendum cum Aldina ὅθ', i. e. ὅθι ubi: non, ut vulgo, ὅτ',
 i. e. ὅτι quando.

719. χνόας τις αὐτῶν. Legendum, ni fallor, χνόας τις ἄλλων. Men-
 tem loci cepit et reddidit Johnsonus.

Ὅμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσις 720
 Ἦφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικῇ πνοαί.
 Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην γῆλην ἔχων
 Ἐχριμπί' αἰεὶ σύριγχα· δεξιὸν τ' ἀνείς
 Σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
 Καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔσασαν δίφροι· 725
 Ἐπειτα δ' Αἰνιάνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 Πῶλοι βία φέροντι, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
 Τελῶντες ἔκταν ἐξδομόν τ' ἤδη δρόμον,

722. ἔχων. Ab hoc participio regitur σύριγχα. Constructio est :
 ἔχων σύριγχα ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην γῆλην, ἔχριμπτ' αἰεὶ. Confer annotata
 ad Philoct. 308.

727. ἐκ δ' ὑποστροφῆς, et in reflexione. Sic ἐκ νυκτῶν, in nocte, Thæ-
 tet. apud Anthol. p. 211. Vide et annotata ad Philoct. 1104.

728. Pro τελῶντες malim τελῶντος. Quo tempore Ænian hic sex-
 tum septimumque cursum absolueret. Septimumque, inquam : puto
 enim τὶ et pro ἢ aut hic usurpari. Vide annotata ad Eurip. Bacch.
 407. Sextum septimumque simul absolvi nimis ridiculum est. In
 curuum certamine duodecim flexus fuisse docet ex Pindar. Olymp.
 iii. stroph. 3. Camerarius.

Planior sententia foret, si hic versus cum præcedenti locum
 commutaret ;

Ἐπειτα δ' Αἰνιάνος ἀνδρὸς ἄστομοι,
 Τελῶντος ἔκταν ἐξδομόν τ' ἤδη δρόμον,
 Πῶλοι βία φέροντι —

Sed quæ plana sunt vitare, non sectari solet Sophocles. Quid quod
 in tristi casu enarrando venustatis aliquid habet intricatior ordo?

Quærat fortasse aliquis, cum Poeta nullibi tradat Ænians hu-
 jusce equos cursum retro vertisse, quomodo fieri potuerit, ut fron-
 tibus adversis in Barcæos equos impegerint. Hunc nodum, modo
 non ineptum fuerit talem a Poeta ἀνρίσσαν, in figmento præsertim
 enarrando, exigere ; nodum, inquam, hunc ita solvere licet. Fin-
 gamus lineam, quam describere debuerint currus, ellipsin fuisse,

Μέτωπα συμπαίῃσι Βαρκαίοις ὄχοις·
 Κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἐνὸς κακοῦ, 730
 Ἐθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 Ναυαγίων Κρισσαῖον ἱππικῶν πέδον.
 Γνοῦς δ' οὐχ' Ἀθιωῶν δεινὸς ἡνιοτρόφος,
 Ἐξω παρασπᾶ, κἀνακωχέει, παρὲς
 Κλύδων' ἐφιππον ἐν μέσῳ κυκώμῃον. 735
 Ἥλαιω δ' ἔχατος μὲν, ὑτέρας δ' ἔχων
 Πῶλκς Ὀρέσης, τῷ τέλει πῖσιν Φέρων.

729. συμπαίῃσι] συμπαίῃσι Ald.
 732. Κρισσαῖον] Κρισσαῖον Br.

736. ὑτέρας δ'] ὑτέρας Br. e Cod. Aug.
 gust.

cujus duo foci fuerint metæ:

Jam quid vetat equos Ænīanis cursum introrsum flectentes equorum insequentium frontibus occurrissē?

Sed nimium, puto, diligentes sumus.

729. Βαρκαίοις ὄχοις. Optime interpretatur Heathius, *Barcæis equis*: ostendens etiam ex Phaethontis fragmento ὀχήματα equos significare. Adde Eurip. Ion. 1170.

736. ὑτέρας. Legendum forte εὐσφύρας, bonis talis præditos. Ratio sc. hic reddenda erat spei, quam de se excitaverat Orestes, qui, pædagogo teste, τῷ τέλει πῖσιν ἔφειν, fiduciam de fine certaminis fautoribus suis dedit. Εὐσφυρος epithetum est onagri Oppian. Cyneg. iii. 183.

Ὅ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλειμμένον,
 Ὅζυν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
 Πῶλοις, διώκει· καῖσισώσαντες ζυγὰ 740
 Ἥλαυνέτην, πῶτ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
 Καὶ τὲς μὲν ἄλλες πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 Ὠρθῶθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων.
 Ἐπεῖτα, λύων ἡνίαν δρεϊσερὰν 745
 Κάμπιοντος ἵππε, λανθάνει σήλην ἄκραν
 Παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας,
 Καὶ ἀντύγων ὠλίοθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 Τμητοῖς ἱμάσι· πῦ δὲ πίπλοντος πῆδῳ
 Πῶλοι διεπαύρησαν εἰς μέσον δρόμον. 750
 Στρατὸς δ', ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπιωκότα
 Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 Οἱ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 Φορούμηνος πρὸς ἔδρας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 Σκέλη προφαίνων· ἔς τέ νιν διφρηλάται, 755
 Μόλις καταχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
 Ἐλυσαν αἵματηρὸν, ὥς τε μηδὲνα
 Γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἀν' ἄθλιον δέμας.
 Καὶ νιν πυρὰ κείαντες ὄφρ' ἐν βραχεῖ
 Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ 760

740. καῖσισώσαντες] καῖσισώσαντε Br. e Schol.

741. πῶτ'] τὸτ' Br. e Cod. A. et aliis.
759. κείαντες] κήαντες Ald. Br.

753. λαγχάνει. Non deterius foret, τυγχάνει, quod ut varia lectio a Scholiasta commemoratur. Nam et hoc accusativum, quam rarius, adsciscit: vid. Eurip. Phoeniss. 1709.

760. δειλαίας σποδῶ. Legendum, ni fallor, accusativo plurali δη-

- Φέρουσιν ἄνδρες Φωκίων τεταγμένοι,
 Ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
 Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
 Ἀλγεῖνὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, εἴπερ εἶδομην,
 Μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν. 765
 Χο. Φεῦ, Φεῦ, τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι πῖς πάλαι
 Πρόρριζον, ὡς εἴκεν, ἔφθαρται γένος.
 Κλ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον Ὀτυχῇ λέγω,
 ἢ Δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει
 Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς. 770
 Παι. Τί δ' ὦδ' ἀθυμεῖς, ὦ γυνὴ, τῷ νῦν λόγῳ;
 Κλ. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
 Πάχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίνεται.
 Παι. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς εἴκεν, ἤκομεν.
 Κλ. Οὔτοι μάτην γέ· πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 775
 Εἴ μοι θανόντος πῖς ἔχων τεκμήρια
 Προσηλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,
 Μασῶν δ' ὀπταῖς καὶ τροφῆς ἐμῆς, Φυγὰς
 Ἀπεξενούτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
 Ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι 780
 Φόνος πατρώος, δεινὸν ἐπηπείλει τελεῖν,
 ὦς οὔτε νυκτὸς ὕπνον, ἔτ' ἐξ ἡμέρας,

763. σοί] τοί Br.

772. οὐδὲ γὰρ] οὐδὲ καὶ Br.

773. προσγίνεται] προσγίνεται Br.

779. καί μ'] καί μ' Br.

λαίας σποδούς. Rariusculum est hujus nominis plurale; occurrit
 tamen in versu Sotionis apud Athenæum, lib. viii. p. 336, F.

762. ἐκλάχοι. Sententia postulare videtur ἐκλάχῃ.

768. τί ταῦτα. Supplendum ex sequentibus λέγω. Quidnam hæc
 dicam? τί ταῦτα λέγω;

- Ἐμὲ στεγάζειν ἡδὺν· ἀλλ' ὁ προσπατῶν
 Χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θαναμένην.
 Νῦν δ' ἡμέραι γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμα φόβου 785
 Πρὸς τῇσδ' ἐκείναις θ'. ἡδὲ γὰρ μείζων βλάβη
 Εὐνοϊκος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνυσ' αἰεὶ
 Ψυχῆς ἀκρατον αἷμα· νῦν δ' ἐκηλάσας,
 Τῶν τῇσδ' ἀπειλῶν οὐνεχ', ἡμερῶσομεν.
 Ηλ. Οἱ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶσαι πάρα, 790
 Ὅρεςα, τὴν σὴν συμφορὰν, ὅθ' ὦδ' ἔχων
 Πρὸς τῇσδ' ὑβρίζῃ μητρός· ἅρ' ἔχει καλῶς ;
 Κλ. Οὗτοι σύ· κείνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
 Ηλ. Ἄκουε, Νέμεσις τῷ θανόντος δῆτιώς.
 Κλ. Ἦκυσεν ὦν δῖ, καπεκύρωσεν καλῶς. 795
 Ηλ. Ὑβρίζε· νῦν γὰρ εὐτυχῆσα τυγχάνεις.
 Κλ. Οὐκοῦν Ὅρεςης καὶ σὺ παύσετον τάδε ;

785. ἡμέραι κ. τ. λ. usque ad νῦν v. 788,
 in parenthesi dedit Br. δι᾽ ante
 ἔκηλα omisso.

794. Νέμεσις] Νέμεσι Ald. Br.
 797. Οὐκῆν] Οὐκῆν (sine interrogatio-
 ne) Br.

783. ὁ προσπατῶν χρόνος. Non tempus quodcunque, sed tempus
 adveniens, tempus futurum Clytæmnestram male habuit. An igitur
 legendum ?

—— ὁ προσπατῶν

Χρόνος διηγέ μ' αἰὲν——

Hesychius: πατιῶν, πορεύομαι. Æschyl. Agam. 1307. πρὸς βωμόν εὐ-
 τάλμως πατιῶς. Oppian. Cyneg. i. 66.

— δι' ἡρίην δύναεις πατίεσθαι ἀταρπόν.

Διηγέ ut ὁ δι' ἀνάγει με πολὺν ἤδη χρόνον Philostrat. Vit. Apollon. lib.
 iii. cap. 38. Idem lib. v. cap. 42. διήγετο pro ἐτέφετο, sc. μελιττέ-
 τας διήγετο καὶ ἄρτοις.

794. Νέμεσις. Nihil opus Νέμεσι reponere. Conf. Eurip. Iph.
 Taur. 929. Helen. 1419.

- Ηλ. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
- Κλ. Πολλῶν ἀν' ἡκοῖς, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσης βοῆς. 800
- Παι. Οὐκοῦν δ' ὀπασείχοιμ' ἀν', εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
- Κλ. 'Ηκισ'· ἐπέειπερ οὐτ' ἐμοῦ καταξίως
Πράξεις, ὅτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
'Αλλ' εἰσιθ' εἴσω· τήνδ' δ' ἔκτοσθεν βοᾶν
'Εα πᾶθ' αὐτῆς καὶ τὰ τῷ φίλων κακά. 805
- Ηλ. Ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κωδυνωμένη
Δεινῶς δακρυῦσαι καπικωκυῖσαι δοκεῖ
Τὸν υἱὸν ἢ δύσηνος ὧδ' ὀλωλότα;
'Αλλ' ἐγχεῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγὼ,
'Ορέσα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανόν. 810
- 'Αποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενός
Αἱ μοι μόναί παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ πατὴρ ἤξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
Καί μοι ταλαίνης· νῦν δὲ πᾶσι με χρὴ μολεῖν;
Μόνῃ γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεσπρημένη 815
- Καὶ πατὴρ ἤδη· δεῖ με δελεῦειν πάλιν
Ἐν τοῖσιν ἐχθίστοις ἀνθρώπων ἐμοὶ
Φονεῦσι πατρός· ἄρα μοι καλῶς ἔχει;
'Αλλ' οὔτι μὲν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
Ξύνδικος ἔδομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ 820
- Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφίλος ἀνάνῳ βίον.
Πρὸς ταῦτα, καίνετω τις, εἰ βαρύνεται,

816. πατὴρ ἤδη] πατρός· ἢ δὲ Br.

800. ἔπαυσας. Ed. Johnf. errore typographico ἔπαυσαι.

Τῶν ἔνδον ὄντων· ὥς χάρις μὲν, ἣν κτήνη·
Λύπη δ', εἰς ζῷ· τοῦ βίης δ' οὐδεὶς πόθος.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χο. Πού ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἣ 825
Πού φαέθων Ἄλιος,
Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
Κρύπτεσιν ἔκηλοι;

823. κτήνη] θάνα Br. e Schol.

826. Ἄλιος] Ἀέλιος F. 2.

825—828. Hos versus Electrae tribuit Br.

827. ἐφορῶντες. Locus postulat verbum cujus sensus fuerit *intuentes, aspicientes*. i. e. ἐσορῶντες, non ἐφορῶντες.

828. κρύπτουσιν, *occultant*. At minime occulta erant Clytemnestrae scelera, neque opus erat sole, ut in lucem proferrentur. Ergo hic vertendum potius *obscurant*; i. e. negligendo obsolescere et obscurari sinunt. Raro scelera, frequentius paullo res honestae factaeque egregia κρύπτεσθαι dicuntur. vid. ad CEd. Col. 286.

Licet etiam κρύπτουσιν per *occultant se* interpretari. Vide ad Eurip. Phoeniss. 1152. et ad Nostri CEd. Tyr. 987.

Antistrophe ut in Aldina et MSto. Bodl. exhibetur una voce strophē superat. An igitur hinc excidit ἄτιτα?

Εἰ ταῦτ' ἐσορῶντες,

Ἄτιτα κρύπτουσιν ἔκηλοι.

Hesychius: ἄτιτος, ἀτιμώρητος.

Electrae hanc ῥῆσιν tribuendam censebat Mudgius, ut ipsi, summa desperatione affectae, magis quam Choro convenientem: cui tamen conjecturae habeo quod opponam. Iis utique verbis ῥῆσιν suam terminat Electra, tanquam omni deinde usu loquelae omisso, mortem oppetere decrevisset. Quae enim hoc de se professæ erat;

Λύπη δ', εἰς ζῷ· τοῦ βίης δ' ἐδὲις πόθος,

Ηλ. Ἐ εἰ, αἰ αἰ.

Χο. ὦ παῖ, τί δακρύεις;

830

Ηλ. Φεῦ.

Χο. Μηδὲν μέγ' αὔσης.

Ηλ. Ἀπολεῖς.

Χο. Πῶς;

Ηλ. Εἰ τῶν Φανερώς οἱ-

835

χομένων εἰς αἶδαν

Ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ

829. Ἐ aspiratum exhibet Br.

836. αἰς] εἰς Ald.

833. Ἀπολεῖς] Ἀπολεῖς με Turneb.

an ab ea statim Deos objurgari expectes? Choro contra, prosperis impiorum rebus, Electraeque immerentis infortunio indignanti, optime convenit hujusmodi exclamatio.

832. Μηδὲν μέγ' αὔσης. Interpretatur Heathius, *ne insolenter quidquam contra numen dicas*: comparatque *μηδὲν μέγ' εἰπης* Aj. 386. Adde Theocrit. Idyll. x. 20. Virg. Aeneid. x. 547. Verum aliud est *μέγ' εἰπεῖν*, aliud, ni fallor, *μέγ' αὔειν*, cum *αὔειν* non sit *loqui*, sed *clamare*, *vociferari*. Verterim igitur, iisdem fere quibus Johnsonus verbis; *Ne altum clama-veris*. Sic *μέγα* passim ab Homero cum verbo ἰαχὸν conjungitur. Μηδὲν autem pro adverbio μὴ accipiendum. Vid. Suidam in Μηδὲν μακρὰν.

833. Ἀπολεῖς. Sic legendum cum ed. Ald. et MSS. Bodl. Vulgo ἀπολεῖς με.

835. τῶν Φανερώς οἰχομένων εἰς αἶδαν. Ridiculus fuisset Chorus spem aliquam de Orestia fuggerens, quem mortuum esse minime dubitabat. Nec eo refertur sententiam finit adverbium *Φανερός*, quod tum maxime adhiberi solet, cum dubitandi locus aliquis, perexiguus tamen, relinquitur. Ergo τῶν οἰχομένων εἰς αἶδαν cum *πραγμάτων* subaudito construendum puto. Si de rebus manifesto perditis et pessundatis spem aliquam suggeris. Νεκρὰ πράγματα de rebus desperatis dici ostendimus ad CEd. Tyr. 45.

Ταχομένας

Μᾶλλον ἐπιμέδασθ.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων

840

Χρυσοδέτοις ἔρκεσι

Κρυφθέντα γυναικῶν

Ἀπάταις καὶ νῦν ὑπὸ γαίας

Ηλ. (Ἐ, ἔ. ἰώ.)

839. ἐπιμέδασθ] ἐπιμέδασθαι Br.

842. κρυφθέντα γυναικῶν Ἀπάταις]

κρυφθέντ' ἀπάταις Turneb. κρυφθέντα γυναικῶν Br.

841. ἔρκεσι. Etsi non damno, lectori tamen perpendendum relinquo, annon scripserit Auctor ἔρκεσι ab ἔρκεσι.

842. κρυφθέντα. Amphiarum in profundum terræ specum demersum non male depingit hæc vox. Oraculum Alcæoni datum apud Athenæum, lib. vi. p. 232, F.

ἢ ποτε μήτηρ

Ἀμφιάρεον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν.

Nec aliter Alcæus in Anthol. p. 254. de naufrago quodam; ὦμα δὲ πόντος ἔκρυψ'. Videtur tamen vox κρύπτεσθαι de quovis genere mortis poetis in usu fuisse. Confer huj. fab. 874. Eurip. Bacch. 955. Diotimus Anthol. p. 208.

Ἄσχος ὁ λυσιμυλὸς ἀμφικάλυψ' αἰδώς.

An et huc pertinent Hesychiana illa? Κρίεις, νεκροί. Κρίεσις, πνεύμα. Κρυβήτας, τετελευτηκότας.

Ibid. γυναικῶν Ἀπάταις. Vocem γυναικῶν ut metrum contrariam eiecit homo imperitissimæ audaciæ Trielinius, eoque auctore omiserunt Turnebus et Stephanus. Ea tamen resecta perit sententiæ gratia et venustas. Voluit utique Poeta significare, ornamenta aurea γυναικῶν ἀπάταις esse, i. e. fœminis decipiendis apta: καθόλου τὸν χρυσὸν γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν, ut est in Scholiastæ annotatione. Metrum quomodo accommodari debet, in notis ad strophē docuimus.

Χο. Πάμφυχος ἀνάσσει.

845

Ηλ. Φεῦ.

Χο. Φεῦ δῆτ' ὅλοα γάρ.

Ηλ. Ἐδάμην γάρ.

Χο. Ναί.

848. Ἐδάμην γάρ] Ἐδάμην; Ald. Ἐδάμην—Br.

845. *πάμφυχος ἀνάσσει*. Obscura locutio, et quæ Scholiastis negotium fecit. Mihi ex orationis scopo verisimile fit Chorum hic Electræ in memoriam revocasse, Amphiaræum, qui scelere Eriphylæ Orco demissus fuerat, postea tamen ipsâ pœnas dante, pristinam apud mortuos dignitatem recuperasse. Apud Veteres enim, qui violenta morte perierant, apud Inferos αἵτιμοι esse credebantur, quamdiu inulti erant: vid. Æschyl. Eumen. 97. Jam ζῶειν, et ζῶος εἶναι poetis valet *dignitate et opibus florere*. Sic v. 1443. ζῶον οἱ γὰρ ἐποικίμενοι. Plura dabimus ad CEd. Tyr. 45. Hinc pro *πάμφυχος* corripiebam *ἑμφυχος ἀνάσσει*, *vivit et regnat*, i. e. dignitate pristina floret. Sed nihil temere mutandum. Fieri enim potest ut Poeta per *πάμφυχος* et *ἑμφυχος*, et aliquid plus quam *ἑμφυχος*, indicare voluerit.

847, 8. Χο. Φεῦ δῆτ' ὅλοα γάρ.

Ηλ. Ἐδάμην γάρ.

Posterius γὰρ in omnibus Bodleianis deest, pariterque in ed. Colinaei, quæ Aldinam, puto, expressit. Metro porro inutilis est, sensui vero officit. Sed neque personæ hoc in loco recte mihi distribui videntur. Choro certe melius conveniunt quæ consolatoria sunt, Electræ quæ tristitia. Hinc emendabam:

Ηλ. Φεῦ.

Φεῦ δῆτ'. Χο. Ὅλοα γάρ

Ἐδάμην.

Ηλ. Ναί.

Οἶδ', οἶδ' ἰφάνη γάρ

Μελίτωρ—

Ὅλοα hic accipiendum nominativo singulari de Eriphyla: *Periit*

ΗΛ. Οἶδ', οἶδ'. ἐφάνη γδ 850
Μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
Πένθ'· ἐμοὶ δὲ οὔτις ἔτ' ἔσθ'.
Ὅς γδ ἔτ' ἔω,
Φροῦδος ἀναρπαδείης.

Στροφή β'.

Χο. Δειλαία δειλαίων κυρεῖς. 855
ΗΛ. Καὶ γὰρ τοῦδ' ἴσωρ, ὑπερίσωρ,
Πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
Δεινῶν συγνῶν τ' Ἀχαιῶν.
Χο. Εἶδομεν αἰ θροεῖς.
ΗΛ. Μή με νῦν μηκέτι 860

858. δεινῶν] δεινῶν τα Br.

Ibid. Ἀχαιῶν] ἀχέων Ald. Br. ἀ-
χαιῶν Turneb. in marg.

860. Μή με νῦν] μή με νῦν Br.

enim scelesti. Continuatur autem argumentum ex priori Chori
ρήσει. Honoratur Amphiaras apud Inferos; periit enim scelesti. Ideo
sc. honoratur, quia illa perierat.

855. Δειλαία δειλαίων. Conjungit vetus Interpres, ut sensus sit,
Inter miseros miserrima: ad quam formam et ἰορτὴ ἰορτῶν dici notat.
Plura hujusmodi dabimus ad OEd. Col. 1302.

857. πανσύρτῳ παμμήνῳ, i. e. διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον.
Per πάνσυρτον indicatum puto numerum et vehementiam malorum
quæ ipsam, instar diluviei omnia trahentis, obruebant; per πάμ-
μηνον durationem. Pro Ἀχαιῶν versu sequenti non dubitanter lege-
rim αἰκίων, i. e. αἰεκίων, ut bene exponit Dawesius Miscell. p. 317.
Vid. supra v. 489. Aristoph. Eccles. 659. Etiam πολλῶν in suspi-
cionem mihi venit. Prætulerim certe;

Πανσύρτῳ παμμήνῳ τ' ὈΧΛΩΝ

Δεινῶν, συγνῶν τ' αἰκίων.

Παραγάγης, ἴν' οὐ -

Χο. Τί φής;

Ηλ. Πάρεσιν ἐλπίδων

Ἐτι κοινοτόκων

Εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.

865

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. " Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος.

Ηλ. Ἥ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις

Οὕτως, ὡς κείνῳ δυσάνω,

Τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι;

862. addit ad finem v. αὐδᾶς δὲ ποῖον Ald.

861. παραγάγης. Johnsonus vertit *soleris*; quo sensu non memini me legisse. Valet potius *demulceas verbis*, vel *decipias*.

Ibid. ἴν'. Locus postulat vocem, cujus vis fuerit, *quandoquidem*. Vide igitur, Lector, an hic conveniat ἴνα.

862. Ed. Ald. et MSS. Bodl. sic exhibent;

Τί φής; αὐδᾶς δὲ ποῖον.

Sed αὐδᾶς δὲ ποῖον ex paraphrasi interlineari in contextum migrasse videtur.

863. Pro ἐλπίδων melius intelligerem ἀσπίδων *clypeorum*, ut Orestes dicatur Electrae clypeus fuisse. Vel ἀλκίδων. Hesychius: ἀλκίδι, δυνάμει.

865. ἀρωγοί. Scholiastes ἀρωγαί legit, quod verum puto.

869. τμητοῖς. Supra hoc epithetum loris tribuerat v. 749.

Ibid. ὀλκοῖς. De loris vel habenis non alibi occurrit. Nec certum est vel metaphorice de iis dici posse. Hesychius ὀλκὴ quidem per ἔντην exponit, sed non ὀλκός. Thucydides lib. iii. cap. 15. de machinis adhibet, quibus naves in terram subducuntur. Sed an inde sequitur ad lora transferri posse? Mihi igitur verisimilius fit, legendum hic ὀλκεῦσι i. e. ὀλκεῦσι. Hesychius, ὀλκεῖς, οἱ (forte οἱς)

Χο. Ἄσκοπος ἂ λώβα.

870

Ηλ. Πῶς γὰρ οὐκ ; εἰ ξένος

Ἄτερ ἱμαῖν χερσῶν,

Χο. Παπαί.

Ηλ. Κέκλυθεν, οὔτε τῷ

Τάφῳ ἀντιάσας,

875

Οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμεβοί.

Χο. Ὑφ' ἡδονῆς τοι, Φιλπέτη, διώκομαι,

872. ἱμαῖν χερσῶν] ἱμαῖν χερσῶν F. 2.
Br. ἱμαῖν χερσῶν Ald.

874. οὔτε τῷ] οὔτε τῷ Ald. Br.
877. τοι] σοί Br.

τὰ ἀμφέλλητρα ἐπισπῶνται. Si enim de hominibus loqueretur, dixisset potius, οἱ ἐπισπῶντες. Sed neque ullo modo verisimile est, fuisse inter piscatores certum hominum numerum, retibus trahendis destinatum, quique ab eo munere ὀλκίῃς audirent. Addo Suidam : Ὀλκίῃσιν. Οἱ δὲ Τρῶες ὀλκίῃσι πολλοῖς καὶ ἀρτήμασιν ἀνέψαντες. Hic cur Kusterus scripturam bis occurrentem mutatum iret, nulla ratio erat. Tenendum porro *lora jugalia* proprie ὀλκίῃς dici potuisse, quod eorum ope currus trahatur ; non item *babenas*, sed metonymice tantum et quatenus Orestem humi trahentes ὀλκίῃν vicem præstabant.

Ibid. ἐγκύρσαι. Suspicionem verbum hoc de infauis tantum casibus adhiberi.

870. ἄσκοπος. Sic legisse videntur Suidas et Hesychius. Mihi tamen pro rei atrocitate non satis grave videbatur epitheton, legendamque adeo ἄσπετος.

874. κίευσαν. Vide Aj. 641.

876. γόνι, *luctum*. Nempe eorum quos præsentem corpore ante sepulturam celebrari mos erat. Vid. porro ad v. 506.

877. διώκομαι, *festino*. Vide ad Eurip. Herc. Fur. 1085.

- Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
 Φέρω γὰρ ἡδονάς τε, καὶ ἀνάπαυλαν ὧν
 Πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν. 880
- ΗΛ. Πόθεν δὲ ἂν εὖροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
 Ἄρηζιν, οἷς ἴασιν ἐκ ἑνὸς ἰδεῖν;
- Χρ. Πάρες Ὀρέσης ἡμῖν ἴαθι τῷτ' ἐμῷ
 Κλύεσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
- ΗΛ. Ἄλλ' ἢ μέμνηας, ὦ τάλαινα, καὶ πῖ τοῖς
 Σαυτῆς κακοῖσι, καὶ πῖ τοῖς ἐμοῖς γελαῖς; 885
- Χρ. Μὰ τὴν πατρώαν ἐσίαν, ἀλλ' ἔχ' ὕβρει
 Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκείνον ὡς παρόντα νῶν.
- ΗΛ. Οἱ μοι τάλαινα καὶ τίνος βροτῶν λόγον
 Τόνδ' εἰσακέσας, ὥδε πεισθεῖς ἄγαι; 890
- Χρ. Ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμῷ τε κοῦκ ἄλλω, σαφῇ
 Σημεῖ ἰδοῦσα, τῷδ' ἐπιστεύω λόγῳ.
- ΗΛ. Τίν', ὦ τάλαινα, ἰδοῦσα πίσιν; ἐς τί μοι
 Βλέψασα, θάληπ' ἡ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
- Χρ. Πρὸς νῦν θεῶν ἄκχεσον, ὡς μαθῶσά με 895
 Τολοιπὸν ἢ φρονῶσαν, ἢ μωρὰν λέγης.
- ΗΛ. Σὺ δὲ οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
- Χρ. Καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.

884. post κλύεσ' interpungit Br.

894. τῷδ'] τῷδε Turneb.

895. μαθῶσά με] μαθῶσ' ἐμοῦ Br.

898. σοί] τοί Ald.

878. τὸ κόσμιον, *verecundiam incessus*. Deinde subaudiendum ὥτι.
Omittens (vel negligens) verecundiam incessus, ut cito venirem.

884. Interpungendum post κλύεσ', ut ἐναργῶς ad πάρες referatur.

894. πυρί. Passim apud Hippocratem *febrim* valet πῦρ. Ad
 perturbationem mentis, pariter ac Sophocles, transfert Max. Ty-
 rius Diff. xiii. cap. 7. πῦρ αὐτὸν (sc. Alcibiadem) ἐπιτίμειται πολὺ καὶ
 ἄγχιον, καὶ τὰς λογισμὰς ἐπιταράττει.

Ἐπὶ γὰρ ἦλθον πατὴρ δ' ἄρχαιον τάφον,
 Ὅρῳ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτης 900
 Πηγὰς γάλακτος, καὶ περισεφῇ κύκλῳ
 Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθρώπων θήκην πατρός.
 Ἰδοῦσα δ' ἔχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
 Μή τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπη βροτῶν·
 Ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερχόμεν τόπον, 905
 Τύμβῃ προπέριπον ἄσπον· ἐχάτης δ' ὁρῶ
 Πυρᾶς νεωρῇ βόσρυχον τετμημένον·
 Κόθ' οὖς πάλαν ὥς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 Ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλάτα βροτῶν
 Πάντων Ὀρές τ' ἔθ' ὁρᾶν τεκμήριον 910
 Καὶ χερσὶ βατάσασα, δυσφημῶ μὲν οὐ,

904. ἐγχρίμπη] ἐγχρίπη Ald. Turneb.

899. ἀρχαῖον τάφον. Melius intelligerem ἀγίρατον inbonoratum. Vide Eurip. Electr. 325. et seq.

906. ἐχάτης—Πυρᾶς. Sic Hom. Odyss. γ'. 251. Ἡ σὺν Ἀργεῖος ἦν Ἀχαιῶν. Noster Philoct. 639. πρὸς ἄγοντα. In omnibus sup- plendum videtur ἐπί.

908. ἐμπαίει. Non verbum activum esse videtur, sed neutrum; unde et ὄμμα versu sequenti non accusativi casus est, sed nominativi.

909. σύνηθες. Familiaris Chrysothemidi nec visus esse poterat, nec spes quam inde conceperat. An igitur legendum σύνηθες, ut ψυχῇ σύνηθες id sit quod uno verbo θύμηθες significare solent poetæ? Vox σύνηθες extat Nicand. Alexipharm. 512. formata ibi a σὺν et ἄρῳ. Hic fuerit a σὺν et ἀρίσκω, quemadmodum πανῆρες apud Hesychium a πᾶν et ἀρίσκω. Συνηθής, si bonus auctor præberet, æque hic commodum esset.

Ibid. ὄμμα. An spes? ut Trachin. 206 et 1036.

911. βατάσασα, prebendens, vel contrectans. Vide infra v. 1499. et quæ dedi ad Eurip. Cyclop. 379.

Χαῖρ' ἀνδρῶν ἐμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων·
 Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἔξεπίσταμαι,
 Μήτε τόδ' ἀγλαΐσμαι πλὴν κείνῃς μολεῖν.
 Τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σὲ τότε; 915
 Καὶ γὰρ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
 Οὐδ' αὖ σὺ πῶς γὰρ, ἥ γε μηδὲ πρὸς θεῶς
 Ἐξέσ' ἀκλαύσω τῆσδ' ἀποσῆναι σέγης;
 Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρός αὖθ' ὁ νῆς φιλεῖ
 Τοιαῦτα πράσσειν, ἔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν. 920
 Ἀλλ' ἔς' Ὀρέσσει ταῦτα τὰπιτίμια.
 Ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε· “ τοῖς αὐτοῖσί τοι
 “ Οὐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασταεῖ
 Νῶν δ' ἦν τὰ πρὸς θεὸν συγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
 Πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα καλῶν. 925
 Ηλ. Φεῦ τῆς ἀνοίας· ὥς σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.
 Χρ. Τί δ' ἐσίν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 Ηλ. Οὐκ οἶδ' ὅποι γῆς, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

920. ἐλάνθανεν] ἐλάνθαν' ἂν Br.

922. ἀλλ'] ἀγ' Br.

923. αὐτὸς] αὐτὸς Br.

913. ἐξεπίσταμαι. Non vertendum certo scio, sed valde existimo. Hesychius: ἐπίσταμαι—οἶσμαι. Vide et Porti Lexicon Ionicum.

921. τὰπιτίμια, munera. Conf. v. 1400.

922. θάρσυνε. Non semper transitiva sunt hujus formæ verba. De ταχύνω vid. ad Aj. 1183. Plutarchus Marco Catone: τὰ δυνά-
 δη καὶ τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ, vol. i. p. 348, B. Adde citata ad Trachin. 1192.

925. κύρος. An legendum κρενὸς fons, scaturigo? Liban. vol. ii. p. 438, B. πηγῆς ἀγαθῶν ἀπολωλυίας.

928. ὅποι γῆς. Vide ad Eurip. Bacch. 506. Liban. vol. ii. p. 411, B. ἐδὲ οἱ γῆς ἦσαν διὰ τὸν αἶον εἰδότες.

- Χρ. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἄγ' εἶδον ἐμφανῶς ;
 Ηλ. Τέθνηκεν, ὦ πάλαινα· τὰ κείνῃ δέ σοι 930
 Σωτήρι ἔρρει· μηδὲν ἐς κείνόν γ' ὄρα.
 Χρ. Οἱ μοι πάλαινα· τῷ τὰδ' ἤκαστας βροτῶν ;
 Ηλ. Τῷ πλεσίον παρόντος ἡνίκ' ὦλλυτο.
 Χρ. Καὶ πῶς ἔστιν ἔτος ; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
 Ηλ. Κατ' οἶκον, ἡδύς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής. 935
 Χρ. Οἱ μοι πάλαινα· τῷ γὰρ ἀνθρώπων πότε ἦν
 Τὰ πολλὰ πατὴρ πρὸς τάφον κτερίσματά ;
 Ηλ. Οἷμα μάλισ' ἐγωγε τῷ τεθνηκότος
 Μνημεῖ' Ὀρέξῃ ταῦτα προδιδίναί τινα.
 Χρ. ὦ δυσυχής· ἐγὼ δέ σιν χαρὰ λόγους 940
 Τοῖσδ' ἔχουσ' ἑσπευδον, οὐκ εἰδυῖ ἄρα
 Ἴν' ἤμεν αἴτης· ἀλλὰ νῦν ὅθ' ἐκόμεν,
 Τὰ τ' ὄντα πρόωθεν, ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.
 Ηλ. Οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· εἴαν δέ μοι πιθῇ,
 Τῆς νῦν παρῆχης πημονῆς λύσεις βάρος. 945
 Χρ. Ἦ τὰς θανόντας ἐξαναθήσω ποτέ ;
 Ηλ. Οὐκ ἔσθ' ὅγ' εἶπον· εἰ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφην.
 Χρ. Τί γὰρ κελθεῖς ὦν ἐγὼ φερέλυσος ;
 Ηλ. Τληνὰί σε δρῶσιν ἀν' σ' ἐγὼ παραινέσω.
 Χρ. Ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', ἐκ ἀπώσσεμαι. 950
 Ηλ. Ὅρα· “ πόνος τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.
 Χρ. Ὅρῳ· ζυωοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν δένω.

930. τὰ κείνῃ] τὰ κείνῃ Br.

949. σὲ post αἴν' omittit Br.

935. ἡδύς, *lætus*. Sic enim Electræ videbatur. Liban. vol. i. p. 881, B. ἡδύς (*lætiores*) ποιήσεις τὰς πολυμήτους. Sed neque ineptum foret interpretari ; *jucundus, ne matri quidem infuavis*.

Ηλ. Ἄκκε δὴ νῦν ἢ βεβέλωμαι πλεῖν.
 Παρυσίαν μὲν οἶδα ἔσσι σύ περ φίλων,
 ὧς ἔστις ἡμῖν ἐστίν, ἀλλ' ἀδὴς λαβὼν 955
 Ἀπεσέρηκε, καὶ μόνον λελείμεθον.
 Ἐγὼ δ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίω
 Θάλλοντά τ' εἰσήκον, εἶχον ἐλπίδας
 Φόνος πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός.
 Νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστίν, εἰς σέ δὴ βλέπω, 960
 Ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώος Φόνος
 Ἔν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσῃς κτανεῖν
 Αἰγιοθόν· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
 Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; εἰς τίν' ἐλπίδων
 Βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεσι μὲν ἔνεκιν 965
 Πλούτῃ πατρώος κτήσιν ἐσερημήνῃ,
 Πάρεσι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τῷ χρόνῳ
 Ἀλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.
 Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
 Τούτῃ πώτ'· οὐ γὰρ ὧδ' ἄβελός ἐς' ἀνὴρ 970
 Αἰγιοθός, ὥς σε σὸν ποτ' ἢ καμὸν γένος
 Βλασεῖν ἔασαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῇ.

954. παρυσίαν] παρυσία Turneb. qui et post μὲν interpungit.

957. ἐγὼ δ'] ἐγὼγ' Br.

958. θάλλοντά τ'] θάλλοντά γ' F. 2. Br. e Cod. D.

962. κατοκνήσῃς] κατοκνήσεις Br. e Codd. A. et E.

964. εἰς] εἰς Br.

970. ταύτῃ] ταύτῃ Br. qui, ut prius, Atticam terminationem secundae personae passivae et mediae formae ubique in futuris reponit.

958. θάλλοντά τ'. Malim θάλλοντ' ἔτ', *florentem adhuc*.

965. ὀρθήν, *salvum, sospitem*. Conf. OEd. Tyr. 39, 50, 51, 88, 714.

966—8. ἐσερημένη—γηράσκουσιν. Vid. N. Forsteri Indicem in Platonis v Dialogos v. Accusativus.

Ἄλλ' ἦν Πρίαπη τοῖς ἐμοῖς βελύμασι,
 Πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 Θανόντος οἴσῃ, τῷ κασιγνήτῳ θ' ἅμα. 975
 Ἐπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλδύερα
 Καλῇ τολοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαζίων
 Τεύξῃ. " Φιλῆ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾷ.
 Λόγῳ γε μὴν εὐκλειαν ἔχ' ὁρᾷς ὅσῃ
 Σαυτῇ τε καὶ μοι προσβαλεῖς πεισθεῖς ἐμοί; 980
 Τίς γάρ ποτ' ἀσῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν,
 Τοιοῖσδ' ἐπαίνοισι ἔχι δεξιόσεται;
 " Ἰδεάδε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,
 " Ὡ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξέσωσάτην.
 " Ὡ πῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ, 985
 " Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, παρούσῃτην φόνε.
 " Τούτῳ Φιλῆν χρῆ, τῷδε χρῆ πάντα σέβειν.
 " Τῷδ' ἔν θ' ἐορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 " Τιμᾶν ἅπαντας οὐνεκ' ἀνδρίας χρεῶν.
 Τοιαῦτά τοι νῦν πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, 990

977. καλῇ] καλεῖ Br.

989. ἀνδρίας] ἀνδρείας Ald. Br.

974. 5. εὐσέβειαν—οἴσῃ, *famam pietatis adipisceris*. Vid. Antig.
936. Eurip. Iph. Taur. 682.

977. καλῇ. Præfens pro futuro. Vide Æschyl. Prometh. 766.
et 847. CEd. Tyr. 785. Antig. 899. et quæ dedi ad Eurip. Electr.
1066.

An καλῆμαι hic ponatur pro εἰμι minus certum est. De ea licen-
tia videri possunt citata ad Eurip. Hecub. 625.

985. εὖ βεβηκόσιν. Similes locutiones vide in notis ad Eurip.
Heraclid. 611.

986. παρούσῃτην. Non *duces erant*, ut interpretes, sed *administrabant*.
Vide annotata ad Eurip. Androm. 221.

Ζώσαιν θανέσαιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος.

Ἄλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνοι πατρί·

Σύγκαμν' ἀδελφῶ· παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·

Παῦσον δὲ σαυτήν, τῷτο γινώσκουσ', ὅτι

“ Ζῆν αἰαχρὸν αἰαχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν. 995

Χο. Ἐν τοῖς τοῖστοις ἐστὶν ἡ περιμηθία

Καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

Χρ. Καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν

Ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν

Τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ ἐχὶ σῶζεται. 1000

Ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοῖστον θράσος

Αὐτὴ θ' ὀπλίῃ, κάμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;

Οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, ἐδ' ἀνὴρ ἔφυς·

Σθένεις δ' ἑλαττον τῶν ἐναντίων χερσῶν.

Δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὲς καθ' ἡμέραν, 1005

Ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, καὶ πὶ μηδὲν ἔρχεται.

Τίς οὖν, τοῖστον ἄνδρα βαλεῦων ἐλεῖν,

Ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;

Ὅρα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ

Κτησώμεθ', εἴ τις τέσδ' ἀκούσεται λόγους. 1010

Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, ἐδ' ἐπωφελεῖ,

993. σύγκαμν'] ἐτύγκαμν' Br.

999. αὐτὴ] αὐτὴ Br.

1003. οὐδ'] οὐκ Br. c Cod. D.

1004. ἑλαττον] ἑλαττον Br.

Ibid. χερσῶν] χερσὶ Ald. Br.

1010. ἀκούσεται] ἀκούεται F. 2.

992. συμπόνοι πατρί· Σύγκαμν' ἀδελφῶ. Mortui apud Inferos agentes ultionem meditari et quovis modo promovere putabantur. Hinc mortuis auxiliari apud poetas valet ulcisci. Vide ad CEd. Tyr. 503.

1011. λύει, juvat, vel prodest. Vid. CEd. Tyr. 325. Eurip. Med. 571 et 1373. Alceste. 639.

- Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
 “ Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ’ ὅταν θανεῖν
 “ Χρήζων τις, εἴτα μηδὲ τοῦτ’ ἔχη λαβεῖν.
 Ἀλλ’ ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρου τοπᾶν 1015
 Ἡμᾶς τ’ ὀλέσθαι, καὶ ξενημῶσαι γένος,
 Κατάχες ὀργήν· καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 Ἀρρήτ’ ἐγὼ σοι κατελῆ φυλάττομαι
 Αὐτὴ δὲ νῦν χάς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 Σθένεσσι μηδὲν, ποῖς κρατῶσιν εἰκάθειν. 1020
 Χρ. Πείθῃ· “ προνοίας ἔδδεν ἀνθρώποις ἔφυ
 “ Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
 Ηλ. Ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς
 Δ’ ἦδεν σ’ ἀπερίφραστον ἀ’ πηγελλόμην.
 Ἀλλ’ αὐτοχειρὶ μοι μόνῃ τε δραστέον 1025
 Τοῦργον τόδ’· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ’ ἀφήσομαι.
 Χρ. Φεῦ, εἰθ’ ὦφελος τιᾶδε τὴν γνώμην πατρὸς
 Θνήσκοντος εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω.
 Ηλ. Ἀλλ’ ἦν φύσιν γέ, τὸν δὲ νοῦν ἦσαν τότε.
 Χρ. Ἀτρε τιαύτη νοῦν δι’ αἰῶνος μένειν. 1030
 Ηλ. Ὡς ἐχὶ σιωδράσασσα νεφετεῖς τὰδε;
 Χρ. “ Εἰκὸς γὰρ ἐγχαιροῦντα καὶ πρᾶττειν κακῶς.

1017. κατὰσχες] κατίσχες Ald.

1024. ἦδεν] ἦδεν Br. qui et δ’ in ver-
 sum præcedentem rejicit.

1028. πάντα γὰρ] πᾶν γὰρ ἂν Br.

1032. πρᾶττειν] πρᾶσσειν Br. e Codd.
 A. E. et suo.

1026. κενόν, infectum.

1028. πάντα γ’ κατειργάσω. Dawesius Miscell. Crit. p. 260. le-
 gendum statuit πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Mihi magis placet, quippe
 animosius, πάντα γ’ ἂν κατειργάσω. MSS. Bodleiani duo πάντα γὰρ
 ἂν κατειργάσω.

- Ηλ. Ζηλῶ σε τῷ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας συγῶ.
 Χρ. Ἀνέχομαι κλύεσσα, χ' ὥταν εὖ λέγῃς.
 Ηλ. Ἀλλ' ἄποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ μάθῃς τόδε. 1035
 Χρ. Μακρὸς τὸ κελῖναι ταῦτά χ' ὧ λαιπὸς χρόνος.
 Ηλ. Ἀπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
 Χρ. Ἐνεσιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
 Ηλ. Ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
 Χρ. Οὐδ' αὖ ποσούτων ἔχθρος ἐχθαίρω σ' ἐγώ. 1040
 Ηλ. Ἀλλ' οὖν ὀπίσω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
 Χρ. Ἀτιμίας μὲν οὐ, παρημέλειας δὲ σε.
 Ηλ. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ὀπισπείδω με δεῖ;
 Χρ. Ὅταν γὰρ εὖ Φρανῆς, τόθ' ἠγήσῃ σὺ νῶν.
 Ηλ. “ Ἡ δεινὸν εὖ λέγεσαν ἐξαμαρτάνειν. 1045
 Χρ. Εἰρηκὰς ὀρθῶς ὧ σὺ παρόκεισαι κακῶ.
 Ηλ. Τί δ'· ἔδοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
 Χρ. Ἀλλ' ἔσιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάσῃ φέρει.
 Ηλ. Τάτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βέλομαι.
 Χρ. Ἀλλ' εἰ ποιήσῃς ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ. 1050
 Ηλ. Καὶ μὲν ποιήσω γ', ἔδδεν ἐκπλαγεῖσά σε.

1035. μάθῃς:] πάθῃς F. 1. 2. Br. c Codd. A. et E.

1034. χ' ὥταν εὖ λέγῃς. Nullum ego quidem hinc sensum exculpo. An legendum?

Ἀνέχομαι κλύεσ', ἄχρις τᾶμ' εὖ λέγῃς.

Sustinebo hæc audiens, donec meum consilium laudaveris. Confer v. 1063.

1035. μάθῃς, *audiveris*. Sic ἤμαθον, *audio*, Eurip. Rhes. 690.

1036. τὸ κελῖναι. Abundat τό. Similia exempla vide ad Aj. 556. Quibus adde CEd. Tyr. 1430. CEd. Col. 455. huj. fab. v. 1085.

- Χρ. Καὶ τᾷτ' ἀληθές, οὐδὲ βελεύσῃ πάλιν ;
 Ηλ. “ Βελῆς γδ' ἔδεν ἔσιν ἔχθιον κακῆς.
 Χρ. Φρονεῖν ἔοικας ἔδεν ὦν ἐγὼ λέγω.
 Ηλ. Πάλα δέδοκται ταῦτα, καὶ νεωσὶ μοι. 1055
 Χρ. Ἄπειμι πόινω· ἔτε γδ' σὺ τὰμ' ἔπη
 Τολμᾷς ἐπαινεῖν, ἔτ' ἐγὼ τὰς σὰς τρόπας.
 Ηλ. Ἄλλ' εἴσιθ'· οὐ σοι μὴ μεδέψομαί ποτε,
 Οὐδ' εἰ σφόδρ' ἰμείψαι τυγχάνεις· ἐπεὶ
 “ Πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηράσθαι κενά. 1060
 Χρ. Ἄλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκᾷσά τι
 Φρονεῖν, Φρόνει πιαῦθ'· ὅταν γδ' ἐν κακοῖς
 Ἦδῃ βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. Τί τὰς ἄνωθεν φρονιμωτάτας
 Οἰωνὸς ἐσορώμευροι 1065
 Τροφᾶς κηδομένας, ἀφ' ὧν τε
 Βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄησιν εὐρω-
 σι, τὰδ' οὐκ ἔπίσης τελεῖμεν ;

1053. ἔδεν ἔσιν] ἔσιν ἔδεν Br. e Cod.

D.

1059. οὐδ' εἰ] οὐδ' ἦν Ald. Br.

ibid. τυγχάνεις] τυγχάνης Ald. Br.

1067. ὄησιν] ὄησιν Br.

1068. ἐπίσης] ἐπίσης Ald. ἐπ' ἴσας Br.

1065. οἰωνούς. De pietate avium vide Aristoph. Aves, 1353.
 Cic. de Fin. ii. 33. De cygnis Eurip. Bacch. 1364. Electr. 151.
 De ciconiis Phil. Jud. vol. ii. p. 200. Symmachus lib. v. epist.
 67. Est hujus indulgentiæ in quibusdam avibus exemplum, ut nu-
 trimenta senescentibus ætas vicissim prima comportet.

Ἄλλ' εἰ πᾶν Διὸς ἀσραπαῖν,
 Καὶ πᾶν ἐρασίαν θέμιν,
 Δαρὸν γὰρ ἐκ δ' ἀπότηται. 1070

ὦ χθονία βροτῶσι φάμα,
 Κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν
 Ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρεΐδαις,
 Ἀχόρωτα φέρεσ' ὀνειδῆ. 1075

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὅτι σφίς ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων
 Νοσεῖ δὴ τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
 Διπλῇ φύλοπις οὐκέτ' ἐξί-
 σούται φιλοπασίῳ διαίτα.

1069. οὐ] οὐ μὰ Ald.

1071. δαρὸν γὰρ] δαρὸν Ald. Br.

Ibid. ἀπότηται] ἀπότηται F. 1. Br.

1076. σφίς] σφίσι Ald.

1077. νοσεῖ δὲ] νοσεῖ Ald. Br.

1071. δαρὸν γὰρ. Deest γὰρ in duobus Bodleianis et uno Parisien-
 si. Metro non satis conveniente legebat Canterus δαρὸν ἄρ'. No-
 bis alia placet medicina, ut mox declarabimus.

Ibid. ἀπότηται. Ita ed. Ald. Bodleiani duo et Parisiensis. Vulgo
 ἀπότηται, quod cum metro fronte adversa pugnat. Sed neque alter-
 utrum patitur sententia. Primo Chorus non de scelestis aut parri-
 cidis hic agit, sed queritur homines non pari pietate, ac avium ge-
 nus, parentes suos prosequi. Quid ad hoc facit vel ἀπότηται vel
 ἀπότηται? Sed et Chorus, desperationi jam vicinus, vix dixisset δα-
 ρὸν ἐκ ἀπότηται. Legendum ni fallor;

Δρῶν ἀγὰρ ἐκ ἀπότηται.

Qui iuste agit, nullum virtutis fructum percipit. Δρῶν pro ὁ δρῶν, ut
 ναιετάοντες Pindar. Pyth. iv. epod. 8. Sequitur tum percommode;
 O vox terras subiens miserabilem mihi querelam et convitia ad Atridas
 defer.

1075. ὀνειδῆ. Vid. ad Eurip. Orest. 1244.

Πρόδοτος δὲ μόνᾳ σαλεύει

1080

Ἥλεκτρα τὸν αἰὲ πατρός

Δελαία γενάχῃς, ὅπως

Ἄ πανόδυρτος ἀηδῶν,

Οὔτε τι τῷ θανεῖν προμηθεύς,

Τό, τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα,

1085

Διδύμαν ἐλῶς ἐρυννώ.

Τίς ἂν εὐπατρὺς ὦδε βλαστῷ;

1087. τίς ἂν] τίς ἂν οὐκ Ald.

Ibid. βλαστῷ] βλάστη F. 1.

1081. τὸν αἰὲ πατρός. Doctissimus Theologus Zacharias Mudgeus, cujus notæ Heathianis insertæ sunt, legendum conjiciebat,

Ἥλεκτῃ, οἷον αἰὲ πατρός.

Quod constructionem loci facillimam sane reddit. Nec penitus tamen rejicienda est Scholiastæ ratio, qui τὸν αἰὲ elliptice poni posse tradit pro τὸν αἰὲ χρόνον. Sic Noster Trachin. 80. εἰς τὸν ὕμνον. Alciphron, σπάσας τὸν ἰωδινόν, lib. i. epist. 34. sub finem. Aristoph. Thesmoph. 2. αἰοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἰωδινού. Vid. et CEd. Col. 1114. Quod idem auctor est, subaudiri posse μέρος, nullo simili exemplo firmare potui: πατρός pro περὶ πατρός facile defendas ex citatis ad Eurip. Herc. Fur. 529.

1084. τοῦ θανῶν. Sic si scriptum dedit Auctor, eundem sensum et in hoc et in sequenti versu posuit; quod vix crediderim. Non igitur dubito quin verum sit, τῷ λαθεῖν.

1087. ὦδε βλαστῷ. Camerarius sic vertit. *In taline fortuna florescere queat ulla, paternæ nobilitatis conscia?* Pari fere sensu Johnsonus: *Quis bonis prognatus sic vivere sustineat?* Mihi versus enthusiastice a Choro proferri videtur, magnanimitatem Electræ miranti: *Quis unquam adeo generosa extitit?* Hoc puto dicere voluit. Verba subabsurdi aliquid habent; *Quis unquam adeo generosa existere (vel nasci) possit?* An igitur legendum?

Τίς ἂν εὐπατρὺς ὦδε βλαστός;

Quodnam tam generosum germen?

Στροφὴ β'.

“ Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,

“ Εὐκλειαν αἰσχρῶς θέλει

“ Νώνυμος, ὃ παῖ, παῖ· ὥσ-

1090

τε καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰ-

ῶνα κοινὸν εἶλε,

1090. νώνυμος] νότυμος F. 1.
Ibid. ὥς] ὡς Ald. Br.

1091. πάγκλαυτον] πάγκλαυτον Ald. Br.

1088. Effatum hoc, si propius atque accuratius contempleris, Sophoclis nec ore nec sapientia dignum est. *Nemo*, inquit, *bonus*, (vel *bene natus*) *inboneſte vivens famam dedecorare vult*. At si *inboneſte* vivit, jam famam dedecoravit. An igitur ζῶν κακῶς interpretabimur, *inboneſte vivendo*. Sententiam quidem sic efficias, sed exilem, planeque trivialem. Ergo sic potius legerim :

Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ΖΗΝ κακῶς

Εὐκλειαν ΑΙΣΧΥΝΑΣ θέλει.

i. e. *nemo bene natus inboneſte vivere vult, ea lege ut famam dedecoret* : vel planius, *vitam inboneſtam tanti putat ut famam propterea dedecoret*.

1090. ὃ παῖ, παῖ. Metrum hujus verſus cum antistrophico nullo modo concilies, nec hæc Electræ, quacum alias colloquitur, compellatio magnum me judice πάθος habet. Utramque ob causam legerim ὃ πόποι, *O Dii*. Cum qua lectione mox ad antistrophen metrum conciliabimus.

1091. αἰῶνα. Quid fit πάγκλαυτος αἰὼν κοινός, non assequor. Legendum forte αὐλῶνα, *fossam*, ut Eurip. Rhes. 112. Carcinus apud Athenæum, lib. v. p. 189, D. αὐλῶνα περιδρομὸν στρατῶ. Quamquam nescio annon præſtiterit *vallem* interpretari, ut significetur Inferorum sedes, quam Pindarus κοῖαν ἀγροῖαν vocat Olymp. ix. stroph. 2. Κοινὸν αὐλῶνα ut πολύκοινον ἄδαν Aj. 1212. παγκοίνου λίμνης supra v. 137. κοινὰν εἰς ὑπὸ χθόνα Pindar. apud Clem. Alex. p. 518.

Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα
Δύο φέρειν ἐνὶ γε λόγῳ,
Σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκληῖσται.

1095

Ἀντιστροφὴ β'.

Ζῶης μοι καθύπερθεν χεῖρ,
Πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.
Ἐπεὶ σ' ἐφάρηκα μοί-
ρα μὲν ἐκ ἐπ' ἐδιδλᾶ
Βεβῶσαν· ἀ δὲ μέγισ' ἔβλασε
Νόμιμα, τῶνδε φερομένην
Ἄριστα τᾶ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

1100

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰαμβοί.

Ορ. Ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὁρθὰ τ' εἰσηκίσταμεν,
Ὅρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν;

1105

1094. ἐνὶ γε] ἐνὶ Ald. ἐν ἐνὶ Br.

1096. καθύπερθεν] καθύπερθε Ald.

1097. πλούτῳ τε] καὶ πλούτῳ Ald.

1100. ἐπ'] ἐν Ald. Br.

1103. Ζηνὸς] Διὸς Ald. Br.

1105. ὁρθῶς δ'] ὁρθῶς S' Br.

1093. τὸ μὴ καλόν. Desideratur copula, præcedentia et sequentia connectens. An legendum?

αὐ -

λῶνα ποινόν, εἴλη

Δ' ὃ μὴ καλὸν καθοπλίσασα—

Vel φέρειν S' in v. 1094.

1098. Pro ὑπὸ χεῖρα ναίεις, legendum fortasse ὑπὸ χεῖρ ναίεις.

1100. ἐπ' ἐδιδλᾶ. MSS. tres in ἐδιδλᾶ, consentiente Aldina. Verum putat Heathius conferens v. 1062.

- Χο. Τί δ' ἐξερδυνᾷς, καὶ τί βεβληθεὶς πάρεϊ;
 Ορ. Αἴγιοθον, ἐνθ' ὥκηκεν, ἰσορῶ πάλαϊ.
 Χο. Ἄλλ' εὖ γ' ἰκάνεις, χ' ὦ Φράσας ἀζήμιος.
 Ορ. Τίς ἔν' ἀν' ὑμῶν τοῖς ἔσω Φράσειεν ἀν
 Ἡμῶν ποσειδῶν κοινόπου παρξσίαν; 1110
 Χο. Ἦδ'· εἰ πὺν ἀγχιζόν γε κηρύσσειν χρεῶν.
 Ορ. Ἰθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθῆς· ὅτι
 Φωκεῖς ματῶνσ' ἀνδρες Αἴγιοθόν τινες.
 Ηλ. Οἱ μοι πάλαι· οὐ δὴ ποθ' ἦσ' ἠκῆσαμεν
 Φήμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια; 1115
 Ορ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν· ἀλλὰ μοι γέρων
 Ἐφείτ' Ὀρέσου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
 Ηλ. Τί δ' ἐστίν, ὦ ξέν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
 Ορ. Φέροντες αὐτῶ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
 Τόχαι θανόντος, ὡς ὀρεῖς, κομίζομεν. 1120
 Ηλ. Οἱ ἐγὼ πάλαινα· τῶτ' ἐκείν' ἤδη σαφές.
 Πρόχειρον ἄχθος, ὡς εἴκει, δέρκομαι.
 Ορ. Εἵπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεσείων κακῶν,
 Τόδ' ἄγγος ἴδι σῶμα τοῦκένης γέγον.
 Ηλ. ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἵπερ τόδε 1125
 Κέκλυθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν·
 Ὅπως ἐμαυτῷ καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμῶς
 Ἐν τῇδε κλαύσω καὶ ποδύρωμαι ποδῶ.
 Ορ. Δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς
 Ἐν δυσμενείᾳ γ' ἔσ' ἐπαιτεῖται τόδε· 1130

1108. εὖ γ'] εὖ δ' Ald. Br.

1113. Φωκεῖς] Φωκῆς Br. etiam in-
fra 1471.

1119. σμικρὰ] μικρὰ Ald. Br.

1126. εἰς] ἐς Br.

1130. τόδε] ταῦτα Ald. Br.

Ἄλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
 ΗΛ. ὦ φιτάτε μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί,
 Ψυχῆς Ὀρέσου λοιπόν· ὡς ἀπ' ἐλπίδων
 Οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
 Νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βασιζώ χερσὶν· 1135
 Δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
 Ὡς ὠφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον
 Πρὶν ἐς ξένῳ σὲ γαῖαν ἐκπέμψαι χερσὶν
 Κλέψασα παῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνε·
 Ὅπως θανὼν ἔκτισο τῇ τότ' ἡμέρᾳ, 1140
 Τύμβος πατρὸς κοινὸν εἰληχῶς μέρος.
 Νῦν δ' ἐκπὸς οἴκων, καπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
 Κακῶς ἀπώλῃ, σῆς κασιγνήτης δίχα.
 Κἄτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 Λατροῖς ἐκόσμησ', ἔτε παμφλέκτε πυρὸς 1145
 Ἀνελόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
 Ἄλλ' ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
 Σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 Οἱ μοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 Ἀνωφελήτε, πλὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ 1150
 Πόνῳ γλυκεῖ παρέχον· ἔτε γάρ ποτε
 Μητρὸς σὺ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμῶ φίλος,
 Οὐθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
 Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοι προσηυδώμην αἶε.

1133. ὡς ἀπ' ὡς σ' ἀπ' Br.

1137. ὠφελον ὠφελος F. 1. 2.

1144. φίλαισι] φίλῃσι Br.

1154. σοὶ] σὴ Ald. Turneb.

Νῦν δ' ἐκλείπει ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1155

Θανόντα σὺν σοί· πάντα γὰρ σιωαρπάσας,

Θύελλ' ὅπως, βέβηκας· οἷχέ) πατήρ·

Τέθνηκέ) ἐγὼ σοι· Φρουδὸς αὐτὸς εἰς θανάτων.

Γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνε) δ' ὑφ' ἡδονῆς

Μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις 1160

Φήμας λάθρα παρ' ἐπεμπες ὡς Φανέμενος

Τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ τῷ) ὁ δυσυχὴς

Δαίμων ὁ σὸς τε καὶ μὸς ἐξαφείλετο·

Ὅς σ' ᾤδέ) μοι παρ' ἐπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης

Μορφῆς, ἀποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ. 1165

Οἱ μοι, οἱ μοι.

ὦ δέμας οἰκτρόν· Φεῦ, Φεῦ.

ὦ δεινотάτας, οἱ μοι, οἱ μοι,

Πεμφθεῖς κελύθεις, φίλιπ)δ', ὥς μ' ἀπώλεσας.

Ἀπώλεσας δὴτ', ὦ κασίγνητον κάρα. 1170

Τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' εἰς τὸ σὸν τόδε γέγονος,

Τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὡς σὺν σοὶ κάτω

Ναίω πολιοπόν· καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,

Ἔν σοι μετέτχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποτῶ

Τῷ) σὺ θανῶσα μὴ πολέεπιδαι τάφῳ. 1175

“ Τὲς γὰρ θανόντας ἐχ' ὁρῶ λυπημδύς.

Χο. Θνητῷ) πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, Φρόνεις·

Θνητὸς δ' Ὀρέσσης· ὥς) μὴ λίαν εἴνε.

“ Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τῷ) ὀφείλεται παθεῖν.

1156. θανόντα] θανόντι Ald.
Ibid. σιωαρπάσας] ξιωαρπάσας Br.

1166. οἱ μοι 2do.] μοι Ald. Br. Ite.
rum v. 1168.

1172. σὺν] ξὺν Br.

1158. Legendum fortasse τέτνηκε) ἐγὼ σοι.

- Ορ. Φεῦ, Φεῦ· τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν 1180
 ἔλθω; κρατεῖν γὰρ ἐκείνῃ γλώσσης ὀφείλω.
 Ηλ. Τί δ' ἔρχεαι ἄλγος; πρὸς τί τῶτ' εἰπὼν κυρεῖς;
 Ορ. Ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
 Ηλ. Τόδ' ἐς ἐκείνο, ἔ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
 Ορ. Οἱ μοι παλαιῆς ἄρα τῆσδε συμφορᾶς. 1185
 Ηλ. Τί δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ σέβεις τάδε;
 Ορ. Ὡ σῶμ' ἀτίμως καὶ δέως ἐφαρμύρον.
 Ηλ. Οὔτι ποτ' ἄλλω ἢ μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
 Ορ. Φεῦ τῆς ἀνύμφης δυσμόρῃ τε σῆς τροφῆς.
 Ηλ. Τί δὴ ποτ', ὦ ξέν', ὥδ' Ὀπισκοπῶν σέβεις; 1190
 Ορ. Ὡς οὐκ ἄρ' ἦδειν τ' ἐμῶν εἶδεν κακῶν.
 Ηλ. Ἐν τῷ διέγνωνς τῶτ' τῶν εἰρημνύων;
 Ορ. Ὅρων σε πολλοῖς ἐμπρέπασαν ἄλγεσι.
 Ηλ. Καὶ μὴν ὄρας γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
 Ορ. Καὶ πῶς ᾔσθιοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ βλέπῃν; 1195
 Ηλ. Ὅθ' ἔνεκ' εἰμὶ τοῖς Φονεῦσι συώτερος.
 Ορ. Τοῖς τῶ; πόθεν τῶτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
 Ηλ. Τοῖς πατρὸς· εἴτα τοῖσδε δευτέρῳ βία.
 Ορ. Τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
 Ηλ. Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' εἶδεν ἐξισοῖ. 1200

1180. ἀμηχανῶν] ἀμηχανῶν Ald.

Turneb.

1191. ἦδειν] ἦδεν Br.

1193. ἄλγεσι] ἄλγεσιν Ald.

1195. τῶνδ' ἔτ'] τῶνδ' ἔτ' Ald. Tur-
 neb.

1180. ἀμηχανῶν. Malim sic, ut sit participium. [Ita Brunckii
 codex C.] Vulgo, ἀμηχανῶν ab ἀμήχανος.

1187. καὶ δέως. Vid. CEd. Tyr. 262.

1195. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ. Vulgo, τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ.

1199. ἀνάγκη. Ita cum Aldina legendum. Vulgo, ἀνάγκη.

- Ορ. Τί δρῶσαι; πότρεα χερσίν, ἢ λύμῃ βίᾳ;
 Ηλ. Καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
 Ορ. Οὐδ' οὐ παρήζων, οὐθ' ὁ κωλύσων πάρα;
 Ηλ. Οὐ δῆθ'. ὅς ἦν γάρ μοι, σὺ πρῆθικας ποδοδόν.
 Ορ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὀρῶν σ' ἐποικτεῖρω πάλαι. 1205
 Ηλ. Μόνος βροτῶν νῦν ἴδ' ἐποικτεῖρας ποτέ.
 Ορ. Μόνος γὰρ ἤκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
 Ηλ. Οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ζυγθενὴς ἤκεις ποθέν;
 Ορ. Ἐγὼ φράσαιμι ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνοιω πάρα.
 Ηλ. Ἄλλ' ἔσιν εὖνοιω' ὥς τε πρὸς πεισὰς ἐρεῖς. 1210
 Ορ. Μέγες τόδ' ἄλγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης.
 Ηλ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τεῖτό μ' ἐργάσῃ, ζένε.
 Ορ. Πείθῃ λέγοντι, καὶ χ' ἀμαρτήσῃ ποτέ.
 Ηλ. Μὴ, πρὸς γλυκεῖα, μὴ ἔξελῃ τὰ φίλτατα.
 Ορ. Οὐ φημ' εἰσέν.
 Ηλ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
     Ὀρέσῃ, τῆς σῆς εἰ σερήσομαι ταφῆς.
 Ορ. Εὐφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ σένης.
 Ηλ. Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη σένω;
 Ορ. Οὐ σοι προσήκει τήνδε πρῶτον φάτιν. 1220
 Ηλ. Οὕτως ἀτιμός εἰμι τῷ τεθνηκότι;
 Ορ. Ἄτιμος ἀδενὸς σύ· τεῖτο δ' ἔχῃ σόν.
 Ηλ. Εἵπερ γ' Ὀρέσῃ σῶμα βασιάζω τέδε.
 Ορ. Ἄλλ' ὅκ' Ὀρέσῃ, πάλιν λόγῳ γ' ἡσχημύμον.
 Ηλ. Πῶ δ' ἔς' ἐκείνῃς ταλαιπώρῃ τάφος; 1225

1213. Πείθῃ] Πείθῃ Br.

1221. Adeone parum me bonoraverit mortuus, ut eum non debeam fratrem appellare?

- Ορ. Οὐκ ἔστι· “ τὲ γὰρ ζῶντος ἔκ ἐστι τάφος.
 Ηλ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
 Ορ. Ψεύδος ἔδεν ὧν λέγω·
 Ηλ. Ἦ ζῇ γὰρ ἀνὴρ;
 Ορ. Εἵπερ ἐμψυχός γ' ἐγώ. 1230
 Ηλ. Ἦ γὰρ σὺ κείνος;
 Ορ. Τήνδε προσέλεψασί με
 Σφραγίδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 Ηλ. ὦ φίλτατον φῶς.
 Ορ. Φίλτατον, συμμαρτυρῶ. 1235
 Ηλ. ὦ φθέγμ', ἀφίκε;
 Ορ. Μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
 Ηλ. Ἐχω σὲ χερσίν;
 Ορ. Ὡς τὰ λοιπ' ἔχεις αἰεί.
 Ηλ. ὦ φίλταται γυναικες, ὦ πολίτιδες, 1240
 Ὅρατ' Ὀρέστην τόνδε μηχαναῖσι μὲν
 Θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σέσωσμενον;
 Χο. Ὅρωμεν, ὦ παῖ, καὶ πῶς συμφοραῖσί μοι
 Γέγηθός ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1226. ἔκ ἐστι] ἔκ ἐστιν Br.

1229. ἀνὴρ] ὦν ἄνδρ Br.

1235. συμμαρτυρῶ] ξυμμαρτυρῶ Br.

1239. ἔχεις] ἔχοις Br.

1233. σφραγίδα, *sigillum*. Sed hoc non certo ostendit eum Agamemnonis filium esse. Unde alii cogitarunt de nota corporis omnibus Pelopidis propria. De talibus notis vid. Hygin. fab. lxxii. Justinum, lib. xv. cap. 4. de Seleucidis. Aristot. de Arte Poetica cap. 16. Plutarch. de Sera Num. Vindict. vol. ii. p. 563, A. Cedrenus p. 135, A. ait Iphigeniam Orestis non antea parcere voluisse, ἵως τὸ Πελοπίου τοῦ γένους σήμαντρον τὴν ἰλαίαν εἶδεν ἔχοντα ἐν τῇ ἡμῶν δεξιᾷ.

1239. ἔχεις. Legendum, ni fallor, ἔχοις.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Ηλ. Ἰὼ γοναί, γοναί σω- 1245
 μάτων ἐμοὶ Φιλτάτων,
 Ἐμόλετ' ὀρέγως.
 Ἐφύρετ' ἤλθετ' εἶδεθ' ὅς ἐχρήζετε.

Συστήμα α'.

Ορ. Πάρεσμυρ· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμυρε.
 Ηλ. Τί δ' ἐστίν; 1250
 Ορ. Σιγαῖν ἄμεινον, μή τις ἐνδοθεν κλύη.

Στροφὴ β'.

Ηλ. Ἀλλ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν
 Τὰν αἰὲν ἀδμήτην,
 Τόδε μὲν ἔποτ' ἀζιώσω τρέσαι,
 Περαιστὸν ἄχθος ἐνδον 1255
 Γυναικῶν ὃν αἰεί.

Συστήμα β'.

Ορ. Ὅρα γε μὲν δὴ, καὶ γυναιξιν ὥς Ἀρης

1245. γοναί semel tantum Ald.

1250. ἐστίν] ἐστὶ Turneb. Br.

1252. οὐ] οὐ μὰ F. 1. 2. Col. Br.

Ibid.—τὰν Ἀρτεμιν

Τὰν αἰὲν ἀδμήτην]

τὰν γ' ἀδμήτην αἰὲν Ἀρτεμισ Br.

1257. — καὶ γυναιξιν ὥς Ἀρης

Ἐνιστίν· εἴ δ' ἐξοῖδα πειραδεῖσά πε.

Ita ed. Ald. et quatuor Bodleiani, nisi quod δ' omittunt. Non agnoscit v. 1258. sed ne in notis quidem memorat H. Steph. quod mireris, cum eo sublato non satis conveniat Electrae responsum.

Ἐνεσιν· εὖ δ' ἔξοιδα πειραθεῖσσι πρ.

Στροφὴ γ'.

ΗΛ. Ὀπτοιοί.

Ἀνέφελον ἐπέβαλες,
Οὔποτε καταλύσιμον,
Οὐδέποτε λησόμενον,
Ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν.

1260

Συζήμα γ'.

Ορ. Ἐξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρυσία
Φράζη, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεών.

1265

Ἀντιστροφὴ α'.

ΗΛ. Ὁ πᾶς ἐμοὶ ὁ πᾶς ἂν
Πρέποι παρὼν ἐνέπειν

1258. ἔνεσιν &c. omittit hunc v.
Turneb.

1259. Ὀτοτλοτοί] ὀτλοτοῖ Ald.

1259. Ὀτοτλοτοί. Ed. Ald. et Bodleiani omnes ὀτλοτοῖ. Legendum;

Ὀτλοτοί, ὀτοτλοτοί.

Cui in antistrophe respondet,

Ἐφρασας ὑπερέταν.

Nam ὀτοτλοτοί quod præbet ed. H. Steph. v. 1279, in Aldina et Bodleianis omnibus deest.

1264. Legendum fortasse, ὅταν παρρησίᾳ Χρήσῃ, vel, quod malim, ὅταν παρρησίαν Πράξῃ. Πράξῃ pro κτήσῃ; cum libertatem loquendi adeptus fueris. Pindar. Pyth. iii. epod. 5, παύροις δὲ πράξας. Denique omnium maxime placet ὅταν παρρησία φράξῃ.

Τάδε δίκαια χρόνος·
Μόλις γὰρ ἔχον νῦν ἐλδύθερον τόμα.

Ἀντισυσήμα α'.

Ορ. Εὐμφημι καὶ γὰρ πειραρῆν σώζω τὸδε. 1270

Ηλ. Τί δρῶσα;

Ορ. Οὐ μὴ ᾖ καὶ καὶρος, μὴ μακρὰν βέλτε λέγειν.

Ἀντισροφή β'.

Ηλ. Τίς δ᾽ ἔν ᾧ ἀξίαν

Σὺ μοι φανέντος νῦν

Μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1275

Ἐπεὶ σε νῦν ἀφράσως

Ἀέλπιως τ' ἐσεῖδον.

Ἀντισυσήμα β'.

Ορ. Τότ' εἶδες, ὅτε θεοὶ γέ μ' ὠτρυναν μολεῖν.

Ἀντισροφή γ'.

Ηλ. Ὅπτιοι.

Ἐφρασας ὑπερτέραν

Τᾶς πάρος ἔτι χάριτος·

Εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν

1280

1268. δίκαια] δίκαια Ald.

1273. Τίς δ᾽ ἔν ᾧ ἀξίαν

Σὺ μοι φανέντος νῦν]

Τίς οὖν ἂν ἀξίαν γὰρ σὺ πεφνημένος

Ald. Br.

1278. Θεοὶ γὰρ με] Θεοὶ με Ald. Ita Br.
sed habet mox ἐπῶτρυναν.

1279. Ὅπτιοι deest Ald. Br.

1282. Εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν

Ἀμείτιρα πρὸς μέλαθρα]

Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα Turneb.

1279. Delendum ὅπτιοι, quod in Aldina et Bodleianis omnibus deest.

1282, 3. Εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν

Ἀμείτιρα πρὸς μέλαθρα.

Ἀμέτρεα πρὸς μέλαθρα
Δαιμόνιον αὐτὸ τίθην' ἐγώ.

Ἀντισυζήμα γ'.

Ορ. Τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρεισαν ἐργάσθην· τὰ δὲ 1285
Δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμύλιν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ηλ. Ἴὼ χρόνῳ μακρῷ γε Φιλτάταν ὁδὸν
Ἐπαζιώσας ὥδ' ἐ μοι Φανῆσαι,
Μή τί με πολύστονον ὥδ' ἰδῶν,

Ορ. Τί μὴ ποιήσω ; 1290

Ηλ. Μή μ' ἀποσερήσης
Τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέδωκε.

Ορ. Ἡ κάρτα καὶ ἄλλοισι θυμοίμιν ἰδῶν.

Ηλ. Ξωαινῆς ;

Ορ. Τί μὴ οὐ ; 1295

Ηλ. ὦ φίλα, ἐκλυον αἶν

1286. δέδοικα] δέδοικα σε Turneb.

1287. μακρῷ γε] μακρῷ Ald. Br.

1289. μή τί με] μή τοι Br.

1291. ἀποσερήσης] ἀποσερήσης F. 1.

Ita ed. Ald. et Bodleiani omnes. Nec quidquam jam ad metr integritatem deest, nisi ut legatur ἐπῶρσε νῦν, pro ἐπῶρσεν.

Sententiam non minus quam metrum pessumdedit Triclinius legendo εἰ σε θεὸς ἐς μέλαθρα, quem sequitur, fatis quidem negliger, H. Stephanus. Nec remedium invenit Heathius.

1286. δέδοικα λίαν. Ita ed. Ald. et tres Bodleiani. Vulgo, δέδοικα σε λίαν.

1292. ἡδονὰν μεθέδωκε. Legendum ἡδονᾶ μεθύδα. Philostrat. vita Herodis cap. 1. πλάττω μεθύοντες. Demosthenes Philippic. 1. sub finem μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πιπραγμένων.

Μεθύδα pro μεθυοῦν in fragmento Alcæi restituit clar. Bentleius not. in Horat. lib. iii, od. 2.

Ἐγὼ ἔδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.

ἔχον ὄργαν ἀναυδον,

Οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύεσσα τάλαινα.

Νῦν δ' ἔχω σέ· πρὸ Φάνης δὲ

1300

Φιλτάταν ἔχων πρόσψιν,

Ἄς ἐγὼ ἔδ' ἂν ἐν κακοῖς λαβοίμαν.

Ἰαμβοί.

Ορ. Τὰ μὲν περισβύοντα τῶν λόγων ἄφες·

Καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ διδάσκέ με,

Μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἰγιάδος δόμων 1305

Ἀντλεῖ· τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτιν.

Χρόνος γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

Ἄ δ' ἀρμόσθ μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,

Σήμαιν', ὅπως Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,

Γελῶντας ἐχθρὰς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ 1310

Οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται

Φαιδρῷ προσώπῳ, νῶν ἐπελθόντοιν δόμους.

Ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτῇ τῇ μάτην λελεγμένη,

Στέναζ'· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε

Χαίρειν παρέσαι καὶ γελαῖν ἐλευθέρως. 1315

Ηλ. Ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὥδ' ὅπως καὶ σοι φίλον

1299. κλύουσα τάλαινα. Non apparet quid sit, quod tacitam se audivisse gloriatur. Legendum ergo: κλύουσα τὰ δεινὰ, audiens tristitia illa, i. e. tristem de morte Orestis nuncium. Nisi malis κλύουσα τὰ γ' αἰνὰ.

1307. Minime hic convenit χρόνος. An legendum θρανός? Hesyechius: θρανός, ἔργον, πράξις. Probabilem quoque sententiam effeceris legendo,

Χρόνον γὰρ ἂν σοι καιρὸς ἐξείργοι λόγος.

Καὶ τῆμόν ἔσαι τῇδ'· ἐπεὶ πᾶς ἡδονὰς
 Πρὸς σὲ λαβῆσα, καὶ ἐμὰς, ἐκτιναίμην.
 Κούδ' ἂν σε λυπήσαιο βελοίμην βραχὺ,
 Αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 Ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
 Ἀλλ' οἶδα μὴ πένθενδε· πῶς γὰρ ἔ; κλύων
 Ὅθ' ἔνεκ' Αἰγιάδος μὴ ἔ κατα τέρας,
 Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δέισης πόθ', ὥς
 Γέλωι Φαιδρὸν τῆμόν ὄψεται κάρα. 1325
 Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐπέτηκέ μοι·
 Καπεὶ σ' ἐσείδον, ἔποτ' ἐκλήζω χαρᾶς
 Δακρυρρόεσσα· πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι ἐγὼ,
 Ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
 Καὶ ζώντ' ἐσείδον; ἔργασαι δέ μ' ἄσκοποι· 1330
 Ὡς εἰ πατήρ μοι ζῶν ἴκοιτο, μηκέτ' ἂν
 Τέρας νομίζεν αὐτὸ, πῶς δ' εἶν δ' ὁρᾷ.
 Ὅτ' ἔν τισιναὶ μὲν ἡμῖν ἐξήκεισ ὁδόν,
 Ἀρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός· ὥς ἐγὼ μόνῃ
 Οὐκ ἂν δυοῖν ἡμαρτον· ἦ γὰρ ἂν καλῶς 1335
 Ἐσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ορ. Σιγαῖν ἐπήνεσ'· ὥς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω

1325. φαιδρὸν] φαιδρῶ Turneb.

1333. ἡμῖν] ἡμιν Ald. et sic, quoties-
 cumque posterior syllaba cor-
 ripitur.

1321. ὑπηρετοίμην. Nisi alio exemplo confirmetur, legerim ὑπηρετοίην.

1325. φαιδρὸν. Ita optime Bodleiani duo et margo Turnebianæ.
 Vulgo male φαιδρῶ.

Τῶν ἐνδοθεν χωρῆντος.

Ηλ. Εἴσιτ', ὦ ξένοι,

Ἄλλως τε καὶ φέροντες οἱ ἂν ἔτε πῖς 1340
Δόμων ἀπώσαιτ', οὐτ' ἂν ἡσθεὶς λαβῶν.

Παι. ὦ πλείστα μῶροι, καὶ φρενῶν τητῶμνοι,

Πότερα παρ' ἐδὲν τῆ βίᾱ κήδεσθ' ἔτι,

ἢ νῦν ἐνεσιν ἔτις ὑμῖν ἐγγυῆς,

Ὅτ' ἐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς. 1345

Τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;

Ἄλλ' εἰ σαθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρην ἐγὼ

Πάλα φυλάσσω, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις

Τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόοθεν ἢ τὰ σώματα·

Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔδεμην ἐγώ. 1350

Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων

Καὶ τῆς ἀπλήγης τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,

Εἴσω παρέλθεθ'· ὥς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν

Ἐν τοῖς τοῖσδε ἔς', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

Ορ. Πῶς ἔν ἔχει τὰν τεῦθεν εἰπόντι μοι; 1355

Παι. Καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γυνῶναί τινα.

Ορ. Ἠγφαλας, ὥς εἰκεν, ὥς τεθνηκότα.

Παι. Εἰς τῶν ἐν αἵδε μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.

Ορ. Χαίρεσιν ἔν τούτοις; ἢ τίνες λόγοι;

Παι. Τελεμύων, εἵποιμ' ἂν· ὥς δὲ νῦν ἔχει, 1360

Καλῶς τὰ κείνων πάντα καὶ τὰ μὴ καλῶς.

1346. γινώσκετε] γιγνώσκετε Bt.

1338. τῶν ἐνδοθεν. Subaudiendum τινός. Vid. Eurip. Med. 1128. Iph. Taur. 1216. Constructio est: κλύω τινός τῶν ἐνδοθεν χωρῆτος ὡς ἐπ' ἐξόδῳ.

1361. Interpretandum forte; *pulchre habent istorum res* (specie et opinione eorum scilicet) *etiam quæ non pulchre habent.*

- ΗΛ. Τίς ἔσθ' ἐς, ἀδελφε, πρὸς θεῶν φράσον.
 Ορ. Οὐχὶ ζῶντις;
 ΗΛ. Οὐδὲ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
 Ορ. Οὐκ οἶδ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ; 1365
 ΗΛ. Ποίω; τί φωνεῖς;
 Ορ. Οὐ τὸ Φωκέων πᾶλλον
 ὕπερ πέμψω σὴν περμηθεῖα χεροῖν.
 ΗΛ. Ἦ κείνος ἔστις ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
 Μόνον περσεύρον τισὲν ἐν πατρὸς φόνῳ; 1370
 Ορ. Ὅδ' ἐστὶ· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον Φῶς, ὃ μόνος σωτὴρ δόμων
 Ἀγαμέμνωνος· πῶς ἤλθες; ἢ σὺ κείνος εἶ
 ὅς τόνδε καὶ μ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
 ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἦδισον δ' ἔχων 1375
 Ποδῶν ὑπηρετήμα· πῶς ἔτω πάλας
 Ξυῶν μ' ἔλθες, ἔδ' ἔφαινες; ἀλλὰ με
 Λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἦδ' ἐμοί.
 Χαῖρ', ὦ πάτερ· (πατέρα γὰρ εἰσορᾷν δοκῶ)
 Χαῖρ'· ἴδ'ι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ 1380
 Ἦχθ' ἡρὰ καὶ φίλῃσ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
 Παι. Ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· πῦς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
 Πολλὰ κυκλῶνται νύκτις ἡμέραι τ' ἴσαι,
 Αἰ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
 Σφῶν δ' ἐνέπω γε τοῖν παρεσώτην, ὅτι 1385

1363. ξυῖης] ξυῖεις Ald. ξυῖεις Br. 1383. κυκλῶνται] κυκλοῦσι Ald. Br.

1382. Ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. Elegantius foret ἀρχεῖ δοκεῖν μοι. Vid. supra v. 412. Æschyl. Pers. 246. Philostrat. in Memnone, p. 773. βίβληται κατὰ τὸ γένος, ἐμοὶ δοκεῖν.

Νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
 Νῦν ἔτις ἀνδρῶν ἐνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
 Φροντίξ' ὥς τέτλις τε καὶ σοφωτέροις
 Ἄλλοισι τέτλων πλείοσιν μαχέμευροι.

Ορ. Οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν ἔδεν ἂν λόγων, 1390
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τῆργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
 Χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
 Θεῶν, ὅσπιπερ πόρυλα νάεσσιν πάδε.

Ηλ. Ἄναξ Ἀπολλων, ἵλεως αὐτοῖν κλύε, 1395
 Ἐμῆ τε πρὸς τύττισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
 Ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ πρῆξην χερί.
 Νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἐξ οἶων ἔχω,
 Αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· ἤνυσ πόφρων
 Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βελευμάτων
 Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια 1400
 Τῆς δυοσεβείας οἷα δαροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται

1402. ὅπῃ] ὅπῃ Br. e Cod. D.

1392. ἔδη, *simulacbra, statuas*. Hesychius; ἔδος, — ἄγαλμα. Clem.
 Alexandrin. Strom. lib. v. p. 662. τὸ τῆς Ἀθήνας ἔδος ὑπαιθροὶ ἀφώ-
 ρισαν. Vid. Callimachi fragm. 105.

1396. πρῆξην, *supplicavi*. Hinc προσηγάτης, *supplex*, OEd. Col.
 1235.

Τὸ δυσέριτον αἶμα Φυσῶν Ἄρης·

Βεῖᾱσι δ' ἄρτι δαμάτων ὑπόστροι

Μετὰδρομοι κακῶν πανεργημάτων

1405

Ἄφυκτοι κύνες.

Ἦς οὐ μακράν γ' ἔτ' ἀμυδρῆς

Τέμνον Φρενῶν ὄνειρον αἰωρέμηνον.

Ἀντιστροφή.

Παράγεται γ' ἐνέρων

Δολιόπες δ' ἔρωγος ἔσω τέγης,

1410

Ἀρχαίοπλατα πατρὸς εἰς ἰδάλια

Νεακόνητον αἶμα χειρῶν ἔχων·

Ὁ Μαίᾱς δὲ παῖς

Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ

Κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κ' ἐκέτ' ἀμυδρῆς.

1415

1404. βεῖᾱσι δ'] βεῖᾱσιν Ald. Br.

1407. μακράν γ'] μακρὰν Ald. Br.

1410. τέγης] τέγας Ald. Br.

1411. ἰδάλια] ἰδράσματ' Ald. Turneb.

1412. χειρῶν] χειροῖν Ald. χειροῖν Br.

1414. σφ' ἄγει] ἐπάγει Ald.

1403. τὸ δυσέριτον. Adverbialiter accipi potest, ut τὸ γυναιῶν, Ed. Col. 1711, ubi plura. Προτίμεται, praet, praecurrit, more canis venatici primarii.

1411. ἰδάλια. Ita Scholiafles et Suidas in voce, uterque vulgatum ἰδράσματα interpretamenti loco exhibentes.

1412. νεακόνητον αἶμα. Hefychius v. αἶμα—ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρῳ, τὴν μάχαιραν ἔφη: vide ibi Interpretes. Omnibus dura videtur translatio, mihi ne tolerabilis quidem. Legendum fortasse νεακόνητον αἶμα, recens—acutum manuum impetum. Metaphorice νεακόνητον, ut λῆμ' ἔχων τεθνηγμένον Eurip. Orest. 1658. Hefychius: αἶμα, ἑρμῆς. Extat vox Iliad. π'. 752. Magis vero placet αἶχμα, i. e. αἰχμήν. Utroque modo locutos puto Veteres. Vide alia exempla ad Trachin. 1021.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ, ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἰαμβοί.

- Ηλ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
 Τελᾶσι πύργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμυθε.
 Χο. Πῶς δῆ; τί νῦν πράσσουσιν;
 Ηλ. Ἦ μὲν ἐς τάφον
 Λέβητα κοσμεῖ, τὸ δ' ἐφέσπετον πέλας. 1420
 Χο. Σὺ δ' ἐκπὲς ἤζας πρὸς τί;
 Ηλ. Φρενήσας ὅπως
 Αἰγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.
 Κλ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ ἰὼ σέγα
 Φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέα. 1425
 Ηλ. Βοᾷ τις ἔνδον· ἐκ ἀκέρ', ὦ φίλα;

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφή α'.

- Χο. Ἦκας ἀνήκεσσε
 Δύσανος, ὥς τε φερίζαι.

Σύστημα α'.

- Κλ. Οἱ μοι τάλαινα· Αἰγιοθε, πᾶ ποτ' ὦν κυρεῖς;
 Ηλ. Ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. 1430
 Κλ. ὦ τέκνον, τέκνον,
 Οἴκτειρε πλὴν τεκῶσιν.
 Ηλ. Ἄλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
 ὦ κτείρεθ' ἕως, ἕθ' ὁ γυνήσας πατήρ.

1416. ἄνδρες] ὧνδρες Br.

1423. Αἰγισθος αὐτὸς] Αἰγισθος Ald.
 Αἰγισθος ἡμᾶς Br.

Στροφή β'.

Χο. ὦ πόλις, ὦ γῆρὰ
Τάλαινα· νῦν σε
Μοῖρα καθήμερία
Φθίνει, Φθίνει. 1435

Σύστημα β'.

Κλ. ὦ μοι, πέπληγμαι.
Ηλ. Παῖσον, εἰ δένεις, διπλῶ.
Κλ. ὦ μοι μάλ' αὖθις.
Ηλ. Εἰ γὰρ Αἰγίδαθ' ἴ' ὁμῶ. 1440

Στροφή γ'.

Χο. Τελῶσ' ἀρά· ζῶσιν οἱ
Γᾶς ὑποκείμενοι.
Πολύρρυτον γὰρ αἶμ' ὑπέξαιρᾷσι τῶν
Κτανόντων οἱ πάλαθ' ἰανόντες. 1445

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Σύστημα γ'.

Ηλ. Καὶ μὲν πάρεσιν οἶδε· Φοινία δὲ χεῖρ

1438. φθίνει semel tantum Ald.

1443. Τελῶσ'] Τελῶσιν Ald.

1444. γᾶς ὑποκείμενοι] γᾶς ὑπαι-
μενοι Br.

1442. Εἰ γάρ. Mæris Atticista: εἰ γάρ, Ἀττικῶς· εἴθε γδ', Ἑλλη-
νικῶς.

1443. Τελῶσ'. Nonnulli pro τελεῖνται accipiunt. Quidni autem
veritas, effectum reddunt? sc. τὸ ἑαυτῶν ἔργον, ut bene Johnsonus.
Sed legendum forte γελῶσ', ut Æschyl. Eumen. 563.

Τελᾶ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμογῶ.

Στάζει θυγλῆς Ἄρεος· ἐδ' ἔχω λέγειν,
Ὀρέσα, πῶς κυρεῖ γε.

Ορ. Τὰν δόμοισι μὲν 1450

Καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
Τέθνηκεν ἢ τάλαινα· μηκέτ' ἐκφοβῶ
Μητρῶον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Παύσαιδε· λεύσσω γὰρ
Αἴγιατον ἐκ περδῆλας. 1455

Ἀντισύστημα α'.

Ηλ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄφορρον; εἰσορᾷτέ περ
Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν; ἔσπες ἐκ προαΐας
Χωρεῖ γεγηθώς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων
Ὅσον τάχιστα· 1460
Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι,
Τὰδ' ὥς πάλιν.

1449. κυρεῖ γε] κυρεῖ Ald. Br.

1450. Τάν] τὰ γ' ἐν Br.

1453. ἀτιμάσῃ] ἀτιμάσει Br. e Codd.
A. D. E. August. et suo.

1456. εἰσορᾷτέ περ

Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν] Hæc Orestis
tribuit Br. e 5 Codd. legit porro
ex iisdem ἐφ' ἡμῖν.

1448. θυγλῆς, sacrificii.

1459. ἀντιθύρων. An legendum ἀμφιθύρων; ut Theocrit. Idyll.
xiv. 42. Polluc. lib. i. sect. 76. Vide et Euripidis Med. 135.
Κατ' ἀμφιθύρων, versus januam interiorem.

1461. Dilucidior foret constructio, si scriptum esset,

Νῦν πάλιν εὖ θέμενοι

Τὰδ', ὥς τὰ πρὶν.

Ἀντισύστημα β'.

Ορ. Θάρσ'· τελέμδ' ἢ νοεῖς.

Ηλ. Ἐπειγέ νιν.

Ορ. Καὶ δὴ βέβηκα.

1465

Ηλ. Τάνθ' αὖ μέλοι γ' ἐμοί.

Ἀντιστροφή γ'.

Χο. Δι' ὅτ' αὖ παῦρά γ' ὥς

Ἦπιον ἐνέπειν

Πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὥς

Ὀρεύσει πρὸς δίκας ἀγῶνα.

1470

ΑἰΓΙΣΘΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀντισύστημα γ'.

Αι. Τίς οἶδεν ὑμῶν πᾶ ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι,

Οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγχεῖλαι βίον

Λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις ;

Σέ τοι, σὲ κρίνω, καὶ σὲ πῶ ἐν τῷ πάρος

Χρόνῳ θρασέϊαν, ὥς μάλιστά σοι μέλειν

1475

Οἶμαι μάλισα δ' αὖ κατειδυῖαν φράσαι.

Ἰαμβοί.

Ηλ. Ἐξοῖδα· πῶς γὰρ ἔχί ; συμφορᾶς γὰρ αὖ

1466. μέλοι γ'] μέλοιτ' Ald. Br.

1467—70. Hæc Electræ tribuit Ald.

1468. ἦπιον] ἦπιως Ald. Br.

1474. καὶ] καὶ Br. ex Reiskii emendatione.

1476. κατειδυῖαν] κατ' εἰδυῖαν Ald.

1477. In omnibus Electræ ad Ægifthum responsis, quæsitæ est ambiguitas, Johnsono non prætermissa. Primo συμφορᾶς γὰρ αὖ et

Ἐξωθεν εἶλω τῶν ἐμῶν τῆς Φιλτάτης.

ΑΙ. Πῶ δ' ἦτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; διδάσκέ με.

ΗΛ. Ἐνδον· φίλης γὰρ προξένεα κατήνυσαν. 1480

ΑΙ. Ἥ καὶ θανόντ' ἤγειλαν ὥς ἐτητύμως;

ΗΛ. Οὐκ· (ἀλλὰ καὶ πέθειζαν) ἐ λόγῳ μόνον.

ΑΙ. Πάρεσ' ἄρ' ἡμῖν ὥς τε καὶ μφανῇ μαθεῖν;

ΗΛ. Πάρεσι δῆτα, ἔ μάλ' ἄζηλος θεά.

ΑΙ. Ἥ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, σὺν εἰωθότως. 1485

ΗΛ. Χαίροις ἂν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνει παῖδε.

ΑΙ. Σιγαῖν ἄνωγα, καὶ ναδαικηνῶαι πύλας

Πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὄρᾱν

Ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κενᾶις πάρος

Ἐξήρετ' ἀνδρὸς τῶδε, νῦν ὄρῶν νεκρὸν, 1490

Στόμια δέχεται τὰ μὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,

Ἐμῷ κολασῷ περυσυχὼν, φύσῃ φρένας.

ΗΛ. Καὶ δὴ τελεῖται τὰ π' ἐμῷ· τῷ γὰρ χρόνῳ
Νοῦν ἔχον ὥς τε συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν.

1478. τῆς φιλάτης] τε φιλάτων F. 2.

1491. μηδὲ] μὴ δὲ Ald.

1494. κρείττοσιν] κρείσσοσιν Br.

quæ sequuntur, significare possunt, vel, *Alioqui ignorarem casum mihi gratissimum*, vel, *casum hominis mihi conjunctissimi*. Deinde προξένου κατήνυσαν valet, vel, *adepti sunt hospitum*, (vide ad CEd. Col. 1838.) vel, *confecerunt*. Postea, quærente Ægistho utrum Orestem mortuum vere nunciaverint, respondet, *Non*; quod adverbium diversum sensum præbet, prout cum ἤγειλαν ἐτητύμως, vel cum ἐ λόγῳ μόνον construitur. Addam tantum ἄζηλος θεά v. 1484 esse vel, *spectaculum fœdum*, vel, *spectaculum minime tibi optabile*.

1492. φύσῃ φρένας vertendum cum Camerario *prudentiam gignat*. Commode citat Heathius CEd. Col. 858, 9.

- Αι. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμι, ἄνευ φθόνου μὲν ἔ
Πεπλωκός· εἰ δ' ἔπειτα νέμεσις, οὐ λέγω.
Χαλαῖτε πᾶν κάλυμμι' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
Τὸ συγγενές γε καὶ π' ἐμῷ θρήνων τύχη.
Ορ. Αὐτὸς σὺ βάσταξ'· οὐκ ἐμὸν πῶδ', ἀλλὰ σὸν,
Τὸ παῦθ' ὄραν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως. 1500
Αι. Ἄλλ' εὖ παραινεῖς, καπιπέσομαι· σὺ δέ,
Εἴ ποτ' κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
Ορ. Αὕτη πέλας σὲ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπη.
Αι. Οἱ μοι· τί λεύσσω;
Ορ. Τίνα φοβῆ; τίν' ἀγνοεῖς; 1505
Αι. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυσάτοις
Πέπλωχ' ὁ τλήμων;
Ορ. Οὐ γὰρ αἰσθάνη πάλαι
Ζῶν τοῖς θανούσιν ἔνεκ' ἀνταυδάς ἴσαι;
Αι. Οἱ μοι, ζωνῆκα τέπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως 1510
'Οδ' ἔκ' Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ.

1495. οὐ] εὖ Br. ex Tyrwhitti emendatione.

1500. φίλως] φίλος Ald.

1498. συγγενές γε] συγγενές τε Ald. συγγενές τα Br. e Codd. D. et suo.

1509. ζῶν τοῖς] ζῶντας Br. ex Tyrwhitti emendatione.

1495. ἄνευ φθόνου μὲν ἔ. Eleganter emendat Tyrwhittus ad Euphr. Rhel. 456.

— ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ

Πεπλωκός· εἰ δ' ἔπειτα Νέμεσις, ἔ λέγω.

Speiactulum, felici casu (modo absit invidia verbo) oblatum; at si Nemesis insequatur, non dico.

1499. βάσταξ'. Vide supra ad v. 911.

1509. ζῶν τοῖς θανούσιν. Verissime emendat Tyrwhittus, ubi supra, ζῶντας θανούσιν. Non enim sentis, quod dudum vivos quasi mortuos alloqueris.

- Ορ. Καὶ μάντις ὦν ἄριστος, ἐσφάλλε πάλαι.
 Αἰ. Ὀλωλα δὴ δέλαιος· ἀλλὰ μοι πάρες
 Καὶν σμικρὸν εἰπεῖν.
 Ηλ. Μὴ πέρα λέγειν ἔα 1515
 Πρὸς θεῶν, ἀδελφε, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
 “ Τί γὰρ βροτῶν ἀνὴρ σὺν κακοῖς μεμιγμένον
 “ Θνήσκειν ὁ μέλλων τῷ χρόνῳ κέρδος φέροι;
 Ἄλλ’ ὡς τάχιστα κτεῖνε· καὶ κτανῶν πρόφες
 Ταφεῦσιν, ὧν τόνδ’ εἰκὸς ἐστὶ τυγχάνειν, 1520
 Ἀποπλῶν ἡμῶν ὡς ἐμοὶ τόδ’ ἀνὴρ κακῶν
 Μόνον ἥμοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
 Ορ. Χωροῖς ἀνὴρ ἔσσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
 Νῦν ἐστὶν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
 Αἰ. Τί δ’ ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ’ εἰ καλὸν 1525
 Τούργον, σκότῃ δέ, καὶ πρόχειρος εἰ κτανεῖν;
 Ορ. Μὴ τάσσε· χώρει δ’ ἔνθα περ κατέκτανες
 Πατέρα τὸν ἄμυν, ὡς ἀνὴρ ἐν ταῦτ’ ἡγήνης.
 Αἰ. Ἥ πᾶσ’ ἀνάγκη τήνδε τιμὴν ἐγγλῆν ἰδεῖν
 Τὰ τ’ ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; 1530
 Ορ. Τὰ γοῦν σ’· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ’ ἄκρος.

1512. ἐσφάλλε] ἐσφάλλε Ald.

1524. ἀγών] ἀγών Br.

1517. σὺν] ξὺν Br. etiam v. 1523.

1528. ὡς ἀν] ὡς Ald.

Ibid. μεμιγμένον] μεμιγμένων Ald. Br.

1512. μάντις ὦν. Talem exhibet Euripidis Electra.

1517. Hunc et sequentem versum sic interpreto; Cur enim tempus aliquod lucretur is qui leto destinatus est, cum inter homines sceleribus inquinatos numeretur. Lego utique cum duobus Bodleianis μεμιγμένων.

1520. ταφεῦσιν. Sic Lycophron v. 154, ἐτύμβευσσι τάφῳ προῖφαγε.

Αι. Ἄλλ' οὐ πατρώαν τιλὸν τέχνῳ ἐκόμπασαι.

Ορ. Πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

Ἄλλ' ἔρφ'.

Αι. Ὑψηγού.

1535

Ορ. Σοὶ βαδιστόν πάρος.

Αι. Ἦ μὴ φύγω σέ ;

Ορ. Μὴ μὲρ οὖν καθ' ἡδονὴν

Θάνης, φυλάττει δὲ με τῷτο σοι πικρόν.

“ Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκῳ, 1540

“ Ὅστις πέρα πράσσειν γὰρ τῶν νόμων θέλει,

“ Κτεάνειν· τὸ γὰρ πανῆργον ἐκ αὐτῆν πολὺ.

Ἀνάπαισι.

Χο. ὦ σπέρμι Ἀτρείως, ὡς πολλὰ παθὼν

Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθεις,

Τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1545

1545. τελεωθέν. Malim στερωθέν, firmatum, solide fundatum : vel στελεωθέν quod legitur bis in Philone Judæo.

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

1874

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ΙΕΡΕΤΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Θηβαίων γερόντων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Πόλυξ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπυς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΛΙΠΩΝ Κόρινθον Οιδίπυς, πατὴρ νόθος
Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορέμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθίδαι Πυθικῶν Διοπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένεσ φυτοσπόρον.
Εὐρὺν δὲ τλήμων ἐν γειαῖς ἀμαξιτοῖς
Ἄκων ἔπειθε Λαῖον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἦχυνε μητρὸς ἀγνοομένης λείχος.
Λοιμὸς δὲ Θήεας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστῖαν,
Ὅπως πύθεται τῷ κακῷ παυσήριον,
Ἦκεσε φωνῆς μαντικῆς διῷ πάρα,
Τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οιδίπυος τάλας,
Δισσαῖσι χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόνας δώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ Οιδίπυς ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται· χαρίεντως δὲ τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπύραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλείους ποιήσεως· καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλείους, ὡς φησι Δικαίλαρχος. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ πρότερον αὐτὸν ἢ τύραννον ἐπιγράφοντες, ὧς τὸς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οιδίποδα τὸν ἐπὶ Κωλῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἴδιοι δὲ τι πεπόνθασιν οἱ μὲν Ὅμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννης πρῆσαγορεύοντες, ὅψι ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τὰς Ἑλληνικὰς διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου

χρόνους, καδάπιε Ἰππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γὰρ τὸν πάντων παρανομώτατον ἔχειτον, βασιλέα φησὶ, καὶ ὁ τύραννος,

Εἰς ἔχειτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα——

Προσαγορευθῆναι δὲ φασὶ τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλιπὸς γάρ τις περὶ ληθείαι τέως γινώσκω. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γινηθῆναι ἀπὸ Τύρα πόλεως. Εἴρηται δὲ τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον, οἰοῦν τύραν τὰς λαὸς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρειν, καὶ τυρεύων δόλος κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος ἐδίδε τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τὰς τυράννας φησὶ τοπρώτεροι αἰσχυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερον γ' ἐκαῖνο τὸ ὄνομα.

ΑΛΛΩΣ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ Οἰδίπυς πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῇ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγίγγραπται. Τὸ κεφαλαῖον δὲ τῷ δράματι, γινώσκεις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πῆρως τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ, ΤΩ, ΘΗΒΑΙΩ.

ΛΑΙΕ Λαοδακίδη, παῖδων γένος ἔλθιον αἰτεῖς.
Δώσω τοὶ φίλοι υἱόν· ἀτὰρ πιπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χεῖρεςσι λιπιῦν φάος· ὥς γὰρ ἔειπες
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγγραῖς ἀραῖσι πιδήσας,
Οὐ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' ἐνέξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπυς ἐπὶ γῆς καὶ τετράπυς· ἢ μία φωνή,
καὶ τρίπυς· ἀλλάσσει ἢ βοὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἔρπειτ' ἀκινῆται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἄλλ' ὁπότεν πλείοις ἐπιγόμενον ποσὶ βαίνει,
Ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφανρότατος πίλει αὐτὴ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΙΕΡΕΤΣ.

Ἰαμβοί.

Οἱ. Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμυ τῷ πάλαι νέα τροφή,
 Τίνας πόθ' ἔδρας πῶςδε μοι θοάζετι
 Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἔξεσεμμήοι ;
 Πόλις δ' ὅμῃ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 Ὅμῃ δὲ παϊάνων τε καὶ σεναγμάτων. 5
 Ἄ γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,

1. Κάδμου τοῦ πάλαι. Sic Athenienses παῖδες Κρανιοῦ vocantur Æschyl. Eumen. 1014.

Ibid. τροφή, *soboles*. Rarissime hac potestate adhibetur: Euripides tamen *μηκάδων ἀρνῶν τροφαὶ* habet Cyclop. 189.

2. θοάζετι. Plutarchus de Aud. Poet. (vol. ii. p. 22, E.) *sedendi sensu* interpretatur: cuius aliud exemplum, quod quidem certum sit, mihi non suggerit memoria. *θοάζειν πόνον* habet Euripides Bacch. 65, quod non inepte *vertas urgere vel festinare laborem*. Extat porro apud eundem Orest. 335, 1571. Phœniss. 822. Iph. Taur. 1149. Troad. 353. Bacch. 219. Herc. Fur. 382.

3. ἔξεσεμμήοι. Non *frontem coronati*, sed *manibus ramos supplicatorios gestantes*; perinde ut Chryses ille Homericus, Iliad. α. 14.

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἰκηόλυς Ἀπόλλωνος.

De ramo hoc supplicatorio, qui et *εἰρεσιώτης*, vide Eurip. Supp. 10, 36, 260. Heraclid. 518. Æschyl. Eumen. 43. Supp. 23, 199, 249. Aristoph. Plut. 383. Harpocration. in voce. La Cerdam in Virgil. Æneid. vii. 237.

Similis supplicationis Diogneto Rhodio factæ meminit Vitruvius, lib. x. cap. 22.

- Ἄλλων ἀκύνει, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
 Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπεις καλέμβρος.
 Ἄλλ', ᾧ γεραῖε, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
 Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρέπω καθέστατε; 10
 Δείσαντες, ἢ σέξαντες; ὡς θέλοντες ἂν
 Ἐμῷ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
 Εἴλω, τιάνδῃ μὴ οὐ καποικτέρων ἔδραν.—
 Ιε. Ἄλλ', ᾧ κρατυῶν Οἰδίπεις χώρας ἐμῆς,
 Ὅρας μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα 15
 Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, οὐδέπω μακρὰν
 Πτέδαγ θένοντες· οἱ δέ, σὺ γῆρα βαρεῖς
 Ἰερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἡιθέων
 Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεσημμένον

11. σέξαντες] σέξαντες F. 2. Br. e
 Cod. Reg.

18. ἱερεῖς] ἱερῆς Br.
 Ibid. ἡιθέων] ἡιθέων Br.

11. δίσαντες, ἢ σέξαντες. Interpretor: *utrum malum vel injuriam aliquam metuentes, an jam perpeffi, ultionemque adeo comprecantes.* Aram utique circumfidentes (v. 16.) speciem præbebant hominum, qui vim perpeffi erant, vel imminentem evitare sperabant. Ad pestis depulsionem quomodo talis confessus pertineret, nemini statim apparere potuit. MS. Cantabrig. alique H. Steph. memorati σέξαντες exhibent. Placuit id Heathio *precandi* sensu: cujus exemplum citat CEd. Col. 1151. Hoc si probes, interpretatio erit: *utrum malum aliquod metuentes, an bonum prece deposcentes.*

16. βωμοῖσι τοῖς σοῖς. Intelligere videtur aram Apollinis Ἀγυῖως, qualem, ex Veterum more, ædes quæcunque honestiores præ foribus ostentabant. Vide ad Electr. 639.

17. πτίδαι. Infantes non raro νεοσσοὶ audiunt: vide Eurip. Troad. 752. Herc. Fur. 72, 984. Nota hæc consuetudo Sophocleæ metaphoræ audaciam quodammodo mitigat.

18. ἱερεῖς. Malim, ἱερῆς τ'. Et ætate graves et sacerdotes.

Ἀγοραῖσι θακῆ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμήνῃ τε μαντεῖα ποδῶ.
 Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὺτὸς εἰσὸρᾷς, ἄγαν
 Ἦδη σαλεύει, κἄνακ' αἰφίσα κἄρα
 Βυθῶν ἔτ' ἔχ' οἷα τε φοινῖς σάλας,
 Φθίνουσι μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, 25
 Φθίνουσι δ' ἀγέλαις βενόμοις, τόκοισί τε
 Ἀγόνους γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,

20. ἀγοραῖσι. Deorum simulachra in Foris statui solita fuisse bene monet editor Oxoniensis, conferens Æschyl. Sept. c. Theb. 278. Heraldum in Tertulliani Apolog. lib. i. Digress. 14.

21. Apollinis Ismenii meminit Pausanias in Bœot. p. 730, ubi et templum ejus describit.

Ibid. μαντεῖα. Adjectivum est, ut Eurip. Troad. 458. Ion. 130.

25. Descriptionem hanc pestis, iterum aliis verbis retractatam v. 177. et seq. Poetæ, ni fallor, suggessit celebris illa Atheniensium calamitas Thucydidi (ii. 49.) diligenter enarrata, deinde et Lucretio, lib. vi.

27. ὁ πυρφόρος θεὸς est Mars, cujus stella Græcis πυρόεις audiebat. Vide Cic. de Nat. Deor. ii. 20. Hygini Poet. Astronom. lib. iv. 19. Manethon. Apotelesm. ii. 291. Manilius, lib. iv. 501,

Seu rapidos Mavors ignes jaculatur in ipsum.

Homerus, hymn. in Mart. 6.

— πυρρυγία κύκλον ἰλίσσων

Αἰθέρος ἑκταπόροις ἐνὶ τεύρεσιν.

28. ἐλαύνει, *ressundat*. Apollonides Anthol. p. 97.

— Ξέρξην — γόλος Ἑλλάδα πᾶσαν

Ἠλαυνεν.

Leonidas ibid. p. 247.

Ἠλασε τὰς πολλὰς τῶν ἱππέων δικάδας.

Vide et Æschyl. Pers. 773.

'ΤΦ' οὐ κενᾶται δῶμα Καδμείων· μέλας
 Δ' 'Αδης συναγμοῖς καὶ γόοις πλεπέζῃ). 30
 Θεοῖσι μὲν νυν ἐκ ἰσχυρόν σ' ἐγὼ,
 Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐζόμεθ' ἐφέστιοι,
 Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίη
 Κεῖνοντες, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
 'Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολῶν, 35
 Σκληρὰς αἰδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομην·
 Καὶ παῦθ' ὑφ' ἡμῶν εὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεῶ
 Λέγη νομίζῃ θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπῃ κᾶρα, 40
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόσροποι,
 Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε τῶ θεῶν
 Φήμῳ ἀκῆσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶδά πᾶ.
 'Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς

29. Καδμείων] Καδμείων Br. e Codd. et Schol. ita etiam v. 35.

30. "Αδης] αἰδης Ald. δ' in vf. præcedentem rejicit Br.

31. ἰσόμενόν σι. Malim ἰσόμενοι σι.

34. δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, in casibus quibuscunque Deorum voluntate inveniatis. Sic νόσῃ ξυναλλαγῇ infra v. 979. ποίας φανίσσης ξυναλλαγῆς CEd. Col. 423.

36. αἰδοῦ, Spbingis. Sic etiam vocat Euripides Phœniss. 1545. Vide et infra 136. et 399.

40. πᾶσιν. Quid hic valeat, ne veteri quidem Scholiastæ satis constituisse videtur. Mihi videtur idem esse quod παντάπασι, i. e. παντελῶς. Confer CEd. Col. 1516. Eurip. Heraclid. 452. Herodian. iii. 43. Aristides tom. i. p. 565. μανίας τοῖς πᾶσι περιτλῆς.

44. τὰς ξυμφορὰς. De voce ξυμφορὰ vide Æschyl. Perf. 436. et 439. Aristoph. Acharn. 1202. Eurip. Iph. Aul. 1346. Thucy-

Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βλαβερμάτων.

45

Ἰθ', ὦ βροτῶν ἄρισ', ἀνόρθωσον πόλιν·

Ἰθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σέ νῦν μὲν ἦδε γῆ

dides i. 140. τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων, ubi Scholiastes τὰς ἀπο-
λάσεις. Sed neque ξυμβολὰς spreverim pro ξυμφορὰς.

45. Ζώσας. Ζῶναι valet *successu*, aut *opibus florere*. Noster Electr.
v. 1443. Ζῶσιν οἱ γὰρ ὑποκείμενοι. Aristoph. Nub. 395. Ζῶντας περι-
φλύει. nonnulli, teste Scholiasta, ζῶντας interpretantur πλούσιους.
Anthol. p. 81. Epig. Antipatri Ζῶεις, *beata es*. Synesius in Calvit.
Encom. p. 51. Ζῶη δὲ καὶ φῶς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς ἀγαθῆς συγ-
χίας ἐστὶ τε καὶ νομίζεται. Menander fragm. 80. Ζῶσιν δ' οἷς ἐστὶν βίος.
Æschyl. Agam. 828. ἄτης θυίλλαι Ζῶσιν. Hesiod. Op. et D. 686.

Χρήματα γὰρ ψυχὴν πείλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

Suidas: Ζῶεσκον, ἀντὶ τῷ ἐπλούτῃ. Timocles apud Stobæum, serm.
lxxxix.

Τ' ἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς·

Ὅστις δὲ μὴ ᾗχοι τῷτο μὴδ' ἐκτῆσατο,

Οὗτος μετὰ ζώωντιν τεθνηκὼς περιπατεῖ.

Idem Stobæus serm. liii.

Τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώωντιν βίος.

Menander apud Eustath. Odyss. σ'. p. 651.

Ἀνδρῶπι πύρρσι πλωχὸς ἦδ' αὖ καὶ νεκρὸς,

Νυνὶ δὲ πλωτεῖς.

Astrampsyclus apud Suidam,

Νεκρὸς ὁρῶν, νίκρῳσιν ἔξεις πραγμάτων.

Georgias apud Aristot. Rhet. iii. 3. χλωρὰ καὶ ἵναιμα τὰ πράγματα.

Plutarchus in Lucullo, vol. i. p. 491, F. αὔρος, ἀμυσία τεθνηκώς.

Idem de Adulat. et Amic. vol. ii. p. 49, C. πράγμασι ξηροῖς καὶ κα-
τεψυγμένοις. Chariton lib. i. 9. διπλὸν—καὶ νεκρότερον τῆς τεθνηκώσεως.

Arrian. Epictet. iii. 23. ἂν μὴ ταῦτα ἐμποῖν ὁ τῷ φιλοσόφῳ λόγος,
νεκρὸς ἐστὶ καὶ αὐτὸς, καὶ ὁ λόγος. Eustathius in Iliad. χ'. p. 1352.

ex antiquo auctore citat τέθνηκε τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Eurip.

Helen. 294. τοῖς πράγμασιν τέθνηκε.

Lucretius, iii. 1059.

Mortua quoui vita est prope jam vivo atque videnti.

Σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
 Σπάντες γ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόντες ὕσερον. 50

Ἀλλ' ἀσφαλεία τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
 Ὅρνιθι γὰρ καὶ τὴν τὸτ' αἰσίῳ τύχην
 Παρέχες ἡμῖν, καὶ ταινῦν ἴσος γενᾶ.
 Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Εὖν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. 55

Ὡς οὐδὲν ἐσιν ἔτε πύργος, ἔτε ναῦς,
 Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ζυνοικέντων ἔσω. —

Οἱ. ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ καὶ ἀγνωτὰ μοι
 Προσήλθεθ' ἰμείροντες· εὖ γ' οἶδ' ὅτι
 Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσῶντες, ὥς ἐγὼ 60
 Οὐκ ἐσιν ὑμῶν ὅσις ἐξ ἴσθ νοσεῖ.

Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἐν ἔρχεται
 Μόνον καθ' αὐτόν, καὶ δὲν ἄλλον· ἢ δ' ἐμὴ
 Ψυχὴ πόλιν τε καὶ μὲ καὶ σ' ὁμᾶ σένει.

Ὡς ἔχ ὕπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε, 65

Ἀλλ' ἴτε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,

Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις·

Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἱασιν μόνην,

50. πάντες γ'] πάντες τ' Ald. Br.

67. πλάναις] πλάνοις Br. e Cod. B. et Schol. Turneb. in marg.

Cicero in Verr. v. 18. *Antiquæ sunt istæ leges et mortuæ.* Idem in Verr. iv. 25. *Cum jam pro dampnato mortuoque esset.* Confer etiam Plaut. Pseud. act. i. sc. 3, 76. Truculent. act. i. sc. 2, 62.

Γνώμη vii. 44, 45. expressæ contrarium plerumque valere vere docet Herodotus vii. 49.

48. τῆς πάρος προθυμίας. Subaudi ἔτεκα. Exempla affatim dabit L. Bos de Ellipsis.

- Ταύτῳ ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μειοικέως
 Κρέοντ', ἑμαυτῷ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 Ἐπεμψα Φοῖβου δῶμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
 Δρῶν, ἢ τί Φωνῶν, τίωδε ῥυσαίμεν πόλιν.
 Καί μ' ἤμαρ ἤδη ζυμμετρούμενον χρόνῳ
 Λυπεῖ, τί πράσσει τοῦ γδ εἰκότος πέρας
 Ἄπεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 Ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἀν' εἴλω πάνθ' ὅσ' ἀν' ἀηλοῖ θεός.
 Ιε. Ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἱ δέ τ' ἀξίως
 Κρέοντα προσείχοντα σημαίνεσσί μοι.
 Οι. ὦ ναῖξ' Ἀπολλων· εἰ γδ' ἐν τύχῃ γέ τω 80
 Σωτῆρι βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
 Ιε. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἀν' κάραι
 Πολυσεφῆς ὧδ' εἶρπε παγκάρπυ δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΚΡΕΩΝ, ΙΕΡΕΥΣ.

- Οι. Τάχ' εἰσόμεθα· ζύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.

73. αἱ δὲ τ' αἰδέ τ' Ald. αἰδέ γ' Br. c
 Cod. B. et Schol.

80. τῶ] τὰς Br. ex Marklandi emen-
 datione.

70. γαμβρόν. Creontis sororem matrimonio duxerat Oedipus.
 Hic igitur valet Pollucis illud; συγχεύεσθαι οἱ ποιεῖται τὰ ὀνόματα.
 Proprie enim dicendus erat ποινδρός. Vide Polluc. lib. iii. sect. 31.

73. χρόνῳ. Sic si scripsit Auctor, interpretandum erit: *tempori*
quod iter tale necessario exigit. Sed cum hoc duriusculum fit, ma-
 lim, ζυμμετρέμενον γ' ὁδῷ. *Et me temporis spatium cum itinere compa-*
rantem, anxium jam habet, quid ipsi obtigerit.

74. εἰκότος πέρα, *ultra quam æquum erat.*

R

- Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μεινοικέως, 85
 Τὶν' ἡμῖν ἤκεις τῷ θεοῦ φήμην φέρων;
 Κρ. Ἐοθλὺν λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 Οἱ. Ἔστιν ᾧ ποῖον τῆπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
 Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90
 Κρ. Εἰ τῶνδε χρήσεις πηλοσισιζόντων κλύειν,
 Ἔτοιμος εἶπεν, εἴτε καὶ σείχειν ἔσω.
 Οἱ. Ἔς πάντας αὖδα τῶνδε γὰρ πλεόν φέρω
 Τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πένθος.
 Κρ. Λέγοιμ' ἂν οἷ ἤκῃσαι τῷ θεῷ πάρα. 95
 Ἄνωγ' ἡμᾶς φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
 Μίασμα χώρας, ὡς τετραμμένον χθονὶ
 Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
 Οἱ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ζυμφορᾶς;
 Κρ. Ἀνδρηλατῆντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
 Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χαιμάζον πόλιν.

101. τόδ'] τήνδ' Br. ex Mudgii emendatione.

85. ἄναξ. Eo nomine compellari solebant non reges tantum, sed regum filii et consanguinei, denique urbis cuiuscunque proceres. Vide infra v. 930. Antig. 1103. et ad Eurip. Hippol. 88.

87. καὶ τὰ δύσφορ'. Legendum forte βαινὰ δύσφορ', *pauca vel exigua molesta*. Nullam certe vim aut emphasin habet copulativa καί.

92. ἔτοιμος. Subaudiendum εἰμί. Confer Aj. 824.

101. τόδ' αἷμα. Eleganter Mudgius apud Heathium; ὡς τήνδ' αἷμα χαιμάζον πόλιν. Nondum enim cædis cuiuslibet facta erat mentio.

- Οι. Ποίῳ γὰρ ἀνδρὸς τλήδε μὴνύει τύχῳ ;
 Κρ. Ἦν ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λαίϊός ποθ' ἡγεμὼν
 Γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
 Οι. Ἐξοιδ' ἀκέων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γε πῶ.
 Κρ. Τάτῃ θανόντος, νῦν ὀπιτέλλει σαφῶς
 Τῶς αὐτόντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
 Οι. Οἱ δ' εἰς πᾶν γῆς ; πᾶν τόδ' εὐρεθήσε'
 Ἴχνος παλαιᾶς δυσέκμαρτον αἰτίας ;
 Κρ. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ· τὸ δὲ ζητέμενον
 Ἀλωτὸν ἐκφεύγει δὲ τὰ μελέμενον.
 Οι. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Λαίϊος,
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῶδε συμπήπτει φόνῳ ;
 Κρ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν
 Πρὸς οἶκον ἐκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεσάλη.
 Οι. Οὐδ' ἀγγελός τις, εἰδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
 Κατεῖδ', ὅτε τις ἐκμαθῶν ἐχρήσατ' ἄν ;
 Κρ. Θήσκεισι γὰρ, πολλὴν εἰς τις, ὅς φόβῳ φυγῶν,
 Ὡν εἶδε, πολλὴν ἐν, εἰδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.
 Οι. Τὸ ποῖον ; ἐν γὰρ πόλιν ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
 Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
 Κρ. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μὴ
 Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σιωπῶντι χερῶν.
 Οι. Πῶς ἔν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ζῶν δῶγύρω

120. ἐξεύροι. Conjeciebam ἐκφύροι. Sed et vulgata eundem forte sensum præbuerit. Sic Trachin. 25.

Μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποσέ.

Confer Eurip. Ion. 1137. Orest. 1158. et ad Aj. 621.

124. Distinguendum :

- Ἐπράσσετ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τέλμης ἔβη; 125
 Κρ. Δοκῶντα ταῦτ' ἦν· Λαίῃς δ' ὀλωλότος
 Οὐδείς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.
 Οι. Κακὸν ᾗ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
 Οὕτω πεισέσης, εἶργε τοῦτ' ἐξαιδέναί; 130
 Κρ. Ἡ ποικιλωδὸς Σφιγγὲς πὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
 Μεθέντας ἡμᾶς τὰ Φανῇ, προσήγετο.
 Οι. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐδὲς αὐτ' ἐγὼ Φανῶ.
 Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
 Πρὸ τῆ θανόντος τήνδ' ἐθεῶ' ἐπισροφῆν.
 Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ μὲ σύμμαχον, 135
 Γῇ τῇδε τιμωρῶντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
 Ὑπὲρ γὰρ ἔχῃ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
 Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῶ, τῷτ' ἀποσκηδῶ μύσος.
 Ὅσῃς γὰρ ἦν ἐκείνον ὁ κλανὼν, τάχ' ἂν
 Κάμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
 Κεῖνῳ προσαιρκῶν οὖν, ἑμαυτὸν ὠφελῶ.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρθρων
 Ἰστασθε, τῶσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδεσ'.

125. ἐνθένδε cum ἐπράσσειο conjungit Br. 134. πρὸ] πρὸς Ald. Turneb.
 127. ἐγίνετο] ἐγίγνετο Br.

— εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ

Ἐπράσσειτ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τέλμης ἔβη;

Quomodo igitur latro, nisi hinc, i. e. ex hac regione, pecunia subornatus esset, in tantum audaciæ processisset?

134. πρὸ τῆ θανόντος. Ita in compluribus libris scriptum esse testatur editor Oxoniensis. Vulgo πρὸς τῆ θανόντος.

143. Ἰσταδε, *exsurgite, auferentes hinc ramos bosce supplicatorios.* Diserte jubet Sacerdotes cum Supplicum grege discedere: alium

Ἄλλος ᾗ Κάδμους λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
 Ὡς πᾶν ἐμῷ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχῆς 145
 Σὺν τῷ θεῷ φανεμέθ', ἢ πεπλωκόπες.

16. ὦ παῖδες, ἰσώμεθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 Καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὁδ' ἐξαγγέλλεται·
 Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
 Σωτήρ θ' ἴκοιτο, καὶ νόστος παυσήριος. 150

146. σὺν] ξὺν Br.

mox dimittit ad concionem populi Thebani convocandam. Sacerdos, impetrata re, cujus causa convenerant, cum pueris se ad discedendum accingit: et tamen fuerunt, etiam docti Viri, qui contendere non dubitarint, Sacerdotes per totam fabulam in scena manere, exque iis Chorum constare. Aiunt utique, Sacerdotem Coryphæum, eum sc. qui cum Œdipo collocutus erat, discedere parantem, non reliquos Sacerdotes ex fedilibus voce excitasse v. 147, sed *παῖδας* tantum. Verum et sic Œdipus ipse *παίδων* nomine totum Supplicantium gregem, in iis ergo Sacerdotes, compellat v. 58. Addunt non apparere, quid populum vel proceres Thebanos ad Œdipi fores tam subito compulerit. Facilis responsio est; ideo advenisse, quod ab Œdipo ipso per nuncium arcessiti fuerint v. 144. Atque hæc etsi rem forte in liquido constituent, lubet tamen alia nonnulla attexere. Illud igitur nonne Chorum a Supplicibus manifesto discriminat, quod hic, mox a primo in scenam ingressu, adeo anxie quærit, quale fuerit Phœbi responsum; illi contra a Creonte enarratum audiverant? Alterum est, Chorum infra v. 930. *χώρας ἀνακτας* a Jocasta vocari. Denique, in tragœdiis Græcis semper, si bene memini, Chorus partes a cantu aliquo auspicatur.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- Χο. ὦ Διὸς ἀδυεπὴς Φάτι, τίς ποτε
 Τὰς πολυχρῦτ' Πυθῶνος
 Ἀγλαὰς ἔδ'ας Θήβας;
 Ἐκτέταμ' ἑοδερὰν φρένα,
 Δείματι πάλαν, 155
 Ἰήϊε, Δάλιε, Παιᾶν,
 Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος,
 Τί μοι ἢ νέον
 Ἡ πεπλομένηαις
 ὦρ'αίς πάλιν ἐξανύσας χρέος. 160
 Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον

151. Principium hujus odes in strophē et antistrophē ex Heathii mente distribuit Br.

151. ὦ Διός. Initium hujus odes in strophē et antistrophē dispartendum esse acute vidit Heathius: qui et strophē voce Φάμα v. 162, antistrophē voce νῦν v. 175, terminari arbitratur. De reliquis assentior: illud non concesserim ex v. 175. refecandum esse ὦ πόποι, multoque mihi probabilius fit desiderari vocem in ultimo strophes, quam sic forte suppleveris:

Ἀμύροτε Φάμα [τορῶς.] Stroph.

Ἐλθετε νῦν, ὦ πόποι. Antistr.

Ibid. ὦ Διός—Φάτι. Interpretis vicem præstabit Æschylus, Eumen. 19.

Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.

Adde et Virgil. Æneid. iii. 251.

155. πάλαν. Activum pro passivo. Vide ad Eurip. Phœniss. 1152. Bacch. 799. Cyclop. 166.

Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Πρῶτά σε κεκλόμενος,

Θύγατερ Διός,

Ἄμβροτ' Ἀθάνα,

165

Γαῖαόχον τ' ἀδελφεῖαν

Ἄρτεμιν, ἀ κυκλόεντ' ἀγορᾶς

Θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει,

Καὶ Φοῖβον ἐκατόλυν.

Ἰὼ, ἰὼ.

170

Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

163. κεκλόμενος] κεκλομένω Ald. Br.

170. ἰὼ semel Br.

168. εὐκλεᾶ] εὐκλέα Br. ob metrum.

163. κεκλόμενος. Bodleiani tres cum Aldina et margine Turnebianæ κεκλομένω, quod non longe a vero abesse videtur. Legerim utique,

Πρῶτά σε κεκλόμεν', ὦ —

166. Γαῖαόχον. Recte Heathius sic vocari censet, ut terræ Bæoticæ tutricem. Non enim Dianam vulgarem hic intelligit Poeta, sed speciatim illam, quæ Bæotis Ἄρτεμις Εὐκλεία audiebat. De ea sic Plutarchus in Aristide : ἔθασαν ἐν τῷ ἱερῷ τῇ Εὐκλείας Ἄρτεμιδος—τὴν δ' Εὐκλείαν οἱ μὲν ποθοὶ καὶ καλῶσι καὶ νομίζουσιν Ἄρτεμιν, ἱστοὶ δὲ φασιν, Ἡρακλῆος μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτοῦς γενέσθαι τῆς Μεινοίτιος μὲν θυγατρὸς, Πατρόκλη δ' ἀδελφῆς· τελευτήσασαν δὲ παρθένον, ἔχειν παρά τε Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμὰς· βωμὸς γὰρ αὐτῇ καὶ ἄγαλμα παραπᾶσαν ἀγορὰν ἰδρυται, καὶ προδύουσιν αὐτῇ τε γαμοῦμεναι καὶ οἱ γαμοῦντες. vol. i. p. 331, E. Fanum ejus Thebis commemorat Pausanias in Bæot. p. 743. Eam hoc in loco intelligi testatur quoque vetus Scholiastes. Æschylus : προσατηρίας Ἀρτίμιδος εὐνοίαισι. Sept. c. Theb. 456.

167. ἀγορᾶς. An legendum ἀγοραῖς? Vide notam præcedentem.

168. εὐκλεᾶ. Libenter legerim, si per metrum liceret, Εὐκλεία. vide ad v. 166.

Εἵποτε καὶ πρωτέρας αἶτας ὑπὲρ

Ὀρνυμένας πόλει ἡνύσατε

Ἐκτοπίαν Φλόγα πῆματος,

Ἐλθετε νῦν, ὦ πόποι.

175

Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πῆματα·

Νοσεῖ δέ μοι πρόπας σόλος.

Οὐδ' ἐνὶ Φροντίδος ἔγχος,

ὦ, τις ἀλέξει· ἔτε γὰρ

Ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς

180

Αὔξεται, οὔτε τόκοισιν

Ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι

Γυναικες· ἄλλον δ' ἀν

Ἄλλω προσίοις,

Ἄπερ' εὐπύρον ὄρνιν,

185

Κρεῖσσον ἀμαιμακέτε πυρός

175. νῦν] καὶ νῦν Ald. Br.

185. ἄπερ] ἄπτε Ald. Br.

172. ὑπὲρ cum ὀρνυμένας per hyphen conjungo, ut sit αἶτας ὑπὲρ-
ορνυμένας πόλει, calamitate urbem invadente vel superveniente.

175. ὦ πόποι, O Dii. Nominativum habet Lycophron v. 943.

Τοιγὰρ πόποι φύξηλιν ἠνδρῶσαν σπόρον.

Plutarch. vol. ii. p. 22, C. Δρύοπις δὲ πόπης τὲς δαίμονας [καλῶσι.]

182. καμάτων. Subaudi ἀπό. Οὐκ ἀνέχουσι ἀπὸ Ἰηίων καμάτων,
non resurgunt iterum a Lucinae doloribus. Synes. epist. 98. ἀπὸ τῆς
κλίνης σοὶ γέγραφα, μόλις ἀνιχόμενος εἰς ἀλγισκύνην. Vide ad Electr.
628.

185. ἄπερ—ὄρνιν. Euripides Hippol. 840.

Ὅρνις γὰρ ὥς τις ἐν χειρὶ ἀφαντος εἶ

Πήδημ' εἰς ἄδην κραιπνὸν ὀρμήσασά μοι.

186. κρεῖσσον—πυρός. Proverbium quo significatur mali celeritas
et vehementia. Habet et Euripides Hecub. 608.

Ὁρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρῃ
 Θεοῦ, ὣν πόλις ἀνάγκημος
 Ὀλλυται· νηλέα ᾗ γένεθλα
 Πρὸς πᾶσι θανατηφόρῳ 190
 Κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι
 Πολιά τ' ὅππῃ ματέρεις
 Ἀκτὰν πρὸ βώμιον
 Ἀλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
 Ἰκτῆρες ἐπισονάχουσι. 195
 Παιὼν ᾗ λάμπει σονόεσά τε γῆρυς
 Ὀμαυλος· ὣν ὕπερ, ὃ χρυσέα
 Θύρατερ Διὸς εὐώπα, πέμψον
 Ἀλκὰν, Ἀρεά τε τὸν μαλερόν,
 Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων 200
 Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,

193. ἀκτὰν] αὐτὰν Br. ex Musgravii
 conjectura.
 Ibid. παρὰ βώμιον] παραβώμιον Ald. Br.

195. ἐπισονάχουσι] ἐπισοναχῶσι Br.
 196. παιὼν] παιῶν Ald. Br.

187. ἰσπέρῃ θιῦ. Neminem præterea novi qui sic Plutonem vocaverit. Πόρεν Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὐσκιον habet Pindarus, Pyth. xi. stroph. 2. Vide et Antig. 823, 4.

193. ἀκτὰν παρὰ βώμιον. Lego αὐτὰν παραβώμιον, *ejulatum circa altaria*; qualem exhibet Æschyl. Sept. c. Theb. 97 et seq.

196. λάμπει. Audaciam hujus figuræ mitigare videtur Græcorum consuetudo. Sic enim λαμπρὰ φωνὴ iis *clara vox* est; Polluc. lib. ii. sect. 116. Plutarchus de Virtute Mulier. ὡς δὲ ἰδοὺ πεπωκότα, λαμπρὸν ἀνωλόλυξε, vol. ii. p. 258, B.

197. Ὀμαυλος. Hesychius: Ὀμαυλον, ὁμόκοιτος, ὁμῶς αὐλιζόμενον.

199. Ἀρεα. Vide ad Aj. 716.

201. περιβόητος. Active, ut ἀφόβητος infra v. 904. ἄψαυτος v. 988. Valet igitur περιβόων. Antipater Anthol. p. 62. Ἀμμων, ἀμφιβόητος ὄφης.

Παλίσυτον δράμημα νωτίσαι
 Πάτρας ἄπυρον, εἴτ' ἐς μέγαν
 Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
 Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον
 Θρηίκιον κλύδωνα.

205

Τέλει γὰρ εἴ τι νῦν ἀφῆ,
 Τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχετ'.

Τὸν, ὃ πυρφόρων ἀστραπᾶν

Κράτη νέμων, ὃ Ζεῦ πάτερ,

210

Ἵπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.

Λύκει' ἀναξ, τὰ τε σὰ χρυσοσρόφων

Ἀπ' ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ' ἂν

207. εἴ τι] ἢ τι Br.

202. νωτίσαι, *terga dare*, ut Eurip. *Androm.* 1144. regitur enim a πέμψον. Πέμψον ἀλλὰν, πέμψον τε Ἄρεα—νωτίσαι.

203. ἄπυρον. Ita optime edd. veteres et plerique MSS. Valet autem ἐξόριος, *extorris*. Radix est Ionica vox οὔρος, unde et τηλερός adhibitum Euripidi *Orest.* 1331. *Androm.* 890.

Ibid. μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας. Intelligo mare Atlanticum, tum quod nullum aliud æque a magnitudine designari mereatur; tum quod omnium quæ tum quidem innotuerint, a Græcia longissime absit, aptissimumque adeo fuerit, in quod pestem ablegari cuperent Thebani. Cicero *Somn. Scipion.* cap. 6. *circumsuso illo, quod Atlanticum, quod magnum—appellatis.* Theon in *Arat. Phæn.* nom. 26. ὠκεανὸς δὲ, ἣ ἐκτὸς καὶ μεγάλη θάλασσα καλεῖται.

207. τέλει. An legendum μέρι pro ἐν μέρι, *vicissim*?

212. Λύκει' ἀναξ. Infra eundem invocatur Jocastra v. 938. ubi vide Scholiaften: nec silentio prætermisit Æschylus *Sept. c. Theb.* 147. Vide ejusdem *Supp.* 694.

213. ἀγκύλων. Usus cuius fere funiculorum generi nomen hoc tribuit; ut funiculis nauticis, Eurip. *Iph. Taur.* 1419. calceorum

Ἀδάμας ἐνδατεῖσθαι,
 Ἀρωγὰ προσαθέντα, 215
 Τὰς τε πυρφόρας Ἀρτέμιδος
 Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
 Δαΐσας· τὸν χρυσομίτραν
 Τε κικλήσκω τᾶσδ' ἐπώνυμον
 Γᾶς, οἶνοπα Βάκχον εὖιον 220
 Μαινάδων ὁμόσολον

220. οἶνοπα] οἰνώπα Ald. Br.

221. ὁμόσολον] μονόσολον Ald. Turneb.

loris, Hesych. v. ἀγκύλας; loro quo canes venatici continentur, Polluc. lib. v. sect. 54. Hic nervum arcus indicat: arcum enim gestabat, non jaculum, Apollo.

214. ἐνδατεῖσθαι. Vide Eurip. Herc. Fur. 217.

215. προσαθέντα. Radix est προϊσθαι, non προστίνομαι.

217. αἴγλας. Vide Spanhemium ad Callimachi hymn. in Dian. v. 11, ubi Dea facem utraque manu gestans ex veteri nummo exhibetur. Διπύρως ἀνέχουσα λαμπάδας depingitur Aristoph. Ran. 1406.

Ibid. Λύκει' ὄρεα δαΐσσαι. Hujus fabulae origo quæ fuerit, ex simili de Baccho fabula conjicere licet. Auctor est Scholiastes ad Eurip. Phoeniss. 237. spontaneum ignem in quodam Parnassi vertice vulgo visum esse, non dissimilem forte iis quibus Castoris et Pollucis nomen tribuit Antiquitas. Hoc arripiens Euripides Ion. 725. Bacchum fingit noctu in eo loco tripudiare, tædam utraque manu gestantem.

218. χρυσομίτραν. Luciano itidem depingitur ~~μίτρα~~—ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, in Dialogo Jovis et Junonis, vol. i. p. 247. quin et in Προσλαλιᾷ, vol. iii. p. 76.

221. ὁμόσολον. Recte scripturam hanc, a Scholiasta conservatam, vulgatæ μονόσολον prætulit Canterus. In Antigona pariter Chorus Bacchum appropere orat, non solum, sed ξὺν Θυάσι προστάλοις, v. 1165.

Πελαδοῖναι, φλέγοντ' ἀγλαῶπι πύκα,
Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΟΙ. Αἰτεῖς· ἀ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν, 225
Ἀλκὴν λάβοις ἀν κἀνακέφισιν κακῶν.
Ἄ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἀν μακρὰν
Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ ἔκ ἔχων τι σύμβολον
Νῦν δ' (ὑστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸς τελεῶ) 230
Ἵμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.

223. ἀπότιμον. Hesychius : ἀπότιμος, ἄτιμος. Extat etiam Herodot. ii. cap. 167. Sic apud Hesychium, ἀπόδειπνος, ἄδειπνος, et ἀπόδια, ἄδια.

225. τῇ νόσῳ ὑπηρετεῖν, ea facere, quæ morbi natura et ratio exigat.

229. σύμβολον. De quavis necessitudine vel affinitate dicitur. Aristoteles, de Genere et Corrupt. ii. 4. ὅσα μὲν γὰρ ἔχει σύμβολοι πρὸς ἀλλήλους, ταχέϊα τούτων ἢ μετέβασις, et mox, ἔχει γὰρ ἅμω πρὸς ἅμω σύμβολα, iterumque, διὰ τὸ σύμβολον ἐνυπάρχειν τοῖς ἰφίξῃς. Dicit utique Œdipus, non a se expectandum fuisse ut rem studiosius anquireret, cum nulla ipsi necessitudo (sic enim putabat) cum Laio tum intercederet; post id tempus se concivem ejus factum esse. Habet et aliam potestatem vox σύμβολον, non penitus ab hoc loco alienam, quæ dubito annon Poetæ animo simul obversata sit. Ea est, qua μέτοικοι inquilini urbis cujuscvis ἀπὸ συμβόλων κοινωνεῖν dicuntur Aristot. Polit. iii. 1. Idem ejusdem libri cap. 9. Τυρρήνοι καὶ Καρχηδόνιοι καὶ πάντες οἱ ἐν συμβόλοις πρὸς ἀλλήλους.

230. εἰς ἀστὸς τελεῶ. Eurip. Bacch. 822. εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελεῶ. Pollux lib. ii. sect. 19. εἰς ἰφίξους τελεῖν.

Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαίον τὸν Λαβδάκῃ
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 Τούτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί,
 Καί μιν φοβεῖται, τ' ἐπικλημ' ὑπέξελών 235
 Αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἀσεργὺς ἔσθ' ἐν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελῶ ἔγω, χ' ἡ χάρις προσκείσεται. 240
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλῃ
 Δείσας ἀπώσῃ τοῦπος, ἢ χ' αὐτοῦ, τόδ' ἐστι,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
 Τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον ὅστις ἐστὶ, γῆς
 Τῆσδ' ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω, 245
 Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα,
 Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος· ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ 250
 Μαντεῖον ἐξέφηνεν δ' ἐτίως ἐμοί.
 Ἐγὼ μὲν οὖν τοιοῦσθε τῶ τε δαίμονι
 Τῶ τ' ἀνδρὶ τῶ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 Κατεύχομαι ἧ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἷς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα, 255
 Κάκον κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

242. ἀπώσῃ] ἀπώσσι Br. e Codd. T. et August.

235. φοβεῖται, τοῦ ἐπικλημ' ὑπέξελών. Sic recte distinguit Heathius.

248. κοινὸν ποιεῖσθαι, socium adhibere.

256. ἐκτρίψαι, ad finem usque conterere.

Ἐπύχουμα δ', οἴκοισιν εἰ ζῶντες
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμῶ στωιδότος,
 Παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀγτίως ἡρασίμην.
 Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντα ἐπισκήπῳ τελεῖν, 260
 Ὑπὲρ τ' ἐμαυτῶ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδ' ἐτε
 Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶ θέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ἔτῳ εἶναι,
 Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλείως τ' ὀλωλότος, 265
 Ἀλλ' ἐξερόντων νῦν δ' Ἰπικυρῶ τ' ἐγὼ,
 Ἐχων μὲν δέχας ἀς ἐκείνος εἶχε πρὶν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον,
 Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δούλῃσιν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα. 270
 Νῦν δ' εἰς τὸ κείνῳ κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.

258. γένοιτ' ἐμῶ] γέναιτο μὴ οὐ Br. ex
Marklandi emendatione.

266. νῦν δ' Ἰπικυρῶ] νῦν δὲ γ' Ἰπικυρῶ
Br. e Cod. D.

262. ἀθέως, *sublato Deorum praesidio*. Sic ἀθεος—ὀλοίμαν infra
v. 676. Adde Electr. 1187.

266. Ἰπικυρῶ antepenultimam corripit, ideoque metro non con-
venit. An legendum Ἰπιδύνῳ, in viam reduco?

269. κοῖν'. Recte Scholiafles ἀδελφὰ interpretatur. Vide An-
tig. 1. et 207.

Ibid. εἰ κείνῳ γένος Μὴ δούλῃσιν, si proles ipsius non infelix fuisset.
Euphemismus est pro *perisset*, quæ mens est Œdipi. Sed maluit
Poeta ambigua voce hic uti, quæ veram proles hujus sortem, ipsi
ignoratam, auditori continuo suggerat. In sequenti versu idem
artificium est:—εἰς τὸ κείνῳ κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη. Hoc Œdipus
ad deperditum Laii filium refert, auditor interea diverso sensu ad
Œdipum ipsum.

271. ἐνήλαθ'. Conf. v. 1331. Antig. 1347. Apoll. Rhod. ii. 220.

Ἄνθ' ὧν ἐγὼ πᾶδ' ὥσπερ εἰ τ' ἐμοῦ πατρὸς
 Ὑπερμαχοῦμαι, καὶ πῖ πάντ' ἀφίξομαι
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ Φόνος λαβεῖν,
 Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρῳ τε, καὶ 275
 Τοῦ πρώτου Κρόνου, τοῦ πάλα τ' Ἀγήνορος.
 Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὐχομαι θεὸς
 Μὴτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινά,
 Μὴτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 Τῷ νῦν φερέσθαι, καὶ τι τοῦδ' ἐχθίοι. 280
 Ὑμῖν δὲ πῶς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 Τὰδ' ἐς' ὀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος δίκη,
 Χοῖ πάντες εὖ ζυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

Χο. Ὡσπερ μὲ δ' ἄϊον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ.
 Οὐτ' ἔκτανον γὰρ, ἔτε τὸν κτανόντ' ἔχω 285
 Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοῖβος τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασά ποτε.

Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεὸς,
 Ἄν μὴ θέλωσιν, οὐδ' εἰς δύναιτ' ἀνὴρ.

Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ. 290

Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ἄνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἵπταμαι

272. πᾶδ' πᾶδ' Br. ex Mudgii emen-
 datione.

279. ἀν] ἀν Br.

Ibid. οὐδ' εἰς] εἰδ' ἀν εἰς Br. ex duobus
 Codd.

292. ταῦθ'] ταῦθ' (i. e. τὰ αὐτὰ) Tur-
 neb. Br.

—ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἑρινὸς Λαξ ἐπέβη.

272. πᾶδ'. Subaudi κατὰ.

273. καὶ πῖ πάντ' ἀφίξομαι. Sic Eurip. Hippol. 286. εἰς πάντ'
 ἀφίγμαι.

278. Aliquanto suavior erit constructio si legeris γῆς.

Μάλιστ' Φοίβω Τειρεσίαν παρ' ἧ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὧ' ἴναξ, ἐκμάθοι σφετέρηται.

Οι. Ἀλλ' ἐκ ἐν ἀργοῖς ἐδὲ τῶτ' ἐπραξάμεν. 295

Ἐπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπές· πάλαί δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί ἔπη.

Οι. Τὰ ποῖα πάντα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων. 300

Οι. Ἦκιστα καὶ γὰρ τὸν δ' ἰδόντ' ἐδὲις ὄρα.

Χο. Ἀλλ' εἴτι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς οἷς ἀκύνων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

Οι. ὦ, μὴ ᾗσι δρῶντι τάρβος, ἐδ' ἔπος φοβεῖ.

Χο. Ἀλλ' οὐξ ἐλέγχων αὐτὴν ἐσιν· οἶδε γὰρ 305
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγασιν, ὧ
Τάλαθ' ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία διδασκτά τε,

302. δειμάτος γ' δειμάτος τ' Ald. 305. οὐξ ἐλέγχων] οὐξ ἐλέγξων Br.

296. Κρέοντος εἰπόντος. Animum ad hoc advertisse, cum ad Œdipi et Creontis jurgium perveneris, non inutile erit. Œdipi enim suspiciones, minime alioqui absurdas, illud vel maxime confirmasse videtur, quod arcessendi Teiresiæ consilium ipsi a Creonte primo suggestum erat.

305. οὐξ ἐλέγχων. Malim, quod habent duo Bodleiani, οὐξ ἐλέγξων.

308. νωμῶν. Hesychius: νωμῶν—κρίνων. Sic Æschylus:

Ἐν ὧσιν νωμῶν καὶ φρεσίν—

Χρηστέρως ἐννοίας,

Ἀρρήτά τ', οὐρανιά τε, καὶ χθονοσιβῆ,
 Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως 310
 Οἷα νόσω σώεσιν· ἧς σε προσάτην
 Σωτήρ τ', ὦ νᾶξ, μῆνον ἐξούρσκομην.
 Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τ' ἀγγέλων,
 Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἐκλυσιν
 Μόνῳ ἂν ἐλθεῖν τῷδε τῷ νοσήματος, 315
 Εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες εὖ,
 Κτέναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψάμεθα.
 Σὺ δ' οὐ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
 Μήτ' εἴτιν' ἄλλῳ μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
 Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν· ῤῥσαι δ' ἐμέ· 320
 Ῥῦσαι δὲ πᾶν μῖασμα τῷ τεθνηκότος.
 Ἐν σοὶ γάρ ἐσμην. “ ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 “ ἔχει τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.
 Τη. Φεῦ, Φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη
 Λύει φρονεῖν· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ 325
 Εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

313. κλύεις] “κλυες Br. ex Valckenarii
emendatione.

318. οὐ] οὖν Ald. Br.

Sept. c. Theb. 25. Euripides : ῥήξεις τ' ἐνώμων, Phœniff. 1290. Plato in Cratylō : τὸ γὰρ νομᾶν, καὶ τὸ σκοπεῖν, ταυτόν, p. 282, E. Herodotus : νομῶντες ὧν σῖτα ἀναιρεομένους τοὺς Δαρεῖα. iv. 128.

325. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ. Vere hæc Heathius corrupta esse judicat, in emendando non æque felix. Legendum utique :

— ταῦτα γὰρ, τὰ λῶς' ἐγὼ

Εἰδὼς, διώλεσ'· ἐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

Sic enim ego, cum quæ maxime factu utilia essent, scirem, scientiæ bu-
jus fructum abjeci : alioqui minime hic venissem. Ταῦτα pro κατὰ
ταῦτα. Vide Aj. 679. Suidam in ταῦτά τοι.

- Οι. Τί δ' ἐσίν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
 Τει. Ἄφες μ' ἐς οἶκας· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
 Καὶ γὰρ διοίσω τέμνον, ἣν ἐμοὶ πείθῃ.
 Οι. Οὐτ' ἔννομ' εἶπες, ἔτε προσφιλες πόλει 330
 Τῇδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν Φάτιν.
 Τει. Ὅρῳ γὰρ ἔδδ' σοι τὸ σὸν φώνημι ἰὸν
 Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπ' αἶψα.
 Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστεραφῆς, ἐπεὶ
 Πάντες σε προσκυῶμεν οἶδ' ἰκτῆριοι. 335
 Τει. Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μήποτε
 Τάμ', ὡς ἂν εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκφῆνω κακά·
 Οι. Τί φῆς; ξυμειδῶς οὐ φράσῃς, ἀλλ' ἐννοεῖς
 Ἡμᾶς προσδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
 Τει. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, ἔτε σ' ἀλγυνῶν τί ταῦ- 340
 τ' ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιο μὲν.
 Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε (καὶ γὰρ ἂν πέτρῃ
 Φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερῆς ποτέ;
 Ἄλλ' ὥδ' ἀτεγκτος κατελότητος φανῇ;
 Τει. Ὅργην ἐμέμψω τ' ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμῶς 345
 Ναίεσθαι οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
 Οι. Τίς γὰρ πιαῦτ' ἂν σὸν ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
 Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

330. εἶπες] εἶπας Ald. Br.

337. ὡς ἂν εἶπω] ἐξενείπω Br.

Ibid. σ' ἐκφῆνω] σὰ κφῆνω Br.

340. Ἐγὼ τ'] ἐγὼ ἔτ' Br. e duobus
Codd. et Athenæo.

345. σὴν] σοὶ Turneb. in marg.

337. τὰμ', ὡς ἂν εἶπω. Impedita et frigida sententia. Legendum forte, τὰμ' ὡς καλ' εἶπω—Nunquam dicam mea quam honesta sint, ne tua mala patefaciam; vel, ne tua turpia esse ostendam: ut hæc ad Œdipum jam conversus dicat.

- Τη. Ἦξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ σέγω.
- Οι. Οὐκὲν ἂ γ' ἦξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί. 350
- Τη. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς ταῦδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δὲ ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.
- Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἔδην, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἄπερ ξυνήμ'. ἴδι γὰρ δοκῶν ἐμοί
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ' ὅσον 355
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἂν σε τῶτ' ἔφην εἶναι μόνον.
- Τη. Ἀληθές· ἐνέπω σε τῷ κηρύγματι,
Ὡπερ προσεῖπας, ἐμμένειν, καὶ φ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαιδᾶν μήτε τᾶσδε, μήτ' ἐμὲ, 360
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάτορι.
- Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
- Τη. Πέφευχα· τάληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω.
- Οι. Πρὸς ᾧ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆ τέχνης. 365
- Τη. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα πρὸςτρέψω λέγων.
- Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
- Τη. Οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν, ἢ ἡ κπειρὰ λέγειν;
- Οι. Οὐχ ὥς γ' εἰπεῖν γνωστὸν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- Τη. Φονέα σε φημι πάνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν. 370

359. προσεῖπας] προσεῖπας Br.

363. καὶ ποῦ] καὶ πῶ Br.

368. λέγειν] λόγων Br.

358. Ἀληθές. Sarcastice, ut Antig. 769. Eurip. Cyclop. 241. Aristoph. Av. 1605.

368. ἢ ἡ κπειρὰ λέγειν. Quid sit non admodum intelligo; tentabamque adeo ἢ ἡ πείρη λοχῶν; Ἐπίρη ab ἐπιείρομαι iterum interrogo. An iterum interrogas infidias struens?

- Οι. Ἀλλ' ἔτι χαίρων δὲς γε πημονὰς ἐρεῖς.
 Τει. Εἶπω τὶ δῆτα καλλ', ἵν' ὀργίῃ πλέον ;
 Οι. Ὅσον γε χρήσεις· ὡς μάτῳ εἰρήσῃ).
 Τει. Λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς Φιλτάτοις
 Αἰχιδ' ὁμιλοῦντ', ἐδ' ὀρᾶν ἵν' εἴ κακοῦ. 375
 Οι. Ἡ καὶ γεγενηὸς ταῦτ' αἰεὶ λέξαιν δοκεῖς ;
 Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας δένος.
 Οι. Ἀλλ' ἔσι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τοῦτ' ἐκ ἔς, ἐπεὶ
 Τυφλὸς τά τ' ὦπα, τὸν τε νῆν, πᾶ τ' ὄμματ' εἴ.
 Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἂ σοι 380
 Οὐδείς ὃς ἐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ πάχα.
 Οι. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός· ὥσε μὴτ' ἐμὲ,
 Μήτ' ἄλλον, ὅσις φῶς ὀρᾷ, βλάψαι πότ' ἂν.
 Τει. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πεσεῖν, ἐπεὶ
 Ἰκανὸς Ἀπόλλων, ὃ τάδ' ἐκπράττει μέλει. 385
 Οι. Κρέοντες, ἥ σε ταῦτα τὰ ζῆδρήματα ;
 Τει. Κρέων δέ σοι πῆμ' ἐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
 Οι. ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης

383. βλάψαι] βλέψαι Ald. Turneb.

384. με μοῖρα πρὸς γε σὺ] σὲ μοῖρα
πρὸς γ' ἐμοῦ Br.

387. Κρέων δέ] Κρέων γε Br.

382. τρέφῃ πρὸς νυκτός. *A nocte aleris valet in nocte vivis.* Vide Trachin. 119. et quæ dedi ad Eurip. Hippol. 372.383. βλάψαι. Ita Scholiaſten legiſſe, ex annotatione ejus manifeſtum eſt. Sed neque vulgata βλέψαι cum Tireſiæ reſponſo conſiſtere poteſt. Sententiam recte ſic declarat Scholiaſtes: *propter cæcitatem miſerantur te omnes.*

388. τυραννί. Ita optime edd. vett. Corruptum τύραννος a Stephano invec-tum eſt.

Ibid. τέχνη τέχνης. Legendum τέχνη τέχνης, ars cæteris artibus præſtans. Philo Judæus, de conſtitutione Principis, vol. ii. p. 362.

Ὑπερφέρουσι τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
 Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται· 390
 Εἰ τῆσδ' ἔγ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
 Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχειρίσει,
 Ταύτης Κρέων ὁ πῖστος, οὐζ' ἀρχῆς φίλος,
 Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
 Ὑφείς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον, 395
 Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
 Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνῃ δ' ἔφυ τυφλός.
 Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, πᾶς σὺ μάντις εἶ σαφής;
 Πῶς ἔχ', ὅθ' ἡ ῥαψωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 Ἡὔδας τι τοῖσδ' ἀσπίσιν ἐκλυτήριον; 400
 Καίτοι τό γ' αἰνιγμ' ἔχ'ι τῶ πῖόντος ἦν
 Ἀνδρὸς διαιπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
 Ἦν ἄτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πρὸς φάνης ἔχων
 Οὐτ' ἐκ θεῶν τε γνωτὸν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν
 Ὅ μῃδ' εἰδὼς Οἰδίπεις, ἔπαυσά νιν 405
 Γνώμη κυρήσας, ἐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν.
 Ὅν δ' ἡ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοισι
 Παρασατήσῃν τοῖς Κρεοντέοις πέλας.
 Κλαίων δοκεῖς μοι ἔσθ' ὅς σὺ, χ' ὡς συνθεῖς τάδε,
 Ἀγνηλατήσῃν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων 410

410. ἀγνηλατήσιν. Tenui spiritu notarunt Ald. Turneb.

πραγμάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων καὶ ἱερῶν ἐπιμέλειαν, ἣν ἐκ αὐτῶν ἀμάρτοι
 τις εἰπὼν τέχνην τεχνῶν καὶ ἐπιστήμην ἐπιστημῶν εἶναι. Xenophon Me-
 morab. iv. p. 462. μεγίστης ἐφίεσθαι τέχνης· ἐστὶ γὰρ τῶν βασιλείων αὕτη,
 καὶ καλεῖται βασιλική. An et huc pertinet Nostri locus Philoct.
 138 et seq?

410. ἀγνηλατήσιν, *pericula ablegare velle*; ut recte interpretantur

Εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἷά περ Φρονεῖς.

Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι, ἔ' τὰ τῷδ' ἔ'πη
'Οργῇ λελέχθαι καὶ πὰ σ', Οἰδίπῳ, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιότων, ἀλλ' ὅπως τὰ τῷ θεῷ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

415

Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γῆν
'Ἴσ' ἀντιλέξαι· τῷδε γὰρ καὶ γὰρ κραδίῳ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δέλος, ἀλλὰ Λοξία·
'Ὡς' οὐ Κρέοντος προσάπτει γεγράφουμα.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνείδισας,
Σὺ καὶ δέδορκας, καὶ βλέπεις ἴν' εἴ κακῶ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ἐδ' ὅτων οἰκῆς μέγα.
'Αρ' οἶδ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
Τοῖς σοῖσιν αὐτὰ νέρθε, καπὶ γῆς ἄνω.
Καί σ' ἀμφιπλήξ' μητρός τε καὶ πατρὸς
'Ελὰ πότε' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπας ἀρὰ,
Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βρῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσαι λιμήν;

420

425

421. δέδορκας, καὶ] δέδορκως, οὐ Br.

Suidas, Hesychius, Etymolog. Mag. Glossarium quoque Herodoteum, ex lib. v. 72.

419. ὁ Κρέοντος προσάπτου γεγράφουμα, non in tabulis publicis, tanquam Creontis cliens, recensetur. Lege cautum erat Athenis, ut méτοικοι, i. e. inquilini omnes civium aliquem patronum (προσάπτην) sibi adoptarent, idque in tabulas publicas referretur. Vide Suid.

v. ἀπροσασίε, v. νέμειν προσάπτην. Hesychium v. προσάπτην.

427. βλέποντα—σκότον. Sic σκότον δέδορκως Eurip. Phœniss. 391. εἰσορεῶ κνίφας Bacch. 510. Vide et infra v. 1304.

428. λιμήν. Hesychius: λιμήν, ἀγορά, καὶ ἐνδιατριβή· Πάφιοι. Exemplis quæ ibi attulerunt Interpretes adde Nostri Antig. 1012.

Ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος πάχα,
 Ὅταν καταΐδῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις 430
 Ἀνορμον εἰσέπλυσας εὐπλοίας τυχῶν;
 Ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαμαθάνη κακῶν,
 Ἄσ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν εἶμα
 Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν 435
 Κάκιον ὅσις ἐκτριβήσεται ποτὲ.

- Οἱ. Ἡ ταῦτα δὴτ' ἀνεκτὰ πρὸς πύττα κλύειν;
 Οὐκ εἰς ὀλεθρον; οὐχὶ θάσσει; οὐ πάλιν
 Ἀψόρρος οἴκων τῶνδ' ἀποστροφεὶς ἄπει;
 Τει. Οὐδ' ἐκόμεν ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις. 440
 Οἱ. Οὐ γάρ τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσαντ', ἐπεὶ
 Σχολῇ σ' ἂν οἴκῃς τὰς ἐμὰς ἐσελάμην.
 Τει. Ἡμεῖς ποιοῖδ' ἔφουμεν, ὥς μὲν σοι δοκεῖ,
 Μῶροι· γονεῦσι δ', οἱ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
 Οἱ. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 445
 Τει. Ἦδ' ἡμέρα φύσε σε καὶ Διαφθερεῖ.
 Οἱ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ καῖσι φῆ λέγεις;
 Τει. Οὐκ αὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυσ.
 Οἱ. Τοιαῦτ' ὀνειδίζ' οἷς ἐμ' εὐρήσας μέγαν.

433. ἄσ' ἐξισώσει] ὅσ' ἐξισώσει Br. ex
 Marklandi emendatione.

441. ἤδειν] ἤδη Br. e Cod. E.

444. ἔμφρονες] εὐφρονες Turneb.

447. ἄγαν γ'] ἄγαν Ald. Br.

448. Οὐκ αὖν] οὐκουν interrogative Br.

Delenda tamen interrogationis nota post λιμήν, ut βοῆς α σύμφωνος regatur.

439. ἄψόρρος. Vox contumeliosa, quippe ab ἀψ et ἔρρω formata.

444. ἔμφρονες. Ita optime edd. vett. cum tribus Bodleianis. Male H. Stephanus, εὐφρονες.

446. φύσει σε, gignet te, i. e. ostendet unde genitus sis.

- Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν. 450
 Οι. Ἄλλ' εἰ πόλιν τίωδ' ἐξέσωσ', ἔ μοι μέλει.
 Τει. Ἄπειμι πίνω· καὶ σὺ, παῖ, κόμιζε με.
 Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὥς παρὼν τά γ' ἐμποδῶν
 Ὀχλεῖς· συθείς τ' ἂν ἐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
 Τει. Εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὔνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν 455
 Δείσας πρόσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπῃ μ' ὀλεῖς.
 Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τῆτον, ὃν πάλαί
 Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων Φόνον
 Τὸν Λαίειον, ἔτος ἐςιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἴπα δ' ἐγγενῆς 460
 Φανήσεται Θηβαῖος· ἐδ' ἠοδήσεται
 Τῇ ζυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότες,
 Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλυσίῃς, ξένῳ ἐπὶ
 Σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτῷ ζυγῶν 465
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, καὶ ἦς ἔφυ
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τῷ πατρὸς
 Ὀμόσπορος τε καὶ Φονεύς· καὶ ταῦτ', ἰὼν
 Εἶσω, λογίζε· καὶ λάβῃς μ' ἐψόσμηλον,
 Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν Φρονεῖν. 470

453. τά γ' σύ γ' Ald. Turneb.

464. προδεικνύς. Subaudi *ἑαυτῷ*: *sibi ipsi monstrans*. Similium ellipsium exempla vide ad Eurip. Bacch. 799.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς ὄντιν' ἄ θεαυιέπεια

Δελφὶς εἶπε πῶτρα

Ἄρρητ' ἀρρήτων

Τελέσαντα Φοινίαισι χερσίν;

Ἦρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων

475

Σθεναρώτερον Φυγᾶ πῶδα ναυᾶν.

Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρῶσκε

Πυρὶ καὶ σεροπαῖσι Διὸς γνέτας.

Δαιναὶ δ' ἅμ' ἔπονται

Κῆρες ἀναμπλάκῃται.

480

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἐλαμψε γὰρ τῷ νιφόντος

Ἀρτίως φανέισαι

Φάμα Παρνασσῶ,

Τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.

Φοιτᾶ γὰρ ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν,

485

475. ἀελλοπόδων] ἀελλάδων Br. in not.

478. σεροπαῖσι Διὸς] σεροπαῖς ὁ Διὸς
Ald. Br.

480. ἀναμπλάκῃται] ἀναπλάκῃται

Turneb. ἀπλάκῃται Br.

485. ὑπὲρ] ὑπ' Ald. Br.

480. ἀναμπλάκῃται. Ita optime Bodleiani cum editis vetustioribus. Nec obstat metrum; corripitur enim syllaba secunda, ut ostendunt notata ad Iph. Aul. 124.

481. ἔλαμψε. Vide supra ad v. 196.

485. ὑπὲρ. Versus anapæsticus esse debet, qui ut efficiatur, adijcienda copula, ὑπὲρ τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Ἄνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
 Μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 Τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων
 Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 Ζῶντα περιποτᾷται.

490

Στροφή β'.

Δεινὰ μὲν ἔν δεινὰ ταραάσσει
 Σοφὸς οἰωνοθέτας,
 Οὔτε δοκῶντ', ἔτ' ἀποφάσκον-
 θ'. ὁ, π λέξω δ' ἀπορῶ.
 Πέπομαι δ' ἐλπίσιν, ἔτ' ἐν-
 θὰδ' ὀρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
 Τί γὰρ ἢ Λαερτιάδαις,
 Ἡ τῷ Πολύβοι νεῖκος ἔκει-
 τ', ἔτε παροιδέν ποτ' ἐγὼ,
 Οὔτε τανῦν πω ἔμαθόν

495

500

489. αἰεὶ] αἰεὶ Ald.

499. ἐγὼ] ἐγὼγε Ald. ἐγὼγ' Br. e
 Cod. C.

488. ἀπονοσφίζων, *fraudans, fallens*.

490. ζῶντα. Sic Antig. 462. αἰεὶ ποτὶ Ζῇ ταῦτα. Vide et Trachin. 1185. Philoct. 21. Eurip. Supp. 223. Bacch. 8. Æschyl. Agam. 828. Supp. 995.

493. ἀποφάσκονθ', *negantem, inficiantem*. Aristot. Metaphys. iii. cap. 7. ἀνάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι ἐν καθ' ἑνὸς ὅτιον. Idem Categor. cap. 8. ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται, οἷον τὸ, ΚΑΘΗΤΑΙ, τῷ, ΟΥ ΚΑΘΗΤΑΙ.

496. ὀπίσω, *retro*, i. e. tempore præterito: ut in illo Homeri ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.

Τι, πρὸς ὅτε δὴ βασάνω,
 Ἐπὶ τὰν Ἰπίδαμον
 Φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα,
 Λαβδακίδαις Ἰπίκυρος
 Ἀδῆλων θανάτων.

505

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ, τ' Ἀπόλλων,
 Ξυνεπὶ, ἔ τὰ βροτῶν
 Εἰδόπης ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις.

501. τι deest Ald. Br.

Ibid. post ὅτε inferit χρησόμενος Br. ex
 Schol. vett.

501. Antistropham mutilavit Triclinius refecando ἐπ' αὐτῷ :
 eundem Heathius et hic interpolasse τι, quod in Aldina et MSS.
 Bodleianis non comparet, haud immerito suspicatur. Sententiam
 certe conturbat, quin et metrum quoque, restitutis quæ in antistro-
 pha deleta erant. Sic autem inter se componi debebant versus
 αἰτίστοιχοι,

Πρὸς ὅτε δὴ βασάνω * * * * Stroph.

Γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερέεσσ' ἦλθε κόρα Antistr.

Post βασάνω desideratur vox, qualis esset θλιβόμενος.

502. τὰν ἰπίδαμον. Hesychius : ἐπιδήμιον, κοινόν, δημόσιον. Pariter
 et hic ἰπίδαμον φάτιν interpretor *popularem opinionem*, eam sc. quæ
 apud populum maxime valebat.

503. Lego et distingo :

Φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα,

Λαβδακίδαις ἐπίκουρον σ'

Ἀδῆλων θανάτων.

Ad *popularem opinionem* accedo te, O Œdipe, Labdacidis occultæ ca-
 dis vere ultorem et vindicem esse. Ἐπίκουρον θανάτων, ut αἱμάτων ἐπί-
 κυρος Eurip. Electr. 138. Λαίης ἀρωγὸς supra v. 127. Orestes pater-
 ne mortis auxilium unicum Senecæ vocatur, Agam. 905.

Πλέον ἢ γὰρ φέρεται,
Κρίσις ἐκ ἑσιν ἀληθής·

510

Σοφία δ' ἀν σοφίαν

Παραμέλειεν ἀνὴρ.

Ἀλλ' ἔποτ' ἔγωγ' ἀν, πρὶν ἰδοί-

μι ὁρθὸν ἔπος, μεμφομένων

Ἄν καταφαίλω φανερά

515

Γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα

Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὦφθη,

Βασάνω θ' ἡδύπολις.

Τῷδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὐπο-

τ' ὀφλήσῃ κακίαν.

520

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Κρ. Ἄνδρες πολῖται, δεινὰ ἔπη πεπυσμῆος
Κατηγορεῖν μετὸν τύραννον Οἰδίπην,
Πάρεμι' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ζυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμᾶς πεπονθέναί,
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

525

516. ἐπ' αὐτῷ omittit Turneb.

524. πρὸς γ' πρὸς τ' Ald.

519. τῷδ' τῷ Ald. Br.

515. καταφαίλω, *assentiar*. Aristot. *Metaphys.* iii. cap. 7. ἡ διά-
νοια ἢ κατάφησιν, ἢ ἀπόφησιν. Vide et ad v. 493.

516. γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ'. Voces ἐπ' αὐτῷ, a Triclinio resectas,
temere omisit Stephanus. Legendum tamen οἴτω, ni fallor, pro
αὐτῷ. Ἐπ' οἴτω ἦλθε, quasi diceret ἐπὶ κακῷ ἦλθε, vel ἐπὶ ὀλέθρῳ ἦλθε.

525. εἰς βλάβην φέρον. Sic εἰς ὄκνον φέρι Eurip. *Supp.* 297. ubi
plura dedit Marklandus. Conf. etiam ad Aj. 810.

Οὔτοι βίη μοι τῷ μακράϊωνος πόθος,
 Φέροντι πλὺθε βάξιν· οὐ γὰρ εἰς ἀπλῆν
 Ἡ ζημία μοι τῷ λόγῳ τέτα φέρει,
 Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 Κακὸς ἢ πρὸς σὲ καὶ φίλων κεκλήσομαι. 530

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τῷ τένειδος τάχ' ἀν
 Ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρ. Πρὸς τῷ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
 Πειθεῖς ὁ μάντις τὰς λόγους ψεύδεις λέγει;

Χο. Ἡδῶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' ἐ γνώμῃ τίη. 535

Κρ. Ἐξ ὁμμάτων ὀρθῶν ἢ καὶ ὀρθῆς φρενὸς
 Κατηγορεῖτο τέπικλημα τοῦτό μιν;

Χο. Οὐκ οἶδ'. ἀ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, ἐχ' ὁρῶ.
 Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. Οὔτως σὺ πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ πόσόνδ' ἔχεις 540

Τόλμης πρόσωπον, ὥς τε τὰς ἐμας σέγας

Ἴκκ, Φονεὺς ὦν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς,

Ληστῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;

Φέρ' εἶπε, πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν

Ἰδὼν πιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβαλεύσω ποιεῖν; 545

Ἡ τῆργον ὥς οὐ γνωρίσοιμί σε τόδε

Δόλω προσέρπον, κοῦκ ἀλεξοίμην μαθῶν;

Ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι πούγχειρμά σε,

Ἄνευ τε πλῆθους καὶ φίλων τυραννίδα

534. λέγει] λέγει Ald.

537. τοῦτό μου] τοῦτ' ἐμὲ Br.

- Θηρᾶν, ὃ πλὴν χρημασὶν θ' ἀλίσκεται; 550
 Κρ. Οἶδ' ὥς ποιήσων; ἀλλ' ἐν τῶν εἰρημνύων
 Ἴσ' ἀντάκχσον, κατὰ κρὶν αὐτὸς μαθών.
 Οἱ. Λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός
 Σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὖρεκα' ἐμοί.
 Κρ. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν με πρῶτ' ἀκχσον ὥς ἐρῶ. 555
 Οἱ. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
 Κρ. Εἴ τοι νομίζεις κτήμα πλὴν αὐθαδίαν
 Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
 Οἱ. Εἴ τι νομίζεις ἄνδρα συλθενῇ κακῶς
 Δρῶν, οὐκ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς. 560
 Κρ. Εὐμφημί σοι ταῦτ' ἐνδίκ' εἰρηθῆαι· τὸ δὲ
 Πάθῃμ' ὅποιον φῆς παθεῖν, δίδασκέ με.
 Οἱ. Ἐπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χρεῖν μ' ὅππῃ
 Τὸν σεμνόμαλιν ἄνδρα πέμψασθαι τίνα;
 Κρ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βελεύματι. 565
 Οἱ. Πόσον πῖν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον;—
 Κρ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
 Οἱ. Ἀφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρῶμαλι.
 Κρ. Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
 Οἱ. Τότ' ἔν' ὁ μάντις αὐτὸς ἔν' ἐν τῇ τέχνῃ; 570
 Κρ. Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσ' ἐτιμώμενος.
 Οἱ. Ἐμνήσατ' ἔν' ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

551. ποιήσων] ποιήσον Br. ex Canteri
 emendatione.

563. χρεῖν] χρεία Ald. χρῆ' ἢ Tur-
 neb.

565. ἔτ' αὐτός] ἔσ' αὐτός Br.

551. ὥς ποιήσων. Legendum cum Cantero, ὥς ποιήσον. Vide ad
 Eurip. Hecub. 225.

563. ἔπειθεις. Vide supra ad v. 296.

Ibid. χρεῖν. Vide infra ad v. 810.

- Κρ. Οὐκᾶν, ἐμοῦ γ' ἐς ὧτος οὐδαμοῦ πέλας.
 Οι. Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔχετε ;
 Κρ. Παρέχομαι· πῶς δ' ἔχί ; καὶ κ' ἠκέσταιμι. 575
 Οι. Πῶς ἔν τ' ὅθ' ἔπης ὁ σφῶς σφ' ἡῦδα τὰδε ;
 Κρ. Οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γδ' μὴ φρονῶ, σιγαῖν φιλῶ.
 Οι. Τὸ σὺν δέ γ' οἶδα· καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
 Κρ. Ποῖον τόδ' ; εἰ γδ' οἶδά γ', οὐκ ἀνήσομαι.
 Οι. Ὅθ' ἔνεκ' εἰ μὴ σοι ζυγῆλθε, πὰς ἐμὰς 580
 Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαίῃς ἀφθοράς.
 Κρ. Εἰ μὴ λέγεις τὰδ', αὐτὸς οἶδ'. ἐγὼ δέ σε
 Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ καὶ μὲ σὺ νῦν.
 Οι. Ἐκμάνθαν' οὐ γδ' δὴ φονεὺς ἀλώσσομαι.
 Κρ. Τί δ' ἦτ' ; ἀδελφεὺς τίω ἐμὴν γῆμας ἔχεις ; 585
 Οι. Ἀρρηστὸς οὐκ ἔνεστιν ὦν ἀνιστορεῖς.
 Κρ. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτα, γῆς ἴσον νέμων ;
 Οι. Ἀ' ν' ἢ θέλωσα, πάντ' ἐμὲ κομίζεταί.
 Κρ. Οὐκοῦν ἰσῆμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
 Οι. Ἐνταῦθα γδ' δὴ ἔ κακὸς φαίνει φίλος. 590
 Κρ. Οὐκ· εἰ διδοίης γ', ὥς ἐγὼ, στυγῶ λόγον.
 Σκέψαι ᾧ τέτο πρώτον, εἴτιν' ἂν δοκῆς
 Ἀρχεῖν ἐλέσθαι ζῆν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
 Ἀτρεσον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη ;
 Ἐγὼ μὴ ἔν' ἔτ' αὐτὸς ἰμέρων ἔφω 595

578. τὸ σὺν δέ] τοσόνδε Ald.

583. ταῦθ' ταῦθ' Br.

589. οὐκᾶν] οὐκᾶν (interrogative) Br.

Ibid. σφῶν] σφῶν Ald. ita v. 683.

587. ταῦτα. Dubitabam annon legendum foret,

Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη τετραπύλινον.

Τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
 Οὐτ' ἄλλος ὅσις σωφρονεῖν δ' ἡπίσταται.
 Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σὲ πάντ' ἀνευ φόβου φέρω.
 Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 Πῶς δ' ἔμοι τυραννὶς ἡδίων ἔχειν 600
 Ἀρχῆς ἀλύπτου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 Οὐπω τοσούτον ἡπάλημ' ἔκρυψα,
 Ὡς ἄλλα χρεῖται ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
 Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεταιται
 Νῦν οἱ σέθεν χρεῖζοντες ἐκκαλῶσί με. 605
 Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.
 Πῶς δ' ἐγὼ καὶ ἂν λάβοιμι, ἀφείς τάδε;
 Οὐκ ἂν γένοιτο νῦν κακὸς καλῶς φρονῶν.
 Ἀλλ' ἔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυ,
 Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ. 610
 Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τῶτο μὲν, Πυθώδ' ἰών,

599. ἦρχον] ἦρχον Ald.

596. τύραννα δρᾶν, *regia agere*, i. e. regia potestate frui.

605. ἐκκαλῶσι. Sententia postulare videtur ἐπικαλῶσι, *opem meam implorant*. Fuit etiam cum de αἰκάλλωσι cogitarem: sed videbatur ea vox turpem potius assentationem, quam honestam petitionem significare.

609. ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης dicitur ut ἐραστὴν φθόνου Philostrato, Heroic. in Ulyssē, p. 717. Γνώμη valet διάθεσις, *dispositio animi*, ut interpretatur quoque Hesychius. Nunquam amanti banc mentis dispositionem, i. e. eam quæ titulis et fastu capitur.

610. τλαίην πόλιν. Elliptice: supplendum enim, ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης γίνεσθαι.

611. ἔλεγχον. Accusativus pendens, ut ἐπόνους Eurip. Phœniss.

1168. ministerium Virgil. Æneid. vi. 224.

Πεύθε τὰ χρηθέντ' εἰ σαφῶς ἤγχελά σοι
 Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
 Κοινῇ π βελεύσαντα, μή μ' ἀπλῇ κλάνης
 Ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ κ' σῇ, λαβών.
 Γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰήῳ.

615

“ Οὐ γὰρ δίκαιον ἔπε τὰς κακὰς μάτῳ
 “ Χρηστὸς νομίζειν, ἔπε τὰς χρηστὰς, κακὰς.

“ Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,

“ Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ. 620

Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τὰδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ

“ Χρόνος δίκαιον ἀνδρὰ δέκνυσιν μόνος·

“ Κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μίᾳ.

Χο. Καλῶς ἐλεξεν δὴ λαβερμύῳ πεσεῖν,

Ἄναξ· Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς ὅσον ἀσφαλεῖς. 625

Οἱ. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβελεύων λάθῃ

Χωρῇ, ταχὺν δὲ καὶ με βελεύειν πάλιν.

Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμυῶ, τὰ τεθε μὲν

613. ταῦτ'] τῷτ' F. 2. Br. qui etiam
 distinguit post ἤγχελά σοι.

620. αἰτῷ] αἰτῶ Ald. Br.

626. οὐπιβελεύων] οὐπιβελεύων Turn.

612. Ad finem hujus versus, i. e. post σοί, distinctionem medi-
 am collocandam censeo: proximi vero initium sic constituendum;

Τῷτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ——

Atque hoc porro aliud; si me cum vate ἔσ. Ut opponantur τοῦτο
 μὲν et τῷτο ἄλλο, sitque duplex argumentum quo se defendat Creon.

624. Lego et distingo,

Καλῶς ἔλεξεν· εὐλαβεῖ μέντοι πεισῖν,

Ἄναξ.

Pulchre dixit: cave, O rex, ne præ ira infortunio macleris. Μίσος
 ira habetur Eurip. Hippol. 996. Hom. Iliad. α. 103. et 207.

Πιστὴν in calamitatem incidere, ut Electr. 400. et 431.

Πεπραγμὴν ἔσαι, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημύρα.

Κρ. Τί δῆτα χρήσεις, ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 630

Οι. Ἦκιστα· θνήσκειν, οὐ Φυγεῖν σε βάλομαι.

Κρ. Ὅταν προδείξῃς οἶόν ἐσι τὸ φθονεῖν.

Οι. Ὡς ἔχ' ὑπέχων, ἐδὲ πεισέουσων, λέγεις;

Κρ. Οὐ γὰρ φρονεῖντά σ' εὖ βλέπω.

Οι. Τὸ γὰρ ἐμὸν. 635

Κρ. Ἀλλ' ἐξ ἴσθ' δεῖ καὶ μόν.

Οι. Ἀλλ' ἔφους κακός.

Κρ. Εἰ δὲ ζυγίης μηδέν;

Οι. Ἀρκτέον γ' ὅμως.

Κρ. Οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντες. 640

Οι. ὦ πόλις, πόλις.

Κρ. Καί μοι πόλεως μέτεσι τῆσδ', οὐ σὸι μόνῳ.

Χο. Παύσαιθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ἡμῖν ὀρώ
Τήνδ' ἐκ δόμων εἰσέχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσται χρεῶν. 645

ΙΟΚΑΣΤΗ, ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιο. Τί τ' ἄβυσλον, ὦ Τηλαίπωροι, εἴσιν

630. ἢ με] ἢ με Br.

632. post προδείξῃς mediam distinctionem habet Ald.

638. ζυγίης] ζυγίης Ald. ζυγίης Br.

642. μέτεσι τῆσδ', ὅ] μέτεσιν ὅχι Turn. in marg. quod et Brunckio placuit.

643. ἡμῖν] ἡμῖν Ald. Turneb. Br.

632. οἶόν ἐσι τὸ φθονεῖν. Nihil unquam frigidius vidi. An legendum?

Ὅταν προδείξῃς μ' οἶον ἐντίμῳ φθονεῖν.

Quum me ostenderis talem, ut viro bonorato invideam.

640. ἄρχοντας. Vide, Lector, annon syntaxis postulet potius ἄρχοντας.

- Γλώσσης ἐπῆρατ', ἐδ' ἐπαιχύνεσθε, γῆς
 Οὕτω νοσέσης, ἴδια κινέντες κακά;
 Οὐκ εἰ σύ τ' οἶκός, σύ τε, Κρέων, κατὰ σέγας;
 Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; 650
- Κρ. Ὅμαιμι, δεινά μ' Οἰδίπυς ὁ σὸς πόσις
 Δράσαι δικαιοῖ, δυοῖν δότοκρίνας κακοῖν,
 Ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.
- Οι. Εὐμήμη· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γυναι, κακῶς
 Εἴληφα τέμδον σῶμα σὺν τέχνη κακῇ. 655
- Κρ. Μὴ νῦν ὀναίμεν, ἀλλ' ὄραϊος, εἴ σέ π
 Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
- Ιο. ὦ παρὸς θεῶν, πίστευσον, Οἰδίπυς, τάδε,
 Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 Ἐπειτα καμὲ, τέσθε θ' οἱ πάρεισί σοι. 660

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφή α'.

- Χο. Πιθῆ, θελήσας φρονήσας τ',
 Ἄναξ, λίσσομαι.
 Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

649. σύ τ' οἶκος] σύ τ' εἰς οἶκος Turneb. κατὰ, quod mox sequitur, omisso.

649. Οὐκ εἰ σύ τ' οἶκος, σύ τε, Κρέων, κατὰ σέγας; Ita optime ed. Ald. consentientibus MSS. Bodl. Corripit, ut alia non pauca, H. Stephanus legendo,

Οὐκ εἰ σύ τ' εἰς οἶκος, σύ τε, Κρέων, σέγας;

650. Constructio est, καὶ μὴ οἴσῃς τὸ μηδὲν εἰς μέγα ἄλγος.

661. θελήσας et φρονήσας cum λίσσομαι connecto, non, ut Interpretes, cum πιθῆ. Obsequere, O rex, oro te, et cupiens ita fieri, et æquum judicans.

Χο. Τὸν ἔτε πρὶν νήπιον,
 Νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέλαινα, 665
 Καταίδευσαι.

Σύστημα α'.

Οι. Οἶδ' οὖν ἀ' χρήσεις;

Χο. Οἶδα.

Οι. Φράζε' δὴ τί φῆς.

Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία 670
 Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἄπιμον βαλεῖν.

Οι. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
 Ζητῶν ὀλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφή β'.

Χο. Οὐ, τὸν πάντων θεῶν
 Θεὸν πόρμον Ἄλιον. 675

664. οὔτε] οὔποτε Ald.

671. σύν γ'] σύν Ald. Br.

Ibid. βαλεῖν] ἐκβαλεῖν Ald.

673. τῆσδε γῆς] τῆσδε τῆς γῆς Ald.

675. θεὸν πόρμον] πόρμον Ald.

664. ἔτε πρὶν νήπιον, *nec antea defensione inepta usum*. Ed. Ald. et duo Bodleiani ἔποτε πρὶν, quod esset nunquam antea peccantem. Hoc si probetur, antistrophæ ad metrum supplendum adjicienda erit syllaba.

670. ἐναγῆ φίλον. Lego ἀναγῆ, *purum, labis expertem*. Hesychius: ἀναγῆς, καθαρός.

Ibid. ἐν αἰτία. Connecto cum βαλεῖν, ut ἐν αἰτία βαλεῖν sit *culpa*, vel *criminis arguere*. Sic Trachin. 957. ματαίως αἰτία βάλοι κακῆ. Plato p. 1287, F. μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτία τὸν δεικνύοντα. Philo Jud. vol. i. p. 545. ὃ πᾶσαν κάκωσιν ἐν αἰτία τίθεται.

671. σύν γ' ἀφανῆ λόγῳ. Lego σύν γ' ἀφανῆ λόγων. Sic ἐν κακῷ χρίματος Aj. 1163.

Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφίλος,
 Ὅ, ἡ πύματον ὀλοίμαν,
 Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

Ἀλλά μοι δυσμόρῳ

Γὰ φθίνεσαι τρύχει

680

Ψυχὰν, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς

Κακὰ προσφάουσι

Τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Σύστημα β'.

Οι. Ὅδ' ἔν' ἴτω, καὶ χρεὶ με παντελῶς θανεῖν,

Ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωδῆναι βία.

685

Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τέδ', ἐποικτεῖρω σόμα

Ἐλεεινόν· ἔπος δ', ἔνθ' ἂν ἦ, συγῆσεται.

Κρ. Στυγνὸς μὲν εἰκὼν δῆλος εἰ· βαρὺς δ', ὅταν

Θυμῷ περάσης· αἱ δὲ τοιαῦται φύσις

Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

690

Οι. Οὐκὲν μ' εἰσὶς, καὶ πὸς εἰ;

682. προσφάουσι] προσάφει Ald. Br.

684. εἶ] εἶ' F. 2.

676. ἄθεος. Vide supra ad v. 262.

688. βαρὺς. Supra v. 554. βαρύν σ' εὖρηκ' ἑμοί. Eurip. Med. 38. βαρεῖα γὰρ φέρη. Idem Danaa, 63. ὀργῇ βαρὺς, ὡς δόξαι, κίαρ. Est igitur βαρὺς, *gravem iram alens*. Verum θυμῷ περάσης quid sit, non adeo facile est dictu. Θυμῷ πυρωδῆς nemini forte displicuerit, si MSS. faverent: πυρωδίντες τοῖς θυμοῖς Maccabæorum ii. cap. x. 35. et cap. xiv. 45. In mentem quoque venit θυμὸν vel θυμὸς περάσης, *cum iram expleveris*. Sed vereor ne sententiæ non satisfaciatur. Restat θυμῷ περαδῆς i. e. πικρῆς, *cum ab ira superatus fueris*. Sic certe explicant περήσω in Epigrammate Agathiae Anthol. p. 155.

Κρ. Πορεύσομαι,
 Σοὸ μὲν τυχῶν ἀγνώπης, ἐν δὲ πῖσδ', ἴσος.

ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀντιτροφή α'.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζεῖν
 Δόμων πόνδ' ἔσω ; 695
 Ιο. Μαθεῖσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
 Χο. Δόκησις ἀγνῶς λόγων
 Ἦλθε· δάπτει δὲ καὶ
 Τὸ μὴ ἴδδικον.

Ἀντισύστημα α'.

Ιο. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν ; 700
 Χο. Ναιχί.
 Ιο. Καὶ τίς ἦν λόγος ;
 Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις γὰρ προπονεμύρας
 Φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτᾷ μένειν.

702. τίς ἦν λόγος] τίς ἦν ὁ λόγος Ald.
 τίς ὁ λόγος ἦν Br.

704. φαίνεται] φαίνεται Br. e Cod. D.

693. ἀγνῶτος, *iniqui*, ἀγνώμονος. Hesychius : ἀγνῶτας φίλους, ἀγνώμονας. Nec alia ejus notio Polluci obversata videtur lib. iii. sect.

63. *Ignari* sensu habet Xenophon *Œconom.* p. 506. *Immemorem* sonat infra v. 1153. *Inscium* Pind. Pyth. ix. stroph. 3. Isthm. ii. epod. 2.

697. δόκησις ἀγνῶς λόγων, *suspicio de sermonibus quibusdam*, inter Creontem sc. et Tiresiam habitis, *certa scientia destituta*.

698. δάπτει—τὸ μὴ ἴδδικον, *mordet Creontem* sc. *injuncta Œdipi criminatio*.

- Οι. Ὅρα's ἴν' ἤκει's, ἀγαθὸς ὦν γνώμῃ ἀνὴρ, 705
Τέμνον παριεῖς καὶ καλαμβλύνων κέαρ;

Ἀντιπροφῇ β'.

- Χο. Ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ
Ἄπαξ μόνον, ἴδ' ἔτι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' 710
Ἄν, εἰ σε νοσφίζομαι,
Ὅς γ' ἐμὲ γὰρ φίλαν,
Ἐν πόνοις ἀλύξ-
σαν, κατ' ὀρθὸν ἔρισας.
Τανῷ δ' εὐπομπος, 715
Εἰ δύναιο, γίνε.

Ἀντισύστημα β'.

- Ιο. Πρὸς θεῶν, διδάξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτ' ποτὲ
Μῆνιν πωλεῖδε πράγματις εἴσας ἔχει's.
Οι. Ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω)
Κρέοντες, οἳά μοι βεβηλευκῶς ἔχει. 720
Ιο. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νείκος ἐγκαλῶν ἐρεῖ's.

712. ὅς γ' ὅς τ' Ald. Br.

714. ἔρισας] ἔρησας Ald. Turneb.

715. δ' εὐπομπος] τ' εὐπομπος Ald.

τὴ πομπῇ Br.

716. γίνε] γένε Ald. γίγνε Br.

709. παραφρόνιμον, *insanum, amentem*: ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα, *ad omne prudens consilium inhabilem*.

714. ἔρισας. Emendatio est H. Stephani, proposita in Lexico v. ἔριζω. Firmant hujus fab. v. 1347. Trachin. 840. Eurip. Androm. 611. Ad eandem figuram pertinet εὐπομπος.

721. Diu est, ex quo Ruhnkenius meus legendum monuit ἰγ-

- Οι. Φονέα με φησὶ Λαίᾳ καθεσάναι.
 Ιο. Αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλῃ πάρα;
 Οι. Μάντιν μὲν ἔν κακῆργον εἰσπέμφας· ἐπεὶ
 Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σῶμα. 725

Ἰαμβοί.

- Ιο. Σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πῆρι,
 Ἐμῷ πάκυσσον, καὶ μάθ' ἔνεκ' ἐσί σοι
 Βρότειον ἔδεν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
 Χρησμός γ' ἦλθε Λαίῳ ποτ', (ἐκ ἐρῶ 730
 Φοίβῃ γ' ἀπ' αὐτῆς, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἀπο)
 Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
 Ὅσας ἦροιτ' ἐμῷ τε καὶ κένῳ πάρα.
 Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
 Λησαὶ Φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίταις· 735
 Παιδὸς δὲ βλάστας, ἐ δίαχον ἡμέραι
 Τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κένος ἐνζεύξας ποδοῖν,

χαλῶν, *iram laxans, mitigans*. Malim tamen cum copula ἰγχαλῶν τ'.
 Dic, si et perspicue, et ira posita iurgium enarrabis.

725. πᾶν ἐλευθεροῖ σῶμα, *omnium ora in me laxat*. Æschyl. Pers.
 593.

Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
 Ἐν φυλακαῖς· λίλυται γὰρ
 Λαὸς ἐλεύθερα βάλλειν.

728. ἔχον τέχνης. Inusitatum locutionis genus. Plerumque enim dicunt ἰχόμενοι τέχνης μαντικῆς, *a vatum scientia pendens*. Est et alia phrasis non admodum dissimilis, cujus vis tamen diversa est, videlicet τὰ ἐς μαντικὴν τέχνην ἔχοντα, de rebus quæ ad vaticinandi artem pertinent, i. e. quæ partem artis constituunt.

- Ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβυστον ὄρος.
 Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων ἔτ' ἐκείνον ἤνυσε
 Φονέα γυνεῶν πατρός, ἔτε Λαΐον 740
 Τὸ δεινὸν οὐφοῖτο πρὸς παῖδος θανεῖν.
 Τοιαῦτα Φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν.
 Ὡν ἐντρέπευ σὺ μηδὲν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
 Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ραδίως αὐτὸς φανεῖ.
 Οι. Οἶόν μ' ἀκῆσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι, 745
 Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν ;
 Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποσφραφεὶς λέγεις ;
 Οι. Ἐδοξ' ἀκῆσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαΐος
 Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
 Ιο. Ἡδᾶτο γὰρ ταῦτ', ἐδὲ πω λήξαντ' ἔχει. 750
 Οι. Καὶ πᾶ' ὅτ' ὁ χῶρος ἔπος ἔ' τόδ' ἦν πάρος ;
 Ιο. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κληΐζεται· χιςὴ δ' ὁδὸς
 Ἐς ταῦτ' Δελφῶν καὶ πὸ Δαυλίας ἄγει.

739. ἤνυσε] ἤνυσεν Ald.

741. θανεῖν] παθεῖν Br.

738. εἰς ἄβυστον ὄρος. Suavius esset ἄβυστον εἰς ὄρος.

744. χρεῖαν. Interpretor *facinus*, πρᾶξιν : eamque vocis notionem ad Eurip. Supp. 20. abunde exemplis firmavimus. Malim tamen ἦν pro ὦν. *Quodcunque facinus Deus scrutatur, facile ipse in lucem proferet.*

747. ὑποσφραφεῖς. Nonnulli libri separatim ὑπο σφραφίς. Sed poetis passiva omnia, sive verba, sive participia, genitivum non raro adfiscunt. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 1078.

753. Δελφῶν καὶ πὸ Δαυλίας. Describitur locus ubi viæ Delphos a Thebis ducenti alia ad Dauliam ducens via se adjungebat. De Daulia Strabo p. 423, B. ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφὺς ὡς πρὸς τὴν ἰὼ Δαυλὶς πολίχνηον. Locum ubi Œdipus patrem interfecit Σχιςὴν ἰδὼν proprio nomine vocatum esse testatur Pausan. in Phocic. p. 808.

- Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὕτῃ λεηλυθώς ;
 Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῇσδ' ἔχων χθονός 755
 Ἀρχὴν ἐφαίνε, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
 Οι. ὦ Ζεῦ, τί με δρᾶσαι βεβήλευσαι πέρι ;
 Ιο. Τί δ' ἐσί σοι τῆτ', Οἰδίπῃς, ἐνθύμιον ;
 Οι. Μὴ πῶ μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαίον, φύσιν
 Τὶν εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥσθης ἔχων. 760
 Ιο. Μέραις, χνοάζων ἄρτι λευκανθεὺς κάρα,
 Μορφῆς δὲ τῆς σῆς ἐκ ἀπεσάττει πολὺ.
 Οι. Οἱ μοι πάλας· εἰκ' ἐμαυτὸν εἰς δρᾶς
 Δεινὰς προβάλλων δρετίως ἐκ εἰδέναι.
 Ιο. Πῶς φῆς ; ὁκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοπεῖσθ', ἀναξ. 765
 Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ·
 Δείξεις δὲ μᾶλλον ἢν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
 Ιο. Καὶ μὴν ὁκνῶ μέν· ἀ δὲ αὖν ἔρη, μαθῆσθ' ἐρῶ.
 Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων
 Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ δρεχηγέτης ; 770
 Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ζύμπαντες, ἐν δὲ αὐτοῖσιν ἦν
 Κήρυξ· ἀπήνη δὲ ἦγε Λαίον μία.
 Οι. Αἰ, αἰ, τὰ δὲ ἤδη Διφρανῆ· τίς ἦν ποτε
 Ὁ τέσθε λέξας τὰς λόγους ὑμῖν, γύναι ;

760. ἔχων] τότε Br.

765. πρὸς σ'] πρὸς Ald.

758. ἐνθύμιον, terriculamentum. Affatim hanc notionem illustravimus ad Eurip. Herc. Fur. 724.

761. λευκανθεὺς. Pind. Nem. ix. dodec. 5. λευκανθεία καπνός. Nicand. Theriac. 530. λευκανθείος ἄγνη.

769. βαιὸς, tenuis, i. e. tenuiter, cum exiguo comitatu.

- Io. Οἰκέύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκωθεῖς μόνος· 775
 OI. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει πανῶν παρών ;
 Io. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κείθεν ἦλθε, καὶ κράτη
 Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαίον τ' ὀλωλότα,
 Ἐξικέτωσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
 Ἀγρᾶς σφεπέμψαι καπὶ ποιμνίων νομάς, 780
 Ὡς πλεῖστον ἔη τῷδ' ἀποπῆος ἄστεος.
 Κάπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιός γ' ὦδ' ἀνὴρ
 Δῶλος φέρειν ἦν τῆσδε ἔμείζω χάριν.
 OI. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν ;
 Io. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τῷτ' ἐφίεσαι ; 785
 OI. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὃ γινῶαι, μὴ πόλλ' ἄρῃαι
 Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' αὖ νιν εἰσιδέν θάλω.
 Io. Ἀλλ' ἵζεται μὲν, ἀξία δέ περ μαθεῖν
 Καὶ γὰρ πᾶ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.

782. ὦδ' Turneb. ὦδε γ' Br. e Codd.
 A. B. E. T. et August. quod Henr.
 Stephano etiam placuit.

789. τὰ γ' τὰ δ' Turneb.

782. ὦδ' ἀνὴρ. Scholiafles ὅγ' ἀνὴρ. MSS. Bodl. et Stephaniani
 nonnulli ὦδε γ' ἀνὴρ. Nihil horum sine vitio. Legendum forte,

— ἀξίος γὰρ, ὥς γ' ἀνὴρ

Δῶλος, φέρειν ἦν—

785. Πάρεσιν. Præsens pro futuro, ut Antig. 899. ἀλίσκεται
 Pind. Olymp. viii. epod. 2. Nec in hæc exempla quadrat quod
 de nonnullis probabiliter docet R. Dawesius Miscell. Crit. p. 74.
 revera futura esse Attica, quæ putabantur præsentia esse pro futu-
 ris posita.

789. τὰ γ' ἐν σοί. Ita bene ed. Ald. Bodleiani duo et Cantabr.
 Vulgo, τὰδ' ἐν σοί.

- Οἱ. Κ' μὴ στερηθῆς γ' ἐς τοσούτον ἐλπίδων 790
 Ἐμὲ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μέζονι
 Λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, Διὶς τύχης τιᾶσθ' ἰών·
 Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρὶς· ἡγόμην δ' ἄνῃρ
 Ἀσῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη 795
 Τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,
 Σπευδῆς γε μὲντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.
 Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπληθεὶς μέθης
 Καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλάστος ὥς εἴην πατρί.
 Καὶ γὰρ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν ἔσταν ἡμέραν 800
 Μόλις κατέσχον· πατέρα δ' ἰὼν πέλας
 Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφώρας
 Τούναιδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 Καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοι ἐτερπόμην· ὅμως δ'
 Ἐκνιζέ μ' αἰεὶ τῷ· ὑφείρπε γὰρ πολὺ. 805
 Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθώδε· καὶ μ' ὁ Φοῖβος, ὦν μὲν ἰκόμην,

792. λῆξαιμ'] λῆξαιμ' F. 2.

790. στερηθῆς. Subaudi τῷ μαδιῷ, quod ex præcedentibus repetendum.

Ibid. ἐς τοσούτον. Constructio est; ἐμὲ βεβῶτος ἐς τοσούτον ἐλπίδων, me in tantam expectationem arrepto. Ἐς ἐλπίδα βαίνειν, ut εὐφροσύνης ἐπιβῆτον Hom. Odyss. ψ'. 52. εὐσεβείας ἐπιβαίνοντες CEd. Col. 185. δόξης ἐπιβάντες Philoct. 1509. τερπάλῃς ἐπέσχημι Apoll. Rhod. iv. 1166. βῆναι ἐπ' ἐλπίδος Philostrat. vit. Apoll. lib. vii. 26. in fine.

805. ὑφείρπει, animum subiecit. Libanius vol. i. p. 784, A. πολὺς τοιοῦτος ὑφείρπει λόγος.

807. ἰκόμην, precabar. Conf. CEd. Col. 279. et 1066. Ἄτιμος ὡς ἰκόμην, ut ἀτίμους γέγων Thucyd. iii. 58.

Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 Καὶ δεινὰ καὶ δύσλεια πρὸς Φάη λέγων,
 Ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ' 810
 Ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν.
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τῷ φυτεύσαντος πατρός.
 Καὶ γὰρ παύσας πάντα, τὴν Κορινθίαν
 Ἄστροις τοιοπὸν ἐκμετρέμενος χθόνα,
 Ἐφύων, ἔνθα μή ποτ' ὀφείμην κακῶν 815
 Χρησμάτων ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελέμενα.
 Στείχων δ' ἰκνῆμαι τέσθε τὰς χώρας, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τῶτον ὄλλυαδ' ἀλέγεις.
 Καί σοι, γύναι, πάληθ' ἐξερῶ τριπλῆς
 Ὅτ' ἦν κελεύθ' ἐκ τῆσδ' ὁδοπορῶν πέλας, 820
 Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε καὶ πῖ πωλικῆς
 Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σὺ φῆς,
 Συναυτῖάζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὅ, θ' ἡγεμῶν
 Αὐτὸς θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτιν.
 Καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην 825

810. χρεῖη] χρεῖ' ᾧ Ald. Turneb.
 811. δηλώσοιμ'] δηλώσοιμ' Ald.

816. χρησμάτων] χρησμάτων γ' Ald.
 823. συναυτῖάζον] ξυνητῖάζον Br.

810. χρεῖη. Sic legendum esse bene docet Dawesius Miscell. Crit. p. 333. ut sit aoristus optativi. Vulgo, χρεῖ' ᾧ.

814. ἄστροις—ἐκμετρούμενος. Proverbium de iis dictum, qui regionem aliquam praesentem oculis non contemplantur, sed situm ejus ex astrorum inspectione colligere satis habent. Omnium optime illustrat Toupius ad Suidam v. χρῆν. Quoad sensum simile est τηλόθεν τὸ Ἴλιον—εἰσορᾶν Philoct. 459. Medea apud Val. Flacc. vii. 478.

— Quando hinc aberis, dic, quæso, profundum
 Quod cæli spectabo latus?

Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρᾳ
 Ὅχῳ παρασεύχοντα, τηρήσας μέσον
 Κᾶρα διπλοῖς κέντροισί μιν καθίκετο.
 Οὐ μὲν ἴσῃ γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
 Σκήπτρῳ τυπείς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπλιος 830
 Μέσης ἀπῆνης εὐθύς ἐκκυλινδεταί.
 Κτείνω δὲ τὰς ζύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 Τάτῳ προσήκει Λαίῳ τὶ συλθενές,
 Τίς τῶδ' γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος ;
 Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ ; 835
 ὦ, μὴ ξένων ἔξεσι μὴδ' ἀστῶν τινὰ
 Δόμοις δέχεσθαι, μὴδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
 ὦθεϊν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τὰδ', ἔτις ἄλλος ἦν
 Ἡ γὰρ π' ἐμαυτῷ τάσδ' ὄρεας ὁ προστιθείς.
 Λέχη δὲ τῷ θανόντι ἐν χερσὶν ἐμαῖν 840
 Χραίνω, δι' ὥνπερ ὤλετ'. Ἄρ' ἔφυν κακός ;
 Ἄρ' ἔχῃ πᾶς ἀναγνος ; εἰ με χρὴ φυγεῖν,
 Καί μοι φυγόντι, μήτε τὰς ἐμὰς ἰδεῖν,
 Μήτ' ἐμβαλεῖεν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
 Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν 845
 Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ἐθρεψέ με·
 Ἄρ' οὐκ ἀπ' ὧμῶν ταῦτα δαίμονος τίς ἂν
 Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἀνορθοίη λόγον ;
 Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
 Ἰδοίμι ταύτῃσι ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν 850

836. μὴδ'] μὴτ' Br.

843. μήτε] μὴ ἔτι Br. e Codd. B. et
August. Turneb. in marg.

829. ἴσῃ. Subaudi δίκην.

- Βαίλω ἄφαντος πρόθεν ἢ τιάνδ' ἰδεῖν
 Κηλῖδ' ἐμαυτῶ συμφορᾶς ἀφιγμένῳ.
- Χο. Ἑμῖν μὲν, ὦ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ· ἕως δ' ἂν εἴν
 Πρὸς τῷ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
- Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος 855
 Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα περσμεῖναι μόνον.
- Ιο. Πεφασμένον δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία ;
- Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
 Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγόιην πάρος.
- Ιο. Ποῖον δέ με περσάσθην ἤκυστας λόγον ; 860
- Οι. Ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐνέπειν,
 Ὡς νιν κατακτείναιεν· εἰ μὲν οὖν ἔτι
 Λέξῃ τὸν αὐτὸν δευθμόν, ἔκ ἐγὼ ἔκτανον·
 (Οὐ γὰρ γήμοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
 Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰζῶνον αὐδήσῃ, σαρφεῶς 865
 Τῶτ' ἔστιν ἤδη τοῦργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.
- Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὦδ' ἐπίσασο.
 Κέκ ἔστιν αὐτῶ τῶτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
 Πόλις γὰρ ἤκυστ', οὐκ ἐγὼ μόνῃ, τάδε.
 Εἰ δ' οὖν τι κακτέροιτο τῷ πρόθεν λόγῳ, 870
 Οὔτοι ποτ', ὦ νᾶξ, τὸν γε Λαίᾳ Φόνον
 Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὅν γε Λοξίας
 Διείπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῶ θανεῖν.
 Κάτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύσηνός ποτε

860. μοι] μοι Turneb.

862. κατακτείναιεν] κατακτείναν Br. c
 Cod. T.

864. εἰς γε τοῖς] εἰς γὰρ τις Br.

866. ἡμᾶς] ἐμᾶ Ald. Br.

860. περισσόν, *præ cæteris animadversione dignum.*872. δικαίως. *Videtur hic pro ἀκριβῶς poni.*

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο. 875

Ἦς' ἐχὶ μανίειας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν ἔνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕπερον.

Οἱ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτῳ
Πέμψον τινὰ σελεύοντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.

Ιο. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἰωμῶς ἐς δόμους. 880
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράττοιμ' ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Εἴ μοι ζωέη φέροντι μοῖρα τὰν

Εὐσεπίον ἀγνείαν λόγων

Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται

Ἑψίποδες γ' ἐρανίαν δι' αἰθέρα 885

885. ἑψίποδες γ' ἑψίποδες Ald. Br.

876. ἔτι τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν ἔνεκ', i. e. adeo flocci hæc pendo, ut ne oculos quidem huc vel illuc vaticiniorum causa converterem. Sic Teucer cum Menelai contemptum significare vellet, τοῦ δὲ σοῦ ψόφῳ Οὐκ ἂν γραφίην, Aj. 1136. Huc vel illuc, ut ἡ ἑῷδ' ἡ ἑῷδα κίονα Hom. Odysf. κ'. v. ultimo. Apoll. Rhod. i. 1287.

Οὐδ' ἔτι τοῖον ἔπος μεταφώνειν, οὐδ' ἔτι τοῖον.

882. Εἴ, pro εἴθε utinam. Vide Etymol. Mag. in εἴ, ubi citat Eurip. Hecub. 836. Plura dat Valckenaerius ad Phœniss. 761.

Ibid. μοῖρα. Non interpretor cum Scholiaste fortuna secunda, sed simpliciter fors, fatum utinam mihi contingat, pietatem colere.

885. ἑψίποδες, proceri. Videtur hoc, ut diviniore naturæ indicium posuisse. Vide Turneb. Adversf. xxx. c. 39.

Τεκνωθέντες ὦν Ὀλυμπος
 Πατὴρ μόνος, ἔδ' ἐν νιν θνατὰ
 Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, ἔδ' ἐ
 Μὴν ποτε λάθ' α κατακοιμάσθ'.
 Μέγας ἐν τέτοις θεός,
 Οὐδ' ἐ γηράσκει.

890

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἵβρις φυτεύει τύραννον Ἵβρις, ἡ
 Πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 Ἄ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
 Ἀκροτάταν εἰσιναῖσ' ἀπότομον

895

892. ἦν] εἰ Ald.

894. συμφέροντα] συμφέροντ' Ald.

886. ὦν Ὀλυμπος πατήρ. Serio hoc tuetur Socrates apud Xenoph. Memorab. p. 470.

887. νιν, eos. Vide ad Electr. 626.

892. Ἵβρις. Non quadrat in Œdipi ingenium, qui minime omnium ἱβρικός. Vide fabulæ initium. Vel hinc igitur suspicari licet Poetam, relicto aliquantisper Œdipo, in sua jam republica atque inter sui temporis homines versari. Nec longe quaerendus est, quem hic ut civibus formidolosum designare voluerit. Quis enim in historia Attica adeo hospes est, ut nesciat, neminem unquam tot contumeliosi ingenii specimina edidisse, quam Alcibiadem? Ob quod etiam optimatibus in tyrannidis affectandæ suspicionem venit. Plutarchus : οἱ μὲν ἔνδοξοι, μετὰ τοῦ βδελύττειν καὶ δυχεῖσθαι, ἐφοβοῦντο τὴν ὀλιγωρίαν αὐτῆ καὶ παρανομίαν, ὡς τυραννικὰ καὶ ἀλλόκοτα, in Alcibiade, vol. i. p. 188, F. Hoc si paucissimis verbis significare volueris, nulla aptiora invenies quam, Ἵβρις φυτεύει τύραννον.

895. ἀπότομον. Nec metrum constat, nec sententia : desideratur enim substantivum cui ἀκροτάταν adhærescere possit. Si veteres

Ἀνώρισεν εἰς ἀνάγκαν,
 'Οὔ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
 Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῶμαι.
 Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
 Προσάταν ἔχων.

900

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
 Ἡ λόγῳ πορεύεται
 Δίκας ἀφόβητος, οὐδέ

896. ἀνώρισεν] ἄρισεν Ald. ἄρισέν νιν Br. 897. εὔ'] ἐνδ' Ald. Br.

Græci, ut certe aoristum *τμάγειν* a verbo *τμήσω* formarunt, (Hom. Iliad. π'. 374.) ita et verbale *τμαγή*, *scisso*, agnoverunt, non dubitanter emendaverim *ἀποτμαγάν*, *turem abscissam*, qualem Apoll. Rhod. ii. 583. *ἀποτμήγα σκοπὴν* vocat.

897. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται. Iis id usu venit, qui per abrupta in fastigium quodcunque escenderunt.

898. τὸ καλῶς ἔχον—πάλαισμα. Hoc et Thebanæ et Atticæ civitatis statum respicere videtur. Thebanis *πάλαισμα* est, progressus quem in indagando Laii percussore fecerant: Atheniensibus, accusatio Alcibiadis, et spes quam potentiae ejus minuendæ inde conceperant optimates.

902—7. In his versibus quot voces, totidem fere lineamenta Alcibiadis agnoscas. Quis illo superbior *χερσὶν*, ἢ *λόγῳ*, qui verborum contumeliis non contentus, nonnullos etiam ex potentioribus viris pugnis cecidit? Quis apertius juris contemptor, *δίκας ἀφόβητος*? Quis luxuriæ [*χλιδῇ*] magis deditus? Denique erga Divorum simulachra parum reverentem fuisse [*οὐδὲ Δαιμόνων ἔδη σέβων*] vere an falso, Atheniensibus certe persuasissimum erat, quandoquidem Hermarum mutilatorum reus ad causam dicendam ex expeditione Sicula revocatus est.

Δαιμόνων ἔδη σέβαν, 905
 Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 Δυσπότμε χάριν χλιδᾶς,
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπλων ἔρζεται,
 Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔχεται ματάζων· 910
 Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
 Θυμῷ βέλη ἔρζεται

911. τοῖσδ'] τέτοις Turneb.

912. ἔρζεται] ἔρξει Br. ex Heathii emendatione, sed in notis ἔξου præfert.

905. ἔδη, *imagines, simulacra*. Vide ad Electr. 1392.

907. χλιδᾶς. Post hanc vocem plene distingo.

908. εἰ μὴ. Lego Ἡ, εἰ μὴ, ut ἡ cum sequente diphthongo coalescat. Sic ἡ οὐκ ἀξιοχρεως ὁ θεός Eurip. Orest. 597. ἡ ἐκ ἡμέσας Aj. 334. Sensus est: *alioqui, si lucrum injuste lucrifecerit*.

909. Lego: καὶ τῶν ἀσέπλων ἔρζεται, et si ex impie factis creverit, i. e. potentiam auxerit. Ἐρσομαι cresco, alor, augeor extat in Nicandri Theriac. 63. et 631. ubi Scholiastes ἱρσομένην, αὐξομένην.

910. ἡ τῶν ἀθίκτων. Malim, ὅς τῶν ἀθίκτων, ut hic demum versus subjectum exhibeat, cujus prædicatum, ut cum Dialecticis loquar, in duobus præcedentibus expositum erat. Sic enim interpretor: *Alioqui, si is qui sanctissima quæque irreverenter tractat, lucrum tamen nullo jure lucrifecerit, et ex impie factis potentior fiat, quis postea cupidinem suam coercere speraverit?*

Ibid. ἔχεται. Pro ἔχεται. Sic ὅς δὲ κε ψεύσεται Hesiod. Op. et D. 283. ὅς μὲν τ' αἰδέσεται Hom. Iliad. ἰ. 504. ὅσον τορῶσεται ἀνὴρ Odyss. ἰ. 249.

911. ἐν τοῖσδ'. Ita ed. Ald. et tres MSS. Male H. Steph. ἐν τέτοις, quod metrum corrumpit.

912. Θυμῷ βέλη. Legendum fortasse θυμῶν, i. e. ἐπιθυμιῶν, *cupiditatum*. Distinguunt philosophi quidem inter θυμὸν et ἐπιθυμίαν, sed non item poetæ. Scholiastes Homeri ad Iliad. α. 173. θυμὸς παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πένις—inter ea ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ Ὡ, θυμῷ εἴξα-

Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
 Τοιαῖδε πράξεις τίμιαι,
 Τί δέῃ με χορεύειν;

915

Ἀντιπροφῇ β'.

Οὐκέτι τὸν ἄδικτον εἶμι
 Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαιῶσι ναόν,
 Οὐδ' εἰ τὰν Ὀλυμπίαν,
 Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
 Πᾶσιν ἀρμόσθ' βροτοῖς.

920

Ἄλλ' ὧ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκχεῖς,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσων, μὴ λάθῃ
 Σε τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
 Φθίνοντα γδ Λαίῃς

925

915. Post χορεύειν habet ποιεῖν καὶ ἡ τοῖς
 θεοῖς F. 2.

918. εἰς] εἰς Ald. Br.

923. λάθῃ] λάθοι F. 2.

925, 6. Φθίνοντα γὰρ Λαίῃς

Παλαιὰ δίσφατ']

Φθίνοντα δ' ὡς ἐμοὶ δοκεῖ

Τὰ Λαίῃς δίσφατ' Turneb.

σα μίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ Odyss. ε. 126. Consentit Hesychius. Julianus Imp. p. 257, B. τούτοις ἀλόντες τοῖς βέλεσι.

Ibid. ἔρξεται. Lego εὔξεται: quis speraverit?

916. τὸν ἄδικτον. Ad Eurip. Ion. 231. conjecturam de hac voce proposui, nimirum lapidem illum album qui Delphis, teste Pausania p. 835. umbilicus terræ audiebat, septo aliquo inclusum fuisse, multitudinis arcendæ causa.

918. τὸν Ἀβαιῶσι ναόν. De oraculo Apollinis, quod Abis fuit, complura habet Pausanias in Phocic. p. 887.

920, 21. Interpretor: nisi hæc eventui congruerint, εἰ μὴ τάδε ἀρμόσῃ, adeo perspicue, ut in exemplum cedant digito ab omnibus monstrandum.

925, 6. Φθίνοντα γδ Λαίῃς

Παλαιὰ δίσφατ' ἐξ-

αἰρουσιν

Παλαιὰ θείσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, καὶ δαμοῦ
Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἐρρεῖ δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

10. Χώρας ἀνακτες, δοῖα μοι παρετάθη 930
Ναὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χερσὶν
Στέφη λαβέσθαι καὶ πιθυριάματα.
Ἵψ' ὃ δ' αἶρει θυμὸν Οἰδίπυς ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· ἐδ' ὅποι' ἀνὴρ
Ἐννης, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται. 935
Ἀλλ' ἔσι τοῦ λέγοντος, εἰ φόβος λέγοι.

936. εἰ φόβος λέγοι] ἢν φόβος λέγη Ald. Br.

Ita exhibent ed. Ald. Bodleiani duo et Cantabr. Nec in ea lectione quidquam ad sententiæ integritatem desideres. Metro una syllaba deest, quam facile fuerit multis modis supplere. Ego nihil lenius invenio, quam si Poetam θεῖσφατα scripsisse statueris, non θεῖσφατα : θεῖσδοτα, simili forma, habet Hesiodus Op. et D. 318. Pind. Pyth. v. antistr. 1. θεῖσδοτον δύναμιν. Lucian. vol. ii. p. 630. ἀγαθὴ τινος θεοσδοτα. Vide et ad Antig. 1230.

Qui ubique fere Sophoclem corruptit, H. Stephanus, nusquam tamen licentius quam hic grassatus est. Qui non ignarus voces ὡς ἰμοὶ δοκεῖ a Triclinio interpolatas esse, quippe quod ipse ingenue fatetur, hæc tamen, ut Sophoclea scilicet, in contextu exhibet :

Φθίνοντα δ', ὡς ἰμοὶ δοκεῖ,
Τὰ λατὺ θεῖσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη.

933. Ἵψ' ὃ δ' αἶρει θυμὸν. Apollon. Rhod. iii. 368.

— Ἵψου δὲ χόλῳ φρένις ἠερίδοντο.

'Οτ' οὖν παραινῶσ' ἔδδεν ἐς πλεόν ποιῶ,
 Πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, (ἄγχιστος γὰρ εἶ)
 Ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύμασιν,
 'Οπως λύσιν τίν' ἡμῖν εὐαγῇ πόροις. 940
 'Ως νῦν ὀκνοῦμην πάντες, ἐκπεπληγμῶν
 Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτῳ νέως.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ.

- Αγ. Ἄρ' ἀν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμι ὅπως
 Τὰ τοῦ τυράννης δώματ' ἐστὶν Οἰδίπυς;
 Μάλιστα δ' αὐτὸν εἵπατ', εἰ κάτισθ' ὅπως. 945
 Χο. Στέγασι μὲν αἰδέο· καὶ τοὺς ἐνδόν, ὦ ξένε·
 Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνων τέκνων.
 Αγ. Ἄλλ' ὀλβία τε καὶ ζῶν ὀλβίοις αἰεὶ
 Γένοιτ', ἐκείνῃ γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ.
 Ιο. Αὐτῶς ᾗ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιος γὰρ εἶ 950
 Τῆς εὐεπείας ἔνεκ· ἀλλὰ φράζ' ὅτι

940. πόροις] πόρης Ald. Br.

945 κάτισθ'] κατοῖσθ' F. 2.

937. οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ. Euripides Hippol. οὐδὲν εἰργασμαι πλεόν
 286. πλεόν τι—ποιῆσαι ἀπολογώμενον Platon. Apol. sub. init.

938. ἄγχιστος γὰρ εἶ. Vide Hesychium v. προσεγαστήριος.

947. γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε. Hæc verba, si a sequentibus disjunxeris,
 veram Jocastæ conditionem depingunt. Nec mihi dubium est,
 quin eam ob causam selegerit Sophocles, ut audientium animos,
 tanquam ominose dicta, profundius subirent. De hujus versus
 ambiguitate videndus etiam Scholiafles Hermogenis p. 389.

951. τῆς εὐεπείας. Suidas: εὐείπεια, ἡ καλὴ φράσις. Hic tamen
 interpretor, ob humanitatem sermonis. Phocylides v. 115. εὐεπία
 ἀσχεῖν.

- Χρήζων ἀφίξαι, χ' ὅ, τι σημῆναι θέλων.
 Αγ. Ἀγαθαὶ δόμοις τε καὶ πόσιν τῷ σῶ, γυναί.
 Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς τίνος δ' ἀφιγμένος;
 Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος οὐ ξερῶ τάχα 955
 Ἥδαιό μιν· πῶς δ' ὅκ' ἄν; ἀρχαίοις δ' ἴσως.
 Ιο. Τί δ' ἐσί; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
 Αγ. Τύραννον αὐτὸν ἔπιχώριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰοσμίας σήσασιν, ὡς νῦν αὖτ' ἐκεῖ.
 Ιο. Τί δ'; ἔχ' ὁ πρέσβυς Πόλυκος ἐγκρατὴς ἔτι; 960
 Αγ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
 Ιο. Πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε παρὰ Πόλυκος γέρον;
 Αγ. Εἰ μὴ λέγω τὰ ληθῆς, ἀξιώ θανεῖν.
 Ιο. ὦ παρὰ πολ', ἐχὶ δεσπότη τὰ δ' ὡς τάχος
 Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα, 965
 Ἴν' ἐσέ; τοῦτον Οἰδίπας πάσαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνῃ καὶ νῦν ὅδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὅλωλεν, ἐδὲ τοῦδ' ὕπο.—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Οι. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κἀρα,
 Τί μ' ἐξέπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων; 970

954. πρὸς] παρὰ Ald. Br.

955. οὐ ξερῶ] οὐ ξερῶ Turneb.

Ibid. τάχα] τάχ' ἂν Br.

958. οὐ πικχάριοι] οἱ πικχάριοι Br. sic
v. 1065.962. παρὰ Πόλυκος γέρον] Πόλυκος Ald.
Br.963. Εἰ μὴ λέγω] εἰ δὲ μὴ
λέγω γ' ἔγωγε Ald. Br.

967. κτάνῃ] κτάνοι Br.

968. πρὸς] παρὰ Turneb.

968. πρὸς τῇ τύχῃ. Ita optime ed. Ald. cum duobus Bodleianis.
Male H. Stephanus παρὰ τῆς τύχης.

- Ιο. Ἄκχε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
 Τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
 Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐσὶ, καὶ τί μοι λέγει;
 Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγέλων
 Ὡς ἐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα. 975
 Οι. Τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γένε.
 Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σεφῶς,
 Εὖ ἴδ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.
 Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσῃ ξυλλαγαῇ;
 Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. 980
 Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς εἰκεν, ἔφθιτο.
 Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρεῖσθαι χρόνῳ.
 Οι. Φεῦ, Φεῦ, τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
 Τὴν Πυθόμαντιν ἐσίαν, ἢ τὰς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑψηλητῶν, ἐγὼ 985
 Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δ' ἔθανών
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδ'
 Ἄψαυτος ἔγχεσ, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ'. ἔτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔμῳ.
 Τὰδ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεασίσματα, 990

974. ἀγέλων] ἀγέλων Ald.

976. γένε] γενῆ Ald. Br.

989. οὕτω] οὕτως F. 2.

990. συλλαβὼν] συλλαβὼν Br. e 2 Codd.

977. Εἰ τὸτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι. Si hoc primum nunciare me oportet: primum, i. e. prius quam te regem a Corinthiis electum iri.

987. κεύθει pro κεύθειαι. Sic κεύθει Aj. 641, κεύθει Electr. 874. κεύθει Antig. 923. κεύθει Aeschyl. Sept. c. Theb. 594.

990. συλλαβὼν, secum auferens. Sic συλλαβὼν ἀρὰς Oed. Col. 1449.

- Καίται παρ' ἄδῃ Πόλυκος, ἄξι' ἐδενός.
- Ιο. Οὐκὲν ἐγὼ σοι ταῦτα πρᾶλεγον πάλαι ;
- Οι. Ἡῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ Φοβῷ παρηγόμην.
- Ιο. Μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.
- Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ἐκ ὀκνεῖν με δεῖ ; 995
- Ιο. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν ἐδενὸς σαφής ;
Εἰκὴ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναίτο τις.
Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβᾷ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνείρασι βροτῶν 1000
Μητρὶ ξυνευνάδθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' ἐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέροι.
- Οι. Καλῶς ἅπαντα ταῦθ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζῶσ' ἢ τεκῆσαι· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῆ, πᾶς ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγῃς, ὀκνεῖν. 1005
- Ιο. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
- Οι. Μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
- Αγ. Ποίας ᾗ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ ;
- Οι. Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυκος ἧς ὥκει μέτα.
- Αγ. Τί δ' ἐς' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον ; 1010
- Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὃ ξένε.
- Αγ. Ἡ ρήτῃν, ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι ;
- Οι. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ

991. ἄξι' ἐδενός] ἄξιος οὐδενός Ald.

1012. ἢ οὐ] ἢ οὐχί Br.

1010. ἐκείνης] ἐκείνοις Turneb.

997. πρόνοια, *rerum futurarum scientia*. Sic τὰς παλαιφάτου προ-
νοίας Trachin. 836.1006. ὀφθαλμός. An comparandum Horatii *narium pro odorum*?

- Χρῆναι μιγνῦναι μητρὶ τῇ μαυτῷ, τό, τε
 Πατρῶν αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς εἶναι. 1015
 ὦν ἔνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμῷ πάλαι
 Μακρὰν ἀπωκῆτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἡδισον βλέπειν.
 Αγ. Ἡ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κἄθεν ἦδ' ἀπόπλοισι;
 Οι. Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον. 1020
 Αγ. Τί δ' ἦτ' ἐγὼ γ' οὐ τῷδε τῷ φόβῳ σ', ἀναξ,
 Ἐπεῖπερ εὖναις ἦλθον, ἐξελευσάμην;
 Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμῷ.
 Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,
 Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι. 1025
 Οι. Ἀλλ' ἔποτ' εἰμι τοῖς φυτεύουσιν γ' ὁμοῦ.
 Αγ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δράς.
 Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, διδασκέ με.
 Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἔνεκ' εἰς οἴκας μολεῖν.
 Οι. Ταρβῶ γὰρ μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής. 1030
 Αγ. Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
 Οι. Τῷτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό με εἰσαεὶ φοβεῖ.
 Αγ. Ἀρ' οἶδα δῆτα πρὸς δίκης ἔδεν τρέμων;
 Οι. Πῶς δ' ἔχῃ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γῆρητῶν ἔφυν;
 Αγ. Ὅθ' ἔνεκ' ἔγω σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. 1035
 Οι. Πῶς εἶπας; ἔ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσε με;
 Αγ. Οὐ μᾶλλον ἔδεν τῷδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.

1021. οὐ] ἐχ' Ald.
 1025. τί] τοῖ Ald.

1030. ταρβῶ] ταρβῶν Ald.

1025. εὖ πράξαιμί τι. Bene editor Oxoniensis: ut a te beneficii aliquid consequeretur. Vide Trachin. 194.

- Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσ᾽ τῷ μηδενί ;
 Αγ. Ἄλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτ' ἐγώ.
 Οι. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο ; 1040
 Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
 Οι. Καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἐσερξεν μέγα ;
 Αγ. Ἢ γδ' ὡρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως ;
 Αγ. Εὐρὼν ναπαῖαις ἐν Κιθαιρῶνος πλυχαῖς. 1045
 Οι. Ὀδοιπόροις δὲ πρὸς τί τέσθε τὰς τέπας ;
 Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστέτυν.
 Οι. Ποιμνὶ γδ' ἦσθα, καὶ πὶ θητεία πλάνης ;
 Αγ. Σὲ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
 Οι. Τί δ' ἄλλος ἴχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνης ; 1050
 Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσεν πᾶ σέ.
 Οι. Οἱ μοι· πὶ τέτ' δέχαῖον ἐννέπεις κακόν ;
 Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρες ποδοῖν ἀκμάς.
 Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
 Αγ. Ὡς ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ. 1055
 Οι. Ὡ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός ; Φράσον.
 Αγ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δοῦς δὲ ταῦτ' ἐμῷ λῶον φρονεῖ.
 Οι. Ἢ γδ' παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, ἔδ' αὐτὸς τυχών ;
 Αγ. Οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
 Οι. Τίς ἔστι ; ἢ κάποιθα δηλώσαι λόγῳ ; 1060
 Αγ. Τῶν Λαίῃς δήπε τις ὠνομάζετο.
 Οι. Ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ ;
 Αγ. Μάλιστα· τέτῃ τάνδρὸς ἔτος ἦν βοτήρ.
 Οι. Ἢ καὶς ἔτι ζῶν ἔτος ὥς ἰδεῖν ἐμέ ;

- Αγ. Ὑμεῖς γ' ἄρις' εἰδῆτ' ἂν οὐ πιχώριοι. 1065
 Οι. Ἐσιν τίς ὑμῶν τῶν παρεσώτων πέλας,
 Ὅστις κάπιδ' ἐν βοτῆρ', ἐν ἐνέπει,
 Εἴτ' ἐν ἐπ' ἀρχῶν, εἴτε καὶ παῖδ' εἰσιδὼν;
 Σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς εὐρήσεται τῆδε.
 Χο. Οἶμαι μὲν ἔδεν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀρχῶν, 1070
 Ὅν καὶ μάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἀπαρ
 Ἦδ' ἂν παῖδ' ἔχῃ τις' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 Οι. Γυναι, νοεῖς ἐκείνον ὄντιν δ' ἐτίως
 Μολεῖν ἐφίεμεσθα, τόνθ' ἔτος λέγει;
 Ιο. Τίς δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ 1075
 Ῥηθέντα βέλεα μηδὲ μεμνησθαι μάττω.
 Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 Σημεῖα πιαυτ' οὐ φανῶ τέμνον γένος.
 Ιο. Μῆ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ στυτοῦ βίβ
 Κέδη, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλος νοστοῦς ἔχω. 1080
 Οι. Θάρρει· σὺ μὲν γὰρ, ἔδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
 Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκ φανῆ κακῆ.
 Ιο. Ὅμως πιστοῦ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
 Οι. Οὐκ ἂν πιστοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

1065. εἰδῆτ' εἰδῆτ' Br.

1070. τὸν] τῶν Ald.

1071. καὶ μάτευες] καμάτευες Br.

1080. νοστῶς ἔχω] νοστῶς ἐγὼ Br. ex Schol.

1081. θάρρει] θάρσει Br.

1083. δρᾶν] δρᾶ Br. c 3 Codd.

1065. εἰδῆτ' ἂν. Si verum est, quod docet Dawesius, ἂν cum optativo conjungi debere, legendum fuerit, εἰδῆτ' ἂν, pro εἰδῆτ' ἂν. Sic εἴτ' pro εἴητι Hom. Odyss. φ'. 195. σωθεῖμην quoque pro σωθῆμην Eurip. Helen. 824.

1081. ἐκ τρίτης—Μητρὸς—τρίδουλος. Vide notata ad Eurip. Androm. 637.

- 1ο. Καὶ μὴν Φρονούσά γ' εὖ, τὰ λῶσά σοι λέγω. 1085
 Οι. Τὰ λῶσα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
 1ο. ὦ δὺσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.
 Οι. Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
 Ταύτῳ δ' εἴτε παλαιά χαίρειν γένοι.
 1ο. Ἰὲ, ἰὲ, δύσηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω 1090
 Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ἔποθ' ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

- Χο. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπας, ἔσθ' ἀγρίας
 Αἴχασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
 Μὴ κ' τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.
 Οι. Ὅποια χρήζει, ῥηγνύτω· τῆμόν δ' ἐγὼ, 1095
 Κεῖ σμικρὸν ἐστὶ, σπέρμ' ἰδεῖν βελήσομαι.
 Αὐτὴ δ' ἴσως (Φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα)
 Τὴν δυσγένειαν τῷ ἐμῇ ἀιχμύεται.
 Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων,
 Τῆς εὖ διδούσης, σὺν ἀτιμαδῆσομαι. 1100
 Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
 Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
 Τοιόσδε δ' ἐκφύς, σὺν αὖ ἐξέλθοιμ' ἔτι
 Ποτ' ἄλλος, ὥς μὴ κμαθεῖν τοῦμόν γένος.

1093. αἴχασα] αἴχασα Ald. ἄχασα Br. 1094. ἀναρρήξει] ἀναρρήξει Ald. Turneb.

1094. ἀναρρήξει. Ita Bodleianus unus, quod recipiendum suadet Heathius, a Dawesio doctus Græcos post ὅπως μὴ futurum indicativum plerumque subjungere: vid. Miscell. Crit. p. 228. Vulgo ἀναρρήξει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

- Χο. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
 Καὶ κατὰ γνώμῃν ἴδεις,
 Οὐ τὸν Ὀλυμπον, ἀπέ-
 ρων, Κιθαιρῶν, οὐκ ἔση
 Τὰν αὔριον πανσέληνον,
 Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώτῃν
 Οἰδίπῃ καὶ τροφὸν καὶ μη-
 τέρ' αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
 Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπήρα φέρον-
 τα τοῖς ἐμοῖσι τυράννοις.
 Ἰήϊε Φοῖβε,
 Σοὶ δὲ ταῦτ' ἄρεσ' εἶη.
- 1105
1110
1115

1108. Κιθαιρῶν] ὁ Κιθαιρῶν Ald. Br.

1115. Post Ἰήϊε addit σοὶ Br.

1114. ἐμοῖσι τυράννοις] ἐμοῖς τυράννοις
 Ald. ἐμοῖς τυράννοισιν Br.

1107. ἀπείρων. MS. Cantabr. ἄπειρος. Sed dubitare licet annon
 ἀπείρων eadem potestate gaudeat. Hesychius: ἀπείρονας, ἀπειρά-
 τους· Σοφοκλῆς Θυέση.

1109. τὰν αὔριον πανσέληνον. Interpretor: proximum plenilunium.

1112. αὔξειν pro αὔξεινδαι. Sic τὸ δ' αὔξει βιώτε πολύπονον Trachin.

1119. οὔτου λοῦδος ἀμφὶς αἰεῖ Nicand. Theriac. 536. αὔξεινσιν Clem.
 Alex. p. 793. αὔξειν ibid. p. 848. τρεφόμενον καὶ αὔξον ibid. p. 920.
 Synesius Calvit. Encom. p. 54. τρίχες τιθνώτων αὔξουσιν. Vide et
 Thom. Magistrum in αὔξειν.

1113. ἐπήρα φέροντα. Hom. Iliad. α'. 578. πατρὶ φίλῃ ἐπήρα
 φέριν.

Ἀντιστροφὴ α'.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτιχτε

Τῶν μακραιώνων; ἄρα

Πανὸς ὀρεσιβάτα

Προσπελαδιῖσα, ἣ σέ γε

1120

Τίς θυγάτηρ, Λοξίε; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-

σαι φίλαι· εἴθ' ὁ Κυλλάνας

Ἀνάσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος

Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,

1125

Εὖρημα δέξατο νυμφᾶν

Ἑλικωνιάδων,

Αἴσι πλεῖστα συμπαίζει.

Ἰαμβοί.

Οἱ. Εἰ χρή τι καίμιν, μὴ συναλλάξαντά πω,

Πρέσβεις, σαθρᾶν δὲ, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ

1130

1119. ὀρεσιβάτα] ὀρεσιβάτα F. 2. Br.
e Codd. E. T. post hanc vocem
addit πῦ ex Heathii conjectura.1120. προσπελασδιῖσα] προσπελασ-
διῖσ' Br.

1126. δέξατο] δέξατ' ex tu Ald. Br.

1128. αἴσι] αἴς Ald.

1129. συναλλάξαντα] συναλλάξαντα Ald.
Br.

1130. πρέσβεις] πρέβει Br.

1119, 21. Πανὸς—Λοξίε. Utrumque a προσπελαδιῖσα regitur.
Vide Trachin. 17. et notata ad Eurip. Rhéf. 914. Θυγάτηρ igitur
puellam sonabit, non filiam.1130. πρέσβεις. Chorum alibi sic compellatum non invenio.
Non male Bodleiani duo, Cantabr. et nonnulli ex Stephanianis
πρέβει. Mihi tamen magis arridet πρέβει, ut constructio sit, μὴ
συναλλάξαντα πρέβει.

- Ονπερ πάλαι ζητοῦμην· ἐν τε γὰρ μακρῷ
 Γῆρα ζυνάδει, τῷδ' ἄνδρ' ἑυμέτρος.
 Ἄλλως πε, τὲς ἄγοντας, ὥπερ οἰκέτας
 Ἐγνωνκ' ἐμαυτῶ· τῇ δ' Ὀπισθήμη σύ με
 Πρῆχοις, τάχ' ἂν πα τον βοτῆρ' ἰδὼν πάρος. 1135
 Χο. Ἐγνοκα γὰρ, σάφ' ἴδι· Λαίῃς γὰρ ἦν,
 Εἵπερ τις ἄλλος, πῖσος, ὡς νομεὺς ἀνὴρ.
 Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορύνθιον ξένον,
 Ἦ τόνδε φράζεις;
 Αγ. Τῶτον, ὄνπερ εἰσοράς. 1140

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Οι. Οὕτως σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 Ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ· Λαίῃς ποτ' ἤωθα σύ;
 Θε. Ἦν δοῦλος, ἐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
 Οι. Ἔργον μερμυνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
 Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τῷ βίῃ ζυνειπόμην. 1145
 Οι. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ζυνάυλος ὢν;
 Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόχωρος τόπος.
 Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶδα τῇδ' ἐπε μαθών;
 Θε. Τί χρῆμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
 Οι. Τόνδ' ὅς παρεςιν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1150
 Θε. Οὐχ ὥς γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
 Αγ. Κέθεν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

1150. 7] δ Br. e Cod. D.

1150. ξυναλλάξας. Repetendum οἶδα ex superioribus: ἢ οἶδα
 ξυναλλάξας.

- Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 Κάποιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρώνος τόπον
 Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1155
 Ἐπλησίαζον τῷδε πᾶνδρὶ τρεῖς ὅλγες
 Ἐξ ἧρος εἰς Ἀρκτῦρον ἐμμήνεις χρόνους.
 Χαιμῶνι δ' ἤδη, τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 Ἥλαυνον, ἔτος τ' εἰς τὰ Λαίῃς σαθμά.
 Λέγω τί τέτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμῆρον; 1160
 Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρῶ χρόνῳ.
 Αγ. Φέρ' εἰπέ νῦν· τότ' οἶδα παῖδά μοι ἵνα
 Δῶς, ὥς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
 Θε. Τί δ' ἐσί; πρὸς τί τέτο τέπος ἰσορεῖς;
 Αγ. Ὅδ' ἐστίν, ὧ τᾶν, κῆνος, ὅς τότ' ἦν νέος. 1165
 Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσῃ;
 Οι. Ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ'· ἐπεὶ τὰ σὺ
 Δεῖται κολαῖε μᾶλλον ἢ τὰ τέδ' ἔπη.
 Θε. Τί δ', ὧ φέρισε διαποτῶν, ἀμαρτάνω;
 Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν ἔτος ἰσορεῖ. 1170

1156. ἐπλησίαζον] ἐπλησίαζεν Br.

1157. ἐμμήνεις] ἐμμήνεις Ald.

1160. λέγω τί] λέγω τί Turneb.

1165. ὧ τᾶν] ὧ τᾶν Br.

1155. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις. Cum desideretur verbum, a quo regatur τόπον, conjiciebam legendum esse,

Νέμοι διπλοῖσι ποιμνίοις—

Νέμοι praesens optativi pro praeterito indicativi. Sic εἶλο et θείλξει Trachin. 357. et 359. pro εἶλε et θείλξει.

1157. εἰς Ἀρκτῦρον. Bene hic editor Oxoniensis usque ad fidus Arcturi, quod, Plinio docente, (lib. ii. cap. 47.) undecim diebus ante æquinoctium autumnii exoritur: h. e. ut ipse alibi (lib. xviii. 74.) explicat, pridie Idus Septembris.

- Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς ἔδεν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ἔκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
 Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
 Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τῷδ' ἀποσρέψει χέρας;
 Θε. Δύσηνος· ἀντὶ τῷ; τί περὶ σκλήρων μαθεῖν; 1175
 Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν ἔστος ἰσορεῖ;
 Θε. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
 Οι. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τᾶνδικον.
 Θε. Πολλῷ γε μάλλον, ἢν φράσω, διόλκυσμα.
 Οι. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ. 1180
 Θε. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίλω πάλας.
 Οι. Πόθεν λαβὼν; οἰκείον, ἢ ἕξ ἄλλου τινός;
 Θε. Ἐμὸν μὲν ἔκ ἐγωγ', ἐδεξάμην δὲ τῷ.
 Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ πείρας σέγης;
 Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἰσορεῖ πλεόν. 1185
 Οι. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
 Θε. Τῶν Λαίης πόλιν τις ἦν γεννημάτων.
 Οι. Ἦ δούλος, ἢ κείναις τις ἐγγενὴς γεγώς;
 Θε. Οἱ μοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγῃ.
 Οι. Καὶ γὰρ ἀκέραι· ἀλλ' ὅμως ἀκέραιον. 1190
 Θε. Κείναι γὰρ τοὶ δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δ' ἔσω

1177. τῷδ' τῷδ' ἐν Ald.

1184. τῶνδε τόνδε Ald.

1190. ἀκέραι (ita F. 2)] ἀκέραι Ald. Turneb.

1191. ἢ δ' τῷδ' Ald. ἐν δ' F. 1. 2.

1174. ἀποσρέψει χέρας, manus post tergum revinciet.

1189. λέγειν. Margo Turnebianæ λέγων.

1190. ἀκέραι. Ita legendum censeui ex Plutarcho, Περὶ Πολυπραγμοσύνης, vol. ii. p. 522, C. et in libello adversus Epicurum ibid. p. 1093; B. Vulgo ἀκούων.

Κάλλις' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὥς ἔχει.

Οι. Ἦ γὰρ δίδωσιν ἤδε σοι ;

Θε. Μάλις', ἀναξ.

Οι. Ὡς πρὸς τί χρείας ;

1195

Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

Οι. Τεκῶσαι τλήμων ;

Θε. Θεσφάτων ὄκνω κακῶν.

Οι. Ποίων ;

Θε. Κτενεῖν νιν τὰς τεκόντας ἦν λόγος.

1200

Οι. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ ;

Θε. Καπικτίσας, ὃ δέσποτ', εἰς ἄλλην χθόνα

Δοκῶν ἀποίσῃν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ

Κάκ' εἰς μέγισ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ἕτος εἶ

Ὀν φησιν ἕτος, ἴδι δῦσποτμος γεγάς.

1205

Οι. Ἰδ', ἰδ' τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Ὡ φῶς, τελόπαιόν σε προσβλέψαιμι νῦν·

Ὅσις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν ἔχρην, ζῦν οἷς τ'

Οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, ἕς τέ μ' ἐκ ἔδει κτανῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,

1210

1198. ὄκνω κακῶν] γ' ὄκνω κακῶν Ald.
κακῶν ὄκνω Br. e Cod. D.

1202. δέσποτ', εἰς] δέσποτ', ὡς Ald. Br.
1210. ἰδ'] ὡς Turneb.

1195. χρείας. De hac voce vide supra ad v. 744.

1210. Hanc oden antitrophicam esse, non monostrophicam, primus animadvertit Heathius, cujus distributionem secutus sum.

Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μη-
δὲν ζώσας ἐναριθμῶ.

Τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον

Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

ἢ τοσούτον ὅσον δοκεῖν,

1215

Καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;

Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,

Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ

Τλαῖμον Οἰδιπόδα, βροτῶν

Οὐδένα μακαρίζω.

1220

Ἀντιπροφῇ α'.

Ὅσις καθ' ὑπερβολὰν

Τοξεύσας, ἐκράτησας τῷ

Πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,

ὦ Ζεῦ, καὶ μὴ φθίσας

Τὰν γαμψώνυχχα παρθένον

1225

Χρησμοδόν· θανάτων δ' ἐμᾶ

Χώρα πύργου ἀνέσας.

Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ

1211. ὑμᾶς] ἡμᾶς Turneb.

1224. ὦ Ζεῦ] φεῦ Turneb.

Ibid. ἰώ. Ita Heathius ex Aldina. Ed. Steph. ὦ. MSS. Bodl. et Cantabr. ἰὼ dant, sed duplicem.

1211. ὑμᾶς. Ita bene ed. Ald. Minus recte MSS. Bodl. cum edd. Turneb. et Steph. ἡμᾶς.

1215. δοκεῖν, in gloria versari. Confer Eurip. Hecub. 295. Troad. 613. Heraclid. 900.

1224. ὦ Ζεῦ. Ita Heathius ex Aldina. Accedunt MSS. Bodl. et Cantabr. Ed. Steph. φεῦ.

Ἐμὸς, καὶ τὰ μέγισ' ἐτι-
μάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
θήβαισιν ἀνάστων.

1230

Στροφὴ β'.

Τανῦν δ' ἀκέειν,
Τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξυώικος ἀλλαγᾷ βίῃ;
ὦ κλεινὸν Οἰδίπῃ κᾶρα,
ὦ, μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ καὶ πατρὶ θελαμνηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῴαί σ'
Ἄλοκες φέρειν, τάλας,
Σιγ' ἐδυνάσθησαν,
Ἐς τοσόνδε;

1235

1240

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ'
Ὅ πάνθ' ὀρῶν χρόνος.
Δικάζει τὸν ἄρχαμον γάμον πάλαι,
Τεκνῶν τε καὶ τεκνέμνων.

1245

1231. Θέβαισιν] Θέβαις Ald. Turn. Br.

1236. δ] ἰδ Ald. Br.

1237. αὐτὸς] αὐτὸς Br.

Ibid. ἤρκεσε] ἤρκεσεν Ald.

1241. ἐδυνάσθησαν] ἐδυνάσθησαν Br. c
Cod. B.

1237. λιμὴν. Similis figura in Tiresiæ vaticinio, v. 430.

—— τὸν ὑμῖναιον, ὃν δόμοις

"Αγορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών.

1238. παιδὶ καὶ πατρὶ. Heathius ob metrum καὶ παιδὶ καὶ
πατρὶ.

Ἰὼ Λαίριον τέκνον,
 Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμεν.
 Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχέων
 Ἐκ σομάτων τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
 Ἀνέπνυσά τ' ἔκ σεθεν,
 Καὶ κατεκοίμῃσα
 Τὲ μὲν ὄμμα.

1250

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Εξ. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 Οἳ ἔργ' ἀκέσσεσθ' οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ' 1255
 Ἀρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγένεως ἔτι
 Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 Οἶμαι γὰρ ἔτ' ἂν Ἴστρον, ἔτε Φᾶσιν ἂν
 Νίψαι καὶ θαρμῶ τήνδε πλὴν σέγλι, ὅσα
 Κεύθῃ· τάδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ 1260
 Ἐκόντα, καὶ κ' ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
 Μάλιστα λυπᾷσ' αἰὲν φανῶσ' αἰθαίρεται.
 Χο. Λεῖπει μὲν ἔδ' αἰ πρόσθεν ἡδεῖμν τὸ μὴ οὐ

1249. περίαλλ'] περίαλλα Ald. Turn. Br.
 Ibid. ἰαχέων] ἰαχάων Br. e Cod. C.

1252. κατεκοίμῃσα] κατεκοίμῃσα Br. e
 Codd. B. D. E. T. et August.

1247. ἰώ. Sic Aldina, MSS. Bodl. et Cantabr. prætulitque
 Heathius ob metrum. Vulgo ὦ.

1248. Sic ob metrum constituit Heathius;

Εἴθε σ' εἴθε ἐγὼ μήποτ' εἰδόμεν.

1256. ἐγενῶς. Scholiaſtes per γησίως interpretatur. Mihi hæc
 notio voci non fatis convenire videbatur.

1261. ἐκόντα. Sic ἐκυσίαισιν βλάβαις Philoct. 1356.

- Βαρύτον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῆς ;
 Αγ. Ὁ μὲν τάχιστα τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ 1265
 Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κἀρα.
 Χο. ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας ;
 Αγ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 ἄλγισ' ἄπεσιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα·
 Ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι, 1270
 Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
 Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρήλθ' ἔσω
 Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 Λέχη, κόμην παῶσ' ἀμφιδέξιοις ἀκμαῖς.
 Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξας' ἔσω, 1275
 Κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,
 Μνήμῃ παλαιῶν σπερμάτων ἔχσ', ὅφ' ὦν
 Θάνοι μὲν αὐτὰς, τὴν δὲ τίκτεσαν λίποι
 Τοῖς οἷσιν αὐτὰς δύστεκνον παιδεργίαν.
 Γοᾶτο δ' εὐνὰς, ἐνθα δύστηνος διπλῆς 1280
 Ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.

1265. Hic ut mox v. 1268. et 1318.

Ἐξαγγέλει personam apponit Br.

1270. καὶ] καὶ Ald.

1273. ἵκετ'] ἵετ' F. 2. Br. e Cod. C.

1276. κάλει] κάλει Ald. Turneb.

1280. γοᾶτο] ἐγοᾶτο Br.

1281. ἀνδρας] ἀνδρα Br. e Codd. D. T.

1275. ἐπιρρήξας' ἔσω, vi et impetu ab interna parte occludens.

1279. παιδεργίαν. Pro παιδεργόν. Sic ὁμηλική pro ὁμηλικὴ Odyss. ζ. 23. et alibi apud Homerum. Eurip. Androm. 939. Σειρήνων— ποικίλων λαλημάτων. Supp. 175. προσεύματα pro πρῆσεις. Confer ad Aj. 381.

1281. ἀνδρας. Pro ἀνδρα, ad augendum πάθος. Vide Longin. de Sublim. sect. 23. exemploque ibi allato, qui est hujus fabulæ v. 1424. et seqq. adde Eurip. Herc. Fur. 454.

Χ' ὅπως μὲν ἐκ τῶνδ' ἔκετ' οἶδ' ἀπόλλυ).
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπῃς, ὕφ' οὗ
 Οὐκ ἦν τὸ κένῃς ἐκ θεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολῶντ' ἐλεύσομην. 1285
 Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἑξαίτων πορεῖν,
 Γυναικά τ' οὐ γυναικά, μητρώαν δ' ὅπως
 Κίχοι διπλὴν ἄρξαν, οὗ τε καὶ τέκνων.
 Λυσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις·
 Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οἱ παρῆμην ἐγγύθεν. 1290
 Δεινὸν δ' αὖσας ὡς ὕφ' ἡγητῆ τινός,
 Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
 Ἐκλινε κοῖλα κλεῖθρα, καμπίπει ζέγη,
 Οὗ δὴ κρεμασὴν τὴν γυναικ' εἰσείδομην,
 Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένῳ· ὁ δὲ 1295
 Ὅπως ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς πάλας,
 Χαλᾷ κρεμασὴν δρεπάνῳ· ἐπεὶ ᾗ γῇ
 Ἐκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τῶνθ' ἐνδ' ὄρᾳν.
 Ἀποσάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτας
 Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξετέλλετο, 1300
 Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτῶ κύκλων,

1283. εἰσέπαισεν] εἰσέπεισεν F. 2.

1291. ὕφ' ἡγητῆ] ὕφηγητῆ Br. ex omn. Codd.

1293. κλεῖθρα] κληθρα Br.

1294. εἰσείδομεν] ἐσειδομεν Ald. Br.

1295. ἐώραις] αῶραις Turneb.

1297. δὲ γῇ] δὲ γ' ἢ Br.

1298. ἐκειτο τλήμων] τλήμων ἐκειτο Br. ἐκειδ' ὁ τλήμων Ald.

Ibid. δ' ἦν τῶνθ' ἐνδ' ὄρᾳν] τῶνθ' ἐνδ' ὄρᾳν Br.

1291. Distinguendum post αὖσας, et tollenda distinctio post τινός. Clausis portis non cunctanter insiluit, tanquam admonitus ab aliquo, focastam intus esse.

1293. κοῖλα. Videtur enallage esse pro κοίλων. Confer Aj. 1005. Trachin. 683.

Αὐδῶν πιαῦθ'· ὅθ' ἔνεκ' οὐκ ὄψοιτό νιν,
 Οὐθ' οἷ ἔπαρχεν, ἔθ' ὅποῖ ἔδρα κακά·
 Ἀλλ' ἐν σκότῳ πλοῖπὸν, ἔς μὲν οὐκ ἔδει,
 Ὀψοίαθ', ἔς δ' ἔχρηζεν, οὐ γνωσοίατο. 1305

Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κἄχ' ἄπαῤῥ
 Ἑρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· Φοίνια δ' ὁμῶ
 Γλῆναι γένει ἐπέχον· ἔδ' ἀνίσταν
 Φόνε μωδῶσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμῶ μέλας
 Ὀμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγχετο. 1310

Τάδ' ἐκ θυεῖν ἔρρωγμ, οὐ μόνε, κακά·
 Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
 Ὅ περὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
 Ὀλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θ' ἡμέρα
 Σπυναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχυνή, κακῶν 1315
 Ὅσ' ἐςὶ πάντων ὀνόματ', ἔδεν ἐς' ἀπὸν.

1302. ὄψοιτο] ὄψοιτο Br. e Codd. A. D. T. Ibid. ἐτέγχετο] ἀπατέγχετο Br.

1310. χαλάζης] χαλάζης Br.

1314. θ' ἡμέρα] θῆμερα Br.

1304. ἐν σκότῳ—Ὀψοίαθ', *per tenebras viderent*, i. e. omnino non viderent. Sic τηλόθεν εἰσορῶν, *e longinquo videns*, pro non videns, Philoct. 459. ὥς τις αἰδᾷ παρακείμενος ὄρεα, *videt ut aliquis apud Inferos*, i. e. non videt, ibid. v. 882. Βλέφαρον κέκλειται γ' ὥς καπηλεία θύρα, *palpebra clauditur, ut popinae fores*, i. e. non clauditur, apud Polluc. lib. vii. sect. 193. ex Sophoclis Phineo. Confer Antig. 728.

1309. μωδῶσας σαγόνας. Legendum, ni fallor, μωδῶσαι σαγόνες. Non remiserunt, non cessarunt madentes guttulæ.

1310. χαλάζης quid hic faciat non assequor. An legendum κορυφῆς muci, quippe cui humores oculorum, fædo spectaculo per genas delabentes, non nimis forte absimiles forent?

Ibid. αἵματος. Legendum: αἵματος τ'.

Ibid. ἐτέγχετο, *fluebat*. Vide ad Electr. 122.

1311. οὐ μόνε κακά. An legendum οὐ μόνε πάθη, ne invenuste repetatur κακά?

- Χο. Νῦν δ' ἔαδ' ὁ τλήμων ἐν πίνι χολῇ κακῷ;
 Αγ. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα, καὶ δηλῶν τινὰ
 Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 Τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', ἐδὲ ρητά μοι, 1320
 Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ἐδ' ἔτι
 Μενῶν δόμοις δρεῖος ὡς ἡράσσιτο.
 Ῥώμης γε μέντοι ἔ' ἄρονηγῆτι τινὸς
 Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 Δείξει ᾗ καὶ σοί· κλεῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε 1325
 Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
 Τοιᾶτον οἶον καὶ συγῆντ' ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀνάπαισι.

- Χο. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
 Προέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλήμων, 1330
 Προέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
 Δαίμων μείζονα τῶν μηκίστων
 Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρα;
 Φεῦ, Φεῦ, δύσαν· ἀλλ' ἐδ' ἐσιδεῖν

1318. κλεῖθρα] κλεῖθρα Ald. Br. et 1324.

1332. δαίμων μείζονα] μείζονα δαίμων
Ald. Br.

Ibid. μηκίστων] μακίστων Ald. Br.

1333. πρὸς σῇ] πρὸς τῇ σῇ Turneb.

1334. δύσαν] δύσανος Ald.

1322. ὡς ἡράσατο. Malim οἷς ἡράσατο, obnoxius diris, quas ipse denunciaverat.

1331. πηδήσας. Vide supra ad v. 271. Conf. Antig. 1346.

1333. πρὸς σῇ. Ita ed. Ald. et duo Bodleiani. Vulgo πρὸς τῇ σῇ.

Δύναμά σε, θέλων πόλλ' ἀνερέαται, 1335
Πολλὰ πυθέαται, πολλὰ δ' ἀθρήσας
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

Οι. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.

Φεῦ, Φεῦ, δύσανος ἐγώ· ποῖ γὰς 1340
Φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογὰ
Διαπέταται Φοράδην;
ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλκ.—

Ἰαμβός.

Χο. Ἐς δεινόν, ἔδ' ἀκυσόν, ἔδ' ἐπόψιμον.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφή α'.

Οι. Ἰὼ σκότ' ἐνέφωσ' ἐμὸν
Ἀπότροπον ἑπιπλόμην, 1345
Ἀφατον ἀδάμασόν τε
Καὶ δυσέρισον· οἱ μοι,

1335. σὶ θέλων] σ' ἐθέλων Br. e Cod. B.

1342. ὦ] ἰὼ Ald. Br.

1338. Αἰ quatuor] ter Ald.

1345. ἐπιπλόμενον] ἐπιπλώμενον Ald.

1341. διαπίταται] τίτεται Br.

1341. διαπίταται. Si vera est scriptura, radix fuerit *πιτάω pando*, quod sensum frigidum efficeret. Mihi legendum videtur:

— πᾶ μοι φθογὰ

Διαπνῶται

Σποράδην; ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλκ.

Διαπνῶται, *quaquaaversum temere avolat*. Φοράδην, quod de gestatione bajulorum dicitur, parum hic convenit. Catullus lxi. 74.

Roseis—labellis palans sonitus abit.

1345. ἀπότροπον. Hesychius: ἀπότροπον, ὃ τις ἀν' ἀποτράπειτο (i. e. quod abominetur aliquis) Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.

1347. δυσέρισον. Vide supra ad v. 714.

Οἳ μοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδω μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἷσθημα, καὶ μνήμη κακῶν.

Σύστημα α'.

Χο. Καὶ θαυμά γ' ἔδεν ἐν τοσάτοις πῆμασι 1350
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

Ἀντιστροφή α'.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς
Ἐπίπολος ἔτι μόνιμος.
Σὺ γὰρ ὑπομένεις τόν γε
Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ. 1355
Οὐ γάρ με λήθης, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

Ἀντισύστημα α'.

Χο. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὅψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφή β'.

Οι. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, 1360

1350. τοσάτοις] τοσοῖσδε Ald. Br.

1351. φέρειν] φορεῖν Br. e Codd. A. B.

1354. σὺ γὰρ] ἔτι γὰρ Ald. Br.

Ibid. τόν γε] ἐμὲ τὸν Ald. Br.

1355. φεῦ bis] semel, ob metrum, Br.

1356. γινώσκω] γιγνώσκω Br.

1358. post τοιαῦτα distinguit Turneb.

1360. ὦ φίλοι] φίλοι Turneb.

1354. τόν γε τυφλόν. Lege, mutato ob metrum ordine, τὸν τυφλόν γε.

1360. ὦ φίλοι. Ita Bodleiani duo, Cantabr. et ed. Ald. Vulgo deest ὦ.

Ὅ κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ πάθ' εἶα.

Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν ἔτις, ἀλλ' ἐγὼ

Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,

Ὅτω γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ·

Σύστημα β'.

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φής.

1365

Στροφή γ'.

Οι. Τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπλὸν ἢ

Στερεκτὸν ἢ προσήγορον

Ἐτ' ἔς' ἀκῆειν ἡδονᾶ, φίλοι;

Ἀπάγειτ' ἐκτόπιον ὅτι πέχισά με,

Ἀπάγειτ', ὦ φίλοι, τὸν ὀλεθρον μέγαν,

Τὸν κατὰρατότατον, ἔτι γ' καὶ

Θιοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.

1370

Σύστημα γ'.

Χο. Δείλαιε τῷ νῦν, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,

Ὡς σ' ἠθέλησαι μὴδ' ἀναγνῶνάί ποτ' ἄν.

1361. τάδ' ἐμὰ πάθ' εἶα] ἐμὰ τάδ' ἐμὰ
πάθ' εἶα Ald. ἐμὰ, κακὰ τάδ' ἐμὰ
πάθ' εἶα Br.

1370. ὀλεθρον μέγαν] ὀλέθριον μέγαν
Ald. ὀλεθρον μέγα Turneb.

1371. ἔτι δὲ] ἔτι δέ γε Turneb.

1374. ποτ' ἄν] ποτὶ Ald.

1361. τάδ' ἐμὰ. Bodl. tres, Cantabr. et ed. Ald. ἐμὰ τάδ' ἐμὰ,
quod Heathio ob metrum placet.

1371. ἔτι δὲ καί. Ita duo Bodl. Cantabr. et ed. Ald. Vulgo
ἔτι δὲ καί.

Ἀντιτροφή β'.

- Οι. Ὅλοιθ' ὅσις ἦν, ὃς ἀγρίας πῆδας 1375
 Νομάδος ἐπιποδίας μ', ἀπό τε φόνε
 Ἐρρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν εἰς χάριν
 Πράσων· τότε γὰρ ἂν θανὼν,
 Οὐκ ἔω φίλοισιν ἐδ' ἐμοὶ ποσὶνδ' ἄχος.

Ἀντισύστημα β'.

- Χο. Θέλονται καὶ μοὶ τῷτ' ἂν ἦν. 1380

Ἀντιτροφή γ'.

- Οι. Οὐκ ἐν πατρός γ' ἂν φονεὺς
 ἦλθον, ἐδὲ νυμφίος
 Βροτοῖς ἐκλήθην ὣν ἔφω ἄπο.
 Νῦν δ' ἄθλιος μὲν εἰμ', ἀνοσίων γ' παῖς,
 Ὀμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς γ' ἔφω τάλας. 1385
 Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφω κακῶ
 Κακὸν, τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπυς.

1375. ἀγρίας] ἀπ' ἀγρίας Ald. Br.

1385. αὐτός γ'] αὐτὸς Ald. Br.

1376. νομάδος ἐπιποδίας μ'] νομάδος ἐπιποδίας ἔλυσεν Ald. νομάδος ἐπιποδίας ἔλυσέ μ' Br. ἐπιποδίας μ' Turneb.

1387. τῷτ' deest Turneb.

1376. νομάδος ἐπιποδίας. Ita Bodl. tres cum ed. Ald. In ed. Steph. deest νομάδος. Valet autem νομάδος *pastoritia*, ποιμενική. Sic νομάδες sunt pastores Clem. Alex. Strom. v. p. 729.

Ibid. μ' ἀπό τε. Bodleiani tres cum ed. Ald. ἔλυσεν ἀπό τε. Cantabr. ἔλυσέ μ' ἀπό τε. Sed recte Heathius ἔλυσι ut glossēma repudiat.

1385. ὁμογενής. Malim ὁμόγαμος. Quomodo enim Œdipus parentum ὁμογενής i. e. frater fuerit, non assequor.

Ἀντισύστημα γ'.

Χο. Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβηλευσθαι καλῶς.
Κρείστων γδ ἦστα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.

Ἰαμβοί.

Οι. Ὡς μὲν παῖδ' εἶχ' ὧδ' ἔς' ἄρισ' ἐργασμῆρα, 1399
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβέλει' ἔτι.

Ἐγὼ γὰρ σὺν οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς ἄδρα μολῶν,
Οὐδ' αὖ τέλαιαν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
Ἔργ' ἐς κρείστων' ἀγχόνης ἐργασμένα. 1395

Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστῶσ' ὅπως ἔβλασε, προσλεύσσειν ἐμοί.

Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ,
Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγάλασθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ, 1400
Κάλλις' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς,

Ἀπεξέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων

Ὡθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἀναγνον, ἥ γένεας τῆ Λαΐης.

Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μινύσας ἐμὴν, 1405

Ὅρῃσις ἐμελλον ὅμμασιν τούτας ὁρᾶν;

Ἦμισά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκχούσης ἔτ' ἦν

1397. ἀλλ' ἢ &c. cum interrogatione Br. 1406. τέτρε;] τέτοις Turneb.

1396. ἐφίμερος. H. Steph. ἐφήμερος typothetarum, puto, culpa.

Πηγῆς δι' ὧτων Φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμεν
 Τὸ μὴ ποκλείσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
 Ἴν' ἦν τυφλός τε ἔκ κλύων μηδέν· “ τὸ γδ̄ 1410
 “ Τὴν Φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
 Ἴὼ Κιθαिरῶν, τί μ' ἐδέχῃ; τί μ' οὐ λαβὼν
 Ἐκτενας εὐθύς; ὥς ἐδείξα μήποτε
 Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἰὼ γεγώς.
 ὦ Πόλυδε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια 1415
 Λόγῳ παλαιὰ δάμαθ', οἷον ἄρά με
 Κάλλος κακῶν ὑπελον ἐξεθρέψατε.
 Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλαιοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
 Δρυμός τε, καὶ σενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς, 1420
 Αἰ τοῦμόν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
 Ἐπίετε πατρός, ἄρά μὲ μένηθ' ἔτι,
 Οἷ ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δέῃρ' ἰὼν
 Ὅποι ἔπρασσον αὐτίς; ὦ γάμοι, γάμοι,
 Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν 1425
 Ἀνείτε ταῦτόν ἀπέρμα, καὶ πεδεῖξατε

1408. ἂν ἐσχόμεν] ἀνεσχόμεν Ald.
 ἠνεσχόμεν Turneb.

1409. μὴ ποκλείσαι] μὴ ἀποκλείσαι Ald.
 1422. ἔτι] ὅτι Ald.

1408. οὐκ ἂν ἐσχόμεν, non abstinuissē. Ed. Steph. οὐκ ἠνεσχόμεν.
 Bodl. tres cum ed. Ald. οὐκ ἀνεσχόμεν.

1413. ἐδείξα μή ποτε. Malim cum Heathio ἐδειξ' ἂν μή ποτε, nunquam palam fecissē.

1417. κάλλος κακῶν ὑπελον, i. e. externe pulchrum, interne morbis latentibus plenum. Ὑπουλον dicitur id, quod cieatrice obductum, nondum tamen perfanatum est.

1421. τοῦμόν αἷμα—πατρός. Enallage ut supra 1293.

- Πατέρας, ἀδελφῆς, παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χ' ὥπόσα
 Αἰχμῖς ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
 Ἀλλ', ("ὅ γὰρ αὐδαὶν ἔσθ' ἀ μηδὲ δρᾶν καλὸν) 1430
 Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔζω μέ πα
 Καλύφατ', ἢ φονεύσαιτ', ἢ θαλάσσιον
 Ἐκρίφατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔπι.
 Ἴγ', ἀξιώσουτ' ἀνδρὸς ἀθλίῃ θυγεῖν.
 Πείθεσθε, μὴ δέιστε· τὰ μὰ γῶ κακὰ 1435
 Οὐδεὶς οἶός τε πᾶν ἐμῷ φέρειν βροτῶν.
 Χο. Ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς θεὸν πάρεσθ' ὅδε
 Κρέων, τὸ πράσσειν ἔ τὸ βελεύειν· ἐπεὶ
 Χώρας λείλειπ') μῆνος ἀντὶ σὺ φύλαξ.
 Οι. Οἱ μοι· τί δήτι λέξομαι πρὸς τίνδ' ἔπος; 1440
 Τίς μοι φανέται πῖσις ἔνδικος; πὰ γῶ
 Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφάρρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Κρ. Οὐχ ὡς γελασῆς, Οἰδίπυς, ἐλήλυθα,
 Οὐθ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 Ἀλλ' εἰ πὰ θυγῶν μὴ κατασχίμωσθ' ἔπι 1445

1429. γίνεται] γίνεταί Br.

1436. πλὴν ἐμῷ] πλὴν γ' ἐμῷ Br. e Cod. D.

1443. οὐχ] οὐθ' Turneb.

1444. ἔσθ'] ἔσθ' Ald. Br.

1427. πατέρας, ἀδελφῆς. Vide citata ad v. 1281.

1436. ἐδὲ οἶός τε. Neque meum contactum prae metu (sc. piaculi contrahendi) fugiatis: nostrae enim labes tam ingentes sunt ut cum aliis communicari non possint.

1438. τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. Vide ad Electr. 1036.

- Γένεθλα, πλὴν γέν πάντε βόσκησεν φλόγα
 Αἰδεῖοθ' ἀνακτες Ἥλις, τοῖονδ' ἄγος
 Ἀκάλυπτον ἔτω δεικνύωαι, τὸ μήτε γῆ,
 Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε Φῶς παροδέξει).
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐς οἶκον ἐσκομίζεσθαι. 1450
 “Τοῖς ἐν γῆσι γὰρ τὰ γένῃ μάλιδ' ὄραν,
 “Μόνοις τ' ἀκύνειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
 Οι. Πρὸς Θεῶν, ἐπεὶ περ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας
 Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
 Πιθῆ τί μοι· πρὸς σὲ γάρ, ἔδ' ἐμῆ, φράσω. 1455
 Κρ. Καὶ τῆ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
 Οι. Ρίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιδ', ὅπως
 Θνητῶν φανῆμαι μηδενὸς προσήγορος.
 Κρ. Ἐδρας' ἂν (εὖ τῆτ' ἰδ' ἂν) εἰ μὴ τῆ θεῆ
 Πρώτιστα ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον. 1460
 Οι. Ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνῃ πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
 Τὸν πατροφόντῳ τὸν ἀσεβῇ μ' ἀπολλύωαι.
 Κρ. Οὕτως ἐλέχθη παῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἑσαμῶ
 Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασεόν.
 Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίῃ πύσσεται ὑπέρ; 1465
 Κρ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πῶςιν φέροις.

1449. ὄμβρος ἱερός. De aqua lustrali interpretantur viri docti. Verum, cum in reliquis elementa rerum commemorat, malim et hoc de elemento aqueo intelligere. ὄμβρον de aqua non pluviali dictum vide CEd. Col. 722. et in versibus Empedoclis apud Aristot. de Respiratione, cap. 3.

1453. ἐλπίδος μ' ἀπίσπασας, *sperem meam fefellisti*. Non enim Creontem, opprobriis ab ipso laceffitum supra v. 540. et seq. tam humanum sibi tamque benevolum speraverat.

- ΟΙ. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπῳ τε, καὶ παρτρέφομαι,
 Τῆς μὲν κατ' οἴκῳ αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
 Θῆ, (καὶ γὰρ ὁρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ)
 Ἐμῷ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε 1470
 Πατρῶν ἄστυ ζῶντος οἰκητῆ τυχῆν
 Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζε')
 Οὐμὸς Κιθαιρῶν ἔστος, ὃν μήτηρ τέ μοι
 Πατὴρ τ' ἐθεόλω ζῶντε κύριον τάφον,
 Ἴν' ἐξ ἐκείνων οἱ μ' ἀπαλλύτην θάνω. 1475
 Καίτοι τοσῶτον γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν νόσον,
 Μήτ' ἄλλο πέρασαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
 Ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.
 Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρρένων μή μοι, Κρέων, 1480
 Πρόδῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
 Σπάνιν ποτὲ χεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι, τῷ βίῃ.
 Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτράιν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
 Αἶν ἔποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐσάθῃ βορᾶς
 Τράπεζ' ἀνδ' τοῦδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ 1485
 Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετεχέτω.
 Αἶν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιστ' ἐν χερσὶν
 Ψαῦσαί μ' ἔασον, καὶ ποκλαύσαις κακά.
 Ἴθ', ὦ νᾶξ.

1474. ζῶντες] ζῶντι Br. ex Toupil emen-
 datione.

1480. ἀρρένων] ἀρρένων Br. e Codd.
 B. D. E. T.

1487. αἶν] ταῖν Br. e Cod. D.

1484. χωρὶς. Conjeciebam χῆρος. Sed forte pleonasmus est, cu-
 jusmodi exempla aliquot dedimus ad Eurip. Helen. 2.

- 'Ιθ', ὦ γονῇ γυναιε· χερσὶ δ' ἂν θιγῶν 1490
 Δοκοῖμι ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ λυῖν' ἔβλεπον.
 Τί φημι;
 Οὐ δὴ κλύω παρὰ, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοι
 Δακρυρρόοντοιν; καὶ μὲ ἐποικτεῖρας Κρέων,
 Ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοι ἐμοῖν; 1495
 Λέγω τί;
 Κρ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ πορσιώας τάδε,
 Γνῆς τὴν παρῆσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι.
 Οι. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
 Δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρενήσας τύχοι. 1500
 ὦ πῆνα, πᾶ ποτ' ἐσέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
 Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 Αἰ τῷ φυτεργᾶ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄραν
 Τὰ πρὸδε λαμπρὰ πρὸξένησαν ὄμματι.
 Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', ἔθ' ὄρων, ἔθ' ἰσορῶν, 1505
 Πατὴρ ἐφάνθην ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
 Καὶ σφὼ δακρύω, (πρὸςβλέπειν γὰρ οὐ δένω)
 Νοῦμδρος τὰ λοιπὰ τῷ πικρᾷ βίῃ,
 Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 Ποίας γὰρ ἀσῶν ἵζετε εἰς ὁμιλίας; 1510

1490. χερσὶ δ'] χερσὶ τ' Ald.

1495. ἐγγόνοι] ἐγγόνοι Br. e Cod. B.

1498. ἧς εἶχες] ἦν εἶχες Ald. ἢ σ' εἶχεν
Br. e Codd. B. E. T. et Augufl.

1510. ἵζετε] ἵζετ' Ald. Br.

1490. γονῇ. Malim γονὴν γυναιε, *genere et ortu nobilis*.

1498. ἧς. Bodleiani duo ἦν, quod verum putem, ut simul legatur παρῆσαν. γνῆς τὴν τέρψιν, ἣν εἶχες πάλαι παρῆσαν.

1504. πρὸξένησαν, *ministrarunt*. Conf. Eurip. Ion. 347.

Ποίας δ' ἑορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι
 Πρὸς οἶκον ἵξειδ' ἀντὶ τῆς θεωρίας ;
 Ἀλλ' ἡνίκ' ἀν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ' ἀκμάς,
 Τίς ἔτος ἔσαι ; τίς ὠδῶν ἵκει τέκνα,
 Τοιαῦτ' ὀνειδή λαμβάνων, ἀ τοῖς ἐμοῖς 1515
 Γονεῦσιν ἔσαι σφῶν θ' ὁμῶς δηλήματα ;
 Τί γὰρ κακῶν ἄπεσι ; τὸν πατέρα πατὴρ
 Ὑμῶν ἔπεφνε· τίλῃ τεκῶσιν ἤροσεν
 Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, καὶ τῶν ἴσων
 Ἐκτῆσαθ' ὑμᾶς, ὥν περ αὐτὸς ἐξέφυ. 1520
 Τοιαῦτ' ὀνειδιέσθε· κατὰ τίς γαμεῖ ;
 Οὐκ ἔστιν εἰδὲς, ὧ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρσας φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεῶν.
 Ὡ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
 Ταῦτάιν λέλεις, (νῶ γὰρ, ὧ Φυιεύσαμν, 1525
 Ὀλώλαμν δὴ ὄντε) μή σφε παρίδης
 Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγενεῖς ἀλωμένας,
 Μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
 Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὥδε τηλικάσθ' ὀρῶν,
 Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος. 1530
 Εὐννευσον, ὧ γυναιε, σῇ ψαύσας χερί.

1513. ἵκητ' ἡνικ' Ald. Turneb. Br.

1514. τέκνα pro vocativo accipit Br.

1516. γονεῦσιν ἔσαι] ἐστίν, γονεῦσι Br.

Ibid. σφῶν θ'] σφῶν δ' Turneb.

1526. παρίδης] παρίδης Br. ex Dawe-
fii emendatione.

1511. κεκλαυμέναι. Conf. Aeschyl. Choeph. 455. et 729.

1516. σφῶν θ'. Ita bene Aldina et tres MSS. Ed. Steph. σφῶν δ'.

1526. παρίδης. Legendum παρίδης cum editore Londinenfi.

1531. σῇ ψαύσας χερί. Fidei datæ hoc pignus erat. Vide Eu-
rip. Med. 21. Heraclid. 308. Helen. 847.

Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτιω ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνεν· νῦν ᾗ τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι,
Οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίᾳ ᾗ λῳόνος
Τμᾶς κυρῆσαι τῷ φυτεύσαντος πατρός.

1535

Τροχᾶιοι.

Κρ. Ἄλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι σέγης ἔσω.

Οι. Πεισέον, καὶ μηδὲν ἡδύ.

Κρ. Πάντα γὰρ καιρῷ καλὰ.

Οι. Οἶδ' ἐφ' οἷς ἔν εἰμί ;

Κρ. Λέξεις, καὶ τότ' ἔσομαι κλύων.

1540

Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποιον.

Κρ. Τῷ θεῷ μ' αἰτεῖς δόσιν.

Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω.

Κρ. Τσιγαροῦ τούτῳ πάχα·

Οι. Φῆς τὰδ' ἔν ;

1545

Κρ. Ἄ μὴ φρονῶ γδ', οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

Οι. Ἀπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἡδῆ.

Κρ. Στείχε νῦν, τέκνων δὲ ἀφῆ.

Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μὲν.

Κρ. Πάντα μὴ βέλεα κρατεῖν.

1550

Καὶ γδ' ἂν κράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ζωέσσω.

1532. σφῶν] σφῶν Ald. Turneb.

Ibid. εἰχέτιον] εἰχέτιον γ' Br.

1536. Br. sic. Ἄλις. ἴν' ἐξήκεις δακρύων ;

1534. αἰεὶ] αἰεὶ Ald.

1539. εἰμί] εἰμι Br.

1541. ἄποιον] ἀπ' οἴκων Ald.

1543. ἐχθιστος] αἰχθιστος Ald.

1547. ἀπαγέ νυν et mox εἰχέ νυν Br.

1549. ταύτας] πάντας Ald.

1534. οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν. Distinguendum sic : οὐ καιρὸς αἰεὶ, ζῆν. Καιρὸς, *expedit*, ut Electr. 1272. Libanius vol. ii. p. 376, A. οὐ καιρὸς, *συνκαθίζομεν*.

1536. ἄλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων, *fatis jam lacrymasti*.

- Χο. ὦ πάτερ, Θήκης ἔνοικοι, λάσσετ', Οἰδῖπας ὅδε,
 ὅς τ' ἐκ κλέν' αἰνίγματ' ἤδει, καὶ κράτιστος ἐὼς ἀνὴρ,
 ὅς τις ἐξ ἑλῶν πολιῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
 εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1555
 "ὦσε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνῳ τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 "Ἡμέραν ἐπισκοπῆνται, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 "Τέρμα τῷ βίῃ περάσῃ, μηδέν' ἀλγεινὸν παθῶν.

1553. ἦδαι] ἦδαι Br.

1555. συμφορᾶς] συμφορᾶς Br.

1554. Legendum forte:

"Οἱ τίς οὐ ζήλῳ πολιτῶν τῆς τύχης ἐπίβλεπει;

*Quem quis non civium cum felicitatis invidia aspexit?*1556. ἰδιῶν. Eleganter Stanleius ἰδιῶν, ad Æschyl. Sept. c. Theb.
778.

1. The first part of the book is devoted to a general survey of the history of the French language from its origin to the present day. It is a very interesting and useful work, and one which every student of the French language should read.

2. The second part of the book is devoted to a detailed study of the French language in its various dialects. It is a very interesting and useful work, and one which every student of the French language should read.

3. The third part of the book is devoted to a detailed study of the French language in its various dialects. It is a very interesting and useful work, and one which every student of the French language should read.

4. The fourth part of the book is devoted to a detailed study of the French language in its various dialects. It is a very interesting and useful work, and one which every student of the French language should read.

5. The fifth part of the book is devoted to a detailed study of the French language in its various dialects. It is a very interesting and useful work, and one which every student of the French language should read.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ αλήτης.

ΧΟΡΟΣ γερόντων Ἀττικῶν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπυς.

Ο

τρίδο

γατ

φιλο

φασ

βιον

ου σ

τα

Κρίο

πίσα

ὅτω

Τ

χαρ

ῶν

τῶς

ἔστω

καὶ

ΤΑ

Πεπ

τίων

καλο

πίω

χρῆσ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ

ΚΟΛΩΝΩ, ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ο ΕΠΙ Κολωνῷ Οιδίπυς συνημμένος πως ἐστὶ τῷ Τυράνῳ· τῆς γὰρ πατρὶδος ἐκπιδὼν Οιδίπυς, ἥδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῷ θυγατρὶ Ἀντιγόῃ χειραγωγούμενος· ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλογοργότεραι· ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ Πυθόχρηστον, ὡς αὐτὸς φησι, χρηθεὶς αὐτῷ, παρὰ ταῖς Σεμναῖς καλούμεναις Θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. Τότε μὲν ὢν πρῶτον γέροντες ἐλχόμενοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκεν, πυθόμενοι συνέχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγινόμενη τὰ κατὰ τὴν γαστρίν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γινομένην ἀφίξει τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγινόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, ἀπρακτος ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ, πρὸς τὸν Θεοῖα διελθὼν τὸν χρησμὸν, ἔτι τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς Θεαῖς.

Τὸ δὲ δράμα, τῶν Θραυμασιῶν· ὁ καὶ ἥδη γιγνηρακῶς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος ἑ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνῶν· ὥς τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδείξει, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορρήτους ἴσκειναι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσιν, ἐπιτίθεται ὁ Οιδίπυς, προαιαφῶν ὅτι διαγασιάσθαι πρὸς Θεοῖα ποτὶ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν ἄλλ' τὸν αὐτὸ τάφον.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΤΑ πραχθέντα περὶ τὸν Οιδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἐτέρῳ Οιδίποδι. Πιπύρεται γὰρ, καὶ ἀφίκεται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὀδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατρῶν, Ἀντιγόῃς· καὶ ἔστιν ἐν τῷ τιμῆναι τῶν Σεμνῶν Ἐρινύων, ὃ ἔστιν ἐν τῷ καλούμενῳ Ἰππείῳ Κολωνῷ, ἔτι κληθέντι, ἐπὶ καὶ Ποσειδωνός ἐστιν ἱερὸν Ἰππείου καὶ Προμηθείας, καὶ αὐτῷ οἱ ὀρεακόμοι ἴστανται· ἔτι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἵσταται διὲν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. Οὐ μὴ ἔστιν ἐτέρῳ βεβήλω τόπος,

αὐτόθι κἀδῆται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῶν τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται· ὅρῃ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγέλλων, ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ τούτῳ προσκἀδῆται· καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ οχήματι μαθησόμενοι τὰ πάντα. Πρῶτος οὖν ἐστὶ καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ ἀβλεγόμενος. Ἀφάιος δὲ ἐστὶ καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν δράματι, ὡς ἔδειν ἄλλῳ σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπὸκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἰππείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν Θεῶν· ὃ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν.

Οι.

Αν.

5. σ
7. λ
οden
qua
exe

ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰαμβοί.

- ΟΙ. **Τ**ΕΚΝΟΝ τυφλῷ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
 Χώρας ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν ;
 Τίς τὸν πλανήτῃ Οἰδίπῳ καθ' ἡμέραν
 Τὴν νῦν σπανισοῖς δέξεται δωρήμασι,
 Σμικρὸν μὲν ἐξαίτῃ, τῷ σμικρῷ δ' ἔτι 5
 Μῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκούν ἐμοί ;
 " Στέργῃ γὰρ αἱ πάσαι με, χ' ὡς χρόνος ζωῶν
 " Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γυμναῖον, τρίτον.
 Ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
 ἢ πρὸς βεβήλοισι, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
 Στήσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς τυτθόιμεθα
 Ὅπως ποτ' ἐσμὲν· μανθάνειν γὰρ ἤκομην
 Ξενοὶ πρὸς ἀσῶν, χ' ἂν ἀκῶσμεν, τελεῖν.
 ΑΝ. Πάτερ παλαίπωρ' Οἰδίπῳ, πύργοι μὲν, οἱ
 Πόλιν σέγχεσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσσω 15

5. σμικροῦ] μικροῦ Ald.

7. χρόν. ξυν. μακ.] μακ. ξυν. χρόν. ordine vocum inverso Br.

11. πυθόμεθα] πυθώμεθα Br.

13. χ' ἂν] ἂν Ald.

14. Οἰδίπῳ] Οἰδίπῳ Ald. Br.

15. ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσσω. Distinguendum post ὀμμάτων, siquidem vera est lectio. *Maenia, quæ urbem tuentur, procul absunt, quantum ex oculis conjicere licet: ὡς ἀπ' ὀμμάτων εἰκάσαι.* Nec fine exemplo foret εἰκάσαι vel tale aliquid supplendum a lectore relin-

Χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων
 Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλκ' πυκνόπτεροι δ'
 Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐσομῶσ' ἀηδόνες.
 Οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀζέσθ' πέτρῃ.
 Μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι πρὸς ἀλγὸς ὁδόν.
 Οἱ. Κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
 Αν. Χρόνος μὲν ἔνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

16. ἀπεικάσαι] σάφ' εἰκάσαι Ald. Br.

18. εἴσω] εἶσω Br.

qui: vide Aj. 394. Antig. 1175. quæque notavit Toupius ad Suidam v. ὡς γ' ἱμοί.

Verum huic sententiæ (neque locus aliam pati videtur) repugnat rei veritas. Non enim procul ab urbe aberat Colonus (ὁ Κολωνός) sed eam fere contingebat. Quippe lucus Furiarum, ubi appulit primum Œdipus, Areopago contiguus erat, ψῆφον παρ' αὐτὴν, secundum Euripidem Iph. Taur. 976. Paria ex Pausania quoque colligas, qui Academiam, Platonis sepulchrum, Timonis μισανδρέου turrem, Colonom, ut continuo se insequentia describit. Quamquam nihil opus ad has ambages confugere. Thucydides viii. 67. εἰς τὸν Κολωνόν· ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέχον ἑκατὸν μάλιστα δίκας. Confer et Cicer. de Fin. v. cap. 1. qui non difficulter cum Thucydide conciliatur: potuit enim Quintus Colonom e longinquo videre. His positis, nemo, opinor, dubitaverit, quin mendosa sit lectio vulgata, veriorque ea quam Scholiastes commemorat, ὡς ἀνομιμάτω, πρόσω. Longe hinc absunt, cæco utique homini, i. e. si tuæ cæcitatæ ratio habeatur. Nec obstat μακρὰ κέλαιδος v. 307. Ibi enim μικρὰ legendum esse, non μακρὰ, argumenta superius proposita evincunt.

17. δάφνης. Menander apud Stobæum ferm. lv.

—φίρμι γδ, ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά,

Κιτῶν, δάφνην.

19. ἀξίτου πέτρῃ. Commemoratur a Scholiaste alia scriptura, nempe πάγου scopuli, quod nihilo deterius vulgata. De re vide v. 101. et 194.

- Οι. Ἐχεις διδάξαι δὴ μ', ὅποι κατέσταμην ;
 Αν. Τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὐ.
 Οι. Πᾶς γάρ τις ἤυδα τοῦτον ἡμῖν ἐμπόρων. 25
 Αν. Ἀλλ', ὅστις ὁ τόπος, ἧ μάθω μολοῦσά ποι ;
 Οι. Ναί, τέκνον, εἴπέρ ἐσί γ' ἐξοικήσιμος.
 Αν. Ἀλλ' ἐσι μὲν γ' οἰκητός· οἶομαι δὲ δεῖν
 Οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὀρῶ.
 Οι. Ἡ δεῦρο πρῶστίχοντα καὶ ἄξορμώμενον ; 30
 Αν. Καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χ' ὧ, τι σοι λέγειν
 Εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὁδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΞΕΝΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- Οι. ὦ ξέν', ἀκῶω τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
 Αὐτῆς θ' ὀρώσης, ἔνεχ' ἡμῖν αἴσιος
 Σκοπὸς πρῶσθήκεις τῶν ἀδελούμην φράσαι. 35
 Ξε. Πρὶν ἢ τὰ πλείον' ἰσορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
 Ἐξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον ἔχ' ἀγνὸν πατεῖν.
 Οι. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος ; τοῦ θεῶν νομίζε' ;
 Ξε. Ἀδικτός, ἐδ' οἰκήσος· αἱ γὰρ ἐμφοβοί

23. ὅποι] ὅποι Br. e Cod. Vat.

25. τοῦτον] τοῦτό γ' Br. ex Heathii
emendatione. Antigona autem
hunc v. tribuit Ald. ut et Br.

27. ἐσί γ' γ' ἐσί Br.

28. μὲν γ' μὲν Ald. μὴν Br.

29. νῶν] νῶν Ald. Turneb.

32. ἀνὴρ] ἀνὴρ Br.

33. ἀκῶω] ἀκῶων Ald. Turneb. Br.

35. ἀδελούμεν] ἀδελόμεν Ald. Turneb.

36. πρὶν ἢ] πρὶν Ald. πρὶν νῦν Ald.
Br.32. ἀνὴρ ὁδε, ecce tibi virum. Sic γυναῖκες αἶδε Eurip. Hippol.
296. ubi plura.39. οὐδ' οἰκητός, nedum ut habitetur. Sic ἄγειντος, οὐδ' οἰκουμένη
Philoct. 2.

- Θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότῃ κόρα. 40
- Οἱ. Τίνων; τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐχαίμην κλύων.
- Ξε. Τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμυρίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὦν
Εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
- Οἱ. Ἄλλ' ἴλεω μὲν τόνδ' ἰκέτῳ δεξαίαπο·
'Ὡς' ἔχ' ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμι ἔτι. 45
- Ξε. Τί δ' ἐς τούτο;
- Οἱ. Συμφορᾶς ζύνθημι ἐμῆς.
- Ξε. Ἄλλ' ἔδῃ μέντοι τῶξανισάναι πόλεως
Δίχ' ἐς ἰάρος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
- Οἱ. Πρὸς νῦν θεῶν, ὧ ζεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης, 50
Τοιόνδ' ἀλήτῳ, ὦν σε προστρέπω φράσαι.
- Ξε. Σήμαινε· καὶ ἄτιμος ἐξ ἐμῶ Φανῆ.
- Οἱ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμην;
- Ξε. Ὅσ' οἶδα καὶ γὰρ, πάντ' ἐπισήσῃ κλύων.
Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔς· ἔχει δέ νιν 55
Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς

41. Τίνων;] Unicam interrogationis
notam ad finem v. habet Br. ita et
Turneb. legisse videtur.

42. ὦν] ἂν Br.

44. ἴλεω] ἴλεως Ald.

Ibid. τόνδ'] τὸν Br.

49. πρὶν γ'] πρὶν Ald.

51. προστρέπω] προστρέπω Ald.

52. ἐξ ἐμοῦ] ἐκ γ' ἐμοῦ Ald. Turn. Br.

53. τίς δ'] τίς Br.

40. Γῆς τε καὶ Σκότῃ. Confer infra v. 107. Æschyl. Eumen. 847.

41. εὐχαίμην, venerer, adorem.

45. γῆς. Quid hic faciat, non video, legerimque potius γά.

48. τοῦξανισάναι. Et hic abundat τὸ, de quo pleonafmo diximus
ad Aj. 556. Electr. 1036.

51. ὦν. Regitur ab ἀτιμάσης. Sic ὦν μὲν ἰκόμεν ἄτιμον CEd. Tyr.
808.

56. πυρφόρος θεός. Philostrat. de Vit. Sophist. lib. ii. in Apollo-
nio Athen. Ἰὼ Προμηθεῖ δαδούχῃ καὶ πυρφόρῃ. Vide et Eurip. Phoc-

40 Τίτ' ἀν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστρίβεις πόπον
 Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπυς ὁδός,
 Ἐρεῖσ' μ' Ἀθλῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
 Τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὐχον' σφίσιν 60
 Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρει τ' ἔνομα
 Τὸ τῆσδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένον.
 45 Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
 Τιμώμεν, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
 Οι. Ἡ γάρ Ἰνὲς ναίεισι τῆσδε τῆς πόπης ; 65
 Ξε. Καὶ κάρτε' αὖ τῆσδε τῆς θεῆς γ' ἐπώνυμοι.

58. ὁδός] ὁδός Br.

59. οἱ δὲ πλησίοι] αἱ δὲ πλησίον Br.

60. τόνδ'] τὸν Br.

62. ὀνομασμένον] ὀνομασμένοι Br.

niff. 1157. Aram Promethei in Academia sitam fuisse docet Pausanias in Attic. p. 75. ut vel hoc argumento perspicuum sit non longe ab urbe abfuisse Colonus : vide ad v. 15.

58. χαλκόπυς ὁδός. Plura ex deperditis auctoribus adduxit Scholiastes : quibus adde, eo forte pertinentem, hujus fabulæ v. 1662. χαλκοῖς βάθροις &c.

59. οι. Nomen γῆν pro masculino plerumque habent poetæ. Vide ad Eurip. Heraclid. 842.

Ibid. πλησίοι. Adjectivi hujus exempla vide Antig. 772, 774. Trachin. 905, 913. Nulla igitur causa est, cur vulgatæ lectionem a Scholiasta commemoratam (αἱ δὲ πλησίον) anteponamus.

62. πάντες. Cum γύαι connectunt interpretes ; nec vetat Grammatica : vid. ad v. 59.

63. οὐ λόγοις. Subaudi μόνον : non sermone tantum honestata, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, sed multo magis, quando præsens consueveris.

65. ἦ γδ, num enim aliqui hæc incolunt loca ? Vocula γὰρ indicat Atheniensem illum aliquid dixisse, unde Œdipo de incolis quibusdam Coloni nasceretur conjectura. Id forte erat τῇ ξυνουσίᾳ, cum præsens consueveris. Quærendum enim annon ξυνεῖναι proprie significet consuescere, ut cum hominibus.

- Οι. Ἄρχει πὺς αὐτῶν, ἢ πὶ τῷ πλῆθι λόγος ;
 Ξε. Ἐκ τῆ κατ' ἄστυ βασιλέως πῖδ' ἄρχεται.
 Οι. Οὕτως δὲ τίς λόγῳ πε καὶ ὀφείνει κρατεῖ ;
 Ξε. Θησδὺς καλεῖται, τῆ πρὶν Αἰγέως τόκος. 70
 Οι. Ἄρ' ἂν πὺς αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι ;
 Ξε. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καταρτύσων μόλοι ;
 Οι. Ὡς ἂν προσερκῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.
 Ξε. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις ;
 Οι. Ὅτ' ἂν λέγωμην, πάνθ' ὀρῶνται λέξομην. 75
 Ξε. Οἶδ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς· ἐπέπερ' εἰ
 Γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τῆ δαίμονος.
 Αὐτῆ μὲν, ἔπερ καὶ φάνης, ἕως ἐγὼ
 Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτῆ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις
 Λέξω πῖδ' ἐλθῶν· οἶδε γὰρ κρινεῖσσι γε 80
 Εἰ χρεὶ σε μίμνειν, ἢ πορευέεσθαι πάλιν.
 Οι. Ὡ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος ;
 Αν. Βέβηκεν· ὥς τε πᾶν ἐν ἡσυχῇ, πάτερ,
 Ἐξέστι φωνεῖν, ὡς ἐμὲ μόνης πέλας.
 Οι. Ὡ πότνια δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας 85

72. μόλοι] μολεῖν Ald. Br.

73. κερδανῇ] κερδάνη Ald. Br.

76. post σφαλῆς notam interrogationis appingit Br.

79. τοῖσδ'] τοῖς Br.

81. εἰ χρεὶ] ἢ χρεὶ Ald.

85. πότνια] πότνι' ὦ F. 2.

72. Distinguo :

Ὡς πρὸς τι, λέξων ἢ καταρτύσων, μόλοι ;

Num ut hic veniat ob aliquid Theseus, dicturus an moderaturus ?

Videndum porro an sententia postulet potius καταρτίσων.

76. Οἶδ', ὦ ξέν'. Lego ; ἴχ', ὦ ξέν', siste, O hospes.

77. τῆ δαίμονος. Per euphemismum pro τῆς ἄτης.

79. μὴ κατ' ἄστυ. Anxie cavisse videtur Sophocles, ne quis Chorum ex aliis potius quam ex Coloni sui incolis constituisse putaret.

Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
 Φοῖβω τε καὶ μοι μὴ γένηθ' ἀγνώμονες,
 Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκείν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
 Ταύτῳ ἐλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπῃ Θεῶν 90
 Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόσασιν,
 Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον.
 Κέρδη μὲν οἰκήσονται πῖς δεδεγμένοις,
 Ἄσπιν δὲ πῖς πέμψασιν, οἳ μὲν ἀπήλασαν.
 Σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγγύα, 95
 ἢ σσημόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
 Ἐγνώκα μὲν νῦν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πείσῃ ἐξ ὑμῶν πτερόν
 Ἐξήραγ' εἰς τὸδ' ἄλσος· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 Πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυσθ' ὁδοιπορῶν, 100
 Νήφωρ ἀοίνοις, καὶ πῖ σεμνὸν ἐξόμῳ
 Βάθρον τὸδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλὰ μοι, Θεῶν,
 Βίβ, κατ' ὁμφὰς πᾶς Ἀπόλλωνος, δοτε

92. κάμψειν] κάμπτειν Ald.

Ibid. ταλαίπωρον] ταλαιπώρον F. 2.

93. οἰκήσονται] οἰκήσαντα Ald. Br.

95. παρηγγύα] παρεγγύα Ald.

100. ὑμῖν] ὑμῶν Ald. Turneb.

Ibid. ὁδοιπορῶν] ὁδοιπόρων Turneb.

90. τερμίαν. Hesychius: τέρμιοι, ὕδατος. Vid. et Antig. 1333.

92. κάμψειν—βίον. Eurip. Hippol. 87. τέλος κάμψαιμι—βίον.

98. πτερόν—πτερόν. Pro avis nonnunquam dictum ostendimus ad Eurip. Herc. Fur. 510. Verum, avis (ὄρνις) cum figurato sensu omen significet, non alienum erat a Sophoclis magniloquentia eundem quoque sensum πτερόν tribuere. ὄρνις hoc sensu adhibetur Pind. Pyth. iv. epod. 1.

100. ὑμῖν. Ita optime exhibet Suidas v. ἡφάλιος. Edd. omnes ὑμῶν.

- Πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
 Εἰ μὴ δοκῶ τι μείονως ἔχειν, αἰὲ 105
 Μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
 Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες δῆχαις Σκότῃ,
 Ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλέμνῃ,
 Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτῃ πόλιν,
 Οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπῃ τόδ' ἄθλιον 110
 Εἰδῶλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.
 Αν. Σίγα· πορεύονται γὰρ ὧδε δὴ τινες
 Χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἑδρας ὀπίσκοποι.
 Οι. Σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
 Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως αἶν ἐκμάθω 115
 Τίνας λόγους ἐροῦσιν· “ ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
 “ Ἐνεσιν ἡὐλάβεια τῶν ποιημῶν.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

- Χο. Ὅρα· τίς ἄρ' ἦν ; ποῦ ναίει ; ποῦ κυρεῖ,
 Ἐκτόπιος συθείς, ὁ πάντων
 Ὁ πάντων ἀκορέσματος ; 120

111. τόδ'] τόγ' Ald.

112. ὧδε] αἶδε Ald.

118. ὅρα] ἄρα Turneb.

106. λατρεύων. Æschyl. Prom. Vinct. 967. τῇδε λατρεύειν πέτρα.

118. ναίει, i. e. ἀναγρίφεται, versatur : ut mox v. 135.

119. ἐκτόπιος συθείς. Pro ἐκ τόπῃ συθείς.

Λεύσεται αὐτόν· προσδέρκε,
 Προσφθέγξε πανταχῇ· πλανάτας,
 Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐ-
 δ' ἐγχώριος· προσέειπα γὰρ οὐκ

Ἄν ποτ' ἀσιβῆς ἄλσος ἐς 125

Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κοῤῃαν,

Ἄς τρέμομεν λέγειν,

Καὶ παραμειβόμεθ' ἀδερκίως,

Ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς

Εὐφήμῃς σόμα φροντίδος 130

Ἰέντες· τάδε νῦν τιν' ἤκειν

Λόγος οὐδὲν ἄζον-

θ', ὃν ἐγὼ λεύσων περὶ πάντων ἔπω

Δύναμαι τέμενος

Γινῶμαι ποῦ μοι ποτὲ ναίει. 135

Ἀνάπαισι.

Οἱ. Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὀρῶ

Τὸ φατιζόμενον.

Χο. Ἰὼ, ἰὼ.

Δεινὸς μὲν ὀρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

Οἱ. Μὴ μ', ἐκείνῳ, προσίδητ' ἄνομον. 140

121. λεύσσειτ' αὐτόν] λεύσσειτ' αὐτόν Ald.

λεύσσειν in interrogative Br.

127. τρέμομεν] τρέπομεν F. 1. 2.

131. τάδε νῦν] τὰ δὲ νῦν Br.

132. οὐδὲν] ἔχ Br.

Ibid. ἄζονθ'] ἀγονθ' Turneb.

136. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ·] ὅδ' ἐκεῖνος· ἐγὼ
 Ald. ὅδ' ἐκεῖνος ὀρᾶν F. 2.

130. σόμα. Nonnunquam est vox vel sermo, ut infra 1036. Aj.

1129. Eurip. Orest. 592.

132. ἄζονθ'. Antiquorum verborum amator Sophocles ἄζονθ' pro
 ἀζόμενον, ut μηχανᾶν Aj. 1056. φθίγει Philoct. 883.

Χο. Ζεῦ ἀλεξήτωρ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς ;

Οι. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
 Πρώτης, ὣς τῆσδ' ἔφοροι χάρας·
 Δῆλον δ' οὐ γὰρ ἀν' ὧδ' ἀλλοτρείοις
 Ὀμμασιν εἶρπον,
 Καπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμεν.

145

Ἀντιστροφή.

Χο. Ἐ, ἐ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ
 Ἦδα φυτάλμιος, δυσαίων
 Μακραίων τ' ἔθ', ὥς ἐπικάσαι.
 Ἀλλά γ' οὐ μὰν ἐν γ' ἡμῖν
 Προδηΐσας τάσδ' ἀράς· περᾶς γδ',

150

141. ἀλεξήτωρ] ἀλεξήτωρ Ald. Br.

144. δῆλον] δηλῶ Ald. Br.

149. μακραίων τ' ἔθ'] μακραίων θ' Br.

150. ἀλλά γ' οὐ μὰν ἐν γ' ἡμῖν] ἀλλ' οὐ
 μὰν ἐν γ' ἡμοῖ Ald. Br.

142. μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης, *cujus felicitatem præ cæteris omnibus prædices.*

146. ὥρμεν. Metaphora a navibus quæ ὀρμεῖν dicuntur cum rudentibus vel anchoris in statione firmantur. Hinc Demosthenes p. 319. σὺν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi ego quidem suppleverim ἀγκύρας: *non eandem rerum suarum anchoram habet, quam populus.* Eurip. Med. 775. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεθα πρυμνήτην κάλων. Usitata igitur metaphora ὀρμεῖν ἐπὶ τινὶ perhibetur, qui totus ex aliquo pendet, quemadmodum Œdipus ex Antigona, grandis natu ex puella, ἐπὶ σμικροῖς μέγας.

147. ἄρα καὶ Ἦδα. Malim interrogative accipere: nihil enim in præcedentibus video, unde Chorus conjicere posset, eum a natalibus visu privatum fuisse.

Ibid. ἀλαῶν ὀμμάτων—φυτάλμιος. De constructione confer citata ad Electr. 234.

151. τάσδ' ἀράς. Quo referri possit articulus, non video, nisi

Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκτῳ μὴ προσωέσης νάπει
Ποιᾶεντι, κάθυδρος οὔ

Κρατὴρ μελιχίων ποτῶν

155

ῥεύματι σιωτῆσαι,

Τὸν, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι.

Μετάσταθ', ἀπόβαθι· πολ-

λὰ κέλευθος ἐρητύει.

Κλύεις, ὧ πολύμοχθ' ἀλᾶται;

160

Λόγον εἴ τιν' ἔχεις

Πρὸς ἐμὰν λέξαν, ἀβάτων ὑποβᾶς,

157. τὸν] τῶν Ald. τῷ Br.

162. ἀβάτων] ἀπ' ἀβάτων Ald.

159. ἐρητύει] ἐρατύει Ald. Br.

forte synonyma fuerint ἀράς et Ἐρινύας, quod multa suadent. Conf. Æschyl. Sept. c. Theb. 70. iterumque 961. cum Agamem. 1128. Eumen. 332. Ibid. 420. Eumenides diserte de se narrant, Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα. Adde Virgil. Æneid. xii. 845.

Προδῆσεις, adjunges vel infliges. Vide notata ad Eurip. Hecub. 362.

Ibid. περᾶς, modum excedis. Sic πέραν περῶσι infra 939. μὴ περαι-
τίρω πεπραγμέν' ἢ μοι Trachin. 676.

155. μελιχίων ποτῶν, mellitæ potionis. Vide infra v. 482 ad 494.

159. ἐρητύει. Malim ἐρητύοι, multa te via ab isto saltu (νάπει)
sejungat.

162. λέξαν. Et sermonem significat, et locum ubi aliqui fermocinantur. Si prior notio placuerit, quod præcedit (λόγον εἴ τιν' ἔχεις) valebit si animum advertis ad sermonem meum, si ejus aliquam rationem habes. Suidas: λόγον ἔχειν, φροντίζειν· Θεόπομπος. Sed et passim ita loquuntur antiqui, ut Herodot. i. 115. Sin λέξαν altero sensu interpreteris, tum λόγον εἴ τιν' ἔχεις significabit, (quæ versio est Heathii) si sermonem aliquem habes, quem mecum communicare cupis. Sed mihi prior ratio multo potior videtur.

ἵνα πᾶσι νόμος,
φώνει· πρῶτον δ' ἀπερύκη.

Ἀνάπαιστοι.

Οἱ. Θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; 165

Αν. ὦ πάτερ, ἀσπίς ἴσα χρη μελετᾶν,
εἵκοντας αἰ δεῖ, καὶ κέκοντας.
Πρόσθιγε νῦν με.

Οἱ. Ψαύω καὶ δῆ. 170
ὦ ξῆνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
σοὶ πειεύσας, καὶ μετ' ἀνασάς.

Χο. Οὔτοι· μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Οἱ. ἔτ' ἔν' ἐτι πρῶτον;

Χο. Ἐπίβαινε πρόσω. 175

Οἱ. ἔτι;

Χο. Προσβίβαζε, κέρα,
πρόσω· σὺ γὰρ αἶεις.

Αν. Ἐσπεο μὲν, ἔσπε' ὦδ' ἀμαυρῶ

165. ἐλθῇ] ἐλθοι Turneb.

167. καὶ κέκοντας] καὶ ἀκούσας Ald. καὶ
ἄκοντας Turneb. Br.

168. πρόσθιγε νῦν με] Oedipo hæc tri-
buit Ald. ut et Br. Antigone
proxima ψαύω καὶ δῆ.

171. σά] omittit Br.

172. post οὔτοι interpunctionem delet
Br.

179. ἔσπεο μὲν, ἔσπε'] ἔππεο μὲν, ἔππ'
Ald. Br.

167. καὶ κέκοντας, parentes, obedientes. Ex conjectura sic dedi, cum
ed. Ald. haberet καὶ ἀκούσας, H. Steph. vero καὶ ἄκοντας. Ἀκούειν
parere habetur Eurip. Cyclop. 120.

- Κώλω, πάτερ, ἃ σ' ἄγω τόλμα ξείνος 180
 Ἐπὶ ξείνης, ὦ τλᾶμον, ὅ, τι
 Καὶ πόλιν τέτροφεν ἄφιλον
 Ἀποσυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβειν.
 Οι. Ἄγε νῦν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας 185
 Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἰπωμέν,
 Τὸ δ' ἀκούσωμεν.
 Καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.
 Χο. Αὐτᾶ μηκέτι τῶδ' ἀντιπέτρῃ
 Βήματος ἔξω πόδα κλίνης.
 Αν. Οὕτως ; 190
 Χο. Ἄλιν, ὡς ἀκέως.
 Οι. Ἡδῶ ;
 Χο. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρῃ
 Λὰς βραχὺς ὀκλάσας.

182. ἄφιλον] ἄθλιον Turneb. in marg.

185. εἰπωμεν] εἰποιμεν Turneb.

186. ἀκούσωμεν] ἀκούσαιμεν Turneb.

192. ἡδῶ] ἡδῶ Ald. probante Br. in notis.

182. τέτροφεν, *babet*. Vid. ad Aj. 1143.

184. παῖ. Lege παῖς, ut sit nominativus pro vocativo: ut Eurip. Helen. 1419. Conf. Nostri Electr. 794.

185. ἐπιβαίνοντες. Vide ad CEd. Tyr. 790.

185, 6. εἰπωμεν—ἀκούσωμεν. Vid. Eurip. Iph. Taur. 971. Heraclid. 183.

187. χρεῖα πολεμῶμεν, *cum necessitate luctemur*.188. ἀντιπέτρῃ. Non satisfacit Scholiastæ enarratio. Legendum forte αὐτοπέτρῃ, *ex lapide nativo*, i. e. rudi, nondum expolito: ἄξιον et ἀσκήπαρον supra vocaverat v. 19. et 102. Forma vocis est ut αὐτόξυλον Philoct. 35. αὐτόπυρος ἄρτος apud Athenæum p. 114, C.191. ὡς ἀκούεις, *ut jam intelligis*.

194. βραχὺς ὀκλάσας. Similia quoad formam orationis sunt πόλιν ῥέων, μέγας πτέρων, ταχὺν βουλεύειν CEd. Tyr. 627. Non temere

- Αν. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ 195
 (Ἰώ μοι μοι)
 Βάσθ' βάσιν ἀρμόσαι.
 Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
 Πρόσκλινον Φιλίαν ἐμάν.
 Οἱ. ὦ μοι δύσφρονος ἄτας. 200
 Χο. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
 Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,
 Τίς ὦν πολύπονός ἄγῃ, τίνα σὺ
 Πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.
 Οἱ. ὦ ξένοι, ἀπόπηχίς· ἀλλὰ μὴ— 205
 Χο. Τί τόδ' ἐννέπεις, γέρον;
 Οἱ. Μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρη τίς γ' εἰμί,
 Μηδ' ἐξετάσης πέρα ματεύων.
 Χο. Τί τόδε;
 Οἱ. Δεινὰ φύσις. 210

199. πρόσκλινον] προκλινάς Ald. πρό-
 κλινον Br.

202. ἔφυσε] ἔφυ Ald.

203. τίνα σὺ] τίς ἂν σὺ Br.

206. τόδ' ἐννέπεις] τόδ' ἀπεννέπεις Ald.
 τοῦτ' ἀπεννέπεις Br.

207. τίς γ'] τίς Ald. Br.

209. τόδε] τόδ' οὖν Br.

igitur vulgatam mutaverim : sed si ab ea discedendum, proximum foret βραχύ τ' ἐκλάσας.

201. χαλᾷς, concedere incipis. Vid. Eurip. Hecub. 403.

203. ἄγῃ, vivis, vitam agis. Hesychius: ἡγόμην, διήγον· Σοφοκλῆς Θυέστη διωτρίων. Suidas quoque ἡγόμην, ἐπιτρέφω, ἐτήγγαρον, citans Oed. Tyr. 794. Plato, ἀρετή τε αὐτοῖς ἀγομίνοις ὀρθῶς, καὶ τοῖνα τῶν ἀποδαίνυσι κακῶς ἀχθῶσι, p. 875. D. Aristides tom. ii. p. 93. χυεῖς παιδοτρύων πολλὰ γένη τῶν ἀνδρώπων ἀγεται καὶ σώζεται. Athenæus p. 153, A. ἀγόμινος βασιλικῶς.

210. δεινὰ φύσις, dira origo, diri natales. Sic οὐ μαδὼν ὅς εἰ φύσιν Aj. 1281. de Teucro servæ filio.

- Χο. Αὔδα.
 Οι. Τέκνον, ὦ μοι, τί γεγωνῶ;
 Χο. Τίνος εἰσπέρματος,
 Ξένε, φῶνε πατρόςθεν.
 Οι. ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν; 215
 Αν. Λέγ', ἐπέπερ ἐπ' ἔχρατα βαίνεις.
 Οι. Ἄλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
 Χο. Μακρὰ μέλλετε γ', ἀλλὰ ταχύνετε.
 Οι. Λαῖξ ἴς τι' ἀπόγονον;
 Χο. ὦ, ὦ ἴξ, ἴξ. 220
 Οι. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;
 Χο. ὦ Ζεῦ.
 Οι. Ἄθλιον Οἰδιπόδαν;
 Χο. Σὺ γὰρ ὅδ' εἰ;
 Οι. Δεός ἴχετε μηδέν, ὅσ' αὐδῶ. 225
 Χο. Ἰώ· ὦ, ὦ.
 Οι. Δύσμορος.
 Χο. ὦ, ὦ.
 Οι. Θύρατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσθ';
 Χο. Ἐξω πόρσῳ βαίνετε χώρας. 230
 Οι. Ἄ δ' ὑπέρχο, ποῖ καταθήσθης;

211. αὔδα tribuunt Antigona Ald. Turn.

212. γεγωνῶ] γεγώνω Br.

214. ξένε] ξείνε Ald. Br.

215. ἐμόν] ὦ μοι Br.

216. βαίνεις] μένεις Ald. Turneb.

218. μέλλε γ'] μέλλετ' Ald. Br.

Ibid. ταχύνετε] ταχύνετε Ald. Br.

220. id semel Ald. Br.

226. id bis, 3 ter Ald.

230. πόρσῳ] πόρσῳ Ald.

216. βαίνεις. Sic legendum ex Turneb. margine et H. Steph. notis, non μένεις.

231. ποῖ καταθήσθης; quomodo, vel, ubi exsolvetur? Dicitur ut καταθῆναι ἀργύριον, pecuniam solvere. Vid. Aristoph. Nub. 245. Pac.

1213. Libanius vol. ii. p. 625, C. ὀφείλιν καὶ καταθήσθιν.

Χο. Οὐδὲνὶ μοιριδίᾳ τίσις ἔρχε²³²),
 ὦν προπάθῃ, τὸ τίνειν.
 Ἀπάτα δ' ἀπάταις
 Ἐτέραις ἐτέρα παραβαλλομένη 235
 Πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
 Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων
 Πάλιν ἐκτοπος, αὐτὶς ἄφορμος ἐμᾶς
 Χθονὸς ἐκθρε, μή τι πέρα χρέος
 Ἐμᾶ πόλει προσάψῃς. 240

Ἀνάπαισι.

Αν. ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
 Γεραὸν ἀλαὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
 Οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
 Ἀκόντων αἰόντες αὐδάν,
 Ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν, 245
 ὦ ξένοι, οἰκτεῖραθ', ἀ πατρὸς ὕπερ
 Τῷ μὲ ἄντομα, ἄντομα, οὐ κα-

232—236. Oedipo hæc tribuit Ald.

232. μοιριδίᾳ] μοι ῥαδίᾳ Ald.

237. σὺ δὲ τῶνδ'] σὺ δ' ἐκ τῶνδ' Ald.

239. χρέος] χρεῖος Br.

242. ἀλαὸν deest Ald. Br.

246. οἰκτεῖραθ'] οἰκτίσαθ' Br.

247. τῷ μού] τῷ μόνῃ Ald.

Ibid. οὐ καλοῖς] ἐκ ἀλαοῖς Ald. Br.

232. ἔρχεται. Impeditissima constructio, nisi legeris ἐρχατοῖ, i. e. εἰργαι, arcet, prohibet, vetat. Extat vox Hom. Odyss. ξ. 15. Ultio divina nemini prohibet, quæ passus est, rependere.

236. ἀντιδίδωσιν, retribuit: nempe illi, qui prior fallacias frustravit.

243. ἔργων ἀκόντων, facinorum, quæ invitus commisit. Vid. CEd. Tyr. 1243. et hujus fab. 271.

247, 8. οὐ καλοῖς—ὄμμασιν, non decoris oculis. Fœminæ utique inhonestum putabatur virum intueri. Diserte Euripides: Νόμος—

τοῖς προσωρῳδία ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
 Ὡς τις ἀφ' αἵματος
 Ὑμετέρῃ προφανέῃσα, τὸν ἄθλιον 250
 Αἰδοῦς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γδ', ὡς θεῶ,
 Κείμεθα τλάμονες. Ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
 Τὰν ἀδόκητον χάριν,
 Πρὸς σ' ὅ, τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄντημαι,
 Ἡ τέκνον, ἡ λόγος, ἡ χρεός, ἡ θεός. 255
 Οὐ γδ' ἰδοῖς ἀν' ἀθρῶν βροτῶν ὅστις ἀν, εἰ
 Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.

Ἰαμβοί.

- Χο. Ἀλλ' ἴδω, τέκνον Οἰδίπῃ, σέ τ' ἐξ ἴσῃ
 Οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
 Τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ δένοιμεν ἀν 260
 Φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σε νῦν εἰρημένων.
 Οι. Τί δῆτα δόξης, ἡ τί κληδόνος καλῆς
 Μάτῃω ρέεσης ὠφέλημα γίνεται;
 Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβέσάτας

251. γὰρ omittit Br.

255. λόγος] λέχος Br. ex Reiskii conjectura.

256. βροτῶν] βροτὸν Br. e Cod. T.

257. ἄγοι γ'] ἄγοι Ald. Br.

264. τὰς] τὰς τ' Ald. τὰς γ' Br.

Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον, Hecub. 975. Vid. et Iph. Aul. 999. Heraclid. 477. Materfamilias apud Lyfiam contra Diog. p. 898 : εἰ καὶ μὴ εἰδῆσαι λέγειν ἐν ἀνδράσι.

249. ὥς τις ἀφ' αἵματος. Ergo consanguineos intueri et cum iis colloqui, decori ratio fœminis, etiam apud Græcos, concedebat.

253. ἀδόκητον. Lego : ἀδόνητον, firmam, stabilem. Hesychius : ἀδόνητος, ἀσάλευτος. Anthol. p. 457. αἰσέμφης, ἀδόνητος.

Εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακέμενον ξένον 265
 Σώζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἄρχειν ἔχειν.
 Κάμοί γε πᾶ ταῦτ' ἐστίν, οἵτινες βάθρων
 Ἐκ τῶνδ' ἐξάραντες, εἴτ' ἐλαύνετε,
 Ὅνομα μόνον δέισαντες; οὐ γὰρ δὴ τόγε
 Σῶμ', οὐδὲ τάργα τὰμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα με 270
 Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
 Εἴ σοι τὰ μητρός καὶ πατρὸς χρεῖη λέγῃν,
 Ὡν ἕνεκ' ἐκφοβῇ με· τᾶτ' ἐγὼ καλῶς
 Ἐξοῖδα· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
 Ὅσις παθῶν μὲν ἀντέδρων, ὥς' εἰ φρονῶν 275
 Ἐπρασσον, ἐδ' ἂν ᾧδ' ἐγιγνόμεν κακός;
 Νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἐκόμην ἢ ἐκόμην·
 Ὑφ' ὧν δ' ἔπαχον, εἰδότες ἀπωλλύμην.
 Ἄνθ' ὧν ἐκνέμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
 Ὡσπερ με κἀνεσχόσασθ', ᾧδ' ἐσώσατε. 280
 Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες, εἴτα τὰς θεὰς
 Μοῖραν ποιῆσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ

265. κακέμενον] καλέμενον Turneb.

281. τὰς θεὰς] τῶν θεῶν Br.

272. χρεῖη] χρεῖ' ἢ Ald. Turneb. [Vid. ad Oed. Tyr. 810.]

282. μοῖραν] μοίραις Ald. ᾧραν Br.

265. κακέμενον. Ita ed. Ald. et Suidas v. ὄξα. Pessime H. Stephanus καλέμενον.

271. δεδρακότα pro δεδραμένα. Sic Apollon. Rhod. iv. 156. τιμητότι θαλλῶ, pro τετμημένῳ.

280. ὥσπερ με κἀνεσχόσασθ', iis conditionibus, quibus me e luco re-duxistis: vid. supra v. 170.

282. μοῖραν ποιῆσθε μηδαμῶς. Locus haud dubie mendosus, quem sic forte integritati restituas:

— εἴτα τοὺς θεοὺς

Μοῖρ' ποιῆσθ' ἐν μηδαμῶν.—

Βλέπεν μὲν αὐτὰς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
 Βλέπεν δὲ πρὸς τὰς δυσσεβεῖς· φυγὴν δὲ τε
 Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίε βροτῶν. 285

Ἐὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 Ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
 Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγλυον,
 ῥύε με, καὶ φύλασσε· μηδὲ με κára
 Τὸ δυσπρόσωπον εἰσερχῶν ἀτιμάσης. 290

Ἦκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβὴς τε, καὶ φέρων
 Ὀνησιν ἀσπίς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
 Παρῇ τις ὑμῶν, ὅσις ἐστὶν ἡγεμῶν,
 Τότ' εἰσακτών πάντ' ἐπισήσῃ· τὰ δὲ
 Μεταξὺ τῶν, μηδαμῶς γίνα κακός. 295

Χο. Ταρβέην μὲν, ὦ γεραίε, τὰν θυμήματα

292. ὅταν δὲ] ὅταν ὁ Ald.

295. γίνε] γίγνε Br. quam scripturam
 ubique exhibet.

Neque, deos venerantes, ipsos postea deos nibili babeatis. Geminum est, quoad phrasin, ἐν εὐδένος μερίδι ἐποιήσαντο Pausan. p. 867. nec multo diversum τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιέμενοι Philoct. 504. Μηδαμῶν quæ vox Herodotea est, ob propinquitatem scripturæ malui præ usitatiōni μηδέων. Tragicis autem poetis μηδένες et οὐδένες sunt οἱ μηδένος ἄξιοι: vid. Aj. 1133. Eurip. Iph. Aul. 371. Androm. 701. 286. κάλυπτε, ignominia affice. Pind. Olymp. vii. epod. ult. μὴ κρύπτει κοινὸν στίγμα. Pyth. 4. stroph. 7. αἰδῶ καλύψαι. Aristides: οὗτοι φύσει καὶ δυνάμει διενεγκόντες τοὺς πρὸ αὐτῶν ἀπέκρυψαν, tom. ii. p. 3.

288. ἐχέγλυον. Conjungo cum ἔλαβες· ὥσπερ ἔλαβες ἐχέγλυον, quemadmodum invenisti me tutum, præsidio sc. Eumenidum. Nescio interea annon melius conveniret ἐπέγλυον, quemadmodum me fide tua data acceperisti.

293. Interpungo post ἐστίν, ut κύριος cum ἡγεμῶν connectatur.

- Πολλή γ' ἀνάγκη τὰ πόσ' ἔστι λόγιοις γὰρ
 Οὐκ ὠνόμασαι βραχείσι· τὴς δ' ἡγήσθαι γῆς
 Ἀνακτας δ' ἔχει ταῦτά μοι διειδέναι.
 Οι. Καὶ πᾶσι δ' ὁ κρῖνων τῆς δ' ἡγήσθαι γῆς, ξένοι; 300
 Χο. Πατρῶν ἄστυ γῆς ἔχει σκοπὸς δὲ νιν,
 Ὃς καὶ μεθεὶς ἐπεμψεν, οἴχεται στελῶν.
 Οι. Ἡ δὲ δοκεῖτε τῶν τυφλῶν τιν' ἐντροπὴν
 Ἡ φρογνίδ' ἔχει, καὶ πόσ' ἔλθῃν πέλαι;
 Χο. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τῶν ἀδελφῶν τὸ σὸν. 305
 Οι. Τίς δ' ἔστι ὁ κρῖνων τῶν τῶν ἀδελφῶν;
 Χο. Μακρὰ κέλαιος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
 Φιλῆσι πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰών,
 (Θάρσος) παρῆσαι· πολὺ γὰρ, ὧ γέρον, τὸ σὸν
 Ὀνομα δὴναι πάντας, ὥς καὶ βραδὺς 310
 Εὔδει, κλύων σὺ μεθεὶς ἀφίχεται ταχύς.
 Οι. Ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτῶν πόλει,
 Ἐμοί τε τίς γὰρ ἐσθλὸς ἔχῃ αὐτῶν φίλος;
 Αν. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;
 Οι. Τίς δ' ἐστὶ τέκνον Ἀντιγόνη; 315
 Αν. Γυναιχ' ὄρω

297. πολλή γ'] πολλή τ' Ald. πολλή 'ς'

Br. ex Suida.

302. ἐπεμψεν] ἐπεμπεν Ald.

304. καὶ πόσ'] ἀπόσ' τ' Ald.

311. εὔδει] ἔρπει Br.

312. τῇ θ' αὐτῶν] τῇ τ' αὐτῶν Turneb.

298. ὠνόμασαι, enunciatur. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 1068.

304. καὶ πόσ' Malim; καὶ πόσ' i. e. καὶ πόσ' nifi forte ἀπόσ' idem valeat.

307. μακρά. Ad. v. 15. docui legendum esse μικρά.

314. ποῖ φρενῶν ἔλθω; quid putem?

Στείχουσιν ἡμῶν ἄσπον, Αἰτναίᾳς ἐπὶ
 Πώλῃς βεβῶσιν· κρατὶ δ' ἡλιοστέρῃς
 Κλυῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.

Τί Φῶ; 320

Ἄρ' ἐσίν; ἄρ' οὐκ ἐσίν; ἢ γνώμη πλανῶ;
 Καὶ Φημὶ καὶ πόφημι, κἔκ ἔχω τί Φῶ,
 Τάλαινα.

Οὐκ ἐσίν ἄλλῃ· Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
 Σαίνει με προσείχου· σημαίνει δ' ὅτι 325

Μόνῃς τὸδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κᾶρα.

Οἱ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

317. ἡμῶν ἄσπον] ἄσπον ἡμῶν Turneb.

321. γνώμη] γνώμη Turneb.

325. σαίνει] σημαίνει Ald.

317. ἡμῶν ἄσπον. Ita ed. Ald. Male Turneb. et Steph. ἄσπον ἡμῶν quod metrum pessumdat.

Ibid. Αἰτναίᾳς. Interpretandum: *grandis*, ut bene grammatici veteres. Unde enim Antigona tanta equorum scientia, ut equum illum Siculum fuisse statim intelligeret? Neque prorsus inepte magnitudo equi commemoratur, quæ puellæ nihil tale speranti terroris aliquid cum admiratione conjunctum incutere omnino debuit.

321. ἢ γνώμη. Ita ed. Ald. probante Heathio. Ed. Steph. γνώμη cum iota subscripto. Mihi neutrum satisfacit. Si πλανῶν *vagari, errare*, idem sc. quod πλανᾶσθαι significaret, ut amat certe Sophocles, aliis inusitata, verba activa: vid. ad v. 132: hoc, inquam, si certo exemplo constaret, ecquis non protinus legeret, ἢ γνώμη πλανῶ, *mens mihi vacillat, vel titubat?* Nec tamen spernendum putem ἢ γνώμη—πλανῶ, *profecto mihi mentem hac illuc æstuarare facit.*

326. δῆλον. An adverbialiter accipiendum? σημαίνει δῆλον, *clare, manifesto indicat.* Alioqui sententiam turbare videtur.

Αν. Παιῖδα σὺν, ἐμὴν δ' ὄραν
 Ὅμαιμον αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔχουσιν μαθῆν.

ΙΣΜΗΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- Ισ. ὦ διασὰ πατρός καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ 330
 Ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
 Εὐρῆσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.
 Οι. ὦ τέκνον, ἦκεις;
 Ισ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄραν.
 Οι. ὦ σπέρμ' Ὅμαιμον. 335
 Ισ. ὦ δυσάθλια τροφαί.
 Οι. Τέκνον, πῆφηναι;
 Ισ. Οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
 Οι. Πρόσφαισον, ὦ παῖ.
 Ισ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ. 340
 Οι. Ἥ τῆσδε καί μοι;
 Ισ. Δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης.

341. Ἥ τῆσδε] ὡ τῆσδε Br. ex Mark-
 landi emendatione.

342. δ' ἐμοῦ] δ' ἐμῆς Ald. Turneb. τ'
 ἐμῷ Br.

342. ἐμοῦ τρίτης. Regitur a θιγγάνω, si Scholiastæ fides. Sed merito Marklandus (in Appendice ad Eurip. Supp.) sententiam, quæ inde efficitur, perabsurdam judicat. Ipse emendandum censet:

Οι. Ἥ τῆσδε καί μοι. —

O *hancce et me!* Mihi hoc subfrigidum videtur, ut suspicer potius turbatum esse versuum ordinem, quem sic restituo:

Ισ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄραν.

Οι. Τέκνον, πῆφηναι;	Ισ. Οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι
Οι. Πρόσφαισον, ὦ παῖ.	Ισ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμῷ.
Οι. ὦ σπέρμ' Ὅμαιμον.	Ισ. ὦ δυσάθλια τροφαί.
Οι. Ἥ τῆσδε καί μοι;	Ισ. Δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

- ΟΙ. Τέκνον, τί δ' ἤλθες ;
 Ισ. Σῆ, πάτερ, τρομηθία.
 ΟΙ. Πότερα πόθοισι ; 345
 Ισ. Καὶ λόγων αὐτάγγελος,
 Ἐὼ ὥπερ εἶχον οἰκετῶν πεισῶ μόνω.
 ΟΙ. Οἱ δ' αὐτόμαυμοι, ποῖ νεανία πονεῖν ;
 Ισ. Εἰς' ἑπέρ εἰσι· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
 ΟΙ. Ὡ πάντ' ἐκείνω πῶς ἐν Αἰγυπλίῳ νόμοις 350
 Φύσιν κατεκαοθέντε καὶ βίᾳ τροφάς.
 Ἐκὼ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ τέρας
 Θακοῦσιν ἰσχυροῦντες· αἱ δὲ σιώνομοι
 Τὰ ἔω βίᾳ τροφείᾳ πορσύνετ' ἀεί.

346. λόγων] λόγοις τ' Ald. λόγοις Turn.
 348. αὐτόμαυμοι] αὐτ' ἑμαιμοι Turn.
 Ibid. ποῖ] ποῦ Br.

349. δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν] τὰ κείνοις τανῶν
 Br. e Codd. B. T.

Postquam Ismene, utrumque amplectens, θιγάνων δυοῖν dixisset, commodissime sequi videtur σπέρμ' ὅμαιμον, ab Œdipo pariter de reliquis duobus dictum.

Δυσάδλια τροφαί, infelix vivendi ratio. Confer ad Aj. 499.

345. πόθοισι, propter videndi mei desiderium.

346. λόγων. Postulare hoc videbatur constructio, a Turnebianæ margine suppeditatum. Vulgo λόγοις.

348. Distinguo :

Οἱ δ' αὐτόμαυμοι ποῖ, νεανία πονεῖν.

Ubi autem fratres tui, strenui illi et gnavi ad laborandum ? Ironice hoc dictum esse, quis non statim intellexerit ? De filiabus contra vere et ex animo Œdipus v. 1433.

Αἰδ' ἄνδρες, ὧ γυναῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν.

350. τοῖς ἐν Αἰγυπλίῳ νόμοις. Vide, præter Scholiasten, et Nymphodorum ab eo citatum, Herodot. ii. cap. 35.

Σφῶν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, 355
 Κατ' οἶκον οἰκτροῦσιν ὥς τε παρθένοι
 Σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ μὰ δυσήνως κακὰ
 Ὑπερπονείτον· ἡ μὲν, ἐξότῃ νέας
 Τροφῆς ἔληξε, καὶ κατὰχυσεν δέμας,
 Ἄετι μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη, 360
 Γερονταγωγῆ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 Ὑλῳ ἄσιπτος ηἰλίπυς τ' ἀλωμένη,
 Πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίκ τε καύμασι
 Μοχλοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἠγεῖται πατρὸς
 Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφῶν ἔχοι. 365
 Σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκε πατρὶ
 Μαντεῖ ἄγνοαι πάντα Καδμείων λάθρα,
 Ἄ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· Φύλαξ δέ με
 Πιστὴ κατέστη, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
 Νῦν δ' αὖ τίς ἤκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ 370
 Φέρεσθα; τίς σ' ἐξῆρεν οἰκοῦσθαι σόλος;
 Ἦκεις γὰρ οὐ κινή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἐξοῖδα· μὴ ἐχὶ δεῖμι ἐμοὶ φέρεσθαι τι.
 Ισ. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήματα δ' ἄπαρ, πάτερ,
 Ζητοῦσα τέλῳ σὺν, ποῦ κατοικήεις, τροφὴν, 375
 Παρεῖσθαι εἰσώ· (δὲ γὰρ ἐχὶ βέλομαι
 Πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγασθαι αὖθις πάλιν)
 Ἄ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παῖδοι κακὰ
 Νῦν ἐστὶ, πάντα σηματοῦσ' ἐλήλυθα.

355. σφῶν—εἰκὸς ἦν] σφῶν—εἰκὸς Ald.

375. κατοικήεις τροφὴν] κατοικήεις τροφὴν Ald. κατοικήεις τροφὴν Turn. Br.

Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε 380
 Θρόνος ἑᾶδ' ἔχον, μὴδ' ἐχραίνεσθαι πόλιν
 Λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλας γένεσ' ὀφθαλμοῖν,
 Οἷα κατέχευε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.
 Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε καὶ ἀλιτηροῦ Φρενὸς,
 Εἰσῆλθε τῶν τετραθλίῳ ἔρις κακῇ, 385
 Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτες τυραννικοῦ.
 Χῶ μὲν νεάζων, ἔχοντες μείων γεγώς,
 Τὸν πρότερον γεννηθέντα Πολυμείκην θρόνων
 Ἀποστρίσκει, καὶ ἐξέλασεν πάτεραι.
 Ὁ δ', (ὡς κατ' ἡμᾶς ἔδ' ὁ πλεθύνων λόγος) 390
 Τὸ κοῖλον Ἄργος βαρὺ Φυγὰς, προσλαμβάνει
 Κῆδος τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
 Ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
 Τιμῇ καθεύδων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
 Ταῦτ' ὅτε δριφμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων, 395

380. ἔρις] ἔρις Br. ex Tyrwhitti emendatione.

384. ἀλιτηροῦ] ἀλιτηρίου Turneb. Br.

388. Πολυμείκην θρόνων] Πολυμείκη θρόνον Ald.

390. πλεθύνων] πλεθύνων Ald. Br.

393. ἢ—Καδμείων] δὴ—Καδμείων Br.

394. καθεύδων] καθεύδων Br. e Cod. A.

Ibid. ἢ πρὸς] καὶ πρὸς Br.

380. ἔρις. Annon præstiterit ἔρις votum, cupido? ut infra v.
 449. Creonti enim regnum permittentes, de quo contenderent,
 nihil erat.

391. τὸ κοῖλον Ἄργος. Strabo de regione Argolica: τῆς τε χώρας
 κοίλης ἕσης, καὶ ποταμοῖς περιερούμενης, p. 370, C. In universum τό-
 πος κοῖλος est locus montium ambitu cinctus, qui speciem excavati
 habet. Idem: κοῖλος δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἔχει δ' ὅμως ἐρυμνὴν ἄκραν p. 239,
 C. ἢ δὲ χώρα οὐδενὴ διὰ τὴν κοιλότητα τῶν πεδίων p. 284, C. Euripides
 apud eundem p. 366, C. κοίλη γὰρ, ὅρεσι περιδρομος—.

394. πρὸς οὐρανόν. Usitata hyperbole. Vide Theocrit. Idyll. v.

144. Nonnus x. 344. ἤπτετο Βάκχος Ὀλύμπου.

- Ἄλλ' ἔργα δεινά· τὰς δὲ σὰς ὅποι θεοὶ
 Πόνους κατακλιῆσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
- Οἱ. Ἦδη γὰρ ἔρχες ἐλπίδ' ὥς ἐμῇ θεῶς
 Ὡραν τίν' ἔχειν, ὥς τε σωθῆναι ποτε;
- Ισ. Ἐγωγε, τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασι. 400
- Οἱ. Ποίοισι τέτοις; τί ᾗ τεθέσπισαι, τέκνον;
- Ισ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
 Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.
- Οἱ. Τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
- Ισ. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. 405
- Οἱ. Ὅτ' ἐκέτ' εἰμὶ, τιμικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνὴρ;
- Ισ. Νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόωθε δ' ὠλλυσαν.
- Οἱ. Γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ἐς νέος πέσοι.
- Ισ. Καὶ μὲν Κρέοντά γ' ἴδρι σοι τέτων χάριν
 Ἦζοντα βαιοῦ κἔχῃ μυρία χρόνους. 410
- Οἱ. Ὅπως τί δράσῃ, θύρατερ; ἐρμήνεύε μοι.
- Ισ. Ὡς σ' ἄγχι γῆς σήτωσι Καδμείας, ὅπως
 Κρατῶσι μὲν σὺ, γῆς ᾗ μὴ μβαίνης ὄρων.
- Οἱ. Ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένη;
- Ισ. Κένους ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς βαρύς. 415
- Οἱ. Κἄν γε θεοῦ, τίς τοῦτό γ' ἂν γνώμη μάθοι;

403. εὐσοίας] εὐνοίας Ald. Turneb.
 408. πῶσοι] πῶση Ald. Br.

416. Interrogationis notam in fine ver-
 sus delet Br. et supra 406.

403. εὐσοίας. Ita optime Suidas v. εὐσοια. Commemorat, ut va-
 riam lectionem, et ex Amphitryone Sophoclis confirmat Scholiafles.
 Hesychius: εὐσοια, εὐθηνία, σωτηρία. Vid. et Theocrit. xxiv. 8.

410. βαιῆ—χρόνον. Subaudi διά: vid. L. Bof. in Ellipsi. et infra
 v. 857. Herodotus iii. 124. ταῦτα ἐλίγου χρόνου ἔσται τελευτήματα.
 Eurip. Orest. 1217. ἤξει τίνος χρόνου;

- Ισ. Τάττε χάριν πίνω σε προέδωκε πέλας
Χώρας θέλεις; μηδ' ἴν' ἀν' αὐτοῦ κρατῆς.
- Οι. Ἡ καὶ κατισκίῳσι Θηβαία κόνει;
- Ισ. Ἀλλ' οἷον ἔα τέμφυλον αἵμά σ', ὧ πάτερ. 420
- Οι. Οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε.
- Ισ. Ἐσαί ποτ' ἄρα πῦρ Καδμείοις βάρος.
- Οι. Ποίας φανείσης, ὧ τέκνον, συλλαγῆς.
- Ισ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν ζῶσιν τάφοις.
- Οι. Ἀ δ' ἐννέπης, κλύεσαι τοῦ λέγης, τέκνον; 425
- Ισ. Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐξίας.
- Οι. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;
- Ισ. Ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πῆδον.
- Οι. Παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
- Ισ. Ἀμφω γ' ὁμοίως, καὶ ξεπίσσαδον καλῶς. 430
- Οι. Καὶ θ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκέσαντες, πάρος
Τοῦ μοῦ πόθ' παρῆθεντο τὴν τυραννίδα;
- Ισ. Ἀλγῶ κλύεσαι ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.
- Οι. Ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
Ἔριν κατισσέσθαι, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος 435
Αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πῆρι,
Ἦς νῦν ἔχονται, καὶ παναιρούνται δόρυ·
Ὡς ἔτ' ἀν' ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
Μένειεν, ἔτ' ἀν' οὐζ' ἐλθελυθῶς πόλιν
Ἐλθοι ποτ' αὖθις· οἷγε τὴν φύσαντ' ἐμὲ 440

418. κρατῆς] κράτοις Br.

421. γι post ἐμῷ deest Ald.

Ibid. κρατήσωσιν] κρατήσυσιν Br.

424. ζῶσιν] ζῶσι Ald.

427. ἡμῖν] ὑμῖν F. 1. 2.

430. ἀμφω γ'] ἀμφω θ' Ald.

434. σφι] σφί Turneb.

439. πόλιν] πόλιν F. 2.

423. συλλαγῆς. Conf. Œd. Tyr. 34.

Οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθέμενον
 Οὐκ ἔχον, εἰδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάστατος
 Αὐτοῖν ἐπέμφθην, καὶ ἔκκηρύχθην Φυγᾶς.
 Εἵποισ ἂν ὡς θέλοντι τέτ' ἐμοὶ τότε
 Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν. 445
 Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
 Ὀπλιῖκ' ἔξει θυμὸς, ἥδισον δέ μοι
 Τὸ κατθανεῖν ἦν, καὶ τὸ λυοῦσθαι πέτεσσι,
 Οὐδεὶς ἔρωτος τέδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν.
 Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, 450
 Καί μ' ἀνθανον πιν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 Μείζω κολασθὲν τῶν περὶν ἡμαρτημάτων,
 Τὸ πλιῖκ' ἤδη τέτο μὲν πόλις βία
 Ἥλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελῆν
 Οἱ τῷ πατρὸς τῷ πατρὶ διωάμενοι, τὸ δρᾶν 455

442. ἤμυναν] ἤμυνον Ald.

445. κατήνεσεν] κατήνευσεν Ald. Turneb.

447. ἔξει] ἔζη Ald.

453. τὸ τηνίκ'] τοτηνίκ' Ald. Turn. Br.

442. εἰδ' ἔχον, non prohibebant.

445. κατήνεσεν, concessit, annuit. Vid. infra v. 1704. et 1708. Vulgo κατήνευσεν, sed ut alterum tamen agnoscant MSS.

450. πέπων. Hesychius: πέπων, ἔκλυτος, ἀδίνης. Vid. Trachin. 741. Eurip. Heraclid. 160. Mollis sonare videtur Æschyl. Agam. 1374. Eumen. 66. Suavis, in versu Æschyli apud Athenæum p. 51, C. Ὀργὴν πεπᾶναι Aristoph. Vespr. 644.

453. τὸ τηνίκ'. Sic scribendum ut articulus abundet; quemadmodum fit in τὸ δεῦρο, τὸ πάλιν.

454. χρόνιον. Hesychius: χρόνιον, ἀρχαῖον, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Utraque interpretatio cum huic loco convenire possit, glossam hinc defumptam esse, non injuria suspiceris.

455. οἱ τοῦ πατρὸς. Lego: οἷτε βάρος, onus calamitatis: ἐπωφιλῶν

Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπης μικρῷ χάριν
 Φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμεν ἐγώ.
 Καὶ παῖνδε δὲ ἔσταιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
 Δίδωσιν αὐτῶν, καὶ τροφὰς ἔχω βίβ,
 Καὶ γῆς ἄδειαν, ἥ γένεσ ἐπάρκεσιν· 460
 Τῷ δὲ ἀντὶ τῷ φύσαντες εἰλέομαι θρόνους
 Καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
 Ἄλλ' ἔτι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμαχίᾳ,
 Οὔτε σφιν δρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
 Ὀνησις ἦξει· τῷτ' ἐγώδ'α, τῆσδε γὰ 465
 Μαντεῖ ἀκάνων, στυνοῶν πά τ' ἐξ ἐμοῦ
 Παλαίφαθ', ἃ μοι Φοῖβος ἤνυσεν ποτε.
 Πρὸς πάντα, καὶ Κρέοντα, πεμπόντων ἐμοῦ
 Μασῆρα, καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει θένει.
 Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὧ ξένοι, θέλητέ με 470
 Σὺν ταῖσι παῖς σεμναῖσι δημόχοις θεαῖς
 Ἀλκὴν ποιῆσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
 Σωτήρ' ἀρεῖσθε, ποῖς δὲ ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
 Χο. Ἐπάξιός μιν Οἰδίπυς κατοικτίσαι
 Αὐτὴς τε, παῖδες θ' αἰδ'· ἐπεὶ ἢ τῆσδε γῆς 475

456. μικρῷ] σμικρῷ Br.

458. καὶ] ἐκ Ald. Br.

459. αὐτῶν] αὐταῖν Ald. Br.

465. γῆ] τῆ Br. e Codd. B. T.

467. ἃ μοι] ἃ μοι Br.

471. ταῖσι] ταῖσδε Br.

472. τῇδε μὲν] τῇδε τῇ Ald. Br.

εἴτου βάρος *juvare onus calamitatis est, solari, minuere, mitigare.* Vid.
 ad CEd. Tyr. 503. et Philoct. 892.

460. γένους ἐπάρκεσιν, *omne id praesidium quod quisque a consanguiniis suis consequi solet.*

467. ἤνυσεν, *non cecinit tantum, sed eventu comprobata dedit.* Vid.
 Antig. 1192.

471. ταῖσι. *Omnino legendum cum Cantero ταῖσδε.*

Σωτήρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
Παραίνεσαι σοι βούλομαι πᾶς ξύμφορα.

Οἱ. ὦ φίλταθ', ὥς νῦν πᾶν τελοῦντι παρξένοι.

Χο. Θεοὶ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' αἷς
Τὸ πρῶτον ἴκῃ καὶ κατέσειπας πέδον. 480

Οἱ. Τρόποισι ποίοις ; ὦ ξένοι, διδάσκετε.

Χο. Πρῶτον μὲν, ἱεράς ἐξ ἀειρύντα χοᾶς
Κρήνης ἐνέγκῃ, δι' οἴων χειρῶν θίγων.

Οἱ. Ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω ;

Χο. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη, 485
ὦν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφισόμῃς.

Οἱ. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν ; ἢ ποίῳ τρόπῳ ;

Χο. Οἶος νεαρῶς νεοπόκῳ μαλλῶ λαβῶν.

Οἱ. Εἶεν· τὸ δ' ἐνθεν ποῖ τελευτήσά με χρή ;

Χο. Χοᾶς χέεσθαι πάντα πρὸς πρῶτην ἔω. 490

477. ξύμφορα] σύμφορα Ald. Br.

482. ἀειρύντῃ] ἀειρύντῃ Br.

488. νεοπόκῳ] νεοτόκῳ Ald. οἰοπόκῳ Turn.

Ibid. λαβῶν] βαλῶν Ald. Br.

480. κατέσειπας. Non spernendum κατέσειπον quod præbet Scholiastes. Conf. Eurip. Heraclid. 227. Citantur v. 482, 3, 4, 5. a Scholiasta Aristophanis ad Acharn. v. 960. ubi legit λαβῶς, v. 484.

487. κρόκαισιν, filis laneis.

488. νεαρῶς. Marklando penultimam hujus vocis (ad Eurip. Hippol. 1359.) producenti non assentiuntur viri docti. Legendum forte νεωρῶς. Vide Electr. 907. hujus fab. 763. Eurip. in fragm. Thefei iv. Philetas νεωρῶς πῆμα, apud Stobæum ferm. cii.

Ibid. νεοπόκῳ. Conjectura est Canteri felicissima quidem ea et certissima. Ed. Ald. νεοτόκῳ. Ed. H. Steph. οἰοπόκῳ.

490. πρὸς πρῶτην ἔω. Ovidius Fastor. lib. iv. 775.

— hæc tu conversus ad ortus

Dic ter.

- Οι. Ἦ πῶσδε κρωσσῶις οἷς λέγεις χέω τόδε ;
 Χο. Τρισάς γε πηγάς, τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
 Οι. Τοῦ τόνδε πλῆσας θῶ ; διδάσκει καὶ τόδε.
 Χο. Ὑδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
 Οι. Ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη ; 495
 Χο. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
 Τίθεις ἐλαίας, τάσδ' ἐπευχέσθαι λιτάς.
 Οι. Τούτων ἀκούσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ.
 Χο. Ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
 Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον, 500
 Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, καὶ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
 Ἄψυσα φωνῶν, μηδὲ μηχανῶν βοήν.
 Ἐπειτ' ἀφέρειν ἄστροφος· καὶ ταῦτά σοι
 Δράσαντι παρρῶν ἀν' παρασαίμην ἐγώ·
 Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὧ ξέν', ἀμφὶ σοί. 505
 Οι. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προχωρῶν ξένων ;

491. τόδε] τάδε Ald. Br.

492. γέ] τί Ald.

496. τρεῖς] τρεῖς Ald. Turneb.

504. παρρῶν] παρρῶν Br. e Cod. B.

Ibid. παρασαίμην] παρασαίμην Br.

Taurus, apud Senec. *Œdip.* 338. *primos ad ortus positus*. Valerius Flacc. iii. 437.

Pbæbi surgentis ad orbem

Ferre manus.

Vide et Clem. Alex. p. 856, 7. D. Heinſii *Crepund. Sil.* p. 470. ed. Plantin.

494. μηδὲ προσφέρειν μέθυ. Confer *Æschyl. Eumen.* 107.

500. σωτήριον. Passive accipiendum ut *λυτήριον Trachin.* 563. ubi plura.

503. ἄστροφος. Conf. *Æschyl. Choeph.* 97. *Virgil. Eclog.* viii. 102.

Fer cineres——

Transque caput jace : ne respexeris.

- Ισ. Ἠκούσαμεν τε, χ' ὧ, τι δεῖ πρόστασθε δρᾶν.
 Οἱ. Ἐμοὶ μὲν ἔχ' ὁδωτά· λείπομαι γδ' ἐν
 Τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
 Σφῶν δ' ἡτέρα μολοῦσα πρᾶζάτω τάδε. 510
 Ἀρκεῖν γδ' οἶμαι κατὰ μυρίαν μίαν
 Ψυχὴν τὰδ' ἐκτείνεσαν, ἣν εὖνευ παρῇ.
 Ἀλλ' ἐν τάχει τί πρᾶσσετον· μόνον δέ με
 Μὴ λείπεται· οὐ γὰρ ἂν δένει τῆμόνδε μαρμα
 Ἐρημον ἔρπειν, ἔδ' ὑψηλοῦ γ' ἄνευ. 515
 Ισ. Ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελέσσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 Χρῇ ἔσαι μ' ἐφειρεῖν, τῷτο βέλομαι μαθεῖν.
 Χο. Τῷ κείθεν ἄλσος, ὧ ξένη, τῷδ'· ἣν δέ τε
 Σπάνιν τίν' ἰαχῆς, ἔς' ἐποίκος ὅς φράσῃ.
 Ισ. Χωροῖμ' ἂν εἰς τόδ', Ἀντιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε 520
 Φύλασσε πατέρα τόνδε· “ τοῖς τεκῆσι γδ'
 “ Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνος μνήμῳ ἔχειν.

510. σφῶν] σφῶν Ald. ita semper.

512. ἐκτείνουσιν] ἐκτείνουσιν Br. ex Can-
teri emendatione.

515. ὑψηλοῦ γ' ὑψηλοῦ δ' Ald.

517. χρῇ ἔσαι μ' ἐφειρεῖν] τὰ χρῇ
ἐφειρεῖν Br.

519. ἰαχῆς] ἰαχῆς Ald.

520. εἰς] εἰς Br.

512. ἐκτείνουσιν. Omnino legendum cum Cantero (Nov. Lect.
v. 25.) ἐκτείνουσιν.

517. χρῇ ἔσαι μ' ἐφειρεῖν. Reponit Canterus χρῇ ἔσαι. Sed, ut
nullus de anapæsto in secunda sede scrupulus nascatur, vereor ut
satis poeticum sit τόπον, ἵνα χρῇ μ' ἐφειρεῖν. Tentabam:

Χρῇ γάρ μ' ἐπὶ φρεῖν τῷτο—

Ἐπὶ φρεῖν pro ἐπὶ χρεῖν. Vide ad Eurip. Hecub. 528. Στάγμα, libatio:
vide Æschyl. Perf. 614. Anthol. p. 447. Vel:

Χρῇ γάρ μ' ἀφιεροῦν τῷτο—

Inscriptio apud Schol. Pindari in Olymp. iii. epod. 2. Ταῦτά
ταύτην ἀφιεροῖ Ἀρτέμιδι.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- Χο. Δεινὸν μὲν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν,
 ὦ ξέν', ἐπεγείρειν,
 Ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι— 525
- Οι. Τί τοῦτο ;
- Χο. Τὰς δειλαίας δ' ἄτερ Φανείσας
 Ἀλγηδόνας, ἃ ζυνέσας.
- Οι. Μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξης,
 Τὰς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ. 530
- Χο. Τό τοι πολὺ καὶ μηδαμᾶ λῆγον
 Χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκασμ' ἀκῆσαι.
- Οι. Ἴώ μοι.
- Χο. Στέρξον, ἱκετεύω.
- Οι. Φεῦ, Φεῦ. 535
- Χο. Πείθῃ· καὶ γὰρ γὰρ ὅσον σὺ προαχρήσεις.
- Οι. Ἦνεγκον κακότητ', ὧ ξένοι, ἠνεγ-
 κον, ἄκων μὲν, θρὸς ἴσω·
 Τάτων δ' αὐθαίρετον ἔδεν.
- Χο. Ἀλλ' ἐς τί ; 540
- Οι. Κακᾶ μὲν εὐνᾶ πόλιν ἔδεν ἴδρις

531. μηδαμᾶ] μηδαμὰ Br.
 537. κακότητ'] κακότητ' Ald. Br.

541. μὲν εὐνᾶ—ἴδρις] μ' ἐν εὐνᾶ—ἴδριν Br.

528. ἀλγηδόνας. Subaudi πρὸς ut supra v. 368.

540. ἐς τί. Supple ex præcedentibus: ἐς τί ἠνεγκας κακότητα ;
 qua in te sceleris piaculum sustinuiſti ?

541. ἴδρις. Malim ἴδριν. Sic infra σὺν εἰδὸτ' σὺν εἰδυῖα v. 1038.

Γάμων ἐνέδθησεν ἄτα.

Χο. Ἡ μητρόθεν, ὡς ἀκέω,

Δυσώνυμα λέκτρε' ἐπλήσω;

Οι. ὦ μοι, θάνατος μὲν τὰδ' ἀκούειν,

545

ἦ ὦ ξέν', αὐταὶ δὲ δὺ' ἐξ ἐμῶ—

Χο. Πῶς Φῆς;

Οι. Παιῖδες, δύο δ' ἄται,

Χο. ὦ Ζεῦ.

Οι. Ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλασεν ὠδίνος.

550

Χο. Αὐτὰρ εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ

Κοιναί γε πατρὸς ἀδελφαί.

Οι. Ἰώ.

Χο. Ἰὼ δῆτα.

Οι. Μυρίων ἑπιστροφῶν κακῶν.

555

Χο. Ἐπαῖδες;

Οι. Ἐπαῖδον ἅλας' ἔχεν.

Χο. Ἐρεξας;

Οι. Οὐκ ἔρεξα.

Χο. Τί γάρ;

560

Οι. Ἐδεξάμην δῶρον,

Ὅ μή ποτ' ἐγὼ Ταλακάρδιος

Ἐπωφέλησαι πόλεως ἐξέλεσται.

544. ἐπλήσω] ἐπλησας Br. e Cod. B.

546. ἦ ξέν'] ἦ ξέν' Br.

548. ἄται] ἄτα F. 2. Br.

551. αὐτὰρ εἰσὶν] σαί τ' ἄρ' εἰς' Ald. Br.

552. ἀδελφαί] ἀδελφῆαι; Ald. et Br.

sed sine interrogationis nota.

554, 5, 6. Ἰὼ—Ἰπαθες. Choro hac tribuit Br.

555. ἑπιστροφῶν] ἑπιστροφῆς Br.

555. ἑπιστροφῶν κακῶν, vortices malorum.

563. ἐπωφέλησαι, debui. Nusquam tamen alibi hac potestate inveniri.

- Χο. Δύσανε, τί γάρ; ἔθ' ἔθ' Φόνον;
 Οι. Τί τῆτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
 Χο. Πατρός;
 Οι. Παπαῖ· δευτέραν ἔπαισεις ὅπ'ι νόσῳ νόσον.
 Χο. Ἐκανες;
 Οι. Ἐκανον· ἔχει δέ μοι—
 Χο. Τί τοῦτο;
 Οι. Πρὸς δίκας τί.
 Χο. Τί γάρ;
 Οι. Ἐγὼ φράσω.
 Καὶ γὰρ ἄλλας ἐφόνευστα κα' πώλεσται,
 Νόμῳ δὲ καθαρός, αἰδρὶς εἰς τόδ' ἦλθον.

575

Ἰαμβοί.

- Χο. Καὶ μὴν ἀναξ' ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
 Θησεύς κατ' ὀμφὴν σὴν λυποσάλεις πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

- Θη. Πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ
 Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
 Ἐγνωνκά σ', ὧ παῖ Λαίῃ, τανῦν θ' ὁδοῖς
 Ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξέπίσαμεν.
 Σκευὴ τε γάρ σε καὶ τὸ δύσηνον κάρα
 Δηλεῖτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ, καὶ σ' οἰκτίσας
 Θέλω σ' ἐρεῖσθαι, δύσμορ' Οἰδίπ'ε, τίνα

580

574. ἀλλους] ἀγνὸς Br. ex Tyrwhitti
 emendatione.
 Ibid. κα' πώλεσται] καὶ ἀπώλεσται Ald.

577. ἀποσάλεις] ἀπεσάλη Ald.
 579. διαφθορὰς] διαστροφὰς Br.
 584. σ' ἐρεῖσθαι] τί ἐρεῖσθαι Ald.

Πόλεως ἐπέσης προστροπὼν ἐμὲ τ' ἔχων, 585
 Αὐτός τε χ' ἢ σὴ δύσμορος παρασάτις.
 Δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
 Λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμεν ἐγώ.
 Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
 Ὡππερ σὺ, χ' ὥς τις πλεῖς' ἀνὴρ ὅππῃ ξένης 590
 Ἡθλησα κινδιευέματ' ἐν τῷ μῶ κάρῃ.
 Ὡς ξένον γ' ἔδεν ὄνθ', ὥππερ σὺ νῦν,
 Ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζῃν σ'· ἐπεὶ
 Ἐξοιδ' ἀνὴρ ὦν, χ' ὥτι τῆς ἐς αὔριον
 Οὐδὲν πλεόν μοι σ' μέτεστιν ἡμέρας. 595
 Οἱ. Θησεῦ, τὸ σὸν γλυνάϊον ἐν σμικρῷ λόγῳ
 Παρήκεν, ὥς βραχὲ ἔμοι δειῖσθαι φράσαι.
 Σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, καὶ φ' ὅτ' πατὴρ γηγώς,
 Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς.
 Ὡς ἐσί μοι τὸ λοιπὸν ἔδεν ἄλλο, πλὴν 600
 Εἰπεῖν ἀ χρήζω, χ' ὥ λόγος διοίχεται.
 Θη. Τῷτ' αὐτό νῦν διδάσχει, ὅπως ἂν ἐκμάθω.

592. γὰρ] γ' ἂν Br.

Ibid. οὐδὲν] οὐδὲν Ald. Turneb. Br.

593. μὴ οὐ] μ' οὐ F. 2.

Ibid. συνεκσώζειν σ'] συνεκσώζειν Ald. Br.

597. βραχὲ ἔμοι] βραχέα μοι Br.

598. καὶ φ' ὅτ' αὐ] καὶ φ' ὅτ' αὐ Ald. καὶ φ' ὅτ' αὐ Br.

601. διοίχεται] διέρχεται Turneb. Br.

589. οἶδα. Malim : οἶδα, nosti ipse, me apud exteros vixisse, hostitem, pariter ac tu nunc es.

592. οὐδὲν, nihil. Ita legendum ut regatur ab ὑπεκτραποίμην. ὑπεκτραποίμην οὐδὲν, ὥς μὴ οὐ συνεκσώζειν.

593. σ'. Omnino legendum σφ', i. e. σφί, cum Scaligero et Voffio.

601. διοίχεται. Ita bene ed. Ald. Vide Eurip. Supp. 532. Latine verterim : et sermo absolvitur. Ed. Steph. διέρχεται.

- Οι. Δώσω ἰκάνω τέμνον ἄθλιον δέμας
 Σοὶ δῶρον, οὐ παρδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
 Κέρδη παρ' αὐτῶ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή. 605
- Θη. Ποῖον ᾗ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
 Οι. Χρόνω μάθοις ἂν, ἔχῃ τῷ παρόντι πα.
 Θη. Ποία γὰρ ἡ σὴ προσφορά δηλώσεται;
 Οι. Ὅταν θάνω γὰρ, καὶ σύ με ταφεὺς γένη.
 Θη. Τὰ λοιπὰ αὐτῇ τῷ βίῃ· τὰ δ' ἐν μέσῳ, 610
 ἢ λῆσιν ἴσχεις, ἢ δὲ ἐδένος ποιῇ.
- Οι. Ἐνταῦθα γὰρ μοι κῆνα συγκομίζεται.
 Θη. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδ' ἐξαιτῇ χάριν.
 Οι. Ὅρα γε μὴν οὐ σμικρὸς ἐστ' ἀγὼν ὅδε.
 Θη. Πότερα ᾗ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μὲν λέγεις; 615
 Οι. Κῆνοι κομίζεν κῆσ' ἀναγκάζοσί με.
 Θη. Ἀλλ' εἰ θέλοιεν, ἔδ' εἰ σοὶ φύγειν καλόν.
 Οι. Ἀλλ' ἐδ' ὅτ' αὐτὸς ἤθελον παρέεσαν.
 Θη. ὦ μῶρε· θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ζύμφορον.
 Οι. Ὅταν μάθῃς με, νεθέτει· τανῦν δ' ἔα. 620
 Θη. Δίδασκ' ἀνδρὶ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.
 Οι. Πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

611. λῆσιν] λῆσιν Turneb.

614. ἔσ'] ἔσ' Ald. Br. ἔσ' γὰρ * Turneb.
 οὐ F. 2.

615. δι] τὰ Ald. Br.

617. θέλοιεν] θέλοντ' ἂν γ' Ald. θέ-
 λοίεν γ' Br.

619. θυμὸς δ'] θυμὸς Br. ex Stobæo.

605. μορφὴ καλή. An legendum μορφὴ κακή? *Emolumenta quæ inde consequeris plus boni habent quam forma turpitudinis.*608. προσφορά, *utilitas tua.*612. *In hoc enim uno, i. e. si meam sepulturam curaveris, reliqua illa continentur.*613. ἐν βραχεῖ—χάριν, *parvum munus.*

- Θη. Ἦ τὴν παλαιὰν ζυμφορὰν γένεσ' ἐρεῖς ;
 Οι. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τῆτό γ' Ἑλλένων θροεῖ.
 Θη. Τί γὰρ τὸ μῆζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς ; 625
 Οι. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
 Πρὸς τῶν ἐμαυτῶ ἀπερμάτων· ἔσιν δέ μοι
 Πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὥς πατροκτόνω.
 Θη. Πῶς δῆτά σ' ἂν πεμφαίαθ', ὥς οἰκεῖν δίχα ;
 Οι. Τὸ θεῖον αὐτὰς ἐξαναγκάζει σῶμα. 630
 Θη. Ποῖον πάθος δέσαντας ἐκ χρηστηρίων ;
 Οι. Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πωληγῆναι χθονί.
 Θη. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰ μὰ κακύνων πικρά ;
 Οι. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, “ μόνοις οὐ γίνεται
 “ Θεοῖς τὸ γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ· 635
 “ Τὰ δ' ἄλλα σύγχρῃ πάνθ' ὁ παγκράτης χρόνος.
 “ Φθίνει μὲν ἰσχυρὸς γῆς, φθίνει ἣ σῶματις·
 “ Θνήσκει δὲ πίσις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
 “ Καὶ πνεῦμα ταῦτόν ἔποτ' ἔτ' ἐν ἀνδράσι
 “ Φίλοις βέβηκεν, ἔτε πρὸς πόλιν πόλει. 640
 “ Τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑτέρῳ χρόνῳ
 “ Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, καὶ οὖτις φίλα.
 Καὶ ταῖσι Θέβαις εἰ τανῦν εὐήμερεῖ

635. Θεοῖς τὸ] Θεοῖσι Ald. Br.

Ibid. κατθανεῖν] μὴν θανεῖν Br. ex
Philostrato.

629. πεμφαίαθ'. Interpres vertit, *accersent* : qua potestate adhibitum nondum inveni πίμπομαι. An legendum :

Πῶς μετὰ σ' ἂν οὖν πεμφαίαθ', ὥς οἰκεῖν δίχα ;

Quomodo igitur te, ut seorsim habites, arcessiverint ?

630. ἐξαναγκάζει. Ita edd. Ald. et Turneb. Vulgo ἐξαναγκάσει.

- Καλῶς τε πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 Χρόνος τεκνῆται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών, 645
 Ἐν αἷς τὰ νῦν ζύμφωνα δεξιῶματα
 Δόρη Διασκεδῶσιν ἐκ σμικρῶ λόγῳ
 Ἴν' οὐ μὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 Ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πῖεται,
 Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χ' ὦ Διὸς Φοῖβος σαφής. 650
 Ἀλλ' (οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ πακίνητ' ἔπη)
 Ἐὰ μ' ἐν οἷσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 Πιστὸν φυλάσσω· κἄποτ' Οἰδίπῳ ἐρεῖς
 Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσασί με. 655
 Χο. Ἀναξ, πάλα καὶ ταῦτα ἐ τοιαῦτ' ἔπη
 Γῇ τῇδ' ὅθ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
 Θη. Τίς δ' ἦτ' ἀνδρὸς εὐμύθειαν ἐκβάλοι
 Ταῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἢ δορυξένος
 Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐσιν ἐξία ; 660

644. τὴ] τὰ Br.

647. δόρη] δορί Ald. ἐν δορί Turn. Br.

657. ὅθ' ἀνὴρ] ἀνὴρ ὅθ' Br.

659. ὅτῳ] ὅτῳ Ald. Turneb.

660. παρ' ἡμῖν] τ' ἄρ' ἡμῖν Turneb.

644. τὴ πρὸς σί. Legendum cum editore Londinenfi τὰ πρὸς σί.

647. δόρη. Ita lego ex conjectura. Ed. Ald. δορί. H. Steph. ἐν δορί. Hefychius: δόρη καὶ δορῶν, ἀντὶ, δόρατα καὶ δοράτων. Exemplum præbet Eurip. Rhéf. 274.

659. ὅτῳ. Ita bene restituendum censet cl. Burtonus ex Suida v. δορυξένος. Vulgo ὅτε.

Ibid. δορυξένος. Legendum δορυξένοισι cum Kuftero ad Suidam l. cit.

660. παρ' ἡμῖν. Ita bene restituit ex ed. Ald. cl. Burtonus. Dederant Turneb. et Steph. τ' ἄρ' ἡμῖν, propria culpa an typotheta-

- Ἐπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 Γῇ τῇδε καὶ μοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
 Ἄ γὰρ σεβασθεὶς, ἔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 Τὴν τῷδε, χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.
 Εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν 665
 Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμῷ σείχειν μέτα
 Τόδ' ἡδὺ, τέτων, Οἰδίπεις, δίδωμί σοι
 Κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσουμαί.
 Οἱ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιῆτοισιν εὔ.
 Θη. Τί δῆτα χρήσεις; ἐς δόμους σείχειν ἐμῶς; 670
 Οἱ. Εἴ μοι θεμὶς γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.
 Θη. Ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντισήσομαι.
 Οἱ. Ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.
 Θη. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνοχίας.
 Οἱ. Εἰ σοί γ' ἄπερ Φῆς ἐμμένονι τελευντί μοι. 675
 Θη. Θάρσῃ τὸ τοῦδε γ' ἀνδρὸς, οὐ σε μὴ προδῶ.

663. σεβασθεὶς] σεβασθεὶς Ald. Br.

670. ἐς] ἢ Ald. 3 Br.

675. ἐμμένονι] ἐμμένονι Ald. Br. ἐμμί-
ναι Turneb.

676. προδῶ] προδῶ Br.

rum, non dixerim. Distinguendum porro:

— ἡ δορυξένοισι

Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν, ἔστιν ἐστία.

664. ἔμπαλιν. Legendum, ni fallor, ἔμπολιν ut infra v. 1218.

668. ξυνοίσουμαι, assentiar.

673. ἐν ᾧ κρατήσω. Intelligit eam haud dubie victoriam quam Manibus ejus vaticinia deorum promiserant: vide supra v. 424. et 648. Hinc tamen oritur scrupulus. Locus enim, ubi confedit nunc Œdipus, a loco, ubi sepultus erat, satis longum spatium abfuisse videtur: vid. ad v. 1664. adeoque falsus animi erat filius Laii, cum se hoc ipso in loco Thebanorum copias debellaturum pollicitus est.—Verum nimis forte curiosi fumus: nec tam anxie ἀκρίβεια a tanto poeta exigenda.

- Οι. Οὔτι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πισύσομαι.
 Θη. Οὔκεν πέρα γ' ἂν ἔδεν ἢ λόγῳ φέροις.
 Οι. Πῶς οὖν ποιήσεις ;
 Θη. Τοῦ μάλιν' ὅκνος σ' ἔχει ; 680
 Οι. Ἕξουσιν ἄνδρες.
 Θη. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον.
 Οι. Ὅρα με λείπων.
 Θη. Μὴ δίδαχ' αἰ χροί με δρᾶν.
 Οι. Ὀκνεῖντ' ἀνάγκη. 685
 Θη. Τέμῳ δὲ ὅκνεϊ κέαρ.
 Οι. Οὐκ οἶδ' ἀπειλὰς ;
 Θη. Οἶδ' ἐγὼ σε μήτινα
 Ἐνθ' ἐνδ' ἀπάσσοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμῆ.
 Πολλαὶ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη 690
 Θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
 Αὐτοῦ γένηται, Φροῦδα τὰ πειλήματα.
 Κείνοισ δ', ἴσως καὶ δειν' ἐπερρώδη λέγειν,
 Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσε')
 Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, ἔδδ' πλώσιμον. 695
 Θαρσεῖν μὲν ἔν ἐγῶγε κἄνευ τῆς ἐμῆς

690. πολλαὶ δ' ἀπειλαί] πολλαὶ δ' ἀπει-
 λὰς Br.

691. θυμῷ κατηπείλησαν] θυμὸς κατη-
 πείλησεν Br.

693. κείνοισ] κείνους F. 2.

690. πολλαὶ δ' ἀπειλαί, Locus parum expeditus. Lego :

Πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη

Θυμοὶ κατηπείλησαν——.

Θυμοί, ita, ut Aj. 730. Plutarchus in initio Coriolani : θυμοῖς τι αὖ
 πάλιν χρώμενος ἀκράτοις, vol. i. p. 214, B.

693. ἐπερρώδη, a ξώματι προρετο, τιπο.

Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ πρῆπεμψέ σε·
 Ὅμως δὲ καὶ μοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
 Τῆμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάχαι κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. Εὐίππῃ, ξένη, τᾶσδε χώρας 700
 Ἴκῃ τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
 Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
 Ἐνθα λίγεια μινύρεται
 Θαμίζουσα μάλις' ἀηδῶν
 Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις, 705

703. μινύρεται] μύρεται Ald.

697. προὔπεμψε. Nonnulli MSS. προὔτρεψε, quod alteri pene antepono.

701. γᾶς. Pleonasmus forte est ut in initio Helenæ, et alibi apud Euripidem. Alioqui non ineptum foret πᾶς' i. e. πᾶσι. Sic κράτιστον πᾶσιν CEd. Tyr. 40. ubi plura. Thucydides ii. 64. πόλιν τε τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην καὶ μεγίστην ψήσασαμεν. Aristides tom. i. p. 288. καθαρὸν τοῖς ἅπασιν.

702. ἀργῆτα. Scholiastes λευκόγειον interpretatur. Theophrastus de Causis Plant. ii. 5. ἡ σπιλάς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἢ λευκόγειος, ἔλαιοφόρος. Homerus Iliad. β'. 647. ἀργινόντα Λύκαον, ubi Scholia brevia λευκόγειον, nec aliter Eustathius intellexit ad v. 656. Apollonius: Ἀργινόντα' λευκὸν καὶ ἀργινῶδη. Lege ἀργιλῶδη.

704. θαμίζουσα μάλις', præ reliquis avibus numerosa.

Τὸν οἶνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
 Καὶ πὲν ἄετον θεοῦ
 Φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον,
 Ἀνήνεμόν τε πάντων
 Χαιμώνων· ἴν' ὁ βακχειώτας αἰεὶ
 Διόνυσος ἐμβατεύει,
 Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.

710

Ἀντιστροφὴ α'.

Θάλλει δ' ἐρανίας ὑπ' ἄχνας
 Ὁ καλλίστοτος κατ' ἡμᾶρ αἰεὶ

708. ἀνάλιον] ἀνάλιον Ald. Br.

714. αἰεὶ] αἰεὶ Ald.

711. Διόνυσος] Διόνυσος Ald. Br.

706. ἀνέχουσα. Non raro *bonorans* significat: vid. ad Eurip. Hecub. 123. nec aliter hic interpretari suaserim. *Honorare* autem vel *colere locum aliquem*, quid aliud poetis est quam *frequentare, habitare*?

707. ἄετον, Suidas: ἄετον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ἔρημον.

Ibid. θεοῦ. *Bacchi* sc. si Interpretem audias: cui favet certe quod secunda strophe in celebranda Palladis arbore tota versatur, quam putidum foret bis in eadem oda deprædicari.

708. ἀνάλιον. Non male exponit Scholiastes. Sed si φυλλάδα de olea interpretaris, significare potest, *a sole illæsum*. Horatius lib. i. epist. viii, 5. *Oleamve momorderit æstus*.

712. Θείαις—τιθήναις, i. e. *Nymphis*. Eurip. Cyclop. 4.

Ω Βρόμιε—

Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ὄχον τροφούς.

Hyginus Astron. Poet. lib. ii. 17. *Liberum patrem—ut redderent nutricibus Nymphis*. Conf. Diodor. Sic. iv. 2.

713. οὔρανίας ὑπ' ἄχνας, *a rore cælesti*. Δακρύων ἄχνας habet Noster Trachin. 861. Οἶνωπὸν ἄχνην Eurip. Orest. 115.

Νάρκισσος, μεγάλαιν θεῶν
 Ἀρχαῖον σεφάνωμι, ὅ, τε
 Χρυσαιγῆς κρόκος· ἐδ' αὖπνοι
 Κρήναι μινύθουσι,
 Κηφισοῦ νομάδες ῥέεθρων,
 Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
 Ὀκυτόκος πεδίων ἔπινίσσεται,
 Ἀκηράτῳ ζῶ ὄμβρῳ

715

720

718. μινύθουσι] μινύθουσιν Br.

721. ἐπινίσσεται] ἐπινίσσεται Ald.

719. Κηφισοῦ] Κηφισοῦ Turneb.
 Ἰλισσοῦ Br. e Schol.

715. μεγάλαιν θεῶν. De Furiis interpretatur Scholiafles. Sed contra stat numerus dualis, et quod Furiae persæpe σιμεναὶ θεαί, nunquam μεγάλαι θεαί dicantur. Melius Clemens Alex. ὁ γοῦν Σοφοκλῆς τὸν νάρκισσον ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν σεφάνωμα προσεῖπε, τῶν χθονίων λέγων, Pædagog. lib. ii. p. 213. Quanquam et hic fortasse hæreremus, nisi clare docuisset Pausanias μεγάλας θεὰς esse Cererem et Proserpinam, deas Eleusinas. Sic in initio fere Messeniacorum p. 281. τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καίτων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσίνος. De iisdem plura dant proxime sequentes paginae.

718. ἐδ'—κρήναι μινύθουσι. Alia omnia tradit de Cephiso Strabo p. 400, A. ὁ μὲν Κηφισσὸς—χειμαρρῶδης τὸ πλεον, θέρους δὲ μειῖται τι-
 λῶς. Accedit Plutarchus in Solone: πρὸς ὕδωρ οὔτε ποταμοῖς ἐν
 αἰνῶσις, οὔτε λίμναις τισὶν, οὔτ' ἀφθόνοις πηγαῖς ἢ χόρῳ (i. e. Attica)
 Διερκεῖς, p. 91, C. Nec scio an nodum solvat Pausanias, qui Ce-
 phisi duo brachia novisse videtur. Sic in Attic. p. 92. Πρὶ δὲ
 Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι, βιαιότερον παρεχόμενος τῇ προτέρῳ ῥεῦμα, et mox
 πρὸς τούτῳ τῇ Κηφισσοῦ.

719. νομάδες. Malim γονάδες. Hesychius: γονάδες, μητέρες. Api-
 danum pariter ὑδάτων πατέρα vocat Euripides Hecub. 452. Ovi-
 dius Fastor. iv. 572.

Teque future parens Tybri potentis aquæ.

722. ὄμβρῳ—χθονὸς, i. e. aqua fluenti, quam Euripides γαίης
 παγὰν vocat Ion. 147. Nonnus ibidem citatus πόμα γαίης.

Στερνέχου χθονός· οὐδὲ Μασᾶν χοροί
 Νιν ἀπεσύγησιν, ἔδ' αὖ
 Ἄ χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

725

Στροφή β'.

Ἔσιν δ' οἷον ἐγὼ
 Γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακέω,
 Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλα Δωρίδι νάσσω
 Πέλοπες ποτε βλαστὸν,
 Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόπιον,
 Ἐγχεῶν φόβημα δαΐων,
 Ὅ τ᾽ αὖδὲ θάλλει μέγιστα χώρα,
 Γλαυκᾶς παιδοτρόφος φύλλον ἐλαίας.
 Τὼ μὲν τις ἔτε νέος, ἔτε γῆρας
 Σημαίνων ἀλιώσῃ χειρὶ πέρσας.

730

735

724. ἔδ' αὖ] οὐδὲ Ald. οὐδὲ γ' Br.

725. ἄ χρυσάνιος] χρυσάνιος Ald. ἄ χρυσάνιος Turneb.

726. ἔσιν δ'] ἔσιν δὲ Ald.

729. ποτὶ] πώποτε Ald.

730. μέγιστα] μέγιστα Ald. Turneb.

734. τὴν] τὸ Ald. Br.

Ibid. νέος] νεαρός Ald.

735. χειρὶ] χειρὶ Br.

732. μέγιστα. Emendatio est Canteri : nam editi omnes μέγιστα, quod metrum corrumpit.

733. παιδοτρόφον. Vid. Eurip. Ion. 1454. ubi quæ fecisse se testatur Creusā, si ex more Atheniensium fecit, fatis patebit cur παιδοτρόφος vocetur oliva. Vid. etiam Hesych. v. γίφαιον. Non male MSS. nonnulli θάλλον pro φύλλον.

735. ἀλιώσῃ. i. e. ἀφανίσῃ, exitio dabit. Respicit hic historiam de oliva Minervæ, statim, postquam a Persis combusta fuisset, reviviscente. Vid. Herodot. viii. 55. Pausan. in Attic. p. 64. Nihil hic miraculi vidit credo Theophrastus, qui sic : ἡ ἐλαία ποτὶ προκαυθεῖσα τελείως, ἀνεβλάστησεν ὅλη, Histor. Plant. lib. ii. 4. De hac oliva videndus etiam Liban. vol. ii. p. 378, C.

Ὁ γδ' εἰσαιὲν ὄρων κύκλος
 Λύσσει νιν Μορίῃ Διός,
 Χ' ἄ γλαυκῶπις Ἀθήνα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω
 Ματροπόλει τᾷδε, κράτιστον 740
 Δῶρον τῷ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν,
 Αὔχημα μέγιστον,
 Εὐπιππον, εὐπωλον, Ὀθάλασσον.
 Ὡ παῖ Κρόνῃ, σὺ γάρ νιν εἰς
 Τόδ' εἰσας αὔχημ', ἀναξ Ποσειδᾶν, 745
 Ἴπποισιν τὸν ἀκεσῆρα χαλινὸν
 Πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
 Ἄ δ' εὐήρετμος ἔκπαυλ' ἀλία χερ-

736. εἰσαιὲν ὄρων] εἰσορῶν Ald. εἰσαιὲν ὄρων Br.

746. ἵπποισιν] ἵπποισι Ald.

747. ταῖσδε κτίσας] ταῖσδ' ἑκτίσας Ald. Turneb.

737. Μορίου Διός. De olivis Moriis multa dat Scholiafles Aristoph. ad Nub. 1001.

743. εὐπιππον. An subaudiendum cum his adiectivis εἶναι? Vid. ad v. 1154. Sic Σίσυφον subaudito εἶναι Pind. Olymp. xiii. stroph. 3. Pyth. 4. stroph. i. οἰκιστῆρα Βάτλον ubi Schol. λείπει τὸ εἶσεσθαι.

Ibid. εὐπωλον. Post εὐπιππον manifesto superfluum est. An legendum εὐμωλον? Hesychius: εὐμολος, (lege εὐμωλος) ἀγαθὸς πολεμιστὴς, εὐοπλος.

747. ταῖσδε κτίσας. Canteri emendationem, metro postulante, recepi. Κτίσας utique ultimam producit, ut κλέψας Eurip. Rhel. 503. ἑκτίσας corripit, ut ἡγυῖσας Med. 1018. Vulgo, ταῖσδ' ἑκτίσας.

748. ἄ. Malim σά. Alioqui non satis apparet quid ad Neptunum faciat nautica Atheniensium peritia.

σὶ παρὰ πλοῦς πλάτῃ
 Θρώσκει, τῶν ἱκατομποδῶν
 Νηρηίδων ἀκόλαστος.

750

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ.

Ἰαμβοί.

Αν. ὦ πλεῖς ἐπαίνους εὐλογούμηνον πέδον,
 Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.

Οι. Τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, καινόν;

Αν. Ἄσπον ἔρχεται
 Κρέων ὃς ἡμῖν σὺν ἀνευ πομπῶν, πάτερ.

755

Οι. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
 φαίνοιτ' ἂν ἤδη πέρμα τῆς σωτηρίας.

Χο. Θάρσ', παρῆσται καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγὼ,

749. παραπλομένα] παραπεπταμένα Br.
 e Cod. T.

751. Νηρηίδων] Νηρηίδων Br.
 759. ἐγὼ] κυρῶ Ald. Turneb. Br.

Ibid. ἱκαταγλ'. Cum θρώσκει connectendum: ἱκαταγλα θρώσκει, mirifice saltat.

750. ἱκατομποδῶν. Quinquaginta numero fuere Nereides (sic docet Hesiod. Theogn. 264. Eurip. Iph. Aul. 1062. Iph. Taur. 428.) quas propterea Noster ἱκατόμποδας fatis insolenter vocat. Ovidius tamen Fastor. vi. 499.

Excipit illæfos Panope centumque sorores.

Propertius lib. iii. eleg. v. 33.

O centum æquoreæ Nereo genitore puellæ.

Plato Critia: Νηρηίδας δὲ ἐπὶ δελφίνων ἱκατὸν κύκλῳ τοσαύτας γὰρ ἐνόμιζον αὐτὰς οἱ τότε εἶναι, p. 1105, C. Fortasse legendum ἱκατομποδῶν, ut ἱκατάποροι Πλειάδες in Eurip. Rhes. 530.

759. εἰ γέρων ἐγὼ. Pro ἐγὼ vulgo κυρῶ, quod Scholiastæ annotatio glossēma esse demonstrat.

Τὸ τῆσδε χώρας ἔγεγραφε δένος. 760
 Κρ. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγυνεῖς οἰκήτορες,
 Ὄρῳ πιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότεας
 Φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόμεν.
 Ὅν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.
 Ἦκω γὰρ ἔχ' ὡς δρᾶν τι βεβληθείς· ἐπεὶ 765
 Γέρων μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ὀπίσταμαι
 Σθένευσαν ἦκων, εἰ πιν' Ἑλλάδος, μέγα.
 Ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ' ἀπεσάλην
 Πείσων ἔπεισεν πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
 Οὐκ ἔξ' ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀσῶν ὑπο 770
 Πάντων κελευσθεῖς, ἔνεχ' ἥκέ μοι γῆραι
 Τὰ τῆσδε πενθεῖν πῆματ', ἢ πλείζον πόλεως.
 Ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπεις, κλύων ἐμῶ,
 Ἴκεν πρὸς οἶκον· πῶς σε Καδμείων λεῶς
 Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγὼ, 775

761. εὐγενεῖς] ἐγγενεῖς Br.

764. μήτ' ὀκνέει. μέγας Br. e 3 Codd.

Ibid. ἀφεῖτ' ἀφῆτ' Br. e 3 Codd.

768. τηλικόνδ' τηλικόν Turneb. τολ-
κόνδ' Br. qui et ἐπεσάλην.

769. Καδμείων] Καδμείων Br. e Cod. A.

770. ἀσῶν] ἀνδρῶν Ald. Turneb.

772. πῆματ' ἢ] πῆματα Br.

775. πάντων] μέγας Ald. Br.

762. ὀρῳ—ὀμμάτων, ex oculis vestris—perspicio.

764. μήτ' ὀκνεῖ. Ita ed. Ald. Male Turneb. et Steph. μήποτ'
ὀκνεῖ.

768. τηλικόνδ'. Ita ed. Ald. Male vulgo, τηλικόν.

770. ἀσῶν. Ita optime margo Turnebianæ. Vulgo, ἀνδρῶν.

771. ἥκέ μοι. Herodotus ii. 36. νόμος ἅμα κηδεῖ κικάρθαι τὰς κίθα-
λάς, τοὺς μάγισα ἰκνέται.775. ἐκ δὲ τῶν πάντων. Ed. Ald. ἐκ δὲ τῶν μέγας. Scholiastes, in
δὲ τῶνδ' ἐκ δὲ τῶνδ' manifeste vitiosum est, non item τῶν, si pro

Ὅσῳ περ (εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφω
 Κάκιστος) ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
 Ὅρων σε τὸν δύσηνον ὄντα μὴ ξένον,
 Ἀεὶ δ' ἀλήτῳ, καὶ πὶ παρ' ὅλας μίᾱς
 Βιοσερῇ χαρῆντα· τίω ἐγὼ τάλας 780
 Οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοῦτον αἰκίας πεσεῖν
 Ἔδοξ', ὅσον πέπλωκεν ἥδ' ἡ δύσμορος,
 Ἀεὶ σε κηδεύσασα καὶ τὸ σὸν κάρα
 Πτωχῇ Δαίτῃ, τηλικῶτος, ἐ γάμων
 Ἐμπειρος, ἀλλὰ τῷ πτόντος ἀρπάσσει. 785
 Ἄρ' ἄθλιον τ' ἐνείδεις, ὦ πέλας ἐγὼ,
 Ὀνειδίσ' εἰς σέ, καὶ μέ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
 Ἀλλ', (ἐ γάρ ἐσι τὰ μφανῇ κρύπτειν) σύ νυν
 Πρὸς θεῶν πατρώων, Οἰδίπας, παλαιὸς ἐμοῖ,
 Κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 790
 Τὲς σὲς πατρώας, τήνδε τίω πόλιν φίλως
 Εἰπών· ἐπαζία γάρ· ἡ δ' οἶκοι πλέον
 Δίκη σέβοιτ' ἂν, ἔσα σὲ πέλας τροφός.

777. γέρον] πλείον Br. ex Eldikii
conjectura.

782. ἥδ' ἡ] ἥδε Ald. Br

788. τὰ μφανῇ] τὰ φανῇ Turneb.

790. κρύψον] κύψον Turneb.

792. ἡ δ' ἡ] ἥδ' Ald.

793. δίκη] δίκη Ald.

αὐτῶν accipiatur. Confer Markland. in Appendice ad Supp. Eurip. p. 250. Apoll. Rhod. ii. 1151. Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διῖ. Pind. Olymp. vi. stroph. 2. κῆραι γὰρ ἐξ ἄλλων.

776. πλεῖστον. Cum ὅλῳ connectere videtur Scholiafies, si sententiam spectes, non incommode. Sed obfata videtur hyperbaton.

790. κρύψον. Ita optime ed. Ald. Vulgo κύψον.

793. δίκη. Bene sic ed. Turneb. Vulgo δίκη. Altrix Œdipi non erat ἡ οἶκοι δίκη, sed ἡ οἶκοι πόλις.

Οι. ὦ πάντα πολμῶν, καὶ πὸ παντὸς ἂν φέρων
 Λόγῃ δικαίῃ μηχανήμα πικίλον, 795
 Τί ταῦτα πειρᾷ, καὶ μὲ δῶτερον θέλεις
 Ἐλεῖν ἐν οἷς μάλισ' ἂν ἀλγοῖην ἀλῆς ;
 Πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
 Νοσῶνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
 Οὐκ ἤθελες θέλοντι παροδέσθαι χάριν. 800
 Ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμούμμος,
 Καὶ τοῦν δόμοισιν ἦν λαιτᾶσθαι γλυκὺ,
 Καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι,
 Τότ' ἐξέωθεις, καὶ ξέβαλλες· ἐδὲ σοι
 Τὸ συγγενὲς τοῦτ' ἐδαμῶς τότ' ἦν φίλον. 805
 Νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσπαῖς πόλιν τέ μοι
 Ξυνοῦσαν εὖνεν τήνδε, καὶ γῆρος τὸ πᾶν,
 Πειρᾷ μέλασσαν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 Κάποι ποσαύτῃ τέρψις ἄκοντας φιλεῖν
 "Ὡσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν 810
 "Μηδὲν δίδοι, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
 "Πλήρῃ δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χεῖρες, τότε
 "Δωροῖθ', ὅτ' ἐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
 "Ἄρ' ἂν ματαίῃς τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τόχοις ;

803. Καμάνθανον] omittit hunc v.
 Br.

809. ποσαυτή] τίς αὕτη Br. e Codd.
 B. T.

794. ἀπὸ παντὸς—λόγου. Thucydides iii. 92. ἀπὸ τοιαῦται γνώμης.
 Anacreon in Cicad. ἀπὸ μηδινός τι βλάπτων.

803. καμάνθανον. Versus male ex superioribus (v. 451.) repeti-
 tus : quem hoc quidem in loco superfluum reddit μεσὸς ἦν θυμοί-
 μμος v. 801.

Τοιαῦτα μῆτοί καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί, 815

Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.

Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.

Ἦκεις ἐμ' ἄζων, ἔχ' ἴν' εἰς δόμους ἄγης,

Ἄλλ' ὥς πέραυλον οἰκίσης· πόλις δέ σοι

Κακῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός. 820

Οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλὰ σὺ τὰδ' ἔς', ἐκεῖ

Χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων αἰεί.

Ἔστιν δὲ παῖσι τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς

Χθονὸς λαχεῖν ποῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.

Ἄρ' οἶκ' ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις Φρονῶ; 825

Πολλῶ γ', ὅσαπερ ἐκ σαφεσέρων κλύω,

Φοίβη τε, καὶ τῆ Ζηνὸς, ὅς κείνῃς πατήρ.

Τὸ σὺν δ' ἀφίκτηι δῶρ' ὑπόβλητον σῶμα

Πολλὴν ἔχον σῶμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν

Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλεῖον ἢ σωτήρια. 830

Ἀλλ', (οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων) ἴθι,

Ἡμᾶς δ' εἰ ζῆν ἐνθάδ'· εἰ γὰρ ἂν κακῶς,

Οὐδ' ὦδ' ἔχοντες, ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.

Κρ. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σά,

820. ἄνατος] ἀναιτος Turneb.

Ibid. τῶνδ'] τῶσδ' Br.

824. ποῦτον] ποῦτό γ' Br. ex Valke-

narii emendatione.

826. ἐκ] καὶ Ald. Br.

820. τῶνδ'. Omnino legendum cum Scaligero τῶσδ'.

823. ἔστιν. Eleganter Scaliger ἔσται.

828. ὑπόβλητον, fallax, subdolum.

830. λάβοις. An legendum λάκοις?

831. οἶδα γάρ σε. Planissime assentior Viro docto emendenti
οἶδα γάρ με ταῦτα μὴ πείθων.

834. δυσυχεῖν. Sensus postulare videtur δυσνοιῖν.

- 838 Ἦ σ' εἰς τὰ σωτῆ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ; 835
 Οι. Ἐμοὶ μὲν ἐστ' ἡδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
 Πείθειν οἶός τ' εἶ, μήτε τέσδε τῆς πέλας.
 Κρ. ὦ δύσμορ', ἐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας Φανῇ
 Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρῃ τρέφῃ;
 Οι. Γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' ἐδὲν οἶδ' ἐγὼ 840
 Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
 Κρ. Χωρὶς τὸ, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ, καίρια.
 Οι. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
 Κρ. Οὐ δῆθ'. ὅτῳ γὰρ νῆς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.
 Οι. Ἀπελθ'. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε· μηδὲ με 845
 Φύλασθ' ἐφορμῶν ἐνταὶ χρὴ ναίειν ἐμέ.
 Κρ. Μαρτύρομαι τέσδ', ἐ σέ· πρὸς δὲ τῆς φίλης,
 Οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματ', ἵν' σ' ἔλω ποτέ.
 Οι. Τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βία;

838. ὦ δύσμορ'] ὡς δύσμορ' Turneb.

847. πρὸς δὲ] πρὸς γὰρ Br. e Codd.

842. καὶ τὸ] καὶ τὰ Ald. Turneb. καὶ τὸ
τὰ Br. ex Toupilii emendatione.

B. T.

839. λῦμα τῷ γήρῃ, opprobrium senectutis. Sic ὁ κάδαρμ' Εὐριπίδῃ in Schol. ad Orest. 554.

842. καὶ τὸ, καίρια. Elegantem lectionem conservavit Suidas v. χωρὶς, Gatakeri Adversar. cap. i. merito comprobata. Vulgo καὶ τὰ καίρια.

846. ἐφορμῶν. Malim: ἀφορμῶν, abducens a loco ubi vivere mi oportet.

847. Nonnunquam, in magnis animorum commotionibus, orationem imperfectam relinquunt poetae; ut Quos ego—Virgil. Æneid. i. Vid. et OEd. Tyr. 333. et 438. Hoc si hic secutus est Auctor, scripsisse eum conjecerim:

Μαρτύρομαι τέσδ', ἐ σέ, πρὸς γὰρ τοὺς φίλους

Οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματ'· ἥν δ' ἔλω ποτέ——

- Κρ. Ἡ μὴν σὺ κᾶνδ' τῶνδε λυπηθεὶς ἔση. 850
- Οι. Ποίῳ σὺ ἔργῳ τῆτ' ἀπειλήσας ἔχεις ;
- Κρ. Παῖδσιν δυοῖν σοι τὴν μὲν δρετίως ἐγὼ
Ξυαρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄζω τάχα.
- Οι. ὦ μοι.
- Κρ. Τάχ' ἔχεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε. 855
- Οι. Τὴν παῖδ' ἔχεις μὲ ;
- Κρ. Τήνδ' γ' ἔμακρ' χρόνῳ.
- Οι. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ' ; ἢ πορρώσετε ;
Κἄκ' ἐξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός ;
- Χο. Χώρει, ξέν', ἔξω θάσσον· ἔτε γὰρ παρ' νῦν 860
Δίκαια πράσσεις, ἔθ' ἂν πορώδεν εἰργασαί.
- Κρ. Τμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
Ἀκασον, εἰ θέλῃσαι μὴ πορεύεσθαι.
- Αν. Ὅι μοι τάλαινα, ποῖ φύγω ; ποίαν λάβω
Θεῶν ἄρησιν, ἢ βροτῶν ; 865
- Χο. Τί δράς, ξένε ;
- Κρ. Οὐχ ἀψομοῖ τῆδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
- Οι. ὦ γῆς ἀνακτες.
- Χο. ὦ ξέν', ἔ δίκαια δράς.
- Κρ. Δίκαια. 870
- Χο. Πῶς δίκαια ;
- Κρ. Τὰς ἐμὰς ἄγω.

854. ὦ μοι] Οἱ μοι Br.

861. ἔθ' α] ἔτε Br.

850. κᾶν τῶνδε. Malim: κᾶν τῶδε, *etiamsi te non abstulero*.
Scholiastes etiam τῶνδε hoc sensu interpretatur. Sed ea lectio in-
venustam ἀμφιβολίαν efficit.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Αν. Ἰὼ πόλις.

Χο. Τί δρᾶς, ὦ ξέν; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσσανον εἴ χερῶν.

875

Κρ. Εἴργυ.

Χο. Σὺ μὲν οὐ, τὰδ' ἐγὼ μωμένον.

Οι. Πόλει μάχῃ γάρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.

Χο. Οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

Κρ. Μέθες χερσὶν

880

Τὴν παῖδα θᾶσον.

Χο. Μὴ τίτῃσ' ἀ μὴ κρατεῖς.

Κρ. Χαλᾶν λέγω σοί.

Χο. Σοὶ δ' ἐγὼ γ' ὁδοιπορεῖν.

Προβᾶθ' ὦδε, βᾶτε, βᾶτ' ἐντόπιοι.

885

Πόλις ἐναίρει), πόλις ἐμὰ, αἰνέει.

Προβᾶτέ μ' ὦδε.

Ἰαμβοί.

Αν. Ἀφέλκομαι δύσηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

885. βᾶτε] ἐμβᾶτε Ald.
Ibid. ἐντόπιοι] ἐντοποι Br. [Vide
inf. ad v. 938.]

887. προβᾶτέ μ' ὦδε] προβᾶθ' ὦδε μὴ
Ald. προβᾶθ' ὦδ' ἐμοὶ Br.
888. Ἀφέλκομαι] Ἀφείλομαι Ald.

877. μωμένον. De hoc verbo vide Interpretes Hesychii ad v.
μώμεθα. Extat etiam in versu Epicharmi quem Xenophon in se-
cundo Memorab. citat.

878. πόλις. Optime venerandus Theologus, Zacharias Mudge,
versum hunc Choro tribuit; proximum vero Œdipo, qui tale ali-
quid eventurum Theseo antea prædixerat, v. 681. & seq.

- Οι. Πῦ, τέκνον, εἴ μοι ;
- Αν. Πρὸς βίαν πορδύομαι. 890
- Οι. Ὅρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.
- Αν. Ἀλλ' ἔδεν δένω.
- Κρ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς ;
- Οι. ὦ πάλας ἐγὼ, πάλας.
- Κρ. Οὐκὲν ποτ' ὅκ τέτιν γε μὴ σκήπῃροιν ἔτι 895
 Ὀδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
 Πατρίδα πε τὴν σὴν, καὶ φίλας, ὑφ' ὧν ἐγὼ
 Ταχθεῖς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὦν ὅμως,
 Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἶδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,
 Ὅθ' ἔνεκ' αὐτὸς αὐτὸν ἔτε νῦν καλὰ 900
 Δράς, ἔτε παρόθεν εἰργάσω βία φίλων,
 Ὅργῃ χάριν δὲς, ἥ σ' αἰεὶ λυμαίνει).
- Χο. Ἐπίχες αὐτῶ, ζεῖνε.
- Κρ. Μὴ ψάυειν λέγω.
- Χο. Οὗτοι σ' ἀφῆσω, τῶνδ' γ' ἐς ἐρημνός. 905
- Κρ. Καὶ μεῖζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
 Θήσεις· ἐφάφομαι γὰρ ἔ ταύταιν μόναιν.
- Χο. Ἀλλ' ἐς τί τρέψῃ ;
- Κρ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
- Χο. Δεινὸν λέγεις. 910
- Κρ. Ὡς τῷτο νῦν πεπράξῃ),
 Ἦν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.

896. Ὀδοιπορήσης] Ὀδοιπορήσεις Br. e
 Codd. B. T.

897. πατρίδα γε] πατρίδα Ald.

900. αὐτὸν] σαυτὸν Ald.

905. τῶνδ'] ταῖνδ' Br.

911. Ὡς τῷτο] τῷτο Ald.

906. ρύσιον, pretium, quod pro redimendo captivo solvitur.

- Οι. ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἥ σὺ γὰρ ψεύσεις ἐμῷ;
 Κρ. Αὐδῶ σωπαῖν.
 Οι. Μὴ γὰρ αἰδέεσθαι δαίμονες 915
 Θείην μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀράς ἐπὶ
 Ὅς μ', ὧ κάκιστε, φίλον ὄμμ' ὀπασάσας
 Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βία.
 Τοιγὰρ σε καὶ τὸν, καὶ γῆρος τὸ σὸν, θεῶν
 Ὅ πάντα λείψων ἥλιος δοίῃ βίον 920
 Τοιᾶτον οἷον καὶ μὲν γηράναι ποτέ.
 Κρ. Ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγγχώριοι;
 Οι. Ὁρῶσι καὶ μὲν καὶ σε καὶ φρονέω ὅτι
 Ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασιν σ' ἀμυνόμεαι.
 Κρ. Οὔτοι καθεξὼ θυμὸν, ἀλλ' ἄζω βία, 925
 Κεῖ μὲνός εἰμι, τίνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

Ἀντιστροφή.

- Οι. Ἰὼ τάλας.
 Χο. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκε, ξέν', εἰ
 Τάδε δοκεῖς τελεῖν.
 Κρ. Δοκῶ. 930
 Χο. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι νέμω πόλιν.

913. ψεύσεις] ψαύεις Ald.

916. τῆσδε γῆς] σοί γε τῆσδ' Br.

919. σὲ καὶ τὸν] σὲ τ' αὐτὸν Br.

926. βραδύς] βραχύς Turneb.

916. τῆσδε γῆς ἀράς. Optime editor Londinensis τῆσδε τῆς ἀράς.

926. βραδύς. Malim hoc præ βραχύς quod habet Turnebiana, et βαρὺς, quæ, ut ex Scholiasta discimus, antiqua varietas fuit.

931. νέμω, censeo, existimo. Sic εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις Trachin. 490. Hesychius: νέμω, νομίζω. Suidas: νέμω, νομιῶ, ipsum hunc locum statim citans. Conf. Electr. 151.

- Κρ. Τοῖς τι δικαίοις χ'ὼ βραχὺς νικᾷ μέγαν.
 Οι. Ἀκέειθ' οἷα φθίγῃ;
 Χο. Τά γ' ἔπλεῖ.
 Κρ. Ζῶς ταῦτ' ἀν' εἰδείῃ, σὺ δ' ἔ * * * 935
 Χο. Ἄρ' ἔχ' ὕβρις τάδ' ;
 Κρ. Ὑβρις ἀλλ' ἀνεκτία.
 Χο. Ἰὼ πάς λεώς· ἰὼ γὰς τε πρόμοι,
 Μόλετε ζῶ τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
 Περῶσι δῆτα. 940

ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΤΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ.

Τροχάιοι.

- Θη. Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τέργον; ἐκ τίνος φόβος ποτὲ
 Βαθυτέντα μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔχειτ' ἐναλίω θεῶ,
 Τῶδ' ὀπιζέτη Κολωνῶ; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν
 Οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θάσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

Ἰαμβοί.

- Οι. ὦ φίλτατ', (ἔγνων γὰρ τὸ παροφάνημά σε) 945

936. ἄρ' ἔχ' ἀλλ' ἔχ Br.

938. γὰς τι] γὰς Ald. Br.

940. περῶσι δῆτα] περῶσι δὲ Ald. περῶσιν
ἔδῃ Br.

943. ἴδω] εἰδῶ Br. c Codd. B. T.

932. βραχὺς, *tenuis*, *inops*: ut Eurip. Heraclid. 614. et σημεῖον
infra 1013.935. σὺ δ' οὐ. *Mutilum verbum non male suppleveris, legendo,*
σὺ δ' οὐκ, ἔργου πάρος.938. γὰς τε πρόμοι. *Elegantius ed. Ald. γὰς πρόμοι. Sic tamen*
*in strophā legendum ἔτροποι, ut Philoct. 215.*942. ἔχειτ', *inhibuistis, moram injecistis.*

Πέπονθα δὲνὰ τῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς δριτίως.

Θη. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

Οι. Κρέων ὁδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
Ἀποσάσας μετ' τὴν μόνην ξυωρίδα.

Θη. Πῶς εἶπας;

950

Οι. Οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

Θη. Οὐκὲν τίς ὥς τάχιστα παρὰ πόλιν μολών
Πρὸς τῆσδε βωμοῖς, πάντ' ἀναγκάσει λεῶν,

Ἄνιππον ἱππότῳ τε θυμάτων ἄπο,

Σπύδειν ἀπὸ ρυτῆρος, ἔνθα δίξομαι

955

Μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,

955. ἀπὸ] ἀπαι Turneb.

952. Locus prava distinctione mihi quidem laborare videtur. Non enim Theseum utrumque genus, ἀνίππους sc. et ἱππώτας, ad locum ubi coibant viæ, misisse verisimile est; sed pedestres copias ad se congregari iussisse, equitum opera ad longinquiora usum esse. Unde sic interpungo:

Πρὸς τῆσδε βωμοῖς πάντ' ἀναγκάσει λεῶν

Ἄνιπποι· ἱππότῳ τε θυμάτων ἄπο

Σπύδειν ἀπὸ ρυτῆρος, ἔνθα—

Πρὸς τοῖσδε βωμοῖς, ad bosce tumulos. Non enim aram semper significat βωμός, ut Suidam inspicienti patebit. Pindar. Olymp. vi. stroph. 4. Ζητὸς ἐπ' ἀεροτάτῳ βωμῷ.

Ἀναγκάσει pro ἀναγκάσει ἰλθεῖν. Hippocrates lib. de Articulis ρησ. 7. ἄνε ἀναγκάζειν τὸ ἄρθρον, Vid. et ἐρησ. 63. Conf. ad Antig. 1264.

955. ἀπὸ ρυτῆρος, effusus habenis, ut bene interpretatur Wesfelingius ad Diod. Sic. xix. 26. Adde Plutarchum in Dione, vol. i. p. 976, D. ὅτοι διαλάσαντες τὴν ὁδὸν ἵπποις ἀπὸ ρυτῆρος. Ἀπὸ ρυτῆρος, id est, χωρὶς ρυτῆρος. Sic Thucydides vi. 64. ἀπὸ τῶν ὅπλων, ubi Scholiafles: ἤγουν, χωρὶς ὅπλων. Philostratus vit. Apoll. lib. v. cap. 42. λέοντα ἡμέρον ἀπὸ ρυτῆρος ἤγί τις, ὥσπερ κύναι. Confer et Trachin. 393.

Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλωσ δ' ἐμῶ
 Ξένω γλῶμαι τῷδε, χειρωθεὶς βία;
 Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· τῆτον δ' ἐγὼ,
 Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον ἧς ὀδ' ἄξιος, 960
 Ἀτρωτον ἔμεθ' ἢ κ' ἂν ἐξ ἐμῆς χειρός·
 Νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τὰς νόμας εἰσῆλθ' ἔχων,
 Τῆτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἀρμοσθήσει).
 Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
 Κένας ἐναργεῖς δεῦρό μοι σῆσης ἄγων 965
 Ἐπεὶ δεδρακας ἔτ' ἐμᾶ καταξίως,
 Οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς, ἔτε σῆς χθονός,
 Ὅστις δίκαι' ἀσκήσας εἰσελθὼν πάλιν,
 Κἄνδ' νόμας κραύουσιν ἔδεν, εἴτ' ἀφείς
 Τὰ τῆσδε τ' γῆς κύρι', ὥδ' ἐπεισσεσὼν, 970
 Ἀγεις θ' ἂ χρήξεις, καὶ παρίσασαι βία.
 Καί μοι πόλιν κέανδρον ἢ δέλην τινα
 Ἐδοξας εἶναι, καὶ μ' ἴσον τῷ μηδενί.

957. ἐμῶ] ἐγὼ Br. e Codd. B. T.

962. ὥσπερ] ὥσπερ Br.

965. δεῦρό μοι] δεῦρ' ἐμοὶ Br.

970. τῆσδε τῆς] τῆσδε Ald.

973. καὶ μ' κἄμ' Br. e Codd. B. T.

Pro ἀπὸ edd. Turneb. et Steph. ἀπα, quod, utpote antiquior forma vocis, non temere ab Heathio rejiciendum fuit: vid. Homer. Iliad. λ'. 663. Æschyl. Agam. 901.

962. ὥσπερ. Legendum ὥσπερ, iisdem legibus, quibus buc venit: i. e. quandoquidem sub amici specie venit, non pro hoste habetur.

971. παρίσασαι, in ditionem tuam, vel potestatem redigis. Exemplum dat Suidas ex Arriano. Herodotus iii. 45. ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτια παραστήσασθαι. Thucydides i. 98. πολιορκία παρίσταντο. Ed. Steph. παρίσασαι.

- Καίτοι σε Θῆβαι γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
 Οὐ γὰρ Φιλῶσιν ἄνδρας ἐκδίκας τρέφειν. 975
 Οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσσαι, εἰ πυθοίαιτο
 Συλῶντα τὰ μὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βία,
 Ἄγοντα Φωτῶν ἀθλίων ἱκτῆρια.
 Οὐκ ἐν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
 Οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα, 980
 Ἄνευ γε τῆς κραίνοντος (ὅστις ἦν) χθονός,
 Οὐθ' εἴλκον, ἔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιστάμεν
 Ξεῖνον παρ' ἀσπίς ὡς διαπαιδαῖναι χρεῶν.
 Σὺ δ' ἄλλαν ἐκ ἔσαν αἰαχύνεις πόλιν
 Τὴν αὐτὸς αὐτῷ· καὶ σ' ὁ πλεθύνων χρόνος 985
 Γέρονθ' ὁμῶς τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 Εἶπον μὲν ἔν καὶ παρῶθεν, ἐνέπω δὲ νῦν,
 Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινα,
 Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τ' χώρας θελείς
 Εἶναι βία πε καὶ ἐκὼν· ἔ ταῦτά σοι 990
 Τῷ νῶ θ' ὁμοίως καὶ πρὸ τῆς γλώσσης λέγω.
 Χο. Ὅρα' ἴν' ἦκεις, ὦ ξέν; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
 Φαίνη δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.
 Κρ. Ἐγὼ ἔτ' ἄνδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
 Ὡς τέκνον Αἰγέως, οὐτ' ἄεθλον, ὡς σὺ φῆς, 995
 Τῶν γον τόδ' ἐξέπραξα· γινώσκων δ' ὅτι

979. ἐπεμβαίνων] ἐπιβαίνων Ald.

983. ξεῖνον] ξένον Br.

985. πλεθύνων] πληθύνων Ald. Br.

996. τόδ' τόν Ald.

985. πλεθύνων. Idem valet quod μακρὸς χρόνος supra v. 7. i. e. longæuitas.

996. γινώσκων, reputans, existimans.

Οὐδείς ποτ' αὐτὰς τῶν ἐμῶν ἀν' ἐμπέσοι

Ζῆλος ξυαίμων, ὥς' ἐμᾶ τρέφειν βία.

Ἦδειν δ' ὅθ' ἔνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον

Κάναγνον εἰ δεξαίαιτ', εἰδ' ὅτω γάμοι

1000

Ξιωνόντες δρέθησαν ἀνόσοι τέκνων.

Τοιᾶτον αὐτοῖς Ἄρεος εὖβελον πάγον

Ἐγὼ ξυηῆδεν χθόνιον ὄνθ', ὃς ἐκ ἐᾶ

Τοιᾶσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμᾶ ναίειν πόλιν.

ᾧ, πῶσιν ἰχθῶν, τῇδ' ἐχειρέμην ἄγαν.

1005

Καὶ ταῦτ' ἀν' ἐκ' ἐπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς

Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἤρατο καὶ τῷ μῶ ἡρό.

Ἄνθ' ὧν πεπονθὼς ἡΐσιου τάδ' ἀντιδρᾶν.

“Θυμᾶ γὰρ εἰδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο πλὴν

“Θανεῖν· θανόντων δ' εἰδὲν ἄλγος ἄπληται.

1010

Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἀν' θέλης· ἐπεὶ

Ἐρημία με, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω,

Σμικρὸν πῆησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,

Καὶ τηλικόσδ' ὧν, ἀντιδρᾶν περᾶσομαι.

Οἱ. ᾧ λῆμ' ἀναιδεις, τῶ κατ' ἐρίζειν δοκεῖς;

1015

Πότερον ἐμᾶ γέροντος, ἢ σαυτῶ, τόδε;

997. αὐτὰς] αὐτοῖς Br.

999. ἡδεν] ἡδη Ald. Br.

1003. ξυηῆδεν] ξυηῆδη Br.

1009. εἰδὲν γῆρας ἐστὶν ἄλλο] εἰδὲν ἐστὶ γῆρας ἄλλο Br. e Cod. A.

1012. καὶ δίκαι'] καὶ δίκαι' F. 1. 2.

1001. τέκνων. Constructionem non satis expedit, legendumque suspicor τοκέων, ut πόλειω supra v. 772. et Æschyl. Sept. Theb. 2. φόνως infra 1426. Γάμοι τέκνων essent nuptiæ cum liberis contractæ, ut si Œdipus Antigonen matrimonio duxisset. Nisi malis τέκνοις.

1003. χθόνιον, i. e. ἰγχωρίον vel αὐτόχθονα. Apollon. Rhod. ii. 506. χθονίης—νύμφαις, ubi Scholiastes ἰγχωρίαις. Vide et Aj. 202. et Hesychium ibi laudatum.

Ὅσας φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ συμφορὰς
 Τοῦ σοῦ διῆκας σόματος, αἷς ἐγὼ τάλας
 Ἦνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν ἔτῳ φίλον,
 Τάχ' ἂν τι μιλύεσιν εἰς γένος πάλας. 1020
 Ἐπεὶ κατ' αὐτὸν γ' ἐκ ἂν ἐξέδροις ἐμοὶ
 Ἀμαρτίας ὄνειδος εἶδεν, ἀνδ' ὅττι
 Τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τὲς ἐμέας θ' ἡμάρτανον.
 Ἐπεὶ δίδασκον, εἴτι θεσφατον πατρὶ
 Χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥς τε πρὸς παίδων θανεῖν, 1025
 Πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;
 Ὃς οὔτε βλάσας πῶ ἡμεθελίς πατρός,
 Οὐ μητρὸς ἔχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦν.
 Εἰ δ' αὖ φανείς δύστηνος, ὡς ἐγὼ φάνην,
 Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, ἔκ κατέκτανον, 1030
 Μηδὲν ξυνιείς ὦν ἔδρων, εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 Πῶς γ' ἂν τὸν ἄκων πρᾶγμα ἂν εἰκότως ψέγοις;
 Μητρὸς δέ, τλήμων, ἐκ ἐπαιχλύνῃ γάμους,
 Οὔσης ὁμαίμης σῆς, μὴ ἀναγκάζων λέγειν;
 Οἷς ἐρῶ τάχ' οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 1035
 Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον σόμα.
 Ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτιν, ὦ μοι μοι κακῶν,
 Οὐκ εἰδὼτ' οὐκ εἰδυῖα καὶ τεκοῦσά με,
 Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
 Ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἐξοῖδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ 1040

1027. οὔτε] οὐ τι Br.
 Ibid. πῶ] πῶς Ald.

1028. ἔχον] εἶχον Ald. Br.
 1040. ἐν γὰρ] ἐν γ' ἄρ' Br.

1032. ἄκων πρᾶγμα. Conf. supra v. 243. CEd. Tyr. 1261.
 1036. σόμα, sermonem. Vid. supra v. 130. Aj. 1129.

Κεῖνῃ τε Τραῦτα δυσομεῖν· ἐγὼ δὲ νιν
 Ἄκων ἔγρημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 Ἀλλ' οὐ γὰρ οὗτ' ἐν πίσδ' ἀκέστομαι κακὸς
 Γάμοισιν, οὔθ' οὐς αἰὲν ἐμφέρεῖς σύ μοι
 Φόνους πατρώας ἐχονειδίζων πικρῶς. 1045
 Ἐν γάρ μ' ἄμεψαι μῦνον ὦν σ' ἀνισορῶ
 Εἴ τις σέ τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 Κτεῖνοι παρασᾶς, πότερα πωλημένοι ἂν εἰ
 Πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι ἂν εὐθέως;
 Δοκῶ μὲν, ἔπερ ζῆν Φιλῆς, τὸν αἴτιον 1050
 Τίνοι ἂν, οὐδὲ τούνδικον πεδωλέποις.
 Τοιαῦτα μέντοι καὶ τὸς εἰσέβην κακὰ,
 Θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρός
 Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 Σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1055
 Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,
 Τοιαῦτ' ὀνειδίσεις με τῶνδ' ἐναντίον.
 Καί σοι τὸ Θεσέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
 Καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατώκηνται καλῶς.
 Καὶ θ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ, τοῦδ' ἐκλανθάνη, 1060
 Ὅθ' ἔνεκ' εἴ τις γῆ θεὸς ὀπίσταιται
 Τιμαῖς σεβίζειν, ἥδ' ἐτᾷδ' ὑπερφέρει,
 Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτιν γέροντ' ἐμὲ

1041. δυσομεῖν] δυσομεῖν Ald. Tur-
neb. δυσομεῖν Br.

Ibid. ἥδε] εἰ δὲ Ald.

Ibid. τοῦδ'] τοῦδ' Br. e Cod. A.

1062. τιμαῖς] τιμαῖ; Ald. Turneb.

1041. δυσομεῖν. Canteri conjectura est, licet ita jam antea dedisset ed. Flor. Vulgo δυσομεῖν, quod nullum hic locum habet.

1055. ἅπαν καλὸν Λέγειν νομίζων, existimans quidvis dictu honestum esset.

- Αὐτόν τε χειροῦ, τὰς κόρας τ' οἶχη λαβῶν.
 Ἄνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμροὶ 1065
 Καλῶν ἱκνούμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς
 Ἐλθεῖν ἀρωγὰς ζυμμάχας· ἵν' ἐκμάθῃς
 Οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρενέται πόλις.
 Χο. Ὁ ξείνος, ὦ ἄναξ, χρηστός· αἱ δὲ ζυμφοραὶ 1070
 Αὐτοῦ πανάλλεως, ἄξια δ' ἀμυνάθην.
 Θη. Ἄλλος λόγων· ὥς οἱ μὲν ἐξηρασμένοι
 Σπένδουσιν, ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἔσαμψ.
 Κρ. Τί δ' ἄμαυρῶ φωτὶ πρὸς ἄσπερος ποιεῖν;
 Θη. Ὀδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δὲ με 1075
 Χωρεῖν· ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχῃς
 Τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
 Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φύλασθιν, εἴδεν δέ τι ποιεῖν.
 Ἄλλοι γὰρ οἱ σπένδοντες, οὐς εἰ μήποτε
 Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπ' ὀχωνται θεοῖς.
 Ἄλλ' ἐξυφηνοῦ· γινῶθι δ' ὥς ἔχων ἔχη, 1080
 Καί σ' εἴλε θνητῶνθ' ἡ τύχη· “ τὰ γὰρ δόλω
 “ Τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' ἐχὶ σώζεται.
 Κἔκ ἄλλον ἔχεις εἰς τόδ'· ὥς ἔξοιδά σε
 Οὐ ψιλόν, οὐδ' ἄσκειον ἐς τοσὴνδ' ὕβριν

1064. τὴ χειρὶ] τ' ἱερίῃ Br.

1069. ζυμφοραὶ] συμφοραὶ Br. e 3 Codd.

1073. ἀμαυρῶ] ἀφανρῶ Br.

1074. δὲ με] δ' ἐμοὶ Br.

1079. ἐπιύχονται] ἐπιεύχονται F. 2 ἐπιεύχονται Br.

1083. τὸδ'] τὰδ' Br. e Codd. B. T.

1064. αὐτόν τε χειρὶ. Malim in imperfecto; αὐτόν τ' ἱερίῃ.

1067. ἀρωγούς. Legere potest, si quis homœoteleuton vitandum putat, ἀρωγὰς ab ἀρωγῇ. Vid. ad CEd. Tyr. 1279.

1079. ἐπιεύχονται, insultent, irrideant. Nunquam fiet, ut terræ bu-
jusce diis irrideant.

- Ἦκοντα τόλμης τῆς παρεξώσης τανῦν 1085
 Ἀλλ' ἔαδ' ὅτῳ σὺ πικρὸς ὦν ἔδρας τάδε·
 Ἀ δέ μ' ἀθρήσῃ, μηδὲ τλώδῃ τλὴν πόλιν
 Ἐνὸς παιήσῃ φωτὸς ἀδινεστέρα.
 Νοεῖς τι τέτων, ἢ μάτῳ τανῦν τέ σσι
 Δοκεῖ λελέχθαι, χ' ὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ; 1090
 Κρ. Οὐδέν σὺ μεμπτόν ἐνθάδ' ὦν ἐρεῖς ἐμοί.
 Οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἀ χρὴ ποιεῖν.
 Θη. Χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπυς,
 Ἐκηλος αὐτῷ μίμνε, πικρῶς ὅτι,
 Ἦν μὴ θάνα' γὰρ πέσσειν, ἔχῃ παύσομαι 1095
 Πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον γήσω τέκνων.
 Οι. Ὀναίω, Θησεῦ, τοῦ τε γυναιὸς χάριν,
 Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκης προμηθείας.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

- Χο. Εἶην ὅθι δαΐων
 Ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφᾷ 1100

1086. τάδε] τόδε Ald.

1094. πικρῶς] πικρῶς Ald.

1100. ἐπιστροφή in re bellica dicitur, quoties exercitus vel cohors, conversione facta, versus hostem fertur. Plutarchus in Timoleonte: σικρῶς ἐξ ἐπιστροφῆς ποιεῖσθαι τὰς ἐπιλάσεις, vol. i. p. 249, D. Sic Trachin. 575. χ' ὃ Ζηνὸς εὐδὺς παῖς ἐπιστρέφας. Proprie igitur hic adhibetur ubi sermo est de Creontis satellitibus, quibus pugnaturis, ex fuga se convertere necesse erat. Confer Thucyd. ii. 90, 91.

1101 Τὸν χαλκοδόαν Ἄρη
 Μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
 ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς·
 Οὐ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
 νένται τέλη 1105
 Θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
 Κληῖς ἔπ' ἑλώσα βέβακεν
 Προσώλων Εὐμολπιδᾶν
 Ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
 Θησέα καὶ τὰς δισόλκας 1110
 Ἀδμήτας ἀδελφάς
 Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξεν βοᾷ
 Τέσδ' ἀνὰ χώρας.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἡ πα τὸν ἐφέσπερον
 Πέτρεας νιφάδος πελῶ- 1115
 σ' Οἰάτιδος ἐκ νομῆ,

1104. σεμναὶ] σεμνά Br.

1107. κληῖς] κλῆς Br.

Ibid. βέβακεν] βίβακε Br.

1109. ἐγρεμάχαν] ἐρεμάταν Ald.

1111. ἀδελφάς] ἀδελφεάς Ald.

1102. Πυθίαις. Intelligendus pagus Atticæ Πύθιον dictus, quem Strabo ex Philochoro Megaricæ ditionis terminum fuisse tradit p. 392, C. Eiusdem meminit Suidas v. Παράλων. Aliud est Πύθιον Apollinis templum sub Acropoli.—Plato p. 322, B.

1114. In τὸν ἐφέσπερον subaudi χρόνον, et vid. ad Electr. 1081.

1115. Legendum πέτρεας νιφάδας accus. plur. Πίτραι νιφάδες forte sunt Cithæron, ut Eurip. Bacch. 660.

1116. Οἰάτιδος. Negat Hesychius convenire hic pagum Οἶον dictum; οὐ γὰρ ἐγγὺς εἶναι, non enim satis propinquum esse. De quo

Πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις
 Φώγοντες ἀμίλλαις;
 Ἄλώσεται δεινός γ' ὁ πρῶτος
 χώρων Ἄρης,

1120

Δεινὰ δὲ Θησεῖδαν ἀκμά.
 Πᾶς γ' ἄσπράππει χαλινός,
 Πᾶσαι δ' ὀρμαῖται κατ' ἀμ-
 πυκτήρια Φάλαρα πάλων
 Ἀμβασίς, οἱ τὰν ἱππίαν

1125

1119. δεινός γ'] δεινός Ald. Br. omīssa distinctione post ἄλώσεται.

dubitari non potest, si is pagus in insula Cēa, cujus meminit Pto-
 lemæus, situs est. Mentio quidem pagi ejus apud Suidam v. Οἴη-
 διν, sed nihil inde de situ ejus discimus. Urbis in Laconia, Οἴητι-
 δς; dictæ, meminit Pausan. in Arcad. p. 625.

Idem Hefychius Οἰάτιδος οὐibus *depaſſæ* exponit, consentiente
 Eustathio in Iliad. p. 1225. ubi sic: ἀπὸ δὲ τῶν οἴων καὶ οἰάτιδος νο-
 μῷ μέμνηται τις παλαιός, τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου. Nec ad-
 versatur analogia, siquidem recte Clisthenes ille apud Herodotum
 ex ὕς, ὄνος, χοῖρος, formaverit Ὑάται, Ὀσιάται, Χοιριάται, lib. v. 68.
 Suidas: Οἰάτιον κρίας, τὸ προβάτειον. Ab ὅις fuit οἶα οὐίε, (quæ vox
 habetur Apollon. Rhod. ii. 139. et alibi) inde οἶατις. Νομός regio
 fœminini generis est.

1123. Constructio videtur esse πᾶσα δὲ πάλων ἀμβασίς ὀρμαῖται
 κατ' ἀμπυκτήρια Φάλαρα.

Πᾶσα πάλων ἀμβασίς, *omnis equitatus, omnis numerus ἀναβατῶν.*
 Nam ne de equis ipsis interpretemur, sequens clausula facit οἱ τὰν
 ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάνας, quod de equis dici absurdum foret.

Κατ' ἀμπυκτήρια Φάλαρα. Proprie vertendum foret, *prope phalerata*
capitis amicuła: sed *prope* hoc in loco Litotes est pro, *cum*.

Ἀμπυκτήρια. Sic Æschyl. Sept. c. Theb. 467.

Ἴππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἱμβριμωμένας.

Vide et Eurip. Supp. 588. Helen. 1587.

Τιμῶσιν Ἀθάναν,
 Καὶ τὸν πόντιον Γαῖόχορον
 Ῥέας Φίλον υἱόν.

Στροφή β'.

Ἐρδῶσιν, ἢ μέλλουσιν; ὥς
 Προμνήπαι τί μοι 1130
 Γνώμα, τάχ' ἂν δώσιν
 Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὐ-
 ρῶσαν πρὸς αὐτομαίμων πάθῃ.
 Τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἡμαρ.
 Μάντις εἴμ' ἐοθλῶν ἀγώνων. 1135
 Εἴθ' ἀελλαία ταχύ-
 ῥωσος πελειᾶς
 Αἰθερίας νεφέλας
 Κῦρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
 Θεωρήσασαι τῆμόν ὄμμα. 1140

1133. αὐτομαίμων] ὁμαίμων Br.

1134. ἡμαρ] ἄμαρ Ald. Br.

1131. ἂν δώσιν. Margo Turnebianæ ἰνδῶσιν, quod esset *dedere*, sicut etiam ἰνδιδόναι χωρίον vel πόλιν non raro dicunt. Recepissem igitur, nisi animo incidisset dubitatio, annon praeftaret ἀνδῶσιν una voce pro ἀναδῶσιν, *reddituros*, sc. Thebanos.

1140. Θεωρήσασα. Malebat Canterus θεωρήσει, quod non videtur mihi recipere constructio. Nam si ὄμμα, ut in hac lectione, pro nominativo habetur, nihil relinquitur a quo pendere possit genitivus ἀγώνων. Mihi multo potius videtur:

Θεωρήσας ἄκοσμον ὄμμα.

Contemplans invenustum et immundum praelii spectaculum.

Ἀντιστροφὴ β'.

ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν,

Πανλόπτε, πόροισ

Γᾶς τᾶσδε δαμέχοις

Ἐπνικίῳ δένει τὸν εὖ-

αχρον τελειῶσαι δὴ λόχον·

1145

Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθήνα.

Καὶ τὸν ἀγρόταν Ἀπόλλω,

Καὶ κασιγνήταν πυκνο-

σίκτων ὀπαδὸν

Ὀκυπόδων ἐλάφω,

1150

Στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς

Μολεῖν γὰρ τᾶδε καὶ πολίταις.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΘΗΣΕΥΣ,
ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰαμβοί.

Χο. ὦ ξῖν' ἀλήτα, τῷ σκοπῷ μὴ οὐκ ἐρεῖς

ὥς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γ' εἰσορῶ

Τάσδ' ἄσπον αὖθις ὧδε προπολεμμένας.

1155

Οι. Πῶ, πῶ; τί φῆς; πῶς εἶπας;

1141. ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν] ἰὼ
Ζεῦ πάνταρχε θεῶν Ald. ἰὼ
θεῶν παντάρχα Ζεῦ Br.1145. τελειῶσαι δὴ] τελειῶσαι Ald. τι-
λειῶσαι Br.1151. ἀρωγὰς, *auxilia*. Vid. ad CEd. Tyr. 1279. Bene ita ex-
hibet Aldina cum Turnebiana: Stephanus contra ἀρωγᾶς.

1154. ψευδόμαντις. Subaudi ἐρί.

- Αν. ὦ πάτερ, πάτερ,
 Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
 Δοίῃ, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμφαντά σοι;
 Οι. ὦ τέκνον, ἦ πάρεςον; 1160
 Αν. Αἶδε γὰρ χεῖρες
 Θησέως ἔσωσαν, Φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
 Οι. Προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμᾶ
 Ἐλπιῶδ' ἐν ἡζῆν σῶμα βασιάσῃ δότε.
 Αν. Αἰτεῖς ἂν τεύξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις. 1165
 Οι. Ποῦ δῆτα, ποῦ ἔσον;
 Αν. Αἶδ' ὅμῃ πελάζομεν.
 Οι. ὦ φίλτατ' ἔρνη.
 Αν. Τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
 Οι. ὦ σκῆπτρα φωτός. 1170
 Αν. Δυσμόρῃ τε δύσμορα.
 Οι. Ἐχῶ τὰ φίλτατ'· ἐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
 Θανῶν ἂν εἴην, σφῶν παρεσώσαιν ἐμοί.
 Ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλεῖρον ἀμφὶ δεξιόν,
 Ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον 1175

1157. πάτερ 2ndo] ὦ πάτερ Ald.

1171. τί] γὰρ Br.

1174. ἀμφὶ δεξιόν] ἀμφιδέξιον Br.

1175. ἐμφῦτε] ἐμφῦσα Turneb.

Ibid. κἀναπαύσατον] κἀναπαύσεται Ald.

1164. βασιάσαι, *contingere, contrectare*. Vide ad Electr. 911.1165. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις, i. e. *gratiam petis, quam ipsæ ultro præstare cupidissimæ sumus*.

1171. δυσμόρου τε. Legendum cum editore Londinenſi δυσμόρου γε.

1175. κἀναπαύσατον. Activum pro passivo. Sic παῖς μάχης Hesiod. Asp. 449. παῖς τοῦ λόγου Aristoph. Ran. 588. Conf. ad Œd. Tyr. 155.

Τοῦ πρόθ' ἐρήμῃ τοῦ τε δυσήνῃ πλάνῃ.
Καί μοι τὰ πρᾶχθέντ' ἔπαθ' ὡς βράχισ', ἐπεὶ
Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκῆ λόγος.

Αν. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τῷδε χρὴ κλύειν, πατέρ.

Καὶ σοίγε τῆργον τῆμόν ἔσαι δὴ βραχύ. 1180

Οι. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές,
Τέκν' εἰ φανέντ' ἀελπτα μηκύνω λόγον.

Ἐπίσταμαι γὰρ τίωδε σὴν ἐς τάσδ' ἐμοὶ
Τέρψιν παρ' ἄλλῃ μηδενὸς πεφασμένῃ.

Σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν. 1185

Καὶ σοι θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,

Αὐτῶ τε καὶ γῇ τῇδ'. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβές

Μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγὼ,

Καὶ τῆπεικῆς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσμεῖν.

Εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε. 1190

1180. σοίγε] σοίτε Ald.

Ibid. ἔσαι δὴ] ἔσαι Ald. ὡς ἔσαι Br.

1182. εἰ φανέντ'] ἐμφανέντ' Ald.

Turneb. sed εἰ φανέντ' F. 2.

Br. e Codd. B. T.

1183. τάσδ' ἐμοὶ] τάδε μοι Ald. τάς δ' ἐμοὶ Br.

1181. πρὸς τὸ λιπαρές. Sic εἰ φοβῶ πρὸς τῷτο Trachin. 1227. Confer et Eurip. Helen. 464, 5.

1182. εἰ φανέντ'. Optimam hanc lectionem Scholiastæ debemus: nam MSS. vulgatam ἐμφανέντ' habuisse videntur. Quoad constructionem, recte H. Stephānus τέκνα φανέντα ἀελπτα pro τέκνων φανέντων ἀίλπτων, accusativum utique pro genitivo, positum putat. Exemplum si quæris, dabit N. Forsterus Indice in Plat. v. Accusativus. Vide et Œd. Tyr. 100. Eurip. Ion. 984. Alii, ut Kuhnius in Indice ad Ælian. Var. Hist. nominativum potius vocant. Conf. Gregor. de Dialecto Attica sect. 35.

1183. τῇδε σὴν. Omnino legendum τῇδε τῇ.

1185. νιν, eas: pluraliter. Vide ad Electr. 626.

- ἔχω γὰρ ἀ΄ ἔχω διὰ σέ, καὶ ἄλλον βροτῶν.
 Καί μοι χέρ', ὧ ἵναξ, δεξιὰν ὄρεζον, ὡς
 Ψαύσω, Φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
 Καίτοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς
 Θιγείν θελήσαιμ' ἀνδρὸς ὧ τις οὐκ ἐνι 1195
 Κηλὶς κακῶν ζυνοίκος; οὐκ ἔγωγέ σε.
 Οὐδ' ἔν ἑάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
 Μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
 Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· καὶ τὰ λοιπά με
 Μέλα δικάως, ὥσπερ ἐς τὸδ' ἡμέρας. 1200
- Θη. Οὐτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθ' πλέον,
 Τέκνοισι τερφθεῖς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
 Οὐδ' εἰ πρὸ τῆ' μοῦ πρῆλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
 Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τέτων ἔχει.
 Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον περδάζομεν 1205
 Λαμπρὸν πιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμυροῖς.
 Δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ ὥμοσ' οὐκ ἐφ' εὐσάμην
 Οὐδὲν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
 Ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
 Χ' ὥπως ἄγων μὴ ἔτος ἡρέθῃ, τί δέῃ 1210

1194. καίτοι τί] καίτοι τε Ald.

Ibid. τί δέῃ] τί δαῖ μάτην Ald. Br.

1210. ἄγων μὲν ἔτος] μὲν ἄγων ἔτος
Ald. μὲν δ' ἄγων Br.

1194. ἄθλιος, *infelix*: per Euphemismum pro *impurus*, *piaculo inquinatus*. Similis Herculi cura ne Thefeum contaminaret apud Eurip. Herc. Fur.

1197. ἐδ' οὖν ἰάσω. Malim οὐδ' οὖν σ' ἰάσω, nempe, θιγείν ἐμοῦ. Non finam te meum corpus attingere. Hinc mox ait: σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, *salve mihi, eo in loco ubi nunc consistis*.

1210. ἄγων—ἡρέθῃ, *certamen profligatum est*. Sic Plutarchus συγ-

Κομπῆν, ἃ γ' εἶση καὺτὸς ἐκ ταύταιν ζυῶν;
 Λόγον δ', ὃς ἐμπέπτωκεν δρτίως ἐμοὶ
 Στείχοντι δέῃρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐπεὶ
 Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος ᾗ θαυμάσαι,
 “ Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδέν' ἀνθρώπων χρεῶν. 1215

Οἱ. Τί δ' ἐστὶ, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
 Ὡς μὴ εἰδὸτ' αὐτὸν μηδὲν ὦν σὺ πωθάνῃ.

Θη. Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
 Οὐκ ὄντα, συγγενῇ δέ, παρ᾽ αὐτῷ πῶς
 Βαμῶ κατ' ἡδὺ τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ 1220
 Θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὠρμώμην ἐγώ.

Οἱ. Ποδαπὸν; τί παρὰ τὴν πόλιν τῷ θακῆματι;

Θη. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν σοὶ γὰρ, ὡς λέγασί μοι,
 Βραχύν τιν' αὐτῇ μῦθον, οὐκ ὄγκος πλέον.

Οἱ. Ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου. 1225

Θη. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόν-

1215. οὐδέν' ἀνθρώπων] οὐδέν' ἀνθρώπων-
 πον Br.

1224. πλέον] πλέον Br. e Codd.

σηκῶς τὸν Μιδριδατικὸν πόλεμον, vol. i. p. 432, A. Idem συναρρήσων τὴν
 πολιορκίαν, ibid. p. 574, E. Vide et ad Eurip. Phœniff. 530.

1212. λόγον. Stephanus, constructioni prospiciens, legendum
 putat λόγου. Vulgatam tamen tueri videtur ἐν μὲν πρῶτά σοι μομ-
 φὴν ἔχω Eurip. Orest. 1075. Conf. Trachin. 342.

1215. οὐδέν' ἀνθρώπων. Optime Suidas ἐδέν, v. πρᾶγος. Quan-
 quam neque sic versus integer est. Legendum enim ἀνθρώπων. χρεῶν
 δὲ ἀνθρώπων [όντα] ἀτίζειν οὐδέν' πρᾶγος, oportet hominem natum nul-
 lum negotium contemnere.

1225. σμικροῦ λόγου. Herodotus i. 120. λόγος ἐδένος γινόμεθα πρὸς
 Περσίων. Idem iii. 4. ἴοντα—λόγου ἐ σμικροῦ. Vid. et cap. 139.

1226. μολόντ'. Malim μόνον τ', et duntaxat.

- τ' αἰτῆν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
- Οἱ. Τίς δ' ἦτ' ἂν εἴη τίνδ' ὁ προσθακὼν ἔδραν;
- Θη. Ὅρα κατ' Ἄργος ἔτις ὑμῖν ἐλθενῆς
ἔδρ', ὅστις ἂν σε τοῦτο προαχρήζοι τυχεῖν. 1230
- Οἱ. ὦ φίλτατ', ἴσχεις ἔπερ εἰ.
- Θη. Τί δ' ἐσί σοι;
- Οἱ. Μή με δεηθῆς.
- Θη. Πράγματος ποίῃς; λέγε.
- Οἱ. Ἐξοιδ' ἀκέων τῶνδ', ὅς ἐδρ' ὁ προστάτης. 1235
- Θη. Καὶ τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;
- Οἱ. Πᾶσις ἔμους, ὦ ἄναξ, συγνός, ἔ' λόγων ἐγὼ
Ἄλγισ' ἂν ἀνδρῶν ἐξαναχόιμην κλύων.
- Θη. Τί δ'; οὐκ ἀκέειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν ἂ μὴ
Χρήζεις; τί σοι τῶτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν; 1240
- Οἱ. Ἐχθιστον, ὦ ἄναξ, φθέγμα τῶθ' ἦκει πατρί.
Καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλης τῶδ' εἰκάθειν.
- Θη. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει,
Μή μοι πρόνοι' ἦ τῶ θεῷ φυλακτέα.
- Αν. Πάτερ, πιθεῖ μοι, καὶ νέα παραινέσω. 1245

1227. ἀπελθεῖν] ἀπελθεῖν τ' Br. ex 1236. ὅν γ' ἐγὼ] ὅν ἂν ἐγὼ Br. qui et
Heathii emendatione.

1231. ἴσχεις] ἐπίσχεις Ald. Turn. Br. 1244. μοί] σοί Br. e 3 Codd.

1228. τίνδ'—ἔδραν, *hana sessionem*. Constructio eadem est quæ
in γονυπετιῆς ἔδρας προσπιτνῶ σε, Eurip. Phœniss. 304.

1231. ἴσχεις. Ita cl. Burtonus ex ed. Flor. Reliquæ omnes
ἐπίσχεις.

1235. προστάτης, *supplex*, *inictus*. Raro hac potestate invenias.
Habet tamen Noster infra v. 1343. Idem λιπαρεῖ προὔστη χερσὶ
Electr. 1396.

Τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
 Χάριν παρῶν, τῷ θεῷ θ' ἂν βέλετα.
 Καὶ νῶν ὑπείκει τὸν κασίγητον μολαῖν.
 Οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παραπάσσει
 Γνώμης, ἂν μὴ σοι συμφέροντα λέξῃ. 1250
 Λόγων δ' ἀκῶσαι τίς βλάβη; τά τι καλῶς
 Εὐρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μνηνύει.
 Ἐφυσας αὐτὴν ὥς μὴτε δρῶντά σε
 Τὰ τῶν κακίσων δυσσεβείων, πάτερ,
 Θέμις σέ γ' εἶναι κείνων ἀντιδρᾶν κακῶς. 1255
 Ἀλλ' αὐτόν· εἰς χ' αἰτέροις γοναὶ κακαί,
 Καὶ θυμὸς ὄζυς· ἀλλὰ νεφετῆμβροι
 Φίλων ἐπωδαῖς, ἔξεπαύδοντα φύσιν.
 Σὺ δ' εἰς ἐκείνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει

1253. μῆτε] μηδὲ Br.

1254. κακίσων] κάκισα Br. e Toupil
emendatione.

1255. θέμις] θέμιν Colin.

1256. αὐτόν] ἴα αὐτόν Br.

1246. τὸν ἄνδρα—τόνδε, i. e. Theseum.

1254. τὰ τῶν κακίσων δυσσεβείων. Emendare conati sunt magni nominis Critici, R. Dawesius Miscell. Crit. p. 342. et Jo. Toupius in Suidam v. καταινέσαντες. Prior legi vult τὰ τῶν κακίσων δυσσεβείων, ὃ πάτερ. Alter, τὰ τῶν κάκισα δυσσεβείων, πάτερ. Mihi prae utroque placebat, τὰ τῶν κακίσων κασιγέων, πάτερ. [Ita ipse Toupius curis posterioribus in Praefat. ad partem iii. Emendationum.]

1255. θέμις. Pro θέμιν poni bene judicat editor Oxoniensis, citans ἐνθυμούμενος pariter adhibitum Æliano Var. Hist. xiii. 20. ubi plura dat Perizonius.

1256. ἀλλ' αὐτόν. Dawesius ubi supra legendum autumat ἀλλ' αὐτόν, i. e. ἀλλ' ἴα αὐτόν. Mihi ea crasis duriuscula videtur, nec prius admittenda, quam aliis exemplis confirmetur. Tentabam igitur ἀλλ' αὐτόν, tu vero fac, quod volumus. Vel, ἀλλ' εἴξον.

1259. μὴ τανῦν ἀποσκόπει, ne animum ad antiqua illa reflectas.

Πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ', ἀ' παθες· 1260

Καὶν κείνα λύσης, οἶδ' ἐγὼ, γνώση κακῆ
Θυμῷ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίνεται.

Ἔχεις γὰρ ἔβιαα τὰν θυμήματα,
Τῶν σῶν ἀδέρκτων ὁμμάτων τητῶμενος.

Ἄλλ' ἡμῖν εἶκε· “ λιπαρεῖν γὰρ ἔκαλόν 1265

“ Δίκαια προαχρήξουσιν, ἔθ' αὐτὸν μὲν εὖ

“ Πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ὀπίσσω τιναί.

Οἱ. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτέ με

Λέγοντες· ἔσω δ' ἔν' ὅπως ὑμῖν φίλον.

Μόνον, ξέν', εἴπερ κείνος ὧδ' ἐλεύσεται, 1270

Μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

Θη. Ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', ἐχὶ δὲ, χεῖρ' κλύειν,

ᾧ πρέσβυ· κομπῆν δ' ἐχὶ βέλομαι· σὺ γ'

Σῶν ἴσθ', ἐάν περ καὶ μέ τις σώζῃ θεῶν.

1260. ἀ' παθες] ἀ' παθες Br.

1261. λύσης] λείσης Br.

1263. ἔβιαα] ἐχὶ βαιὰ Br.

1274. σῶν] σῶς Br. e Scaligeri emendatione.

Non dixisset hoc Antigone, nisi antiqua etiam ista documentum præberent, quantum ira malorum pariat. Si quærat, quid in his calamitatibus ab ira profectum sit, respondeo, Œdipum præ impatientia ad natales suos investigandos Corinthum reliquisse, deinde in itinere, ira commotum, Laïo cædem intulisse.

1261. καὶν κείνα λύσης. Legendum cum Pierfano (Verisim. p. 250.)

λείσης. Superest tamen et aliud mendum, quod sic sustuleris:

Καὶν καινὰ λείσης, οἶδ' ἐγὼ——

Neque nunc tu antiqua illa respicias: nam si vel recentia tantum contempleris, scio, iræ exitum calamitosum esse intelliges.

1263. ἔβιαα. Lego: ἐχὶ βαιὰ, non exigua documenta.

1274. σῶν ἴσθ'. Legendum cum Scaligero σῶς ἴσθ', scito te tutum esse.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὅσ' τῷ πλέονος μέρεσσι 1275
 Χρήζει, τῷ μετρίῃ παρείς,
 Ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσειν
 Ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
 Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακρὰ
 Ἀμέραν κατέθεντο δὴ 1280
 Λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον-
 τα δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὅπότ' ἂν τις
 Ἐς πλέον πᾶσι
 Τῷ θείοντος· ἔδ' ἐπίκερος

1277. σκαιοσύναν] σκαιοσύναν αἰεὶ Turn.
 1282. ὅπότ' ἂν] ὅποτε γ' ἂν Br.

1284. οὐδ' ἐπίκερος] οὐδ' ἐπὶ κέρος Ald.
 Turneb. Br.

1276. χρήζει. Cum genitivo occurrit Aj. 476. Eurip. Phœniss.
 206.

Ibid. παρείς, negligens, non curans. Cum genitivo alibi non invenio.

1277. σκαιοσύναν φυλάσσειν. Ita ed. Ald. Interponunt αἰεὶ edd. Turneb. et Steph. refragante metro. Dicitur autem σκαιοσύναν φυλάσσειν ut θυμὸν, γλῶσσαν, νῦν τρέφειν Aj. 1143. Antig. 1101.

1278. ἔσται. Vox frigidiuscula, cui forte sufficiens αἰεὶ, male in versum superiorem intrusum.

1284. τῷ θείοντος. Erunt fortasse qui τὸ θείον voluntatem exponent, perinde ac τὸ βεβλόμενον, quod ea potestate adhibitum ostendi ad Eurip. Iph. Aul. 1280. Verum ut bona sit locutio, sententiam absurdam efficit. Loquitur Poeta de iis qui longævitatatis cupidi sunt: Eofne igitur dicit, nullam voluptatem sentire (τὰ τέρποντα

Ἰσοτέλετος αἶδος,
 Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
 Ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφηνε
 Θάνατος ἐς τελευτάν.

δ' οὐκ ἂν ἴδοις) postquam inciderunt ἐς πλεόν τοῦ θείοντος, in aliquid votis majus? tanquam scilicet ipsa longævitæ, seorsim spectata, iis displicere possit, quibus id ipsum summa votorum erat. Melius haud dubie foret, malæ longævitæ adjuncta sibi habet, commemorari; ut si legamus

— ἐς πλεόν πίση

Τοῦ θείοντος —

Voluptates non cernas, postquam aliquis diutius vixerit, quam robur et valetudo duraverit.

Τὸ θείον τοῦτο, ut τὸ θυμέμενον ira Eurip. Hecub. 299. τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς Plutarch. vol. ii. p. 1089, E. 1098, D. τὸ ἐπιθυμοῦν et τῷ αἰσθανομένῳ ibid. 1092, F. 1093, A. Conf. ad Antig. 916.

Ibid. οὐδ' ἐπικούρος. MSS. οὐδ' ἐπὶ κόρος, quod metro adversatur. Veram lectionem conservavit Scholiastes, disjunctim tamen exhibens, ἐδ' ἐπὶ κοῦρος. Quæ sequuntur impeditissima sunt, quod ego quidem parenthesi non animadversæ acceptum refero. Distinguendum utique arbitror:

ἐδ' ἐπικούρος

(Ἰσοτέλετος αἶδος

Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος

Ἄλυρος, ἄχορος) ἀναπέφηνε

Θάνατος ἐς τελευτάν.

Neque ad hæc finienda Orcus opitulator apparuit, dum interea vitæ ratio (μοῖρα) mortis fere similis est, (ἰσοτέλετος αἶδος) hymenæi, lyrae, cboroarum expers. Vide Antig. 1181. ubi similis sententia. Seneca Herc. Cæt. 105.

Mortis habet vices

Lente cum trahitur vita gementibus.

Ἀντιτροφή.

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
κᾶ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ.

1290

Βῆναι καὶ θεν ὅθεν περ ἦκει,

Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.

Ὡς εὔτ' ἂν τὸ νέον παρῇ

Κῆφας ἀφροσύνας φέρον,

Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω ;

1295

Τίς οὐ καμάτων ἐνι ;

Φόνοι, σάσεις, ἔρις, μάχαι,

Καὶ φθόνος· τό, τε κατάμεμπτον

Ἐπιλέλογχε πύματων

Ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον,

1300

Γῆρας ἀφίλον, ἵνα πρόπαντα

Κακὰ κακῶν ζῶσικεῖ.

1290. ἐπεὶ] ἐπὶ Br.

1300. ἀπροσόμιλον] ἀπροσόμιλλον Ald.

1289. Μὴ φῦναι. Bene comparat Oxoniensis editor Theognid. v. 425.

1295. πλάγχθη. Aberrare dicitur, qui rem expetitam consequi nequit, non qui aliquid studiose devitat. Lego igitur πλίχθη *fugiat*, a πλίσσομαι. Vocem illustratam dabit Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. 217.

Ibid. ἔξω, ſc. τῶν ἀφροσυνῶν. Plutarchus : τοῦ πάθους ἔξωθεν ὄντα, vol. ii. p. 460. Eurip. Bacch. 853. ἔξω τῷ φρονεῖν. Athenæus p. 552, F. ἔξω τῶν ἐπιθουμιῶν ἰγίνετο. Herodotus iii. 80. ἐκτὸς τῶν ἰωθότων νοσημάτων.

1298. τό, τε. Laborat metrum, cui ſubveniendum forte legendo : τό τ' αὖ κατάμεμπτον.

1302. κακὰ κακῶν. Suidas : κακὰ κακῶν. Διοκλῆς Βακχῇ,

Πλυνεῖτε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς, —

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐν ᾧ τλάμων ὄδ', ἐκ ἐγὼ μόνος,
 Πάντ' ἔθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ
 Κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται·

1305

Ὡς καὶ τόνδ' ἐκατάκρας
 Δειναὶ κυματοαγῆς
 Ἄται κλονέσθην ἀεὶ ζυγῶσαι·
 Αἱ μὲν ἀπ' ἀελίης

Δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλ-
 λοντος, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν

1310

Ἀκτῖν', αἱ δ' ἐν νυχίαν δὲ πρὶν Ῥιπᾶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗΣ,
 ΧΟΡΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰαμβοί.

Αν. Καὶ μὲν ὄδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος

Ubi metrum forte fulciendum legendo: *πλυνεῖτ' ἔτι κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς*. Confer Noftri Philoct. 66. Trachin. 335. Τ' αὖθις τῶν ἀγαθῶν Epigr. Incerti Anthol. p. 20. An et huc pertinet *τίχην τιχῶν, καὶ ἐπισήμην ἐπισημῶν* Juliano citatum p. 183, A? Conf. ad CEd. Tyr. 388.

1312. *νυχίαν*. Non de nocturno tantum tempore dicitur, verum et de locis quibuscunque tenebricosis. Scholiafles Apollonii Rhod. in lib. iii. 846. *νύκτα τὸν ἀφώτιστον τόπον φασί*.

Ibid. *Ῥιπᾶν*. Rhiphæi montes satis noti. *Ῥίπας* aliquando dictos esse, non adeo pervulgatum est, ut vel eo nomine locus Aristotelis mereatur afferri ex Meteorolog. lib. i. c. 13. *ὑπ' αὐτὴν δὲ τῆς ἄρκτου ὑπὲρ τῆς ἰσχυρῆς Σκυθίας, αἱ καλούμεναι Ῥίπαι, περὶ ὧν τὰ μεγέθη λίαν εἰσὶν οἱ λεγόμενοι λόγοι μυθώδεις*. In iis fontes Tanais collocat Lucanus iii. 273. Eustathius in Odyss. p. 843. *ὄρος, Ῥίπαι*.

Ἀνδρῶν γε μῆνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμματος

Ἄσακτι λείβων δάκρυον ὥδ' ὁδοιπορεῖ.

1315

Οἱ. Τίς οὗτος ;

Αν. Ὅνπερ καὶ πάλαι κατέχομεν

Γνώμη, πάρεςι δέῦρο Πολυνείκης ὅδε.

Πο. Οἱ μοι τί δράσω ; πότερα τὰ μαντῆ κακὰ

Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ πὰ τῷδ' ὁρῶν

1320

Πατρὸς γέροντος ; ὃν ξένης ἔπι χθονὸς

Ξὺν σφῶν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημῆμον,

Ἐοθῆτι σὺν τοιαῦδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς

Γέρων γέροντι συγκατάκηκεν πίνος,

Πλῦρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοσερεῖ

1325

Κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος αἴσσεται.

Ἀδελφὰ δ', ὥς ἔοικε, τέτοισιν φορεῖ

Τὰ τῆς παλαίνης νηδύος θρεπτήρια.

Ἄ γὰρ πανώλης ὄψ' ἄραν ἐκμανθάνω·

Καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς

1330

Ταῖς σῶισιν ἤκειν, τᾶλλα μὴ ἔσθλων πύθη.

1314. ὀμματος] ὀμμάτων Br.

1324. πίνος] πόνος Ald. Turneb.

1326. αἴσσεται] ἄσσεται Br.

1331. τᾶλλα] τοῦτο Br.

Ibid. πύθη] πάθη Ald.

1315. ἄσακτι, *affatim*, lacrymis utique non stillantibus, sed pleno rivo fluentibus. Hesychius : ἄσακτον, ὃ κατασάζον, ἀλλὰ ῥύ-
δην. Suidas : ἄσακτι, πολυσακτι, πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν παραπέμπων
ἔκλειν ἄσακτί. Philostratus Heroic. p. 714. ὃ τε Πρωτεσίλειος ἄσακτι
δακρύει.

1324. πίνος. Conjectura est Scaligeri, extra controversiam vera.
Sic infra v. 1668. δυσπινὺς γολάς. MSS. πόνος.

1326. αἴσσεται. Homerus Iliad. γ'. 368. ἤχθη παλάμφιν. Op-
pianus Halieut. iii. 426. Ἐς μυχὸν ἤχθησαν.

1331. πύθη. Editiones antiquæ πάθη, pro quo rescribendum

Ἄλλ' ἔσι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύντακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
 Παρασαθῆτω τῶν γδ' ἡμαρτημύρων
 Ἄκη μὲν ἔσι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔς' ἔτι. 1335
 Τί σιγᾶς;
 Φώνησον, ὦ πάτερ, τί μὴ μ' ἀποσραφῆς.
 Οὐδ' ἀνταμείβη μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσεις
 Πέμψεις ἀναυδος, ἐδ' ἀ μινύεις φράσεις;
 ὦ πάτερμα' ἀνδρὸς τῷδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες, 1340
 Πειράσσετ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινήσαι πατρός
 Τὸ δυσπρόσοισον καὶ προσήγορον εἶμα,
 Ὡς μὴ μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προσάτην,
 Οὕτως ἀφῆ γε, μηδέν ἀντιπῶν ἔπος.
 Αν. Λέγ', ὦ ταλαίπωρ, αὐτὸς ὦν χρεῖα πάρει. 1345

1343. μὴ μ'] μὴτ' Ald.

1344. ἀφῆ] μ' ἀφῆ Ald.

Ibid. ἀντιπῶν] ἀντιπεῖν Ald.

saltem πάθης, cum tertia persona nullum hic locum habeat. Sed et sententia quæ sic efficeretur, mihi subfrigida videtur, nec bene cum præcedente commate cohærens. Malim adeo: τὰμὰ μὴ ἔσθ' ἄλλων πύθῃ. Me hominum pessimum esse ultro ipse testor, ne, quæ ad me pertinent, ex aliis audias.

1333. αἰδῶς, clementia, misericordia: nisi interpretari malis, reverentia, quæ miseris debetur. Euripides Heraclid. 461.

Πολλῆς γὰρ αἰδῶς καὶ τυγχῆς τις ἀν' τύχοι.

Vide et Herc. Fur. 300. Alcest. 1003. Hom. Iliad. ω. 44. Sed hæc notio poetis fere propria est.

1335. προσφορὰ, i. e. προσφορὰ τῶν ἀκῶν. Remedia quidem adsunt, sed ea admoovere non licet. Vel aditus, ut mox δυσπρόσοισον quod ægre adiri potest.

1343. προσάτην, supplicem. Vid. ad v. 1235.

1345. χρεῖα. Pro διὰ χρεῖαν. Sic τοῖς παριστῶσιν κακοῖς Eurip. Supp. 1045. Vide et Hippol. 978. Bacch. 1120.

“Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,

“Ἡ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,

“Παρέσχε Φωνὴν τοῖς ἀΦωνήταις τινά.

Πο. Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι·

Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιέμενός

1350

Ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν

Ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, δίδους ἐμοὶ

Λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ζῆν ἐξόδω.

Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βελήσομαι,

Καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρός κυρεῖν ἐμοί. 1355

Ἀ δ' ἦλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.

Γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέηλαμαι φυγὰς,

Τοῖς σοῖς πανάρχοις ἕνεκ' ἐνθακτεῖν θρόνοις

Γονῇ πεφυκὸς ἦξιεν γεραίτερα.

Ἄνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς, ὦν φύσιν νεώτερος,

1360

Γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,

Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς ἔτ' ἔργῳ μολῶν,

Πόλιν δὲ πείσεις· ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν

Τὴν σὴν Ἐριννῶν αἰτίαν εἶναι λέγω,

Ἐπειτα καὶ πὸ μάντεων ταύτῃ κλύων.

1365

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος εἰς τὸ Δωρικόν,

Λαβὼν Ἀδραστὸν πενθερὸν, ζύνωμότας

1346. τέρψαντα] τρέψαντα Turneb. 1365. κλύων] κλύω Br. e Codd. B. T.

1352. τῆς γῆς] γῆς Ald.

1353. λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ'. Familiaris Atticis phrasis. Vide supra ad v. 185.

1356. ἀ δ' ἦλθον, i. e. δι' ἀ δ' ἦλθον. Conf. v. 1373. et 1465.

1359. γονῇ—γεραίτερα. Malim casu recto γονῇ γεραίτερα. Hesychius: γονὰς, τέκνα.

Ἐσθ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοι περ Ἀπίας
 Πρῶτον καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορί·
 Ὅπως τὸν ἐπτάλογχον εἰς Θήβας σῶλον 1370
 Ἐν τοῖσδ' ἀγείρας, ἢ θάνοιμι πανδίκως,
 ἢ τὰς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 Εἶεν· τί δὴ ταῦτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 Σοὶ προσροπαίεις, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
 Αὐτός γ' ἑμαυτοῦ, ζυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1375
 Οἱ νῦν ἔν τε τάξεσι, ἔν τε ἐπτά τε
 Λόγχαίς, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστῶσι πᾶν.
 Οἷος δορύσσης Ἀμφιάρους, τὰ πρῶτα μὲν
 Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
 Ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1380
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
 Τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ.

1370. εἰς] ἐς Br. e Codd. B. T.

1368. γῆς—Ἀπίας. Idem Peloponneso nomen apud Æschylum Supp. 784. qui a medico quodam Api inditum fuisse docet ejusdem fab. 268. Accedit Pausanias p. 123. Tzetzes in Lycophr. 176. Apis hujus meminit Clemens Alex. p. 383. ut et Eustathius ad Dionys. Perieg. 415. ex Arriano. Vide et Strabon. p. 371, D. Ob pyrorum (ἀπίων) potius proventum sic dictam significare videtur Plutarchus vol. ii. p. 303, A.

Longior in his fui, quia alia etiam notione adhibetur aliquando γῆ Ἀπία. De ea vide ad v. 1759.

1371. πανδίκως. Connectendum cum ἀγείρας, non cum θάνοιμι quod loco proximum est.

1379. οἰωνῶν ὁδοῖς. De divinatione ex avibus omnia fere dedit Spanhemius ad Callimachi Lav. Pallad. 123.

Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστυ διώσειν τάχα·
 Ἐκτος ᾗ Παρθινοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1385
 Ἐπώνυμος τῆς πρόδεν ἀδμήτης χρώνω
 Μητρός, λοχάθεις πισὸς Ἀταλάντης γένος·
 Ἐγὼ δὲ σὸς, κεί μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 Πότμος φυτευθεῖς, σὸς γέ τοι καλούμενος,
 Ἄγω τὸν Ἄργεα ἄφοδον ἐς Θήβας στρατόν. 1390
 Οἱ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 Ἰκετεύομεν ζύμπαντες ἑξαίτεροι,
 Μῶν βαρεῖαν εἰκάθειν ὀρμηιδνῶ
 Τῶδ' ἀνδρὶ τῶ μὲ πρὸς κασιγνήτε τίσιν,
 Ὅς μ' ἐξέωσε, καπεσύλησεν πάτρεα. 1395
 Εἰ γάρ τι πισὸν ἐστὶν ἐκ χρησημένων,
 Οἷς ἂν σὺ προδῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
 Πρὸς νῦν σε κλυῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων,
 Αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν· ἐπεὶ
 Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος ᾗ σύ· 1400
 Ἄλλως δὲ θωπεύοντες οἰκῆμεν σύ τε

1388. ἐγὼ δὲ σὸς] ἐγὼ δ' ὁ σὸς Br.

1395. ἐξέωσε] ἐξέωσεν Ald.

1387. πισὸς, i. e. de quo dubitari non potest an Atalantæ soboles
 necne sit. Eurip. Herc. Fur. 803.

πιστὸν

Μοὶ τὸ παλαιὸν ἤδη

Λίγος, ὃ Ζεῦ, τὸ σὸν

Οὐκ ἐπ' ἰλπίδι φάνθη.

1388. τοῦ κακῆ πότμος φυτευθεῖς. Conf. Eurip. Troad. 769.

1401. οἰκῆμεν, i. e. ζῶμεν. Lucian. de Astrolog. ἀλλ' ἐν μὴ ὥρῃ
 οἰκίωσι.

- Καὶ γὰρ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξεληφότες.
 Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ πάλας ἐγὼ,
 Κοινῇ κατ' ἡμῶν ἐγχελῶν ἀβρύνεταί.
 Ὀν, εἰ σὺ τῇ μῇ ζυμπαρὰ σῆς Φρενί, 1405
 Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ ἔ πόνῳ Δι' αὖ κεδῶ.
 Ὡς ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς σῆσω σ' ἄγων,
 Στήσω δ' ἐμαυτὸν, κείνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
 Καὶ ταῦτα, σὲ μὲν ζυωδέλοντος, ἔσι μοι
 Κομπεῖν· ἀνδρὶ σὲ δ' ἐδὲ σωθῆναι δένω. 1410
 Χο. Τὸν ἄνδρα, τὲ πέμψαντος ἔνεκ', Οἰδίπῃ,
 Εἰπὼν ὅποια ζύμφορ', ἐκπεμψαί· πάλιν.
 Οἱ. Ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημῆχος χθονὸς
 Μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προαπέμψας ἐμοὶ
 Θεσδὺς, δικαίων ὥς ἐμῆ κλύειν λόγους, 1415
 Οὐτ' ἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήθετο.
 Νῦν δ' ἀξιοθεὶς εἰσι, καὶ κῆσους γ' ἐμῆ
 Τοιαῦθ' ἀ τὸν τῷδ' ἔποτ' ἄφρανεῖ βίον.
 Ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
 Ἄ νῦν ὁ σὸς ζύναίμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1420
 Τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπῆλασας,
 Κἄθῃκας ἀπολιν, καὶ πολλὰς ταύτας φορεῖν,
 Ἄς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 Ταῦτῳ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

1402. ἐξεληφότες] ἐξεληχότες Br.
 ex Valckenarii emendatione.
 1405. ζυμπαρὰ σῆς] ζυμπαρὰ σῆς
 Ald. ζυμπαρὰ σῆς Br.

1406. πόνῳ] χρόνῳ Br. e Codd. A. B. T.
 1413. τῆσδε] τῆσδ' ὁ Br.
 1416. ἔπ'] ἔπ' Br.

1406. πόνῳ. Alii χρόνῳ.

Οὐ κλαυτὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἴσεται 1425

Τὰδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σὲ φονέως μεμνημένος.

Σὺ γάρ με μόχθῳ τῶδ' ἔδηκας ἔντροφον,

Σὺ μ' ἐξέωσας· ὅκ σέθεν δ' ἀλώμενος

Ἀλλες ἐπαιτῶ τὸν κατ' ἡμέραν βίον.

Εἰ δ' ἐξέφυσά τάσδε μὴ μαντῶ τροφῆς 1430

Τὰς παῖδας, ἧ τ' ἂν σὲκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος.

Νῦν δ' αἶδε μ' ἐκσώζουσιν, αἶδ' ἐμαὶ τροφοί,

Αἶδ' ἄνδρες, ἔ γυναικες, εἰς τὸ ζυμπονεῖν

Ἵμῃς δ' ἀπ' ἄλλῃ, καὶ ἐμοδ' πεφύκατον.

Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὀρᾷ μὲν ἔτι πῶ 1435

Ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινούντ' αἱ λόχοι

Πρὸς ἄστυ Θήβης· ἔ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν

Κεάνη ἐρεΐφεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι

Πεσῇ μιανθεῖς, χ' ὡς ζωάμιος ἐξίσκ.

Τοιάσδ' ἀρὰς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ, 1440

Νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ζυμμάχας ἐλθεῖν ἐμοί,

Ἴν' ἀξιώτων τῆς φυτεύσαντας σέβειν,

Καὶ μὴ ἔα τιμάζητον, εἰ τυφλὸς πατὴρ

Τοιῶδ' ἐφυτον· αἶδε γὰρ τὰδ' ὅκ ἐδρων.

1425. κλαυτὰ] κλαυτὰ Ald. Br.

1426. ὥσπερ] ὥς περ Br.

1430. μὴ μαντῶ] μὴ μ' αὐτῶ Ald.

Turneb.

1433. ζυμπονεῖν] συμπονεῖν Br. e 3

Codd.

1435. νῦν ὀρᾷ] εἰσορᾷ Ald. Br.

1438. ἐρεΐφεις] ἐρεΐ τις Ald.

1440. σφῶν] σφῶν Ald. Turneb. ut

alibi.

1444. τοιῶδ'] τοιάδ' Ald.

1435. νῦν ὀρᾷ. Melius paullo ed. Ald. εἰσορᾷ. Phrasin illustrabit Pindari ἄλλοτε δ' ἄλλον ἱποπτεύει χάρις ζωδάμμιος Olymp. vii. antisthr. 1. Idem : λαγίταν τύραννον δέκεται ὁ μέγας πότμος Pyth. iii. epod. 4.

- Τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τὰς σὰς θρόνας 1445
 Κρατοῦσιν, εἴπερ ἐσιν ἡ παλαίφατος
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίοις νόμοις.
 Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπυσός τε, καὶ πάτωρ ἐμοῦ,
 Κακῶν κάκιζε, τάσδε συλλαβῶν δῖας,
 Ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίας 1450
 Δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοσησάη ποτε
 Τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγῆμι χερσὶ
 Θανεῖν, κτανεῖν θ' ὑφ' ἑπερ ἐξελέλασαι.
 Τοιαῦτ' ἀρώμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
 Στυγνὸν πατρῶον ἔρεβος, ὡς σ' ἀποικίση· 1455
 Καλῶ γ' τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
 Τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 Καὶ ταῦτ' ἀκῆσας εἶχε· καὶ ζάγχελλ' ἰὼν
 Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, πῖς σιωτοῦ θ' ἄμα
 Πιστοῖσι συμμάχοισιν, ἔνεκ' Οἰδίπιδος 1460
 Τοιαῦτ' ἐνειμε πασι πῖς αὐτοῦ γέρα.
 Χο. Πολυώεικες, ἔτε ταῖς παρελθούσαις ἰδοῖς
 Ξιωήδωμά σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.
 Πο. Οἷ μοι κελεύθῃ, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,

1446. κρατοῦσιν. Præfens pro futuro : nisi malis κρατοῦσιν, ut supra v. 462.

1447. ἀρχαίοις νόμοις, secundum veterum opiniones. Ὁ μὲν θεός, ὡς περ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος—εὐθεῖαν περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος· τῇ δὲ αἰεὶ ξυνίπεται Δίκη, Platon. p. 831, E. Clem. Alex. p. 499. Vide fragm. Orph. xx. ed. Gesn. et Demosth. in Aristogitonem p. 772.

1449. συλλαβῶν ἀράς. Vid. CEd. Tyr. 990.

1452. τὸ κοῖλον. Vid. supra ad v. 391.

1455. ἀποικίση. An legendum ἱποικίση, inquilinum adsciscat?

1461. γέρα, dona. Hesychius : γέρας—δώρεα.

Οἱ μοι δ' ἐταίρων· οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος 1465

Ἄργεα ἀφωρηθήμεν; ὦ τάλας ἐγὼ,

Τοιοῦτον οἷον ἔδδ' ἐφωησάμην τινα

Ἐξέσθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποσρέψαι πάλιν,

Ἄλλ' ὄντ' ἀναυδὸν τῇδε συγκύρωται τύχη.

ᾧ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ 1470

Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ὀφθαλμοῖς,

Μήτοι με, πρὸς θεῶν, σφῶν ἂν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ

Πατρὸς τελῶνται, καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους

Νόσος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃ τέ γε,

Ἄλλ' ἐν πάφοισι θέσθε καὶ κλέρισμασι. 1475

Καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον

Τῷδ' ἀνδρὸς, οἷς πονεῖτον, ὅκ' ἐλάσσονα

Ἐτ' ἄλλον οἶσθ' τῆς ἐμῆς ὑπεργίας.

Αν. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πειοθῆναί τί μοι.

Πο. ᾧ φιλότητι, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε. 1480

Αν. Στρέψαι βράτευμ' ἐς Ἄργεα ὡς τάχισταί γε,

Καὶ μὴ σέ γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

Πο. Ἄλλ' οὐχ οἷόν τε· πῶς γὰρ αὐτίς αὖ πάλιν

1467. τινά] τινὲ Br. ex Tyrwhitti
emendatione.

1472. θεῶν] θεῶν τε Turneb.

Ibid. ἂν γ' αἱ] γ' ἂν αἱ Ald. γ' ἂν
αἰδε Turneb. ἰάν γ' αἱ Br.

1482. σέ γ'] σέ τ' Br.

1483. οἷόν τε] οἷόν γε Ald.

Ibid. αὖ] ἂν Br.

1465. οἷον—τέλος, i. e. δι' οἷον τέλος. Vid. supra ad v. 1356.

1467. τινά. Quibus machinis defendi possit, nondum video.
Facilis tamen constructio si τινὲ legas.

1468. ἐδ' ἀποσρέψαι πάλιν. Sententia est: non licet vel non po-
tuerit hoc alicui sociorum patefacere, quin simul eum retro ab hac expedi-
tione pulsus sit.

1484. Στράτευμ' ἄγοιμι τάντων, εἰσάπαξ τρέσας ;
- Αν. Τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμῷαδ; τί σοι 1485
Πάτραν κατασκάψανη κέρδος ἔρχεται ;
- Πο. Αἰχρὸν τὸ Φεύγειν, καὶ τὸ πρὸςθεύοντ' ἐμὲ
Οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτης πάρα.
- Αν. Ὅρας πὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
Μαντεύμαθ', ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ ; 1490
- Πο. Χρῆζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.
- Αν. Οἱ μοι τάλαινα· τίς δὲ πολμήσθ' κλύων
Τὰ τοῦδ' ἔπεισθαι τάνδρος· οἱ ἐθέσπισεν ;
- Πο. Οὐδ' ἀγγελοῦμην Φλαῦρ· “ ἐπεὶ στρατηλάτῃ
“ Χρησοῦ, πὰ κρείσσω, μηδὲ τάνδεα λέγαν. 1495
- Αν. Οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα ;
- Πο. Καὶ μή μ' Ἰπίας γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
Ἔσθαι μέλσσαι δύσσοτμός τε καὶ κακὴ

1489. ἐκφέρει] ἐκφέρεις Br. ex Tyrwhitti emendatione.

1484. εἰσάπαξ τρέσας, cum semel terga dederim : hoc enim est
τρεῖν.

1487. πρὸςθεύοντ', nati majorem.

1489. ἐκφέρει, i. e. ἐξέρχεται. Sic ὁπότε τελειόμνηος ἐκφίροι—ἄροτος,
cum annus integer exiisset, Trachin. 837. Homerus Iliad. ψ. 758.
ὅκα δ' ἔπειτα Ἐκφερ' Ὀϊλιάδης, ubi ἐκφερε valet ἐξέρχεται. Aristides
tom. ii. p. 2. ἐ τοῖς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐξενιγῆσι παραδίδεται τὸ σύμβολον,
ἀλλὰ τοῖς παρελθόνσι. Vid. et Xenoph. p. 547. Neque rarum est
verba a φέρω composita transitivam potestatem deponere. Sic ὑπὲρ-
φέρειν est anteire supra v. 1062. CEd. Tyr. 389. Idem de ἀναφέρειν,
διαφέρειν, προφέρειν, et συμφέρον obtinet.

1498. ἔσθαι μέλσσαι, serio ad effectum perducetur. Euripides Helen.
198. Ἰλίω κατασκαφὰν Πυρὶ μέλσσαι δαίρ. Hesychius : μέλω, ἐν ἐπι-
μελείᾳ εἰμί.

Πρὸς τοῦδε πατρός, τῶν τε τοῦδ' Ἑρμηνύων.

Σφῶν δ' εὐδοίῃ Ζῴς, πῶδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1500

Θανόντ'· ἐπεὶ ἔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξεσιν.

Μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· οὐ γάρ μ' ἔτι

Βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

Αν. ὦ τάλαιν' ἐγώ.

Πο. Μήτοι μ' ὀδύρε. 1505

Αν. Καὶ τίς ἂν σ' ὀρμώμενον

Εἰς προὔπλον αἶδην οὐ καίασένοι, κάσι;

Πο. Εἰ χρη, θανοῦμαι.

Αν. Μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

Πο. Μὴ πεῖθ' ἂ μὴ δέ. 1510

Αν. Δυσάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ,

Εἴ σε σερηθῶ.

Πο. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι

Καὶ τῇδε φύναι χ' αἵπρα· σφῶν δ' οὖν ἐγὼ

Θεοῖς ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν. 1515

Ἀνάξια γδ' πᾶσιν ἐσε δυσυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι

1515. κακῶν] κακὸν Br. e Cod. T.

1515. ἀντῆσαι κακῶν. Constructio non rara: vide ad Eurip. Troad. 214. et Herodot. ii. 119.

1516. πᾶσιν. Vide ad CEd. Tyr. 40.

E e 4

Βαρύποτμα κακὰ

Παρά γ' αἰαοῦ ξένε,

Εἴτι μοῖρα μὴ κιχάνη.

1520

Μάτιν γδ' οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων

Ἐχω φράσσει.

Ὅρᾱ, ὁρᾱ ταῦτ' αἰεὶ

Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα

Τὰ δὲ πῆματ' αὖθις αὖξων ἄνω.

1525

Ἐκτυπεν αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

Σύσημα α'.

Οἱ. ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, εἴτις ἔντοπος,

Τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

1519. παρά γ'] παρ' Ald. Br.

1528. Θησεία] Θησεῖ ἂν Turneb.

1525. πῆματ'] παρ' ἡμαρ Br. ex
Canteri emendatione.

1520. μοῖρα, *fatum*, i. e. *deorum decreta*.

Ibid. κιχάνει. Amphimacer, ut Eurip. Alceste. 488. et alibi.

1524. Χρόνος. Nonnunquam Veteribus est Deus rerum humanarum praeses. Pindarus Olymp. ii. epod. i.

Ἀποίητον ἔδ' ἂν

Χρόνος ὁ πάντων πατὴρ

Δύναιτο θῆμεν.

Leontius in Anthol. p. 238. Χρόνος—παλάμη θῆκεν ἐπ' αὐτοφόνῳ.
Vicina sic fortasse non inepte emendes:

Ὅρᾱ, ῥοᾱ ταῦτ' ἄγει

Χρόνος, ἐπιμένει τίτρεα

Τὰ δ' εἰ πῆματ' αὖθις αὖξων ἄνω.

Ὅρᾱ, *unde modo*. De eventuum reciprocatione Pindarus Olymp. ii. antistr. 2. ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι—ἰς ἄνδρας ἔβαν. Euripides Androm.

350. κακῶν τοσούτων ἔχ' ὁρᾶς ἐπιρροάς; Heraclitus ποτάμῳ ῥοῇ ἀπὸ
κάτων τὰ ὄντα, Platon. p. 276, E.

- Αν. Πάτερ, τί δ' ἐστὶ πᾶξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς ;
 Οι. Διὸς πτερωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' ἄξειται 1530
 Βροντὴ πρὸς αἶδω· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

Ἀντιστροφὴ α'.

- Χο. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπει)
 Κτύπος ἄφατος ὅδε
 Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
 Δεῖμ' ὑπεῖλε κρατὸς φόβαν. 1535
 Ἐπῆξα θυμὸν ἐρανία γ' ἀεραπῇ
 Φλέγῃ πάλιν.
 Τί μὰν ἀφῆσ' τέλος ;
 Δέδια τὸδ'· ἐ γὰρ ἄλιον

1533. ἄφατος ὅδε] ὅδ' ἄφατος Br.
 1534. ἐς δ'] ἐς Br.

1539. δέδια τὸδ'] δέδια δ' Turneb. Br.

Ἄγει, ut apud Herodot. vii. 9. θεός τε οὕτω ἄγει. Aristides Palinod. de Smyrna tom. i. p. 263. βασιλεῖς—τὰ τῶν ἀνδρῶπων ἄγοντες πράγματα. Pindarus Nem. xi. antistr. 3. θνατὸν ἔτω δίνος ἄγει μοῖρα.

Reliqua interpretari cuius facile est: *siquidem denuo alia hanc infortunia accumulans addit*. Pro ἐπεὶ μὲν non deterius esset ἐπιῤῥχιν ingruit. Vid. ad Eurip. Bacch. 1131.

Pro πῆματ' Scholiastes tradit scriptum fuisse παρ' ἡμᾶς, quod Gul. Cantero placebat. Idem pro ἐπεὶ conjiciebat ἐκεῖ.

1528. Θεοῖα. Ita ed. Ald. Minus recte Stephanus Θεοῖ ἄν.

1529. ταξίωμ', *votum, petitio*.

1532. ἐρείπεται. Per enallagen constructionis dicitur. Vid. ad Electr. 122.

1538. ἀφῆσσι τέλος. Vide an defendi possit ex Æschyl. Sept. c. Theb. 161. Eurip. Orest. 1575. Sunt enim quibus reponendum videtur βέλος.

1539. δέδια τὸδ'. Ed. Turneb. δέδια δ', quod sensui satisfacit, metro etiam convenientius est.

Ἀφορμᾶ ποτ', οὐκ ἄνευ ζυμφορᾶς. 1540

Ω μέγας αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

Ἀντισύστημα α'.

Οι. Ω παῖδες, ἤκη τῶδ' ἐπ' ἀνδρὶ θείσφατος

Βίη τελευτῇ, κέκ' ἐς δόποσροφῇ.

Χο. Πῶς οἶδα τῆτο; τῷ ᾧ συμβαλὼν ἔχης;

Οι. Καλῶς κάποιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστα μοι μολῶν 1545

Ἀνακτε χώρας τῆσδε τις πορευτάτω.

Στροφὴ β'.

Χο. Ἔα, ἔα.

Ἴδ' μάλ' αὖθις ἀμφίζεται

Διαπρύσιος ὄτιος.

Ἰλαος δαῖμον, ἴλαος, ἔτι γὰρ

1550

1540. οὐκ] οὐδ' Br.

1544. οἶδα τῆτο; τῷ δὲ] οἶδα;

τῷ δὲ τῆτο Ald. Br.

1549. ὄτιος] ὄτιος Ald. Br.

1550. δαῖμον] ὦ δαῖμον Ald. Br.

1543. ἀποσροφῇ, *effugium*. Vide ad Eurip. Med. 1232.

1546. τῆσδε. Sensus postulare videtur τῇδε *hic*.

1550. ἴλαος. Si vera est lectio, supplendum φέροις ex sequentibus: ἴλαος φέροις, εἴ τι τυγχάνεις φέρον. Sed cum metrum sic vitiosum sit, pro adjectivo reponendum putem adverbium ἴλαως. Quamquam si metrum spectes, levia quædam menda, et in versu præcedenti, et in antistropha, sic forte corrigenda, restant.

3. Διαπρύσιος ὄτιος

4. Ἰλαως, δαῖμον, ἴλαως εἴ τι γὰρ

} Stroph.

3. Ἐπὶ γάλασι ἱαλί-

4. ὦ Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις

} Antistr.

Aristoph. Pacis 81. ἡρέμα, κἀνδων, ubi ἡρέμα adverbium ut hic ἴλαως.

Ibid. γὰρ ματέρι, πατρί. Æschyl. Sept. c. Theb. 16.

Τίνους τε, γῇ τε μητρί.

Ματέρει τυγχάνεις ἀφεγγές φέρων.

Ἐν αἰσίμῳ δὲ συντύχοιμι,

Μηδ' ἄλαστον ἀνδρ' ἰδῶν

Ἀκερδῆ χάριν μετάχοιμί πως.

Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

1555

Σύστημα β'.

Οι. Ἄρ' ἐγγυς ἀνῆρ; ἄρ' ἔτ' ἐμφύχῃ, τέκνα,

Κιχήσεται με καὶ κατορθοῦντος φρένα;

Αν. Τί δ' ἂν θέλοις τὸ πῖσόν ἐμφῦναι φρενί;

Οι. Ἄνθ' ὧν ἔπαχον εὔ, τελεσφόρον χάριν

Δοῦνά σφιν, ὥπερ τυγχάνων ὑπερχόμην.

1560

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Ἰδ', ἰδ'.

1552. *in αἰσίμῳ*] *ἱναίσῃ* Ald. Br.

in αἰσίῳ Turneb.

1556. *ἀνθ'*] *ἀνθ'* Br.

1558. *Hunc v. Choro tribuunt* Ald.

Turneb.

1561. *Ἰδ', ἰδ'* defunt Ald.

1551. ἀφεγγές, *tenebricosum*, i. e. *ærumnosum*. Homerus Iliad. δ'.
117. μελαιάνων—ὀδυνάων, ubi Scholiastes εἰς βάθος διηκασὼν διινῶν.
Eurip. Phœniiss. 978. μέλαιναν κῆρ'. Vid. et Æschyl. Choeph. 49.
et infra v. 1758.

1552. *in αἰσίμῳ*. Ed. Ald. *ἱναίσῃ*. Ed. Turneb. *in αἰσίῳ*. Suidas:
ἱναίσμῳ, ut legi jubet Toupus in locum, qui cum *ἱναίσμῳ* conne-
ctere videtur subintellectum πρῶγματι. Ego ex sequentibus ἀνδρὶ ad
sententiam absolvendam advocaverim: *in αἰσίμῳ* δὲ συντύχοιμι τῷ
ἀνδρὶ, prospere eveniat mihi in hunc virum incidisse.

1553. ἄλαστον, *miserum, infelicem*. Sic τίκνοι ἄλαστ Callim. Lav.
Pallad. 87.

1558. τὸ πῖσόν. Votum Œdipi erat, ut Theseus ipso mentis
compote adveniret. Legendum igitur τὸ πῖντόν. Hesychius: πῖν-
τός, σῶφρων, συνετός.

Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ· εἴτ' ἄκραν

Ἐπὶ γύαλον ἐναλίω

Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις

Βέβυτον ἐσίαν ἀγίζων, ἴκx. 1565

Ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα

Καὶ φίλος ἐπαῖξι

Δικαίαν χάριν παραχρῆν παθῶν.

Σπεῦσον, αἴος, ὦ ἄναξ.

ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ,
ΧΟΡΟΣ.

Ἀντισύστημα β'.

Θη. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἤχεῖται κτύπος, 1570

Σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τῷ ξένῃ;

Μήτις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβρία

Χάλαζ Ἰππῖράξασα; πάντα γὰρ θεῷ

Τοιαῦτα χερμάζοντος εἰκάσται πάρα.

Ἰαμβοί.

Οι. Ἄναξ, ποιοῦντι περὺφάνης· καὶ σοι θεῶν 1575

1562. βᾶθι deest F. 2.

1563. ἐπὶ γύαλον] ἐπ' αἰγιαλὸν Br.
ex Heathii emendatione.

1568. παθῶν] παθῶν Ald. Turneb.

1569. σπεῦσον deest Ald.

1562. ἄκραν. Nullum hic locum habere videtur. An legendum Ἄγρῶν? Pausanias in Attic. p. 45. ἀγρᾶσι δὲ τὸν Εἰλισσόν, χωρίον Ἄγραι καλούμενον, καὶ ναὸς Ἀγροτίρας ἐστὶν Ἀρεμίδος. Meminit et Strabo p. 400. Nec spreverim Ἀρᾶν. Vide ad v. 151.

De metro vide ad v. 1550.

1573. ἰππῖράξασα. Supplendum τυγχάνει.

Τύχῳ τις ἐδῶλλε θῆκε τῆσδε τῆς ὁδῆ.

Θη. Τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαίῃ, νέορτον αὖ;

Οι. Ῥοπή βίη μοι· καί σ', ἅπερ ζωνήνεσα,
θέλω πόλιν τε τινὶ μὴ ψεύσας θανεῖν.

Θη. Ἐν τῷ δὲ κείσται τῷ μόρου τεκμηρίω; 1580

Οι. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλασί μοι
Ψεύδοντες ἔδεν σημάτων προκειμένων.

Θη. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, δηλῶσαι τάδε;

Οι. Τὰ πολλὰ βρονταὶ ἀγατελεῖς, τὰ πολλὰ τε
στράφαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτος βέλη. 1585

Θη. Πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεασίζονθ' ὄρω,
Κὲ ψευδόφημαι· χ' ὧ, τι χρὴ πιεῖν λέγε.

Οι. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
Γήρας ἄλυπα τῆδε κείσεται πῆλαι.

Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1590

Ἄθικτος ἡγητῆρος, ἔ με χρὴ θανεῖν.

Τῶτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ,

Μήθ' ἔ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις.

1576. θῆκε τῆσδε] τῆσδ' ἰθὺς Br.

1584. τὰ πολλὰ] αἱ πολλαὶ Ald. αἱ
πολλὰ Br. e 3 Codd.

1585. στράφαντα] στράφαντα Ald. Tur-
neb.

1576. θῆκε. Malim, θύτο. Comparandum votum Œdipi pro
Creonte Œd. Tyr. 1491. Pierſonus, augmentum desiderans, pro
θῆκε τῆσδε reponerat τῆσδ' ἰθὺς.

1585. στράφαντα. Emendatio est Pierſoni, proposita Verisimil.
p. 139. Rariuſculum est στράπτω, fed habet Apollonius Rhod. i.
544.

στράπτει δ' ὑπ' ἡελίῳ φλογὶ εἰκελὰ νηὸς ἰούσης

Τύχια.

Idem lib. iii. 1017. et 1215. Oppianus Cyneg. iii. 349. et 513.

Ὡς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκίῳ ὄδῳ
 Δορός τ' ἐπακτῆ γάτων ἀεὶ τιθῇ. 1595
 Ἄ δ' ἐξάγιστε, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
 Αὐτὸς μαθήσῃ, κείῳ ὅταν μόλῃς μόνος.
 Ὡς ἔτ' ἂν ἀσῶν τῶνδ' ἂν ἐξέποιμί τω,
 Οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέργων ὅμως.
 Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χ' ὥτ' εἰς τέλος 1600
 Τῆ ζῆν ἀφίκη, τῷ προφειτάτῳ μόνῳ
 Σήμαιν'. ὁ δ' αἰεὶ τῷ πῖόντι δεικνύτω.
 Χ' ἔτως ἀδῆιον τίωδ' ἐνοικήσῃς πόλιν
 Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαί πόλεις,
 Καὶν εὖ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισεν. 1605
 Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὅφ' ἐδ' εἰσορῶσ', ὅταν
 Τὰ θεῖα ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ.

1600. αἰεὶ] αἰ Ald.

1601. ἀφικῇ] ἀφικνῇ Ald. Br.

1603. ἀδῆιον] ἀδῆον Br.

1594. πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, *præ multis clypeis*, i. e. *præ multis ὀπλιταῖς*. Ἀσπίς enim poetis valet ἀσπιδηφόρος, i. e. ὀπλιτῆς, gravis armaturæ milites. Vid. Eurip. Phoeniss. 78.

1595. δορός. Si regitur ab ἀλκῇ, quod puto, legendum cum editore Oxoniensi δορός γ' ἐπακτῆ. Dicitur autem ἀλκῇ δορός ut ἀλκῇ πακτῇ Hesiod. Op. et D. 201.

1596. ἐξάγιστε. Vide Hesychium in voce. Philo Jud. vol. i. p. 265. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς ἐξαγίοις ἐπιποταῖται πολλάκις αἰφνίδιος ἡ τῷ καλῷ φαντασία. Synesius Calvit. Encom. p. 58. τὴν ἐξαγίον ἰδοῦν.

1605. οἰκῇ, *rexit, administraverit*: ut Eurip. Iph. Aul. 331. Plura dedit Toupus ad Suidam, ἔτε σὺν πανωλέθροισιν —

1606. θεοὶ γάρ. Nulla inter hæc et præcedentem versum connexio, cui indicandæ inserviat γάρ. Legendum, θεοὶ δ' ἄρ' εὖ μὲν — Quamquam magis placeret versus Ὅ μὲν σὺ — ante hunc collocatus.

Ὅ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλῃ παθεῖν.
 Τὰ μὲν πιαῦτ' οὐκ εἶδ' ἐκδιδάσκειν.
 Χῶρον δ' (ἐπεὶ γὰρ με τοῦκ θεῶ παρὸν) 1610
 Στάχων μὲν ἦδη, μηδὲ γ' ἐντρεπώμεθα.
 ὦ παῖδες, ὧδ' ἐπεὶ ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν
 Σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.
 Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψεύετ', ἀλλ' εἰτέ με
 Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τόμβον ἐξευρεῖν, ἵνα 1615
 Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
 Τῇδ' ὧδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γὰρ μ' ἄλγ'
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἢ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόδε ποῦ ποτ' ἦδ' ἐμόν;
 Νῦν δ' ἔχατ' ὅσ' ἐμὸν ἀπείτα δέμας 1620
 Ἦδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 Κρύφω παρ' ἄδην· ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 Αὐτός τε, χώρα θ' ἦδε, πρόσωποί τε σὺν,
 Εὐδαίμονες γῆνοιθε· καὶ π' εὐπραξία
 Μέμνησθε μὲ θανόντος εὐτυχεῖς αἶε. 1625

1608. μὴ—βέλε παθεῖν, noli tibi eveniat.

1618. νερτέρα θεός, *Proserpina*. Confer Virgil. *Æneid*. iv. in fine. Statium in *Epicedio* Glauciae.

1621. τὸν τελευταῖον βίον, i. e. τὸ τελευταῖον τοῦ βίου. Nisi malis:

Ἦδη γὰρ ἔρπω τὴν τελευταίαν, βίον

Κρύφω παρ' ἄδην—

Τὴν τελευταίαν sc. ὁδόν. Noster Antig. 818. τὰν νεάταν ὁδόν. Trachin.

887. τὴν πανσάτην ὁδὸν ἀπασῶν. Simmias in Anthol. p. 267. πυμά-
ται εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Εἰ θεμίς ἐσί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
 Καὶ σὲ λιπαῖς σεβίζειν,
 Ἐννυχίων ἀναξ,
 Ἀἰδωνεῦ, Ἀἰδωνεῦ * * *
 Λίσσομαι μή ποτ' Ἰπιπόνω, 1630
 Μήτ' Ἰπὶ βαρυαχεῖ
 Ξένον ἐκτανύσαι
 Μόρω τὰν παγκευθῆ κάτω
 Νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιον
 Δόμον· πολλῶν γὰρ αἶν 1635
 Καὶ μάταιν πημάτων ἰκνεμμένων,
 Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξει.

1630. μή ποτ' Ἰπιπόνω] μήτ' Ἰπίπωνα Ald. 1634. νεκρῶν] νεκρῶν Ald.
 Br. μή ποτ' ἐπὶ πόνω Turneb. 1637. αἰέξει] αὔξει Ald.

1632. ἐκτανύσαι] ἐξανύσαι Br.

1626. Εἰ θεμίς ἐσί. Cur deos inferos adoraturus veniam quasi præfatur? An quod Pluto κηδεία τε γοναχάς τ' ἔλαχε (ut ait Stephorus) non preces? Flura in eandem sententiam vide Œd. Tyr. 30. Eurip. Alcest. 431. Supp. 76. Iph. Taur. 184. et in fragmento Æschyli apud Stobæum ferm. cxvii.

1628. Ἐννυχίων, *Inferorum*. Confer Œd. Tyr. 187. Trachin. 509.

1632. ἐκτανύσαι. Legendum ἐξανύσαι, *attingere*. Sic ἀνύσαι αἶδα Aj. 611. ubi plura citantur. Πρὸς πόλιν ἀνύσαι Trachin. 670.

1636. μάταιν, nullo suo merito.

Ἀντιστροφή.

ὦ χθόνιαί θεαί, σῶμά τ' ἀνικήτη

Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι

Φασὶ πολυξέστοις

1640

Εὐνᾶδαί, κυζέσθαι τ' ἐξ ἄντρων,

Ἀδάμασον φύλακα παρ' αἶδα,

Λόγος αἰὲν ἀνέχει.

* * * * *

Ὀν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,

Κατεύχομαι ἐν καθαῶν

1645

Βῆναι ὀρωμυλῶ

1638. ἀνικήτη] ἀνικήτη Br.

1641. κυζέσθαι] κυζέσθαι Br. κυ-
ζέσθ' Turneb. τ' omisso.

1642. ἀδάμασον φύλακα παρ' Ἀ.] ἀδά-
ματον φύλακ' Ἀ. Br.

1643. λόγος αἰὲν ἀνέχει] ὡς λόγος αἰὲν
ἔχει Turneb.

1640. πολυξέστοις. Omnino legendum πολυξένοις. Æschyl. Supp.
163. ἢ πολυξενώτατοι Ζῆνα ἢ κεκημηκότων. Pindar. Olymp. i. stroph. 4.
τύμβου—ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῶ.

1641. ἐξ ἄντρων. Affatim illustrabunt citata ad Eurip. Troad.
527. Metrum quomodo constituendum sit, anceps est iudicium,
cum et strophe mutila esse possit, et antistrophe interpolata.

1642. φύλακα παρ' αἶδα. Si φύλακ' Ἀἶδα cum Turnebo (in calce
editionis) legeris, facile sic metrum restituitur:

5. Αἰτομαι μήποτ' ἐπιπόνῳ Stroph.

5. Ἀδάμαστοι φύλακ' Ἀἶδα Antistr.

1643. λόγος αἰὲν ἀνέχει. Ita ed. Ald. et Scholiastes. Metrum ut
recte se habeat, legendum in strophā ἐπὶ μὴ βαρυαχεῖ. Ed. Steph.
ὡς λόγος αἰὲν ἔχει, quod supra pedestrem orationem non satis affurgit.

1645. ἐν καθαῶν. Pro καθαῶς. Similia complura dedimus ad
Eurip. Iph. Aul. 974. Καθαῶς, ἡπποξίε, sine scelere. Sic τόμῳ καθαρὸς
supra v. 575.

Νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν αὔπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

- Αγ. Ἄνδρες πολῖται, ζωτομωτάτως μὲν ἀν
Τύχοιμι λέξας Οἰδίπῳ ὀλωλότα· 1650
Ἄ δ' ἦν τὰ πρᾶχθέντ', ἔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
Φράσαι πάρεσιν, ἔτε τὰργ' ὅς' ἦν ἐκεῖ.
Χο. Ὀλωλε γὰρ δύσηνος;
Αγ. Ὡς λελοιπότα
Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσασο. 1655
Χο. Πῶς; ἄρα θεία καπόνῳ τάλας τύχη;
Αγ. Ταῦτ' ἐστὶν ἤδη καποθωμάσαι πρέπον.
Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, ἔς σύ πε παρῶν
Ἐξοιδ', ὑφ' ἡγητῆρος ἐδενὸς φίλων,
Ἄλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγῶμην. 1660

1651. ἔθ' ὅ] ἔ τῳ Ald.

1657. ταῦτ'] τῷτ' Ald. Br.

1659. ὑφ' ἡγητῆρος] ὑφ' ἡγητῆρος Br. e
vett. Codd.

1660. ἡμῖν] ὑμῖν Turneb.

1648. αἰὲν αὔπνον. Optime sic edd. Ald. et Turneb. αἰένουπον
male recepit ex Scholiasta Stephanus.

1654. λελοιπότα. Zachariæ Mudgio placebat λελογχότα, quo po-
fито, τὸν αἰὲν βίοτον interpretari oporteret *vitam æternam*, eodem fere
sensu quo scriptores Ecclesiastici ea phrasi utuntur. Verum Tra-
gicos sic locutos esse, donec exemplis confirmetur, mihi quidem
dubium erit: malimque adeo λελοιπότα retinere, et τὸν αἴσχι pro τὸν
αἰὲν legere.

Ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὴν καταρράκτιν ὁδὸν
 Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 Ἐστὶ κελεύθων ἐν πολυχίτῳ μιᾷ,
 Κοίλῃ πέλας κρατῆρος, ἧ τὰ Θησέως
 Περίθῃ τε κείται πῖς' αἰεὶ ξυνθήματα·

1665

1661. τὴν—ὁδὸν] τὸν—ὁδὸν Ald. τὸν—
 ὁδὸν Turneb. Br.

1663. πολυχίτῳ] πολυχίτων Br.

1661. τὴν καταρράκτιν ὁδὸν. An intelligit viam subterraneam de qua sic in Acropolis descriptione Pausanias p. 64. Ἐστὶ δὲ περίβολος ἐν τῇ πόλει τῆς καλουμένης ἐν κήποις Ἀφροδίτης ἢ πόρῳ, καὶ δι' αὐτῆς ἀφ' ὁδοῦ ὑπόγειος αὐτομάτῃ ταύτῃ κατὰσιν (ex Acropoli) αἱ παρθένοι. Alio loco Ἀφροδίτης ἐν κήποις meminit (p. 44.) et quidem sic ut appareat, non longe diffitum esse a loco ubi Theseus et Pirithous foedus suum inierunt. Sed de eo mox. Herodotus vi. 103. τίθαπται δὲ Κίμων, πρὸ τῷ ἄγρει, πέτρῃ τῆς Διακοίλης καλεομένης ὁδῷ.

1662. χαλκοῖς βάθροισι. Nescio an idem sit, quod χαλκόπυς ὁδὸς Nostro audit supra v. 58.

1663. πολυχίτῳ. Malim πολυχίτων.

1664. κοίλῃ—κρατῆρος. Pausanias postquam paullo antea locum indicaverat, ubi Theseus et Pirithous foedus iniisse dicebantur, paucis interpositis, addit p. 43. ἐνταῦθα ὅσοι ἐς πῆχυν τὸ ἔδαφος διέστηκε, καὶ λέγουσι μετὰ τὴν ἐπομβρίαν τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνος συμβᾶσαν ὑπορυῆναι ταύτῃ τὸ ὕδωρ.

Philostratus vit. Apoll. ii. 11. τῆς πέτρας ῥῆγμα εἶναι φασί—ὡς Ἀθήνησιν τε ἰδεῖν ἐστὶν ἐν προδόμῳ τοῦ παρθενῶτος. In Acropoli tamen Παρθενῶν Pausania teste p. 57. Simile quid erat βέραθρον Athenis in quod maleficos conjicere mos erat. Vide Schol. Aristoph. in Plut. 431.

1665. ξυνθήματα. Pausanias p. 42. ἢ πόρῳ χωρίον ἐστὶν, ἐνθα Πειρίθῃ καὶ Θησείᾳ συνδεμένους, ἐς Λακεδαιμόνα καὶ ὕστερον ἐς Θεισπρωτὸς γαλῆναι λέγουσι. Julianus Imp. p. 242. C. ἔχ' ὄρκους, ἐδὲ τοιαύταις ἀνάγκαις ταῦτα πιστεύμενοι, ὥσπερ ὁ Θησεύς, καὶ ὁ Πειρίθης.

Non est omittendum nuncium hic, ut Sophoclis, potius quam Thefei, contemporaneum loqui.

Ἐφ' ὃ μέσου γαῖς, τῷ τε Θορικίῳ πέτρῃ,
 Κοίλῃς τ' ἀχέρδῃ, καὶ πὸ λαΐνου τάφου,
 Καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυσπινύς γολάς.
 Καῖ περ' αὔσας παῖδας, ἠνώγῃ ρυτῶν
 Ὑδάτων ἐνεγκεῖν λυτρά κ' χοάς ποθεν.

1670

1666. ἐφ' ὃ μέσου] ἀφ' οὗ μέσος Br. Ibid. ἔλυσε] ἔδυσε Ald. Turneb.

1667. καθεζέτ' καθεζέτ' Ald.

1666. μέσου. Sic si legamus, nihil erit a quo regatur πέτρῃ et ἀχέρδῃ. Emendandum igitur μέσος, ut constructio sit, μέσος ἀπὸ Θορικίῳ πέτρῃ καὶ κοίλῃς ἀχέρδῃ καὶ λαΐνου τάφῳ vel τάφῳ, *aequidistans a Thoricia rupe, et a caua pruno, et a saeulo sepulchro.*

Canterus pro καὶ πὸ reponerat καὶ πρὶ: verum hoc constructionem pessumdat, cum nihil, ut dixi, relinquat a quo regi possint πέτρῃ et ἀχέρδῃ.

Ibid. Θορικίῳ πέτρῃ. Ad hæc illustranda accurata Athenarum topographia opus foret.

1667. ἀχέρδῃ. Arboris genus est ἄχερδος, *prunus sylvestris* Latinis dictum, Anglis, *a sloe*. Alcæus in Anthol. p. 272.

Καὶ πνιγέσσαν ἄχερδον ἀποσύφυσαν ὀδιτῶν
 Χείλαια.

Homerus Odyss. ξ'. 10. κ' ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. Theocritus xxiv. 88.

— ἀνέμῳ δεδονημένον αὔρον ἄχερδα.

Ibid. τάφῳ. MS. Suidæ in Bibliotheca C. C. C. Oxon. ad v. ἄχερδος dat λαΐνου τάφῳ, quod vulgata non deterius.

1668. ἔλυσε δυσπινύς γολάς. Exuit vestes fordidas, aliasque mox induitur v. 1674. tanquam sacrum diis facturum. Ita enim veteres sollemniter. Unde et paria tradit de Alceftide Euripides fabulæ cognominis v. 157. et seq. ubi plura contulimus.

1670. λυτρά, ad corpus ante sepulturam lavandum. Vid. Eurip. Hecub. 611.

Ibid. χοάς, ad manes placandos. Vid. Eurip. Iph. Taur. 160. et seq.

Τὰ δ' εὐχλὸς Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
 Πάγον μολέσσει, τάσδ' Ἰπυσολὰς πατρὶ
 Ταχέϊ πέρδουσιν ξυνὸν χρόνῳ· λατροῖς τέ νιν
 Ἐοδῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἥ νομίζετ'.

Ἐπεὶ ὃ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν, 1675
 Κούκ λῷ ἔτ' ἀργὸν ἔδεν ὧν ἐφίετο,

Ἐτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 Ῥίγησαν ὡς ἤκασαν· ἐς δὲ γυναιῶτα

Πατρὸς πεισῶσαι, κλαῖον, ἔδ' ἀνίσταν
 Στέρνων ἀραγμῆς, ἔδδ' παμμήκεις γόας. 1680

Ὁ δ', ὡς ἀκέει φθόγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν, ὦ τέκνα,
 Οὐκ ἔς' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.

Ὅλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμα, κακέτι
 Τὴν δυσσόνητον ἔχει· ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν· 1685

Σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
 Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοι χθρήματα.

Τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτ' ὀτρύνει

1671. τὰ δ'] τὰδ' Ald.

1679. κλαῖον] "κλαιον Br.

1671. εὐχλὸς Δήμητρος. Pausanias p. 51. Δήμητρα χλόην vocat;
 nec aliter Eupolis Scholiastæ citatus.

1672. ἱπυσολὰς, mandata: ut Æschyl. Prometh. 3.

1675. δρῶντος, i. e. ὑπηρετῶντος. Hesychius: δρώοιμι, ὑπηρετοῖην.
 Vid. et Eurip. Cyclop. 132.

1677. Ζεὺς χθόνιος. De fulmine subterraneo vide citata ad
 Eurip. Hippol. 1216. Plutonem nigrum Jovem vocat Seneca
 Herc. Cæt. 1703. Hesiod. Op. et D. 465. εὐχιδαι δὲ διὰ χθονίῳ,
 ubi vide Grævium.

Ἡ τοῦδε τάνδρὸς ἔχεθ'· ἔ τητώμηναι
 Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ Διάζετον. 1690
 Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμευροι
 Λύγδην ἔκλαιον πάντες· ὥς δὲ πρὸς τέλος
 Γόων ἀφίκοντ', ἔδ' ἔτ' ὠρώρε βοή,
 Ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 Θάύζειν αὐτὸν, ὥς τε πάντας ὀρθίας 1695
 Στήσαι φόβῳ δέισαντας ἐξαίφνης τρίχας.
 Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός,
 Ὡς ἔτος, ἔτος, Οἰδίπας, τί μέλλομεν
 Χωρεῖν; πάλα δὴ τὰπὸ σὲ βραδυνέται.
 Ὅ δ', ὥς ἐπήσεται ἐκ θεῶν καλέμευρος, 1700
 Αὐδᾶ μόλειν οἱ γῆς ἀνακταί Θεσέα.
 Καπεῖ προσῆλθεν, εἶπεν, Ὡς φίλον κάρα,
 Δός μοι χερὸς σῆς πῶςιν δρεχάϊαν τέκνοισι,
 Ὑμεῖς πε, παῖδες, τῶδε καὶ καταΐνεσον
 Μήπιε προσώσῃν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅς' ἂν 1705
 Μέλλης φρονῶν εὖ ζυμφέροντ' αὐταῖς αἰεί.
 Ὅ δ', ὥς ἀνὴρ γυμναῖος, οἶκτε μέτα

1690. βίον αὖ] βίον Ald. βίον εὖ Br.
ex Weffelingii emendatione.

1693. εἰδ' ἔτ'] εἰδέτ' Ald. Turneb. Br.
Ibid. ὠρώρει] ὠρώρει Br. e 3 Codd.

1706. μέλλης. Videtur transitivum esse, et accusativum regere: quod et in aliis locis (sc. Trachin. 967, 8. Eurip. Orest. 1188. Phœniss. 1253.) suspicatus sum. Hic fortasse *putandi* sensum habet: *quæcumque bene considerans* (φρονῶν εὖ) *putaveris* (μέλλης) *ipsis utilia fore*.

1707. ἐκ οἶκτε μέτα. De Septem Ducibus, sacramento se ad

Κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσθην ξένω.

Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπυς

Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγῃ. 1710

ὦ παῖδε, τλάσας χερὶ τὸ γυναιῖον φρενὶ

Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε· μηδ' ἀ μὴ θέμις

Λεύσσειν δικαγοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.

Ἄλλ' ἔρπεθ' ὡς τέχιστα· πλὴν ὁ κύριος

Θησεὺς παρέσω μανθάνων τὰ δρώμενα. 1715

Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκέσασμην

Εὐμπανίης· ἀσακτὶ δ' ἔσυν ἄϊς παρθένοις

Στένοντες ὠμαρτῶν· ὡς δ' ἀπήλθομεν,

Χρόνῳ βραχεῖ γραφέντες, ἐξαπείδομεν

Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν ἔδαμοδ' παρόντ' ἔτι, 1720

Ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον

1710. ἀμαυραῖς] ἀφαιραῖς Br.

1712. μηδ' μή μ' Ald. Turneb.

Thebas expugnandas astringentibus satis decore Æschylus, οἶκτος ἔτις ἦν διὰ γόμα v. 51. Non item Theseo decorum existimaverim nulla Œdipi miseratione commotum fuisse. Malim igitur, ἐκ ὅγχε μίτα, sine ulla causatione.

1711. τὸ γυναιῖον. Pro adverbio γυναιῖως. Theocritus Idyll. i. 41. κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρί. Idyll. iii. 3. Τίτυρ' ἔμιν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, et 18. ὦ τὸ καλὸν ποδορῶσα. Apollon. Rhod. ii. 613.

Ἐλπομαι αὐτῇ νῆϊ τό γ' ἔμπεδον ἐξαλείσθαι

Ἡμέας.

Antiphilus Anthol. p. 51. θαμβῶ σε τὸ μυρίον. Plato p. 832, C. τό γε ἔρδον pro ἔρδως. Alciphron lib. i. epist. 36. πιυήσω τὸ καλόν.

1716. εἰσηκούσαμεν, obtemperavimus. Vid. Eurip. Cyclop. 120. Herodot. iii. 61.

1717. ἀσακτί. Vide supra ad v. 1315.

Χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινὸν πινὸς
 Φόβου φανέντος, εἰδ' ἀναχετῆ βλέπῃ.
 Ἐπτα μέντοι βαῖον, εἰδὲ σὺ χρόνῳ,
 Ὀρώμεν αὐτὸν γῆν τε περσकुनѣнѢ ἅμα, 1725
 Καὶ τὸν θεῶν ὀλυμπον ἐν ταύτῳ λόγῳ.
 Μόρῳ δ' ὁποῖω κῆνος ὤλετ', εἰδ' ἀν εἰς
 Θνητῶν φράσσει, πᾶλιν τὸ θεσέως κάρα.
 Οὐ γάρ τις αὐτὸν ἔπε πυρφόρος θεῶ
 Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία 1730
 Θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότε ἐν χρόνῳ.
 Ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
 Εὐνοῖα Διὸς γῆς ἀλάμπειτον βάθρον.
 Ἀνὴρ γὰρ εἰ σενακλῖος, εἰδὲ σὺ νόσις
 Ἀλγανὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, 1735

1733. ἀλάμπειτον] ἀλύπητον Ald. Turn.

1734. ἀνὴρ] ὁνὴρ Br.

1722. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, *manum ante caput tenentem*.1726. ἐν ταύτῳ λόγῳ, *simul*.

1732. ἢ τις. Ita bene edd. Ald. et Turneb. Vulgo εἴ τις.

1733. ἀλάμπειτον βάθρον, *lucis expertem finem*. Homerus hymno
 in Lunam v. 5. εἰλεῖ δ' ἅμ' ἀλάμπειτος ἀήρ. Incertus in Hera-
 clitum Anthol. p. 119. Ὀρφη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπειτον. Radix
 fortasse est λαμπιτῶν, quod ut nomen proprium extat apud Ari-
 stophanem in *Lyfistrata*, et Suidam v. Δημήτριος. Videtur etiam
 nomen commune fuisse, cum, quod non infrequenter occurrit
 (v. gr. apud Apollon. Rhod. ii.) participium λαμπιτόων nulla
 analogia a λάμπω formari possit. Hinc etiam vox λαμπιτή, Or-
 pheo adhibita hymn. in Lun. v. 9. καλλιλαμπιτή, quod ex Ana-
 creonte citat Priscian. vii. p. 731. λαμπέτις ἡὼς apud Lucianum
 de Podagra. MSS. omnes ἀλύπητον, sed ἀλάμπειτον in nonnullis an-
 tiquitus scriptum fuisse testatur Scholiafies.

Θαυμαστός· εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
Οὐκ ἂν παρείμιλω οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

Χο. Πῆ δ' αἶ τε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;

Αγ. Αἶδ' ἔχ' ἐκάς· γόνων γὰρ σὺκ' ἀσήμενες
Φθόγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας. 1740

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ,
ΘΗΣΕΥΣ.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφή α'.

Αν. Αἰ, αἶ· φεῦ· ἔστιν, ἔστι νῶν δὴ
Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
Ἄλαστον αἷμα δυσμόροιον σενάζειν.
Ἦ, πινι τὸν πολὺν
Ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον ἔχομεν, 1745
Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
Ἰδόντε καὶ παθούσα.

Σύστημα α'.

Χο. Τί δ' ἔστιν;

Αν. Οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

Χο. Βέβηκεν; 1750

1741. φεῦ· ἔστιν] φεῦ, ἔστιν Br.

1745. ἔχομεν] ἔχομεν Ald.

1747. παθούσα] παθούσαι Br. e Codd.
B. T.

1742. τὸ μὲν. Subaudi κατὰ. κατὰ τὸ μὲν, κατ' ἄλλο δὲ μὴ. Vide
ad CEd. Tyr. 325.

Αν. Ὡς μάλιν' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.

Τί γάρ, ὅτῳ μήτ' ἄρης,

Μήτε πόντος ἀντέκυσεν,

Ἄσκοποι δὲ πλάκες

Ἐμαρψαν ἐν ἀφανῇ

1755

Τινι μόρῳ φαινόμεναι;

Τάλαινα· νῶϊν δ' ὀλεθρέα

Νυξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.

Πῶς γὰρ ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ

Πόντον κλύδων' ἀλώμεναι, βίε

1760

Δύσιτον ἔχομεν τροφάν;

Στεροφῇ β'.

Ισ. Οὐ κάποιδα· κατὰ με φόνιος

Ἄϊδας ἔλοι πατρὶ

Ξυθαινεῖν γεραίῳ

1751. εἰ πόθῳ] ἐν πόθῳ Br. ex Canteri
emendatione.

1758. ὄμμασι] ὄμμασιν Br.

1752...1756. Choro hæc tribuit Al.
mox 1762...1766. An-
tigonæ.

1751. εἰ πόθῳ λάβοις. Reponit Canterus ἐν πόθῳ λάβοις. Plato
Theæteto: ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτῷ εἶναι. Plutarchus Alcibiade: ἐργῇ καὶ
φρόνῳ τὸ γεγονὸς λαμβάνοντες, vol. i. p. 200, D.

1756. φαινόμεναι. Non mutaverim, cum supra innuat Auctor
Erebi penetralia Theseo visa fuisse v. 1723.

1759. ἀπίαν γᾶν, terram longinquam. Hom. Odyss. ἡ. 25. τηλό-
θεν ἐξ ἀπίης γαίης, quod sic interpretatur Hesychius: ἐξ ἀπίης γαίης,
ἀλλοτρίας, ἢ ξένης, ἢ μακρὰν ἔσης. Nec aliter Strabo p. 371, D. De
altera vocis notione vid. ad v. 1368.

1760. κλύδων' ἀλώμεναι. Sic ἀληθεύων χυθόνα Eurip. Hippol. 1042.
ἀλώμενος — ὥρια Theocrit. Idyll. xiii. 66.

Τάλαιναν ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων
Βίος οὐ βιωτὸς.

1765

Σύστημα β'.

- Χο. ὦ δίδυμα τέκνων ἄριστα,
“ Τὸ φέρον ἐκ θεῶ καλῶς.
“ Χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν οὔτω
Φλέγεσθον οὐ-
τοι κατὰμμεμπ' ἔβητον.

1770

Ἀντιπροφὴ α'.

- Αν. Πόθ' καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις.
Καὶ γὰρ ὁ μηδαμῇ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
Ὅποτε γε καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον.
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ὦ τὸν αἰεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος,
Οὐδ' ἔγερων ἀφίλητος ἐμοί ποτε.
Καὶ τᾶδε μὴ κυρήσης.

1775

1767. ὦ δίδυμα—ἄριστα] δ.δύμα—ἄριστα
Turneb. probante Br.

1769. χρὴ φέρειν] φέρειν χρὴ Ald.

Ibid. οὔτω omittit Br.

1771. ἔβητον omittit Br.

1773. ὁ μηδαμῇ δὴ τὸ φίλον, φίλον] ὁ μη-
δαμῇ τὸ φίλον φίλον Ald. ὁ μηδα-
μα δὴ φίλον, ἦν φίλον Br.

1778. τᾶδε] τᾶδε Turneb. Br.

Ibid. κυρήσης] κυρήσεις Br.

1768. τὸ φέρον, *veniens, quod venit*. Vid. ad Aj. 810. Herod.
vii. 19. φέρειν ἐπὶ πᾶσαι γῆν. Vid. et viii. 137.

1771. κατὰμμεμπ', adverbialiter pro κατὰμμεμπτως.

Ibid. ἔβητον. An supplendum τύχης vel μοίρας? ἔτοι κατὰμμεμπτα
τύχης ἔβητον, *quoad fortunæ statum, non culpanda vobis jam obtige-
runt*. Conf. Eleatr. 1100. Eurip. Heraclid. 611. et citata ad Ion.
1271.

1778. καὶ τᾶδε. Ita editt. præter Turneb. et nuperam Oxoniens.
quæ τᾶδε habent. Neutrum probabilem sententiam præbet. Lego
igitur:

Ἀντιούσημα α'.

Χο. Ἐπραῖεν οὔν.

Αν. Ἐπραῖεν οἶον ἤθελε.

1780

Χο. Τὸ ποῖον ;

Αν. Ἄς ἔχρηζε γὰς ἐπὶ ξένας

Ἐθανε· κοίταν δ' ἔχει

Νέρθεν εὐσκίασον αἶν,

Οὐδὲ πένθος ἔλι-

1785

π' ἀκλαυτον· αἰεὶ γὰρ ὁμ-

μα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν

Στέν' δακρύρροον· εἰδ' ἔχω

Πῶς με χρεὶ τὸ σὸν τάλαιναν

Ἀφανίσαι τσόνδ' ἄχος· ἰὼ, μὴ

1790

1779. ἔν abest Ald.

1786. ἀκλαυτον] ἀκλαυσον Br.

1788. δακρύρροον] δακρύον Ald, Br.

Κάτω δὲ μὴ κυρήσης.

Sed neque infra (i. e. apud Inferos) *inamatus sis*. Simile votum Chori Eurip. Alceft. 755.

1790. Non satis constat in hoc versu metrum, neque in sequentibus porro sententia. An legendum ?

Ἀφανίσαι τσόνδ' ἄχος γ', εἰ μὴ

Γὰς ἐπὶ ξένας θανῶν ἔχρηζες, ἀλλ'

Ἐρημ' ὅτ' ἔθανες ᾧδὲ μοι.

Tantum dolorem amovere, non quia in terra peregrina mori expetebas, sed quia seorsim a me, et solitarius mortem obiisti. Secundum hæc, cum γὰς ξένας subaudiendum fuerit ἐπὶ, cujus ellipseos exempla aliquot dedimus ad Electr. 906. Ἐρημ', i. e. ἔρημα, adverbialiter, ut Eurip. Supp. 777. Pro ξένας non spreverim ξένος. Γὰς ξένος ut τῆσδ' γῆς ἀπόξινος Æschyl. Agam. 1291. Denique retineri potest ἐπὶ, modo ex sequenti versu advocetur ὅτι.

Αν.

Ισ.

Αν.

Ισ.

Αν.

Ισ.

1795.

1796.

1799.

1800.

1801.

1802.

verit

rum, c

Γὰς Ἰπὶ ξέναις θανεῖν ἔχρηζες, ἀλ-
λ' ἔρημος ἔθανες ὧδ' ἐμοί.

Ἀντιστροφὴ β'.

- Ισ. ὦ τάλανα, τίς ἄρα με πότμος
Αὔθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Ἐπιμένει, σέ τ', ὦ φίλα,
Πατρὸς ὧδ' ἐρήμας;

1795

Ἀντισύστημα β'.

- Χο. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσσε
Τὸ τέλος, ὦ φίλα, βίη,
Λήγετον τῷδ' ἄχους·
Κακῶν γὰρ ἔ-
τι δυσάλωτος οὐδεὶς.

1800

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- Αν. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.
Ισ. ὦς τί ρέζομεν;
Αν. Ἰμέρος ἔχει με—
Ισ. Τίς;
Αν. Τὰν χθονίαν ἐσίαν ἰδεῖν.
Ισ. Τίγος;

1805

1795. ἐπιμένει σέ τ' ἐπιμένεις ἔτ' Ald.

1796. πατρός πατήρος Br.

1799. λήγετον λήγετε Ald.

1800. γὰρ ἔτοι γὰρ Ald. Br.

1801. δυσάλωτος οὐδεὶς οὐδὲ δυσάλω-
τος Br.

1802. Quæ sequuntur usque ad v. 1833.
in stroph. et antistr. disposuit Br.

1803. ρέζομεν ρέζομεν. Turneb. Br.

Choro autem hunc vs. tribuit
Ald. ut et vsf. 1805, 7, 9, 11, 13.

1806. χθονίαν χθόνιον Br. e Codd. B. T.

1803. ὥς τί ρέζομεν. Vel hoc unum comma abunde demonstra-
verit Ismenen esse quæ hic cum Antigona interloquitur, non Cho-
rum, cui Ismenæ partes tribuit ed. Ald.

- Αν. Πατρός, τάλαιν' ἔγωγε.
 Ισ. Θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐσί; μῶν δὴτ' ἔχ' ὄρας;
 Αν. Τί τόδ' ἐπέπληξας; 1810
 Ισ. Καὶ τόδ', ὡς—
 Αν. Τί τόδε μάλ' αὖθις;
 Ισ. Ἄταφος ἔπιτνε, δίχα τε παντός.
 Αν. Ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάρξον.
 Ισ. Αἰ, αἰ, δυστάλαινα· ποῖ δὴ- 1815
 τ' αὖθις ὦδ' ἔρημος, ἄπορος,
 Αἰῶνα τλάμων ἔζω;
 Χο. Φίλα, τρέσσητε μηδέν.
 Αν. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;
 Χο. Καὶ πάρος ἀπεφύγετον 1820
 Σφῶϊν τὸ μὴ πινεῖν κακῶς.
 Αν. Φρονῶ—
 Χο. Τί δὴτ' ὑπερνοεῖς;
 Αν. Ὅπως μολέμεθ' ἐς δόμους ἐκ ἔχω.
 Χο. Μηδέ γε μάτενε· μόγος ἔχῃ. 1825

1808. ἔγωγε] ἐγὼ Br.

1809. μῶν δὴτ'] μῶν Ald. Br.

1815—17. Antigonaë hæc tribuit Ald.

1820. ἀπιφεύγετον] ἀπιφύγετον Br.

1811. καὶ τόδ', ὡς. Nisi locus, quod aliquando suspicatus sum, mutilus sit, legendum forte Καὶ τόδ', mors (i. e. mortiferum) hoc. Hesychius: καὶ, θάνατος. Mortiferum hoc, quandoquidem infepultus abiit et ab omnibus remotus: i. e. credibile est, ideo seorsim ab omnibus mortem obiisse, quia præsentem adfuisse mortis periculum intulisset. Optime cum hac interpretatione quadrat Antigonaë responsio: ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάρξον.

1824. μολέμεθ' ἐς. Legitur et μολῶμε' ἐς. Stephanus.

1825. μόγος ἔχῃ. Non displicet editoris Londinenſis conjectura, μόγος ἐκεί.

- Αν. Καὶ πάρος· ἐπεὶ
 Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὑπερθεῖν.
 Χο. Μὲν γ' ἄρα πέλαιγος ἐλάχετόν τι.
 Αν. Ναί, ναί.
 Χο. Εὐμφημι καὶ τὸς. 1830
 Αν. Φεῦ, Φεῦ· ποῖ μὲν λωμῶ, ὦ Ζεῦ;
 Ἐλπίδων γ' ἐς τί με
 Δαίμων πανυῖ γ' ἐλαύνει;
 Ἀνάπαισι.
 Χο. Παύετε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γ' ὃ
 Χάρις ἢ χθονία ξυναπόκειται, 1835
 Πενθεῖν ἔχρη· νέμεσις γάρ.
 Αν. Τέκνον Αἰγέως, πρῶτον τι μέν σοι.

1832. ἐς τί με] ἐς τίν' ἡμᾶς Br.

1834. θρήνων] θρήνων Ald. Turneb. sed
 hos tres vss. tribuit Theséo Br.
 praeuntibus Heathio et Tyr-
 whitto.

1835. ξυναπόκειται] ξύν γ' ἀπόκειται Br.

1837. τέκνον] ὁ τέκνον Ald. Br.

Ibid. προσπιτνύμεν] προσπίπτομεν Ald.
 προσπίπτομεν Br.

1827. πέρα. An legendum περί? Nonnunquam circa (est calamitas) nonnunquam supra: i. e. nonnunquam cingimur malis, nonnunquam obruimur. Emendabam quoque non dissimili sensu:

Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δὲ πέρθει.

Nunc appropinquat [μῶγος] nunc vero exitio dat.

1834. Παύετε θρήνων. Hæc ῥῆσις a Theséo, ni fallor, enunciatur. Nam a Choro, qui dudum cum Ismena et Antigona collocutus erat, propter abruptum ejus initium, minime credibile est proficisci.

1835. χάρις, donum, munus: ut supra v. 663. 1559. 1568.

Ibid. χθονία, i. e. ἐγχωρία, in banc terram collocata. Vide supra ad v. 1003.

Ibid. ξυναπόκειται, simul cum ipso custoditur.

- Θη. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;
 Αν. Τύμβον θέλωμεν
 Προσδεῖν αὐτὰ πατρὸς ἡμετέρης. 1840
 Θη. Ἀλλ' οὐ θεμιτὸν σοι κεῖσε μολεῖν.
 Αν. Πῶς εἶπας, ἀναζ' κοίραν' Ἀθηνῶν;
 Θη. ὦ παῖδες, ἀπέειπεν ἐμοὶ κείνος
 Μῆτε πιλάζειν ἐς τῶσδε τόπους,
 Μῆτ' ἐπιφανεῖν μηδένα θνητῶν 1845
 Θήκην ἱερὰν ἣν κείνος ἔχει.
 Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
 Χώραν ἔχειν αἰὲν ἄλυπον.
 Ταῦτ' οὐκ ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
 Χ' ὦ πάντ' αἰὼν Διὸς ὄρκος. 1850
 Αν. Ἀλλ' εἰ τίδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνων,
 Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήσας δ' ἡμᾶς
 Τὰς Ὠγυγίης πέμψον, εἴαν πως

1841. θεμιτὸν σοι κεῖσε μολεῖν] θεμιτὸν κεῖσε μολεῖν Ald.
 θεμιτὸν κεῖσ' ἐς μολεῖν Br.

1838. ἀνύσαι. Æschyl. Prometh. 699.

Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἡνύσαδ' ἐμὲ πάρα.

Eurip. Hecub. 936. ἐκ ἡνυσ'—ἀ τλάμων. Theocrit. Idyll. v. 144.
 ἡνυσάμην τὸν αἰμόν. Clemens Alexandr. p. 336. ὡς ἐπίπαν καλοκῆ-
 γαδίας ἡνυσαν. Conf. ad Electr. 214. et Dawesium ibi citatum.

1844. Constructio est: μηδένα θνητῶν μῆτε πιλάζειν ἐς τῶσδε τόπους
 μῆτε ἐπιφανεῖν θήκην ἱερὰν. Manes circa sepulchra præcipue invoca-
 tos fuisse docebunt Æschyl. Choeph. 4. et 106. Pers. 649. et seq.
 Eurip. Helen. 970. Virgil. Æneid. iii. 68.

1848. ἄλυπον. Conf. v. 1589.

1853. τὰς Ὠγυγίης, antiquas. Vide Stanleium ad Æschyl. Sept.
 ἐ. Theb. 327. et interpretes Hesychii v. Ὠγύγια.

Διακωλύσωμεν ἰόντες Φόνον

Τοῖσιν ὁμαίμοις.

1855

Θη. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα ἂν
Μέλλω πρᾶξαι πρὸς Φορὰ δ' ὑμῖν,
Καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
Πρὸς χάριν· ἔ γ' ὃ δαί μ' ἀπκάλμνειν.

Χο. Ἀλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἵπτι πλείω

1860

Θρήνον ἐγείρετε,

Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1856. πάνθ' ὅσα ἂν] πάντα γ' ὅσ' ἂν Br.

1856. ὅσα ἂν. An legendum metri causa, ὅσα γ' ἂν?

1862. ἔχει τάδε κῦρος, *haec* (utpote Theseo spondente) *omnino rata*
et firma sunt.

STATIONERY AND PRINTING

Advertisements and Circulars

Letter Heads and Envelopes

Stationery and Printing

Business Cards and Labels

Books and Pamphlets

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

Stationery and Printing

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Gg 2

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβαίων γερόντων

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ ἄγγελος.

ΑΙΜΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ἄλλος.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφοι ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδὲνα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλῆσας. Τῷτοι Ἀντιγόῃ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆ θάπτειν παρᾶται· καὶ δὴ λαθῶσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τῷτο δράσαντα ἐξεύροιεν. Οὗτοι δὲ τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, ὅδιν ἦτις ἐφρούρουν. Ἐπελθῶσα δὲ ἡ Ἀντιγόη, καὶ γυμνοὺς εὐρῶσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμύξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει· ταύτην δὲ ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδιδόμενην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθιέρξει. Ἐπὶ τούτοις Αἴμων ὁ Κρέοντος, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἀγχόρῃ, Τειρεσίῃ ταῦτα προδισπύσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἡ τῷ Κρέοντος γαμετῇ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει· καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τῷ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΛΛΩΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ παρὰ τὴν πρὸς αὐτὴν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειοι ἐντεθεῖσα παρὰ τῷ Κρέοντος, ἀνήρτηται· ἐφ' ἣ καὶ Αἴμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν δισχέσατο· ἐπὶ δὲ τῷ τῷτο θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνείλε.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιῖα αὕτη καὶ ἐν Εὐριπίδῃ Ἀντιγόῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα τῷ Αἴμονι δίδεται πρὸς γάμῳ κοινωνίαν, καὶ τέκνον τίκτει τὸν Μαίμενα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόη· ὑπόκειται δὲ τὰ πρᾶγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. Τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκης, καὶ Ἀντιγόης ἀναίρεσις, καὶ θάνατος Αἴμονος καὶ Εὐρυδίκης τῇ Αἴμονος μητρὸς. Φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλῆα ἠξιώσθαι τῆς ἐν Σάμῳ γρατηγίας, εὐδοκμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόης. Λέλεκται δὲ τὸ δράμα τῷτο τριακοστὸν διύτερον.

INSTITUTIONAL

The following is a list of the institutions which have been established in the State of New York since the year 1800. The list is arranged in alphabetical order, and includes the names of the institutions, the years of their establishment, and the names of their founders or patrons. The list is divided into two parts, the first part containing the names of the institutions, and the second part containing the names of the founders or patrons. The list is intended to be a complete and accurate record of the institutions which have been established in the State of New York since the year 1800.

APPENDIX

ALPHABETICALLY

BY THE NAME OF THE INSTITUTION

The following is a list of the institutions which have been established in the State of New York since the year 1800. The list is arranged in alphabetical order, and includes the names of the institutions, the years of their establishment, and the names of their founders or patrons. The list is divided into two parts, the first part containing the names of the institutions, and the second part containing the names of the founders or patrons. The list is intended to be a complete and accurate record of the institutions which have been established in the State of New York since the year 1800.

Av

Is.

I
Scho
infra
4
nec
vide
Elo
re
I
solent

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰαμβοί.

- Αν. Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
 Ἄρ' οἶδ' ὅ, π Ζῶς τῶν ἀπ' Οἰδίπυ κακῶν
 Ὅποιον ἔχι νῶν ἔτι ζῶσιν τελεῖ;
 Οὐδέν γάρ οὐτ' ἀλγεινόν, ἔτ' ἄτης ἄτερ,
 Οὐτ' αἰχρὸν, οὐτ' ἀτιμόν ἐστ', ὅποιον ἔ
 Τῶν σῶν τε καμῶν ἐκ ὅπῳ ἐγὼ κακῶν.
 Καὶ νῦν τί πούτ' αὖ φασὶ πανθήμεα πόλιν
 Κήρυγμα θεῖναι πὺν στρατηγὸν δρετίως;
 Ἐχεις ἦ, κείσηκας; ἢ σε λανθάνει
 Πρὸς τὰς Φίλκας σείχοντα τ' ἐχθρῶν κακά; 5
 Ιγ. Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μύθος, Ἀντιγόνη, Φίλων 10

4. ἄτης ἄτερ] ἀτίριον Br.

1. Non multum differunt κοινὸν et αὐτάδελφον, recteque docet Scholiaſtes Sophoclem pro germano κοινὸν non raro poſuiſſe. Vide infra v. 207. Œd. Tyr. 269.

4. ἔτ' ἄτης ἄτερ. Maniſeſte hoc cum loci ſententia pugnat, nec ſani quidquam attulerunt Interpretes. Mihi non ſpernendum videbatur, ἔτ' ἄτη ſαγὴν, nec infortunio cumulatum, a ſάτῳ onero. Œſchyl. Agam. 653. πημάτων ſιςαγμένων. Noſter Philoct. 767. τῆςπῖςαγμα τῆ νοσήματος.

10. τῶν ἐχθρῶν κακά, ea quæ in inimiciſſimos edici et patrari ſolent.

Οὐθ' ἡδύς, οὐτ' ἀλγαινὸς ἵκετ', ἐχότῃ

Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐσπρήθημεν δύο,

Μία θανόντων ἡμέρα διπλῇ χειρὶ.

Ἐπεὶ δὲ φρουδὸς ἐστὶν Ἀργεῖος στρατὸς

15

Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον

Οὐτ' εὐτυχοῦσαι μάλλον, ἢ τ' ἀτρωμένη.

Αν. Ἡ δὲν καλῶς, καὶ σ' ἐκτος αὐλαίων πυλῶν

Τῶδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνῃ κλύοις.

Ισ. Τί δ' ἐσί; δηλοῖς γάρ τι καλχαῖνος ἔπος.

20

Αν. Οὐ γὰρ τάφῳ νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων,

Τὸν μὲν προτίσας, τ' δ' ἀλμιάσας ἔχει;

Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λέγῃσι, σὺν δίκῃ

Χρηθεῖς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς

Ἐκρυψε, τοῖς ἐνέρξεν ἐντιμον νεκροῖς

25

Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυεΐκας νέκυν

15. Ἀργεῖος] Ἀργεῖον Ald. Br.

25. ἐντιμον νεκροῖς] ἐντιμον θεοῖς Br.

14. διπλῇ χειρὶ, *mutua manu*. Confer v. 176.

20. καλχαῖνος. Κάλχην piscem de quo hic Scholiafles commemorat Nicander Alexipharm. 393: Eundem esse quem alias πορφύραν dicunt, ex Lycophrone conjicere licet, qui πέπλος Κάλχην φορέωντες habet v. 864. Verbum καλχαῖνος apud Euripidem quoque legitur Heraclid. 40.

23. σὺν δίκῃ. Abundat præpositio, ut alibi, v. gr. hujus fab. 1235. Philoct. 61.

25. ἐντιμον νεκροῖς. Veteres, si quis aut inhumatus jaceret, aut non rite post mortem coleretur, contemptui inter mortuos habitum credebant. Hinc Electra apud Æschylum Choeph. 482. παρ' ἐν δειπνοῖς ἔση Ἀτιμος. Clytæmnestra quoque Eumenid. 97.

Ὀνειδὸς ἐν φθιτοῖσιν ἐκ ἀπόλλυται.

Ἀσπίσι φασι ἐκκεκρυῖσθαι τὸ μὴ
 Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι τινά·
 Ἐὰν δ' ἀκλαυτον, ἄλκιρον, οἰωνοῖς γλυκύν
 Θησαυρόν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30

Τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
 Καί μοι (λέγω γὰρ καί με) κηρύξαντ' ἔχειν.
 Καὶ δεῦρο νεύουσα ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
 Σάφῃ προκηρύσσοντα· καὶ τὸ πρᾶγμα ἄγχι
 Οὐχ ὡς παρ' ἑδέν, ἀλλ' ὅς ἐν τούτων τι δρᾷ, 35
 Φόνον προκηρύσσου δὴμόλυσον ἐν πόλει.

Οὕτως ἔχῃ σοι ταῦτα· καὶ δέξεις τάχα
 Εἴτ' εὐγενὲς πέφυκας, εἴτ' ἐδλῶν κακὴ.

Ισ. Τί δ', ὦ ταλαίφρον, εἰ τάδ' ἐν τέτοις, ἐγὼ
 Λύσο' ἂν ἢ θάπτεσα προδεδίμην πλεόν; 40

27. φασίν] φασὶ Ald.

Ibid. τὸ μὴ] τὸ μὴ δ' Br.

30. εἰσορῶσι] εἰσορῶσι Br.

33. μὴ εἰδόσι] μὴ ἐκ εἰδόσι Br.

39. ὦ ταλαίφρον] ὦ ταλαίφρων Br.

40. θάπτεσσα] θάπτεσσα Br.

27. τὸ μὴ. Vide ad Electr. 1036.

29, 30. Interpungo:—οἰωνοῖς γλυκύν

Θησαυρόν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν, βορᾶς.

Hesychius: πρὸς χάριν, πρὸς τέρψιν. Nec damno tamen Valckenae-
 rium, ἐνδορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς legentem ad Eurip. Phœniss. 1628.

35. παρ' ἑδέν. Euripides Orest. 569.

Παρ' ἑδέν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις.

38. ἐδλῶν κακὴ. i. e. ἐξ ἐδλῶν κακὴ.

40. λύσο' ἂν ἢ θάπτεσα. Heraldus ad Tertulliani Apolog. i. Di-
 gress. xxvii. emendabat λύσο' ἂν. Sed cum nondum Antigone
 consilium suum patefecerit, in generalibus versari debet Ismenes
 responsio. Lego igitur:

Λέγσο' ἂν ἢ πρᾶττεσα προδεδίμην πλεόν;

Quid ego vel dicendo vel agendo proficere potuero?

- Αν. Εἰ ζυμπνήσῃς καὶ ζυμεργάσῃ σκόπη.
 Ισ. Ποῖόν τι κινδυνεύμα; πῇ γνώμῃς ποτ' εἶ;
 Αν. Εἰ τὸν νεκρὸν ζῶν τῇδε κερφαίῃς χερί.
 Ισ. Ἥ γὰρ νοεῖς θάπῃσιν σφ' ἀπορρητον πόλιν;
 Αν. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἣν σὺ μὴ θέλῃς, 45
 Ἀδελφόν· εἰ γὰρ δὴ παροῦσ' ἀλωσομένη.
 Ισ. ὦ χετλία, Κρέοντος ἀντίσηκτος;
 Αν. Ἀλλ' ἔδεν αὐτῷ τῶν ἐμῶν ἔργῃν μέτα.
 Ισ. Οἱ μοι, φρόνησαν, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
 ὧς νῶν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50
 Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 Ὀψῆς ἀραχᾶς αὐτὸς αὐτουργῶ χερί.
 Ἐπετα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν πάθος,
 Πλεκταῖσιν θάναταισι λωβάται· βίον
 Τρίτον τ' ἀδελφῶ δύω μίαν κατ' ἡμέραν 55
 Αὐτοκτενοῦντε τῷ ταλαιπῶρῳ, μόρον
 Κοινὸν κατεργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
 Νῦν δ' αὖ μόνῃ δὴ νῶ λειμμένα, σκόπη
 Ὅσῳ κάκισ' ὀλέμεθ', εἰ νόμῳ βία

42. πῇ] πῶ Ald. Br.

43. εἰργεῖν] μ' εἰργεῖν Br.

53. πάθος] ἔπος Br. e Schol.

55. δύω] δύο Br. e Codd. Auguft. et T.

Cantero placebat τάττεσα pro θάπτεσα, quomodo olim a nonnullis scriptum fuisse testatur Scholiafles.

44. νοεῖς θάπῃσιν σφ', sepelire hunc meditaris, id quod publice prohibitum est; vel, nunc cum publice prohibitum est?

57. Caudam trahit χεροῖν sine epitheto positum. An legendum?

Κοιναῖν κατεργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.

Κοιναῖν χεροῖν, fraternis manibus. Vid. ad v. 1.

59. νόμῳ βία. Bona locutio, sed hoc forte loco superflua. An

^{desire} Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. ^{outrage} 60

Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τῆτο μὲν, γυναιχ' ὅτι

ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἀνδρας ἔμαχαιμένα.

Ἐπειτα δ' ἔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρείσσονων,

Καὶ ταῦτ' ἀκχεῖν, καὶ τῶνδ' ἀλγίονα.

Ἐγὼ μὲν ἔν αιτῆσά τοὺς ὑπὸ χθονὸς 65

Εὐύφροισιν ἶχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,

Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. “ τὸ γὰρ

Περίσθ' ἀπράσσειν, ἔκ ἔχει νῦν ἔδνα.

Αν. Οὐτ' ἂν κελεύσαιμι, ἔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι

Πράσσειν, ἐμῶ γ' ἂν ἡδέως δρώης μετὰ. 70

Ἀλλ' ἰδ' ὅποια σοὶ δοκεῖ κείνον δ' ἐγὼ

Θάψω· καλὸν μοι τῆτο πιᾶσθαι θανεῖν.

Φίλη μετ' αὐτῷ κείσομαι, Φίλῃ μετὰ,

Ὅσα πανουργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος

Ὀν δεῖ μ' ἀρεσκείν τοῖς κατὰ τῶν ἐνταδῶ. 75

Ἐκεῖ γ' αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,

Τὰ τῶν θεῶν ἐντιμὴ ἀτιμάσας· ἔχε.

Ιγ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα πιᾶμαι· τὸ δὲ

Βία πολιτῶν δρᾶν, ἐφω ἀμνηχανός.

Αν. Σὺ μὲν τὰδ' ἂν περὶχοί· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80

71. ὅποια σοὶ] ὅποια σοὶ Ald. Br.

legendum νόμῳ βίας, vi: quo sensu non infrequens est χειρῶν νόμῳ, quod et Suidas habet.

64. ἀκχεῖν, parere, obedire. Vide ad Œd. Col. 167. 1716. Regitur autem ab ἔφυμεν, quod ex superioribus repetendum.

71. ἰδ', i. e. ἰδὲ ab εἰμὶ sum. Aliiter est v. 98.

78. ποιῶμαι, habeo, aestimo: ut in phrasi ἐν ὑδαὶν λόγῳ ποιῶμαι.

80. προῦχοι. Hesychius: πρόχοιο, προφασίζοιο, quo sensu hic accipiendum.

happening of earth
Χώσασ' ἀδελφῶ φίλτάτῳ πορεύσομαι.

Ισ. Οἱ μοι, παλαίνης ὡς ὑπερδεδοικά σε.

do not for my fear
Αν. Μη μὲ πρῶτάρβει, τ' σὸν ἐξόρθε βίον. τὸν

promises
Ισ. Ἀλλ' ἐν προμηνύσε γε τῷτο μηδενί

decide if you will be more hateful
Τῷτον· κρυφῇ δὲ κεύθε' σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ. 85

Αν. Οἱ μοι, καταυδα· πῶλλον ἐχθίων ἐσθ

for silence
Σιγῶσ', εἰ μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.

not
Ισ. Θερμὴν δὲ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

that I fear
Αν. Ἀλλ' οἶδ' ὄρεσθαι οἷς μάλιτ' ἀδεῖν με χρή.

Ισ. Εἰ καὶ διωθήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐραῖς. 90

competent, I shall have done
Αν. Οὐκ ἔν, ὅταν δὴ μὴ δυνώ, πεπαυσομαι.

Ισ. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν ἐπὶ πᾶσι τὰ μὴ χανά.

you will be hated
Αν. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανὴ μὲν ἐξ ἐμῶ,

leave and
Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκη.

for my
Ἀλλ', εἰ με καὶ πῶ ἐξ ἐμῶ θυγατέρα 95

I will hate
Παθεῖν τὸ δεινὸν τῷτο· πείσομαι γὰρ ἔ

with
Τοσῶτον ἔδεν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

Ισ. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, ξείχε· τῷτο δ' ἰοῦ, ὅτι

happening
Ἀνὲς μὲν ἔρχη, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

81. χώσασ'] χώρσ' F. 1. 2.

83. βίον] πότμον Br. e Schol.

84. προμηνύσεις] προμηνύσης Ald. Br.

93. ἐχθρανὴ] ἐχθρῇ Ald. ἐχθρανὴ Br.

83. ἐξόρθε βίον, cura, ut vita tua recto stet talo : i. e. cave tibi ipsi, ne in infortunium aliquod incidas. Scholiastes legit πότμον, quod eodem recidit.

84. προμηνύσεις. Sic loqui solent, qui verecunde imperant. Vide CEd. Tyr. 1540.

88. Θερμὸν, audacem. Sic Θερμὸν ἔργον ἀνόσιον Aristoph. Plut. 415. Conf. ad Philoct. 950.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

- 85
Χο. Ἀκτὶς ἀελίῳ, τὸ κάλ- 100
λῖσον ἐπταπύλῳ φανέν
Θήβα τῶν προτέρων φάος,
Ἐφάνθης ποτ', ὧ χρυσέας
Ἀμέρας βλέφαρον,
90 Διρκαίων ὑπερ 105
Ῥεέθρων μολᾷσα,
Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν
Φῶτα βάντα πανσαγία
Φυγάδα πρόδρομον, ὄξυτόρῳ
95 Κινήσασα χαλινῶ. 110

Ἀνάπαισι.

Ὅν ἐφ' ἀμετέρα γὰ Πολυνείκης

100. ἀελίῳ] ἀελίοιο Ald.

102. προτέρων] πρότερον Br. e Cod. A.

107. Ἀργόθεν] Ἀργόθε Turneb. ἐξ Ἀρ-
γόθεν Br.

Ibid. πρὶν deest Ald. Br.

109. ὄξυτόρῳ] ὄξυτέρῳ Br. e Cod. E.

111. ὄν] ὄς Br.

Ibid. Πολυνείκης] Πολυνείκης Br.

103. ἰφάνθης ποτ'. Hæc majorem elegantiam habebunt, si statim post solis exortum dicta esse concipias.

107. Ἀργόθεν πρὶν. Lego propter metrum, Ἀργόθε πρὶν. Sic ἀν-
τροδὶ Pind. Pyth. iv. antistr. 5. λειμωνόθε Theocrit. vii. 80.

108. φῶτα. Singularis pro plurali φῶτας, quam quidem enalla-
gen affatim illustravimus ad Eurip. Hippol. 1268. Supp. 379.
Heraclid. 807.

109. ὄξυτόρῳ. Non spernendum esset ὄξυτόρῳ, ut ὠκυπόρῳ, ταχυ-
πόρῳ. Sed præstat, quod editor Oxoniensis ex Scholiaste reponit,

Ἄρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
 Ὅξεα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
 ὦς, ὑπὲρ ἧα,
 Λακῆς χιόνος πτέρυγι σερανόσ
 Πολλῶν μεθ' ὅπλων,
 Εὖν θ' ἱπποκόμοις κορύθεοσι.

115

Ἀντιστροφὴ α'.

Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί-
 αισιν ἀμφιχανῶν κύκλω
 Λόγχαις ἐπὶ ἀπυλον γόμα,
 Ἐβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων
 Αἱμάτων γένουσι

120

113. ἐς] εἰς Ald.

122. γένουσι] γένουσι Ald.

ὀξυτέρῳ, ut sarcastice significet Chorus eos celerius fugere quam ad-
 venerant.

112. ἀρθεῖς. Hoc si passively accipiatur, nihil erit a quo ὁ regi
 possit, quod perspicuus Scaliger reponerebat ὁς, incertum qua mente.
 Verba passiva potestatem activam obtinere non sine exemplo est.
 Vide Aj. 208. 621. Neque ab ea lege immunis est hic ipse aoristus.
 Infra utique habes ἱππινταδεῖς pro ἱππινταίδας v. 1249. Herodotus iv.
 76. τὶς τῶν Σκύθων καταφρασδεῖς αὐτόν. v. 92. φραδέντα τῷτο. Hac-
 tenus de vocum enallage. Ἐπαίρειν δαί γράτον dicitur ut ἱπαίρειν γό-
 λον Æschyl. Agam. 47. Perf. 797. Eurip. Hecub. 1141. Electr. 2.

113. ἐς γᾶν. Constructio est: ὅξεα κλάζων ἐς γᾶν, acutum stridens
 adversus terram, more aquilarum cum hostem vel prædam invo-
 lant. Æschylus Agam. 48.

Μίγαν ἐκ θυμῷ κλάζοντες Ἄρη

Τρόπον αἰγυπῶν.

120. ἱπτάπυλον γόμα. Septem utique urbis portas. Eurip. Phœniss.
 629. ἱπτάστομοι πύργωμα.

Πληθὺν αἱ τε, καὶ
 Στεφάνωμα πύργων
 Πόκαένθ' Ἥφαιστον ἐλεῖν.
 Τοῖς ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
 Πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ
 Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

125

Ἀνάπαισι.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπης
 Ὑπερχθαίρῃ καὶ σφας ἐσιδὼν
 Πολλῷ ῥάματι προσνιοσολόχους
 Χρυσὴ καναχῆς ὑπεροπείας,
 Παλτῷ ῥιπῇ περὶ βαλβίδων

130

123. τὴ post πληθύναι deest Ald.

130. ἐσιδὼν] ἐσιδὼν Turneb.

132. καναχῆς] καναχῆ Br.

Ibid. ὑπεροπείας] ὑπεροπίας Ald. Turneb. χυπεροπλίαις Br.

128. δυσχεῖρωμα. Contra analogiam peccare videtur, ut vix dubitem quin scripserit Auctor δυσχεῖρωτα (adverbialiter) ab adjectivo δυσχεῖρωτος, quod rariusculum quidem, sed extat apud Diodor. Sic. v. 35. Sensus est: talis strepitus Martis circa tergum (aquilæ) intendebatur ab adversario ejus dracone, adeo ut baudquaquam subigi posset. Draconem hic Thebanos significare et docet Scholiafles, et satis per se perspicuum est.

131. ξύματι. Eurip. Iph. Taur. 1448. ξύμα τ' ἐξορῶν γεατῆ.

132. ὑπεροπείας. Utrum sic legas, an cum Dorvillio (in Charriton. p. 608.) ὑπεροπίας, parum interest. Editi male ὑπεροπτίας.

133. βαλβίδων. Proprie significat carceres (ἄφισιν) unde cursum aspiciabantur Athletæ: hinc ad metam sive finem cursus nonnulli transfulerunt. Pollux lib. iii. sect. 147. ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα καὶ βατήρ· ἐνιοὶ δὲ καὶ βαλβίς. Posteriori notione hic adhibet Sophocles, sed metaphorice ad significandam victoriam. Ἐπ' αἰσῶν βαλβίδων, ad summam metam.

Ἐπ' ἄκρων ἤδη

Νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάζαι.

135

Στροφὴ β'.

Ἀντίτυπος δ' ἔπι γᾶν

Πέσε τανταλωθεῖς

Πυρφόρος, ὅς τότε

Μαινομένη ζῆν ὀρμᾶ

Βακχεύων ἐπέπνει

140

136. ἀντίτυπος—γᾶν] ἀντίτυπα—γᾶ Ald. Br.

135. ὀρμῶντ'. Pro ὀρμῶντας, dualis pro plurali. Sic Oppianus Cyneg. i. 72. θηρετῆρες λύκους ὄλυσαν. ii. 165. θηρῶν μεδέοντι λέοντες. Aratus Prognostic. 966. κόρακες κρώζαντες. Vide et Ernestium ad Homer. Iliad. ε. 566.

136. ἀντίτυπος. Ed. Ald. et Scholiafles ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾶ. Fortasse verum: ἀντιτύπη δ' ἐπὶ γᾶ. Quanquam malim ἀντίτυποι δ' ἐπὶ γᾶν.

137. τανταλωθεῖς. Nec vocem hanc alibi invenio, nec quidquam de ea docent veteres grammatici, si Scholiaflem excipias, qui διασιδείς exponit, ex Anacreonte excitans τανταλίζει. Sed qui fragmentum illud Teii senis attentius legit, facile intelliget τανταλίζει, licet pro διασίειν forte positum, non talem tamen agitationem significare, qualis erat Capanei fulmine e scalis dejectione. Optime hic conveniret πείσειν ἀθάλαθεῖς, nisi nimia esset mutatio. Legendum puto, ταρταρωθεῖς. Verbum ταρταρόω habet Scholiafles Euripidis ad Phœniff. 1192. Apollodorus lib. i. c. 2. τὸς καταταρταρωθείς. Capaneus apud Statium xi. 71.

—Insignem Stygiis fovet amnibus umbram.

138. ὅς. Ita edd. antiquiores. Solus H. Stephanus ὡς dedit, typothetæ fortasse culpa.

140. ἐπέπνει. Euripides Androm. 555. ὥσπερ ἰσίοις Ἐμπνέσονται τῇδ'. Idem Rhéf. 587. πῶλος ἀοιδῶ—καταπνέει.

ῥιπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.

Εἶχε δ' ἄλλη τὰδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις

Ἐπενώμα συφελίζων

Μέγας Ἄρης δεξιόχειρος.

Ἀνάπαιστοι.

Ἐπὶ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπὶ πύλαις

145

142. Εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ'·
Ita legit et interpungit Br.

144. δεξιόχειρος] δεξιόσειρος Ald. Turn.
Br.

141. ῥιπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων, i. e. *adū acerbissimi flatu*. Eadem metaphora infra v. 942. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ—

142. εἶχε δ' ἄλλη τὰδ'. In his nemo hæreret, nisi et syllaba metro deesset, et insignem varietatem suppeditaret Aldina. Ea sic versum exhibet :

Εἶχε δ' ἄλλα; τὰ μὲν ἄλλα, τὰδ' ἐπ' ἄλλοις.

Quæ sic, metro favente, refingo :

Εἶχε δ' ἄλλα τὰ δεινὰ ἄθλα δ' ἐπ' ἄθλοις.

Cui ad amuffim respondebit antistrophe, modo πανυχίους legamus, non πανύχοις. Alioqui legendum erit ἄθλα δ' ἄθλοις, deleto ἐπ' quod sententiam non juvat. Τὰ δεινὰ interpretor *mala* a Capaneo denunciata de quibus Æschyl. Sept. Theb. 432. πύργοις δ' ἀπίλοι δεινὰ. Confer et Eurip. Iph. Aul. 53. hujus fab. 414. Ἄθλα, labores, ærumnas. Insolentior hæc vocis notio, neque tamen Hesychio incognita, qui ἄθλα per ἀγῶνας explicat : et sic habet Noster Philoct. 515.

144. δεξιόχειρος. Ita olim lectum esse testatur Scholiastes ; nec dubito quin ea Poetæ scriptura sit, cui δεξιόσειρος suffecerunt homines imperiti, δεξιόχειρος genitivum esse et a recto δεξιόχειρ fluere existimantes. Est ea quidem usitatior forma ; sed neque alteram poetis repudiatam fuisse ostendet Homerus Iliad. α. 402.

Ὡχ' ἱκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.

Valet id et in aliis vocibus. Sic a κόρυς formatur εὐκόρυδος Oppian. Cyneg. i. 362. a ρίς *nasus*, εὐρίνοιο Ejusd. Halieut. iv. 275. Plura similia vide infra ad v. 985.

H h

Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσας, ἔλιπον
 Ζῶνι τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
 Πλὴν τῶν συγεροῖν, ὃ πατὴρ ἐνὸς
 Μητρός τε μιᾶς Φιῶτε, καὶ αὐτῶν
 Δικρατεῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον
 Κοινῷ θανάτῳ μέρος ἄμφω.

150

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀλλὰ γὰρ ἂν μεγαλῶ-
 νυμος ἦλθε νίκῃ,

Τᾷ πολυαρμάτῳ

Ἀντιχαρῆϊσα Θήβῃ.

155

Ἐκ μὲν δὴ πολέμων

Τῶν νῦν θέσθι λησμοσύνῳ·

Θεῶν δὲ ναῖς χοροῖς παννύχοις πάν-
 τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'

Ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι.

160

157. θέσθι λησμοσύνην] θέσθαι λησμοσύνην Br. 160. ἐλελίχθων] ἐλελίξων Ald. Br.

147. τέλη. *Dona diis oblata* significare videtur Trachin. 242. Eurip. Med. 1393. Hinc arma ab Argivis ducibus gestata, postquam ab ipsorum corporibus derepta tropæum ornabant, sarcastice dicuntur *dona Jovi Tropæo oblata*. Τίλος *donum* habet Æschyl. Sept. c. Theb. 266. Euripides apud Athen. p. 40, D. μικρὰ θέσθις τέλη.

151. κοινῷ. Malim κοινὸν, *communem* vel *æqualem partem*. Reliqui sc. Argivorum duces plenam atque indivisam adversariis concesserant victoriam: soli Eteocles et Polynices sociata morte interiebant. Κοινὰ pro ἴσα habet Noster Trachin. 964. Electr. 1141.

157. θέσθι. Metrum postulat θέσθαι, ut habet Turnebianæ margo. Infinitivum sic pro imperativo innumeris locis ponit Hesiodus.

160. ἐλελίχθων, *terræ agitator* vel *concussor*. Defendi potest ex

Ἀνάπαιστοι.

Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεύς χώρας
Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς
Νεαραῖσι θεῶν ὅπῃ συντυχίαις
Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσων
Ὅτι σύγκληται τῷδε γερόντων
Προὔθετο λέσχην,
Κοινῶ κηρύγματι πέμψας.

165

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Κρ. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
Πολλῶ σάλῳ σείσαντες, ἄρθωσαν πάλιν
Ἵμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα

170

161. post χώρας addit τῆσδε Br.

Eurip. Bacch. 585. et 623. Hic tamen non magnam emphasin habet; nec, si sic accipias, facile est reliqua expedire. Mihi, ut et veteri grammatico apud Scholiasten, ὁ Θήεας Βακχεῖος valet *Bacchus Thebis oriundus*, sive ὁ Θεβαγενὴς Διόνυσος. Eurip. Cyclop. 660. τὸν Αἴτιαν μνησθένον. Phœniss. 1197. Μαινάλου κόρη. Pro ἐλελίχθων autem legerim non ἐλελίζων, quod habet Aldina, sed ἐλελιχθεῖς *clamoribus et vociferatione invocatus*. Constructio et interpretatio est: ὁ Θήεας Διόνυσος *Bacchus Thebarum indigena ἄρχοι ἐλελιχθεῖς auspiciū det invocatus*, i. e. ab eo initium fiat.

162. Κρέων. Defectus metri supplendus vel legendo cum Heathio τῆσδε Κρέων, vel, quod non deterius, τῇδε Κρέων, sc. τῇδε χωρεῖ, *buc incedit*.

164. ἐρέσων. Confer Aj. 251. Æschyl. Supp. 550. οἷσιν ἐρεσσόμενα.

Ἐσθλ' ἰκέσθαι· τῷτο μὲν, τὰ Λαίῃς
 Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη·
 Τῷτ' αὖθις, ἥνικ' Οἰδίπυς ὥρθε πόλιν,
 Καὶ πειρὶ δῶλετ', ἀμφὶ τῆς κείνων ἔτι
 Παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις Φρονήμασιν. 175
 Ὅτ' ἔν' ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 Καθ' ἡμέραν ὦλοντο, παίσαντες τε καὶ
 Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 Γένος κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων. 180
 “ Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 “ Ψυχὴν τε καὶ Φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 “ Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντρεφῆς Φανῇ.
 “ Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
 “ Μὴ τῶν λείπων ἀπτεται βελούματων, 185
 “ Ἀλλ' ἐκ φόβου τὴν γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχῃ,
 “ Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 “ Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτῆς πάτρας
 “ Φίλον νομίζει, τῷτον ἑδαμοῦ λέγω.
 Ἐγὼ γὰρ (ἴσῃ Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεὶ) 190
 Οὐτ' ἂν σωπῆσαιμι τὴν ἄτλην ὀρῶν
 Στείχυσαν ἀσπίς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 Οὐτ' ἂν Φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 Θεῖμιν ἐμαυτῷ· πῦτο γνώσκων, ὅτι

174. κείνων ἔτι] κείνῃ τότε Br.

189. ἑδαμῷ λέγω. Supplendum εἶναι: in nullo bonoris loco esse dico, ἑδαμῷ εἶναι λέγω.

Ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπὶ 195
 Πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
 Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖζω πόλιν,
 Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύττας ἔχω
 Ἀσπίσι, παύδων τ' ἀπ' Οἰδίπυ πῆρι.
 Ἐπεκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν 200
 Ὀλωλε τῆσδε, πάντ' ὀρεϊεύσας δορί,
 Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,

202. ἐφαγνίσαι] ἀφανίσαι Ald. Turneb.

196. τὰς φίλους ποιούμεθα. Facilius intelligerem, detracto articulo, φίλους ποιούμεθα. Quamquam neque illud commodam hic sententiam efficeret, quæ hujusmodi debet esse; *Patria est, cui salutem omnes debemus, et quamdiu in illa salva vivimus* (ταύτης ἐπὶ πλέοντες ὀρθῆς) *facile amicos comparamus, vel facile amicorum numerum redintegramus.* Postremum Græce non male significaverit τὰς φίλους πληρέμεθα. Non dissimili notione τὰς ναὺς ἐπληρῆτο dixit Xenophon Hellen. lib. vi.

Pro ὀρθῆς, teste Stephano, legitur et ὀρθῶς. Sed alterum tuetur Cicero bene hic ab editore Oxoniensi excitatus: *Una navis est jam bonorum omnium: quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus.* Ad Famil. xii. epist. 25. Plato p. 896, B. πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὴν πλεῖ. Libanius vol. ii. p. 165. ὀρθῆς μενέσης τῆς πόλεως.

202. ἐφαγνίσαι. Ita in calce ed. Turnebianæ, meritoque probat Heathius: ἀγνίζειν utique Græcis valet non *lustrare* tantum vel *expiare*, verum et *sacrificare, diis offerre.* Vid. Eurip. Alcest. 76. Iph. Taur. 711. ubi ἀγνίσει et ἀγνιδεῖς in ἀγίσει et ἀγιδεῖς mutari non finit metrum. Adde πέλανον ἐπὶ πύρι καθαγνίσας Ion. 720. ἤγνισαν ἱελομα μέλων Apollon. Rhod. ii. 928. ubi non pariter a metro firmatur MSS. scriptura. Similem notionem habet verbum ἐφαγνιεύω, cujus participium ἐφαγνιεύσας cum copula καὶ in unam vocem coalescit infra v. 253. Ed. Ald. et MSS. plerique ἀφανίσαι, quod frustra tuetur Toupius ad Suidam in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγνίσαι.

Ἄ τοις δ' αἰσίοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
 Τὸν δ' αὖ ζύναμιον τῷδε, (Πολυνείκην λέγω)
 Ὃς γῆν πατρώαν καὶ θεὸς τὲς ἐγγενεῖς, 205
 Φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
 Πρῆσαι κατὰ κράς, ἠθέλησε δ' αἵματος
 Κοινῷ πάσαοι, τὲς δὲ δαλῶσας ἄγῃ·
 Τῷτον πόλῃ τῇδ' ἐκκεκρυχθῆαι, τὰ Φῶ
 Μῆτε κτερίζειν, μῆτε κωκῦσαι τινά, 210
 Ἐὰν δ' ἄθαρπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεσὸν αἰκιδέντ' ἰδεῖν.
 Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κῆποτ' ἐκ γ' ἐμῷ
 Τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
 Ἀλλ' ὅστις εὖνευς τῇδε τῇ πόλῃ, θανῶν 215
 Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμῷ τιμήσεται.

212. αἰκιδέντ' αἰκιδόντ' Br. c Cod. E.

216. ἐξ ἐμοῦ] ἐκ γ' ἐμοῦ Ald.

203. ἔρχεται κάτω. Credebantur libamina sub terram et ad mortuorum usque sedem penetrare. Hinc Chorus apud Æschylum Perf. 626.

Σύ τε πέμπει χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς.

Philostratus vit. Apollon. vi. cap. ii. θεοὶ γὰρ χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δρώμενα. Conf. Porphyrium citatum M. Delrio ad Senecæ Œdip. 556.

205. τὲς ἐγγενεῖς. Noster Electr. 430. Πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, ubi alia huc pertinentia. Æschylus θεὸς τὲς ἐγγενεῖς, Sept. c. Theb. 588.

207. πρῆσαι κατὰ κράς. Malim πέρσαι κατὰ κράς. Subfrigidum mihi saltem videtur πρῆσαι πυρὶ.

208. κοινῷ, fraterni vel cognati. Vid. ad v. 1.

209. ἐκκεκρυχθῆαι. Si de futuro edicto loqueretur, obvia emendatio esset ἐκκεκρυχθῶ, promulgatum esto. Verum id jam antea promulgatum erat: vide v. 198. adeoque malim ἐκκεκρυχθῆαι.

- Χο. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 Τὸν τῇδε δύσκειν καὶ τὸν εὐμενῇ πόλιν.
 Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ ὡς τ' ἐνεσί σοι,
 Καὶ τ' θανόντων, χ' ὥπόσοι ζῶντων, πέρι. 220
- Κρ. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
- Χο. Νεωτέρῳ τῷ τῷ βασιλεύειν πρόφες.
- Κρ. Ἀλλ' εἴς' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ τ' ἑπίσκοποι.
- Χο. Τί δ' ἦτ' ἂν ἄλλω τῷ ἐπεντέλλοις ἐτι;
- Κρ. Τὸ μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσι τάδε. 225
- Χο. Οὐκ ἔστιν ἔτι μῶρος ὃς θανεῖν ἐρεῖ.
- Κρ. Καὶ μὲν ὁ μισθός γ' ἔστος. “ ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
 “ Ἄνδρες τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

- Αγ. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν ἔχ' ὅπως τάχως ὑπο
 Δύσωντας ἰκάνω καὶ φον ἐξάρας πόδα. 230
- Πολλὰς γὰρ ἔχον φροντίδων ἐπιστάτης,
 Ὀδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν.
 Ψυχὴ γὰρ ἡῦδα πολλά μοι μυθελμύη;
 Τάλας, τί χωρεῖς οἱ μολῶν δώσας δίκην;
 Τλήμων, μῦρεῖς αὖ; καὶ τὰδ' ἔσεται Κρέων 235
- Ἄλλω παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δ' ἦτ' ὅκ' ἀλγυνῇ;

217. ταῦτ'] ταῦτ' Ald. Turneb.

223. νεκρῷ τ'] νεκρῷ γ' Br.

224. ἄλλω τῷ] ἄλλο τῷ Br.

235. τλήμων] τλήμων Br.

Ibid. καὶ] καὶ Ald.

219. νόμῳ χρῆσθαι παντὶ, *quavis lege uti*, i. e. *quamvis legem ferre*.

224. ἄλλω. *Emendandum forte ἄλλο, ut et interpretum aliqui legisse videntur.*

- Τοιαῦθ' ἐλίσσων ἦνυτον χολῇ βραδύς·
 Χούτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
 Τέλος γε μῆτοί δ' εὖρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
 Σοὶ κεῖ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, Φράσω δ' ὅμως. 240
 Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
 Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
 Κρ. Τί δ' ἐστίν, ἀνδρ' ἔτι τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
 Αγ. Φράσω θέλω σοι πρῶτα τάμαυτ'· τὸ γὰρ
 Πρᾶγμ' ἔτ' ἔδρασ', ἔτ' εἶδον ὅσις ἦν ὁ δρῶν. 245
 Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
 Κρ. Εὖ γε σοχάζῃ, καὶ πεφράγνυσαι κύκλῳ
 Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.
 Αγ. “Τὰ δεινὰ γάρ τοι προσέθης ὅκνον πολύν.
 Κρ. Οὐκ ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεῖς ἄπ'· 250
 Αγ. Καὶ δὴ λέγω σοι· τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως
 Θάψας βέβηκε· καὶ πὶ χρωτὶ διψίαν
 Κόνιν παλύνας, καὶ φαμισεύσας ἄχρῃν.
 Κρ. Τί φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

244. πρῶτα] πάντα Turneb.

253. χρῆν] χρῆ Ald. Br.

248. σημανῶν. Ita Br. e Codd. E. T.
et August. σημαίνων Ald. Turn.237. ἦνυτον, *adveni, viam confeci*. Vid. ad Œd. Col. 1632.

242. τὸ μὴ παθεῖν. Vid. ad Electr. 1036.

244. πρῶτα. Ita omnino legendum cum Aldina. Vulgo male πάντα.

248. σημανῶν. Ita lectum fuisse testatur H. Stephanus. Vulgo minus recte σημαίνων.

253. παλύνας, *spargens*. Vide Hesychium in voce, et Gregorium de Dialectis p. 262.

Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὅκῃ γὰρ ἔτε τε γενῆδος ἦν 255
 Πλῆγμ', ἔ' δικέλλης ἐκβολή· εὐφλος δὲ γῆ,
 Καὶ χέρσας ἀρρῶξ, ἔδ' ἐπημαζευμένη
 Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
 Ὅπως δ' ὁ παρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκοπός
 Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυαχερὲς παρῆν. 260
 Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμδῆρης μὲν ἔ'
 Λεπτῇ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπὶν κόνις.
 Σημεῖα δ' ἔτε θηρὸς, ἔτε τε κυνῶν
 Ἐλθόντος, ἔ' ἀπᾶσαντος ἔξεφαίνετο.
 Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθεν κακοί, 265
 Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶν ἐγένετο
 Πληγὴ τελευτῶσ'· ἔδ' ὁ κωλύσων παρῶ.
 Εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐζευρασμένος,
 Κἄδεις ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἶδέναι.

261. ὁ μὲν γὰρ] οὐδὲν γὰρ Ald. ὁ μὲν, οὐδὲν, γὰρ F. 2.

255. γενῆδος. Hesychius: γενῆδα, ἀξίτην, πέλεκυν. quæ interpretatio non optime huic loco convenit, ut potius *ligonem* intelligi putem, diversum quidem a δικέλλη, ut sunt ubique duo ligonum genera, unum, quod supra caput elevatur, aliud, quod pedis ope deorsum in terram deprimitur.

257. χέρσας. Non satis distinguitur a γῆ, vereorque ne scribendum sit χέρσας ἀρρῶξ, non manuum ope fractum.

261. ὁ μὲν γὰρ. Ed. Ald. ἐδὲν γὰρ, quod haud dubie falsum.

262. λεπτῇ—κόνις. Commode citat editor Oxoniensis Æliani Var. Hist. v. 14. cui adde Horatium lib. i. od. 28.

269. τὸ μὴ εἶδέναι. Devarius de particula Μη: "Si verbum negativæ vel prohibitiivæ facultatis præcesserit infinitum, tunc μὴ, "infinito appositum, ἐκ περισίας apponitur; ut ἡρνήσατο μὴ λαβεῖν. "Sic ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν &c." p. 143. Confer infra v. 541.

- Ἦμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἶρειν χερσίν, 270
 Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεὸς ὀρκωμοτῆιν,
 Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῷ ζυγεῖδεναι
 Τὸ πρᾶγμα βελεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
 Τέλος δ', ὅτ' εἴδεν ἦν ἐρευνῶσι πῶλεον, 275
 Λέγῃ τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κᾶρα
 Νεύσαι φόβῳ πρῆτρεψεν· εἰ γὰρ εἰχομεν
 Οὐτ' ἀντιφωνεῖν, εἴθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
 Πράξαιμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιζέον
 Σοὶ τῆργον εἴη τῆτο, κἄχι κρυπλίον. 280
 Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
 Πάλος καθαιρεῖ τῆτο τάρχαθον λαβεῖν.
 Πάρεμι δ' ἄκων ἔχ' ἐκῆσιν οἶδ' ὅτι.
 “ Στέρχῃ γὰρ ἐθεῖς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
 Χο. Ἄναξ, ἐμοί τοι, μήτι καὶ θεήλατον 285
 Τῆργον τόδ', ἡ ζύννοια βελεύει πάλαι.
 Κρ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσῶσαι λέγων,

270. ἔτοιμοι, i. e. πρόθυμοι, non invitati, si quis exigeret.

Ibid. μύδρους αἶρειν. Confer Plutarchum in Aristide, p. 234. Horat. epod. 16. Cyrill. in Julian. p. 359. Archæolog. Gr. lib. ii. cap. 6.

277. καλῶς πράξαιμεν, i. e. εὐτυχήσαιμεν, prospera vel læta forte uiteremur.

281. καθαιρεῖ, damnat. Vocem forensē esse ostendit Pollux lib. viii. 15. Lyfias adv. Agoratum: τὴν μὲν καθαιρεῖσαν [ψῆφον] ἐπὶ τὴν ὑσέραν, τὴν δὲ σώζεσαν, ἐπὶ τὴν προτέρα, p. 467. Eurip. Orest. 862. καθεῖλον ἡμᾶς.

286. λέγων. Pro λέγοντα poni notat editor Oxoniensis. Alia ejusdem generis, et quidem ab usu communi remotiora, dabimus ad Trachin. 631.

Μὴ Φευρεθῆς ἄνδρες τε καὶ γέρον ἅμα.
 Λέγεις γὰρ ἔκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
 Πρόνοιαν ἶχεν τῷδε τῷ νεκρῷ πέρι.
 Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτῳ 290
 Ἐκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
 Ναὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
 Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους Διασκεδῶν;
 Ἥ τοὺς κακὰς τιμῶντας εἰσορᾷς θεός;
 Οὐκ ἔστι· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως 295
 Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθεν ἐμοὶ,
 Κρυφῇ κάρᾳ σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
 Λόφον δικαίως εἶχον ὡς εἴργην ἐμέ.
 Ἐκ τῶνδε τέτρες ἐξεπίσταμαι καλῶς
 Παρηγμένους μοιδοῖσιν εἰργάσθαι τάδε. 300
 “ Οὐδέν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος
 “ Κακὸν νόμισμ' ἔβλαψε· τοῦτο καὶ πόλεις
 “ Πορθεῖ, τὸδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
 “ Τὸδ' ἐκιδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
 “ Χρησταὶ πρὸς αἰχρὰ πρᾶγμαθ' ἱσταὶ βροτῶν 305

293. γῆν ἐκείνων. Digna notari locutio, utpote quæ ostendit deos cuiuslibet gentis tanquam mancipis ejus habitos esse.

295. πόλεως ἄνδρες. Vide notata ad Aj. 424.

296. ἐρρόθεν—ἐμοί. Hoc qui Creonti coram dicebant, mirum si clanculum capita moverent, tanquam pusillanimi repente facti. Legendum, ni fallor, ἐρρόθεντ' dicebantur. Hesychius: ῥοθεῖν,—λίβειν.

299. τέτρες, *hos excubitores*.

305. ἱσταί. Herodot. viii. 60. ἔκ ἐθέλει εἰδὲ ὁ θεὸς προσχωρεῖν πρὸς τὰς ἀνδραπήτας γνώμας. Thucyd. iv. 56. πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αὐὶ ἱσσαν. Idem vi. 34. τῶν δὲ ἀνθρώπων πρὸς τὰ λεγόμενα αὐὶ γνώμας ἱστανται. Philippus rex apud Demosthenem p. 283. κατὰ τὸ σύμ-

“ Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,

“ Καὶ παντὸς ἔργου δυστέλειαν εἰδέναι.

ἽΟσοι δὲ μιθαρνεῖντες ἦνυσαν τάδε,

Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.

Ἄλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμῆ σέβας, 310

Εὖ τῷτ' ὀπίσσω, (ὅρκιος δὲ σοι λέγω)

Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τῷδε τῷ πάφῃ

Εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμούς ἐμῆς,

Οὐχ ὑμῖν αἴδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν

Ζῶντες κρεμαστοὶ τῷδε δηλώσῃθ' ὕβριν, 315

Ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἴσῃον,

Τολοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθῃθ' ὅτι

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

“ Ἐκ τῶν γὰρ αἰχρῶν λημμάτων τὰς παλείονας

“ Ἀτωμύκας ἰδοὺς ἂν ἡ σεσωσμένης. 320

Αγ. Εἰπεῖν τι δώσης; ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω;

Κρ. Οὐκ οἶδα καὶ νῦν ὥς ἀνιερῶς λέγεις;

Αγ. Ἐν πῶσιν ὥσιν ἢ πρὶ τῇ ψυχῇ δάκνη;

Κρ. Τί δαί; ρυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπως;

Αγ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ. 325

310. ἔτ'] εἴτ' Ald.

325. σ' ἀνιᾶ] ἀνιᾶ Ald.

324. τί δαί] τί δὲ Br. e Cod. Augst.

Φερὸν ἱσταμένων. Plutarchus vol. ii. p. 74, A. πρὸς ὁρμήν τινα βίαν ἱσταμένους.

307. δυστέλειαν εἰδέναι. Affatim illustravimus ad Eurip. Helen. 932.

315. δηλώσῃθ'. An legendum διαλύσῃθ' exfolvatis? Pollux viii. 147. εἰσιπυγίῃν ζημίαν, ἀποδύναι, διαλύσαι, ἀποτίσαι.

324. ἔπε. Confer citata ad Aj. 33.

- Κρ. Οἱ μ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
 Αγ. Οὐκοῦν τὸδ' ἔργον τῷτο ποιήσας ππέ.
 Κρ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προσδός.
 Αγ. Φεδ'. Ἡ δεινὸν, ἣν δοκῇ γε, καὶ ψευδῇ δοκεῖν.
 Κρ. Κόμφευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ 330
 Φανείτε μοι τοὺς δρώντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
 "Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεσθαι.
 Αγ. Ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλις· εἰ δὲ τι
 Ληφθῇ τε καὶ μὴ, (τοῦτο γὰρ τόχῃ κρινεῖ)
 Οὐκ ἔδ' ὅπως ὅφει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με. 335
 Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
 Σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. Πολλὰ τὰ δεινὰ, καὶ δὲν ἀν-
 θρώπων δεινότερον πέλει.

327. τῷτο] εἰμὶ Br. e Cod. E.

332. δεινὰ] δειλὰ Br.

329. ἐν δοκῇ] ὅ δοκεῖ Br. e Cod. E.

326. λάλημα δῆλον. Legendum, ni fallor, λάλημα διλόν, miser
 garrulor. Λάλημα pro λάλος, ut Eurip. Androm. 939. Vide citata
 ad Aj. 381.

329. Distinguendum:

Ἡ δεινὸν, ἣν δοκῇ γε καὶ ψευδῇ, δοκεῖν.

Dirum vel magnum est (i. e. magnam vim habet) opinari, etiam
 cum quis falso opinatur.

338. τὰ δεινὰ, astuta, solertia.

Τῆτο καὶ πολὺ πέραν 340

Πόντῃ χειμερίῳ νότῳ

Χωρεῖ πεδερυχίοισι

Περῶν ὑπ' οἰδμασι·

Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, γὰν

Ἀφθιτον, ἀκαμάτων 345

Ἀποτρύεταί εἰλομένων

Ἀρότρων ἔτος ἐξ ἔτους,

Ἰππείῳ γένει πολεύων.

Ἀντιστροφὴ α'.

Κεφονέων τε Φῦλον ὀρ-

νίδων ἀμφιβαλὼν ἄγει,

350

Θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη,

343. ὑπ' οἰδμασι] ὑπ' οἰδμασιν Ald. ἐπ' οἰδμασι Br.

345. ἀκαμάτων] ἀκαμάταν Ald. Br.

346. εἰλομένων] παλλομένων Ald. Turn. τελλομένων F. 2. ἰλλομένων Br.

347. ἔτος ἐξ ἔτους] ἔτους εἰς ἔτος Ald. Turneb. ἔτος εἰς ἔτος Br. e 3 Codd.

349. κεφονέων] κεφονόων Br.

351. Θηρίων τ'] καὶ θήρων Ald.

340. τῆτο, i. e. κατὰ τῆτο, itaque. Frequentat hanc ellipsin Herodotus.

343. ὑπ' οἰδμασι. Hoc, licet non usquequaque verum, dixisse videtur Poeta ad augendum rei terrorem: aliis fortasse magis placeat ἐπ' οἰδμασι.

347. ἔτος ἐξ ἔτους, *annum ex anno*. Optimam hanc lectionem Scholiastæ debemus, cum Aldina et MSS. haberent ἔτος εἰς ἔτος. Notandum ἔτος hic accusativum esse, nam H. Stephanus pro nominativo habuisse videtur: alioqui nulla ratio erat cur πολέων in proximo versu legeret. Apoll. Rhod. iv. 1774. Εἰς ἔτος ἐξ ἔτους γλυκερώτεραι. Nonnus lib. iii. 270. Εἰς ἔτος ἐξ ἔτους πεφορημένος.

349. Κεφονίων. Vox mihi ignota, ut quæ maxime. Lubens adeo suffecerim κεφονίων *timidorum*.

Πόντ᾽ ἑὶ νάλιαν φύσιν
 Σπείραισι δικτυοκλώσους
 Περιφραδῆς ἀνῆρ·
 Κρατὶ δὲ μηχαναῖς ἀγχαύλῃ 355
 Θηρὸς ὀρεαστάτα·
 Λασιαύχενά θ' ἵππον ἐλὼν,
 Ἄγετ' ἀμφίλοφον ζυγόν,
 Οὐρεῖόν τ' ἀδμήτα ταῦρον.

Στροφὴ β'.

Καὶ φθέγμα, ἧ ἠνεμόεν 360
 Φρόνημα, καὶ ἀσυνόμους
 Ὅργας ἐδιδάξατο, καὶ
 Δυσσώλων πάγων αἰθρία, καὶ

352. ἐναλίαν] ἐναλίαν Ald. Br.

357. ἐλὼν ἄγετ'] ἀξεται Ald. ὑπάρχει-
 ται Br.

360. ἠνεμόεν] ἀνεμόεν Ald.

363. ante πάγων habet ψυχρὰ F. 2.

352. φύσιν, *sobolem, gentem*. Sic Lucretius lib. i. 16. *natura ani-*
mantum. Idem i. 57. *Omnis divinit natura*.

358. ἄγετ' ἀμφίλοφον. Malim: ἄγετ' ἀμφὶ λόφον.

360. ἠνεμόεν. Hefychius: ἠνεμόεν, ὑψηλόν, μετέωρον. Ἠνεμόεντα λα-
 γνὸν *pernicem leporem* habet Nicander Theriac. 453. καυλὸς ἠνεμόεν-
 τας Ibid. 616.

361. An legendum ἀσυνόμους ὀρχμαί? Hefychius: ὀρχμαί, φραγ-
 μοί. Ἀσύντομος extat Pind. Nem. ix. 74:

363. αἰθρία. Metrum postulare videtur αἰθρία. Sic Homerus
συνέσια pro *συνέσια* Iliad. λ'. 678. Odyss. ξ'. 101. Euripides ποτα-
 μίᾳ pro ποταμῷ Troad. 1074. Alii πολεμῖα et κεραμῖα pro
 πολέμια et κεράμια. Homerus. Nicander. Idem κυάθρια Theriac.
 591. διδραῖον 832. καυλιῖον 882. σπερμῖα 599. 894. 900. Solon ta-
 men αἰθρίην αὖτις ἔδωκεν ἰδεῖν v. 22. Aristoph. Nub. 370. καὶ τοὶ ἄλλοι
 γ' αἰθρίας ἔσης.

Δύτομδρα Φεύγειν βέλη.

Παντοπόρος, ἄπορος

365

Ἐπ' ἔδεν ἔρχε'

Τὸ μέλλον· αἶδα μόνον

Φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται.

Νόσων δ' ἀμηχάνων

Φυγὰς ζυμπέφραται.

370

Ἀντιστροφῇ β'.

Δεινόν τι τὸ μηχανόεν

Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,

Ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἑοδ-

371. δεινόν τι] σοφόν τι Ald. Br.

373, 4. Aldum sequitur Br. Vid. not.

371, 2. Horum versuum non satis expedita est sententia. Mihi post τέχνας distinguendum videtur, et pro ὑπὲρ ἐλπίδ' legendum ὑπέρελπι δ'.

Δεινόν τι τὸ μηχανόεν

Τέχνας· ὑπέρελπι δ' ἔχων

Ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἑοδ-

λὸν ἔρπει, νόμος—

Versus 373, 4. in Aldina, ut hic dedi, exhibentur. Nec aliter invenit Triclinius, sed cum metrum non satis congruere videretur, ita interpolare sustinuit, perfrixtæ frontis homuncio:

Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλ-

λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἑοδλὸν ἔρπει

Νόμος—

Neque hoc tantum, sed post χθονὸς integram fatisque elegantem versum reseculit θεῶν τ' ἐνορχον δίκαν. Quorum facinorum cum ipse ultro index testisque sit, qualis videri debet H. Stephani negligentia atque socordia, qui rejecta MStorum scriptura, adulterina hæc pro Sophocleis venditavit?

λὸν ἔρπει, νόμους παρείρων χθονός,

Θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,

Ἵψίπολις ἄπολις δ',

Ὅτω τὸ μὴ καλὸν

Εὐνεσι, τόλμας χάριν.

Μήτ' ἐμοὶ παρέσιος

Γένοιτο, μήτ' ἴσον

Φρονῶν, ὅς τάδ' ἔρδει.

Ἀνάπαισοι.

Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινόῳ

Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω

375. Triclinium sequitur Turnebus.

Vid. not.

376. ἄπολις δ'] ἄπολις Ald.

379. μήτ' ἐμοὶ] μήτέ μοι Ald.

374. νόμους παρείρων. Sententiæ non convenire παρείρων recte judicat Heathius. Emendaverim, si per metrum liceret, γεραίρων. Verum cum nullum hic locum habeat Bacchius, legendum fortasse Φρουρῶν *custodiens*. Etiam γεραίρων stare potest, si in stropha legeris διαίθρεια.

375. Θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν. Bene est, quod versum hunc conservaverit Aldina, ab Henrico Stephano et aliis, Triclinio auctore, omissum.

382. εἰς δαιμόνιον. Hunc et sequentem versum nondum expedire potui. An legendum?

Εἰ δαιμόνιον τέρας ἀμφινόῳ

Τόδε πως, εἰδὼς ὡς ἀντιλογήσω

Τήνδε ἐκ εἶναι —

Dubius quodammodo sum utrum hoc ostentum divinum sit; verum neque sic inficias eo banc non esse (i. e. hoc non patrasse) puellam Antigonen. Hoc autem dicere videtur nondum in scenam prodeunte Antigona. Vel,

Εἰς δαιμόνιον τέρας ἀμφινόῳ

Τόδ' ἐπᾶσ' [i. e. ἐπάεισα] εἴ πως.

Τήνδ' ἐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.

Ω δῦσηνος, καὶ δυσηνέ

385

Πατρὸς Οἰδιπόδα; τί ποτ' οὐ δὴ πα

Σέ γ' ἀπιδῆσαι τοῖς βασιλείοι-

σιν ἄγασσι νόμοις;

Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ.

Ἰαμβοί.

Αγ. Ἢδ' ἔς' ἐκεῖν' ἡ τοῦργον ἐξεργασμένη

390

Τήνδ' εἵλομεν θάπτεσθαι· ἀλλὰ πᾶ Κρέων;

Χο. Ὅδ' ἐκ δόμων ἄφορρος εἰς θεὸν περᾶ.

Κρ. Τί δ' ἐσί; ποῖα ξύμμετρος πρῶτη δίκη;

Αγ. Ἀναξ, βροτοῖσιν ἔδεν ἔς' ἀπάμοτον.

Ψύδει γὰρ ἡ πῖνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ

395

Σχολῇ ποθ' ἤζειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχην ἐγὼ,

Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάδιον τότε.

387. βασιλείοισιν] βασιλείοις Ald.

393. δίκη] τύχη Br. ex omn. Codd.

390. ἐκεῖν' ἡ τῶργον ἐξεργασμένη] ἐκεῖνη
τῶργον ἡ ἐξεργασμένη Br.

386. Distinguo:

τί ποτ'; ἢ δὴ πα.

Exclamat Chorus τί ποτ'; *quid autem?* visa derepente Antigona; quam idem, qui Creonti nuncius fuerat, excubitor captivæ ritu adducit.

393. ποῖα. Legendum forte,

—ποιὰ ξύμμετρος πρῶτη δίκη;

An pœna justitiæ æqualis et accommoda processit?

395. ψύδει. Legendum putem ψίγει, *culpat, reprehendit.* Quo-
modo enim secunda cogitatio priorem decipiat; non intelligo.

397. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, *propter minas tuas.* Vid. ad Œd. Col. 1345.

“ Ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ

“ Ἐοικεν ἄλλη μῆκος εἶδεν ἠδονῇ,

Ἦκω δι' ὅρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,

400

Κόρην ἄγων τινὸς, ἡ καθυρέθη τάφον

Κοσμάσα· κληῖρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο·

Ἀλλ' ἐς' ἐμὸν θούρμαιον, οὐκ ἄλλα τόδε.

Καὶ νῦν, ἀναξ, τήνδ' αὐτὸς ὡς θέλεις λαβὼν,

Καὶ κρῖνε καὶ ἐλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος

405

Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

Κρ. Ἀχῆς δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ, πόθεν λαβὼν;

Αγ. Αὐτὴ τὸν ἀνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἴκτισσο.

Κρ. Ἦ καὶ ζυώεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;

Αγ. Ταύτῳ γ' ἶδον θάπτεσθαι ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

410

Ἀπεῖπας· ἄρ' ἐνδήλα καὶ σαφῆ λέγω;

Κρ. Καὶ πῶς ὀράται ἀπίληπτος εὐρέθῃ;

Αγ. Τοιοῦτον ἦν τὸ πρῶτον· ὅπως γὰρ ἤκομην

Πρὸς σοῦ πρὸ δέιν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,

410. ἶδον] ἶδαν Br.

412. εὐρέθῃ] νύρεθῃ Ald.

399. μῆκος. Valet μέγεθος, ut in μήκεος ὄλβου apud Plutarch. vol. ii. p. 607, E. Subaudiendum autem κατὰ.

Ibid. εἶδεν. Sic si scribas, valet εἰδαμῶς. Cum nota elisionis εἶδεν, erit per enallagen generum pro εἰδεμῶς, de qua vide ad Trachin. 794.

400. Optime sic distinguit Zach. Mudgius:

Ἦκω, δι' ὅρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος.

Constructio est: Ἦκω, καίπερ δι' ὅρκων ἀπώμοτος ὦν. Plato: ὦν εἶδεν ἀπώμοτον p. 896, D.

410. ἶδον. Rarissime Attici augmentum abjiciunt, lubensque adeo assentior Dawesio Miscell. Crit. p. 267. emendenti ἰδῶν, quod et multo elegantius est vulgata.

Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατέϊχε τὴν 415
 Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
 Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήμενοι,
 Ὅσμην ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφύγότες,
 Ἐγερτὶ κινῶν ἀνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
 Κακοῖσιν, εἴτις τῷδ' ἀφειδήσοι πόνον. 420
 Χρόνον τὰδ' ἦν ποσούτων ἔς' ἐν αἰθέρι
 Μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίας κύκλος,
 Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε' ἐξαίφνης χθονὸς
 Τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, ἑράνιον ἄχος,
 Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβῳ 425
 Ὑλῆς πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσώθη μέγας
 Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
 Καὶ τῷδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἡ παῖς ὀράσθαι, κἀνακωκύνει πικρᾶς
 Ὅρνιθος ὄζυν φθόγον, ὥς ὅταν κενῆς 430
 Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·

418. ἀπ' αὐτῷ] ἀφ' αὐτῆ Br.

Ibid. βάλοι] βάλη Ald. Turneb.

417. ἄκρων ἐκ πάγων. Sic Τρωάδος ἀπὸ πέτρας γαθεῖς Eurip. Troad. 527. ubi alia elegantis hujus formulæ exempla attulimus.

Ibid. ὑπήμενοι. Malim, ἐπήμενοι, vento propiores. Id enim maxime curæ erat, ne ventus odorem ad eos deferret. Ὑπήμενος extat Xenoph. Œconom. p. 503.

418. Constructio est: πεφευγότες ὅσμην ἀπ' αὐτῷ, μὴ βάλοι, fugientes odorem ejus, ne nos feriret. Male ergo, meo quidem judicio, Dorvillius reponebat ἀφ' αὐτῷ in Chariton. p. 328.

424. ἑράνιον ἄχος. Hefychius: ἑράνιον ἄχος, τὸν κοινοῦτόν· δηλοῖ δὲ τὸ μέγα καὶ ὑψηλόν.

429. πικρᾶς ὀρνιθος, mæstæ volucris. Qui sic præter Sophoclem locutus sit, neminem novi.

Οὕτω δὲ χ' αὐτῇ, ψιλὸν ὡς ὄρᾳ νέκυιν,
Γόοισιν ἐξώμωζεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
Ἦετο τοῖσι πύργον ἐξηργασμένοις.

Καὶ χερσὶν εὐθύς διψίαν φέρει κόνιν, 435

Ἐκ τ' εὐκροτῆτος χαλκίας ἄρδ' ἰω πρόχ' α
Χοαῖσι τριπτόνδοισι τὸν νέκυν σέφει.

Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἰέμεσθα· σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ' εὐθύς ἐδὲν ἐκπεπληγμένῳ.

Καὶ πάς τε πόρ' αθεν πάς τε νῦν ἠλέγχοντο 440

Πράξεις· ἄπαρνος δ' ἐδενὸς καθίστατο.

Ἄλλ' ἠδέως ἔμοιγε ἀλγεῖν ὡς ἄμα·

“ Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφύγεναι,

“ Ἦδισον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,

“ Ἀλγεῖνόν· ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὥσ' α λαβεῖν 445

Ἔμοι πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

Κρ. Σὲ δὴ, σὲ τινὲ νύκτωρ ἐς πέδον κάρ' α

Φῆς, ἢ κατὰρ νῆ μὴ δεδρακέναι τῶδε ;

Αν. Καὶ Φημι δρᾶσαι, καὶ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ.

Κρ. Σὺ μὲν κομίζεις ἀν σεαυτὸν ἢ θέλεις 450

Ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

436. χαλκίας] Ita Br. e Codd. Auguft. et T. χαλκίως Ald. Turneb.

438. post χ' ἡμεῖς omittit δ' Br.

440. πάς τε] πάς γε Ald.

445. πάντα ταῦθ'] ταῦτα πάνθ' Br. e Cod. Reg. E.

436. εὐκροτῆτος, malleo bene indurati. Vere sic explicat Dorvillius ad Chariton. p. 86. conferens Eurip. Electr. 819.

Ibid. χαλκίας, ænei. Emendatio est Pierfoni propofita in not. ad Mærid. p. 296. ubi et vocem πρόχ' α docte illustrat.

437. χοαῖσι τριπτόνδοισι. Eæ quænam fuerint, docebit Euripides Iph. Taur. 163. et seq.

449. τὸ μὴ. Vide notata ad v. 269.

Σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σπύτομα,
Ἦδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πρᾶσσειν τάδε ;

Αν. Ἦδαιν· τί δ' ἐκ ἔμελλον ; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

Κρ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τέσδ' ὑπερβαίνειν νόμους ; 455

Αν. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
Οὐδ' ἡ ξυώικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
Οἱ τέσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρσαν νόμους.

Οὐδὲ δένειν τοσούτον ὥμίλῳ τὰ σὰ

Κηρύγμαθ', ὥς' ἄγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν 460

Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.

Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεὶ ποτε

Ζῇ ταῦτα, κἀδεῖς οἶδεν ἐξ ὅτε Φάνη.

Τέτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς

Φρόνημα δέισας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην 465

Δώσιν ; θαναμυθή γὰρ ἐξήδειν, (τί δ' οὐ ;)

Κεῖ μὴ σὺ περὶ κήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου

Πρόθεν θανούμα, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.

“Ὅσις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς

“ Ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει ; 470

Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε ἔμους τυχεῖν,

Παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς

Μητρὸς θανόντ' ἄθραπτον ἠναχόμην νέκυν,

Κείνοις ἂν ἤλγοιω· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγυώομαι.

Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν, 475

468. αὐτ' αὐτ' Br.

473. μητρὸς] ματρὸς Ald.

Ibid. ἠναχόμην] ἠναχόμεν Br. ex Pier-
soni emendatione.

474. τοῖσδε] τοῖσδε F. 1. 2.

475. δρῶσα] δρᾶσα Turneb.

475. δρῶσα. Ita bene ed. Ald. Vulgo δρᾶσα, quod a διδράσκω
effet, non a δρᾶω facio.

- Σχεδὸν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
 Χα. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὦμὸν ἐξ ὦμοῦ πατρὸς
 Τῆς παιδός· εἶκιν δ' οὐκ ἐπίστα) κακοῖς.
 Κρ. " Ἀλλ' ἴθι τοι, τὰ σκληρ' ἄγαν φρονήματα
 " Πίπτε μάλισα· καὶ τὸν ἐγκρατέστετον 480
 " Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῇ,
 " Θραυζέντα καὶ ραγέντα πλεῖς· ἂν εἰσίδοις.
 " Σμικρῶ χαλινῶ δ' οἶδα τοὺς θυμωμένους
 " Ἴππους καταρτυθέντας· εἰ γὰρ ἐκπέλει
 " Φρονεῖν μέγ', ὅσις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. 485
 Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπείσαστο,
 Νόμους ὑπερβαίνουσα τὰς προκειμένους·
 Ὑβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
 Τέττις ἐπαυχεῖν, καὶ δέδρακυῖαν μελᾶν.
 Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ, 490
 Εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῇδε κείσεται κράτη.
 Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεσέρας
 Τῶ παντὸς ἡμῖν Ζεὺς ἐρκίει κυρεῖ,

480. πίπτει] πίπτειν Bt.

491. νῦν] νῦν γ' Turneb.

481. περισκελῇ. Vide ad Aj. 658.

484. καταρτυθέντας. Plutarch. vol. i. p. 31, D. ἵππους—προκατα-
 τύοντες ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἄγουσιν. Ibid. 38, D. καταρτύνει τὴν φύσιν.

Ibid. ἐκπέλει. Hesychius, hunc ipsum forte locum respiciens:
 ἐκπίλει, ἔξισιν. Malim nihilominus: εἰ γὰρ εὖ πίλει, non enim expedit.

486. ὑβρίζειν—ἐξηπείσαστο. Vide supra ad v. 307.

490. Ἦ νῦν. Ita ed. Ald. Recentiores, ἦ νῦν γ'.

492. ὁμαιμονεσέρας. Margo Turnebianæ ὁμαιμονεσέρας, quod vul-
 gata non deterius.

- Αὐτὴ τε χ' ἢ ζῶναιμὸς ὅκ' ἀλύζετον
 Μόρῃ κακίς· καὶ γὰρ οὖν κένιν' ἴσον 495
 Ἐπιτιῶμαι τῷδε βλεῦσαι τάφῃ.
 Καὶ νιν καλεῖτ'· ἔσω γ' εἶδον δῖώς
 Λυσῶσαν αὐτήν, ἐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
 “ Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόθεν ἡρῆσαι κλοπεύς
 “ Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων. 500
 “ Μισῶ γε μέντοι χ' ὦταν ἐν κακοῖσί τις
 “ Ἄλους, ἔπειτα πῦρ καλλιῦειν θέλη.
 Αν. Θέλεις τι μῆζον ἢ κατ' ἀκτεῖνά μ' ἐλῶν;
 Κρ. Ἐγὼ μὲν ἔδην· τῷτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
 Αν. Τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων 505
 Ἄρεσ' ἔδην, μηδ' ἀρεσθήη ποτέ.
 Οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰ μ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
 Κάϊτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλέεσεν
 Κατέχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 Τιθεῖσαι; τέτοις τῷτ' πᾶσιν ἀνδανεῖν 510
 Λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλώσαν ἐγκλείσοι φόβος.

510. τέτοις] τοῖςδε Br.

495. μόρῃ κακίς. Vide ad Electr. 628.

498. ἐπήβολον φρενῶν. Porphyrius Quaestion. Homer. i. τὸ ἐπὶ βόλος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Citat deinde ἐπήβολον φρενῶν ex Nostri Alcmæone. Maximus Tyrius differt. xxiv. 3. ἀρετῆς ἐπὶ βολον.

499. κλοπεύς. Conjungo cum πρόθεν ἡρῆσαι, ut constructio sit: ὁ δὲ θυμὸς τῶν ἐν σκότῳ μηδὲν ὀρθῶς τεχνωμένων, φίλει πρόθεν κλοπεύς ἡρῆσαι. Mens autem eorum, qui in tenebris pravi aliquid moliantur, solet prius malefica convinci, i. e. maleficii convinci. Margo Turnebianæ κλοπαῖς, quod bene repudiat H. Stephanus.

“ Ἀλλ’ ἡ τυραννὶς πολλά τ’ ἄλλ’ εὐδαιμονεῖ,

“ Κᾶῤῥεςιν αὐτῇ δρᾶν λέγην θ’ ἀ βέλεται.

Κρ. Σὺ τῶτο μοιῶν τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς ;

Αν. Ὅρῳσι χ’ ἔπει, σοὶ δ’ ὑπὶ λλοισι τόμα. 515

Κρ. Σὺ δ’ οὐκ ἐπαίδῃ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς ;

Αν. Οὐδὲν γ’ αἰχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχθους σέβειν.

Κρ. Οὐκὲν ὁμαιμος χ’ ὦ κατ’ ἀντίον θανῶν ;

Αν. Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταυτοῦ πατρός.

Κρ. Πῶς δὴτ’ ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾶς χάριν ; 520

Αν. Οὐ μαρτυρήσῃ ταῦθ’ ὁ κατ’ ἀντίον νέκυς.

514. μὴν] μόνη F. 1. 2.

515. ἔπει] οἶδε Ald. Turneb. Br.

518. κατ’ ἀντίον] κατὰ χθονὸς F. 2. Turn.

520. δυσσεβεῖ] δυσσεβῇ Br. e 3 Codd.

521. κατ’ ἀντίον] κατὰ χθονὸς Br. e Codd. E. T.

515. ὑπὶ λλοισι. Erotianus: ὑπείλλει, ὑποσείφει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησὶν, Οὐρανὸν ὑπείλλει ὑπὸ λεοντόπου βᾶσιν. Mihi, loco hoc perperno, non convenire videtur ὑπὶ λλοισι, sed legendum ἐπὶ λλοισι. Confer tamen eundem Erotianum v. φωναί.

518. χ’ ὦ κατ’ ἀντίον. Ita omnino legendum cum Aldina. Herodot. Χαλκίδος κατ’ ἀντίον vi. 118. Ἀβύδου κατ’ ἀντίον vii. 33. Vulgo, κατὰ χθονός.

520. Non temere rejiciendum esset τιμᾶς χάριν, si recte procederet reliquorum constructio. Vide Eurip. Orest. 829. Nunc malim :

Πῶς δὴτ’ ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶν χάρις ;

Quomodo ipsi gratum erit impios honorare ?

521. Legendum : Οὐ μ’ ἀρτυνεῖ [vel ἀρτύσει] σοὶ ταῦθ’, non eadem quæ tu corrigit me. Hesychius : ἀρτυνος, ἀρχων. Idem ἐν ἀρτυνι : ὁ Τῆται ἀρτυνι, ἀντὶ τῷ, διέτασσειν, ἐκασίλειν. Confer omnino v. 484. CEd. Col. 72.

Ibid. ὁ κατ’ ἀντίον νέκυς. Non spernendum quod dat margo Turnebianæ ὁ κατὰ χθονός νέκυς. Vulgatam tamen non male defendit H. Stephanus ex Homeri νεκύων κατ’ ἀντίον Odyss. λ’. 37. et νεκίσσι καταφθιμένοισιν Ibid. v. 490.

- Κρ. Εἴπι σφε τιμᾶς ἐξίσσῃ τῷ δουρατῆϊ.
 Αν. Οὐ γάρ τι δῖλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.
 Κρ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστῆς ὑπερ.
 Αν. Ὅμως ὁ γ' ἀδῆς πύς νόμους ἴσους ποθεῖ. 525
 Κρ. Ἀλλ' ἔχ' ὁ χρεῖστος τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
 Αν. Τίς δ' οἶδεν εἰ κάτω ἔιν εὐαγῇ τάδε ;
 Κρ. Οὗτοι ποθ' οὐχθρὸς, οὐθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
 Αν. Οὔτοι σιωέχθαι, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφω.
 Κρ. Κάτω νῦν ἐλθῶς, εἰ φιλητέον, φίλει 530
 Κείνης· ἐμῷ δὲ ζῶντος, σὸκ ἄρξει γυνή.

Ἀνάπαιστοι.

- Χο. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη
 Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰσομένη.
 Νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ, αἱματόεν
 ῥέθρος αἰχμῶει, 535
 Τέγχεσ' εὐῶπα παρειάν.

ΚΡΕΩΝ, ΙΣΜΗΝΗ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

- Κρ. Σὺ δ', ἥ κατ' οἴκους ὥς ἔχιδν' ὑφειμένη

525. ἴσους. Ita Br. ex Schol. τέττες
 Ald. Turneb.

526. ἴσον] ἴσους Ald. Turneb.

527. τίς δ'] τίς Br. e Codd.

528. οὐθ' οὐδ' Br.

533. δάκρυ' εἰσομένη] δάκρυα λεισομένη
 Ald.

537. ὑφειμένη] ἡφειμένη Ald. ὑφειμένη Br.

525. τῶς νόμους ἴσους. Ita omnino legendum cum Scholiaste. Vul-
 go τὰς νόμους τέττες.

535. ῥέθρος, *faciem*: ut Apollon. Rhod. ii. 68.

537. ὑφειμένη, *furtim subrepens*.

- Λήθασά μ' ἐξέπινες· ἔδ' ἐμάνθανον
 Τρέφων δ' ἄτ', ἀπαπασσάσθης θρόνων·
 Φέρ', εἰπὲ δὴ μοι, καὶ σὺ τῷδε ἔ' τάφῳ 540
 Φήσθης μεταρᾶν, ἢ ἔομῃ τὸ μὴ εἰδέναι ;
- Ιστ. Δέδρακα τοῦργον, ἔπερ ἦδ' ὁμοῖοθεϊ,
 Καὶ ζυμμετίχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
- Αν. Ἀλλ' ἐκ εἰσῆς τῷτό γ' ἡ δίκη σ', εἰπὲ
 Οὐτ' ἠθέλησας, ἔτ' ἐγὼ κτείνωσάμην. 545
- Ιστ. Ἀλλ' ἐν κακῷς ποῖς σοῖσιν ἐκ αἰχλύνου
 Εὐμπλυν ἐμαυτῷ τῷ πάθῳ πικρῇ.
- Αν. Ὡν τοῦργον, Ἀδης χοῖ κατὰ ζυγίστορες.
 “ Λόγοις δ' ἐγὼ φιλεῖταιν ἐ σέργω φίλῳ.
- Ιστ. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ 550
 Θανεῖν τε σὺν σοι, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.
- Αν. Μή μοι θάνης σὺ κτείνῃ, μήθ' ἀ μὴ θίγῃς
 Ποιοῦ σεαυτῆς· δέκεσθαι θνήσκῃς ἐγὼ.
- Ιστ. Καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος ;
- Αν. Κρέοντ' ἐρώτα· τῷδε γὰρ σὺ κηδεμών. 555
- Ιστ. Τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', ἔδδ' ἐν ὠφελειῇ ;
- Αν. Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

539. ἄτα] ἄτας Ald.

547. ζύμπλου—τῷ πάθῳ. Euripides Iph. Taur. 603.

Ὁ ναυτολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφορας,

Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.

551. ἀγνίσαι. Bene Scholiafles per τιμῆσαι interpretatur. Sic contrarium μαινίσαι Euripidi ἀτιμάζειν valet Supp. 380. Heraclid. 265.

557. εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ. Probabiliter Heathius εἰ γελῶ γ' ἐν σοὶ γελῶ. Nec spreverim tamen, εἰ γελῶμ' ἐν σοὶ, i. e. ἐγγεῶμί σοι.

- Ισ. Τί δ' ἔστ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
 Αν. Σῶσον σεαυτήν· ἔ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
 Ισ. Οἱ μοι πάλαινα, κάμπλάκω ἔ σου μόρα; 560
 Αν. Σὺ μὲν γὰρ εἶλα ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
 Ισ. Ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
 Αν. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖσδ' ἐγὼ δόκην φερονεῖν.
 Ισ. Καὶ μὴν ἴση νῶν ἐσιν ἡ ἔαμαρτία.
 Αν. Θάρσ', σὺ μὲν ζῆς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλα 565
 Τέθνηκεν, ὥς τε τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν.
 Κρ. Τῷ παῖδι φημί τῷδε, τὴν μὲν ἀρτίως
 Ἄνεν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' ἑ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
 Ισ. “ Οὐ γὰρ ποτ', ὦ ἄναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλαστῇ μένει
 “ Νοῦς τοῖς κακῶς πράττεσιν, ἀλλ' ἐξίστα”). 570
 Κρ. Σοὶ γοῦν, ὅθ' εἶλα σὺ κακῇ πράσσειν κακά.
 Ισ. Τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
 Κρ. Ἀλλ' ἤδε μὲν σοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἐς' ἐτι.
 Ισ. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σωτοῦ τέκνου;
 Κρ. Ἀρώσιμοι γὰρ χαίτερον εἰσὶν γύα. 575
 Ισ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα.
 Κρ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἰάσι συγῶ.
 Αν. ὦ φίλταθ' Αἴμων, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.

558. ἔτ' ὠφελοῖμ'] ἰπωφελοῖμ' Br. e
 Cod. E.

563. μὲν τοῖς] μὲν τοι Br. e Schol. Tur-
 neb. in marg.

571. κακῇ] κακῶ Ald. κακοῖς Br. e Cod.
 Auguft.

573. μὲν σοι] μὲν τοι Br.

575. ἀρώσιμοι] ἀρώσιμοι Ald.

Ibid. γύαι] γύναι Ald.

578. Αἴμων] Αἴμον Ald. Br. Hunc au-
 tem versum Ifimenæ tribuit Br.

563. μὲν τοῖς. Inverso ordine pro τοῖς μὲν. Mox legendum τοῖς
 δ', disjunctim.

569. οὐ γὰρ ποτ'. Adulatoria oratio, et tanquam veniam depre-
 cantis.

- Κρ. Ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ, καὶ τὸ σὸν λέχος.
 Ισ. Ἡ γὰρ σερήσεις τῆσδε τὸν σωτοῦ γόνον; 580
 Κρ. Ἀδης ὁ παύτων τῆσδε πύς γάμους ἔφυ.
 Ισ. Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
 Κρ. Καὶ σοί γε κάμοι· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
 Κομίζετ' εἶσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρεὶ
 Γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ' ἀνειμένας. 585
 "Φεύγσι γάρτοι χ'οὶ θρασεῖς, ὅταν πέλαι
 "Ἦδη τὸν ἄδλιν εἰσποῶσι τοῦ βίᾱ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

- Χο. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν
 Ἄγλας αἰών.
 Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν 590

590. θεόθεν σειςδῇ] σειςδῇ θεόθεν Ald. Br.

583. μὴ τριβὰς ἔτ'. Mihi subaudiendum videtur ποιῆτε vel ἄγετε. Nec ullus aptior ellipsis locus, quam ubi festinantia hominis iracundi depingenda est. Toupio tamen placet τριβάζετ', a verbo nondum fatis cognito τριβάζω.

Aristoph. Acharn. 344. μή μοι πρόσσιν. Vesp. 1174. μή μοί γε μέ-
 θος. Cic. de fin. ii. 6. finem interrogandi, si placet. Vid. et Electr. 371.

585. γυναῖκας εἶναι, i. e. intus in thalamis agere. Sarcastica phra-
 sis, qua significat eas indecore, nec pro honestarum mulierum more,
 extra aedes vagari. Vide quæ Toupius notavit ad Suidam v. Ἄμ-
 παλίνωρος.

Ibid. ἀνειμένας. Clytæmnestra apud Nostrum Electr. 518. ἀνι-
 μή μιν ὡς ἔοικας αὐτῇ γρίφῃ.

Σειοῦ δόμος, ἄταις
 Οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς
 Ἐπὶ πλῆθος ἔρπον·
 Ὅμοιον ὥς τε ποντίας
 Ἄλός οἶδμα, δυσπνόοις
 Θρήσσαις ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ προαῖς,
 Κυλίνδει βυσσόθεν κελαϊνᾶν
 Θῖνα καὶ δυσήνεμον,
 Στόνῳ βρέμῃσι δ' ἀντιπλῆγες ἄκται.

595

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἀρχαῖα πὰ Λαβδακιδᾶν
 Οἴκων ὀρώμασι
 Πήματα φθιμῶν
 Ἐπὶ πῆμασι πίπτον-
 τ', οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
 Γένος, ἀλλ' ἐρέπει
 Θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.
 Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ

600

605

596. Θρήσσαις ὅταν] ὅταν Θρήσσησιν Ald. Br.

596. ἔρεβος] ἔρεβος ὑφαλον Ald. Br.

598. δυσήνεμον] δυσάνεμον Ald. Br.

606. ἔδ' ἔχει λύσιν] ἔδ' ἔχει μίαν λύ-
σιν Br.

591. σειοῦ. Sic πολλῶν σάλῳ σείσαντες supra v. 169.

596. ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ, cum caligo invaserit.

598. δυσήνεμον, ventorum vehementiorum comitem. Sic malim interpretari, quam ventis valde vexatum, quod de fabulo, fundum maris occupante, non temere affirmandum. Quanquam Epigr. Philippi Anthol. p. 41.

—ἐκ δὲ νιᾶτων

Μύχων βυθίτις ψάμμος ἐξηρεύετο.

ῥίζας τέπειτα Φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις·

Καὶ τ' αὖ νιν Φοινία θεῶν τ'

Νερτέρων ἀμᾶ κόνις,

610

Λόγῃ τ' ἀνοία, καὶ Φρενῶν Ἐρινύς.

Στροφή β'.

Τὰν σάν, Ζεῦ, δύναμιν τίς ἀνδρῶν

ὑπερβασία κατάχοι,

Τὰν ἔθ' ὕπνος αἰ-

ρεῖ ποθ' ὁ παντογέρως,

615

Ἀκάματοί τε θεῶν

Μῆνες; ἀγέρως δὲ χρόνῳ διωάσας

Κατέχεις Ὀλύμπῃ

Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·

608. τίτατο] ἐτίτατο Br.

609. φοινία θεῶν τῶν] φοινία θ. τ. Ald.
θ. φοινία τ. Br. e Cod. E.

610. κόνις] κοπίς Br. ex Heathii emendatione.

612. τὰν σάν, Ζεῦ, δύναμιν] τιάν, Ζεῦ, δύνασιν Ald. Br.

613. κατάχοι] καλίσχη Br. e Cod. E.

616. ἀκάματοί τε θεῶν] οὐδ' ἀκάματοι θεῶν Ald. ὅτε θεῶν ἀκάματοι Br.

617. ἀγέρως] ἀγέρω Ald. sed deomittit Br.

608. Φάος. Hefychius: φῶς, φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Eurip. Bacch.

608. ὦ Φάος μέγιστόν ἡμιν. Idem Iph. Taur. 856. δόμοις ἐξεδρέψω Φάος.

610. ἀμᾶ. Bene Dorvillius, *exscindit, perdit* interpretatur ad Chariton. p. 367.

Ibid. κόνις, Dorvillio significat, *pulverem ob deorum manium reverentiam Polynici injectum*. vff. 253. 262. et 436. Speciose tamen κόνις reponunt alii non indocti Viri.

612. τὰν σάν. Scholiastes et ed. Ald. τιάν, quod metro minus quam videri potest adversatur.

613. ὑπερβασία. Hefychius: ὑπερβασίης—ὑπερβανίας.

Ibid. κατάχοι, *superaverit*. Hefychius: καταχῶν, κατακρατεῖν. et alibi κατέχεις—περικρατήσας.

Τό, τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον, 620
 Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
 Νόμος ὅδ'· οὐδὲν ἔρπει
 Θνατῶν βιότῳ πάμ-
 πολις ἔκτος ἄτας.

Ἀντιστροφῇ β'.

Ἄ γὰρ δὴ πολύπλευκτος ἐλπίς 625
 Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν,
 Πολλοῖς δ' ἀπάτα
 Κεφονόων ἐρώτων·
 Εἰδοπὶ δ' οὐδὲν ἔρπει,
 Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα πῖς προσάρη. 630

622. εἰδὶν] εἰδὶν Ald.

623. πάμπολις] πάμπολύ γ' Br. ex
 Heathii emendatione.

626. ὄνησις] ὄνησις Br.

629. ἔρπει] προσέρπει Br.

630. προσάρη] προσψαύση Ald. ψαύση Br.

620. ἔπειτα plerumque valet *postea*: nonnunquam tamen *posthac*
 vel in *postterum*, ut in τὸ ἔπειτα Thucyd. iv. 18. τὰ τ' εἰσέπειτα Noster
 Aj. 35. Dubites forte utram potestatem habeat Eurip. Alceft.
 247. Legendum omnino:

Τό τ' ἔπειτ', αἰεὶ τε μέλλον,
 Ὡς τὸ πρὶν, ἐπαρκέσει
 Νόμος ὅδ', εἰδὶν ἔρπων
 Θνατῶν βιότῳ, πάμ-
 πολυς, ἐκτος ἄτας.

Τὸ ἔπειτα, τὸ μέλλοντος, et deinceps, Plato Parmenide p. 1120, A. Ὡς
 et καὶ in MSS. sæpe confundi docet Marklandus ad Iph. Aul. 173.
 citans Montfauconium Palæograph. Græc. p. 345, 346. Ἐρπων
 dat Scholiastes. Οὐδὲν, i. e. εἰδὲν. ita ed. Ald.

630. πυρὶ θερμῷ. Non de nihilo est θερμῷ: nam ἐν πυρὶ βέβαιος,
 teste Suida, ad eos dicitur qui in magno discrimine versantur, non
 qui jam calamitate afflicti sunt.

Ibid. προσάρη. Ed. Ald. προσψαύση. An verum fuerit προσάρη?

Κρ.

636

639

νύμφης
 hic τῇ
 discedi

Verum

tetur, p

640.

τὸν ἀχ

Hippol.

Σοφία γὰρ ἔκ του
Κλεινὸν ἔπος πέφανται,
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
Τῷδ' ἔμμεν', ὅτ' αὖ φρένας
Θεὸς ἄλ' ἀπὸς ἄταν.
Πράσσει δ' ὀλιγοσὸν
Χρόνον ἐκτὸς ἄτας.

635

Ἀνάπαιστοι.

Ὅδε μὲν Αἴμων, παῖδων τῶν σῶν
Νέατον γέννημ', αἶψ' ἀχνύμενος
Τάλιδος ἦκει μόρον Ἀντιγόνης,
Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν ;

640

ΚΡΕΩΝ, ΑΙΜΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Κρ. Τάχ' εἰσομέεδα μάντεων ὑπέρτερον.

636. πράσσει] πράσσειν Br.

640. τάλιδος. Ante hanc vocem addunt, Ald. quidem, τῆς μελλογάμου νύμφης, Br. τῆς μελλογάμου.

639. ἀχνύμενος. Post hanc vocem addit ed. Aldina τῆς μελλογάμου νύμφης. Aliter Jul. Pollux iii. sect. 45. et Suidas v. τάλις, quorum hic τῆς μελλογάμου, ille μελλογάμου tantum agnoscit. Si a vulgata discedimus, legendum cum Suida,

—αἶψ' ἀχνύμενος

Τῆς μελλογάμου

Τάλιδος ἦκει.

Verum cum Hesychius τάλις per ἡ μελλόγαμος παρθένος interpretetur, præstat totum triada, ut Grammatici glossēma, rejicere.

640. μόρον. Regitur ab ἀχνύμενος. Pindar. Pyth. vii. epod. 1. τῷδε ἄχνημι. Comparari potest εὐσεβεῖς—Θνήσκουσας ὡ χαίρουσι Eurip. Hippol. 1354. χαίρω δὲ σ' εὐτυχῆντα Rhēf. 391.

K k

- ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων
 Τῆς μελλονύμφης πατρὶ λυσσαίνων πάρι;
 Ἡ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρώντες φίλοι; 645
- ΑΙ. Πάτερ, σός εἰμι· καὶ σὺ μοι γνώμας ἔχων
 Χρησὰς ἀπορδοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
 Ἐμοὶ γὰρ ἀδελφὸς ἀξίως ἔσται γάμος
 Μειζων φέρεσθαι σὺ καλῶς ἡγεμένως.
- ΚΡ. “ Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ τέρνων ἔχειν, 650
 “ Γνώμης πατρῷας πάντ' ὀπιθεῖν ἐσάναι.
 Τέτρα γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχοντὶ γονὰς
 Κατηκόως φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
 Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
 Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίστα πατρί. 655
 “ Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύνει τέκνα,

656. φιτύνει] φυτεύει Ald. Turneb.

643. ἄρα μὴ κλύων. Perabsurda est quaestio: num decretum meum nondum audiens ades ob sponsam succensens? Neque hic locum habet pleonasmus negativæ: non enim *πλειονάζειν* dixeris, quæ contrariam prorsus sententiam efficit. Legendum utique:

—τελείαν ψῆφον ἄρ' ἐμὴν κλύων;

644. τῆς μελλονύμφης. Regitur a λυσσαίνων. Sic θυγατέρος θυμέμνους Eurip. Orest. 751.

647. ἀπορδοῖς, *dirigas, oro*. Optativo enim modo accipiendum, non indicativo.

648. ἀξίως ἔσται. Legendum haud dubie ἀξιώσεται.

649. μείζων φέρεσθαι. Legendum μείζον φέρεσθαι. Sic πλέον ἢ γὰρ φέρεται Cæd. Tyr. 509.

651. ἐσάναι, *stare*. Non videtur huic loco convenire. Quare malim ἐσάναι, *statuere*.

656. φιτύνει. Ita legendum esse bene monet Heathius, auctorem citans Scholiasten Sophoclis ad Aj. 1313. Vid. et Trachin. 315. Vulgo φυτεύει.

“ Τί τόνδ' ἂν εἶποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνως

“ Φῦσσι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων ;

Μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς,

Γυναικὸς ἕνεκ', ἐκβάλης, εἰδὼς ὅτι

660

“ Ψυχρὸν παραγκάλισμα τῷτο γίνεσθαι,

“ Γυνὴ κακὴ ζύνδον ἐν δόμοις· τί γὰρ

“ Γένοιτ' ἂν ἑλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός ;

Ἀλλὰ πτύσας ὥσεί τε δυσμενῇ, μέγες

Τὴν παῖδ' ἐν ἄδᾳ τήνδε νυμφεύσθην τινί.

665

Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ

Πόλεως ἀπισήσασαν ἐκ πάσης μόνῳ,

Ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,

Ἀλλὰ κτενῶ· πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία

Ἐυάμμον· εἰ γὰρ δὴ τὰδ' ἐγγενῇ φύσιν

670

Ἀκοσμα, θρέψω κάρτα τοὺς γ' ἔξω γένεας.

“ Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅσις ἔς' ἀνὴρ

“ Χρηστὸς, φανείτω καὶν πόλει δίκαιος ὢν.

659. φρένας] φρένας γ' Br. e Cod. T.

665. νυμφεύσειν] νυμφεύειν Br.

670. δὴ τὰδ' ἐγγενῇ] δὴτα παγγενῇ Br.

671. τοὺς γ'] τοὺς Ald. Turn. Br.

659. τὰς φρένας. Legendum τὰς φρένας γ', nisi malit aliquis τὰς φρένας a φρένας.

665. νυμφεύσειν. Conf. v. 827.

671. Si post ἄκοσμα interpungimus, θρέψω significabit *fovebo*, *amplectar*, pro *consanguineis habebo*: quod, licet infrequens, non displicet. Heathio contra commodius videtur post θρέψω distinguere:

—εἰ γὰρ δὴ τὰδ' ἐγγενῇ φύσει

Ἀκοσμα θρέψω, κάρτα τέσ γ' ἔξω γένεας.

Si *hos*, qui natalibus mihi conjuncti sunt, parum morigeros habuero, reliquos, quibus nulla mecum generis necessitudo, omnino habebo.

“Ὅστις δ’ ὑπερβᾶς ἢ νόμους βιάζε’).
 “Ἡ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατῶσιν ἐννοεῖ, 675
 “Οὐκ ἔς’ ἐπαίνου τῶτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
 “Ἀλλ’ ὃν πόλις σήσῃ, τῷδε χρὴ κλύειν
 “Καὶ σμικρὰ, ἔ δὲ δίκαια, καὶ τὰναντία.
 Καὶ τῶτον ἀν’ τὸν ἄνδρα θαρσοῖμ’ ἐγὼ
 Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ’ ἀν’ ἀρχεσθαι θέλειν. 680
 Δορός τ’ ἀν’ ἐν χειμῶνι προσεταγμένον
 Μένειν δίκαιον καὶ γὰρ τὸν παρασάτλῳ.
 “Ἀναρχίας γὰρ μείζον ἐκ ἔσιν κακόν.
 “Αὕτη πόλεις τ’ ὄλλυσιν, ἢ δ’ ἀνασάτας
 “Οἴκους τίθησιν· ἢ δὲ σὺν μάχῃ δορός 685
 “Τροπὰς καταρρήγνυσιν· τῶν δ’ ὀρθομένων
 “Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ’ ἢ περὶ θάρχια.
 Οὕτως ἀμυντέ’ ἐστὶ τοῖς κοσμημένοις,

677. σήσει. Herodotus: σήσωμεν ἡμῶν αὐτῶν βασιλεία, i. 97. ὡς βασιλεία σήσονται iii. 84. ἐσήσαντο βασιλῆα v. 42. Vid. et Œd. Tyr. 959.

681. προσεταγμένον, *jussum*, i. e. ubi jussus est.

685. δορός. Regi videtur a τροπᾶς. Confer Æschyl. Agam. 1246. Eurip. Rhéf. 116.

686. καταρρήγνυσιν. Propria constructio est, cum sequitur accusativus rei quæ ῥῆξιν sustinuit; ut apud Plutarchum in Fabio: κατέρραξεν ἐς τὸν χάρακα τὸς πολέμους vol. i. p. 179, A. Herodot. ix. 69. τὸς δὲ λοιπὸς κατέρραξαν—ἐς τὸν Κιθαιῶνα. Verum hic enallage est constructionis, de qua vide ad Œd. Col. 1532. Electr. 122.

Ibid. τῶν ὀρθομένων, eorum qui recti steterunt: i. e. quibus prospere cecidit eventus: ὀρθῶν enim Sophocli est *fospitem*, beatum reddere vel *servare*. Vid. Œd. Tyr. 39. 51. Electr. 418. hujus fab. 169. 1172. Sensus est: *Hi autem qui recti in acie steterunt salutem plerumque obedientiae suæ debent.*

688. κοσμημένοις, iis, quæ decreta et edicta sunt. Enallage est con-

Κῆτοι γυναικὸς ἑδαμῶς ἡσσητέα.

Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπείσῃν 690

Κῆκ' ἂν γυναικῶν ἡσονες καλοῖμεθ' ἄν.

Χο. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλόμεθα,

Λέξαν φρονέοντας ὧν λέξης δοκεῖς πέρι.

Αἰ. Πάτερ, θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας,

Πάντων ὅσ' ἐς χρημάτων ὑπέρτατον. 695

Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέξης ὀρθῶς τάδε,

Οὐτ' ἂν δυνάμει, μήτ' ἰπταίμει λέγειν.

Γένοιτο μὲν τ' ἂν χ' αἰτέρῳ καλῶς ἔχον.

Σὲ δ' ἔν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσοι

Λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει. 700

Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ

699. σὺ] σοὶ Ald. σὺ—πέφυκας Turneb. in marg.

structionis de qua vide ad v. 686. nam proprie κοσμεῖσθαι dicitur populus.

689. ἡσσητέα. An supplendum ex versu præcedenti τὰ κοσμέ-
μιν; Neque sinendum ut mandata mea a fœmina vincantur.

694. θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας. Non apparet quid hoc ad ar-
gumentum vel occasionem faciat. Satis commode sequeretur:
Ergo nec superbia efferri æquum est, qui alium erroris convincit, nec
angi, qui convincitur. Verum hoc fortasse Sophocles consulto re-
ticit, ut non satis pro Hæmonis ingenio verecundum.

697. Non absurde hoc interpretatur Heathius, quem vide. Sen-
sus non malus esset; *Tu quin recte dicas, non negaverim. Quan-*
quam et alia ratione recte fortasse se babeat res. Sic tamen legendum
forte χ' αἰτέρῳ.

700. πράσσει τις. Friget τις sine emphasi repetitum. An le-
gendum:

Λέγει τις, ἢ πράσσει, τάχ' ἢ ψέγειν ἔχει.

Vel,

Λέγοι τις, ἢ πράσσοιτό σ', ἢ ψέγειν ἔχει.

K k 3

Λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρφη κλύων.

Ἐμοὶ δ' ἀκύνει ἔσθ' ὑπὸ σκότει τάδε,

Τὴν παῖδα παύτῃν οἷ' ὀδύρε) πόλις,

Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιώτατη

703

Κάκισ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·

Ἦτις τ' αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς

Πεπλώτ' ἀθαρπτον, μήθ' ὑπ' ὠμησῶν κυνῶν

Εἷας' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.

Οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;

710

Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.

Ἐμοὶ δέ, σὲ πρᾶσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,

Οὐκ ἔστιν ἔδδεν κτῆμα τιμιώτερον.

“ Τί γδ πατὴρς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις

“ Ἀγαλμα μείζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; 715

Μὴ νῦν ἐν ἡθὸς μούνον ἐν σωτῶ φέρει,

Ὡς φῆς σὺ, καὶ δὲν ἄλλο, τῆτ' ὀρθῶς ἔχειν.

“ Ὅστις γδ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,

“ Ἡ γλῶσσαν ἦν σὲκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,

“ Οὗτοι Διὰ πτυχθέντες, ὥφθησαν κενοί. 720

“ Ἀλλ' ἀνδρα, κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν

“ Πόλλ' αἰχρὸν ἔδδεν, καὶ τὸ μὴ τένειν ἄραν.

710. λαχεῖν] τυχεῖν Br. ex libris om.

702. λόγοις τοιούτοις. Impedita constructio merito interpretes offendit. Simplicissima emendatio est :

Λόγους τοιούτους, οἷς σὺ μὴ τέρφη, κλύων.

714. εὐκλείας. Optime Johnsonus εὐκλείας. Sic παρρησία θάλλοντις Eurip. Hippol. 422.

Ὅρα's παρὰ ρείθροισι χειμάρροισι ὅσαι
 Δένδρων ὑπέκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζει),
 Τὰ δ' ἀνπιτείνοντ', αὐτόπερμν' ἀπόλλυται; 725
 Αὐτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
 Τέννας, ὑπέκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
 Στρέφας τολοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
 Ἀλλ' εἴκε θυμῷ, καὶ μετάσασιν δίδε.
 "Τῷ μὲν γὰρ εἴτις καὶ π' ἐμῷ νεωτέρω 730
 "Πρόσεσι, φήμ' ἐγὼ γε πρεσβεύειν πολὺ
 "Φύωαι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπισήμης πλέω.

723. παρὰ ρείθροισι. Ita Br. e Codd. E.
 T. et August. παραρρείθροισι Ald.
 Turneb.

726. ἐκσώζει] ἐκσώζει Turneb. in marg.
 729. θυμῷ] θυμῷ Ald.
 732. πλέω] πλέων Br. e Cod. August.

723. παρὰ ρείθροισι. Sic margo Turnebianæ et imitator Anti-
 phanes apud Athenæum p. 23. Bene interpretatur Heathius :
videsne prope fluentia, quotquot arbores bibernis torrentibus cedunt ? nisi
præstiterit : videsne arborum propter fluentia, quotquot——Dorvillius
 in Chariton. p. 723. conjunctim legit a παραρρείθρος, adjectivo mihi
 incognito, deducens.

728. σέλμασιν. Proprie *transfris*, i. e. scamnis, quibus remiges in-
 sident. Ἰππια hæc dicuntur cum diversum a vero, i. e. communi
 situm obtinent : ut ὁρᾷ, quæcumque recte se habent. Constru-
 ctio videtur esse : *στρέφας κάτω τὴν νῆα, ὑπτίοις σέλμασι τολοιπὸν ναυ-*
τίλλεται. Postremum hoc valet ἢ *ναυτίλλεται*. Vid. ad CEd. Tyr.
 1304. De re conf. Eurip. Orest. 706.

729. θυμῷ. Ed. Ald. θυμῷ, contra mentem Auctoris.

732. πάντ'. An subaudiendum κατὰ? ἐπισήμης πλέω κατὰ πάντα.
 Vel etiam sine ellipsi regi potest ab ἐπισήμης πλέω. Vide annotata
 ad v. 798. Quod infra dicit φιλεῖ γὰρ τὸτο μὴ ταύτη ῥέπειν, sic di-
 fertius enunciat auctor Rhesi v. 106.

—ἢ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίσταται βροτῶν
 Πίφουκεν.

“ Εἰ δ' ἔν, (Φιλῆ γδ τῷτο μὴ ταύτῃ ῥέπῃ)

“ Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.

Χο. Ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, ἔτι καίριον λέγῃ, 735
Μαθεῖν, σέ τ' αὖ τῷδ'· εὖ γδ εἴρηται διπλᾶ.

Κρ. Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδασκόμεσθα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικῶδε τὴν φύσιν;

Αι. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μάλλον ἢ τᾶργα σκοπεῖν. 740

Κρ. Ἔργον γάρ ἐστι τὰς ἀκοσμῶντας σέβειν;

Αι. Οὐδ' ἂν κελεύσαιοι· εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακῆς.

Κρ. Οὐχ ἦδε γδ τοιᾶδ' ἐπέληπται νόσῳ;

Αι. Οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμότιολις λεώς.

Κρ. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἂν με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 745

Αι. Ὅρας τόδ' ὥς εἴρηκας ὥς ἄγαν νέος;

Κρ. Ἄλλω γὰρ ἢ μοι χρὴ γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

743. γὰρ τοιᾶδ'] μὲν γὰρ τῇδ' Turneb. 745. ἂν με] ἀμὲ Br. e Codd. T. et Auguft.

Sed Hæmoni verecundior oratio conveniebat, quam quidem Æneæ persona postulabat.

733. εἰ δ' ἔν. Par apud Euripidem ellipsis Ion. 456.

Εἰ δ', εἰ γὰρ ἔσαι, τῷ λόγῳ δὲ χρῆσομαι.

738. τὴν φύσιν, ætatem.

741. ἔργον Frequentant Græci ἔργον ἐστὶ pro χρεῖα ἐστὶ opus est, ejusque notionis exempla aliquot dedimus ad Aj. 12. Nec aliter hic acceperim, licet τᾶργα versu præcedenti alia potestate adhibitum sit. Verum in ἀναιδιπλώσει non semper cavisse videntur Veteres, ut vox repetita eandem utrobique potestatem consequeretur.

743. εἰ γὰρ ἦδε γὰρ τοιᾶδ'. Ita ed. Ald. Recentiores: εἰ γὰρ μὴ γὰρ τῇδ'. Sed τοιᾶδ' pro τῇδ' quidni positum sit, ut οἶον pro ὧν infra v. 878.

- Αι. Πόλις γὰρ ἐκ ἑοῦ ἥτις ἀνδρός ἐοῦ ἐνός.
 Κρ. Οὐ τῷ κρατῆντος ἡ πόλις κομίζεται;
 Αι. Καλῶς· ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοῖς μόνος. 750
 Κρ. Ὅδ', ὡς εἰκὲ, τῇ γυναικὶ ζυμμαχεῖ.
 Αι. Εἴπερ γυνὴ σὺ· σὲ γὰρ οὖν προκῆδομαι.
 Κρ. ὦ παγκάκιστε, Διὶ δίκης ἰὼν πατρί.
 Αι. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρώ.
 Κρ. Ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς δρχὰς σέβων; 755
 Αι. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατῶν.
 Κρ. ὦ μιᾶρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕπερον.
 Αι. Οὐκ ἂν γ' ἔλοις ἦσσω γε τῶν αἰχρῶν ἐμέ.
 Κρ. Ὁ γέν λόγος σὺ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
 Αι. Καὶ σοῦ τε κάμῃ, καὶ θεῶν τῶν νετέρων. 760
 Κρ. Ταῦτίω ποτ' οὐκ ἐοῦ ὡς ἐτι ζῶσαν γαμῆς.
 Αι. Ἦδ' οὖν θανέϊται, ἔθ' θανούσ' ὀλεῖ ἱνά.
 Κρ. Ἡ καὶ παπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχη θρασύς;
 Αι. Τίς δ' ἔς' ἀπὸ λῆ πρὸς κενὰς γνώμας λέγαν;
 Κρ. Κλαίων φρενώσας, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός. 765
 Αι. Εἰ μὴ πατὴρ ἦοῦ, εἶπον ἂν σ' ἐκ εὖ φρονεῖν.

751. ζυμμαχεῖ] συμμαχεῖ Br. e Cod. A. 760. σὺ τε] σὺ γε Br.

758. γέ—ἐμέ] μέ—ποτὶ Br.

750. Legendum, sublata distinctione post καλῶς :

Καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοῖς μόνος.

Pulchre scilicet tu in deserta terra regnaveris, i. e. nihil valet sine populo rex.

754. οὐ—δίκαια—ἐξαμαρτάνονθ'. Comparandum τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Aj. 1115.

756. οὐ γὰρ σέβεις. Malim εὖ γδ σέβεις—sarcastice ut supra 750. et 752.

- Κρ. Γυναικὸς ὦν δέλωμα, μὴ κώτιλλέ με.
 Αἰ. Βούλει λέγαν πι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 Κρ. Ἄληθες· ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴδ' ὅπῃ
 Χαίρων ἐπιψόγοισι δεινάσῃς ἐμέ. 770
 Ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
 Παρόντι θνήσκη πωλησία τῷ νυμφίῳ.
 Αἰ. Οὐ δὴτ' ἔμοιγε· τοῦτο μὴ δόξης ποτέ.
 Οὐθ' ἥδ' ὀλεΐται πωλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
 Τοῦμόν προσόψῃ κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων, 775
 Ὡς τοῖς θέλῃσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
 Χο. Ἄνῃρ, ἀναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
 Νοῦς δ' ἐς τὴλικούτος ἀλγήσας βαρύς.
 Κρ. Δράτω, φρονεῖτω μείζον, ἢ κατ' ἀνδρ', ἰών.
 Τάδ' οὖν κόρα πάδ' οὐκ ἀπαλλάξῃ μόρῃ. 780
 Χο. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
 Κρ. Οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγῃς.
 Χο. Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βελεύῃ κτανεῖν;
 Κρ. Ἄγων ἔρημος ἐνθ'· ἀν' ἣ βροτῶν εἶδος,
 Κρύψω πτερώδει ζῶσαν ἐν κατέρυχι, 785

770. ἐπιψόγοισι] ἐπὶ ψόγοισι Ald.
 Turneb. Br.

776. μαίνῃ] μένῃ Ald.
 777. ἀνῃρ] ἀνὴρ Br.

767. κώτιλλε. Quando transitivum est, plerumque *adulari* significat. Potest tamen duas contrarias fere notiones habere, plane ut *ἐπιδίδω*.

770. ἐπιψόγοισι. Sic legendum conjunctim. Vulgo male, *ἐπὶ ψόγοισι*.

776. τοῖς θίλῃσι. Supplendum *ξυνεῖναι*: ut *insanias cum iis amicorum degens quibus tecum degere gratum fuerit*.

785. κρύψω—ζῶσαν. In arcam inclusos tradunt non dissimili ge-

Φορβῆς πῶς τὸν ὡς ἄγος μόνον παύσεις,
 Ὅπως μίᾱσμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.
 Καὶ κεῖ τὸν Ἄδλω, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 Αἰτῆμένη πρὸς τεύχεται τὸ μὴ θανεῖν.
 Ἡ γινώσεται γοῦν ἀλλὰ πτωικαῦθ', ὅτι
 Πόνος παλαιός ἐστι τὰν ἀδὲ σέβειν.

790

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἐρως ἀνίκατε μάχαν,
 Ἐρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 Νεάνιδος ἐννυχεύεις·

795

787. ὑπεκφύγοι] ὑπεκφύγη Br. e Codd.
 T. et August.

792. ἀνίκατε μάχαν] ἀνίκατ', ἀμάχαν'
 Br. ex Hemsterhusii emendatione.

794. μαλακαῖς] μαλακαῖων Ald.

nere pænæ Danaen: Cycni liberos (Lycophr. 239.) Comatam
 (Theocrit. vii. 78.) denique Sotadem poetam (Athen. xiv. cap. iv.)

792. ἀνίκατε μάχαν. Hemsterhusius emendabat, ἀνίκατ', ἀμάχαν',
 i. e. ἀμάχαν, docente Valckenaerio ad Eurip. Hippol. 525. Sed
 hanc perelegantem conjecturam vereor ne ob metrum rejicere ne-
 cesse sit.

793. ἐν κτήμασι. Legendum, ni fallor, ἐν οἰκῇ πύπτεις, titulos
 dignitatesque invadis. Hæc enim Græci, licet rarius, οἰκῆματα vo-
 cant. Euripides: ὦ οἰκῆματ' οἴκων Hecub. 619. ubi simile attulimus
 ex Diodor. Sic. Seneca Hippol. 208:

Cut in penates rarius tenues subit

Hæc delicatas eligens pestis domos?

795. ἐννυχεύεις. Horatius:

Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἐν τ'
 Ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
 Καί σ' ἔτ' ἀθανάτων
 Φύξιμος ἔδεις,
 Οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀν- 800
 θρώπων· ὁ δ' ἔχων μέμνηεν.

Ἀντιπροφή.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 Φρένας παραπτᾶς ἐπὶ λώβᾳ·
 Σὺ δὲ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 Ξύναιμον ἔχεις παράξας. 805

801. μέμνηεν] μέμνηε Br.

Doctæ psallere Cibiæ

Pulcbris excubat in genis.

798. σ'. Regitur a φύξιμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata. Sic Isocrates adv. Callimachum: τὴν δαίταν μίλ-
 λειν ἔξαρον εἶναι. Plato Alcibiad. ii. ἐκ ἀνήκοον εἶναι εἶνα p. 453, F.
 Idem Charmide p. 465, D. ἐξάρνῃ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Herodotus
 iii. 52. ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῦν μέτοχος εἰμι. Æschylus Agam. 1099.
 πολλὰ ξυνίστορα αὐτόφωνα κακά.

800. ἐπ' ἀνδρώπων. Aristides Panathenaico: μόνῃ τῇ πόλει—ἐπὶ τῶν
 Ἑλληνικῶν, tom. i. p. 96. Pindar. Olymp. vii. epod. 4.

— σοφώ-

τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων

ἀνδρῶν παραδειξαμένους.

802. ἀδίκους. Malim, ἄδικος.

804. νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον. Pro νεῖκος ἀνδρῶν ξυνάιμων. Sic τὸν ἱμὸν
 ὠδίνων πόρον Eurip. Phœniss. 30. Vid. et Aj. 1005. CEd. Tyr.
 1421.

805. παράξας. Plutarchus in Themistocle p. 114, A. δίκας τῷ

Νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
 Ἰμερος εὐλέκτερος
 Νύμφας, τῶν μεγάλων
 Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 Θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
 παῖζει θεὸς Ἀφροδίτα.

810

Ἀνάπαισι.

Νῦν δ' ἤδη γὰρ καὶ τὸς Θεσμῶν
 Ἐξω φέρομαι τὰ δ' ὄρων, ἴχθιν δ'
 Οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 Τὸν παγκοῖτον ὅθ' ὄρω θάλαμον
 Τήνδ' Ἀντιγόνῳ ἀνύτταν.

815

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Αν. Ὅρατέ μ', ὦ γὰρ πατρίδας πολῖται,
 Τὰν νεάταν ὁδὸν
 Στείχουσιν, νεάτην δὲ φέγῃς
 Λεύσουσιν ἀελίς,
 Κἔποτ' αὖθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοῖτας

820

ἀνδρῶν ταραξύν. Aristide p. 331, B. συνταράξαι πόλεμον ἰμφύλιον.
 'dem vol. ii. p. 417, D. πολέμους καὶ γάσις ταρατύνουσιν.

816. ἀνύττουσαν. Vid. ad CEd. Col. 1632.

818. τὰν νεάταν ὁδόν. Vid. ad CEd. Col. 1621.

Ἄϊδας ζῶσαν ἄλφ
 Τὰν Ἀχέροντος
 Ἀκτάν, οὗθ' ὑμῶν αἰών
 Ἐγκληρον, οὗτ' ἐπινυμφιδίος
 Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
 Ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

825

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Οὐκ ἔν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχου-
 σ' ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῖνος νεκύων,
 Οὔτε φθινάσι πώληγείσιν νόσοις,
 Οὔτε ξιφείων ὀπίχειρα λαχῶ-
 σ'. ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
 Θνατῶν αἶδαν καταβῆσθαι.

830

Ἀντιξροφῇ α'.

Αν. Ἦκεται δὴ λυγροτάτων ὀλέαται
 Τὰν Φρυγίαν ξέναν
 Ταντάλα, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ
 Τὰν, κισσὸς ὡς αἰτινῆς,
 Πετραία βλάσα δάμασεν· καὶ νιν
 Ὀμβρῷ πακομβραν,

835

827. νυμφεύσω. Conf. v. 665.

832. αὐτόνομος. Non male interpretatur Scholiafles ἰδίᾳ—νόμῳ,
 peculiari quadam ratione.

837. Interpungo :

Τὰν, κισσὸς ὡς, αἰτινῆς

Πετραία βλάσα—

Ἀτινῆς βλάσα, rigida natura vel rigidum incrementum.

839. Ὀμβρῳ. Malim : ὄμβροι, imbres.

Ὡς Φάτις ἀνδρῶν, 840
 Χιών τ' ἔδαμᾶ λείπη,
 Τέγξει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτις
 Δειράδας ἃ με δαίμων ὁ-
 μοιοτάτην κατευνάζει.

Ἀνάπαισι.

Χο. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής· 845
 Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
 Καίτοι γε φθιμῶν, μέγ' ἀκούσαι
 τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
 Ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανούσαν.

Στεροφὴ β'.

Αγ. Οἱ μοι, γελῶμαι· τί με, πρὸς 850
 Θεῶν πατρῶων,
 Οὐκ ἐλομέναν ὑβρίζεις,
 Ἀλλ' ὀπίφαντον;
 ὦ πόλις, ὦ πόλεως 855
 Πολυκτήμενες ἄνδρες·
 Ἰὼ Διρκᾶι κρῆναι,
 Θήβας τ' εὐαρμάτῃ ἄλσος· ἔμπας

841. ἔδαμᾶ] ἔδαμᾶ Br.

842. παγκλαύτις] παγκλαύτις Ald. Br.

847. καίτοι γε φθιμῶν] καίτοι φθιμῶν
 Ald. Br.

849. Ζῶσαν &c. Deest hic v. Ald. Br.

852. οὐλομένην] ἐλομένην Ald. Br.

847. φθιμῶν, mortalem.

857. Θήβας—εὐαρμάτῃ. Pindar. Olymp. vi. epod. 5. πλάξιππον
 —Θήβαν. Isthm. viii. διαιρ. β'.

Παρά καλλιρόν

Ευμάρτερας ὑμὶ Ὀπικτῶμαι,
 Οἷα φίλων ἀκλαυτος, οἷοις νόμοις
 Πρὸς ἔργμα τυμβόχων ἐρ-
 χομαι τάφῳ πταινίῃ.

860

Ἰὼ δῦσανος,
 Οὐτ' ἐν βροτοῖς, ἔτ' ἐν νεκροῖσι
 Μέποικος, ἐ ζῶσιν, ἐ θανούσι.

Ἰαμβοί.

Χο. Προῖσ' ἐπ' ἔχατον θράσους,
 Ὑψηλὸν εἰς δίκα βάθρον
 Προσέπαισαι, ὦ τέκνον, πολὺ
 Πατρῶν ἐκτίνεις τίν' ἄθλον.

865

859. ἀκλαυτος] ἀκλαυτος Br. e Cod. E.
 Ibid. οἷοις] οἷοισιν Ald.

863. βροτοῖς] βροτοῖσιν Ald. Br.

864. θανούσι] θανούσιν Ald. Choro au-
 tem hunc v. tribuit Ald.

867. προσέπαισαι] προσέπαισαι Ald.

868. πατρῶν] πατρῶν δ' Ald.

Δίρκα, φιλαρμάτε πόλιος ὥ-
 κισσεν ἀγεμόνα.

Euripides Herc. Fur. 467. Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἀναξ. Vide et
 apud Athenæum lib. i. c. 22.

Ibid. ἄλσος. Sic Argos urbem ἄλσος vocat Electr. 5. Conf. ibi
 citata.

858. ἐπικτῶμαι. Placeret lectio a Scholiasta commemorata, nem-
 pe ἐπιβοῶμαι, nisi metrum reclamaret. Forte legendum ὑμὶ ἴτι
 κτῶμαι.

861. πταινίῃ. An vertendum, *insperati*? Æschyl. Prometh. 102.
 ἔδ' μοι πταινίον Πῆμ' ἐδὲν ἤξει. Confer Sept. c. Theb. 245. Choeph.
 1055. Eumenid. 282. Pind. Olymp. x. epod. 3. Sophoclem apud
 Stobæum ferm. lxi. ubi vulgo ποτ' ἰνίης.

867. Lego et distinguo:

Προσέπαισαι, ὦ τέκνον· πολὺν
 Πατρῶν ἐκτίνεις τίν' ἄθλον.

Ἀντιτροφή β'.

Αν. Ἐψαυσας ἀλγεινοτάταις
 Ἐμοὶ μερίμνας,
 Πατρὸς τριπόλιν οἶκτον,
 Τοῦ τε πρόπαντος
 Ἀμετέρω πόντῳ
 Κλεινοῖς Λαεδακίδαισιν.
 Ἰὼ ματρώων λέκτρων
 Ἄπαι, κοιμήματ' αὐτογόννητα
 Ἀμῶ πατρὶ δυσμὸρ ματρὸς,
 Οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ Ταλαίφρων ἔφυν.

870

875

876. αὐτογόννητα] αὐτογόννητ' Ald. αὐτο-
 γόννητ' Br.

877. ἀμῶ] ἐμῶ Ald. Br.

Πρόσπαισας, *improvisi*. Cum παῖω idem fere valeat quod κρούω et
 κόπω, vel ex analogia parum different προσπαίειν, προσκόπῃιν, προσ-
 κρέειν. Accedit Hesychius: ἐπίπαιμα, ἐπίπταισμα, πρόσκομμα. Est
 igitur προσπαισας poetis, idem quod in sermone populari προσ-
 ταισας.

Πολὺν, *magnum*. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 957.

870. μερίμνας. Accusativus pluralis, qualem verbum ψάω non-
 nunquam adsciscit. Sic ψάων τὸν θεὸν infra v. 974.

871. Interpungo:

— μερίμνας

Πατρὸς, τριπόλιν οἶκτον.

De voce τριπόλιν quæ tradit Scholiastes nullo exemplo aut aucto-
 re firmantur. Mihi πόλις superlativum videtur, a πολὺς forma-
 tum, ut βράχιστος et ἰσχυριστος, a βραχὺς et ἰσχύς. Oppian. Cyneg. iii.
 480. Addita particula intensiva fit τριπόλις, ut τρισμύγις. Πολὺς
 idem valet quod μέγας.

874. Λαεδακίδαισιν. Pro Λαεδακιδῶν per figuram Colophoniam,
 cuius exempla dedi Exercitat. in Eurip. i. 7. Pindar. Olymp. ix.
 antistr. i. Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ.

Πρὸς οὓς δῖαϊος, ἄγαμος, ἄδ'

Ἐγὼ μέπικος ἔρχομαι.

880

Ἰὼ δυσώτμων

Κασίγητε γάμων κυρήσεις,

Θανῶν ἔτ' οὔσαν κατ' ἰώαρες με.

Ἰαμβοί.

Χο. " Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις·

" Κράτος δ', ὅτ' αὖ κράτος μέλει,

885

" Παραβατὸν ἔδαμ' ἔπει.

Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὄργα.

Σύστημα.

Αν. Ἄκλαυτος, ἄφίλος, ἀνυμδράιος,

Ταλαίφρων ἄγομαι

Τάνδ' ἐτοίμαν ὁδόν· ἐκέτι

890

Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα

881. ἰὼ semel, bis Ald.

888. ἄκλαυτος] ἄκλαυτος Br.

884. μέν. Legendum μὲν ἑαυτῷ, i. e. Polynicem, nisi malis hoc ex versibus proxime antecedentibus repetere.

885. μέλει. Interpretandum non, cui curæ est imperium, sed, penes quemcumque imperium est. Sic cum Euripides dicit πρὸς μέλει Helen. 199. αἶδα μέλονται ibid. 1179. nulla curæ significatio est. Vid. et Iph. Taur. 650. Sensus est: Edictum autem ejus, penes quem summa potestas est, nullo modo violandum est. Pro πάλαι non spreverim πόλις, populo baudquaquam violandum est.

887. αὐτόγνωτος. Crediderim verbi γινώσκω antiquam notionem fuisse πείθειν. Suidas: ἀναγινωσκομένη, ἀναπειδομένη. Plura querenti suppeditabit Herodotus. Hinc αὐτόγνωτος ὄργη lubens interpretor, ingenium quod seipso monitore utitur, i. e. αὐθάδης. Conf. ad Aj. 728.

890. ἐτοίμαν ὁδόν. An legendum, ἐξήμαν ὁδόν?

Θέμις ὄραν ταλαίνας·
Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
Οὐδείς φίλων σενάζει.

ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

- Κρ. Ἄρ' ἴς', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῆς θανέειν 895
Ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεὶν λέγειν;
Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
Τύμβῳ περιπύξαντες, ὡς εἶρηκ' ἐγὼ,
Μόνην ἀφεῖτ' ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει σέγη; 900
Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοοῖ τὰ πρὶς τήνδε τὴν κόρην·
Μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω σερήσεται.
- Αν. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς 905
Οἴκησις αἰετφόρος, οἱ πορευόμενα
Πρὸς τὰς ἐμαυτῆς, ὧν ἀρετὴ μὲν ἐν νεκροῖς
Πλείστον δέδεκται Περσέφας ὀλωλότων.
ὦν λοιδορία γὰρ καὶ κάκις αὖθις μακρῶ
Κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίη.

896. χρεῖν] χρεῖ Ald. Turneb.

900. τυμβεύσει] τυμβεύει Ald.

899. μόνην ἀφεῖτ' ἔρημον] μ. ἀφ' ἧτ' ἔρημον
Ald. ἀπὸ μ. ἱ. Br. e Cod. Reg.
A. var. leat.

898. περιπύξαντες. Euripides Phœniss. 1395. τάχιστα περιπύξαντες.

899. ἀφεῖτ'. Videtur præfens indicativi esse pro futuro positum.

Conf. CEd. Tyr. 785.

900. τυμβεύσει. Activum pro passivo. Vid. ad CEd. Tyr. v. 155.
987.

Ἐλθῶσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
 Φίλη μὲν ἤξειν πατρί, προσφιλὴς δέ σοι, 910
 Μῆτερ, Φίλη δέ σοι, κασίγνητον κἀρα·
 Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
 Ἐλθοι καὶ κόσμησαι, καὶ πιτυμίσῃς
 Χοᾶς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 Δέμας περιετέλλου, τοιάδ' ἄρνημα. 915
 Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησαι πῖς Φρονῶσιν εὖ.
 Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
 Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανόνων ἐτήκετο,
 Βία πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.
 Τίνος νόμος δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; 920
 Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
 Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλης Φωτὸς, εἰ τῷδ' ἤμπλακον·
 Μητρὸς δ' ἐν ἄδου καὶ πατρὸς κεκευθότιν,
 Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλασθῇ ποτέ.
 Τοιῶδὲ μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγὼ 925
 Νόμω, Κρέοντι παῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν,
 Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κἀρα.
 Καὶ νῦν ἄγχι με διὰ χερῶν οὕτω λαβῶν,
 Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τῷ γάμῳ

919. ἀνηρόμην] ἂν ἡρόμην Br. e Cod. E. 922. ἀπ'] ἐπ' Ald.

919. ἀνηρόμην πόνον. Sic συνηράμην φόνον Eurip. Orest. 767.

920. νόμου, rationis, ut mox 926.

921. Bene comparant Interpretes, quæ Herodotus iii. 119. In-
 taphernis uxori tribuit. Uter ex utro desumpserit, non convenit
 inter Eruditos. Mihi Herodotus, qui singularia quæcumque con-
 gerere amat, et hoc primus protulisse videtur.

923. κεκευθότιν. Vid. ad Œd. Tyr. 987.

Μέρος λαχῶσαν, οὔτε παιδεία τροφῆς· 930

Ἄλλ' ὥδ' ἔρημος πρὸς Φίλων ἢ δῦσμορος,

Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.

Ποίαν παρεξελθῶσαι δαιμόνων δίκην;

Τί χρή με τὴν δύσηνον εἰς θεὸς ἔτι

Βλέπειν; τίν' αὐδ' ἄν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ 935

Τὴν δυσέβειαν εὐσεβῶσ' ἐκτησάμην.

Ἄλλ' εἰ μὲν οὖν τὰδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,

Παθόντες ἂν ξυζηνοῖμεν ἡμαρτηκότες·

Εἰ δ' οἶδ' ἀμαρτάνεσι, μὴ πλείω κακὰ

Πάθωιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. 940

Ἀνάπαισι.

Χο. Ἐτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐτὰ

Ψυχῆς ριπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.

Κρ. Τοιγὰρ τέτων τοῖσιν ἄγρου

Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὕπερ.

Αν. Οἱ μοι, θανάτῃς τέτ' ἐγγυτάτῳ

Τῆπος ἀφικταί. 945

Κρ. Θαρσεῖν οὐδέν παραμυθῆμαι

Μὴ οὐ τὰδε πάντῃ κατακυρῆσθαι.

Αν. ὦ γῆς Θῆβης ἄστυ πατρῶον,

Καὶ θεοὶ πατρογενεῖς, 950

930. παιδεία] παιδίαι Ald.

941. ἐτι] αἱ Br.

942. τήνδε γ'] τήνδ' ἔτ' Br.

943. τοιγὰρ] τοιγάρ τοι Ald.

944. κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὕπερ] transponit Br. β. ὕπερ κ. ὕ.

950. καὶ θεοὶ] θεοὶ τε Br.

936. τὴν δυσέβειαν—ἐκτησάμην. Eurip. Iph. Taur. 682. διελίαν γὰρ καὶ κακὴν κερτήσομαι.

941. τῶν αὐτῶν ἀνέμων. Conf. v. 141.

950. πατρογενεῖς. Pro anapæsto habendum, quasi scriptum esset

Ἄγομαι δὴ γὰρ, κ' ἐκέτι μέλλω.
 Λεύσσετε, Θῆβης οἱ κοιρανίδαι,
 Τὴν βασιλείαν μούνην λοιπὴν,
 Οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
 Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

955

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χο. Ἐτλα καὶ Δανάας οὐράνιον Φῶς
 Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοθέτοις
 Αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν
 Τυμῳερὶ θαλάμῳ κατεζεύχθη.
 Καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
 Καὶ Ζηνὸς ταμιεύε-
 σκε γονὰς χρυσορρύτους.
 Ἄλλ' ἂ μοιριδίᾳ τις δύνασις δεινά·

960

951. δὴ γὰρ] δὴ Ald. Br.

953. τὴν βασιλείαν] τὴν βασιλίδᾳ Ald.
τὴν βασιλίδᾳ τὴν Br.

955. εὐσεβίαν] εὐσεβίαν Ald.

962. χρυσορρύτους] χρυσορύτους Br.

πατρογονίῃς. Sic νεογνός, Πολύγνος, Βερένη, πάριος, notante Toupio,
 Epist. Crit. in Suidam v. Δῆις.

953. βασιλείαν, *reginam*. Sic βασίλεια, Λαομέδοντος, Aj. 1319. Ed.
 Ald. βασιλίδᾳ.

Ibid. μένην. Superstite adhuc Ismena non sola erat. Sed similem
 errorem erravit Iphigenia, in Tauris illa v. 905.

956. οὐράνιον Φῶς ἀλλάξαι, *tenebris mutare lucem caelestem*.

962. χρυσορρύτους. Scribendum, metri causa, χρυσορύτους, ut ἀμφι-
 ρύτους.

Οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, οὐτ' Ἄρης,
Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι
Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

965

Ἀντιτροφή α'.

Ζεύχθῃ δ' ὀξύχολως πᾶσι δ' Δρύαντες,
Ἡδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίσις
Ὀργαῖς, ἐκ Διονύσῃς,
Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποσάζει
Ἀνθηρόν τε μένος· κεί-
νος ἐπέγνω μανίαις

970

967. ὀξύχολως] ὀξύχολος Br.

968. κερτομίσις] κερτομίαις Br. e
Cod. E.

971. μανίας] τὰς μανίας Ald.

972. τί] τὴ Br.

973. μανίαις] μανίας Turneb.

964. ὄμβρος quid hic faciat, non assequor. An legendum ἄμ-
βροτ', immortalia. Sed vereor ne glossematicum aliquid subfit.

967. ὀξύχολως. Scholiaſtes et margo Turnebianæ ὀξύχολω. An
legendum ὀξύχολων, ut μελαγχολων. Quod reponit Scaliger ὀξύχολος
minus convenit. Non enim ut iracundus depingitur Lycurgus, ſed
ut infans.

968. κερτομίσις ὀργαῖς, propter procax ingenium. Vide ſupra v. 397.
et ad Œd. Col. 1345. Mox tollenda diſtinctio poſt Διονύσῃς. Con-
ſtructio enim eſt κατάφρακτος ἐκ Διονύσῃς.

970. πετρώδει—ἐν δεσμῷ. In antro ſc. montis Pangæi. Vid. Apol-
lodor. lib. iii. cap. 5.

972. ἀνθηρόν—μένος. Sic μανίας ἄνδρος Trachin. 1017. ἠνθηκεν (ſc.
morbus) ibid. 1105. Vid. et Æſchyl. Choeph. 1009.

Ibid. κείνος. Legendum, κείνως, ita, ſic. Ἐκείνως, Thucyd. i. 77.
Plat. Cratylo p. 301, D. Facile accommodatur ſtrophe legendo
ταμύεσκεν.

973. μανίαις. Ita bene ed. Ald. et Scholiaſtes. Sic intellexit ſe
infania (vel præ infania) deum laceſſiſſe.

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.

Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέες

975

Γυναικάς, Εὐϊὸν τε πῦρ,

Φιλαύλας τ' ἠρέθιζε Μῆσας.

Στροφὴ β'.

Παρά γ' Κυανέων πετρῶν

Διδύμας ἀλὸς τ' ἀκταὶ Βοσπόριαι,

Ἰδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησὸς,

980

Ἴν' ἀγχίπολις Ἄρης,

978. πετρῶν] πελαγίων πετρῶν Ald.

πελαγίων Br.

979. ἀλὸς τ'] ἀλὸς Ald. Br.

980. ἰδ' ἢ δ' Ald. Br.

Ibid. Σαλμυδησὸς] Σαλμυδησὸς Br.

981. ἀγχίπολις] ἀγχίπολις Ald. Br.

974. ἐν γλώσσαις. Abundat ἐν. Sic ἐν λιταῖς γείαντες Philoct. 61.

976. Εὐϊὸν πῦρ. Conf. Œd. Tyr. 222. Eurip. Bacch. 146.

977. Μῆσας. Inter Bacchi comites a Diodoro recensentur Musæ Ilb. iv. 4. Ἡέθιζε, *lacedivuit*, dictis puta procacibus et contumeliosis. Si μῆσας *cantus* interpretari placuerit, legendum erit ἰδίμζι *contempfit*.

978. παρά. Legendum πέρα, *ultra*. Salmydeffum ad septentrionem a Bosporo Thracio sitam esse ex Strabone constat p. 319. In antistrophā lege κατὰ. Scymnus Chius v. 732.

Βυζαντίων χώρα—

Εἴτ' αἰγιαλὸς τις Σαλμυδησὸς λεγόμενος

Ἐφ' ἡπλακόςια γάδια τιναγώδης ἄγαν

Καὶ δυσπρόσορμος ἀλίμενός τε παντελῶς,

Παρατίτῃται—

980. ἰδ', i. e. ἰδὲ, *et*, ut passim apud Homerum. Ed. Ald. et Schol. ἢ δ'. Utrum hic præferendum sit a metro, metrum vero a diversa antistrophes lectione pendebit.

981. ἀγχίπολις. Litotes poetica pro ἱμπολις, *incola*, *indigena*. Πόλις autem in hoc composito valet *terra*, ut alibi sæpe: vid. ad Eurip. Cyclop. 99. Πάροικος pro ἱνοίκος poni videtur v. 1169. Sed præstat ἀγχίπολις.

Διοσῶσι Φινείδαις
 Εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος
 Τυφλωθέν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
 Ἀλαὸν ἀλασφόροις ὀμμάτων
 Κύκλοις ἀραχθέν οὐκ ἐγχείων,
 Ἀλλ' ὑφ' αἵματηραῖς χερσὶ
 Τε καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι.

985

Ἀντιπροφὴ β'.

Κατὰ τὸ τακόμηντοι μέλεσι

985. ἀλασφόροις] ἀλασφόροις Ald. Br.

Ibid. χερσὶ τε] χείρεσσιν Ald. Br.

986. οὐκ δεεστ Ald. Br.

988. ἀκμαῖσι] ἀκμαῖς Turneb.

987. ἀλλ' ὑφ'] ὑφ' Ald. deest Br.

984. τυφλωθέν. Cum ἔλκος conjungitur, non proprie, sed per enallagen constructionis, ut mox ἀραχθέν. Vid. supra v. 686. et ad Œd. Col. 1532.

985. ἀλασφόροις. A recto ἀλάττω fluere non finunt leges grammaticæ. Sed quid vetat Græcos ut διάκτωρ et διάκτορος, ita ἀλάττω et ἀλάττορος, utrumque recto casu dixisse? Eandem quoque analogiam sequuntur φύλακος κυστος, μάρτυρος testis, denique δεξιόχειρος dexter, quod Sophocli vindicavimus supra v. 144. Ed. Ald. ἀλασφόροις, unde facias etiam ἀλασφόρῃν, cui in antistropha bene responderet commemorata Scholiastæ lectio ἀμίπποις, vel ἀμ' ἵπποις. Mihi tamen ἀμίππος ob causas suo loco dicendas retinendum videtur; unde sequitur et hic commodissimum esse ἀλασφόροις. Ἀλασφόρος autem vocat oculos ipsos, quod sædæ exemplo elisi ἀλασφόρων vim habuerunt.

986. ἐκ ἐγχείων, i. e. ἐκ ἐγχείων ἀκμαῖσι. Simile hyberbaton vide supra v. 543. infra 1345.

988. ἀκμαῖσι. Ita bene Aldina. In antistropha enim legendum ὦ παῖ. Vulgo ἀκμαῖς.

989. κατὰ. Lege κατὰ, ut in καταιβάτης. παρὰ pro παρὰ sæpe habet Homerus. Sic ὑπαί, ἀπαί. Quanquam κατὰ ultimam syllaba.

Μελέαν πάσαν κλαῖον ματρός, ἔχον- 990
 τες ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
 Δὲ σπέρμ' ἀρχαιογόνων
 ἄντας Ἐρεχθιδᾶν,
 Τηλεπόροις δ' ἐν ἀντροῖς

990. ἔχοντες] ἔχοντας Br.

992. σπέρμ'] σπέρμα μὲν Ald. Br.

bam non raro producit. Homer. Iliad. σ'. 537. τεθνηῶτα κατὰ μέτρον ἔλκε ποδοῖν. Nicand. Theriac. 468. κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει.

990. μελέαν πάσαν—ματρός. Diodorus lib. iv. 44. φασὶ τὸν Ἡρακλῆα—κρατήσαντα τῶν βασιλείων, τὴν μὲν Κλειοπάτραν ἐκ τῆς φυλακῆς προαγαγεῖν. Hinc colligas carceri, sed in regia Phinei, inclusam fuisse.

Ibid. ἔχοντες. Non displiceret ἔχοντίς τ', *flebant et tristem matris sortem, et quod nuptiarum expertes degerent*; ut ipsi Phineidæ cælibatum inter reliqua mala defleverint, perinde ac Antigone vff. 826. 880. 889. 930. cui adde Electram Sophocleam, 167. fabulæ cognominis, Euripideam, Orest. 205. Γονάν, *genituram* sive σπέρμα non raro significantem, hic potius *gignendi ætatem* interpreter, simili metonymia ac cum ἡβη *pubes* ad *puberem ætatem* transfertur. Absente quam reposui copula, frigidum videtur, *casum matris flebant, vitam cælibem agentes*; ut si cælibatus præcipua quædam causa fuisset, cur matrem carceri inclusam lugerent.

993. ἄντας. Temere statuit Heathius verbum ἄντας nunquam accusativum adsciscere. Euripides Iph. Aul. 150. ἢ γὰρ πωμπαις ἀντήσαις. Nec leve argumentum præbent cognata et forma tantum diversa verba ἀντιάω et ἀντιάω. Homerus Iliad. α'. 31. ἱμὸν λῆχος ἀντιόωσαν. Herodotus iv. 80. ἡντιάσαν μιν οἱ Θρηῖκες. Vid. ejusdem lib. cap. 118. et 121. Ex diversis notionibus quæ verbo huic competunt, optime hic convenit *participare*. Conf. locum paullo ante ex Homero citatum. Secundum hoc, ἄντασι σπέρμα valebit μετέχει τῷ σπέρματος.

Pro *nancisci* positum ἀντᾶν quis dubitet accusativum adsciscere posse, quando et τυγχάνειν et κέρειν eo cum regimine non raro occurrunt? Vid. Æschyl. Choeph. 712. Oppian. Hal. i. 34. Eurip. Rhéf. 113.

Τράφη θυέλλησιν ἐν πατρώαις
 Βορέας ἄμιππος, ὀρθόποδος
 Ὑπὲρ πάγυθ θεῶν ἢ παῖς.

995

997. ἢ παῖς] παῖς Ald. Br.

995. Lego et distingo :

— θυέλλησιν ἐν πατρώαις,
 Βορέαις ἄμιππος ὀρθόποδος
 Ὑπὲρ πάγυθ, θεῶν ἢ παῖς.

*Educata est in antris remotis inter patrias procellas, Aquilonibus in ac-
 clivi jugo cursu-æqualis, utpote a diis oriunda.*

Βορέαις, aquilonibus. In plurali pariter adhibetur Nicandro A-
 lexipharm. 513. ubi βορέησι παγέντος. Strabo etiam ἀναπιπταμένος
 πάλυς πρὸς τὰς βορέας, p. 319. Vulgatum Βορέας pro patronymico
 accipiunt; habetque certe Diodorus iv. 44. Βορεάδας, sed a recto,
 ni fallor, Βορεάδης. Patronymicum fœmininum fuerit forte Βορέας,
 a quo non multum abhorret βορείας in loco Nonni mox citando.
 Vel si sententia talem hic vocem toleraret, facile foret Βορέας in
 Βορείς mutare.

Ἄμιππος. Nonnus lib. xxxiii. 211.

Πῶς ποτε Φοῖβον ἔφευγε βορηίδι σύνδρομος αὔρη.

Iterumque lib. xxxvii. 121.

Δευτέρῳ ἵππον ἔθηκε βορειάδι σύνδρομον αὔρη.

Ad celeritatem depingendam utrobique adhibetur phrasis. Tyr-
 tæus quoque v. 4.

Νικῶν δὲ δίων Θρηῖκιον βορέην.

Nec diversum videtur βορέαις ἄμιππος. Nam, si veteribus gram-
 maticis Harpocrati citatis credimus, ἄμιπποι dicebantur equi
 duo connexi, simulque currentes: unde ἄμιππος idem fere quod
 σύνδρομος. Scholiastæ memoratum ἀμίπποις vel ἄμ' ἵπποις quem
 commodum sensum hic habere potuerit, non video.

Ὀρθόποδος, pro ὀρθόποδος, metri gratia. Sic μαλακαίποδες Ὀραι
 Theocrit. Idyll. xv. 103. Quin et aliis in vocibus aliquammultis
 • mutatur in αι. Sic ἀπαί, ὑπαί, ἰσαίτερον, προυργαίτερον, πλησιαί-
 τεροι, pro ἀπὸ, ὑπὸ, ἰσότερον, προυργιότερον, πλησιότερον. Vel legi potest

Μελέαν πάσαν κλαῖον ματρός, ἔχον- 990
 τες ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
 Δὲ σπέρμ' ἀρχαιογόνων
 Ἄντασ' Ἐρεχθεῖδαν,
 Τηλεπόροις δ' ἐν ἀντροῖς

990. ἔχοντες] ἔχοντας Br.

992. σπέρμ'] σπέρμα μὲν Ald. Br.

bam non raro producit. Homer. Iliad. σ'. 537. τεθνηῶτα κατὰ μέτρον ἔλκε ποδοῖν. Nicand. Theriac. 468. κατὰ μέτρον ὀμφαλὸν ἵζει.

990. μελέαν πάσαν—ματρός. Diodorus lib. iv. 44. φασὶ τὸν Ἡρακλέα—κρατήσαντα τῶν βασιλείων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ἐκ τῆς φυλακῆς προαγαγεῖν. Hinc colligas carceri, sed in regia Phinei, inclusam fuisse.

Ibid. ἔχοντες. Non displiceret ἔχοντίς τ', *flebant et tristem matris sortem, et quod nuptiarum expertes degerent*; ut ipsi Phineidæ cælibatum inter reliqua mala defleverint, perinde ac Antigone vss. 826. 880. 889. 930. cui adde Electram Sophocleam, 167. fabulæ cognominis, Euripideam, Orest. 205. Γονάν, *genituram* sive σπέρμα non raro significantem, hic potius *gignendi ætatem* interpreter, simili metonymia ac cum ἥδη *pubes* ad *puberem ætatem* transfertur.

Absente quam reposui copula, frigidum videtur, *casum matris flebant, vitam cælibem agentes*; ut si cælibatus præcipua quædam causa fuisset, cur matrem carceri inclusam lugerent.

993. ἄντασ'. Temere statuit Heathius verbum ἄντασ' nunquam accusativum adsciscere. Euripides Iph. Aul. 150. ἦν γὰρ ἡ πομπαῖς ἀντήσαις. Nec leve argumentum præbent cognata et forma tantum diversa verba ἀντιάω et ἀντιάω. Homerus Iliad. α'. 31. ἱμὸν λίχος ἀντιόωσαν. Herodotus iv. 80. ἠντιάσαν μιν οἱ Θρήνικες. Vid. ejusdem lib. cap. 118. et 121. Ex diversis notionibus quæ verbo huic competunt, optime hic convenit *participare*. Conf. locum paullo ante ex Homero citatum. Secundum hoc, ἄντασι σπέρμα valebit μετέχει τῷ σπέρματος.

Pro *nancisci* positum ἀντᾶν quis dubitet accusativum adsciscere posse, quando et τυγχάνει et κίρειν eo cum regimine non raro occurrunt? Vid. Æschyl. Choeph. 712. Oppian. Hal. i. 34. Eurip. Rhéf. 113.

Τράφη θυέλλησιν ἐν πατρίαις
 Βορέας ἄμιππος, ὀρθόποδος
 Ὑπὲρ πάγυθ' ἰεῶν ἢ παῖς.

995

997. ἢ παῖς] παῖς Ald. Br.

995. Lego et distingo :

— θυέλλησιν ἐν πατρίαις,
 Βορέαις ἄμιππος ὀρθόποδος
 Ὑπὲρ πάγυθ', ἰεῶν ἢ παῖς.

*Educata est in antris remotis inter patrias procillas, Aquilonibus in ac-
 clivi jugo cursu-æqualis, utpote a diis oriunda.*

Βορέαις, *aquilonibus*. In plurali pariter adhibetur Nicandro A-
 lexipharm. 513. ubi βορέησι παγέντος. Strabo etiam ἀναπεπλεγμένος
 πολὺς πρὸς τὰς βορέας, p. 319. Vulgatum Βορέας pro patronymico
 accipiunt; habetque certe Diodorus iv. 44. Βορεάδας, sed a recto,
 ni fallor, Βορεάδης. Patronymicum fœmininum fuerit forte Βορέας,
 a quo non multum abhorret βορεῖας in loco Nonni mox citando.
 Vel si sententia talem hic vocem toleraret, facile foret Βορέας in
 βορεῖς mutare.

Ἄμιππος. Nonnus lib. xxxiii. 211.

Πῶς ποτε Φοῖβον ἔφευγε βορηίδι σύνδρομος αὔρη.

Iterumque lib. xxxvii. 121.

Δευτέρῳ ἵππον ἔθηκε βορειάδι σύνδρομον αὔρη.

Ad celeritatem depingendam utrobique adhibetur phrasis. Tyr-
 tæus quoque v. 4.

Νικῶν δὲ θείων ὀρνέων βορέην.

Nec diversum videtur βορέαις ἄμιππος. Nam, si veteribus gram-
 maticis Harpocrati citatis credimus, ἄμιπποι dicebantur equi
 duo connexi, simulque currentes: unde ἄμιππος idem fere quod
 σύνδρομος. Scholiastæ memoratum ἀμίπποις vel ἄμ' ἵπποις quem
 commodum sensum hic habere potuerit, non video.

Ὄρθοποδος, pro ὀρθόποδος, metri gratia. Sic μαλακαίποδες Ὀραι
 Theocrit. Idyll. xv. 103. Quin et aliis in vocibus aliquammultis
 o mutatur in αι. Sic ἀπαί, ὑπαί, ἰσαίτερον, πρηναιότερον, πλησιαί-
 τερον, pro ἀπό, ὑπό, ἰσότερον, πρηνιότερον, πλησιότερον. Vel legi potest

Ἀλλὰ καὶ π' ἐκείνα μοῖρα
Μακράωνες ἔχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Τει. Θήκης ἄνακτες, ἥκομ' ἐκ κοινῷ ὁδῷ
Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
Αὕτη κέλευθος ἐκ προσηγυτῆ πέλαι.
Κρ. Τί δ' ἐστὶν, ὦ γεραίρ' Τειρεσία, νέον;

1000

999. ὦ παῖ] παῖ Turneb.

ὁρῶποδος, ut φαιωχίτωνες Æschyl. Choeph. 1049. οἰαζότας Aj. 620.

Θεῶν ἢ παῖς, *tanquam* (vel *utpote*) a diis oriundi. Θεῶν παῖδα vocatam esse Cleopatram; non est quod miremur, cui pater erat Boreas deus, generisque materni auctor Eriethonius, Vulcani filius. Vid. Apollodor. iii. 15. Malui tamen Θεῶν ἢ παῖς potius quam ἡ παῖς, quod caudam trahere videbatur.

Si Θεῶν pro θύγατρί cum Heathio accipias, superest ἡ παῖς, quod seorsim positum *puella* significare solet, ideoque non satis conveniret Cleopatrá, cui filii jam adulti erant. Vel si dicas ei convenire tum cum in antris paternis degebat, ne tum quidem frigiditatis culpam, meis certe sensibus, effugiet.

998. ἀλλὰ καὶ π' ἐκείνα, *nilominus et in illam*. Cur nihilominus? An quod in præcedentibus causas exposuerat, cur extra fatorum ditionem posita videretur. Sic equidem existimo, sententiamque adeo huiusmodi esse: *nihil illi profuisse contra fatorum potestatem, quod in loco tam longinquo, inque antris desertis educata fuerit, nec quod pernicitate pedum ventos æquaverit, nec denique, quod deorum progenies fuerit*.

999. ἔχον. Cum ἐπὶ ex superiori versu repetendo valet, *irruerant, invadebant*. Vid. citata ad Eurip. Bacch. 1131.

Ibid. ὦ παῖ. Ita bene ed. Ald. Vulgo deest ὦ.

- Τει. Ἐγὼ διδάζω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθῆ.
 Κρ. Οὐκὲν πάρος γε σῆς ἀπεσάτην Φρενός. 1005
 Τει. Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.
 Κρ. Ἐχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
 Τει. Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυρῆ τύχης.
 Κρ. Τί δ', ἐσίν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίττω φόμα.
 Τει. Γνώσῃ, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων. 1010
 Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκοπόν
 Ἰζων, ἢν ἦν μοι παντὸς οἰωνῶ λιμνῇ,
 Ἀγνώτ' ἀκῶ φθόγον ὀρνίθων, κακῶ
 Κλάζοντας οἷσρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
 Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλας φοναῖς. 1015

1006. τήνδε ναυκληρεῖς] τήνδε ναυκληροῖς
 Ald. τήνδ' ἐναυκληρεῖς Br.

1009. φρίττω] φρίσσω Ald. Br.

1011. θῶκον] θῶκον Br. e Codd. Aug.
 gust. et Reg. E.

1006. δι' ὀρθῆς. Qui de ellipsis scribunt Grammatici in his et similibus locutionibus hære solent, quænam vox reticeatur, quærentes. Ego nullam hic ellipsin esse arbitror, sed tantum enallagen generis, posito sc. δι' ὀρθῆς pro δι' ὀρθῆς: nisi verius sit, antiquos utroque genere in huiusmodi phrasibus sine ullo discrimine usos esse. Exempla sint ἐκ μὲν ἰθαίης Herodot. iii. 127. ἐκ ταύτης iv. 43. τὴν ὁμοίην iv. 119. ἐξ ὑτέρης v. 106. ἐκ νέης v. 116. ἐκ καυῆς Aristid. tom. i. p. 84. Thucyd. iii. 92. ἀπὸ πρώτης Thucyd. i. 77. διὰ κενῆς Eurip. Troad. 759.

1008. ἐπὶ ξυρῆ. Conf. Homer. Iliad. κ'. 173. Herodot. vi. 11. Theocrit. xxii. 6. Theogn. 557.

1009. τὸ σὸν—φόμα, sermonem tuum. Vid. ad Aj. 1129.

1011. θῶκον ὀρνιθοσκοπόν. Pausaniæ tempore ostendebatur, p. 741.

1012. λιμνῇ. Vid. ad CEd. Tyr. 428.

1014. 15. κλάζοντας. Grammatici vocant ὁρῶντες πρὸς τὸ σημαίνον. Nempe φθόγον ὀρνίθων valet sensu et potestate ὀρνίθων.

1015. φοναῖς. Lege φονῶς, i. e. φονῶσι cædis cupidus, a verbo φ-

Ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖδος σὺν ἄσημος ἦν.
 Εὐθύς ᾗ δέισις, ἐμπύρων ἐγεύομην
 Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ ᾗ θυμάτων
 Ἦφαιστος σὺν ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῶ
 Μυδῶσα κηκίς μηρίων ἐτήκετο,
 Κᾶτυφε, κανέπλι· καὶ μετάροισι
 Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρύεις

1020

1022. καταρρύεις] μεταρρύεις F. 2.

νάω. Est autem pro φονώσαις per enallagen generis, de qua figura vide ad Trachin. 794. Conf. Statium Thebaid. iii. 513.

1016. ἄσημος ἦν. Post hæc media distinctio scribenda.

1017. ἐγεύομην, *periculum feci*. Non enim ore et palato degustasse videtur. Licet ἐμπυρα nonnunquam dicantur ipsa viscera in flammis cremata. Vid. Callimach. Lav. Pallad. 107. ibique Spanhemium. Μόχθων—ἰγυσάμην Trachin. 1117.

1019. ἐκ ἔλαμπεν. Vid. citata ad Eurip. Phœniss. 1291.

1020. κηκίς. Sic dicitur vapor forte fuliginosus, non limpidus. Hic intelligi videtur adeps liquefactus. Nam neque liquores hoc nomine designari solent, nisi qui adiposi fuerint. Conf. Æschyl. Agam. 969. Philoct. 797.

1022. διεσπείροντο, *spargebantur*. Sic πῶλοι διεσπάρησαν Electr. 750. διέσπειρε ἡμέας, ἄλλην ἄλλην τάξας Herodot. iii. 68. διασπείρμεναι σάρκες Liban. vol. ii. p. 621. μελῶν τε ἀνδρωπέων διασπαρμένων Philostrat. Heroic. versus finem. Locus cæteroquin obscurissimus est. Sed voluit forte Auctor *receptacula fellis* (nam de pluribus loqui videtur) Græcis δοχὰς dicta, quæ cum reliquis extis cremari oportebat, elevata vi ignis, i. e. ἀναπύσματι, et huc illuc disjecta fuisse. De δοχῇ vid. ad Eurip. Electr. 833. Χολὴ Aristoteli est receptaculum fellis, non fel ipsum. Ζῶων Ἰσορ. ii. cap. 15. περὶ τὸν τόπον, οὗ τοῖς ἔχουσιν ἐπιφύεται ἡ χολή, et paullo post : ὅσπερ ἔχει μέγιστον [χολὴν] τῶν ἰχθύων, et post : ἔχουσιν ἀποτυταμένη ἀπὸ τοῦ ἥπατος, et οἱ μὲν πρὸς τῷ ἥπατι, οἱ δὲ κάτω ἀπηρτημένην. Idem diserte docet Julius Pollux. Incertus apud Clem. Alex. p. 851.

Μηροὶ καλυπτήσ ἐξέκειντο πιμελῆς.

Τοιαῦτα παῖδ' ὅς τ' ἐμάνθανον πέρα,

Φθίνοντ' ἀσῆμων ὀργίων μαντεύματα.

1025

Τίς ὦδε μωρὸς, καὶ λίαν ἀναιμῆτος
Εὐπιτος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει Διὸς
Ὅσ' ἄσάρκων, καὶ χολῆς πυρεμένης,
Ἄ καὶ κυσὶν πεινώσιν ἐχὶ βρώσιμα,
Χαίρειν [ἀν] ἀπάτῃ καὶ γέρας λαχεῖν τόδε,
[Χάριν τε τέτῳ τοῖσι δρῶσιν ἐκτίθειν].

Versus postremus an a Poeta sit, dubium est. Ex Æschyli Prometh. 494. colligas crematum fuisse fel.

Ibid. καταρρέυεις, *decidentes*. Καταρρέυεις rara vox est, sed bene formatam esse ostendit περιρρέυεις apud Etymol. M. voce περιρρέυεις. Literam υ habent et verba τριχορρύω et πτερορρύω, a ῥέω formata: unde et καταρρέυεις ad eundem fontem referendum. Sic καταρρέυειν valet *decidere* in versu Eubuli apud Scholiast. Aristoph. in Plut. 1130. et in Aristoph. Pace pluries. παρέρρύηκεν de sagittis dilatantibus Philoct. 662. Libanius vol. ii. p. 205. ὀροφαὶ κατέρρεον.

1023. μηροὶ sunt *ossa femorum*, non *carnes*. Poeta modo citatus testatur ὅς α' ἄσάρκα Diis oblata fuisse. Μηρὸς autem os Polluci significare videtur lib. ii. sect. 185. Aristoteli certe Ζών' Ἰσop. lib. i. 13. Neque aliter Homeri in versu μηρὸς τ' ἐξέταμον Iliad. α'. 460. ubi Scholiastes μηρὸς, τὰ μηριαῖα ὅς α'. Hippocrati μηρὸς nonnunquam os femoris est. Sic περὶ ἀρθρῶν: ψανομένη ἡ κεφαλὴ τῷ μηρῷ κατὰ τὸν πρίνιον ὑπερογκέεσα εὐδηλὸς ἐστίν, et deinde pluries. Idem alibi τὸ ὅστις τῷ μηρῷ habet.

Interpretandum: *ossa femorum defluentia* (vel ex cumulo sc. vel in humum forte ex ara) *extra adipis tegumentum jacebant*.

Ibid. καλυπτήσ—πιμελῆς, *extra adipem circumvolutam*. Conf. Homeri Iliad. α'. 460. Scholiasten Eurip. ad Phœniss. 1290.

1025. φθίνοντ', *evanescentia*. Mali ominis erat in ignificiis, quicquid debile et evanidum erat, quod docebunt loca citata ad Eurip. Phœniss. 1291.

Ibid. ὀργίων, *sacrificiorum*: ut Trachin. 778. Æschyl. Sept. Theb. 185.

Ἐμοὶ γὰρ ἔπος ἡμεῶν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 Καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
 Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάται τε παντελεῖς,
 Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 Τῶν δυσμόρων πεπρωτός Οἰδίπας γόνυ. 1030
 Καὶ τ' οὐ δέχονται θυγάδας λιπαὲς ἔτι
 Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
 Οὐδ' ὄρνις εὐσήμης ἀπορροιβδεῖ βοᾶς,
 Ἄνδροφθόρος βεβρωῶτες αἵματος λίπος.
 Ταῦτ' ἔν, τέκνον, φρόνησον· “ ἀνδρώποισι γὰρ 1035
 “ τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τὸ ἔξαμαρτάνειν
 “ Ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κείνος ἕκεί' ἔς' ἀνῆρ
 “ Ἀβελος ἔδ' ἀνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
 “ Περὶ ἀκείται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
 “ Αὔρα δὲ τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει. 1040
 Ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
 Κέντεις τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
 Εὖ σοι φρονήσεις εὖ λέγω· “ τὸ μαινεῖν δ'
 “ Ἥδισον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει.
 Κρ. ὦ πάτερ, πάντες, ὥς τε τοξόται σκοπῶ, 1045

1034. βεβρωῶτες] βεβρωῶτος Ald.

1037. ἐπεὶ] ἐπὶ Br.

1039. πέλει] πείλη Ald.

1044. λίγαι] φέρι Br. e Codd. E. T.

1045. τοξόται] τοξόται Ald.

1028. παντελεῖς. An *sanctissimi*: quo forte sensu Jupiter πάντη
 παντελής Æschylo audit Sept. Theb. 120.

1029. πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, i. e. contaminati erant
 humanæ carnis buccellis et sanie, quas eo apportabant volucres
 canesque. Vid. infra v. 1053. et 1095.

1031. θυγάδας λιπᾶς. Sic θυγάδος βοῆς Æschyl. Sept. Theb. 275.

1033, 4. ὄρνις—βεβρωῶτες. Enallage numeri, ut supra v. 719.

Τοῦζεύετ' ἀνδρὸς τῷδε, καὶδὲ μαντικῆς
 Ἀπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶνδ' ὑπαὶ γένεσ
 Ἐξημπόλημα καὶ κπεφόρτισμα πάλαι.
 Κερδαίνειτ', ἐμπολάτε τὸν πρὸ Σάρδεων
 Ἥλεκτρον, εἰ ἐάλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν 1050
 Χρυσόν· τάφω δ' ἐκείνον ἐχὶ κρύψετε,
 Οὐδ' εἰ θέλωσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
 Φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
 Οὐδ' αἰς μίασμα τῷτο μὴ τρέσαις ἐγὼ
 Θάπην παρήσω κῆνον· “ εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι 1055
 “ Θεὸς μαιίνειν οὔτις ἀνθρώπων δένει.
 “ Πίπιβσι δ', ὧ γεραῖε Τειρεσία, βροτῶν
 “ Χοῖ πολλὰ δεινοὶ πλώματ' αἰχρ', ὅταν λόγους
 “ Αἰχρὲς καλῶς λέγωσι τῷ κέρδους χάριν.
 Τει. Φεῦ. Ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἄρα φράζε'. 1060
 Κρ. Τί χρῆμα; ποῖον τῷτο πάγκοινον λέγεις;
 Τει. Ὅσω κράτιστον κτημάτων εὐδελία;
 Κρ. Ὅσω περ, εἴμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

1047. τῶνδ'] τῶν Br.

1062. εὐδελία] ἢ ὑδελία Br.

1049. πρὸ] πρὸς Br. e Cod. Reg. E.

1047. ἀπρακτος. Sic ξὺν ἀργύρῳ Ἐπράσσει' CEd. Tyr. 125. Neque adeo necessaria est H. Stephani emendatio ἀπρατος.

1049. πρὸ Σάρδεων. Πρὸ valet πείλας prope: conf. Pind. Pyth. i. antistr. 4. Isthm. iv. stroph. 2. Aeschyl. Supp. 627.

1050. ἤλεκτρον. Plinius de auro agens lib. xxxiii. cap. 23. Ubi-
cunque quinta argenti portio est, electrum vocatur. Vid. Virgil. Aë-
neid. viii. 402.

1053. φέρειν νιν. Vid. supra ad γ. 1029.

1062. κράτιστον. Superlativus pro comparativo ut infra 1349.
nisi εὐδελίαν statueris in κτημάτων numero habendam esse.

- Τει. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσῃ πλήρης ἔφυς.
 Κρ. Οὐ βέλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς. 1065
 Τει. Καὶ μὲν λέγεις, ψευδῇ με θρασυζέειν λέγων.
 Κρ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν Φιλάργυρον γένος.
 Τει. Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰχροκέρδεϊαν Φιλῆ.
 Κρ. Ἄρ' οἶδα ταγῆς ὄντας, αἱ ἔν λέγης, λέγων;
 Τει. Οἶδ'. ἔξ ἐμῆ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν. 1070
 Κρ. Σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν Φιλῶν.
 Τει. Ὅρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
 Κρ. Κίνει· μόνον ᾧ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.
 Τει. Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
 Κρ. Ὡς μὴ μπόλῃσιν ἴδῃ τὴν ἐμὴν φρένα. 1075
 Τει. Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτιοι μὴ πολλὰς ἔτι
 Τροχὰς ἀμιλλητῆρας ἡλίας τελῶν,
 Ἐν οἷσι τ' ὦν αὐτὸς ἐκ ἀπλάγχων ἕνα
 Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοῦς ἔση,
 Ἄνθ' ὧν ἔχεις μὲν τ' ἄνω βαλὼν κάτω, 1080
 Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας·
 Ἐχεις ᾧ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν

1068. τὸ δ' ἐκ τυράννων. Abundat ἐκ. Similia vide ad v. 23.
 1233. Electr. 621.

1072. τὰκίνητα, i. e. τὰ ἀρετὰ. Vid. CEd. Col. 1596.

1077. ἀμιλλητῆρας. Vide annon melius foret ἀμιλλητῆρος ἀμ-
 ριγῶ. Nonnus lib. xxvii. 201.

— βόες αἰθερίοιο πυραυγίος ἡπιοχῆος.

1080. τῶν ἄνω. Subaudiendum τινά. Conf. ad Electr. 1338.

1081. κατώκισας. Malim κατοίκισας. Nulla enim inter hunc
 et præcedentem versum oppositio est, sed unice Antigones poena
 in utroque spectatur.

1082. Constructio est: ἔχεις δὲ ἐνθάδ' αὖ νέκυν ἀμοιβὸν τῶν κάτωθεν

Ἄμειρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκιον.
 Ὡν οὔτε σοὶ μέτεσιν ἔτε τοῖς ἄνω
 Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σὲ βιάζονται παῖδες. 1085
 Τύτων σε λωβητῆρες ὑπεροφθόροι
 Λοχῶσιν ἄδου, καὶ θεῶν Ἑρινύες,
 Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακούς.
 Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ καταγυρωμένος
 Λέγων· φανεῖ γὰρ οὐ μακρὸν χρόνον τριβῆ, 1090
 Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
 Ἐχθραὶ ᾗ πᾶσαι σιωπαράσσονται πόλεις,
 Ὅσων παράγματ' ἡ κύνες καθήγισαν,
 Ἡ θῆρες, ἡ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
 Ἀνόσιον ὄσμην ἐσιᾶχον ἐς πόλιν. 1095
 Τοιαῦτά σε, (λυπεῖς γὰρ) ὥς τε τοξότης,
 Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

1093. καθήγισαν] καθήγισαν Br. e Schol.

διῶν, babes autem hic contra mortuum Deorum inferorum regimine destitutum.

1085. βιάζονται. Nempe οἱ κάτωθεν θεοί. Injuriam sc. factam esse statuit, cum Polynici, qui a Deorum inferorum ditone junctus erat, tum Diis istis, qui uno cive fraudati erant.

1086. ὑπεροφθόροι. Vide an interpretandum sit pone euntes, a φθείρομαι eo.

1092. ἰχθραί. Malim ἰχθραῖς, odiis. Conturbantur odiis et seditionibus.

1093. καθήγισαν. Erudite editor Oxoniensis emendat καθήγισαν, quippe quam vocem Hesychius a Sophocle contaminandi sensu usurpatam esse testetur. Vid. eum v. καθάγισαν.

1095. ἐσιᾶχον. Non de nihilo est. Foco enim, i. e. ἐσῆν nihil fere apud Veteres sanctius.

Βέβαια, τὸ σὺ θάλλπος ἔχ' ὑπεκδραμῇ.

ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα

Τὸν θυμὸν ἔτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,

1100

Καὶ γυνὴ τρέφειν τὴ γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,

Τὸν νῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέροι.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Χο. Ἄνῃρ, ἀναξ, βέβηκε δεινὰ θεασίσεις.

Ἐπισάμεο δὲ, ἐξότ' ἐλδοκὴν ἐγὼ

Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,

1105

Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακείν.

Κρ. Ἐγνώκα καὶ τὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.

Τό, τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀνίσχυντα ᾗ

Ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.

1102. ἦ] ὦν Br.

1103. ἀνῃρ] ὡνῃρ Br.

1106. λακείν] λακείν Ald.

1108. δεινόν] δειλόν Br.

1098. θάλλπος. Sic ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς Trachin. 1099. μαίαι θάλλπος' Æschyl. Prometh. 878.

1102. τὸν νῦν—τῶν φρενῶν. Alibi non invenio, nec tamen damno. Potest enim dici ut *judicium mentis vel cordis*. Neque tamen sperverim τῶν φρενῶν, ἃς νῦν φέροι, ut φρενῶν a comparativo ἀμείνω pendeat. Et *rationem imperantem sensibus, quos nunc gerit*. Vel legi potest, τόνον τ' ἀμείνω. Euripides Hippol. 118. σπλάγχχον ἔντονον. Aristides tom. i. p. 339. τὸν τόνον τῆς γνώμης καὶ τὴν ῥώμην. Philo Jud. habet ψύχης τόνον p. 372. et alibi. Vide tamen interpretes Plauti ad Epidicum act. iv. scen. i. 4.

1109. ἐν δεινῷ πάρα, *juxta vel pariter malum est*. Verum sic, inter malum cedendi, et illud cui plerumque obnoxii sunt pertinaces, non satis discriminis positum videtur; ut suspicer legendum esse *πέρα ultra, magis*.

- Χο. Εὐσελίας δ᾽ αἶ, παῖ Μενοικέως Κρέον. 1110
 Κρ. Τί δῆτα χρὴ δρᾶν, Φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
 Χο. Ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος σέγης
 Ἄνες· κτίσον ᾗ τῷ προκειμένῳ τάφον.
 Κρ. Καὶ ταῦτ' ἐπαινῆς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
 Χο. Ὅσον γ', ἀναξ, τάχιστα· “σωτήμινεσι γὰρ 1115
 “θεῶν ποδώκεας τὰς κακόφρονας βλάβαι.
 Κρ. Οἱ μοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
 Τὸ δρᾶν· “ἀνάγκη δ' ἔχει δυσμαχητέον.
 Χο. Δρᾶ νῦν τὰδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.
 Κρ. Ὡς ἔχω ζείχοιμ' ἄν· οἱ τ' ὀπάονες, 1120
 Οἱ τ' ὄντες, οἱ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χερσὶν
 Ὀρμᾶδ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
 Ἐγὼ δ', ἐπειδὴν δόξα τῇδ' ἐπεσράφη,
 Αὐτὸς τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.

1120. α' τ'] οἱ δ' Br.

1123. ἐπειδὴν] ἐπειδὴ Br.

1114. Distinguendum putem :

Καὶ ταῦτ' ἐπαινῆς, καὶ δοκεῖς, παρεικάθειν;
 ut constructio sit καὶ ταῦτ' ἐπαινῆς παρεικάθειν, καὶ δοκεῖς; et hæc
 suades concedere et censet? παρεικάθειν utique a δοκεῖς regi vix pati-
 tur Græcorum consuetudo. Simile hyperbaton vid. v. 1345.

1117. καρδίας—ἐξίσταμαι, ex corde rejicio vel amoveo. Ponitur
 enim pro activo ἐξίστημι.

1118. τὸ δρᾶν, vi agere, vim inferre. Noster CEd. Col. 765.
 ἦκα γὰρ οὐκ ὡς δρᾶν τι βουλευθείς. Philoct. 1282. ἔδδ' τοι σὴ χειρὶ πεί-
 δομαι τὸ δρᾶν.

1121. ἀξίνας. An ligones hic significat? Nescio enim an secures
 vel dolabras occasio postulaverit. Scholiastes Nicandri in Theriac.
 386. σμίνοι δὲ ἢ τὴν δίκελλαν φησὶν, ἢ τὴν ἀξίνην ἢ σκάπτισι καὶ ξύλα
 κλῶσι.

Δέδοικα γὰρ μὴ τὰς καθεστῶτας νόμους 1125
Ἄριστον ἢ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

Χο. Πολυώνυμε, Καδμείας
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
Βαρυερέμετα γένος,
Κλυτὰν δὲ ἀμφέπει 1130
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοῖν᾽ Ἐλευσινίας
Δηῆς ἐν κόλποις,
Βακχεῦ, Βακχεῦ
Μητρόπολιν Θήβαν ναίων 1135

1134. Βακχεῦ] ὁ Βακχεῦ Ald. Br.

1131. Ἰταλίαν. Etymologus M. v. Κολωνεία, κτητικὸς τύπος εἰς
ιδιότητα ἀναπέμπεται· φασὶ γὰρ τὸν Διόνυσον τὸν ἐπὶ Τυρσηνὲς ἀπύοντα
πόλεμον, τὰς γεγενηκότας τῶν Σιληνῶν μετὰ τῆς ἀχρήστες ἡλικίας ἐν Ἰταλίᾳ
καταλιπεῖν· τὰς δὲ τραπῆναι ἐπὶ ἀμπελῶν ἐπιμέλειαν, καὶ εὖοινοι γινέσθαι
τὴν Ἰταλίαν. Pro ἀπύοντα an legendum ἀφύοντα.

1133. Δηῆς ἐν κόλποις. Vid. ad Eurip. Ion. 1093. Πάγκοινοι vo-
cat Cererem, forte quia frumento cum toto orbe communicato, ab
omnibus pariter colebatur. Confer tamen Pind. Olymp. vi. ep. 3.
Idem Olymp. xiv. v. 33. κόλποισι Πίσας.

1135. Metrum hujus et sequentium versuum sic fortasse con-
stituendum :

[Ο] μητρόπολιν Θήβαν
Ἀνάγων, παρ' ὕγρον

Παρ' ὑγρὸν Ἰσμῶ
 ῥέειδρον, ἀγρίῃς τ'
 Ἐπὶ σπορᾷ δράκοντες·

Ἀντιστροφὴ α'.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
 Στέρον ὅπως λιγνὺς, ἐν-

1140

1136. ὑγρὸν—ῥέειδρον] ὑγρῶν—ῥέειδρων Turneb. Br.

Ἰσμηνὺ ῥέειδρον,
 Ἀγρίῃς τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

Quibus in Antistropa respondebunt:

Πολυσάφυλος πέμπει
 Ἀβρότων ἐπείων
 Εὐαζότων Θε-
 βαίας ἐπισκοπῶντ' ἀγνίας.

Ἀιῶων, *augens, promouens*. Hesychius: ἀνηγμένον, ἠύξημένον. Vid. et Nostri Aj. 131.

Qui majorem ἀκρίβειαν desiderat, legere potest ῥέειδρον pro ῥέειδρον, et in antistropa Θεβαίδας σ' pro Θεβαίας, exemplo Ovidii, cui *Thebaidas* antepenultimam corripit. Ναίων v. 1135. cur mutetur, alia etiam ratio est. Qui enim Bacchum ab Eubœa vel Parnasso Thebas redire orabant v. 1160, quomodo eum consentaneum erat eodem spiritu Thebarum incolam facere? Per metrum tamen stare potest ναίων trisyllabum.

1136. παρ' ὑγρὸν—ῥέειδρον. Ita edd. Ald. et Steph. Reponit editor Oxoniensis ex Turnebiana παρ' ὑγρῶν—ῥέειδρων, qua in lectione vereor ne præpositio παρὰ vim suam non obtineat.

1138. ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος. Bene Scholiaſtes: *in loco ubi sati sunt draconis dentes*.

1139. Σὲ—ὅπως, *te videt*, i. e. te præsentem habet, te certa fide ut Deum agnoscit.

1140. στέρον—λιγνὺς, *lucidus, vel candens, fulgidus vapor*. De re vide Eurip. Phœniss. 237. ibique Scholiaſten.

Ἰδὲ Κωρυκίαι νύμφαι
 Στείχουσι Βακχίδες,
 Καταλίας τε νᾶμα, καί
 Σε Νυσσαίων οὔρεων
 Κισήρεις ὄχθαι,
 Χλωρά τ' ἀκτὰ
 Πολυδάφυλος πέμπει

1145

1144. Νυσσαίων ἑρίων] Νυσσαίων οὔρεων
 Ald. Νυσίων οὔρεων Br.

1147. πολυδάφυλος] πολυδάφυλος Br.
 καὶ πολυδάφυλος Turneb.

1142. στείχουσι. An στείχουσι, *comitantur*? De verbo στείχουσι varia dederunt Fabricius ad Sext. Empir. p. 255. Kœnius ad Gregor. p. 170.

Ibid. Βακχίδες. Corycias Nymphas, quarum hic meminit, in Dearum censum venisse, docet Pausanias p. 878. Ἰερὸν δὲ αὐτὸ (Corycium antrum) Κωρυκίων τε εἶναι Νυμφῶν καὶ Πανὸς ἡγνεται. Βακχίδες sunt Bacchantes, i. e. fœminæ Baccho concitæ. Non ergo absurdum foret de Thyasin interpretari, quo nomine Pausanias p. 806. mulieres Atticas cum Delphicis congregatas intelligit. Tum autem legere posses: Ἰδὲ Κωρυκίαις Νύμφαις στείχουσι Βακχίδες, ubi Bacchantes Nymphis Coryciis associantur. De Coryciis Nymphis vid. Æschyl. Eumen. 22. Apollon. Rhod. ii. 713. Ovid. Metam. i. 320. Hesychius: θυνίς, βακχίς· οἱ δὲ μαινάς. Aristot. Prob. p. 215. σίβυλλαι καὶ βακχίδες. Male ibi Victor. βάκιδες, ut et Muret. Var. Lect. xiii. 15. Ovid. Tristium lib. iv. eleg. i. 41.

Utque suum Bacchis non sentit saucia vulnus.

Eurip. Troad. 504. σύμβακχι Κασάνδρᾳ θεοῖς. Tales hæc βακχίδες. Conf. et Nonn. lib. xxvii. 265.

1144. Νυσσαίων ἑρίων. De Nyfa Arabica vide Diodor. Sic. i. 15. iv. 2. Phocicam Nyfam, præter Scholiasten, pauci memorant. Hic intelligi videtur Eubœensis Nyfa, cujus meminit Stephanus. Vide Scholia in Eurip. Phœniss. 237. quæque ibi dat Valckenaerius.

1147. πολυδάφυλος. Ita ed. Ald. Vulgo καὶ πολυδάφυλος, quod metrum non videtur recipere.

Ἄβρότων ἐπέων εὐ-
αζόντων, Θηβαίας
Ἐπισκοπῶντ' ἀγυιάς

1150

Στροφὴ β'.

Τὰν ἐξ ἀπασῶν τιμῶς
ὑπερτάταν πόλεων,
Ματρὶ σὺν κεραυνία·
Καί νυν, ὡς βιαίας
ἔχεται πάνδημος πόλις

1155

1148. ἀβρότων] ἀμβρότων Ald.

1151. ἐξ ἀπασῶν] ἐκ πασῶν Ald. Br. ἐμ-
πασῶν F. 2.

1155. ἔχειαι πάνδημος πόλις] πάνδημος
ἔχεται πόλις Br.

1148. ἀβρότων. Ed. Ald. ἀμβρότων. Utro modo scribas, parum refert. Ἀμβροτα ἱπια sunt voces *ἱπία*, voces in sacris editæ: ut *Ἰῶνα μῦσα cantus facer*, Trachin. 653. Sic ἀδανάτω γόματος pro ἰνδῶ Pind. Pyth. iv. antistr. 1.

1155. Suspectæ sunt ed. Stephanianæ lectiones, utpote quæ Triclinium, perpetuum Sophoclis corruptorem, plerumque sequitur. In Aldina parum congruunt metra: verum sic fortasse refitui possunt:

5. ἔχεται πάνδημος πό-
6. λις ὑπὸ νόσῳ, μολεῖν
7. Καθαρίῳ ποδὶ Παρ-

Quibus in antistrophe respondebunt, non multum a MSS. scriptura discedentia:

5. Προφάνῳ ὦ, Ναξίαις ἄ-
6. μα περιπόλοις Θυά-
7. σιν αἶσι μαινόμεναι.

Περίπολοι Aristid. tom. i. p. 45. Lucian. Dialogo Veneris et Cupid. ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολεῖσιν sc. Rhea et Corybantes. In sexto strophes versu constructionem turbare videbatur ἐπί. Mihí saltem nuspiam obviam fuisse memini ἔχειν ἐπὶ νόσῳ. Ed. Steph.

Νῦν ἐπὶ νόσῃ, μολεῖν
 Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-
 νησίαν ὑπὲρ κλιτὺν,
 ἥ ἑονόεντα πορϑμόν.

Ἀντιστροφὴ β'.

ὦ πνεόντων ἄσρων 1160
 Χοραγέ, καὶ νυχίων
 Φθιγμάτων ἐπίσκοπε
 Παῖ, Διὸς γένεθλον,
 Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
 Σαῖς Θυάσι προσπόλοις, 1165
 Αἰ δὴ σε μαινόμεναι

1156. νῦν ἐπὶ νόσῃ] ἐπὶ νόσῃ Ald. Br.
 1157. ποδὶ καθαρσίῳ in verso ordine Br.
 1160. αἰ] ἰὼ Ald. Br.
 Ibid. πνεόντων] πνειόντων Br.
 Ibid. ἄσρων χοραγέ, καὶ] χοραγέ ἄσρων
 καὶ Ald. χοράγ' ἄσρων Br.
 1164. ξὺν deest Ald. Br.

1165. σαῖς Θυάσι προσπόλοις] σαῖς ἅμα
 περιπόλοις Θυιάσιν Ald. Θυιάσιν
 ἅμα περιπόλοις Br.
 1166. αἰ δὴ σε μαινόμεναι Πάννυχοι] αἰ
 σε μαινόμεναι Πάννυχοι Ald. αἰ
 πάννυχοι σε μαι-νόμεναι Br.

pro ἐπὶ νόσῃ habet νῦν ἐπὶ νόσῃ, antistropham autem sic exhibet :

5. Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
6. Σαῖς Θυάσι προσπόλοις,
7. Αἰ δὴ σε μαινόμεναι.

1156. μολεῖν. Infinitivus pro imperativo, ut passim apud Hesiodum.

1160. ἄσρων, *taedarum* : ut bene Scholiafles. Eurip. δόλιον ἀστέρα λάμπας Helen. 1145. Musæus v. 306. μινύριον ἀστέρα λίκτρων.

1161. νυχίων φθιγμάτων. Eurip. Bacch. 159. ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε.

1162. ἐπίσκοπε, *domine, magister*. Post hanc vocem tollenda distinctio, et post παῖ ponenda.

Πάννυχτοι χορεύεσσι,
Τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

Ἰαμβοί.

- Αγ. Κάθμικ πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
Οὐκ ἔδ' ὅποιον γέντ' ἂν ἀνθρώπων βίον 1170
Οὐτ' αἰνέσαιμ' ἂν, ἔτε μεμψαίμην ποτέ.
“ Τύχη γδ' ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
“ Τὸν εὐτυχῆντα τόν τε δυστυχῆντ' αἰεί.
“ Καὶ μάντις οὐδείς τῶν καθεσώτων βροτοῖς.
Κρέων γδ' ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτέ, 1175
Σώσις μὲν ἐχθρῶν τλεύθε Καδμείων χθόνα,
Λαβῶν τε χώρας παντελῇ μοναρχίαν,
Εὐθυνη, γάλλων εὐγενεῖ τέκνων ἀπορᾶ.

1177. λαβῶν τε] λαβόντε Ald. λαβῶν δι Br.

1167. πάννυχτοι. Eurip. Ion. 730. Νυκτιπέλοις ἅμα σὺν βάκχαις.
1168. ταμίαν, *dominum*, *dispositum*. Pindarus Pyth. v. epod. 2.
ταμίαν Κυράνας. Critias apud Athen. lib. i. c. 22. Κάρις ἀλὸς ταμίαι.
1170. γέντ'—βίον, *superstitem vitam*. Respicit dictum Solonis,
neminem durante vita ob felicitatem prædicandum esse. Vid.
Oed. Tyr. 1556. Trachin. 2.
1172. καταρρέπει. Proprie verbum neutrum est, sed hic transi-
tivam potestatem habet, ut ξίω Eurip. Hecub. 528. Cyclop. 391.
ubi plura. Theognis v. 157. Ζεὺς γὰρ τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει.
1175. ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτέ. Sic distinguendum cum editore
Oxonienfi. Cum ὡς ἐμοὶ subaudiendum δοκεῖ. Vid. Suidam, v. ὡς
ἐμοί.

Καὶ νῦν ἀφείται πάντῃ· “ πᾶς γὰρ ἡδονὰς
 “ Ὅταν παρδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίς ἡμῖν ἐγὼ 1180
 “ Ζῆν τέτον, ἀλλ’ ἐμψυχον ἡγάμα νεκρόν.
 Πλάττει γὰρ κατ’ οἶκον, εἰ βέλει, μέγα,
 Καὶ ζῆ τύραννον ἄλμ’ ἔχων· εἰ δ’ ἀπὴ
 Τάτων τὸ χαίρειν, πᾶλλ’ ἐγὼ καπνῷ σκιάς
 Οὐκ ἂν περιμήλω ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν. 1185

Χο. Τί δ’ αὖ τὸδ’ ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων;

Αγ. Τεθναῖσιν· οἱ δ’ ὄντες αἵτιοι θανεῖν.

Χο. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ’ ὁ κείμηνος; λέγε.

Αγ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ’ αἰμάσεται.

Χο. Πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερὸς; 1190

Αγ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῷ, πατρὶ μιλύσας φόνος.

Χο. ὦ μάντι, τοῦπος ὡς ἄρ’ ὀρθὸν ἤνυσας.

Αγ. Ὡς ὧδ’ ἐχόντων, πᾶλλα βελεύειν πάρα.

Χο. Καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμῶ
 Δάμαρτα τῷ Κρέοντος· ἐν δὲ δωμάτων 1195
 Ἦτοι κλύσσα παιδὸς, ἢ τύχη, πάρα.

1180. ἄνδρες] ἄνδρες nota distinctionis
 transposita Ald. Col. Flor. ἀν-
 δρες Turneb. in marg.

1181. Ζῆν &c. Desideratur hic versus
 in Ald. Col. Flor.

1196. κλύσσα] κλύσαν Ald.
 Ibid. πάρα] περὰ Br.

1179. τὰς γὰρ ἡδονὰς. Citat Athenæus vii. cap. 5. et xii. 12.

1183. ἄλμ’, dignitatem, pompam, fastum. Vid. loca citata ad
 v. 793.

1185. πρὸς τὴν ἡδονήν, si cum voluptate comparetur. Vid. ad Eurip.
 Ion. 1532.

1189. αὐτόχειρ. Interpretandum, non, sua ipsius manu, (ut bene
 ostendit Heathius, conferens αὐτοσφαγεῖς Aj. 852. hujus fab. 56. et

178. Æschyl. Sept. Theb. 811.) sed simpliciter, manu peremptus.

- Ευ. ὦ πάντες ἄσοι, τῷ λόγῳ γ' ἐπησόμεναι
 Πρὸς ἔξοδον σείχασα, Παλλάδος θεᾶς
 Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
 Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπασῆ πύλης 1200
 Χαλῶσα, καὶ μὲ φθόγῳ οἰκείῳ κακῷ
 Βάλλει δι' ὧτων· ὑπὲρ δὲ κλίνομαι
 Δείσασα πρὸς δμῳαῖσι, καὶ ποπλήσομαι.
 Ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖτις εἴπατε.
 Κακῶν γὰρ ἔκ ἄπειρος ἔσ' ἀκέσομαι. 1205
- Αγ. Ἐγὼ, φίλῃ δέσποινά, καὶ παρῶν, ἐρῶ,
 Κἄδ' ἐν παρήσῳ τ' ἀληθείας ἔπος.
 Τί γάρ σε μαλθίσσοιμι' ἂν, ὣν ἐς ὕπερον
 Ψῦσαι φανέμεθ' ; “ ὀρθὸν ἢ ἀλήθει' αἰεί.
 Ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμεναι πόσει 1210
 Πεδῖον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεές
 Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυμείκους ἐπὶ
 Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδῖαν θρόνον,
 Πλῆκτωνά τ', ὀργὰς εὐμνέεις καταχέειν,

1201. καί με Ald. Turneb.

1210. ἐγὼ δὲ] ἔγωγε Br.

1209. ἢ ἀλήθει'] ἢ ἁλῆθει' Br.

1198. Παλλάδος θεᾶς. Sic θεᾶ Ἥρα Eurip. Troad. 983. Παλλάδος θεᾶς ibid. 545.

1199. εὐγμάτων. Lego εἰγμάτων, *imaginum*. Θεὸς προσειπεῖν habet Euripides Herc. Fur. 610. Hefychius: προσήγορος, προσκυνητής. Εἶγμα Aristoph. Thesmoph. 521. Hefychius: εἶγματα, τύποι. Si retinemus εὐγμάτων, constructio erit ut in πυρὸς μελισσόμεναι, πυρὸς πρῆσαι, quorum similia multa dedimus ad Eurip. Herc. Fur. 940.

1200. κλεῖθρ'—πύλης. Periphrasis pro ipsa porta. Ἀνασπασῆ interpretandum putem, quæ in aperiendo intus trahitur.

1214. ὀργὰς εὐμνέεις καταχέειν, *animum mitem et propitium habere*. Ὀργὰς, *animum*, ut ἐπ' ἡνέο' ὀργὰς ἡπίως Eurip. Troad. 53.

Λύσαντες ἀγνὸν λυτρεόν, ἐν νεοπαῶσι 1215
 Θαλλοῖς, ὃ δὴ λείλειπτο, συγκατήγομην.
 Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 Χάσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
 Νυμφεῖον ἄδ' αὖ κοῖλον εἰσεβαίνομην.
 Φωνῆς δ' ἄπαθεν ὀρθίων κωκυμάτων 1220
 Κλύει τις ἀκτέριζον ἀμφὶ πασάδα,
 Καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών.
 Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα πεθεβαίνει βοῆς
 Ἔρποντι μᾶλλον ἄσπον, οἰμῶξας δ' ἔπος
 Ἴησι δυαδρήνητον· ὦ τάλας ἐγώ· 1225
 Ἄρ' εἰμὶ μάνις; ἄρα δυσυχεςάτιν
 Κέλ' ἄθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
 Παιδὸς με σαίνει φθόγος· ἀλλὰ, πρῶτολοι,
 Ἴτ' ἄσπον ὠκείς, καὶ πρῶταίντες τάφῳ,
 Ἀθρήσαθ' ἄρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ, 1230
 Διώτες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 Φθόγον σπυῖν' ἢ θεοῖσι κλέπτομα.
 Τὰ δ' ἐξ ἀθύμης δεσπότης κελεύσμασιν
 Ἦθρ' ἔμην· ἐν δὲ λοιπῷ τυμβεύματι

1215. λύσαντες ἀγνὸν λυτρεόν. Conf. ad Trachin. 50.

1217. οἰκείας χθονός, *domesticae terrae*, i. e. *patriae, natalis*.

1219. νυμφεῖον. Supra v. 827. Ἀχέροντι νυμφεύσω.

1223. ἄσημα—βοῆς. Accipi potest pro ἄσημος βοή. Sic in τῇ
 ξυμφορᾷ v. 1243. ἀνολθα βελειμάτων 1278. Conf. Aj. 1163. Nec
 spreverim tamen ἄσημα, ut αὐλῶν πνοή Aristoph. Ran. 154. 316. A-
 pollon. Rhod. ii. 81. ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος αἴηται δοῦπτο. Eurip. Electr.
 754. πνεύματ' αἴρεται.

1230. λιθοσπαδῆ. Malim λιθοσπαγῆ: ut θεόδοτος, δόδοτος AEs-
 chyl. Eumen. 629. Vid. et ad Lycophr. 47. et ad Oed. Tyr. 925.

Τὴν μὲν, κρεμασθὴν αὐχένος, κατείδομεν, 1235
 Βρόχῳ μιτρώδει σινδόνης καθημυδύην.
 Τὸν δ', ἀμφὶ μέσῃ πεπιτετῇ προσκείμενον,
 Εὐνῆς λοιμώζοντα τῆς κάτω Φθορᾶν,
 Καὶ πατὴρ ἔργα, καὶ τὸ δύσηνον λέχος.
 Ὁ δ' ὡς ὅρα σφε, συγνὸν οἰμώζας, ἔσω 1240
 Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ.
 Ὡς τλήμων, οἷον ἔργον ἐργάσαι; τίνα
 Νῦν ἔχεις; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
 Ἐξέλθε, τέκνον· ἐκείσιν σε λίσσομαι.
 Τὸν δ' ἀχρίοις ὅσοισι παπλήνας ὁ παῖς, 1245
 Πτύσας προσώπῳ, κἄθεν ἀντειπὼν, ξίφος
 Ἐλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμύης
 Πατὴρ Φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἴθ' ὁ δῖσμος
 Αὐτῷ χολώθεις, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεῖς
 Ἦρεισε πλῦραῖς μέσσην ἔγχος, ἐς δ' ὕψον 1250
 Ἀγκῶν ἔτ' ἐμφρων παρθένω προσπύσσεται.
 Καὶ Φυσιῶν ὀξείαν ἐκβάλλει πνοήν
 Λοκὴ παρειαὶ Φοινίς στελάγματος.
 Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ

1236. μιτρώδει] μιτρώδει Br. e Codd. E. T.

1244. τέκνον] τέκνον Ald.

1250. ἐς] ἐν Turneb.

1251. παρθένω] παρθένον Br. e Cod. E.

1238. εὐνῆς τῆς κάτω, conjugis jam apud Inferos agentis.

1246. πτύσας προσώπῳ, patris faciem inspuens.

1247. διπλῆς κνώδοντας. An duplicem aciem? Vid. ad Aj. 1044.

1249. ἐπενταθεῖς. Pro ἐπεντεινόμενος. Sic, ut erat, enssem intentans.

1250. ἐς δ' ὕψον Ἀγκῶν, intra ulnas flexiles mobilesque adhuc. Ἐς ἀγκῶνα dicit quia amplecti est intra ulnas comprimere.

1254. τὰ νυμφικὰ τέλη. Sic γαμηλὴς τέλεος Æschyl. Eumen. 838.

- Τέλη λαχὼν δαίλαιος εἰν ἄδ' δόμοις, 1255
 Δέξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν,
 Ὅσω μέγιστον ἀνδρὶ πρὸςκειται κακόν.
- Χο. Τί τοῦτ' ἀν' εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
 Φρέδη, πρὶν εἰπεῖν ἐδὺλόν ἢ κακὸν λόγον.
- Αγ. Καὺτὸς τεθάρμεικ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι, 1260
 Ἀχὴ τέκν' κλύουσιν, ἐς πόλιν γόεας
 Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ σέγγης ἔσω
 Δμωαῖς περὶ θήσιν πένθος οἰκεῖον σέειν.
 Γνώμης γὰρ ἐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἀμαρτάνειν.
- Χο. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ἐν ἡ τ' ἄραν σιγὴ βαρὺ 1265
 Δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάττω πολλὴ βοή.
- Αγ. Ἀλλ' εἰσόμεθα, μή τι καὶ κατάχετον
 Κρυφῇ καλύπτῃ καρδίᾳ θυμὸν μύη,
 Δόμους ὥρ' αἰσέχοντες· εὖ γὰρ ἐν λέγῃς.
 “ Καὶ τῆς ἄραν γὰρ ἐςί παρ' σιγῆς βάρος. 1270
- Ἀνάπαισοι.
- Χο. Καὶ μὲν ὅδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφίκει
 Μνημ' ὀπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων

1255. εἰν ἄδ' ἐν Ἀἴδῳ Br.

1265. ἐμοὶ δ' ἐμοὶ γ' Br.

1268. καλύπτῃ καλύπτει Br. e 3

Codd. Reg.

Ibid. καρδία θυμὸν μύη Ald.

1262. ἐκ ἀξιώσειν. Supplendum ex sequentibus προτιθέναι iudice Dorvillio ad Chariton. p. 707.

1267. Fortasse: μήτι καὶ κατὰ σκότον, dein καρδία θυμὸν μύη casu recto. Vel, ἀκατάχετον, i. e. καὶ ἀκατάχετον. Clemens Alex. p. 493. ἀκαταχίτη ὀρεμῆς.

1272. μνημα, monumentum. Non apparet cuiusnam rei monumentum sit, nisi legamus versibus proxime sequentibus ἀλλοτρίας αἵτης pro ἀλλοτρίαν αἴτην.

Εἰ γέμισ εἰπεῖν, σὺν ἀλλοτρίαν
Ἄτιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Κρ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα 1275

Στερεὰ, θανατόεντ' ὧ κτανόντας τε καὶ
Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίας.

Ὡ, μοι ἐμῶν ἀνόλθα βελευμάτων.

Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέω ξὺν μόρῳ,

Αἰ, αἰ, αἰ, ἔθανες, ἀπελύθης 1280

Ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσεχλείαις.

Σύστημα α'.

Χο. Οἷ μ', ὡς εἰκας ὄψε τὴν δίκην ἰδεῖν.

Στροφὴ β'.

Κρ. Οἷ μοι,

Ἐχω μαθὼν δαίλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ

1278. ὦ μοι] ἰὼ μοι Ald.

Ibid. ἀνόλθα] ἀνόλθαι Ald.

1279. παῖ semel Ald.

Ibid. ξὺν μόρῳ] ξυμμόρῳ Ald.

1280. αἰ quater repetit Br.

1283. Οἷ μοι deest Ald.

1277. βλέποντες. Chorum his verbis affari videtur: *O cernentes! pro cerni!*

1278. ἀνόλθα βελευμάτων. Pro ἀνόλθα βελεύματα. Vid. ad Aj. 400.

1280. ἀπελύθης. Sic infra v. 1320. ποίῳ δὲ καὶ ἀπελύσατ' ἐν φοιῶν τρόπῳ.

1284. ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ—ἐπαισιν, *impregit in caput meum*, i. e. mentem mihi concussit.

Θεὸς τίτ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων 1285
 Ἐπαισεν, ἐν δ' ἔσθσεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
 Οἱ μοι λακπάτην ἀντρέπων χαράν.
 Φεῦ, Φεῦ, ὦ πόνει βροτῶν δύσπονοι.

Σύστημα β'.

Εξ. ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων γε καὶ κεκτημένος
 Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις, 1290
 Ἐοικας ἦκειν, καὶ τὰ δ' ὄψεσθαι κακά.
 Κρ. Τί δ' ἐστὶν αὖ κακίον ἢ κακῶν ἔτι;
 Εξ. Γυνὴ τέθνηκε, τῷδε παμμήτωρ νεκρῷ,

1285. ἔχων] μ' ἔχων Ald.

1287. λακπάτην] λεωπάτην Ald. λαξ-
 πάτην Br.

1288. ὦ] ἰὼ Ald.

1289. Quae exstiterunt hic loci et v. 1293.
 tribuuntur, oikéτη inscribit Ald.

Ibid. ἔχων γε] ἔχων τε Ald. Br.

1290. τὰ δὲ φέρων] τὰδε φέρεις Br.

1291. τὰ δ'] τὰχ' Br. e cod. E.

1292. ἢ] ἐκ Br.

1286. ἐν ἔσθσιν ἀγρίαις ὁδοῖς, *institavit ad sœva consilia, vel sœvas actiones.* Herodot. lib. vii. 163. ταύτην τὴν ὁδὸν ἠμέλησε. Pindarus Olymp. vii. antistr. 3. πραγμάτων ὁρᾶν ὁδόν. Libanius vol. i. p. 167. ποίαν ὁδὸν ἔλθω πραγμάτων. Idem p. 388. ἄγων δὲ μὲ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. Id. p. 805. ὁρᾶς τὴν ἐμὴν ὁδόν.

1289. Locus impeditissimus sic emendandus videtur:

— ὡς ἔχων γε καὶ κεκτημένος

Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δ' ἐφορῶν, τὰ γ' ἐν δόμοις

Ἐοικας ἦκειν κύντατ' ὄψεσθαι κακά.

Creon filium Hæmonem propriis in ulnis gestasse dicitur infra 1306. Antigouen igitur, utpote cui non adeo arctum cum ipso cognationis vinculum erat, satellitibus suis deportandam mandaverat. Hæc etsi acerba fuerint, ipsum tamen acerbius aliquid domi visurum affirmat nuncius. Κύντατ' habet Eurip. Supp. 809.

1292. ἢ κακῶν. Probabiliter Canterus ἐκ κακῶν. Constructio-
 nem instituerim: τί δὲ ἐστὶν αὖ ἐκ κακῶν κακίον ἔτι.

1293. παμμήτωρ, *natura, non adoptione mater*; ὦρα *genitrix.*

Δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

Ἀντιστροφὴ α'.

Κρ. Ἰὼ, ἰὼ δυσκάθαρτος ἄδ' λιμὴν, 1295

Τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι

Προπέμψας ἄχῃ, τίν' αὐδᾶς λόγον;

Χο. Αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπέχειργάσω.

Κρ. Τί φῆς, ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον.

Αἰ, αἰ, αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ 1300

Γυναικῆιν ἀμφικεῖσθαι μόρον;

Ἀντισύστημα α'.

Εξ. Ὅρᾶν πάρεσιν οὐ γδ' ἐν μυχοῖς ἔτι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Κρ. Οἱ μοι,

Καχὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.

Τίς ἄρα, τίς με πότμος ἐπ' ὤκειμνῃ; 1305

Ἐχω μὲν ἐν χείρεσιν δρεπίως τέκνον

1295. . . . 1301. Choro hæc omnia tribuit Ald. Creonti Br.

1296. αἰ] ἰὼ Ald.

1297. τίν' αὐδᾶς] τίν' αὐδᾶς Ald. Br.

1299. λέγεις νέον μοι] τίνα λέγεις μοι νέον Ald. τίνα λέγεις νέον Br.

1300. αἰ quater repetit Br.

1302. Quæ ἐξαγγέλλω hic loci et vss. 1318, 1321, 1336, ἀγγέλλω tribuit Ald. quæ 1309, Choro vel ἀγγέλλω.

1295. ἄδου λιμὴν. Puto significari non Inferorum regionem, Plutoni et Proserpinæ habitatam, sed sepulchrum (v. 903.) cui inclusa fuerat Antigone. Hoc δυσκάθαρτον vocat quod labes exinde contracta ægre expiari poterat. Confer Eurip. Herc. Fur. 772.

1299. λέγεις. Ed. Ald. τίνα λέγεις. Hinc non inepte suspiceris delendum esse ὦ παῖ, quo nomine fervei raro (si unquam) apud Tragicos compellantur, legendum vero: Τί φῆς; τίν' ὃ λέγεις νέον μοι λόγον;

Τάλας, τὸν δ' ἔναντι προσβλέπω νεκρόν·
 Φεῦ, Φεῦ μάτερ ἄθλία, Φεῦ τέκνον.

Ἀντισύστημα β'.

Εξ. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέρεξ
 Λύει κελαιναὶ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν 1310
 Τῇ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,

1307. ἔναντι] ἔναντία Ald. ἔναντα Br.

1309. Ἡ δ' ὀξύθηκτος. Antisystema hoc uno versu mutilatum esse ideo suspicatur Heathius, quod in systemate numerus versuum uno major sit. Nec Viri doctissimi placito cur non assentiamur, video. Quin et versum deperditum sic supplere conatus sum :

Σὴ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πείριξ

[Λύθω παλαχθεῖσ', ἣν διδεδυμένη χροῖ']

Λύει κελαιναὶ βλέφαρα——

Monstrans Creonti cultum fatalem, Tuus, inquit, acutus bicce culter sacrificatorius, circumcirca te inquinatus, quem cum præcordiis accepisset, solvit nigras palpebras.

Cum βωμία subaudiendum σφαγῆς vel μάχαιρα. Sic Euripides Electr. 824.

Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἀεπάσας χροῖν.

Erunt fortasse, quibus fastidium movebit Tuus culter, tanquam Creon cum cultro sacrificatorio nihil rei habuerit. Verum salva res est. Apud Veteres enim sacris operari solebant etiam viri principes: vid. locum Euripidis paullo ante citatum: ejusdem Helen. 1601. Βωμία μάχαιρα, ut Lucian. μαχαίριδον θυτικὸν Piscator. aut Revivisc. cap. 45. Λύει βλέφαρα, solvit, demittit, decidere finit palpebras; ut solent morientes. Sic λίλυμαι μέλιων σύνδισμα Eurip. Hippol. 200. Adde Æschyl. Perf. 916.

1311. Μεγαρέως. Recte judicat Heathius eundem esse quem Euripides in Phœnissis Menœcei nomine celebrat.

Ibid. κλεινὸν λέχος. Interpretatur Heathius de specu Dracontis, in quem Menœceus, ensē per corpus trajecto, præcipitem se dede-

Αὔθις δὲ πῦδὲ, λοῖσθιον δὲ σοὶ κακὰς
Πράξεις ἐφυνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

Στρεοφὴ γ'.

Κρ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, ἀνέπλαν φόβῳ· τί μ' ἐκ ἀνταίαν
Ἐπαισέν τις ἀμφιθήκτω ξίφει; 1315
Ἄθλιος ἐγὼ, Φεῦ, Φεῦ,
Δειλαία δὲ συγκέκραμαι δῦα.

Σύστημα γ'.

Εξ. Ὡς αἶψαν γε τῶνδε κακείνων ἔχων
Πρὸς τῆς θανάσης τᾶσδ' ἐπισκήπτε μύρων.
Κρ. Ποίῳ δὲ κα' πελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1320

1314. ἀνταίαν] καιρίαν Turn. in marg.
1315. ἔπαισεν] ἐπαισι Ald. Br.

1316. ἄθλιος] δειλαίος Ald. Br.
1319. μύρων] μύρῳ Ald.

rat. Euripid. Phœniss. 958. et seq. Nec diffitendum est vocem cognatam εὐνή sepulchrum aliquando significare: vid. Nostri Electr. 438. et quæ præterea dedit Dorvillius in Chariton. p. 97.

1312, 13. κακὰς Πράξεις ἐφυνήσασα, *adversa et tristia omnia imprecans.*

1314. ἐκ ἀνταίαν. Scholiafles et Turnebianæ margo καιρίαν, quod metro forte convenientius, usuque Græcorum satis frequentatur. Sed neque alterum temere dimittendum. Vid. Æschyl. Choeph. 638. Sept. Theb. 900. Pers. 606. Orph. Hymn. lxx. 9. Nostri Electr. 197.

1317. συγκέκραμαι δῦα. Noster Aj. 905. οἰκτῶ συγκραμένην. Pindar. Olymp. x. in fine, ὥρα τε κικραμένον. Aristoph. Plut. 854. πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.

1320. ἀπείλυσατ', *discessit*, ὥχιστο. Vid. v. 1280. Polybius lib. vi. c. 58. καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπείλειτο. Crinagoras Anthol. p. 51. πνεῦμα—ἀπείλυσατο. Fragm. Plutarch. Wytttenbach.

Εξ. Πάισας ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτῶν, ὅπως
Παιδὸς τὸτ' ἦσθ' ὅζυκώκυτον πάθος.

Στροφή δ'.

Κρ. ὦ μοι μοι, τάδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
Ἐμᾶς ἀρμόσθ' ποτ' ἐξ αἰτίας.
Ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ κανον μέλεος 1325
Ἐγὼ φαμ' ἔτυμον· ἰὼ πρόσπολοι,
Ἀγέτε μ' ὅτι τάχος, ἀγέτε μ' ἐκποδῶν,
Τὸν ἐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

Σύστημα δ'.

Χο. Κέρδη παραινῆς, εἴτι κέρδος ἐν κακοῖς·
“ Βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά. 1330

Ἀντιστροφή γ'.

Κρ. ἴτω, ἴτω,
Φανήτω μύρων ὁ κάλλισ' ἐμῶν,
Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
Ἵπατος· ἴτω, ἴτω,
Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσὶδω. 1335

1322. τὸτ' τὸδ' Ald. Turneb. Br.

1325. ἐγὼ] ἐγὼγ' Br.

Ibid. κανον] ἐκτανον Ald. ἔκτανον Br. e
codd. A. E.

Ibid. μέλεος] ὦ μέλεος Ald. ὁ μέλεος
Br.

1326. πρόσπολοι bis Br.

p. 135. ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποδηήσκοντα, καὶ τὸν θάνατον ἀπόλυσιν κα-
λῶσι. Athenæus p. 507, E. ἡ ψυχὴ—κατὰ τὴν ἀπόλυσιν χωριζομένη
τῷ σώματι.

1325. κανον μέλεος. Ed. Ald. ἐκτανόν, ὦ μέλεος. Neutrum metro
fatis convenit. An legendum? κανον ὦ πηλὴς.

1329. Κέρδη. Temere huic disticho systematis titulus præfigi-
tur, nullo postea sequente antisystemate.

Ἀντισύστημα γ'.

Εξ. Μέλλοντα ταῦτα τῶν προκειμένων τί χρὴ
Πράσσειν; μέλῃ γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.

Κρ. Ἀλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηζάμην.

Αγ. Μὴ νῦν προσεύχῃς μηδέν. “ ὡς πεπωμμένης
“ Οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγὴ. 1340

Ἀντιστροφὴ δ'.

Κρ. Ἀγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδῶν.

Ὅς, ὦ παῖ, σέ γ' ἔχ' ἐκὼν κατέκτα,

Ὅς σέ τ' αὐτάν· ὦ μέλεος, ἔδ' ἔχω

Ὅπα πρὸς πότερον ἰδῶ, πᾶ ἔθῳ.

Πάντα γὰρ λέχευα, 1345

Τά τ' ἐν χερσὶν γὰρ τά τ' ἐπὶ κρατὶ μοι

1342. σέ γ'] σέ τ' Ald. Br.

Ibid. κατέκτα] κατέκτανον Ald. ἔκτα-
νον Br.

1343. ὦ μέλεος] ὦ μοι μέλεος Ald. Br.

1344. πᾶ ἔθῳ] πᾶ δὲ θῳ Br. ex Can-
teri emendatione.

1345. πάντα γὰρ λέχευα omittit Tur-
neb.

1346. τά τ' ἐν χερσὶν γὰρ τά τ'] τὰδ'
ἐν χερσὶν τὰδ' Ald. τὰν χερσὶν,
τά τ' Br.

1342. κατέκτα. Ed. Ald. κατέκτανον. Unde lego ob metrum
ἔκτανον, nisi forte in stropha malis legere ἐξ αἰδρίας, vel ἐξ ἀτιμίας,
quæ voces confunduntur apud Max. Tyr.

1343. ὅς σ' ἔτ' αὐτάν. Metrum postulare videtur, ὅς αὐτάν σ' ἔτ'.

1344. πᾶ καὶ θῳ. Optime Canterus restituit legendo πᾶ δὲ
θῳ. Ab hoc verbo, i. e. θῳ, regi videtur ὅπα, *lumen oculorum*. In-
figne quidem hyperbaton, sed cujus alia exempla præbet Sopho-
cles: vid supra v. 1114. Vel lege, Ὅπα πρὸς πότερον ἰδὼν πᾶ κλιθῶ.

1345, 6. Ed. Ald. sic exhibet:

Πάντα γὰρ λέχευα

Τά τ' ἐν χερσὶν γὰρ τά τ' ἐπὶ κρατὶ μοι.

In editione Stephaniana prior versus, quem neque ἀντιστοίχῃς me-
trum recipit, omittitur. Heathio retinendus videtur, et in stro-

Πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

Ἀνάπαισι.

Χο. “ Πολλῷ τὸ Φρονεῖν εὐδαιμονίας
 “ Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τὰ γ' εἰς θεὸς
 “ Μηδὲν ἀσεπλεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι 1350
 “ Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
 “ Ἀποτίσαντες, γήρα τὸ Φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1347. εἰσήλατο] εἰσήλατο Ald.

1349. τὰ γ' εἰς] τὰ τ' εἰς Ald. τὰ γ' εἰς Br.

phen potius rejicienda mendii suspicio. Verum, cum τὰ τ' ἐν χειρὶ γὰρ ne ipse quidem commodè interpretari potuerit, pene adducor ut credam alteram lectionem alterius διτλογραφίαν esse; antiquos utique codices partim πάντα γὰρ λείχρια, partim τὰ τ' ἐν χειρὶ μοι præbuisse. Hoc si vere conjeci, facile mihi concedetur utramque lectionem ad Poetæ verba restituenda symbolas conferre debere. Quid? si legamus:

Τὰ λείχρια γὰρ ἄμα τὰ τ' ἐπὶ κρατὶ μοι.

1347. εἰσήλατο. Similem metaphoram vide CEd. Tyr. 271. et 1331. Æschyl. Perf. 516.

1349. πρῶτον. Propriam vim obtineret, si τὸ φρονεῖν species esset εὐδαιμονίας. Verum, id cum aliter sit, pro πρότερον poni censendum est. Sic apud Suidam v. Πλακίλλα. Πρώτη δὲ τῷ ἀνδρὶ ἐπιλείτῃσι. Themistius Orat. xi. τὸ σὺ δεύτερον αἰρεθῆναι μείζον εἰς δόξαν νιόμικε τῷ πρῶτος ἐτέρῳ. Euripides Eurystheo: πρῶτος γέγραπται τῶν κανόνων. f. ἀμεινόνων. Xenoph. Œconom. ad finem: ἄριστα τὸ σῶμα τῶν γραττιῶν ἔχωσι, pro ἄριον. Aristoph. in Avibus, v. 484. Ἡρχέ τις Περσῶν πρῶτον πάντων, Δαρεῖς καὶ Μεγαδύξ. Ejus Schol. ad Nub. 552. πρῶτος ὁ Μαριχᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Plutarch. in Catone minore, p. 767, C. ὅτε πρῶτος τις ἀνέστη Κατῶνος. Synesius in Dione p. 32. τὸν Ἕλληνα τῷ βαρβάρῳ πρῶτον ἄγω. Heraclitus Ephesius apud Clem. Alex. p. 712.. πρῶτον ἢ ἡ γενέσθαι γῆ.

1351. τῶν ὑπεραύχων. Regi videtur ab ἀποτίσαντες: magnas calamitates rependentes superbiæ. Τὰ ὑπεραύχια, superbia.